

กิจการของพวกอัครทูต

เล่ม 4 (บทที่ 21-28)

โดย

ดร. โอลิเวอร์ บี กรีน

คำนำ

พร้อมกับเล่มที่สี่นี้ เราปิดท้ายการศึกษาคัมภีร์ของเราในหนังสือกิจการ ในที่นี้เราทิ้งท้ายบันทึกเกี่ยวกับงานรับใช้ของอัครทูตเปาโล บุคคลผู้เป็นศูนย์กลางในภาคพันธสัญญาใหม่ ดังนั้นสิ่งที่เราทราบเกี่ยวกับงานรับใช้ในเวลาต่อไปของเขา และเหตุการณ์ต่างๆที่ไม่ถูกบันทึกไว้ในที่นี้ จึงต้องเอามาจากจดหมายฝากเหล่านั้นที่ถูกประทานให้แก่เขาโดยการทรงดลใจและถูกบันทึกไว้เพื่อการเตือนสติและการสั่งสอนของเรา

เราต้องยอมรับว่าหนังสือกิจการเป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ มันสานต่อจุดที่หนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มนั้นค้างไว้ และในขณะที่ผู้เขียนข่าวประเสริฐทั้งสี่ท่านบันทึกงานรับใช้บนโลกนี้ของพระเยซู หนังสือกิจการก็บันทึกงานรับใช้ที่ถูกละทิ้งของพระองค์จากสวรรค์ผ่านทางพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้นบันทึกจริงๆนั้นจะไม่เสร็จสมบูรณ์จนกว่าเหล่าวิสุทธิชนถูกรับขึ้นไปและพระเยซูคริสต์เจ้าประทานบำเหน็จของพระองค์สำหรับการรับใช้

ดังนั้น คริสเตียนทั้งหลายจึงควรตื่นตัวและข้มักเขม่นในการรับใช้ เพื่อที่เราจะได้รับบำเหน็จเต็มจำนวนและไม่ละอายเมื่อพระองค์เสด็จมา

ผู้แต่ง

บทที่ 21

21:1 และต่อมา หลังจากพวกเราไปจากพวกเขา และได้เล่นเรือแล้ว พวกเราก็มุ่งตรงสู่เกาะโซส และวันต่อมาก็มาถึงเกาะโรดส์ และจากที่นั่นก็มายังเมืองปาหารา

21:2 และเมื่อพบเรือลำหนึ่งที่จะแล่นไปยังเมืองฟินิเซีย พวกเราจึงลงเรือลำนั้น และแล่นไป

21:3 บัดนี้เมื่อพวกเราได้แลเห็นเกาะไซปรัสแล้ว พวกเราก็ผ่านเกาะนั้นไปข้างซ้ายมือ และแล่นไปยังแคว้นซีเรีย และจอดเรือที่เมืองไทระ เพราะที่นั่นเรือจะต้องเอาของบรรทุกของมันขึ้นท่า

21:4 และเมื่อพบพวกสาวกแล้ว พวกเราจึงพักอยู่ที่นั่นเป็นเวลาเจ็ดวัน ผู้ซึ่งได้กล่าวกับเปาโลโดยทางพระวิญญาณว่า ท่านไม่ควรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

21:5 และเมื่อพวกเราอยู่ที่นั่นจนครบหลายวันแล้ว พวกเราก็จากไปและไปตามทางของพวกเรา และพวกเขาทุกคนส่งพวกเราไปตามทางของพวกเรา พร้อมกับภรรยาและบุตรทั้งหลาย จนกระทั่งพวกเราออกจากเมือง และเราทั้งหลายได้คุกเข่าลงบนชายฝั่ง และอธิษฐาน

21:6 และเมื่อพวกเราลาซึ่งกันและกันแล้ว พวกเราก็ลงเรือ และเขาทั้งหลายก็กลับไปบ้านอีก

21:7 และเมื่อพวกเราเสร็จสิ้นการเดินทางของพวกเราจากเมืองไทระแล้ว พวกเราก็มายังเมืองทอเลเมอิดิส และได้ค้ำับพวกพี่น้อง และพักอยู่กับพวกเขาเป็นเวลาหนึ่งวัน

21:8 และวันต่อไปพวกเราที่อยู่ในคณะเพื่อนร่วมเดินทางของเปาโลก็จากไป และมาถึงเมืองซีซาริยา และพวกเราได้เข้าไปในบ้านของฟิลิป ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นคนหนึ่งประจำพวกเจ็ดคนนั้น และได้อาศัยอยู่กับท่าน

21:9 และคนเดียวกันนี้มีบุตรสาวสี่คน เป็นสาวพรหมจารี ซึ่งได้พยากรณ์

21:10 และขณะที่พวกเราพักอยู่ที่นั่นหลายวัน มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งลงมาจากแคว้นยูเดียชื่อ อากาบัส

21:11 และเมื่อเขามาถึงพวกเราแล้ว เขาก็เอาเครื่องคาดเอวของเปาโลไป และผูกมัดมือและเท้าของตนเอง และกล่าวว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘เช่นนี้แหละ พวกยิวที่กรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่เป่าของเครื่องคาดเอวนี้ และจะมอบเขาไว้ในมือของคนต่างชาติ’”

21:12 และเมื่อพวกเราได้ยินสิ่งเหล่านี้ ทั้งพวกเราทุกคนซึ่งหลายที่เป็นของสถานที่แห่งนั้น จึงอ้อนวอนท่านไม่ให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

21:13 แล้วเปาโลตอบว่า “ท่านทั้งหลายหมายความว่าอะไรที่ร้องไห้และทำให้ใจของข้าพเจ้าชอกช้ำ ด้วยว่าข้าพเจ้าพร้อมแล้วไม่ใช่ที่จะถูกผูกมัดเท่านั้น แต่ที่จะตายที่กรุงเยรูซาเล็มด้วยเพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซูเจ้า”

21:14 และเมื่อท่านไม่ยอมถูกชักชวน พวกเราก็หยุด โดยกล่าวว่า “ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด”

21:15 และหลังจากวันเหล่านั้น พวกเราก็จัดแจงบรรดาข้าวของของพวกเรา และขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

21:16 บางคนของพวกสาวกแห่งเมืองซีซาริยา ก็ได้ไปพร้อมกับพวกเราด้วย และพร้อมกับพวกเขา ได้พาคนหนึ่งมาชื่อ มนัสสัน ชาวเกาะไซปรัส เป็นสาวกสูงอายุนคนหนึ่ง ซึ่งพวกเราจะอาศัยอยู่กับเขา

21:17 และเมื่อพวกเขามาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกพี่น้องก็ต้อนรับพวกเราไว้ด้วยความยินดี

21:18 และวันต่อมา เปาโลได้เข้าไปหายากอบ พร้อมกับพวกเรา และพวกผู้ปกครองทุกคนก็อยู่ด้วย

21:19 และเมื่อเปาโลได้คำนับท่านเหล่านั้นแล้ว ท่านได้ประกาศตามลำดับถึงสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้โปรดกระทำในท่ามกลางคนต่างชาติโดยการรับใช้ของท่าน

21:20 และเมื่อคนเหล่านั้นได้ยินเรื่องนั้นแล้ว พวกเขาก็สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และกล่าวแก่ท่านว่า “ท่านก็เห็นอยู่นะ พี่เอ๋ย ว่า มีพวกยิวหลายพันคนซึ่งเชื่อแล้ว และพวกเขาทุกคนมีความกระตือรือร้นเรื่องพระราชบัญญัติ

21:21 และพวกเขาได้ยินถึงท่านว่า ท่านสั่งสอนพวกยิวทุกคนซึ่งอยู่ในท่ามกลางคนต่างชาติให้ละทิ้งโมเสส โดยกล่าวว่าพวกเขาไม่ควรให้บุตรทั้งหลายของตนเข้าสู่หีบ หรือประพฤติตามธรรมเนียมเหล่านั้น

21:22 ฉะนั้นสิ่งนี้เป็นอย่างไร คนเป็นอันมากจะต้องมาประชุมกัน เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินว่าท่านมาแล้ว

21:23 เหตุฉะนั้นจึงทำสิ่งนี้ที่พวกเราจะกล่าวแก่ท่าน คือพวกเรามีชายสี่คนซึ่งได้ปฏิญาณตัวไว้

21:24 จงพาคนเหล่านั้นไป และชำระตัวท่านเองด้วยกันกับพวกเขา และเสียเงินพร้อมกับพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้โกนศีรษะของตน และทุกคนจะทราบว่สิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาได้ยินถึงท่านนั้น ไร้สาระทั้งเพ แต่ว่าท่านเองดำเนินชีวิตอย่างมีระเบียบและรักษาพระราชบัญญัติอยู่ด้วย

21:25 เกี่ยวกับคนต่างชาติซึ่งเชื่อแล้ว พวกเราได้เขียนและสรุปว่า พวกเขาไม่ควรถือสิ่งเช่นนั้น คือให้พวกเขางดเว้นเสียจากการรับประทานสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกบูชาแก่บรรดารูปเคารพ และจากการรับประทานเลือด และจากการรับประทานสิ่งทั้งหลายที่ถูกรัดคอตาย และจากการล่วงประเวณี”

21:26 แล้วเปาโลจึงพาสี่คนนั้นไป และวันต่อมา โดยการชำระตัวเองพร้อมกับพวกเขา ได้เข้าไปในพระวิหาร เพื่อแสดงถึงการครบถ้วนของวันเหล่านั้นแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ จนกว่าจะนำเครื่องบูชามาถวายเพื่อคนเหล่านั้นทุกคน

21:27 และเมื่อเจ็ดวันนั้นใกล้จะสิ้นสุดแล้ว พวกยิวซึ่งมาจากแคว้นเอเชีย เมื่อพวกเขาเห็นท่านในพระวิหาร จึงยุยงบรรดาประชาชน และลงมือจับท่าน

21:28 โดยร้องออกมาว่า “คนอิสราเอลทั้งหลายเอ๋ย จงช่วยกันเถิด คนนี้เป็นผู้ที่สั่งสอนคนทั้งปวงในทุกแห่งหนให้ต่อต้านประชากร และพระราชบัญญัติ และสถานที่แห่งนี้ และยิ่งกว่านั้นอีกได้พาพวกชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย และได้ทำให้สถานที่บริสุทธิ์นี้เป็นมลทิน”

21:29 (เพราะก่อนหน้านั้น พวกเขาได้เห็นท่านในกรุงนั้น พร้อมกับโตรฟีมีสชาวเมืองเอเฟซัส ผู้ซึ่งพวกเขาคิดเอาเองว่าเปาโลได้พาเข้ามาในพระวิหาร)

21:30 และคนทั้งกรุงนั้นก็ลุกฮือ และประชาชนได้วิ่งเข้าไปรวมกัน และพวกเขาได้จับเปาโล และลากท่านออกจากพระวิหาร และโดยทันทีทันใดประตูเหล่านั้นก็ถูกปิดเสีย

21:31 และขณะที่พวกเขากำลังจะฆ่าท่าน ข่าวนั้นก็มาถึงนายพันกองทัพอ่า กรุงเยรูซาเล็มทั้งหมดอยู่ในความโกลาหล

21:32 ผู้ซึ่ง ในทันใดนั้น ได้คุมพวกทหารกับพวกนายร้อย และวิ่งลงไปยังคนทั้งปวง และเมื่อเขาทั้งหลายเห็น นายพันกับพวกทหารมา เขาทั้งหลายจึงหยุดทูติเปาโล

21:33 แล้วนายพันได้เข้ามาใกล้ และจับท่าน และสั่งให้ท่านถูกล่ามด้วยโซ่สองเส้น และถามว่าท่านเป็นใคร และท่านได้ทำอะไรบ้าง

21:34 และบางคนร้องว่าอย่างนี้ บางคนว่าอย่างนั้น ในท่ามกลางฝูงชนเหล่านั้น และเมื่อนายพันไม่สามารถ ทราบถึงสาเหตุที่แท้จริงของความวุ่นวายนั้น นายพันจึงสั่งให้ท่านถูกพาเข้าไปในกรมทหาร

21:35 และเมื่อท่านขึ้นมาจากบันไดแล้ว ดังนั้น ท่านก็ถูกแบกโดยพวกทหาร เพราะเหตุความรุนแรงของ ประชาชน

21:36 ด้วยว่าคนเป็นอันมากในพวกประชาชนได้ตามหลังมา โดยร้องว่า “จงเอาเขาไปฆ่าเสีย”

21:37 และขณะที่เปาโลจะถูกพาเข้าไปในกรมทหาร ท่านจึงกล่าวแก่นายพันว่า “ข้าพเจ้าขอพูดกับท่านได้ ไหม” ผู้ซึ่งกล่าวว่า “เจ้าพูดภาษากรีกเป็นหรือ

21:38 เจ้าเป็นชาวอียิปต์คนนั้น ซึ่งก่อนหน้าวันเหล่านี้ได้สร้างความโกลาหล และได้พาพวกคนสี่พันคนที่ เป็น ฆาตกรเข้าไปในถิ่นทุรกันดารมิไซหรือ”

21:39 แต่เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นคน ๆ หนึ่ง ซึ่งเป็นยิวคนหนึ่งแห่งเมืองทาร์ซัส เมืองหนึ่งในแคว้นซีลีเซีย ไม่ใช่พลเมืองของเมืองยอมา ๆ และข้าพเจ้าขอรับรองท่าน ได้โปรดอนุญาตให้ข้าพเจ้าพูดกับประชาชนเถิด”

21:40 และเมื่อนายพันได้อนุญาตให้ท่านพูดแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่บนบันได และโบกมือให้ประชาชน และเมื่อ เริ่มเกิดความเจียมมากแล้ว ท่านจึงกล่าวแก่พวกเขาเป็นภาษาฮีบรู โดยกล่าวว่า

เปาโลในเครื่องพันธนาการคือ กุญแจไขสู่เนื้อหาส่วนที่เหลือของหนังสือกิจการ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เราเห็นเขาเป็น “นักโทษขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

ในคำกล่าวอำลาของเขาแก่เหล่าผู้ปกครองชาวเมืองเอเฟซัสผู้มาพบกับเขาที่เมืองมิเลทัส เขากล่าว ชัดเจนว่าเขาารู้ตัวเกี่ยวกับการเคลื่อนที่เข้าสู่เครื่องพันธนาการ เข้าสู่คุก การไต่สวน และการข่มเหงต่างๆ พระ วิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานแก่เขาว่าในทุกเมืองสิ่งต่างๆเหล่านั้นรอคอยเขาอยู่

หลังจากได้รับคำเตือนสองครั้งโดยพระวิญญาณไม่ให้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม (ข้อ 4 และ 11) เปาโลก็ยัง ทำตามความตั้งใจแน่วแน่ของตนที่จะทำเช่นนั้นอยู่ดี ดังนั้นเราจะเห็นเขาถูกจับกุมเกือบในทันทีที่เขาไปถึงที่นั่น เราจะเห็นเขาถูกจำคุกและยังติดคุกต่อไปจนกระทั่งจบหนังสือกิจการ

ความจริงแบบย่อๆของบทท้ายๆเหล่านี้ถูกแสดงออกในถ้อยคำของเปาโลเอง ถ้อยคำที่ถูกเขียนหลังจาก ที่ลูกบั่นทักเหตุการณ์เหล่านี้ที่เรากำลังศึกษาค้นคว้าอยู่ตอนนี้ ในจดหมายฉบับที่สองของเขาที่ส่งถึงทิโมธี คนหนุ่ม-กล่าวกันว่าเป็นงานเขียนสุดท้ายของเปาโล-เขากล่าวว่า “เพราะเหตุข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงทน ความทุกข์ยาก เหมือนอย่างผู้กระทำความชั่วร้าย จนกระทั่งถูกล่ามโซ่ แต่พระวามะของพระเจ้าฉันนั้นไม่ถูกล่าม โซ่” (2 ทธ. 2:9)

นี่เป็นคำบรรยายของเปาโลเกี่ยวกับสถานะของเขาเอง-ติดคุก ทนทุกข์ ถูกจองจำ แต่ข่าวประเสริฐที่ เขาประกาศไม่ถูกจองจำ และแม้ในขณะที่เขาถูกใส่กุญแจมือติดกับขามเฝ้าคุกคนหนึ่ง โดยการที่เขาประกาศ พระวาระของพระเจ้า เขาได้นำการปลดปล่อยให้เป็นไทมาสู่เชลยหลายคนของพญามาร

จากเมืองมิเลทัสสู่เมืองไทร

ข้อ 1 และ 2: “และต่อมา หลังจากพวกเราไปจากพวกเขา และได้เล่นเรือแล้ว พวกเราก็มุ่งตรงสู่เกาะ โขส และวันต่อมาก็มาถึงเกาะโรดส์ และจากที่นั่นก็มายังเมืองปาทารา และเมื่อพบเรือลำหนึ่งที่จะแล่นไปยัง เมืองฟินิเซีย พวกเราจึงลงเรือลำนั้น และแล่นไป”

“หลังจากพวกเราไปจากพวกเขา”- “แยกตัวเราเองไปจากพวกเขาแล้ว” หลังจากทีเปาโลและเหล่า เพื่อนร่วมทางของเขาออกไปจากเมืองมิเลทัสซึ่งเป็นที่ๆเขาได้พบกับผู้ปกครองชาวเมืองเอเฟซุสเหล่านั้น- “พวกเราก็มุ่งตรงสู่เกาะโขส” นี่คืองเกาะหนึ่งในหมู่เกาะกรีซ ซึ่งตั้งอยู่ทางทิศใต้ของเมืองมิเลทัสประมาณสี่สิบล ไมล์ เมืองหลวงของเกาะนี้ถูกเรียกว่าโขสเช่นกัน ในที่นี้เป็นสถานที่เกิดของฮิปโปเครติส เกาะนี้ไม่เพียงให้วิว ทิวทัศน์อันงดงามของทะเล แผ่นดิน และภูเขาทั้งหลายเท่านั้น แต่ยังเป็นศูนย์กลางแห่งการพาณิชย์และ อุตสาหกรรมเช่นกัน มันกลายเป็นศูนย์กลางของพวกยิวในทะเลอีเจียน และมีความสำคัญทางการเงินอย่าง มหาศาลในโลกการพาณิชย์ในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนตะวันออก เปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมทางของเขาแล่นเรือ โดยตรงจากเมืองมิเลทัสไปยังเกาะโขส และวันถัดมาพวกเขา ก็ “มาถึงเกาะโรดส์” ต่อไป

เกาะโรดส์ก็เป็นเกาะหนึ่งในหมู่เกาะกรีซเช่นกัน โดยมีเมืองหลวงที่ใช้ชื่อเดียวกัน มันถูกตั้งรกรากใน ตอนแรกโดยเหล่าผู้อพยพที่มาจากเกาะครีตของกรีซ มันขึ้นชื่อในการผลิตข้าวสาลี น้ำมัน น้ำองุ่น มะเดื่อ และผลไม้เมืองร้อนของมัน มันมีทำเลที่ตั้งที่น่าชื่นชมเหลือเกินจนครั้งหนึ่งอเล็กซานเดอร์มหาราชเคยให้ทหาร ประจำการกองหนึ่งมาประจำอยู่ที่นั่น จุดเด่นที่น่าสนใจอย่างหนึ่งของเกาะนี้ก็คือรูปปั้นทองแดงขนาดมหึมาของ งอปอลโลเทพกรีกซึ่งตั้งอยู่ตรงทางเข้าสู่ท่าเรือ มีความสูงถึงหนึ่งร้อยสี่ฟุต ขาสองข้างขนาดมหึมาที่กางออก มันให้ที่ว่างระหว่างเท้าของมันสำหรับให้เรือลำใหญ่ที่กางใบเต็มทีลอดผ่านได้ เคยถูกขนานนามให้เป็นหนึ่งใน เจ็ดสิ่งมหัศจรรย์ของโลกยุคโบราณ รูปปั้นขนาดมหึมานี้ถูกทำลายโดยแผ่นดินไหวในปี 223 ก่อน ค.ศ. และในปี ค.ศ. 600-เกือบเก้าร้อยปีหลังจากแผ่นดินไหวครั้งนั้น-ซากที่เหลือของรูปจำลองนั้นถูกขายให้แก่ยิวคนหนึ่ง และถูกบรรทุกไปโดยใช้เรือเก้าร้อยตัว!

ตอนที่เปาโลไปเยือนเกาะโรดส์ ความสำคัญและความรุ่งโรจน์ของมันก็ผ่านพ้นไปนานแล้วถึงแม้ว่ามัน ยังเป็นท่าเรือที่สำคัญแห่งหนึ่งซึ่งเหมาะเป็นอย่างยิ่งสำหรับการนำเรือเทียบท่าก็ตาม จากเกาะโรดส์ พวกเขา แล่นเรือต่อไปยัง “เมืองปาทารา” เมืองท่าอีกแห่งหนึ่งซึ่งในสมัยโบราณก็เหมาะเป็นอย่างยิ่งสำหรับการเทียบ ท่าเช่นกัน และเรือที่ทำการค้าจำนวนมากก็จอดแวะที่นั่น ร่องรอยต่างๆของกำแพงทั้งหลายของมันยังถูกพบได้ อยู่ แต่ท่าเรือที่เคยยิ่งใหญ่ของมันก็ถูกทรายอุดตันไปนานแล้วและได้กลายเป็นหนองบึงที่ไร้ประโยชน์ไปเสีย แล้ว

จากเมืองปาทารา เปาโลและคณะของเขาไปขึ้นเรืออีกลำหนึ่งและเดินทางต่อไป โดย “เล่นไปยังเมือง ฟินีเซีย” เกาะนี้ (เรียกว่าเฟอร์นิเซีย เช่นกัน) มีประวัติศาสตร์อันยาวนานและน่าสนใจซึ่งเราไม่มีเวลาและ เนื้อที่พอที่จะกล่าวถึงมันในที่นี้ เนื่องจากเราไม่ได้ศึกษาค้นคว้าด้านภูมิศาสตร์หรือด้านประวัติศาสตร์เป็นหลัก

ข้อ 3: “บัดนี้เมื่อพวกเราได้แลเห็นเกาะไซปรัสแล้ว พวกเราก็ผ่านเกาะนั้นไปข้างซ้ายมือ และเล่นไป ยังแคว้นซีเรีย และจอดเรือที่เมืองไทรซ เพราะที่นั่นเรือจะต้องเอาของบรรทุกของมันขึ้นท่า”

เมื่อเปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมเดินทางของเขามาอยู่ในระยะที่พอมองเห็นเกาะไซปรัส พวกเขาก็หันเรือ ให้เล่นไปทางซ้ายของเกาะนั้น โดยเล่นตรงไปยังแคว้นซีเรียซึ่งเป็นที่ๆพวกเขาขึ้นบกที่เมืองไทรซและเอา สัมภาระของเรือขึ้นท่า

ประวัติความเป็นมาของเมืองไทรสนั้นยาวนานและมีสีสัน-แต่เหมือนเคย เราไม่มีเวลาและเนื้อที่พอที่จะ ศึกษาเรื่องนั้นอย่างเจาะลึก แหล่งข้อมูลบางแห่งกล่าวว่าเมืองนั้นถูกก่อตั้งในศตวรรษที่สิบสี่ก่อน ค.ศ. ขณะที่ แหล่งอื่นๆให้ช่วงเวลาย้อนไปไกลถึง 2,700 ปีก่อน ค.ศ. มันเป็นท่าเรือหลักบนชายฝั่งของเมืองฟินีเซียและถูก เสริมให้แข็งแกร่งโดยกำแพงหนึ่งที่ถูกสร้างให้มีความสูงถึงหนึ่งร้อยห้าสิบฟุต โยชูวา 19:29 เรียกมันว่าเป็น “ไทรนครที่เข้มแข็ง” และชื่อของมันเป็นที่คุ้นเคยในทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่ พระเยซูทรงไปเยือน เขตแดนนั้นในระหว่างการรับใช้บนโลกของพระองค์ และที่นั่นเองพระองค์ทรงรักษาบุตรสาวของหญิงชาวซีเรีย ฟินีเซียให้หาย (อ่านมัทธิว 15:21-28 และมาระโก 7:24-30) ผู้คนจากชายฝั่งของเมืองไทรซและเมืองไซดอน “มาเพื่อจะฟังพระองค์ และเพื่อรับการรักษาโรคต่าง ๆ ของพวกเขาให้หาย” (มาระโก 3:8; ลูกา 6:17) พระ เยซูก็ตรัสถึงทั้งเมืองไทรซและเมืองไซดอนว่าเป็นเมืองของคนต่างชาติซึ่งในวันพิพากษาจะถูกถือว่ามิโทษน้อยกว่า (ดังนั้นจึงจะได้รับการพิพากษาที่เบากว่า) เมืองโคราซิน เมืองเบธไซดา และเมืองคาเปอร์นาอุมซึ่งเป็นที่ๆ พระราชกิจต่างๆอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ได้ถูกกระทำแล้วและเป็นที่ยิ่งคำสอนของพระองค์ถูกได้ยินแล้วอย่าง กว้างขวาง (มธ.11:20-24)

พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงห้ามเปาโล

ไม่ให้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

ข้อ 4: “และเมื่อพบพวกสาวกแล้ว พวกเราจึงพักอยู่ที่นั่นเป็นเวลาเจ็ดวัน ผู้ซึ่งได้กล่าวกับเปาโลโดย ทางพระวิญญานว่า ท่านไม่ควรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม”

“เมื่อพบพวกสาวกแล้ว” บอกเป็นนัยว่าเปาโลและคณะของเขาจะมาเจอกับผู้เชื่ออีกกลุ่มหนึ่งโดยบังเอิญ ในเมืองไทรซ แต่ภาษกรีกอ่านตรงตัวว่า “หลังจากได้พบพวกสาวกแล้ว” ซึ่งบ่งบอกว่าพวกเขาได้พบสาวกอีก พวกนั้นโดยการค้นหาเขาเหล่านั้นเท่านั้น ดังนั้นเราจึงจะอ่านวลีนี้ว่า “หลังจากได้พบพวกสาวกแล้วโดยการ ค้นหา พวกเราก็อยู่ที่นั่นเจ็ดวัน” คนเหล่านั้นน่าจะเป็นคริสเตียนบางคนเหล่านั้นที่ถูกกระจัดกระจายไปภายใต้ การข่มเหงรุนแรงหลังจากการเป็นมรณะสักขีของสเทเฟน (ดู กิจการ 11:19) หรือพวกเขาอาจเคยได้ยินข่าว ประเสริฐผ่านทางชาวเมืองไทรซและเมืองไซดอนผู้ได้มาฟังข่าวสารของพระเยซูตามที่มีบันทึกในหนังสือข่าว ประเสริฐทั้งสิ้นเล่มนั้น เราไม่มีข้อมูลเด่นชัดว่าสาวกเหล่านั้นมาอยู่ในเมืองไทรซได้อย่างไร ดังนั้นข้อเสนอแนะใดๆ

ที่เราว่าจริงเป็นเพียงการคาดเดา สิ่งสำคัญก็คือว่าพวกเขาอยู่ที่นั่น และเห็นได้ชัดว่าพร้อมและสามารถ
ปรนนิบัติเปาโลและเหล่าผู้ร่วมเดินทางของเขาได้ และมีเหล่าวิสุทธิชนที่มีของประทานอยู่ท่ามกลางพวกเขา
เพราะว่า “โดยทางพระวิญญาณ”-พระวิญญาณบริสุทธิ์-พวกเขาเตือนเปาโล “ว่า ท่านไม่ควรขึ้นไปยังกรุง
เยรูซาเล็ม”

ผู้เชื่อเหล่านี้ในเมืองไทรเคย์ได้ยินเกี่ยวกับเปาโลแล้วโดยไม่ต้องสงสัย ถึงแม้เราไม่มีบันทึกว่าพวกเขา
รู้จักเขาเป็นการส่วนตัวก็ตาม ชื่อเสียงของเขาในฐานะผู้ข่มเหงคนสำคัญของคริสตจักรเป็นที่รู้จักดี เมื่อ
พระเจ้าทรงบอกอานาเนียให้ไปและพูดคุยกับเขาในแห่งทาร์ซัสหลังจากที่พระเยซูทรงพบกับเขาบนถนนเมือง
ตามัสกัส อานาเนียก็ตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินจากหลายคนเรื่องชายผู้นี้ว่า เขาได้กระทำความ
ชั่วร้ายมากเพียงใดต่อพวกวิสุทธิชนของพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม และที่นี่เขาได้อ่านมาจากพวกปุโรหิตใหญ่
ให้ผูกมัดบรรดาคนที่ร้องออกพระนามของพระองค์” (กิจการ 9:13,14) แน่แน่นอนว่า พร้อมกับชื่อเสียงของเขาใน
การ “กระทำความผิดต่อคริสตจักร” (กิจการ 8:3) และในการ “กล่าวการข่มขู่และการสังหารต่อต้านพวกสาวก
ขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (กิจการ 9:1) ข่าวเรื่องการกลับใจเชื่อของเขามาสู่ความเชื่อแบบคริสเตียนและเรื่อง
การที่เขาประกาศพระคริสต์ผู้ที่เขาเคยข่มเหงก็แพร่สะพัดไปจุฬาลามทุ่ง! แม้หลังจากที่เขาได้เริ่มต้นประกาศ
ข่าวประเสริฐ โดยประกาศพระคริสต์ว่าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า คนเหล่านั้นที่ได้ยินเขาก็อัศจรรย์ใจ: และ
เมื่อเขาไปเยือนกรุงเยรูซาเล็มและพยายามที่จะไปเยี่ยมพวกสาวกที่นั่น “พวกเขาทุกคนกลัวท่าน และไม่เชื่อว่า
ท่านเป็นสาวก” (กิจการ 9:21,26)

แต่การประกาศข่าวประเสริฐของเปาโลก็ร้อนแรงและร้อนรนพอๆกับการข่มเหงคริสตจักรที่เขาได้
กระทำ และพวกศัตรูของข่าวประเสริฐในเมืองเฮสโบลินากาก็กล่าว (ถึงเปาโลและสิลาส) ว่า “คนเหล่านี้ที่ได้
ทำให้โลกกลับหัวกลับหางก็มาที่นี่ด้วย!” (กิจการ 17:6) ดังนั้นมันจึงสมเหตุสมผลที่จะสันนิษฐานว่าชื่อของ
เปาโลและงานรับใช้ของเขาเป็นที่รู้จักในเมืองไทรเคตอนที่เขาไปถึงที่นั่นและเสาะหาผู้เชื่อคนอื่นๆ

ข้อ 5 และ 6: “และเมื่อพวกเขาอยู่ที่นั่นจนครบหลายวันแล้ว พวกเราก็จากไปและไปตามทางของพวก
เรา และพวกเขาทุกคนส่งพวกเราไปตามทางของพวกเรา พร้อมกับภรรยาและบุตรทั้งหลาย จนกระทั่งพวกเรา
ออกจากเมือง และเราทั้งหลายได้คุกเข่าลงบนชายฝั่ง และอธิษฐาน และเมื่อพวกเราลาซึ่งกันและกันแล้ว พวก
เราก็ลงเรือ และเขาทั้งหลายก็กลับไปบ้านอีก”

มีพระพรในการร่วมสามัคคีธรรมแบบคริสเตียนที่โลกไม่รู้จักเลย เมื่อเปาโลและคณะของเขา “อยู่ที่นั่น
จนครบ (เจ็ด) วันแล้ว” และพร้อมที่จะออกไปจากเมืองไทรเค ผู้เชื่อทั้งกลุ่มนั้นในเมืองนั้นจึงไปส่งพวกเขาขึ้น
เรือ ลูกากล่าวว่า “พวกเขาทุกคนส่งพวกเราไปตามทางของพวกเรา พร้อมกับภรรยาและบุตรทั้งหลาย” เราไม่
ถูกบอกวาก็คนอยู่ในคนกลุ่มนี้ แต่เห็นได้ชัดว่ามันรวมผู้เชื่อทุกคนเข้าไว้แล้วซึ่งได้ให้การต้อนรับขับสู้และการ
ร่วมสามัคคีธรรมแก่เปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาในระหว่างการพักเจ็ดวันในเมืองนั้น

เมื่อพวกเขาอยู่นอกเมืองนั้น-เห็นได้ชัดว่าไปถึงสถานที่ๆเรือลำนั้นจะแล่นออกจากที่นั่นแล้ว-พวกเขา
“คุกเข่าลงบนชายฝั่ง และอธิษฐาน” เราหมายเหตุอีกครั้งเรื่องการคุกเข่าเพื่ออธิษฐาน นี่ไม่ใช่เรื่องที่ผิดปกติ
สำหรับอัครทูตเปาโลที่จะทำ-เราหมายเหตุแล้วในข้อ 36 ของบทก่อนหน้าว่าเขาคุกเข่าและอธิษฐานกับเหล่าผู้

ปกครองชาวเมืองเอเฟซัส และมันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของเขาอย่างไม่ต้องสงสัยที่จะคุกเข่ากับผู้เชื่อคนอื่นๆ เมื่อพวกเขาอธิษฐานด้วยกัน แต่มี “ภรรยาและบุตรทั้งหลาย” ในคนกลุ่มนี้โดยเฉพาะ และไม่มี การบอกเป็นนัยว่าพวกเขาถูกกีดกันจากการประชุมนมัสการนี้ ดังนั้นเราจึงเห็นคริสเตียนที่ยาเกรงพระเจ้าเหล่านี้ ผู้ชาย ผู้หญิง และเด็กๆ คุกเข่าอย่างถ่อมใจในการอธิษฐานที่นั่นบนหาดทราย โดยวิงวอนต่อพระเจ้าสำหรับความปลอดภัยและสวัสดิภาพของเปาโลในการเดินทางของเขา

วันนี้เด็ก ๆ มีแผนกต่างๆ ของพวกเขาเองในที่ประชุม พวกเด็กทารกถูกปล่อยให้อยู่ในห้องเลี้ยงเด็ก เด็กเล็กๆ ถูกฝากไว้กับการดูแลของพวกครูและผู้ดูแลในหลากหลายแผนกของคริสตจักร ผมตระหนักว่าพวกเด็กทารกและเด็กเล็กๆ อาจรบกวนการประชุมนมัสการ-หากได้รับอนุญาตให้ทำเช่นนั้น-และผมรับรู้ข้อเท็จจริงที่ว่าเด็กๆ ในแผนกประถมต้นและปลายของโรงเรียนรวีได้รับการสั่งสอนในลักษณะที่จะทำให้พวกเขาคุ้นเคยกับบุคคลและเหตุการณ์ต่างๆ ในพระคัมภีร์ ผมไม่ยากทำร้ายจิตใจของครูสอนรวีที่รักคนใดที่กำลังรับใช้พระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อโดยการสอนเด็กเหล่านั้นในคริสตจักรของเธอ การประกาศข่าวประเสริฐแก่เด็กส่งผลอย่างมหาศาลในการชนะเด็กเหล่านั้นมาถึงพระคริสต์ ซึ่งพวกเขาอาจไม่เคยได้มารู้จักกับแผนกอันเรียบง่ายแห่งความรอดของพระเจ้าโดยวิธีอื่นเลย ผมแค่กำลังดึงความสนใจมาที่ข้อพระคัมภีร์ตรงนี้ซึ่งบ่งบอกอย่างแน่นอนว่าแม้กระทั่งในวาระอันศักดิ์สิทธิ์นี้ เด็กเหล่านั้นก็มีส่วนร่วม พวกเขาใส่ใจต่อสิ่งต่างๆ ของพระเจ้าขณะที่พวกเขาคุกเข่าเพื่ออธิษฐานกับเปาโล

แน่นอนว่านี่สอดคล้องกับคำสั่งเหล่านั้นในพระวจนะของพระเจ้า สุภาพิต 22:6 กล่าวว่า “จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไป และเมื่อเขาชราแล้ว เขาจะไม่พรากไปจากทางนั้น” พระเยซูเองทรงใช้ความเรียบง่ายของใจที่ไว้วางใจของเด็กคนหนึ่งเป็นภาพประกอบของความเชื่อเมื่อพระองค์ตรัสว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ยกเว้นพวกท่านกลับใจ และกลายเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ๆ พวกท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย” (มธ. 18:3) มีข้อพระคัมภีร์หลายข้อซึ่งสั่งสอนพ่อแม่ให้เลี้ยงดูลูกของตน “ด้วยการอบรมและการตักเตือนขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (อฟ. 6:4) และผมไม่รู้จักวิธีอื่นในการทำเช่นนี้ที่ดีกว่าที่ผู้เชื่อเหล่านี้ใช้ในที่นี่ คือการรวมเด็กเหล่านี้เข้าอยู่ในการประชุมอธิษฐานสั้นๆ นี้ด้วย ซึ่งหลังจากนั้นเหล่าผู้เชื่อในเมืองไทรเธก็กลับไปยังบ้านเรือนของตน และเปาโลกับเหล่าเพื่อนร่วมเดินทางของเขา “ก็ลงเรือ”-นั่นคือ พวกเขาแล่นเรือออกไปและเดินทางมุ่งสู่กรุงเยรูซาเล็มต่อไป

มันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ว่าเปาโลไม่เข้าใจคำเตือนที่พวกเขาจากที่เมืองไทรเธได้ให้แก่เขา บางทีเขาอาจมองมันเป็นการแสดงออกของความปรารถนาของพวกเขาเองที่ไม่อยากให้เขาต้องเจอกับภัยอันตรายและเครื่องจองจำที่รอคอยเขาอยู่ในนครบริสุทธานั้น แต่แม้หากว่าเขาเข้าใจคำเตือนนั้นว่าเป็นคำสั่งที่แน่ชัด เขาก็คงไม่เชื่อฟังมันอยู่ดี เขาตั้งใจแน่วแน่เหลือเกินที่จะเห็นความรอดของ “เหล่าญาติฝ่ายเนื้อหนัง” ของเขาจนไม่มีสิ่งใดจะขัดขวางเขาไม่ทำให้ความตั้งใจแน่วแน่นั้นสำเร็จได้ ดังนั้นแทนที่จะอยู่ต่อในเมืองไทรเธ หรือกลับไปเยี่ยมคริสตจักรวัยเยาว์เหล่านั้นอีกครั้ง-หรือแม้แต่ว่าจะไปยังเขตแดนใหม่-เขาแล่นเรือมุ่งหน้าสู่กรุงเยรูซาเล็มต่อไป โดยเต็มใจที่จะเผชิญชะตากรรมใดก็ตามที่รอคอยเขาอยู่ที่นั่น

ข้อ 7: “และเมื่อพวกเราเสร็จสิ้นการเดินทางของพวกเราจากเมืองไทรธแล้ว พวกเราก็มายังเมืองทอเลมาอิส และได้คำนับพวกพี่น้อง และพักอยู่กับพวกเขาเป็นเวลาหนึ่งวัน”

เมืองทอเลมาอิสเป็นเมืองท่าที่สำคัญอีกแห่งหนึ่งในภาคพันธสัญญาเดิมถูกเรียกว่า “เมืองอัคโค” (ผู้วินิจฉัย 1:31) ตอนที่เปาโลไปเยือนที่นั่นมันถูกเรียกว่า เมืองทอเลมาอิส เพื่อเป็นเกียรติแก่ ทอเลมี ฟิลาเดลฟัส ผู้ซึ่งประดับเมืองนั้นให้งดงามด้วยพุ่มไม้ ต้นไม้ ดอกไม้ และอนุสาวรีย์เชิงศิลปะจำนวนมากมาย

พอไปถึงในเมืองทอเลมาอิส เปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมทางของเขาก็ “คำนับพวกพี่น้อง” -ซึ่งหมายถึงผู้เชื่อคนอื่นๆที่นั่น- “และพักอยู่กับพวกเขาเป็นเวลาหนึ่งวัน” การคำนับนี้มีความหมายมากกว่าที่อาจปรากฏแก่สายตาเราวันนี้ มันไม่ได้หมายถึงแค่การทักทายกันเฉยๆ เพราะว่าในกรณีนี้มันคงไม่จบแค่ตรงนั้น คริสเตียนเหล่านั้นใช้เวลาทั้งวันในเมืองทอเลมาอิส และผมแน่ใจว่าวันนั้นไม่ได้ผ่านไปอย่างสูญเปล่า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทุกวินาทีถูกอัดแน่นด้วยคำสั่งสอน การอภิปราย และคำเตือนสติต่างๆ ในฝ่ายวิญญาณ โดยมีอัครทูตเปาโลเป็นผู้พูดและผู้สอนหลัก

ข้อ 8: “และวันต่อไปพวกเราที่อยู่ในคณะเพื่อนร่วมเดินทางของเปาโลก็จากไป และมาถึงเมืองซีซารียา และพวกเราได้เข้าไปในบ้านของฟิลิป ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในจำพวกเจ็ดคนนั้น และได้อาศัยอยู่กับท่าน”

เราคุ้นเคยกับเมืองซีซารียา โดยได้พูดถึงมันก่อนหน้านี้แล้วเนื่องจากมันเชื่อมโยงกับหลายเหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกบันทึกในหนังสือกิจการ มันเป็นเมืองติดชายฝั่งที่สำคัญแห่งหนึ่ง ถูกก่อตั้งโดยเฮโรดมหาราชและถูกตั้งชื่อเพื่อเป็นเกียรติแก่ซีซาร์ออกัสตัส ในเมืองนี้เองเปาโลได้กล่าวคำแก้ต่างของตนต่อหน้าอากริปปา ซึ่งเป็นข้อพระคำที่เราจะศึกษาในบทต่อไป

“ฟิลิป ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ” เราได้เจอกับเขาแล้วเช่นกันในการศึกษาค้นคว้าก่อนหน้านี้ ถูกเลือกให้เป็นหนึ่งในผู้ช่วยเจ็ดคนแรกนั้นของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ (กิจการ 6:5) เมื่อผู้เชื่อเหล่านั้นถูกระจัดกระจายไปเพราะการข่มเหงหลังจากการเสียชีวิตของสเทเฟน ฟิลิปก็ไปยังเมืองสะมาเรียซึ่งเป็นที่ๆเขาเทศนาพร้อมกับพระพรและความสำเร็จมหาศาล (กิจการ 8:5-8) เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงบัญชาเขาให้ออกไปจากเมืองสะมาเรียและเดินทางลงใต้เข้าไปในทะเลทราย เขาก็เชื่อฟังคำบัญชาและเพราะการเดินทางครั้งนั้น เขาได้นำขันที่ชาวเอธิโอเปียผู้นั้นมาถึงพระคริสต์ ให้บังเกิดมาเขาและส่งเขาไปตามทางของเขาโดยชื่นชมยินดี (กิจการ 8:26-39) ฟิลิปเองก็ “ถูกรับไปเสีย...ถูกพบที่เมืองอาโซทัส และเมื่อเดินทางผ่านเข้าไปท่านก็ประกาศในทุกนคร จนกระทั่งท่านได้มาถึงเมืองซีซารียา” เห็นได้ชัดว่าเขาทำให้ที่นี่เป็นบ้านของเขาและลงหลักปักฐานที่นั่น ถึงแม้ว่าเราหมายเหตุน่าสงสัยถูกเรียกว่าเป็น “ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ” ก็ตาม ดังนั้นเราไม่จำเป็นต้องสรุปว่าเขาได้เกษียณจากงานรับใช้ของเขาแล้ว ในบ้านของเขา เปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมทางของเขาได้มาพักอาศัย-เราไม่ถูกบอกว่าจะนานเท่าใด แต่ข้อ 10 กล่าวว่า “หลายวัน”

ข้อ 9: “และคนเดียวกันนี้มีบุตรสาวสี่คน เป็นสาวพรหมจารี ซึ่งได้พยากรณ์”

ฟิลิปมีบุตรสาวสี่คนที่ยังไม่แต่งงานซึ่งพยากรณ์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงเห็นสมควรที่จะบอกเราว่าหญิงสาวสี่คนนี้ทำงานรับใช้ของพวกเขาที่ไหนหรือเมื่อไร และทั้งหมดที่เราทราบเกี่ยวกับพวกเขา ในรายละเอียด ก็อยู่ในพระคำข้อเดียวนี้

อาจมีคนถามว่า “ถ้าบุตรสาวสี่คนนี้ของฟิลิปพยากรณ์ ทำไมเปาโลถึงให้คำสั่งเหล่านั้นที่ถูกรับใน 1 โครินธ์ 14:34,35 ที่สั่งพวกผู้หญิงให้นิ่งเสียในคริสตจักร?” เขาเขียนเรื่องเดียวกันถึงทิโมธีคนหนุ่ม: “ให้ผู้หญิงเรียนรู้อย่างเงียบ ๆ ด้วยใจนอบน้อมทุกอย่าง แต่ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้ผู้หญิงคนใดสั่งสอน หรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้นิ่งเงียบเสีย” (1 ทธ. 2:11,12) ประการแรก เราต้องทราบบางสิ่งเกี่ยวกับเวลานั้นและสภาพการณ์แวดล้อมต่างๆตอนที่เปาโลเขียนถ้อยคำเหล่านี้ ในโลกตะวันออก พวกผู้หญิงไม่ได้รับอนุญาตให้นั่งกับพวกผู้ชายของพวกนางในการประชุมทางศาสนาต่างๆ-และในสถานที่หลายแห่งในโลกตะวันออกนี้ยังเป็นจริงอยู่เหมือนเดิม ในธรรมศาลาต่างๆของพวกยิว มีที่ต่างๆที่ถูกจัดแยกไว้ต่างหากสำหรับพวกผู้หญิงซึ่งพวกเธอนั่งแบบแยกขาดอย่างสิ้นเชิงจากพวกผู้ชาย

มันเป็นความจริงอยู่เหมือนเดิมที่ผู้ชายเป็นศิรัษะของผู้หญิงเหมือนกับที่พระคริสต์ทรงเป็นศิรัษะของคริสตจักร แต่เราถูกบอกอย่างชัดเจนว่า “บัดนี้ของประทานนั้นมีอยู่หลากหลาย แต่มีพระวิญญาณองค์เดียวกัน และมีความแตกต่างกันของงานรับใช้ทั้งหลาย แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน และมีความหลากหลายของกิจกรรมทั้งหลาย แต่พระเจ้าองค์เดียวกันทรงเป็นผู้กระทำให้สำเร็จในทุกคน” (1 คร. 12:4-6) การกล่าวว่าพวกผู้หญิงควรเงียบเสียงในคริสตจักรวันนี้ก็ไม่สอดคล้องกับข้อพระคัมภีร์เหล่านั้น และมันไม่สอดคล้องกับสามัญสำนึกด้วย! จิตวิญญาณหลายล้านดวงถูกขนะมาถึงพระเยซูคริสต์เจ้าผ่านทางคำพยานและการรับใช้ของผู้หญิงทั้งหลายที่ชำระตัวให้บริสุทธิ์

มันเป็นความจริงที่ว่าผู้หญิงทั้งหลายไม่ควร “ใช้อำนาจ” เหนือพวกผู้ชาย กล่าวอีกนัยหนึ่ง ถ้าพวกผู้หญิงถูกตั้งใจให้เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรทั้งหลายหรือกำกับดูแลกิจการต่างๆของที่ประชุมต่างๆแล้ว ทำไมพระเยซูถึงทรงเรียกผู้ชายสิบสองคนและทรงกีดกันพวกผู้หญิงไว้จากการเป็นพวกอัครทูต? และทำไมถึงไม่มีหนังสือในภาคพันธสัญญาใหม่เลยสักเล่มที่ถูกเขียนโดยพวกผู้หญิง? มีผู้หญิงที่ยอดเยี่ยมหลายคนถูกเอ่ยชื่อในภาคพันธสัญญาใหม่ พวกผู้หญิงที่ดำเนินชีวิตและทำงานเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า-แต่ไม่มีพวกเธอสักคนได้รับคำสั่งให้เขียนจดหมายฝากสักฉบับจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

นี่ไม่ได้เป็นการจำกัดโอกาสที่ผู้หญิงทั้งหลายมีในการรับใช้ในคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่แต่อย่างใด นิรันดร์กาลเท่านั้นจะเปิดเผยสิ่งที่เปี่ยมสง่าราศีเหล่านั้นซึ่งถูกทำสำเร็จโดยผู้หญิงทั้งหลายที่ชำระตัวให้บริสุทธิ์และเป็นแบบวิสุทธิชน ผู้สอนในโรงเรียนวิต่างๆและจัดกิจกรรมของอนุชน-นี่ยังไม่กล่าวถึงการประชุมอธิษฐานทั้งหลายและชั้นเรียนศึกษาพระคัมภีร์เหล่านั้นของพวกผู้หญิง! มันไม่จำเป็นที่สตรีคริสเตียนทั้งหลายต้องเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรต่างๆหรือสอนชั้นเรียนพระคัมภีร์ของพวกผู้ชายเพื่อที่จะทำงานในคริสตจักรเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ผมขอกล่าวซ้ำ: เราไม่ถูกบอกว่าบุตรสาวเหล่านี้ของฟิลิปรับใช้ในด้านใดแต่งงานรับใช้ของการพยากรณ์ก็รวมถึงการบอกออกไปถึงสิ่งที่ถูกบอกไว้แล้ว เช่นเดียวกับการบอกล่วงหน้าสิ่งที่

รออยู่ในอนาคต และผมแน่ใจว่าพวกเขาจะพบสถานที่เหลือเฟือในการรับใช้ในคริสตจักรทารกนั้นโดยไม่ก้าวข้ามขอบเขตเหล่านั้นที่ถูกจัดไว้ให้พวกเขาภายใต้คำสั่งต่างๆของพระคัมภีร์

เปาโลถูกเตือนอีกครั้งโดยพระวิญญาณ

ข้อ 10 และ 11: “และขณะที่พวกเราพักอยู่ที่นั่นหลายวัน มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งลงมาจากแคว้นยูเดีย ชื่อ อากาบัส และเมื่อเขามาถึงพวกเราแล้ว เขาก็เอาเครื่องคาดเอวของเปาโลไป และผูกมัดมือและเท้าของตนเอง และกล่าวว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘เช่นนี้แหละ พวกยิวที่กรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่เปาโลเป็นเจ้าของเครื่องคาดเอวนี้ และจะมอบเขาไว้ในมือของคนต่างชาติ’”

“มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งลงมาจากแคว้นยูเดียชื่อ อากาบัส” เปาโลและคณะผู้เชื่อของเขาพักอยู่ “หลายวัน” ในบ้านของฟิลิปผู้ประกาศข่าวประเสริฐ สิ่งที่พวกเขากระทำในระหว่างช่วงเวลานั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทราบ แต่เราแน่ใจได้ว่าพวกเขาไม่ได้อยู่เฉยๆ พวกเขา กำลัง “ไถ่ถอนเวลา” โดยการทำให้บางสิ่งที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า ก่อนที่การพักของพวกเขาที่นั่นสิ้นสุดลง ผู้พยากรณ์คนหนึ่งชื่ออากาบัส ได้มาจากแคว้นยูเดีย

ชายคนเดียวกันนี้ได้มายังเมืองอันติโอกตอนที่เปาโลและบารนาบัสกำลังทำงานหนักอยู่ที่นั่น และภายใต้การคล้อยตามของพระวิญญาณเขาก็พยากรณ์เกี่ยวกับการกีดกันอาหารซึ่งจะเกิดขึ้นทั่วโลก-และคำพยากรณ์ของเขากลายเป็นจริง “ในสมัยของคลาวดิอุส ซีซาร์” (กิจการ 11:27,28) เขาถูกกล่าวถึงแค่สองครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่ คำพยากรณ์เหล่านั้นของเขากลายเป็นจริงในทุกครั้ง

อากาบัส “เอาเครื่องคาดเอวของเปาโลไป และผูกมัดมือและเท้าของตนเอง” เราคงเรียกนี่ว่า รัศประคต ผ้าชิ้นหนึ่งที่ถูกผูกไว้รอบเอวและมัดไว้ เพื่อรัดส่วนที่หลวมของเสื้อผ้าชั้นนอกที่ผู้ชายสมัยนั้นสวมใส่ ในบางประเทศของโลกตะวันออก พวกมัน (เสื้อผ้าชั้นนอกแบบหลวมๆ) ยังถูกสวมใส่อยู่ และ “เครื่องคาดเอว” ก็มัดพวกมันไว้รอบเอวเพื่อที่พวกมันจะไม่เกะกะการเคลื่อนไหวของผู้สวมใส่-เช่น ตอนวิ่งหรือทำกิจกรรมที่ใช้แรงงาน

อากาบัสเอาเครื่องคาดเอวนี้ไป คือรัศประคตที่เปาโลใช้มัดเสื้อผ้าชั้นนอกของเขา รอบตัวเขา และมัดมือและเท้าของตัวเองด้วยเครื่องคาดเอวนั้น อันเป็นการให้คำพยากรณ์แบบมีภาพประกอบแก่อัครทูตท่านนี้ เขากล่าวว่า “เช่นนี้แหละ พวกยิวที่กรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่เปาโลเป็นเจ้าของเครื่องคาดเอวนี้” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “เปาโลเอ๋ย ข้าพเจ้าได้มัดมือและเท้าของข้าพเจ้าเองด้วยเครื่องคาดเอวนี้ฉันใด พวกยิวก็จะมัดท่านเมื่อท่านไปถึงกรุงเยรูซาเล็มฉันนั้น และจะมอบท่านไว้ในมือของพวกคนต่างชาติ!”

การคาดการณ์นี้อาจถูกมองว่าเป็นเพียงความกระวนกระวายใจ ลางบอกเหตุลวงหน้า ในส่วนของอากาบัส คือความหวังของผู้พยากรณ์ท่านนี้มีเพราะกลัวเรื่องความปลอดภัยของเปาโลหากเขายืนกรานในความตั้งใจแน่วแน่ของเขาที่จะไปเยือนกรุงเยรูซาเล็ม-ใช่แล้วครับ มันอาจถูกมองแบบนั้น เว้นแต่ถ้อยคำที่มาก่อนหน้า: “พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสตั้งนี้ว่า” ไม่ใช่ความกระวนกระวายใจ ไม่ใช่ความกังวลส่วนตัวของเขาเกี่ยวกับความปลอดภัยของเปาโล แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระตุ้นให้กล่าวข้อความนี้ และอากาบัสก็กล่าวชัดเจนมากมายตอนที่เขาส่งต่อคำเตือนนี้แก่เปาโล เขาไม่เพียงแสดงออกมันโดยใช้คำพูดเท่านั้น เขาสาธิตให้ดูโดยการ

มัดมือและเท้าของเขาเองด้วยเครื่องคาดเอวของเปาโล โดยแสดงให้เห็นอย่างแน่ชัดถึงสิ่งที่เขาคาดว่าจะเจอเมื่อเขาอย่างแท้จริงในกรุงเยรูซาเล็ม

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้ผ้าป่านคาดเอวของเยเรมีย์เพื่อแสดงให้เห็นการตกเป็นเชลยที่ใกล้เข้ามาของพวกยิว พระองค์ทรงบอกเยเรมีย์ให้เอาผ้าคาดเอวนั้นไป ไปยังแม่น้ำยูเฟรติส และซ่อนมันไว้ที่นั่นในซอกหินแห่งหนึ่ง ศาสดาพยากรณ์ผู้นี้กระทำตามที่เขาได้รับคำสั่ง และหลายวันต่อมาองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขาว่า “จงลุกขึ้น ไปยังแม่น้ำยูเฟรติส และเอาผ้าคาดเอวมาเสียจากที่นั่น ซึ่งเราได้สั่งเจ้าให้ซ่อนไว้ที่นั่น” เยเรมีย์เชื่อฟัง-และเมื่อเขาเอาผ้าคาดเอวนั้นมาจากสถานที่แห่งนั้นที่เขาเอามันไปซ่อนมันไว้ “ดูเถิด ผ้าคาดเอวนั้นก็เปียกชุ่ม มันไม่มีประโยชน์สำหรับสิ่งใดเลย” จากนั้นพระเจ้าตรัสแก่เขาว่า “ตามลักษณะนี้เราก็จะทำให้ความทะนงใจของยูดาห์ และความทะนงใจใหญ่ยิ่งของกรุงเยรูซาเล็มเสียหาย!” (ยรม. 13:1-9)

มีการทำแบบนั้นอีกหลายครั้งในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม และอาคาบัสน่าจะคุ้นเคยกับเหตุการณ์เหล่านั้น ภาพประกอบนี้เหมาะสมและข่าวสารก็ถูกให้อย่างชัดเจน: พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ประกาศแล้วว่าถ้าเปาโลเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มต่อไป เขาก็จะถูกผูกมัดในฐานะนักโทษและถูกมอบ “ไว้ในมือของคนต่างชาติ” การกล่าวหาเขาและการจับกุมเขาจะมาจากพวกยิว แต่เนื่องจากโรมมีอำนาจในเวลานั้น เขาก็จะถูกมอบไว้ในมือของพวกโรมันเพื่อที่จะถูกไต่สวน-และมันได้เกิดขึ้นตามนั้น เหมือนอย่างที่อาคาบัสได้ประกาศแล้วว่ามันจะเกิด

ข้อ 12: “และเมื่อพวกเราได้ยินสิ่งเหล่านี้ ทั้งพวกเรากับคนทั้งหลายที่เป็นของสถานที่แห่งนั้น จึงอ้อนวอนท่านไม่ให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม”

ลูกาใช้คำสรรพนาม “พวกเรา” โดยแสดงให้เห็นว่าคนเหล่านั้นที่กำลังเดินทางไปกับเปาโล “กับคนทั้งหลายที่เป็นของสถานที่แห่งนั้น (เมืองซีซารียา บ้านของฟิลิป) จึงอ้อนวอนท่าน...” คำเตือนของอาคาบัสเป็นของจริงมากๆแก่ผู้เชื่อเหล่านี้ พวกเขา “อ้อนวอน”-วิงวอนและร้องขอ-เปาโลไม่ให้เดินทางต่อไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ทำไมต้องดึงหัวทิ่มเข้าไปสู่ภัยอันตราย เข้าไปสู่การติดคุกแน่นอน โดยอาจถึงตายด้วยซ้ำ ในเมื่อเขายังอยู่ห่างไกลจากนครบริสุทธานั้นมากพอที่จะหันหลังกลับหรือเบี่ยงไปทางอื่นและทำงานรับใช้ของเขาต่อไปที่อื่น?

ข้อ 13: “แล้วเปาโลตอบว่า “ท่านทั้งหลายหมายความว่าอะไรที่ร้องให้และทำให้ใจของข้าพเจ้าชอกช้ำ ด้วยว่าข้าพเจ้าพร้อมแล้วไม่ใช่ที่จะถูกผูกมัดเท่านั้น แต่ที่จะตายที่กรุงเยรูซาเล็มด้วยเพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซูเจ้า”

“ท่านทั้งหลายหมายความว่าอะไรที่ร้องให้และทำให้ใจของข้าพเจ้าชอกช้ำ” คำกรีกกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ทำให้...ชอกช้ำ” (break ทำให้แตกสลาย) ถูกพบตรงนี้ที่เดียวในภาคพันธสัญญาใหม่ มันบ่งบอกถึงการทำให้จุดประสงค์อ่อนแอลง ดังนั้นอัครทูตท่านนี้จึงกำลังบอกเป็นนัยว่า พวกเขาไม่ได้กำลัง “ทำให้ใจของเขาแตกสลาย” โดยการเพิ่มเข้ากับความเศร้าโศกของเขา แต่พวกเขากำลังทำให้ความตั้งใจแน่วแน่ของเขาอ่อนแอลงและยับยั้งเขาไม่ให้เดินทางต่อไป

“ข้าพเจ้าพร้อมแล้วไม่ใช่ที่จะถูกผูกมัดเท่านั้น แต่ที่จะตายที่กรุงเยรูซาเล็มด้วยเพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซูเจ้า” คำสรรพนาม “ข้าพเจ้า” ยืนยันแน่นในภาษากรีก และแสดงให้เห็นว่าอัครทูตท่านนี้ได้คำนวณไว้นานแล้วถึงราคาค่างวดของการรับใช้พระคริสต์ และพบว่าภาระหนักต่างๆ แห่งกาลปัจจุบันนี้ไม่คุ้มค่าที่จะเปรียบเทียบกับสง่าราศีซึ่งจะถูกเผยให้ปรากฏ

เราอดไม่ได้ที่จะชื่นชมความร้อรรนของอัครทูตเปาโล ความตั้งใจแน่วแน่อันแข็งแกร่งที่เขามี แต่การที่เขาไม่ฟังคำเตือนในเหตุการณ์ตอนนี้ก็ทำให้เขาเสียโอกาสสองปีอันมีค่าไป เขาไม่ได้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มมานานนัก ก่อนที่เขาจะถูกผูกมัดตามที่ถูกพยากรณ์ไว้

เปาโลซาบซึ้งในความห่วงใยและการร้องขอของเหล่าเพื่อนคริสเตียนของเขา แต่ความรักของเขามีต่อพวกยิวก็มากมายเหลือเกินจนเขาตอบว่า “ข้าพเจ้าพร้อมแล้วไม่ใช่ที่จะถูกผูกมัดเท่านั้น แต่ที่จะตายที่กรุงเยรูซาเล็มด้วยเพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซูเจ้า” ชายผู้นี้มีความกล้าหาญที่ยากจะหาใครเทียบ เขาไม่เคยหันหลังจากหน้าที่ของเขาในฐานะอัครทูตคนหนึ่ง-แต่เหมือนที่เกิดขึ้นบ่อยๆ กับชายทั้งหลายที่มีคุณสมบัติเช่นนั้น จุดแข็งที่เกินธรรมดาของเขาคือจุดอ่อนของเขา มีหลายครั้งที่ความรักของอัครทูตท่านนี้ที่มีต่อดวงวิญญาณทั้งหลายถูกเข้าใจผิดว่าเป็นการทรนงค์ และความร้อรรนของเขาก็ผลักดันเขาให้เข้าไปในเมืองต่างๆ และสถานที่หลายแห่งที่พระเจ้าไม่ได้ทรงนำเขาให้ไป พระเจ้าทรงเรียกเขาให้เป็นผู้ปรนนิบัติแก่พวกคนต่างชาติ และเขาก็สัตย์ซื่อต่องานรับใช้นั้น แต่เขาไม่อาจปิดซ่อนความผิดหวังแห่งหัวใจของเขาได้ เขาเชื่อฟังการทรงเรียกนั้นที่ให้นำข่าวประเสริฐไปยังพวกคนต่างชาติ แต่ดูเหมือนว่าเขาเชื่ออย่างจริงจังว่าเขาคือผู้หนึ่งที่จะต้องชนะพวกยิวมาถึงพระคริสต์ มันเป็นเรื่องนิยมปฏิบัติของเขาเสมอเมื่อเขาเข้าไปในเมืองๆ หนึ่งที่ไปยังธรรมศาลาเป็นอันดับแรกเพื่อยกเหตุผลกับพวกยิว อธิบายพระวจนะของพระเจ้า ประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า เมื่อเราเปรียบเทียบสิ่งต่างๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญาณกับฝ่ายวิญญาณ เราก็เผชิญหน้ากับคำถามที่ว่าเปาโลคิดถูกหรือไม่ในการทำแบบนี้ ความปรารถนาอันแรงกล้าของเขาที่จะเห็นชนชาติอิสราเอลได้รับความรอดได้นำเขาเข้าสู่ความยากลำบากมากมาย ความทุกข์มหาศาลและการถูกข่มเหง

นี่เป็นคำเตือนที่ไม่มีทางผิดพลาดได้ครั้งที่สองของพระเจ้าที่มาถึงเปาโล และถึงแม้ว่าผมยังเชื่ออยู่ว่าอัครทูตเปาโลเป็นผู้รับใช้ที่อุทิศตัวมากที่สุดของพระเจ้า ในเหตุการณ์ตอนนี้เขาไม่ฟังคำเตือนนั้น ไม่ยอมเปลี่ยนแผนการต่างๆ ของตน และยังคงตั้งใจแน่วแน่อย่างดื้อรั้นที่จะไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

ข้อ 14 และ 15: “และเมื่อท่านไม่ยอมถุกชักชวน พวกเราก็หยุด โดยกล่าวว่า “ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด” และหลังจากวันเหล่านั้น พวกเราก็จัดแจงบรรดาข้าวของของพวกเรา และขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม”

เมื่อเปาโล “ไม่ยอมถุกชักชวน” ที่จะเปลี่ยนแผนการต่างๆ ของตนและเสี่ยงที่จะไปยังนครบริสุทธีในตอนนั้น ผู้เชื่อเหล่านั้นก็เลิกวิงวอนเขาและฝากเขาไว้กับน้ำพระทัยของพระเจ้า- “ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด”

“พวกเราจัดแจงบรรดาข้าวของของพวกเรา...” ในวลีนี้ “*carriage*” ชวนให้เข้าใจผิด เราคิดถึง *carriage* ว่าเป็นเหมือนยานพาหนะสำหรับการขนส่งผู้คนหรือสิ่งของต่างๆ แต่ในเหตุการณ์ตอนนี้มันหมายถึง

สัมภาระ (baggage) คำภาษาอังกฤษเก่า “carriage” ถูกใช้ในความหมายของสิ่งซึ่งถูกแบกหาม-ภาระต่างๆ เครื่องเรือน ภาชนะต่างๆ หรือสัมภาระ ดังนั้นคำนี้จึงถูกใช้ในความหมายนี้โดยผู้พูดภาษาอังกฤษตอนที่พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ถูกแปล คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในภาษาฮีบรูใน 1 ซามูเอล 17:22 ที่ “ดาวิดก็มอบสัมภาระของเขาไว้ในมือของผู้ดูแลกองสัมภาระ และวิ่งไปที่แนวรบ และได้มาทักทายพวกพี่ชายของตน” ความหมายในข้อพระคำตอนนี้ของเราก็คือว่าเปาโลและคณะของเขาเตรียมสัมภาระของตน เตรียมพร้อมสำหรับการเดินทางนั้น และจากนั้นจึงออกเดินทางไปจากเมืองซีซาริยาในการเดินทางระยะสุดท้ายของพวกเขาสู่กรุงเยรูซาเล็ม

ข้อ 16: “บางคนของพวกสาวกแห่งเมืองซีซาริยาก็ได้ไปพร้อมกับพวกเราด้วย และพร้อมกับพวกเขาได้พาคนหนึ่งมาชื่อ มนาสัน ชาวเกาะไซปรัส เป็นสาวกสูงอายุนคนหนึ่ง ซึ่งพวกเราจะอาศัยอยู่กับเขา”

ภาษาเดิมตรงนี้อ่านว่า “สาวกบางคนจากเมืองซีซาริยาได้ไปกับพวกเราเช่นกัน เพื่อที่จะพาพวกเราไปหามนาสันผู้หนึ่ง ชาวเกาะไซปรัส สาวกยุคต้นคนหนึ่งผู้ซึ่งพวกเราจะอาศัยอยู่กับเขา” ชายผู้นี้ ถึงแม้ว่าเป็นชาวเกาะไซปรัส บัดนี้มีบ้านของตนในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกสาวกที่เมืองซีซาริยาก็ไปกับเปาโลเพื่อที่จะนำเขาไปยังบ้านของมนาสัน สาวกผู้หนึ่งที่มีชื่อเสียงยาวนานผู้ซึ่งพวกเขารู้จักมักคุ้นเป็นการส่วนตัว ในช่วงเวลานั้นนี่เป็นการจัดเตรียมล่วงหน้าที่เป็นเพราะว่าในช่วงเทศกาลเลี้ยง กรุงเยรูซาเล็มเต็มไปด้วยผู้คนที่กำลังมองหาที่พักอย่างแน่นนอน และมันคงเป็นเรื่องยากที่จะหาที่พักอาศัยได้ เพราะการจัดเตรียมที่ถูกระงับในซีซาริยา คนทั้งกลุ่มนั้นจึงไม่ต้องประสบกับความยุ่งยากในการค้นหาที่พักเมื่อพวกเขาไปถึง การหาบ้านสักหลังที่มีขนาดใหญ่พอที่จะรองรับเปาโลและคณะของเขาคงจะเป็นเรื่องยาก-ซึ่งบ่งบอกว่ามนาสันคงจะเป็นหนึ่งในเหล่าสมาชิกที่มั่งมีมากกว่าของคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม ที่จะสามารถมีปัญญาซื้อบ้านแบบนั้นได้

ข้อ 17: “และเมื่อพวกเรามาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกพี่น้องก็ต้อนรับพวกเราไว้ด้วยความยินดี”

นี่เป็นอะไรที่ตรงข้ามกับการต้อนรับที่เปาโลเคยได้รับในกรุงเยรูซาเล็มตอนที่เขาไปที่นั่นครั้งแรกหลังจากการกลับใจเชื่อของเขา! กิจการ 9:26-28 บันทึกข้อเท็จจริงที่ว่าเมื่อเขาพยายามที่จะไปเข้าร่วมกับพวกสาวกในการไปเยือนครั้งนั้น “แต่พวกเขาทุกคนกลัวท่าน และไม่เชื่อว่าท่านเป็นสาวก” บาร์นาบัสจึงต้องไปกับเขาและอธิบายให้พวกอัครทูตฟังว่าเขาโลแห่งทาร์ซัสได้กลับใจเชื่อมากลายเป็นเปาโลอัครทูตแล้ว

แต่บัดนี้เปาโลมาพร้อมกับคริสเตียนกลุ่มเล็กๆของเขาและ “พวกพี่น้อง” (เหล่าผู้เชื่อในกรุงเยรูซาเล็ม) ก็ต้อนรับเขาด้วยความยินดี เขาได้เดินทางมาหลายไมล์ ได้ครอบคลุมเขตแดนมากมายและได้ดวงวิญญาณหลายดวงมาถวายพระคริสต์นับตั้งแต่ผู้เชื่อเหล่านี้ได้เห็นเขาครั้งล่าสุด ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาได้ยินมาเกี่ยวกับภัยอันตรายและการข่มเหงเหล่านั้นที่ได้เกิดขึ้นกับเขาในการเดินทางแบบมิชชันนารีหลายรอบของเขา และพวกเขาต้อนรับเขากลับบ้านอย่างปลอดภัยด้วยหัวใจที่ชื่นบาน

เปาโลปฏิญาณตัวแบบยิวซึ่งต้องมีการถวายบูชาแบบยิว

ข้อ 18 และ 19: “และวันต่อมา เปาโลได้เข้าไปหายากอบ พร้อมกับพวกเรา และพวกผู้ปกครองทุกคนก็อยู่ด้วย และเมื่อเปาโลได้คำนับท่านเหล่านั้นแล้ว ท่านได้ประกาศตามลำดับถึงสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้โปรดกระทำให้ท่ามกลางคนต่างชาติโดยการรับใช้ของท่าน”

“ยากอบ” ผู้ถูกกล่าวถึงตรงนี้มีมักถูกเรียกว่า “ยากอบน้อย” ซึ่งถูกกล่าวถึงในกิจการ 15:13 เช่นกัน ซึ่งในข้อนี้เขาเป็นหนึ่งในผู้พูดหลักที่การประชุมใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็มเกี่ยวกับแผนการของพระเจ้าในยุคแห่งพระคุณนี้ ในกิจการ 12:1,2 เราอ่านว่าเฮโรด ซึ่งอยากเอาใจพวกยิว เริ่มข่มเหงคริสตจักรและ “ฆ่ายากอบพี่ชายของยอห์นด้วยดาบ” ชายผู้หนึ่งที่ชื่อยากอบในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ถูกพูดถึงในข้อพระคำตอนอื่นว่าเป็นน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า-หนึ่งในบุตรเหล่านั้นที่เกิดจากโยเซฟและมารีย์หลังจากที่พระเยซูประสูติจากหญิงพรหมจารีผู้นั้นแล้ว

ยากอบอาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและเป็นผู้เลี้ยงรอกของฝูงแกะที่นั่น เรามีเหตุผลอันดีที่จะเชื่อว่าคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มถูกฝากไว้ให้เขาดูแล และเนื่องจากเขาเป็นน้องชายของพระเยซูในฝ่ายเนื้อหนัง มันจึงเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ผู้เชื่อยุคต้นเหล่านั้นมีความเคารพนับถือเขา

เราไม่ถูกบอกว่คริสเตียนเหล่านั้นมาพบกันที่ไหนในวันถัดจากการไปถึงของเปาโลในกรุงเยรูซาเล็ม แต่ดูเหมือนว่าพวกเขาจะมาประชุมกันในบ้านของยากอบ เนื่องจากไม่มีอัครทูตคนอื่นถูกกล่าวถึงในการเชื่อมโยงกับการประชุมครั้งนี้ ยากอบจึงน่าจะเป็นผู้เดียวในพวกเขาที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มตอนนั้น

หลังจากที่เปาโลคำนับยากอบและเหล่าผู้ปกครองที่อยู่ที่นั่นตอนนั้นแล้ว “ท่านได้ประกาศตามลำดับถึงสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้โปรดกระทำให้ท่ามกลางคนต่างชาติโดยการรับใช้ของท่าน” ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นรายงานที่น่าชื่นใจต่อหัวใจของผู้เชื่อเหล่านี้! เปาโลประกาศ “ตามลำดับ” -นั่นคือ เขาเล่าอย่างละเอียดทีละขั้นตอน ถึงการเดินทางแบบมิชชันนารีของเขาและหลายสิ่งนั้นซึ่งได้เกิดขึ้นในงานรับใช้ของท่านนับตั้งแต่เขาได้เห็นกรุงเยรูซาเล็มครั้งล่าสุด

ข้อ 20 และ 21: “และเมื่อคนเหล่านั้นได้ยินเรื่องนั้นแล้ว พวกเขาก็สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และกล่าวแก่ท่านว่า “ท่านก็เห็นอยู่นะ พี่เอ๋ย ว่า มีพวกยิวหลายพันคนซึ่งเชื่อแล้ว และพวกเขาทุกคนมีความกระตือรือร้นเรื่องพระราชบัญญัติ และพวกเขาได้ยินถึงท่านว่า ท่านสั่งสอนพวกยิวทุกคนซึ่งอยู่ในท่ามกลางคนต่างชาติให้ละทิ้งโมเสส โดยกล่าวว่าพวกเขาไม่ควรให้บุตรทั้งหลายของตนเข้าสู่หน้ด หรือประพฤติตามธรรมเนียมเหล่านั้น”

“เมื่อคนเหล่านั้นได้ยินเรื่องนั้นแล้ว พวกเขาก็สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า” เมื่อเปาโลเล่าเรื่องอย่างละเอียดว่างานรับใช้ของเขาในท่ามกลางพวกคนต่างชาติได้เจริญขึ้นอย่างไร ว่าคริสตจักรวัยเยาว์ทั้งหลายถูกทำให้มั่นคงและกำลังเติบโตอย่างไร และว่าพระเจ้าได้ทรงช่วยเปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมทางของเขาครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างไรให้พ้นจากความยากลำบากและภัยอันตรายต่างๆที่เกิดขึ้นโดยน้ำมือของเหล่าศัตรูของชาวประเสริฐ พวกเขาก็สรรเสริญพระเจ้า ไม่มีความอิจฉาริษยาในท่ามกลางชายเหล่านี้ของพระเจ้าเลย คือเสาหลักเหล่านั้นในคริสตจักรยุคต้น! ในงานรับใช้ของเปาโล พวกเขาเห็นข้อพิสูจน์จากพระเจ้าถึงการอวยพรของพระเจ้า ข้อพิสูจน์ใหม่ๆแห่งพระคุณและความเมตตาของพระองค์ และมันไม่สำคัญว่าเกียรติยศเหล่านั้นได้ลงมาสู่ผู้อื่น สิ่งสำคัญก็คือว่าพระเจ้าทรงได้รับเกียรติ พระคริสต์ทรงถูกยกชู จิตวิญญาณหลายดวงถูกชนะมาถึงพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และพวกเขาสรรเสริญพระเจ้าสำหรับสิ่งที่ถูกทำสำเร็จโดยการที่พระองค์ทรงใช้อัครทูตเปาโล

มันควรเป็นเช่นนี้กับคริสเตียนทั้งหลายวันนี้ ไม่มีที่ว่างสำหรับความอิจฉาและความริษยาในพระราชกิจที่จริงใจขององค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เชื่อแท้ทั้งหลาย ที่มีใจฝึกฝัฝ่ายวิญญาณ ไม่เก็บงำความริษยาไว้ในใจ พวกเขาไม่แสดงความอิจฉาต่อผู้เชื่อคนอื่นๆ ที่ประสบความสำเร็จมากกว่าหรือที่โดดเด่นมากกว่าตน ตรงกันข้าม พวกเขาชื่นชมยินดีเมื่อจิตวิญญาณหลายดวงได้รับความรอดและเมื่องานขององค์พระผู้เป็นเจ้ารุดหน้าไป โดยไม่สำคัญว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้ผู้ใดเพื่อทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้าขึ้น นี่สอดคล้องกับคำสอนตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับคริสตจักร พระกายของพระคริสต์ ตามที่ถูกบันทึกใน 1 โครินธ์ 12:12-27 ในข้อ 25 และ 26 ของพระคำต่อนั้น เราถูกบอกไว้ว่า “เพื่อที่จะไม่มีความแตกแยกกันในร่างกาย แต่เพื่ออวัยวะเหล่านั้นจะมีความห่วงใยซึ่งกันและกัน และไม่ว่าอวัยวะอันหนึ่งทุกข์ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยทุกข์กับอวัยวะนั้น หรืออวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยปิติยินดีกับอวัยวะนั้น”

“ท่านก็เห็นอยู่นะ พี่เอ๋ย ว่า มีพวกยิวหลายพันคนซึ่งเชื่อแล้ว” (ภาษากรีกอ่านว่า “*myriads*”-กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ “หลายพันคนนับไม่ถ้วน ผู้ซึ่งเชื่อ”) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าผู้กลับใจเชื่อจำนวนมากในกรุงเยรูซาเล็มในตอนนั้น ยี่สิบห้าปีก่อนหน้านั้น สามพันคนได้กลับใจเชื่อเมื่อเปโตรเทศนาในวันเพ็นเทคอสต์ (กิจการ 2:41) หลังจากนั้นไม่นาน อีกหลายพันคนก็ถูกเพิ่มเข้าไป (กิจการ 4:4) และก่อนที่เปาโลเล่าย้อนถึงเหตุการณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับงานรับใช้ของเขาต่อหน้ายากอบและพวกผู้ปกครองตามที่ถูกบันทึกในข้อพระคำตอนนี้ของเรา มันคงจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะประมาณการจำนวนของผู้เชื่อในกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่างานนั้นที่ถูกเริ่มต้นในวันเพ็นเทคอสต์ไม่ได้หยุดยั้งและคนเป็นอันมากกำลังถูกเปลี่ยนความเชื่ออยู่

“และพวกเขาทุกคนมีความกระตือรือร้นเรื่องพระราชบัญญัติ” ยิวเหล่านี้เป็นพวกคริสเตียน พวกเขาได้เชื่อในพระคริสต์มาสู่ความรอดแล้ว แต่พวกเขายังยึดติดกับพิธีกรรมและพิธีการหลายอย่างของพระราชบัญญัติของโมเสสอยู่เหมือนเดิม (นี่หมายถึงพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการเข้าสู่หนัด การถวายเครื่องสัตวบูชาต่างๆ การเว้นจากอาหารบางอย่าง การถือวันและเทศกาลเลี้ยงต่างๆ) มันอาจดูเป็นเรื่องแปลกในสายตาเราวันนี้ที่ผู้เชื่อเหล่านี้ควรถือพิธีกรรมต่างๆของพระราชบัญญัติของโมเสสอยู่ต่อไป เพราะว่าเราทราบว่าการพระราชบัญญัติทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติแล้วแก่ทุกคนที่เชื่อ (รม. 10:4) เพราะว่าพระองค์ทรงทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว (มธ. 5:17) อย่างไรก็ตาม เราต้องจำไว้ว่าพิธีกรรมเหล่านั้นที่ถูกถือโดยยิวเหล่านี้ในช่วงเปลี่ยนผ่านนั้นได้ถูกกำหนดโดยพระเยซูคริสต์พระเจ้า และเป็นเวลาหลายชั่วอายุคนชนชาติอิสราเอลได้ถูกสั่งสอนให้ถือพิธีกรรมเหล่านั้น และได้รับการอบรมสั่งสอนในพิธีกรรมและพิธีการเหล่านั้นที่เกี่ยวข้อง

พวกอัครทูตเองก็ปฏิบัติตามพิธีกรรมต่างๆของยิวขณะที่พวกเขายังอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่าพวกเขาไม่ได้รู้สึกว่ามันจะเป็นการถวายเกียรติพระเจ้าที่จะประกาศตัวว่าคัดค้านพิธีกรรมเหล่านั้นแห่งศาสนาของบรรพบุรุษของพวกเขา ยกตัวอย่างเช่น ในกิจการ 3:1 เราอ่านว่า “บัดนี้เปโตรกับยอห์นขึ้นไปพร้อมกันจะเข้าไปในพระวิหารในเวลาอธิษฐาน โดยเป็นเวลาบ่ายสามโมง” เปโตรและยอห์นเป็นผู้เชื่อที่ยำเกรงพระเจ้า พวกเขารู้ว่าตนไม่จำเป็นต้องไปยังพระวิหารเพื่อที่จะอธิษฐาน พวกเขาได้เดินกับพระเยซูและพระองค์ทรงบอกพวกเขาแล้วว่า “ด้วยว่าสองคนหรือสามคนประชุมกันที่ไหน ๆ ในนามของเรา เราก็อยู่ที่ท่ามกลางพวกเขาที่

นั่น” (มธ. 18:20) แต่ทั้งๆที่เปโตรและยอห์นรู้ว่าตนจะอธิษฐานที่ไหนก็ได้ เมื่อไรก็ได้ เมื่อพวกเขาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาก็ยังถือชั่วโมงแห่งการอธิษฐานในพระวิหารที่พวกเขาเคยชินต่อไป

คำถามเกี่ยวกับการถือพิธีเข้าสุหนัตและเรื่องรองอื่นๆของพระราชบัญญัติไม่เคยถูกทำให้เป็นเรื่องใหญ่เลยในกรุงเยรูซาเล็มก่อนหน้านั้น คำถามต่างๆได้ผุดขึ้นในท่ามกลางพวกคนต่างชาติ-และแน่นอนว่าพวกมันต้องผุดขึ้น เพราะว่าถ้าเหล่าผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติจะถูกบังคับให้ถือพิธีกรรมต่างๆของยิว พวกเขาก็ไม่ได้อยู่ใต้พระคุณแล้ว แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพราะเรื่องนี้เองการประชุมใหญ่ที่กรุงเยรูซาเล็มจึงถูกเรียก ตามที่บันทึกไว้ในกิจการบทที่ 15 และคำถามต่างๆที่ถูกลำเสนอโดยเหล่าผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติก็ถูกอภิปรายและได้ข้อตกลง มันถูกตกลงแล้วว่าคริสเตียนต่างชาติทั้งหลายไม่ควรถูกเรียกร้องให้ถือพิธีกรรมต่างๆอย่างการเข้าสุหนัต แต่พวกเขาควรละเว้นจากสิ่งเหล่านั้นซึ่งจะทำให้เหล่าผู้เชื่อยิวไม่พอใจ กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาไม่ควรทำสิ่งใดที่อาจทำให้พี่น้องที่อ่อนแอกว่ารู้สึกสะดุด

แต่คริสเตียนยิวเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็มยังไม่ตระหนักถึงพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบนั้น พวกเขายังไม่ได้ตระหนักอย่างถ่องแท้ว่าพระคริสต์ทรงถวายเครื่องบูชาเดียวแล้ว-ครั้งเดียวพอ มีผลตลอดไป-และพวกเขาต้องถูกนำ พวกเขาไม่อาจถูกผลักดันได้ การถอนสิ่งที่เรียนรู้แล้วเป็นเรื่องยากกว่าการเรียนรู้ตั้งเเยะ-โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสิ่งต่างๆทางศาสนา-และถ้าคำถามเรื่องจะเอาพระราชบัญญัติหรือพระคุณถูกยกขึ้นที่กรุงเยรูซาเล็ม มันก็คงก่อให้เกิดความไม่พอใจและนำมาซึ่งการข่มเหงซึ่งก็คงขัดขวางการเจริญก้าวหน้าของความเชื่อแบบคริสเตียนอย่างมหาศาล นอกจากนี้ ในการทรงจัดเตรียมและความทรงสัพพัญญูของพระเจ้า พระองค์ทรงทราบว่าจะถึงเวลานั้นแล้วเมื่อนครบิรูธา์นั้นจะถูกทำให้กลายเป็นซากปรักหักพังและพระวิหารจะถูกทำลาย อันเป็นการยุติการถวายเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นในพระวิหารและปิดฉากพิธีกรรมต่างๆของโมเสสไปตลอดกาลซึ่งเคยกระทำที่นั่นจนเป็นธรรมเนียม

“พวกเขาได้ยินถึงท่าน” แน่แน่นอนว่าชายผู้หนึ่งที่พระเจ้าทรงใช้อย่างเฮโลแห่งทาร์ซัส ที่เคยพยายามจะทำลายความเชื่อแบบคริสเตียน จะดึงดูดความสนใจมหาศาลเมื่อกลับใจเชื่ออย่างฉับพลัน เขาก็เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือและเริ่มประกาศพระคริสต์องค์นั้นที่เขาเคยต่อต้านอย่างขมขื่นขนาดนั้น กิจการ 9:20 บอกเราว่าเมื่อเปาโลกลับใจเชื่อ “ในทันทีที่ท่านได้ประกาศพระคริสต์ในธรรมศาลาทั้งหลายว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า” ดังนั้นพวกยิว-ทั้งที่กลับใจเชื่อและไม่ได้กลับใจเชื่อ-จึงทราบเกี่ยวกับเปาโลและงานรับใช้ของเขา พวกเขา “ได้ยิน” ถึงเขา แต่น่าสงสัยว่ารายละเอียดทั้งหมดที่พวกเขาได้ยินนั้นถูกต้องหรือไม่ พวกเขาถูกบอกว่าเปาโลสั่งสอนว่าพวกยิวควรทอดทิ้งบัญญัติของโมเสส ว่าพวกเขาควรปฏิเสธเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาอันยาวนานนั้นแห่งการเข้าสุหนัตสำหรับลูกๆของตน “และไม่ต้องประพฤติตามธรรมเนียมเหล่านั้น” - นั่นคือ ธรรมเนียมเหล่านั้นของพวกยิวอย่างที่พวกมันเคยมีมาตลอดหลายชั่วอายุคน ตั้งแต่พระเจ้าได้ทรงแยกตั้งพวกเขาไว้ต่างหากและได้ประทานพันธสัญญาต่างๆของพระองค์แก่พวกเขา

เปาโลประกาศอะไร? เขาประกาศข่าวประเสริฐตามที่มันได้ถูกประทานให้แก่เขาโดยพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว-ไม่ใช่ข่าวสารหนึ่งที่ถูกส่งต่อกันมาโดยมนุษย์ ไม่ใช่ข่าวสารที่เป็นคำสั่งสอนที่ถูกให้แก่เขาโดยอัครทูตคนอื่นๆ แต่เป็นข่าวสารที่เขาได้รับโดยการเปิดเผยจากพระเยซูคริสต์เจ้า เขาประกาศข่าวประเสริฐแห่ง

พระคุณ-ความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก เขากล่าวชัดเจนเรื่องจุดยืนของผู้เชื่อในพระคริสต์ และประกาศว่าผู้เชื่อทั้งหลาย-ไม่ว่ายิวหรือต่างชาติ-เป็นไทจากพระราชบัญญัติแล้ว

ในจดหมายของเขาที่ส่งถึงเหล่าผู้เชื่อชาวเมืองโคโลสี เขาเขียนภายใต้การดลใจว่า “ข้าพเจ้าได้ถูกตั้งให้เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของคริสตจักร ตามการมอบหมายพันธกิจของพระเจ้าซึ่งได้ทรงมอบให้แก่ข้าพเจ้าเพื่อพวกท่าน เพื่อให้พระวาระของพระเจ้าสำเร็จ คือข้อความลึกกลับซึ่งถูกปิดซ่อนไว้จากหลายยุคสมัยและหลายชั่วอายุนั้น แต่บัดนี้ได้โปรดให้เป็นที่ยอมรับแก่บรรดาวิสุทธิชนของพระองค์แล้ว ผู้ซึ่งพระเจ้าจะโปรดให้ทราบว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งแห่งสง่าราศีของข้อลึกลับนี้ในท่ามกลางคนต่างชาติ ซึ่งก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี พระองค์ผู้นั้นแหละพวกเราประกาศอยู่ โดยเตือนสติทุกคน (ใช้แล้ว ยิวและต่างชาติเหมือนกัน) และสั่งสอนทุกคนโดยใช้สติปัญญาทุกอย่าง เพื่อพวกเราจะได้ถวายทุกคนให้เป็นผู้ใหญ่แล้วในพระเยซูคริสต์” (คส. 1:25-28)

เปาโลประกาศพระราชกิจที่ทำให้กลับคืนสติกันของพระคริสต์ ความเหนือกว่าทั้งหลายของพระคริสต์ และข้อลึกลับเหล่านั้นของพระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ภายใน

ข้อ 22: “ฉะนั้นสิ่งนี้เป็นอย่างไร คนเป็นอันมากจะต้องมาประชุมกัน เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินว่า ท่านมาแล้ว”

“ฉะนั้นสิ่งนี้เป็นอย่างไร” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ควรทำอะไรเพื่อชักจูงฝูงชนว่าเปาโลเป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วคนหนึ่ง เป็นอัครทูตที่พระเจ้าทรงเจิมตั้ง เป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณและเป็นยิวที่ภักดีเช่นกัน? คริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มไม่ใช่ที่ประชุมเล็กๆอีกต่อไปแล้ว มันมีจำนวนหลายพันคน และไม่ต้องสงสัยเลยว่าในท่ามกลางชุมชนขนาดใหญ่โตขนาดนั้นมีบางคนที่ยังสอนว่าการเข้าสู่หนัดเป็นสิ่งจำเป็นต่อความรอด-เหมือนกับที่วันนี้มีเหล่านักเทศน์และทั้งนิกายหลายนิกายที่สอนการรับบัพติศมาในน้ำว่าจำเป็นต่อความรอด

มันเป็นเรื่องที่ไม่ได้ที่การแตกหักระหว่างความเชื่อแบบคริสเตียนและศาสนายูดาห์ต้องมาถึง แต่คำสอนที่ชัดเจนเกี่ยวกับการแยกออกนั้นยังไม่ได้ถูกให้จนกระทั่งเปาโลเขียนจดหมายของเขาถึงชาวฮีบรูเหล่านั้น ในจดหมายฝากฉบับนั้นเราพบข้อโต้แย้งของพระเจ้าที่ถูกประกาศและคำเตือนอันจริงจังที่ถูกให้ไว้เกี่ยวกับอันตรายของการละทิ้งความจริง-อันตรายของการหลงไปจากข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า-โดยการยึดติดกับสิ่งเก่าๆซึ่งเป็นเพียงเงาของสิ่งทั้งหลายที่จะมา คือสิ่งที่ดีกว่าเหล่านั้น ในจดหมายฝากถึงชาวฮีบรูเหล่านั้น เปาโลได้ประกาศ “ทางใหม่และมีชีวิต” นั้นอย่างชัดเจนเหลือเกิน ซึ่งถูกเปิดแล้วโดยพระเยซู (ฮบ. 10:20) เมื่อพระองค์ทรงถวาย “เครื่องบูชาเดียว” เพื่อชำระโทษบาป คือการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา ซึ่งมีผลตลอดไป (ฮบ. 10:12) เขาเตือนสติคริสเตียนยิวเหล่านั้น (และคริสเตียนทั้งหลายวันนี้) ให้ “ออกไปหาพระองค์ (พระคริสต์) ภายนอกค่านั้น โดยแบกรับคำตำหนิเหยียดหยามที่พระองค์ได้รับ” (ฮบ. 13:13)

เปาโลเองรู้ว่าพระราชบัญญัติถูกทำให้สำเร็จจริงอย่างสมบูรณ์และถูกทำให้หมดฤทธิ์แล้วโดยการถวายบูชาครั้งเดียวนั้นของพระบุตรของพระเจ้า พระเมฆโปรดที่ปราศจากตำหนิและริ้วรอยใดๆ เขารู้ว่ากฎเหล่านั้นของพระราชบัญญัติถูกตรึงเข้ากับกางเขนของพระเยซูแล้ว และรู้ว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติสำหรับความชอบธรรมแก่ผู้เชื่อทุกคน แต่คริสเตียนยิวเหล่านั้นจำนวนมากยังรู้สึกว่าคุณถูกมัดโดย

พิธีกรรมและกฎเหล่านั้นของพระราชบัญญัติอยู่ และปัญหาที่เผชิญหน้ายากอบและพวกผู้ปกครองตอนนี้ก็คือว่า จะชักจูงพวกผู้เชื่อยิวได้อย่างไรว่าพวกเขาครบบริบูรณ์แล้วในพระคริสต์-ซึ่งเป็นความจริงนั้นที่เปาโลเทศนา

“เขาทั้งหลายจะได้ยินว่าท่านมาแล้ว” ยิวที่เชื่อเหล่านั้นในกรุงจะได้ยินในไม่ช้าว่าเปาโลอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกเขาจะพากันมาและก่อปัญหา ความจริงที่เปาโลเทศนาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของโมเสส อาจถูกเข้าใจผิดและถูกบิดเบือนได้ง่ายๆ และแน่นอนว่านี่คือสิ่งที่เหล่าศัตรูของเขาได้กระทำมาแล้ว โดยการบิดเบือนความจริงที่เขาเทศนา พวกเขาได้ใส่ร้ายเขา และคำใส่ร้ายของพวกเขาได้มาถึงหูของพวกผู้เชื่อในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว โดยทำให้คนเหล่านั้นเชื่อว่าเปาโลเป็นศัตรูคนหนึ่งของโมเสสและพระราชบัญญัติ

จริงๆแล้ว เปาโลประกาศว่าพระราชบัญญัติเป็นสิ่งบริสุทธิ์ ชอบธรรมและดีงาม ไม่มีอะไรผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติเลย ปัญหาอยู่ตรงความอ่อนแอของเนื้อหนังและการที่มันไม่สามารถประพฤติตามพระราชบัญญัติได้ ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงส่งพระบุตรของพระองค์มา ในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาป เพื่อที่ความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติจะได้ถูกทำให้สำเร็จจริงในเราผู้ยอมรับพระเยซูโดยความเชื่อ (รม. 7:12; 8:2-4) เปาโลไม่ได้ประณามโมเสส และเขาไม่ได้ประณามพระราชบัญญัติของโมเสสด้วย เขาแค่ประกาศว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบ (การสำเร็จจริง) ของพระราชบัญญัติ พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จจริง ตามคำพยานของพระองค์เองในมัทธิว 5:17 และพระองค์ทรงเสด็จสิ้นสิ่งที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อกระทำแล้ว

ข้อ 23 และ 24: “เหตุฉะนั้นจงทำสิ่งนี้ที่พวกเราจะกล่าวแก่ท่าน คือพวกเรามีชายสี่คนซึ่งได้ปฏิญาณตัวไว้ จงพาคนเหล่านั้นไป และชำระตัวท่านเองด้วยกันกับพวกเขา และเสียเงินพร้อมกับพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้โกนศีรษะของตน และทุกคนจะทราบว่สิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาได้ยินถึงท่านนั้น ไร้สาระทั้งเพ แต่ว่าท่านเองดำเนินชีวิตอย่างมีระเบียบและรักษาพระราชบัญญัติอยู่ด้วย”

“พวกเรามีชายสี่คน (ซึ่งน่าจะเป็นเหล่าสมาชิกของคริสตจักรท้องถิ่นนั้นในกรุงเยรูซาเล็ม) ซึ่งได้ปฏิญาณตัวไว้” เราไม่ถูกบอกว่าการปฏิญาณตัวนั้นคืออะไร มันน่าจะเป็นการปฏิญาณตัวเป็นนาซีร์ (กตว. 6:2-5) และพวกเขาก็เกือบพร้อมแล้วที่จะโกนศีรษะของตน-ซึ่งเป็นการบ่งบอกว่าการปฏิญาณตัวนั้นสิ้นสุดแล้ว เราหมายเหตุในกิจการ 18:18 ว่าเปาโลเองได้ “ได้โกนศีรษะของท่านในเมืองเคนเคเรีย เพราะท่านได้ปฏิญาณตัวไว้”

บัดนี้ผู้ปกครองเหล่านั้นยกเหตุผลว่าถ้าเปาโลจะไปพร้อมกับชายสี่คนนี้ “และเสียเงินพร้อมกับพวกเขา”-นั่นคือ ช่วยออกค่าใช้จ่ายในเครื่องบูชาเหล่านั้นที่ต้องถวายเมื่อการปฏิญาณตัวนั้นเสร็จสิ้นแล้ว-และชำระตัวเขาเองพร้อมกับพวกเขา พวกยิวเหล่านั้นก็จะรู้ว่าเขาไม่ได้ต่อต้านพระราชบัญญัติของโมเสส

การปฏิญาณตัวเป็นนาซีร์ระบุไว้อย่างเจาะจงว่าคนเหล่านั้นที่รับ “การปฏิญาณตัวแห่งการแยกออก” นี้จะต้องละเว้นจากเหล้าองุ่นและสุราทั้งหมด พวกเขาจะต้องไม่เข้าใกล้ศพคนตาย-ถึงแม้ว่าศพนั้นจะเป็นศพของบิดา มารดา พี่น้องชายหญิง ชายหรือหญิงก็สามารถปฏิญาณตัวเช่นนี้ได้ และเป็นระยะเวลาเท่าไรก็ได้ แต่ในระหว่างเวลาที่ระบุไว้ในการปฏิญาณตัวนั้น พวกเขาจะต้องไม่ทำอะไรที่ขัดซึ่งตามพระราชบัญญัติทางพิธีการจะทำให้พวกเขาเป็นมลทิน นอกจากนี้ตลอดระยะเวลาของการปฏิญาณตัวเป็นนาซีร์ เส้นผมจะต้องถูกปล่อยให้

ยาว (“ห้ามมิให้มีใดโดนถูกต้องศีรษะของเขาเลย”) และพอสิ้นสุดการปฏิญาณตัวนั้น ต้องมีการโกนศีรษะและ
เผาเส้นผมนั้น คนๆนั้น-หรือคนเหล่านั้น-ภายใต้การปฏิญาณตัวนั้นจะต้องนำเครื่องบูชาต่างๆมาซึ่งปุโรหิตถวาย
แทนเขาเมื่อสิ้นสุดเวลานั้นที่ถูกจัดสรรไว้สำหรับการปฏิญาณตัวนั้น พิธีการนี้ถูกบันทึกไว้ในกัณฑ์ดารวิถี

6:13-20:

“และพระราชบัญญัติของพวกนาซีร์มีดังนี้ เมื่อเวลาแยกตัวของเขาครบแล้ว จงให้นำเขามาที่ประตู
พลับพลาแห่งชุมนุมชน และจงให้เขาถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือลูกแกะตัวหนึ่งตัวอายุไม่เกินหนึ่งปี
ที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชา และลูกแกะตัวเมียหนึ่งตัวอายุไม่เกินหนึ่งปีที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่อง
บูชาไถ่บาป และแกะตัวผู้หนึ่งตัวที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องสันติบูชา และขนมปังไร้เชื้อหนึ่งตะกร้า ขนมทำ
ด้วยแป้งละเอียดคลุกด้วยน้ำมัน ขนมแผ่นไร้เชื้อทาด้วยน้ำมันพร้อมกับเครื่องธัญญาบูชาที่ถวายคู่กัน และเครื่อง
ดื่มบูชาที่ถวายคู่กัน แล้วปุโรหิตจงนำของเหล่านี้ถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และจงถวายเครื่องบูชา
ไถ่บาปและเครื่องเผาบูชาของเขา แล้วปุโรหิตจงถวายแกะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์
พร้อมกับขนมปังไร้เชื้อหนึ่งตะกร้า ปุโรหิตจงถวายเครื่องธัญญาบูชาที่ถวายคู่กัน และเครื่องดื่มบูชาที่ถวายคู่กัน
ด้วย และผู้เป็นนาซีร์จะโกนศีรษะแห่งการแยกตัวของเขานั้นที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมชน และจงนำเอาผมที่
ศีรษะแห่งการแยกตัวของเขาไป และใส่ผมนั้นลงในไฟที่อยู่ใต้เครื่องสันติบูชาเสีย และหลังจากผู้เป็นนาซีร์โกน
ผมแห่งการแยกตัวของเขาเสร็จแล้ว ปุโรหิตจะนำเนื้อโคนขาของแกะตัวผู้ที่ต้มแล้ว กับขนมปังไร้เชื้อหนึ่งชิ้นจาก
ตะกร้า และขนมแผ่นไร้เชื้อหนึ่งแผ่น แล้ววางของเหล่านั้นไว้ในมือทั้งสองของผู้เป็นนาซีร์นั้น และปุโรหิตจะนำ
ของเหล่านั้นโบกพัดไปมาเป็นเครื่องบูชาโบกพัดถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นของบริสุทธ์สำหรับ
ปุโรหิต พร้อมกับเนื้อหน้าอกที่โบกพัดไปมา และเนื้อโคนขาที่ยกขึ้นลงนั้น และหลังจากนั้นผู้เป็นนาซีร์ก็ดื่มน้ำ
องุ่นได้”

ผู้ปกครองเหล่านั้นเสนอแนะแก่เปาโลให้เขาไปกับชายสี่คนนั้นที่อยู่ใต้คำปฏิญาณตัวนั้น และโดยการ
ทำให้การปฏิญาณตัวนั้นสำเร็จครบถ้วนกับพวกเขา เขาก็จะพิสูจน์ให้ชุมนุมชนนั้นที่กรุงเยรูซาเล็มเห็นว่าสิ่ง
ต่างๆที่พวกเขาได้ยินมาเกี่ยวกับเขานั้นไม่เป็นความจริง-หรือ อย่างที่พวกผู้ปกครองนั้นกล่าว เพื่อที่ “ทุกคนจะ
ทราบว่สิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาได้ยินถึงท่านนั้น ไร้สาระทั้งเพ” และว่าเปาโลเองดำเนินชีวิตอย่างมีระเบียบและ
รักษาพระราชบัญญัติ

ข้อ 25: “เกี่ยวกับคนต่างชาติซึ่งเชื่อแล้ว พวกเราได้เขียนและสรุปว่า พวกเขาไม่ควรถือสิ่งเช่นนั้น คือ
ให้พวกเขางดเว้นเสียจากการรับประทานสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกบูชาแก่บรรดารูปเคารพ และจากการรับประทานเลือด
และจากการรับประทานสิ่งทั้งหลายที่ถูกรัดคอตาย และจากการล่วงประเวณี”

“เกี่ยวกับคนต่างชาติ...พวกเราได้เขียน...” ในบทที่ 15 เราได้ศึกษาอย่างละเอียดแล้วถึงการประชุม
ใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็มและข้อสรุปต่างๆของพวกเขาเกี่ยวกับการที่พวกคนต่างชาติต้องถือพิธีกรรมต่างๆของยิว
หรือไม่ พวกเขาได้ข้อสรุปว่าพวกคนต่างชาติไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ไม่เคยอยู่ใต้พระราชบัญญัติ และไม่ควรถูก
บังคับให้ปฏิบัติตามพิธีกรรมใดๆเลยของศาสนายิว เว้นแต่สิ่งเหล่านั้นที่จะทำให้พวกผู้เชื่อยิวไม่พอใจ-

“อาหารทั้งหลายที่ถูกบูชาแก่บรรดารูปเคารพ และจากการรับประทานเลือด และจากการรับประทานเนื้อสัตว์ทั้งหลายที่ถูกรัดคอตาย และจากการล่วงประเวณี” (กิจการ 15:28,29 บางส่วน)

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าข้อมูลนี้ได้ถูกให้แก่เปาโลเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจว่าพวกผู้ปกครองไม่ได้กำลังพยายามที่จะให้พวกผู้เชื่อต่างชาติมาอยู่ใต้การเป็นทาส แต่เพื่อที่จะทำให้คริสเตียนยิวจำนวนมากเหล่านั้นมั่นใจว่าเปาโลเป็นมิตรของพวกเขา และว่าเขาไม่ใช่ศัตรูต่อพระราชบัญญัติของโมเสส

ข้อ 26: “แล้วเปาโลจึงพาสี่คนนั้นไป และวันต่อมา โดยการชำระตัวเองพร้อมกับพวกเขา ได้เข้าไปในพระวิหาร เพื่อแสดงถึงการครบถ้วนของวันเหล่านั้นแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ จนกว่าจะนำเครื่องบูชามาถวายเพื่อคนเหล่านั้นทุกคน”

การกระทำของเปาโลตรงนี้บ่งบอกใหม่ว่าตัวเขาเองหันกลับไปหา “ธาตุที่อ่อนแอและอนาถา” เหล่าหนึ่งที่เขาเคยตกเป็นทาสพวกมัน สิ่งนั้นที่เขาเตือนคริสเตียนชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นให้ระวัง? (อ่านกาลาเทีย 4:8-11) ผมไม่คิดเช่นนั้น ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าสิ่งที่เปาโลกระทำตรงนี้ถูกกระตุ้นโดยความรักที่เขามีต่อชนชาติยิวและถูกกระทำในความพยายามที่จะชักจูงพวกเขาว่าเขาไม่ได้ต่อต้านพระราชบัญญัติของโมเสส อัครทูตท่านนี้มีจุดยืนที่ไม่อ้อมข้อมเสมอเมื่อข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าเข้ามาเกี่ยวข้อง แต่เขาก็พร้อมอยู่เสมอเช่นกันที่จะทำสิ่งใดก็ตามที่เขาทำได้เพื่อที่จะชนะญาติฝ่ายเนื้อหนังของเขาเอง อย่างไรก็ตาม ผมเชื่อว่าถ้าเปาโลกำลังมีชีวิตอยู่ในยุคสมัยนี้-หรือในช่วงเวลาใดก็ตามในประวัติศาสตร์เว้นแต่ช่วงเปลี่ยนผ่านนั้น-เขาก็คงไม่ปฏิบัติตนแบบยิว

การปฏิบัติตนเป็นนาซีร์ในตัวมันเองไม่ใช่เรื่องผิด เปาโลรู้ว่าเขาได้เชื่อผู้ใด (2 ทธ. 1:12) เขารู้ว่าเขาได้รับความรอดโดยพระคุณและพระคุณแต่อย่างเดียวนั่น เขาไม่ได้ปฏิบัติตนเพราะความต้องการใดๆในชีวิตของเขาเอง แต่เพื่อชักจูงพวกยิวเหล่านั้นว่า สิ่งที่เขาเป็นห่วงไม่ใช่เรื่องการต่อต้านพระราชบัญญัติของโมเสส แต่เป็นการทำให้เหตุของพระคริสต์เจริญรุดหน้าไป คือพระเมสสิยาห์ที่ทรงถูกสัญญาไว้ของพวกเขา เพราะเห็นแก่สันติสุขและความเป็นหนึ่งเดียวกันในท่ามกลางผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม เขายอมทำตามคำขอของพวกผู้ปกครอง และเขาเข้าไปในพระวิหารพร้อมกับชายอีกสี่คนนั้นเพื่อทำให้การปฏิบัติตนนั้นสำเร็จครบถ้วน

การถือพระราชบัญญัติเชิงพิธีการไม่ใช่สิ่งจำเป็นสำหรับพวกคนต่างชาติ ดังนั้นอัครทูตเปาโลจึงปาฐกถาว่าพวกเขาไม่ต้องถือ และต่อต้านคนทั้งหลายที่อยากจะบังคับให้พวกเขาถือ ในพระคริสต์พระราชบัญญัติเชิงพิธีการก็ถูกล้มเลิกแล้วเช่นกันสำหรับยิว แต่เวลาเท่านั้นที่จะทำให้การนมัสการแบบคริสเตียนพัฒนาขึ้นจนมาแทนที่ซึ่งการปรนนิบัติต่างๆในพระวิหารยังคงอยู่ต่อไปเป็นเวลานานท่ามกลางคริสเตียนเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็ม

ข้อ 27-29: “และเมื่อเจ็ดวันนั้นใกล้จะสิ้นสุดแล้ว พวกยิวซึ่งมาจากแคว้นเอเชีย เมื่อพวกเขาเห็นท่านในพระวิหาร จึงยุยงบรรดาประชาชน และลงมือจับท่าน โดยร้องออกมาว่า “คนอิสราเอลทั้งหลายเอ๋ย จงช่วยกันเถิด คนนี้เป็นผู้ที่สั่งสอนคนทั้งปวงในทุกแห่งหนให้ต่อต้านประชากร และพระราชบัญญัติ และสถานที่แห่งนี้ และยิ่งกว่านั้นอีกได้พาพวกชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย และได้ทำให้สถานที่บริสุทธิ์นี้เป็นมลทิน” (เพราะ

ก่อนหน้านั้น พวกเขาได้เห็นท่านในกรุงนั้น พร้อมกับโตรฟีมัสชาวเมืองเอเฟซัส ผู้ซึ่งพวกเขาคิดเอาเองว่าเปาโล ได้พาเข้ามาในพระวิหาร)”

“เจ็ดวันนั้น” หมายถึงวันเหล่านั้นที่ต้องใช้เพื่อทำให้การปฏิญาณตัวของชายเหล่านี้สำเร็จครบถ้วน “พวกยิวซึ่งมาจากแคว้นเอเชีย” เป็นพวกยิวที่อาศัยอยู่ในแคว้นเอเชียไมเนอร์แต่ได้เดินทางมายังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อร่วมเทศกาลเลี้ยงและเพื่อนมัสการ เปาโลเป็นที่รู้จักดีต่อยิวเหล่านี้ เขาได้เทศนาท่ามกลางพวกเขา และ ทั้งๆที่เขาไม่ได้ทำอันตรายอะไรแก่พวกเขาเลย พวกเขาก็ไม่ชอบเขาอย่างจริงจัง-น่าจะเพราะว่าเขาได้ทำงาน อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยขนาดนั้นในท่ามกลางพวกคนต่างชาติในการเดินทางแบบมิชชันนารีหลายรอบของเขา ในประเทศเหล่านั้นที่พวกยิวเหล่านี้ได้มาจากที่เหล่านั้น

ถึงอย่างไรแล้ว เมื่อจะสิ้นสุดเจ็ดวันนั้นเพื่อทำให้การปฏิญาณตัวนั้นของเขาสำเร็จครบถ้วน คนเหล่านั้นก็เห็นเขาในพระวิหารและยุ้งผุงชนให้ต่อสู้เขา พวกเขา กล่าวว่า “ชาวอิสราเอลทั้งหลายเอ๋ย มาช่วยกันเร็ว! ชายผู้นี้ไม่เพียงสั่งสอนขัดต่อพระราชบัญญัติของโมเสสและต่อพระวิหารเท่านั้น แต่เขายังทำให้พระวิหารเสีย ความศักดิ์สิทธิ์โดยการพาพวกกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย!”

ลานชั้นนอกของพระวิหารถูกเรียกว่า “ลานของพวกคนต่างชาติ” และมันเปิดรับแก่ทุกคน แต่มีลาน ชั้นในเช่นกันที่ถูกเรียกว่า “ลานของชนชาติอิสราเอล” ซึ่งถูกแยกออกจากลานชั้นนอกนั้นโดยกำแพงที่กั้น กลาง หรือฉากกั้น ดังนั้นเปาโลจึงเตือนความจำชาวเอเฟซัสเหล่านั้นว่าพระคริสต์ทรง “รื้อกำแพงที่กั้นกลาง ระหว่างพวกเราทั้งสองฝ่ายลง โดยได้ทรงกำจัดความเป็นศัตรูกันนั้นในเนื้อหนังของพระองค์ คือกฎแห่งพระ บัญญัติทั้งหลายซึ่งอยู่ในศีลต่าง ๆ นั้น เพื่อจะกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นคนใหม่คนเดียวในพระองค์ ดังนั้นจึง ทรงกระทำให้มีสันติสุข และเพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายคืนดีกันกับพระเจ้าในกายเดียวโดย กางเขนนั่น โดยได้ประหารความเป็นศัตรูกันนั้นเสียโดยกางเขนนั่น” (อฟ. 2:14-16)

ที่กำแพงที่กั้นกลางนี้-หรือฉากกั้นนี้-ในพระวิหารมีเสาใหญ่หลายต้นซึ่งมีคำเตือนต่างๆเขียนไว้เป็น ภาษากรีกและเป็นภาษาละติน โดยแนะนำพวกคนต่างชาติว่าพวกเขาจะต้องไม่ล่วงล้ำเกินกำแพงนั้น พวกเขา จะต้องไม่เข้ามาในลานบริสุทธิ์ของชนชาติอิสราเอล โทษสำหรับความไม่เชื่อฟังคือความตาย ถ้าเปาโลมีความ ผิดตามที่ถูกกล่าวหา-แต่เขาไม่มีความผิด-การที่เขาพาชาวกรีกคนหนึ่งเข้ามาในพระวิหารชั้นในก็คงเป็นการ ดูถูกและเป็นการทำให้เสียความศักดิ์สิทธิ์ขั้นสูงสุด

คนเหล่านี้ได้เห็นเปาโลอยู่กับ “โตรฟีมัสชาวเมืองเอเฟซัส ผู้ซึ่งพวกเขาคิดเอาเองว่าเปาโลได้พาเข้ามา ในพระวิหาร” โตรฟีมัส ถึงแม้เป็นชาวกรีก ก็เคยอยู่กับเปาโลในคราวอื่นๆ (ดู กิจการ 20:4 และ 2 ทิโมธี 4:20) จากข้อมูลในพระคัมภีร์ทั้งหมด เขาและอัครทูตผู้นี้เป็นมิตรที่ดีต่อกันและเป็นเพื่อนร่วมงานในงานขององค์พระ ผู้เป็นเจ้าของ แต่ตามธรรมเนียมของยิวและพระราชบัญญัติของโมเสส เขาคงไม่เป็นที่ต้อนรับในลานชั้นในของพระ วิหารแน่นอน

จงสังเกต: พวกคนที่กล่าวหาเปาโลไม่ได้เห็นโตรฟีมัสในพระวิหารกับเปาโลจริงๆ พวกเขาแค่เห็นคน เหล่านี้ที่อยู่ด้วยกันในกรุง “และคิดเอาเอง” ว่าเปาโลได้พาเขาเข้ามาในพระวิหาร เราได้อภิปรายอันตรายของ การ “คิดเอาเอง” ไปแล้วก่อนหน้านี้ เราไม่ควรคิดเอาเองเด็ดขาดเกี่ยวกับเพื่อนมนุษย์ของเรา-และแน่นอนว่า

เราไม่ควรคิดเอาเองเกี่ยวกับเรื่องฝ่ายวิญญาณต่างๆ เพราะการคิดเอาเองของพวกเขา ยิวเหล่านี้จากแคว้นเอเชียไมเนอร์จึงจับตัวเปาโล และร้องขอความช่วยเหลือจาก “คนอิสราเอลทั้งหลาย”-ยิวเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม

ข้อ 30: “และคนทั้งกรุงนั้นก็ลุกฮือ และประชาชนได้วิ่งเข้าไปรวมกัน และพวกเขาได้จับเปาโล และลากท่านออกจากพระวิหาร และโดยทันทีทันใดประตูเหล่านั้นก็ถูกปิดเสีย”

“และคนทั้งกรุงนั้นก็ลุกฮือ” ผ่านไปไม่กี่วินาที ชื่อของเปาโลก็ถูกโห่ไปทั่วลานทั้งสองของพระวิหาร โดยประกาศว่าเขาได้ทำให้พระวิหารเป็นมลทินและได้พุดจาให้ร้ายโมเสสและพระราชบัญญัติ ผู้ชนมารวมตัวกันข้างนอกพระวิหาร ร่วมโห่ด้วย และไม่นานคนทั้งเมืองก็ถูกปลุกระดมจนเข้ามามีส่วนร่วมในการลุกฮือขึ้นนั้น ผมไม่สงสัยเลยว่าพวกยิวที่อาวุโสกว่าบางคนจำได้ว่าเปาโลคือเซาโลแห่งทาร์ซัส หลายปีก่อนหน้านั้น เขาเคยเป็นบุคคลที่โดดเด่นในกรุงเยรูซาเล็ม-ไม่เพียงในการนมัสการของพระวิหาร แต่ในชีวิตทางศาสนาของพวกยิวและในการชมเชงพวกคริสเตียนด้วย เขาเคยได้ยินเสียงโห่เหล่านี้จากฝูงชนที่เอาหินขว้างสเทเฟนตอนที่เขายืนอยู่ข้างๆและเห็นดีด้วยการฆ่าสเทเฟน บัดนี้ตัวเขาเองก็ถูกกล่าวหาในทำนองเดียวกัน และดูเหมือนจะสมเหตุสมผลมากๆที่ฝูงชนนี้คิดจะทำกับเขาเหมือนกับที่เขาเคยเห็นพวกเขากระทำต่อสเทเฟน!

“พวกเขาได้จับเปาโล และลากท่านออกจากพระวิหาร และโดยทันทีทันใดประตูเหล่านั้นก็ถูกปิดเสีย” ฝูงชนนั้นลากเปาโลออกไปจากพระวิหารและยามเฝ้าพระวิหารก็ปิดประตูเสีย พวกเขาไม่กล้าโจมตีเขาตรงจุดที่เขาอยู่ แต่ทันทีที่เขาอยู่นอกพระวิหาร ฝูงชนนั้นก็เริ่มเข้าไปหาเขา พวกเขาเอาหินขว้างเขาภายในกำแพงกรุงไม่ได้ การเอาหินขว้างต้องถูกกระทำนอกกรุง ดังนั้นพวกเขาจึงเริ่มเข้าไปหาเขาและเริ่มทุบตีเขา

ข้อ 31 และ 32: “และขณะที่พวกเขากำลังจะฆ่าท่าน ช่วนั้นก็มาถึงนายพันกองทัพว่า กรุงเยรูซาเล็มทั้งหมดอยู่ในความโกลาหล ผู้ซึ่ง ในทันใดนั้น ได้คุมพวกทหารกับพวกนายร้อย และวิ่งลงไปยังคนทั้งปวง และเมื่อเขาทั้งหลายเห็นนายพันกับพวกทหารมา เขาทั้งหลายจึงหยุดทุบตีเปาโล”

พระเจ้าทรงดูแลคนของพระองค์เอง พระคัมภีร์ไม่บอกเราว่าข่าวเรื่องความช่วยของเปาโลลือไปถึงหูของนายพันกองทัพได้อย่างไร แต่พระเจ้าทรงรับประกันว่าทางการได้รับข่าวทันเวลาที่จะไปช่วยชีวิตเปาโลและช่วยเขาให้พ้นจากมือของมือที่โหดร้ายนั้น

“นายพันกองทัพ” หมายถึงนายพันของกองทหารโรมันซึ่งประจำการอยู่ใกล้เคียงเพื่อปกป้องพระวิหารและรักษาความสงบสุข ทหารรักษาการณ์ชาวโรมันเหล่านั้นเป็นเรื่องปกติในสมัยนั้น เนื่องจากพวกยิวอยู่ใต้การปกครองของโรม (อ่านมัทธิว 27:62-66 และยอห์น 18:12) ตามที่ภาษกรีกกล่าว นายพันใหญ่ มีหน้าที่ดูแลทหารอย่างน้อยหนึ่งพันนาย และสิทธิอำนาจของเขาจึงไม่น่าจะถูกตั้งคำถาม

พอได้ยินเรื่องการลุกฮือในกรุง นายพันของกองทหารนั้นจึง “คุมพวกทหารกับพวกนายร้อย” และวิ่งลงไปยังจุดที่มีมือนั้นกำลังโจมตีอัครทูตเปาโลอย่างไร้ความปราณี “และเมื่อเขาทั้งหลายเห็นนายพันกับพวกทหารมา เขาทั้งหลายจึงหยุดทุบตีเปาโล” นี่เป็นพยานรับรองถึงความเคารพที่มีต่อสิทธิอำนาจของนายพันชาวโรมัน เขาไม่จำเป็นต้องขังไล่ฝูงชนนั้นโดยใช้กำลังบังคับ เพราะว่าเมื่อพวกเขาเห็นเขา พวกเขาก็หยุดทุบตีเปาโล บางทีพวกเขาคิดว่าทางการโรมอาจทำให้สิ่งที่พวกเขาคิดจะทำแบบผิดกฎหมายให้สำเร็จลุล่วงอย่างถูก

กฎหมาย หรือบางทีพวกเขาอาจกลัวการแก้เผ็ดของโรมที่จะเกิดกับพวกเขาเองโทษฐานที่ก่อความไม่สงบเช่นนั้น ถึงอย่างไรแล้ว พวกเขา ก็ปล่อยตัวเปาโลเมื่อพวกเขาทราบปรากฏตัว

คำพยากรณ์ของอากาบัสสำเร็จจริง

เปาโลถูกผูกมัดด้วยโซ่ตรวน

ข้อ 33: “แล้วนายพันได้เข้ามาใกล้ และจับท่าน และสั่งให้ท่านถูกล่ามด้วยโซ่สองเส้น และถามว่าท่านเป็นใคร และท่านได้ทำอะไรบ้าง”

ผมนึกภาพออกว่าเมื่อนายพันผู้นั้นเข้ามาใกล้และเดินเข้าไปในฝูงชนนั้นที่รุมล้อมเปาโลอยู่ คนเหล่านั้นก็ถอยไปสักก้าวหรือสองก้าวเพื่อเปิดทางให้เขา เมื่อเขาไปถึงตัวอัครทูตผู้นี้ เขาก็สั่งพวกเขาให้ล่ามเปาโลไว้ “ด้วยโซ่สองเส้น” จากการลุกฮือต่อสู้ชายผู้นี้ นายพันสรุปอย่างชัดเจนว่ามาตรการคุมกันสูงสุดต้องนำมาใช้ และแทนที่จะแค่ว่าใส่กุญแจมือเปาโลหรือให้เขาเอามือโพล่หลังและมัดเขา นายพันกลับสั่งให้ล่ามเขาด้วยโซ่สองเส้น เมื่อได้ตัวนักโทษของเขาอย่างแน่นหนาแล้ว เขาก็หันไปหาฝูงชนที่โกรธแค้นนั้นและถามว่า “ผู้นี้เป็นใคร? และเขาทำอะไรลงไป?”

พวกโรมันแทบไม่สนใจเลยในเรื่องทางศาสนาของพวกยิว และเป็นไปได้อย่างยิ่งว่านายพันผู้นี้ไม่เคยได้ยินชื่อของเปาโลที่ถูกบอกกันปากต่อปากเมื่อข่าวเรื่องการปรากฏตัวของเขาในกรุงเยรูซาเล็มแพร่สะพัดไปทั่วกรุงนั้น แต่การกระทำของฝูงชนนั้นบ่งชี้ว่าอัครทูตผู้นี้เป็นบุคคลที่โดดเด่นและสำคัญ ถ้าเขาไม่ใช่อาชญากรที่ใจแข็งกระด้าง เขาก็คงพูดหรือทำอะไรสักอย่างที่ทำให้ฝูงชนเหล่านั้นโกรธแค้นจนคลั่งขนาดนั้น ดังนั้นเขาจึงซักถามในเรื่องดังกล่าว

ข้อ 34: “และบางคนร้องว่าอย่างนี้ บางคนว่าอย่างนั้น ในท่ามกลางฝูงชนเหล่านั้น และเมื่อนายพันไม่สามารถทราบถึงสาเหตุที่แท้จริงของความวุ่นวายนั้น นายพันจึงสั่งให้ท่านถูกพาเข้าไปในกรมทหาร”

“บางคนร้องว่าอย่างนี้ บางคนว่าอย่างนั้น” พวกเขาคงโห่ร้องขึ้นพร้อมกัน เพราะว่าจิตวิญญาณแบบมือบึ้งฟุ้งสูงอยู่ทั้งที่อัครทูตเปาโลถูกช่วยให้รอดพ้นจากการที่พวกเขาพยายามจะฆ่าเขาแล้ว โดยการล่ามเขาด้วยโซ่ นายพันได้บอกเป็นนัยแก่ฝูงชนนั้นว่าเขาไม่ได้กำลังพยายามช่วยเปาโลให้รอดพ้นจากความยุติธรรม แต่แค่เพื่อป้องกันไม่让他ถูกทุบตีจนตายด้วยน้ำมือของชนร่วมชาติของเขา และเพื่อที่จะทราบว่าเขาถูกกล่าวหาด้วยข้อหาใดบ้าง แต่ยิวบางคนเหล่านั้นร้องกล่าวหาเรื่องหนึ่ง คนอื่นๆก็อีกเรื่องหนึ่ง จนกระทั่งเกิดความโกลาหลวุ่นวายจนนายพันฟังอะไรไม่รู้เรื่องเลย และเขาจึงสั่งให้พาตัวเปาโล “เข้าไปในกรมทหาร”

“กรมทหาร” (castle) ในที่นี้หมายถึงกรมทหารแห่งอันโตเนีย หนึ่งในหอคอยที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นซึ่งถูกสร้างโดยเฮโรดมหาราช โดยทำหน้าที่เป็นที่ประจำการของเหล่าทหารโรมันที่รักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยในบริเวณพระวิหาร นายพันสั่งให้พาตัวเปาโลไปในกรมทหารเพื่อที่เขาจะซักถามเปาโลโดยอยู่ห่างจากฝูงชนนั้นและเสียงร้องวุ่นวายของพวกเขาสั่งทำให้เขาไม่เข้าใจว่าพูดเรื่องอะไรกัน

ข้อ 35 และ 36: “และเมื่อท่านขึ้นมาบนบันไดแล้ว ดังนั้น ท่านก็ถูกแบกโดยพวกทหาร เพราะเหตุ ความรุนแรงของประชาชน ด้วยว่าคนเป็นอันมากในพวกประชาชนได้ตามหลังมา โดยร้องว่า “จงเอาเขาไปฆ่า เสีย”

“บันได” นั่นคือบันไดที่ทอดยาวขึ้นไปจากบริเวณพระวิหารเข้าสู่กรมทหารนั้น-หรือหอคอยนั้น เมื่อ พวกทหารเดินขึ้นบันไดไป โดยพาตัวนักโทษที่ถูกล่ามโซ่ของพวกเขาไปด้วย “ท่านก็ถูกแบกโดยพวกทหาร เพราะเหตุความรุนแรงของประชาชน” พวกทหารต้องจำใจแบกเปาโลจริงๆ โดยหามเขาขึ้นบ่าของพวกเขาให้ อยู่เหนือระลอกแห่งความรุนแรงเหล่านั้นที่ถาโถมเข้าใส่เขาขณะที่มีอบที่โกรธแค้นนั้นกรูกันเข้ามาล้อมเขา โดยร้องว่า “ฆ่าเขาเสีย!”

เราอดไม่ได้ที่จะนึกถึงอีกเหตุการณ์หนึ่งที่ผู้คนร้องว่า “ฆ่าเขาเสีย! ตรึงกางเขนเขาเลย!” ทั้งๆที่ปีลาต ประกาศว่าเขาไม่พบความผิดใดๆในพระเยซูเลย แม้หลังจากที่ได้ไต่สวนพระผู้ช่วยให้รอดเป็นรอบที่สาม พวก ยิวก็ร้องว่า “ฆ่าเขาเสีย! เอาเขาไปตรึงกางเขนเลย! ให้เลือดของเขาตกอยู่บนเราและบนลูกหลานของเราเถิด” ผมอยากช่วยๆว่าอัครทูตเปาโลอยู่ในเหตุการณ์วันนั้นหรือไม่ เขายืนอยู่ในฉากหลังและได้ยินฝูงชนโห่ร้องให้ ประหารชีวิตพระเยซูหรือไม่? หรือเขาเองก็มีส่วนในความรุนแรงของม็อบนั้นที่ทำให้ปีลาตตัดสินใจเช่นนั้น? พระคัมภีร์เอ่ยถึงเปาโลเป็นครั้งแรกตอนที่สเทเฟนถูกหินขว้างเมื่อเพชฌฆาตเหล่านั้น “วางเสื้อผ้าของตนไว้ที่ เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งชื่อของเขาคือเฮโล” (กิจการ 7:58) แต่มันคงเป็นไปได้เช่นกันที่เขาจะอยู่ใน เหตุการณ์ตรึงกางเขนนั่น คราวนี้พวกยิวเหล่านั้นร้องเอาโลหิตของเขาโทษฐานที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่ง พระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว

ข้อ 37 และ 38: “และขณะที่เปาโลจะถูกพาเข้าไปในกรมทหาร ท่านจึงกล่าวแก่นายพันว่า “ข้าพเจ้า ขอพูดกับท่านได้ไหม” ผู้ซึ่งกล่าวว่า “เจ้าพูดภาษากรีกเป็นหรือ เจ้าเป็นชาวอียิปต์คนนั้น ซึ่งก่อนหน้าวันเหล่านี้ ได้สร้างความโกลาหล และได้พาพวกคนสี่พันคนที่เป็นฆาตกรเข้าไปในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ”

ตรงบันไดชั้นบนสุด ซึ่งเกินเอื้อมของฝูงชนนั้น เปาโลถามนายพันผู้นั้นว่า “ข้าพเจ้าขอพูดกับท่านได้ ไหม” นี่เป็นคำขอที่แปลก ที่ถูกกล่าวภายใต้สภาพการณ์ที่แปลกยิ่งกว่า ไม่ก็อดใจก่อนหน้านั้น นายพันของ ทหารรักษาการได้ช่วยเปาโลให้รอดพ้นจากมือฆาตกรของฝูงชนที่โห่ร้องนั้น ฝูงชนที่อยากก่อเหตุรุนแรงมาก เสียจนพวกทหารต้องยกตัวเปาโลและแบกเขาออกไปให้พ้นเงื้อมมือของเหล่าศัตรูของเขา แต่ถูกช่วยให้พ้นมา ไม่นาน อัครทูตผู้นี้ก็ขอพูดกับนายพันผู้นั้น และขอพูดกับพวกยิวเหล่านั้น

นายพันผู้นั้นตอบกลับต่อคำถามของเปาโลว่า “เจ้าพูดภาษากรีกเป็นหรือ?” ชื่อของนายพันผู้นี้คือ คลาวดิอัสลีเซียส (กิจการ 23:26) ชื่อท้ายของเขาบ่งบอกว่าเขาน่าจะเป็นชาวกรีกโดยกำเนิด ดังนั้นภาษากรีก จึงน่าจะเป็นภาษาแม่ของเขา เขาได้รับสัญชาติโรมของเขา “ด้วยการเสียเงินมาก” (กิจการ 22:28) กล่าวอีก นัยหนึ่ง เขาไม่ใช่ชาวโรมันโดยกำเนิด แต่ได้ซื้อสัญชาติของตนมา

“เจ้าเป็นชาวอียิปต์คนนั้นมิใช่หรือ...?” นี่น่าจะหมายถึงยิวคนหนึ่งที่เกิดในอียิปต์ ซึ่งไม่ถูกอภิปรายใน พระคัมภีร์ของเรา แต่ถูกกล่าวถึงโดยนักประวัติศาสตร์โจเซฟัสว่าได้มาจากอียิปต์ยังกรุงเยรูซาเล็ม ถูกมองว่า เป็นผู้พยากรณ์ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง กล่าวกันว่าเขาได้แนะนำผู้คนเป็นอันมากกว่าถ้าพวกเขาไปกับเขายังภูเขามะกอก

เทศ เขาจะแสดงให้เห็นว่าเขาเห็นจากที่นั่นว่ากำแพงเหล่านั้นของกรุงเยรูซาเล็มจะพังลงอย่างไร โจเซฟัสประกาศว่ายิวชาวอียิปต์คนนี้รวบรวมชายสามหมื่นคนที่ถูกเขาหลอกจนเชื่อหมดใจ นำพวกเขาไปรอบภูเขา มะกอกเทศ และพร้อมที่จะบุกเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มโดยใช้กำลังจากสถานที่แห่งนั้น เฟลิกส์ปกครองอยู่ในตอนนั้น และเมื่อถูกแจ้งให้ทราบเกี่ยวกับการกระทำของชาวอียิปต์ผู้นั้น เขาก็ยกไปต่อสู้เขาพร้อมกับทหารโรมันกองหนึ่ง ขณะการสู้รบ ทำให้ชายเหล่านั้นที่ติดตามชาวอียิปต์ผู้นั้นแตกพ่ายไป ซ้ำคนของเขาสี่พันคนและจับเชลยเป็นนักโทษได้สองร้อยคน อย่างไรก็ตาม ยิวชาวอียิปต์ผู้นั้นก็หนีไปได้และไม่ถูกพบเห็นอีกเลย

โจเซฟัสไม่กล่าวถึงชื่อของชาวอียิปต์ผู้นั้น และลูกาก็ไม่กล่าวถึงมันตรงนี้ในพระคำข้อนี้เช่นกัน นายพันพูดถึงเขาว่าเป็น “ชาวอียิปต์คนนั้น ซึ่งก่อนหน้าวันเหล่านี้ได้สร้างความโกลาหล และได้พาพวกคนสี่พันคนที่เป็นฆาตกร” และโจเซฟัสกล่าวว่ามิใช่สามหมื่นคน เรื่องเล่าของโจเซฟัสไม่ตรงกับบันทึกตรงนี้ในหนังสือกิจการ แต่เราอาจสันนิษฐานได้ว่าจำนวนคนและเหตุการณ์ที่นายพันพูดถึงนี้เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนการรวมตัวครั้งใหญ่นั้นบนภูเขามะกอกเทศ หรืออาจมีพวกฆาตกรสี่พันคนในท่ามกลางสามหมื่นคนนั้นก็เป็นได้ คืออาชญากรใจแข็งกระด้างสี่พันคน แต่นั่นก็ไม่ใช่ประเด็น พระวาระของพระเจ้านั้นถูกต้อง และเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นจริง ไม่งั้นนายพันก็คงไม่คิดว่าเปาโลเป็น “ชาวอียิปต์คนนั้น” นี่น่าจะเป็นเหตุที่ทำให้เขาล่ามเปาโลด้วยโซ่สองเส้น ถ้าเขาเป็น “ชาวอียิปต์คนนั้น” นายพันก็คงทำทุกอย่างในอำนาจของตนเพื่อรับประกันว่าเขาจะไม่ทำซ้ำสิ่งที่เขาได้กระทำก่อนหน้านั้น

ข้อ 39: “แต่เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นคน ๆ หนึ่ง ซึ่งเป็นยิวคนหนึ่งแห่งเมืองทาร์ซัส เมืองหนึ่งในแคว้นซีลีเซีย ไม่ใช่พลเมืองของเมืองย้อม ๆ และข้าพเจ้าขอร้องท่าน ได้โปรดอนุญาตให้ข้าพเจ้าพบกับประชาชนเถิด”

เห็นได้ชัดว่าเปาโลพูดเป็นภาษากรีกกับนายพันผู้นี้ เขากล่าวชัดเจนว่าเขาไม่ใช่ชาวอียิปต์ และเขาไม่ใช่ฆาตกร เขากล่าวชัดเจนถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็นยิวคนหนึ่ง ว่าบ้านของเขาอยู่ในเมืองทาร์ซัสในแคว้นซีลีเซีย และว่าเมืองทาร์ซัส “ไม่ใช่เมืองย้อม ๆ” -นั่นคือ มันไม่ใช่เมืองกระจอกๆที่ไม่มีชื่อเสียงโดดเด่น ดังนั้นอัครสาวกเปาโลจึงอ้างเรื่องชาติกำเนิดอันมีเกียรติ เมืองทาร์ซัสเป็นเมืองหลวงแห่งแคว้นซีลีเซียของโรม และนี่ทำให้เปาโลเป็นพลเมืองสัญชาติโรม เป็นไทแต่กำเนิด ถึงแม้ว่าเขาเป็นยิวแท้ๆในทางเชื้อสายก็ตาม

เปาโลใช้การมีสัญชาติโรมของเขาเป็นข้อได้เปรียบยามจำเป็น ผมคิดว่าเราควรไปดูในข้อ 25 ถึง 29 ในบทถัดไป และฟังคำประกาศของเขาเองเกี่ยวกับอภิสิทธิ์ต่างๆของเขาในฐานะพลเมืองสัญชาติโรม:

“และขณะที่พวกทหารมัดท่านด้วยสายหนังหลายเส้น เปาโลได้กล่าวแก่นายร้อยที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ว่า “เป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมายที่จะเขียนคนที่เปาโลเป็นสัญชาติโรม และยังไม่ถูกตัดสินความหรือ” เมื่อนายร้อยได้ยินอย่างนั้นแล้ว เขาก็ไปและบอกนายพัน โดยกล่าวว่า “ระวังนะที่ท่านกระทำอะไร เพราะว่าคนนี้เป็นคนสัญชาติโรม” แล้วนายพันจึงมา และกล่าวแก่ท่านว่า “จงบอกเราเถิด เจ้าเป็นคนสัญชาติโรมหรือ” ท่านกล่าวว่า “ใช่แล้ว” และนายพันจึงตอบว่า “ด้วยการเสียเงินมาก ข้าจึงได้รับอิสราภาพนี้” และเปาโลกล่าวว่า “แต่ข้าพเจ้าได้รับอิสราภาพนี้โดยกำเนิด”

“แล้วในทันใดนั้นพวกทหารก็ไปจากท่าน คือผู้ซึ่งควรจะได้สวนท่าน และนายพันก็ตกใจกลัวด้วย หลังจากเขาทราบว่าคุณเป็นคนสัญชาติโรม และเพราะว่าเขาได้มัดท่านไว้”

“ข้าพเจ้าขอรับรองท่าน ได้โปรดอนุญาตให้ข้าพเจ้าพูดกับประชาชนเถิด” คำประกาศของเปาโลที่ว่าเขาเป็นยิว ไม่ใช่ “ชาวอียิปต์คนนั้น” และข้อเท็จจริงที่ว่าเขามาจากเมืองที่โดดเด่นในสมัยนั้น ประกอบกับข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็นคนที่มีการศึกษาซึ่งพูดได้หลายภาษา ก็ทำให้นายพันผู้นี้เชื่อว่าชายคนนี้มีอะไรจะกล่าวซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ผู้ฟังเหล่านั้น และเขาอาจอยากรู้เช่นกันเกี่ยวกับสิ่งที่เปาโลอยากกล่าวแก่ฝูงชนที่โกรธแค้นนี้ ผู้ซึ่งก่อนหน้านี้อยากฆ่าเขาเสียเหลือเกิน

ข้อ 40: “และเมื่อนายพันได้อนุญาตให้ท่านพูดแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่บนบันได และโบกมือให้ประชาชน และเมื่อเริ่มเกิดความเงียบบากแล้ว ท่านจึงกล่าวแก่พวกเขาเป็นภาษาฮีบรู โดยกล่าวว่า...”

“เมื่อนายพันได้อนุญาตให้ท่านพูดแล้ว...” เมื่อเปาโลมองข้ามหอกเหล่านั้นของพวกทหารซึ่งเป็นเหมือนรั้วที่เรียงอยู่ข้างหน้าเขาและปกป้องเขาจากฝูงชนที่โกรธแค้นนั้น เขาก็ยืนอยู่บนบันไดของหอคอยนั้น และยกมือให้ทุกคนเงียบ เขาได้รับความเงียบในทันที เสียงโห่ร้องหยุดลง และเมื่อฝูงชนนั้นเริ่มเงียบลง พวกเขาก็หันมามองที่อัครทูตเปาโล-บางคนก็ประหลาดใจ บางคนก็มองแบบทำทายเป็นแต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทุกคนอัศจรรย์ใจ-เพื่อที่จะฟังสิ่งที่เขาจะกล่าว

เราต้องจำไว้ว่านี่ไม่ใช่ชนิกพุดในที่ชุมนุมชนซึ่งถูกแนะนำให้รู้จักในท้องถ้องงานเลี้ยงหรือต่อหน้าฝูงชนที่มารวมตัวกัน เปาโลเพิ่งถูกทุบตีจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด การโจมตีเช่นนั้นคงทำให้เสื้อผ้าของเขาหลุดลุ่ย บางส่วนอาจถูกฉีกขาดไปแล้วด้วย ผมนึกภาพออกว่าคงมีรอยขีดข่วนบนใบหน้าของเขา และบางรอยคงทำให้เขาเลือดออกแล้ว หากเป็นคนทั่วไปคงจะหนีเข้าไปในกรมทหารแล้วทันทีที่เขาปลอดภัยจากฝูงชนนั้น-แต่ไม่ใช่สุดยอดอัครทูตผู้นี้ โอ้ ไม่ใช่เลยครับ เขามาไกลเกินไปแล้ว เขาได้สู้ทนมาเกินไปแล้ว เกินกว่าจะหันกลับตอนนี้จากการประกาศข่าวสารที่เขาได้มาเพื่อที่จะประกาศ ตลอดหลายปีแห่งงานรับใช้ของเขา คำอธิษฐานของเขาและความปรารถนาแห่งหัวใจของเขาก็คือ ที่คนเหล่านี้จะได้รับความรอด (รม. 10:1) เขายินดีที่จะถูกสาปแช่งให้ตัดขาดจากพระคริสต์เพราะเห็นแก่ชนร่วมชาติของเขา (รม. 9:3) เต็มใจที่จะเผชิญการติดคุกและความตายหากจำเป็น (กิจการ 21:13) เขาทราบถึงภัยอันตรายต่างๆที่เขาจะประสบ-และเขาเลือกที่จะเผชิญหน้าภัยเหล่านั้น เพื่อที่เขาจะชนะชนชาติของเขาเพื่อพระคริสต์!

เปาโลไม่เพียงมีความสุขกับอภิสิทธิ์และข้อได้เปรียบทั้งหมดนั้นของการศึกษาแบบยิวเท่านั้น เขายังเป็นนักพุดที่มีพรสวรรค์ด้วย ถ้อยคำของเขานั้นชัดเจนและเรียบง่าย ข่าวสารของเขาได้รับการคล้อยจากพระเจ้า วิธีพุดของเขานั้นเป็นแบบตรงไปตรงมาและมีพลัง ไม่ว่าจะเป็นกษัตริย์หรือชาวนา เขาก็มีเพียงข่าวสารเดียวและเขาก็ประกาศมันต่อหน้าผู้ฟังทุกคนโดยสามารถเข้าถึงอย่างสัมฤทธิ์ผลแบบเดียวกัน เขามีพลังความคิดแบบสุดยอด เขารักษาสมดุลด้านความเฉลียวฉลาดและการควบคุมตัวเองได้อย่างน่าทึ่ง นอกเหนือจากคุณลักษณะเหล่านี้แห่งงานรับใช้ของเขาโดยทั่วไปแล้ว เขายังมีความรักมากมายต่อญาติพี่น้องของเขาในฝ่ายเนื้อหนัง มีความปรารถนาที่คงทะลวงผ่านแม้แต่สภาพอารมณ์อันด้านชาและทารุณของเหล่าผู้ฟังของเขา

เขาปรารถนาที่จะทำให้พวกเขาเห็นว่าเขาไม่ได้รังเกียจพระราชบัญญัติของโมเสส เขาไม่ได้กำลังพยายามที่จะทำลายความเคารพยำเกรงของพวกเขาที่มีต่อศาสนาแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา เขาแค่อยากให้พวกเขาเข้าใจว่าพระคริสต์ได้ทรงทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว ว่าพระราชบัญญัติไม่ได้ช่วยให้รอด และไม่สามารถช่วยให้รอดได้ และว่าโดยทางความเชื่อในพระบุตรผู้ไร้ตำหนิของพระเจ้าเท่านั้น พวกเขาจึงสามารถหวังที่จะรอดได้ เขาประกาศว่ากฎแห่งชีวิตสำหรับผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว ไม่ว่าจะยิวหรือต่างชาติ ก็คือการถูกสร้างใหม่ภายใน โดยทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่โดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ สิ่งเหล่านี้เขาได้สั่งสอนไม่เพียงโดยการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้น แต่โดยประสบการณ์ส่วนตัวเช่นกัน โดยที่ตัวเขาเองถูกแปลงสภาพโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าในชีวิตของเขาเองตอนที่เขาได้พบกับพระเยซูบนถนนไปเมืองดามัสกัส

แต่เขาได้ล้มเหลว เท่าที่เกี่ยวข้องกับพวกยิวเหล่านั้น หัวใจที่ยิ่งใหญ่ของอัครทูตเปาโลกำลังเริ่มที่จะเรียนรู้บทเรียนหนึ่งอันน่าเศร้า เหล่าวิสุทธิชนที่เมืองไทรซได้เตือนเขาแล้วว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่าเขาไม่ควรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม อากาบัสได้มายังเมืองซีซารียา มายังบ้านของฟีลิปซึ่งเป็นที่ๆเปาโลกำลังพักอยู่ และได้ยกภาพประกอบว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเปาโลเมื่อเขาไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม แต่ความรักที่เขามีต่อชนร่วมชาติของเขาเองนั้นก็ยิ่งใหญ่เหลือเกิน และความปรารถนาของเขาที่จะชนะพวกเขามาถึงทางใหม่ที่มีชีวิตนั้นก็แข็งแกร่งเหลือเกิน จนเขายอมให้ความรักนั้นนำพาเขามาสู่สถานที่ที่บัดนี้เขายืนอยู่ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เปาโลว่า “จงมีกำลังใจที่ดีเถิด เปาโลเอ๋ย เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันนั้น” (กิจการ 23:11) เขาได้เป็นพยานที่กรุงโรมจริงๆ-แต่ในฐานะนักโทษ โดยถูกมอับไว้ในมือของพวกคนต่างชาติและถูกจองจำเป็นเวลานานถึงห้าปี

ถ้าเราจะศึกษาค้นคว้าเรื่องความทุกข์ยากของอัครทูตเปาโล ความทุกข์ยากต่างๆที่พวกยิวถามเข้ามาใส่เขา และจากนั้นก็พิจารณาถึงความรักอันยิ่งใหญ่ของเขามีต่อพวกเขาและการเสียสละเหล่านั้นที่เขาทำเพื่อชนะพวกเขามาถึงพระคริสต์ เราก็จะเห็นความเหมือนกันแบบเด่นชัดกับพระเยซูคริสต์เจ้า การเปรียบเทียบเช่นนั้นแสดงให้เห็นถึงความอ่อนแอและความไม่สมบูรณ์แบบต่างๆของเปาโลเพราะความอ่อนกำลังแบบมนุษย์ แต่มันก็แสดงให้เห็นถึงความสมบูรณ์แบบของพระองค์ ในแง่ของพระราชกิจทางการของพระองค์ ผู้ได้ทรงถูกทำให้สมบูรณ์แบบแล้วผ่านการทนทุกข์ (ฮบ. 5:8,9)

เมื่อฝูงชนนั้นเริ่มเงียบต่อหน้าเปาโล “ท่านจึงกล่าวแก่พวกเขาเป็นภาษาฮีบรู”-แต่บทนี้ของเราสิ้นสุดตรงนี้ และเราต้องดูในบทที่ 22 สำหรับข่าวสารที่เปาโลกล่าวจากชั้นบันไดของกรมทหารนั้นก่อนที่เขาถูกนำตัวไปได้สวน

บทที่ 22

22:1 “ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส ขอท่านทั้งหลายฟังคำให้การของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าจะแก้คดีให้พวกท่าน ณ บัดนี้”

22:2 (และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินว่า ท่านพูดเป็นภาษาฮีบรูแก่พวกเขา พวกเขาที่ยังเงี้ยบลง และท่านกล่าวว่า)

22:3 “แท้จริง ข้าพเจ้าเป็นคน ๆ หนึ่งซึ่งเป็นยิวคนหนึ่ง เกิดในเมืองทาร์ซัส เมืองหนึ่งในแคว้นซีลีเชีย แต่ได้เติบโตขึ้นในกรุงนี้ที่เท้าของกามาลิเอล และได้รับการสั่งสอนตามลักษณะที่สมบูรณ์แบบของพระราชบัญญัติของบรรพบุรุษของพวกเรา และได้มีความกระตือรือร้นต่อพระเจ้า เหมือนอย่างพวกท่านทุกคนในวันนี้

22:4 และข้าพเจ้าได้ข่มเหงทางนี้จนถึงตาย โดยผูกมัดและจำไว้ในคุก ทั้งชายและหญิง

22:5 ตามที่มหาปุโรหิตเป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้ด้วย และพร้อมกับสภาทั้งหมด ข้าพเจ้าได้รับจดหมายหลายฉบับจากท่านผู้นั้นไปยังพวกพี่น้อง และได้ไปยังเมืองดามัสกัส เพื่อที่จะจับมัดคนทั้งหลายซึ่งอยู่ที่นั่นพามายังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อให้ได้รับการลงโทษเสีย

22:6 และต่อมา ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินทางไป และเข้ามาใกล้เมืองดามัสกัส ประมาณเวลาเที่ยง ในทันใดนั้นมีแสงสว่างกล้ำมาจากฟ้าล้อมข้าพเจ้าไว้รอบ

22:7 และข้าพเจ้าก็ล้มลงถึงพื้นดิน และได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เฮาโล เฮาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม’

22:8 และข้าพเจ้าได้ทูลตอบว่า ‘พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์เจ้าข้า’ และพระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เราคือเยซูแห่งนาซาเร็ธ ผู้ซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น’

22:9 และคนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าได้เห็นแสงสว่างนั้นอย่างแท้จริง และตกใจกลัว แต่พวกเขาไม่ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ที่ตรัสกับข้าพเจ้านั้น

22:10 และข้าพเจ้าทูลว่า ‘ข้าพระองค์จะต้องทำประการใด พระองค์เจ้าข้า’ และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า ‘จงลุกขึ้น และเข้าไปในเมืองดามัสกัส และที่นั่นจะบอกเจ้าให้ทราบถึงสิ่งทั้งหลายซึ่งได้ถูกกำหนดไว้เพื่อให้เจ้ากระทำนั้น’

22:11 และเมื่อข้าพเจ้ามองอะไรไม่เห็นเนื่องจากสง่าราศีของแสงสว่างนั้น โดยถูกจูงมือไปโดยคนเหล่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เข้ามาในเมืองดามัสกัส

22:12 และคนหนึ่งชื่อ อานาเนีย เป็นคนที่นั้มีศการพระเจ้าตามพระราชบัญญัติ โดยมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกยิวทุกคนซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น

22:13 ได้เข้ามาหาข้าพเจ้า และยืนอยู่ และกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ‘พี่เฮาโลเอ๋ย จงได้รับการมองเห็นของท่านเถิด’ และในชั่วโมงเดียวกันนั้นข้าพเจ้าก็เงยหน้าเห็นเขา

22:14 และเขาได้กล่าวว่า ‘พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเราได้ทรงเลือกท่านไว้ เพื่อที่ท่านจะได้รู้จักพระประสงค์ของพระองค์ และจะได้เห็นพระองค์ผู้ชอบธรรมนั้น และจะได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์

22:15 เพราะว่าท่านจะเป็นพยานฝ่ายพระองค์ให้คนทั้งปวงทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งท่านได้เห็นและได้ยินนั้น

22:16 และบัดนี้ไฉนท่านรอช้อยู่ จงลุกขึ้น และรับบัพติศมา และชำระล้างบาปของท่านออกไปเสีย โดยร้อง
ออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า'

22:17 และต่อมา เมื่อข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มอีก คือขณะที่ข้าพเจ้าอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร ข้าพเจ้าก็
เข้าไปในถ้ำ

22:18 และได้เห็นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงเร่งรีบ และเจ้าจงออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว ด้วยว่า
พวกเขาจะไม่รับคำพยานของเจ้าเกี่ยวกับเรา'

22:19 และข้าพเจ้าได้ทูลว่า 'พระองค์เจ้าข้า คนเหล่านั้นทราบอยู่ว่า ข้าพระองค์ได้จับใส่คุกและเขียนตีใน
ธรรมศาลาทุกแห่ง คือคนทั้งหลายที่ได้เชื่อในพระองค์'

22:20 และเมื่อโลหิตของสเทเฟนพยานผู้ยอมตายเพื่อพระองค์ได้ถูกทำให้หลั่งออกนั้น ข้าพระองค์ได้ยืนอยู่ใกล้
ด้วย และได้เห็นขอบในความตายของเขา และผ้าเสื่อผ้าของคนเหล่านั้นที่ได้ฆ่าเขา'

22:21 และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงไปเถิด เพราะเราจะส่งเจ้าไปไกลจากที่นี่ ไปยังคนต่างชาติ'

22:22 และเขาทั้งหลายได้ฟังท่านกล่าวถึงคำนี้ และจากนั้นก็ร้องด้วยเสียงอันดังของพวกเขา และกล่าวว่า
“เอาคนเช่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก เพราะไม่เหมาะที่เขาจะมีชีวิตอยู่”

22:23 และขณะที่พวกเขากำลังโห่ร้อง และถอดเสื้อของพวกเขาออก และเอาผงคลีดินขีดขึ้นไปในอากาศ

22:24 นายพันจึงสั่งให้พาท่านเข้าไปในกรมทหาร และสั่งให้ท่านถูกไต่สวนโดยการเขียน เพื่อนายพันจะได้
ทราบว่าพวกเขาร้องปรักปรำท่านด้วยเหตุประการใด

22:25 และขณะที่พวกทหารมัดท่านด้วยสายหนังหลายเส้น เปาโลได้กล่าวแก่นายร้อยที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ว่า “เป็น
สิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมายที่จะเขียนคนที่เป็นสัญชาติโรม และยังไม่ถูกตัดสินความหรือ”

22:26 เมื่อนายร้อยได้ยินอย่างนั้นแล้ว เขาก็ไปและบอกนายพัน โดยกล่าวว่า “ระวังนะที่ท่านกระทำอะไร
เพราะว่าคนนี้เป็นคนสัญชาติโรม”

22:27 แล้วนายพันจึงมา และกล่าวแก่ท่านว่า “จงบอกเราเถิด เจ้าเป็นคนสัญชาติโรมหรือ” ท่านกล่าวว่า “ใช่
แล้ว”

22:28 และนายพันจึงตอบว่า “ด้วยการเสียเงินมาก ข้าจึงได้รับอิสราภาพนี้” และเปาโลกล่าวว่า “แต่ข้าพเจ้าได้
รับอิสราภาพนี้โดยกำเนิด”

22:29 แล้วในทันใดนั้นพวกทหารก็ไปจากท่าน คือผู้ซึ่งควรจะไต่สวนท่าน และนายพันก็ตกใจกลัวด้วย หลัง
จากเขาทราบว่าท่านเป็นคนสัญชาติโรม และเพราะว่าเขาได้มัดท่านไว้

22:30 ในวันรุ่งขึ้น เพราะเหตุว่านายพันอยากจะทราบแน่ชัดว่า ทำไมเปาโลถูกกล่าวหาโดยพวกยิว นายพันจึง
ได้ปล่อยท่านจากบรรดาเครื่องพันธนาการของท่าน และสั่งพวกปุโรหิตใหญ่กับบรรดาสมาชิกสภาให้มาประชุม
กัน และได้นำตัวเปาโลลงมา และตั้งท่านไว้ต่อหน้าเขาทั้งหลาย

เปาโลแก้ต่างต่อหน้าปวงชน

เขาเล่าย้อนถึงการกลับใจเชื่อของเขา

ข้อ 1: “ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส ขอท่านทั้งหลายฟังคำให้การของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าจะแก้คดีให้พวกท่าน ณ บัดนี้”

“ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส..” อัครทูตเปาโลจึงเริ่มคำปราศรัยของเขาจากบันไดของปราสาท (หรือกรมทวาร) นั้นซึ่งเป็นที่ๆเขาจะปลอดภัยจากการชนฆ่าของปวงชนที่โกรธแค้น

ด้วยถ้อยคำเดียวกันเหล่านี้ สเทเฟนได้เริ่มคำปราศรัยของเขาต่อหน้าสภานั้น คือคำปราศรัยที่ทำให้เขาต้องแลกด้วยชีวิต เมื่อมหาปุโรหิตซักถามสเทเฟน เขาก็ตอบว่า “ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส...” (กิจการ 7:2) ในข้อ 58 ของบทเดียวกันนั้นเราพบการกล่าวถึงเขาโลแห่งทาร์ซัสเป็นครั้งแรก ผู้ซึ่งบัดนี้ในฐานะอัครทูตเปาโล ยืนอยู่ต่อหน้ามือบที่โกรธแค้นที่อยากเอาชีวิตของเขาเหมือนอย่างที่เขาเคยเอาชีวิตของสเทเฟน-และเพราะการประกาศข่าวประเสริฐเดียวกันนั้น!

“ขอท่านทั้งหลายฟังคำให้การของข้าพเจ้า...” คำแก้ต่างของเปาโลในกรณีนี้เป็นการตอบสนองต่อข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่เขาถูกปรักปรำโดยพวกยิวเหล่านั้นเมื่อพวกเขาจับตัวเขาในพระวิหาร ซึ่งเป็นที่ๆพวกเขา กล่าวหาเขาว่าสอนขัดต่อพระราชบัญญัติของโมเสสและทำให้พระวิหารเป็นมลทินโดยการนำพวกกรีกเข้ามาในมัน แน่แน่นอนว่าข้อกล่าวหาเหล่านั้นไม่เป็นความจริง

ข้อ 2 และ 3: “(และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินว่า ท่านพูดเป็นภาษาฮีบรูแก่พวกเขา พวกเขาที่ยังเงิบลง และท่านกล่าวว่า) “แท้จริง ข้าพเจ้าเป็นคน ๆ หนึ่งซึ่งเป็นยิวคนหนึ่ง เกิดในเมืองทาร์ซัส เมืองหนึ่งในแคว้นซีลีเซีย แต่ได้เติบโตขึ้นในกรุงนี้ที่ท่าของกามาลิเอล และได้รับการสั่งสอนตามลักษณะที่สมบูรณ์แบบของพระราชบัญญัติของบรรพบุรุษของพวกเรา และได้มีความกระตือรือร้นต่อพระเจ้า เหมือนอย่างพวกท่านทุกคนในวันนี้”

ความสามารถของเปาโลในการเข้าถึงผู้ฟังกลุ่มใดก็ได้ในทันทีและสัมฤทธิ์ผล บ่งบอกอย่างชัดเจนถึงภูมิหลังด้านการศึกษาอันยอดเยี่ยมของเขาและพลังในการพูดอันสุดยอดของเขา ไม่ว่าจะเขาพูดต่อหน้าชาวนา นาย หรือกษัตริย์ทั้งหลาย เขาก็เป็นพยานด้วยความสัมฤทธิ์ผลอันเท่าเทียมกัน โดยนำเสนอข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าโดยใช้ถ้อยคำที่พวกเขาเข้าใจและเข้าถึงได้ ในกรณีนี้โดยเฉพาะ ความสมดุลด้านชาวนัน ปัญญาอันไม่ธรรมดาและการควบคุมตนเองของเปาโลปรากฏอย่างชัดเจน น้อยคนนักจะวางตัวได้แบบนี้หลังจากที่ความรุนแรงของมือบเกือบฉีกเขาเป็นชิ้นๆ เขาพูดพร้อมกับสิทธิอำนาจอันเด็ดขาด แต่ก็มีอารมณ์นุ่มนวล ขณะที่เขาเป็นพยานต่อหน้าชนชาติของเขาเอง คือพวกยิว ทั้งๆที่เขาได้ทนทุกข์ความยุติธรรมจากน้ำมือของพวกเขา เขาเรียกพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส” และถ้อยคำเหล่านี้ถูกทำให้สัมฤทธิ์ผลมากขึ้นโดยข้อเท็จจริงที่ว่าพวกมันถูกกล่าวเป็นภาษาฮีบรู ดังนั้น “พวกเขาก็ยังเงิบลง”

“แท้จริง ข้าพเจ้าเป็นคน ๆ หนึ่งซึ่งเป็นยิวคนหนึ่ง” ในข้อ 38 ของบทที่แล้ว นายพันได้ถามเปาโลว่า “เจ้าเป็นชาวอียิปต์คนนั้น ซึ่งก่อนหน้าวันเหล่านี้ได้สร้างความโกลาหล และได้พาพวกคนสี่พันคนที่เป็นฆาตกรเข้าไปในถิ่นทุรกันดารมิไซหรือ” ในที่นี้เปาโลทวนซ้ำสิ่งที่เขาได้กล่าวแก่นายพันก่อนหน้านี้ แต่เพิ่มข้อเท็จจริง

บางประการเข้าไปซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อพี่น้องร่วมชาติของเขาเอง เขากล่าวชัดเจนก่อนเลยว่าเขาเป็นยิวโดยกำเนิด “เกิดในเมืองทาร์ซัส เมืองหนึ่งในแคว้นซีลีเซีย แต่ได้เติบโตขึ้นในกรุงนี้ (กรุงเยรูซาเล็ม) ที่เท้าของกามาลิเอล”

เมืองทาร์ซัสเป็นเมืองหลวงของแคว้นซีลีเซีย (แคว้นหนึ่งของทวีปเอเชียไมเนอร์) และโดดเด่นในเรื่องวัฒนธรรมกรีก ปรักษา และวรรณกรรมจนถึงระดับที่เป็นคู่แข่งกับกรุงเอเธนส์และเมืองอเล็กซานเดรีย ดังนั้นเปาโลจึงไม่เพียงมีข้อได้เปรียบด้านภูมิหลังทางวัฒนธรรมเท่านั้น เขายังมีอิทธิพลทั้งหมดของการศึกษาแบบยิวเช่นกัน ภายใต้การสั่งสอนของกามาลิเอล เขาได้ “รับการสั่งสอนตามลักษณะที่สมบูรณ์แบบของพระราชบัญญัติของบรรพบุรุษ” กามาลิเอลเป็นฟาริสีที่โดดเด่นคนหนึ่ง-ผู้สั่งสอนแห่งพระราชบัญญัติ สมาชิกของสภาซานเฮดริน เขาได้รับความเคารพนับถืออย่างสูงที่สุดในท่ามกลางพวกยิว แน่แน่นอนว่าคำพยานของเปาโลในที่นี้น่าจะทำให้พวกเขาเชื่อว่าเขาไม่ได้กำลังต่อต้านพระราชบัญญัติของโมเสส แต่กำลังพยายามแสดงให้พวกเขาเห็นว่าพระคริสต์ผู้ที่เขาประกาศนั้นทรงเป็นการสำเร็จจริงของพระราชบัญญัติ

ในจดหมายฉบับที่สองของเขาที่ส่งถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เปาโลเห็นว่าจำเป็นต้องกล่าวถ้อยคำที่คล้ายๆกันเมื่อเขาประกาศว่าตัวเขาเองเป็นคนฮีบรู เป็นชนชาติอิสราเอล สืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม (2 คร. 11:22) ในจดหมายของเขาที่ส่งถึงเหล่าผู้เชื่อชาวเมืองฟิลิปปี เขาประกาศว่าถ้าผู้ใดมีสิทธิ์ที่จะโอ้อวดเรื่องความมั่นใจในเรื่องหนึ่ง เขาก็มีสิทธิ์มากกว่าอีก-และจากนั้นเขาให้นิยามมรดกของเขา: “ได้เข้าสู่หนัดในวันที่แปดเป็นเชื้อสายของคนอิสราเอล เป็นเผ่าเบนยามิน เป็นชนชาติฮีบรูเกิดจากชาวฮีบรู ในด้านพระราชบัญญัติก็อยู่ในคณะฟาริสี ในด้านความกระตือรือร้นก็ได้ข่มเหงคริสตจักร ในด้านความชอบธรรมซึ่งมีอยู่ในพระราชบัญญัติก็ไร้ที่ติ” (ฟป. 3:4-6)

เปาโลไม่ใช่คนที่ซื่อวด ตรงกันข้ามเขาเป็นหนึ่งในผู้รับใช้ที่ถ่อมใจมากที่สุดของพระเจ้า แต่ในหลายคราวเหล่านี้ เขานำเสนอคำกล่าวอ้างในเรื่องชาติกำเนิดเพื่อที่จะเป็นพยานว่า “แต่สิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า สิ่งเหล่านั้นข้าพเจ้าก็ถือว่าไร้ประโยชน์แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ไร้แล้ว อย่างไม่มีข้อสงสัย และข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดก็ไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมเสียสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนมูลฝอยเพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์ และจะได้ปรากฏอยู่ในพระองค์ ไม่มีความชอบธรรมของข้าพเจ้าเองซึ่งได้มาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีความชอบธรรมซึ่งมาโดยความเชื่อในพระองค์ เป็นความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ” (ฟป. 3:7-9)

พระคำตอนนี้จากหนังสือฟิลิปปีแสดงให้เห็นสิ่งที่เปาโลเป็นพยานต่อพวกยิวเหล่านั้นขณะที่เขาพูดกับคนเหล่านั้นจากบันไดของปราสาทนั้น เขาประกาศว่าเขาเคย “มีความกระตือรือร้นต่อพระเจ้า เหมือนอย่างพวกท่านทุกคนในวันนี้” ส่วนหนึ่งของ “ความกระตือรือร้น” ของเปาโลก่อนการกลับใจเชื่อของเขาถูกเปิดเผยผ่านทางคำพยานของเขาเองต่อหน้ากษัตริย์อากริปปา เขากล่าวว่า “ข้าพระองค์เคยคิดในใจของตนเองอย่างแท้จริงว่า ข้าพระองค์ควรทำหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูแห่งนาซาเร็ธนั้น ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพระองค์

ได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็มด้วย และวิสุทธิชนหลายคนนั้น ข้าพระองค์ได้ขังไว้ในคุก โดยได้รับอำนาจจากพวก บุโรหิตใหญ่ และเมื่อพวกเขาถูกประหารชีวิต ข้าพระองค์ก็ออกเสียงของข้าพระองค์ต่อต้านพวกเขา

26:11 และข้าพระองค์ได้ทำโทษพวกเขาบ่อย ๆ ในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับพวกเขาให้กล่าวคำ หมิ่นประมาท และโดยมีความโกรธยิ่งนักต่อพวกเขา ข้าพระองค์ได้ข่มเหงพวกเขาถึงนครทั้งหลายในต่าง ประเทศ” (กิจการ 26:9-11) ตอนเป็นซาโลแห่งทาร์ซัส ทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมก่อนกลับใจเชื่อ ของชายผู้นี้ที่สามารถยืนอยู่ต่อหน้าสภาซานเฮดรินและประกาศว่า “ข้าพเจ้าได้ประพาศต่อพระพักตร์พระเจ้า ล้วนแต่ตามใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีจนถึงทุกวันนี้” (กิจการ 23:1) ในความกระตือรือร้นของเขาต่อพระเจ้า เขาได้ต่อต้านความเชื่อแบบคริสเตียนและถือว่าเขากำลังช่วยสงเคราะห์พระเจ้าโดยการข่มเหงผู้เชื่อทั้งหลาย และทำให้พวกเขาถึงแก่ความตาย! เขาได้ปรนนิบัติพระราชบัญญัตินั้นอย่างสัตย์ซื่อและอย่างกระตือรือร้นเช่นนั้น ซึ่งบัดนี้พวกยิวก็กล่าวหาเขาว่าสั่งสอนขัดต่อพระราชบัญญัตินั้น

ข้อ 4 และ 5: “และข้าพเจ้าได้ข่มเหงทางนี้จนถึงตาย โดยผูกมัดและจำไว้ในคุก ทั้งชายและหญิง ตาม ที่มหาบุโรหิตเป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้ด้วย และพร้อมกับสภาทั้งหมด ข้าพเจ้าได้รับจดหมายหลายฉบับจากท่าน ผู้นั้นไปยังพวกพี่น้อง และได้ไปยังเมืองดามัสกัส เพื่อที่จะจับมัดคนทั้งหลายซึ่งอยู่ที่นั่นพามายังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อให้ได้รับการลงโทษเสีย”

“ทางนี้” หมายถึงทางพระเยซู ทางแห่งความรอดโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของ พระองค์ เปาโลมีความกระตือรือร้นอันร้อนแรงเพื่อพระราชบัญญัติของพระเจ้า และเขาแสดงความ กระตือรือร้นนั้นออกมาไม่เพียงโดยการยึดมั่นต่อพระราชบัญญัติด้วยตัวเองเท่านั้น แต่โดยการข่มเหงคนทั้ง หลายที่ต่อต้านพระราชบัญญัตินั้นด้วย ก่อนการกลับใจเชื่อของเขา เขาก็อุทิศตัวต่อศาสนายูดายทุกอย่างที่เขา อุทิศตัวต่อความเชื่อแบบคริสเตียนหลังจากที่เขาได้พบกับพระเยซูบนถนนเมืองดามัสกัส หลายครั้งหลังจาก การกลับใจเชื่อของเขา เปาโลพูดถึงการที่เขาเคยข่มเหงผู้เชื่อทั้งหลาย โดยข่มเหงพวกเขา “จนถึงความตาย นั้น”

เขาเขียนถึงชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลายก็ได้ยินถึงวิถีชีวิตในอดีตของข้าพเจ้าใน ศาสนาของพวกยิวแล้วว่า ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าจนเกินขนาด และได้รังควานคริสตจักร และได้ก้าวหน้าในศาสนาของพวกยิวเกินกว่าเพื่อนหลายคนของข้าพเจ้าที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และที่เป็น ชนชาติเดียวกัน เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ามีใจร้อนรนมากกว่าพวกเขาในเรื่องขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษของ ข้าพเจ้า” (กท. 1:13,14) “แต่” เขาอธิบายแก่ทิโมธีคนหนุ่มว่า “ข้าพเจ้าได้รับพระเมตตา เพราะว่าข้าพเจ้าได้ กระทำอย่างนั้นอย่างโหดเหี้ยมในความไม่เชื่อ” (1 ทธ. 1:13)

พระคัมภีร์ไม่ได้บ่งบอกว่าเปาโลเคยฆ่าใครด้วยตัวเอง แต่เขาเคยจับพวกเขาขังคุกและเห็นชอบกับการ ประหารชีวิตพวกเขา เหมือนในกรณีของสเตเฟน (กิจการ 8:1) เขาเคยเป็นผู้แทนที่ถูกจ้างโดยทางการเพื่อ จับกุมพวกคริสเตียน และเมื่อพวกเขาถูกประหารชีวิต เขาก็ออกเสียงสนับสนุน ถึงแม้เขาไม่ได้ปาก้อนหินเหล่านั้ นก็ตาม เขาเห็นชอบกับการปรับโทษพวกเขาถึงแม้เขาไม่ได้ทำให้โลหิตของพวกเขาตกก็ตาม

“ตามที่มหาปุโรหิตเป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้ด้วย และพร้อมกับสภาทั้งหมด...” พวกมหาปุโรหิตและพวกผู้อาวุโสเป็นเหล่าผู้นำทางศาสนาในท่ามกลางพวกยิวเหล่านั้น และพวกเขาสามารถเป็นพยานรับรองได้ว่าพวกเขาเคยให้ “จดหมายหลายฉบับไปยังพวกพี่น้อง” แก่เปาโล-จดหมาย (หรือหมายจับ) หลายฉบับจากเหล่าผู้มีอำนาจทางศาสนาในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งส่งถึงพวกยิวในเมืองดามัสกัส- “เพื่อที่จะจับมัดคนทั้งหลายซึ่งอยู่ที่นั่น พามายังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อให้ได้รับการลงโทษเสีย” มันไม่ใช่ความลับเลยที่เปาโลกำลังเข้าไปในเมืองดามัสกัสตอนนั้นเพื่อจับกุมพวกคริสเตียน เพราะว่าเมื่อพระเจ้าทรงบอกอานาเนียให้ไปและพบกับเปาโลหลังจากที่พระเยซูตรัสกับเขาบนถนนเมืองดามัสกัส อานาเนียก็ทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินจากหลายคนเรื่องชายผู้นี้ว่า เขาได้กระทำความชั่วร้ายมากเพียงใดต่อพวกวิสุทธิชนของพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม และที่นี่เขาได้อำนาจมาจากพวกปุโรหิตใหญ่ ให้ผูกมัดบรรดาคนที่ร้องออกพระนามของพระองค์” (กิจการ 9:13,14) ดังนั้นจึงเป็นที่ทราบกันในเมืองดามัสกัสว่าเขาโลแห่งทาร์ซัสกำลังมาอยู่ที่นั่นเพื่อจับกุมผู้ใดก็ตาม-ชายหรือหญิง-ที่กล่าวยอมรับความเชื่อในพระเยซู บัดนี้เปาโลเตือนความจำพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้อาวุโสว่าพวกเขาทราบเรื่องทั้งหมดนี้ เพราะว่าพวกเขาเป็นคนให้หนังสือมอบอำนาจแก่เขาเพื่อที่จะค้นหาและจำคุกคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระนามของพระเยซู

ข้อ 6 และ 7: “และต่อมา ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินทางไป และเข้ามาใกล้เมืองดามัสกัส ประมาณเวลาเที่ยง ในทันใดนั้นมีแสงสว่างกล้ำมาจากฟ้าล้อมข้าพเจ้าไว้รอบ และข้าพเจ้าก็ล้มลงถึงพื้นดิน และได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม’”

ในที่นี้เปาโลกำลังเล่าย้อนสิ่งที่ถูกบันทึกไว้ในกิจการ บทที่ 9 แต่เขาบอกเราบางสิ่งซึ่งลูกาไม่กล่าวถึง เขาบอกเราถึงช่วงเวลาของวันที่ความสว่างจ้าจากสวรรค์ส่องล้อมรอบตัวเขา ขณะที่เขาใกล้ถึงเมืองดามัสกัส “ประมาณเวลาเที่ยง ในทันใดนั้นมีแสงสว่างกล้ำมาจากฟ้า”

ในการให้คำพยานของเขาต่อหน้ากษัตริย์อากริปปา เปาโลบรรยายเหตุการณ์นี้ว่าเกิดขึ้น “ในเวลาเที่ยงวัน ...แสงสว่างส่องมาจากฟ้า เจิดจ้ายิ่งกว่าดวงอาทิตย์” (กิจการ 26:13) เที่ยงวัน คือช่วงเวลาของวันที่ดวงอาทิตย์ฉายแสงแรงกล้าเต็มที่ กระนั้นความสว่างนี้จากฟ้าซึ่งส่องรอบตัวเปาโลบนถนนดามัสกัสก็เจิดจ้าเสียจนมันสว่างจ้ายิ่งกว่าดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน! นี่ทำให้การอัศจรรย์นี้โดดเด่นมากขึ้นไปอีกและแสดงให้เห็นว่าเปาโลไม่ได้เห็นภาพลวงตาเพราะการปรากฏของแสงผิดปกติบางอย่าง เช่น แสงของดาวตกหรือแสงแวบของฟ้าแลบ พระวิญญูณบพิตรจึงทรงปกป้องการอัศจรรย์นี้โดยการประทานข้อเท็จจริงหลายประการที่ไม่สามารถถูกยกเหตุผลอธิบายได้โดยพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยม ที่ประกาศว่าเปาโลแค่เห็นแสงจากดวงดาวในท้องฟ้า พระเจ้าทรงมีวันฝันฟ้ากลับและพระเยซูทรงมองลงมาที่เขาลอ มันเป็นความสว่างจ้าแห่งพระพักตร์ของพระเยซูที่ฟาดเขาลงถึงดินและทำให้เขาตาบอด!

“ข้าพเจ้า...ได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เขาโล เขาโลเอ๋ย!’” ขณะที่เปาโลนอนคลุกฝุ่นอยู่บนถนนเมืองดามัสกัส ลูกทำให้ตาบอดโดยส่งาราศีเขคินาห์ เสียงหนึ่งจากสวรรค์ก็เรียกชื่อของเขา: “เขาโล เขาโลเอ๋ย!” ทำไมพระเยซูทรงเรียกชื่อนั้นซ้ำ? ทำไมพระองค์ไม่ตรัสแค่ “เขาโลเอ๋ย”? ในภาษาฮีบรู การเรียกชื่อคนๆหนึ่งซ้ำเป็นรูปแบบของการเรียกที่เน้นหนักซึ่งดึงความสนใจของคนๆนั้นทันที ในลูกา 10:41 พระเยซูทรง

ใช้รูปแบบการเรียกเดียวกันนี้เมื่อพระองค์ตรัสว่า “มารธา มารธา เอ๋ย เธอกระวนกระวายและวุ่นวายใจด้วยหลายสิ่งนัก” ในลูกา 22:31 พระองค์ทรงเรียกซีโมนเปโตรในวิธีเดียวกัน: “ซีโมน ซีโมนเอ๋ย ดูเถิด ซาตานได้ปรารถนาที่จะได้พวกท่านไป เพื่อมันจะฝัดร่อนพวกท่านเหมือนข้าวสาลี” พระองค์ทรงใช้การเรียกซ้ำแบบเดียวกันเมื่อพระองค์ประทับบนภูเขาเมกอกเทศและทรงร้องไห้เพราะนครบริสุทธินั้น: “โอ เยรูซาเล็ม ๆ เจ้าผู้ที่ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างคนทั้งหลายซึ่งถูกส่งมายังพวกเจ้า เราใคร่จะรวบรวมลูก ๆ ของเจ้าไว้เนื่อง ๆ เหมือนแม่ไก่กกกลูก ๆ ของมันให้อยู่ใต้ปีกของมัน และพวกเจ้าไม่ยอมเลย” (มธ. 23:37)

เขาโลแห่งทาร์ซัสได้ยินเสียงนั้น เขาได้ยินชื่อของเขาถูกเรียกสองครั้ง และเขาได้ยินคำถามนั้น “เจ้าข่มเหงเราทำไม?” เปาโลกำลังเดินทางไปยังเมืองดามัสกัสเพื่อข่มเหงพวกคริสเตียนที่นั่น กระนั้นในคำถามนี้พระเยซูทรงใช้คำสรรพนาม “เรา” อันเป็นการสื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพวกเดียวกันกับผู้เชื่อทั้งหลาย- “พวกเราเป็นอวัยวะทั้งหลายแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งบรรดากระดูกของพระองค์” (อพ. 5:30) เราเป็นหนึ่งในเดียวกับพระองค์

ข้อ 8: “และข้าพเจ้าได้ทูลตอบว่า ‘พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์เจ้าข้า’ และพระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เราคือเยซูแห่งนาซาเร็ธ ผู้ซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น’”

“พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์เจ้าข้า?” เปาโลไม่ได้ถามว่า “พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระเยซู?” เขาไม่รู้ตอนนั้นว่านั่นคือพระเยซูที่กำลังตรัสกับเขา เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำตรงนี้ที่แปลเป็น “พระองค์เจ้าข้า” ไม่ได้หมายถึงพระเยโฮวาห์ แต่เป็น “ท่านเจ้าข้า” คำกรีกเดียวกันนี้ถูกใช้ในยอห์น 4:19 ที่หญิงชาวสะมาเรียผู้นั้นกล่าวแก่พระเยซูว่า “ท่านเจ้าคะ ดิฉันรับรู้ว่าคุณเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง” เปาโลได้ยินเสียงนั้นว่าเป็นเสียงของชายคนหนึ่ง ไม่ใช่เป็นเสียงของพระเยโฮวาห์

“เราคือเยซูแห่งนาซาเร็ธ ผู้ซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น” พระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์คือผู้คนที่เขาโลแห่งทาร์ซัสเกลียดชังยิ่งนัก ดังนั้นพระเยซูจึงทรงเป็นผู้ที่เขาคงต้องตระหนัก รู้ และรับใช้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปาโลได้พุดหมิ่นประมาทพระนามของพระเยซูหลายครั้งแล้ว และโดยคำพยานของเขาเองเขาได้บังคับผู้อื่นให้พุดหมิ่นประมาทเช่นกัน (กิจการ 26:11) บัดนี้เสียงนั้นจากสวรรค์กล่าวชัดเจนมาก ๆ ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้หนึ่งที่กำลังตรัสแก่เขา

ข้อ 9: “และคนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าได้เห็นแสงสว่างนั้นอย่างแท้จริง และตกใจกลัว แต่พวกเขาไม่ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ที่ตรัสกับข้าพเจ้านั้น”

บันทึกเรื่องราวในกิจการ 9:7 บอกเราว่าชายเหล่านั้นยืนพุดไม่ออก เปาโลให้ความกระจ่างแก่เราเพิ่มเติมโดยบอกเราว่าพวกเขากลัว พระวิญญูณบริสุทธิไม่ทรงเห็นสมควรที่จะเปิดเผยชื่อของคนเหล่านั้นที่เดินทางไปกับเปาโล และเราไม่ถูกบอกว่ามีกี่คนอยู่ในขณะเดินทางนั้น แต่ไม่ว่าพวกเขาเป็นใคร หรือมีกี่คน ข่าวสารนั้นจากสวรรค์ก็มีให้เขาโลแต่ผู้เดียว ดังนั้นชายเหล่านั้นที่อยู่กับเขาจึงเห็นแสงนั้น แต่พวกเขาไม่เข้าใจถ้อยคำเหล่านั้นที่ถูกกล่าว นี่ก็เป็นจริงเกี่ยวกับผู้คนมากมายวันนี้-นั่นคือ พวกเขาได้ยินเสียงของพระเจ้าผ่านทาง การได้ยินพระวจาณะของพระองค์ แต่พวกเขาได้ยินด้วยหูเท่านั้น ไม่ใช่ด้วยใจ พวกเขาไม่เข้าใจเสียงเรียกของพระเจ้าให้กลับใจใหม่ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่กลับใจใหม่แต่เดินในทางชั่วของตนต่อไป

มีเหตุการณ์ที่คล้ายกันในยอห์น 12:28,29 ตอนที่พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับสง่าราศี” พระเจ้าตรัสจากสวรรค์ว่า “เราได้ให้นามนั้นรับสง่าราศีแล้ว และจะให้นามนั้นรับสง่าราศีอีก” คนเหล่านั้นที่ยืนอยู่ข้างๆ ได้ยินเสียงนั้น และบางคนกล่าวว่าฟ้าร้อง คนอื่น ๆ กล่าวว่า “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์” แต่พระเยซูทรงเข้าใจว่าพระเจ้าตรัสอะไรเพราะว่าพระเจ้ากำลังตรัสแก่พระองค์โดยตรง เหมือนกับที่ในข้อพระคำตอนนี้ของเรา พระเยซูกำลังตรัสแก่เฮโลแห่งทาร์ซัสโดยตรง

ข้อ 10: “และข้าพเจ้าทูลว่า ‘ข้าพระองค์จะต้องทำประการใด พระองค์เจ้าข้า’ และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า ‘จงลุกขึ้น และเข้าไปในเมืองตามัสกัส และที่นั่นจะบอกเจ้าให้ทราบถึงสิ่งทั้งหลายซึ่งได้ถูกกำหนดไว้เพื่อให้เจ้ากระทำนั้น’”

“ข้าพระองค์จะต้องทำประการใด พระองค์เจ้าข้า” เปาโลไม่ได้ถามคำถามเพิ่มเติมอีก เขายอมรับการอัศจรรย์แห่งแสงนั้นมาจากสวรรค์ เขาได้ยินเสียงนั้นและยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าเขากำลังสนทนากับพระเยซูว่าพระเจ้าในพระภาคของพระเยซูเจ้า เขายอมจำนนความประสงค์ของตนจนหมดสิ้นต่อพระประสงค์ของพระเจ้า และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเขาก็ยอมให้พระเยซูเป็นฝ่ายพูดขณะที่เขาฟังและเชื่อฟัง

“จงลุกขึ้น และเข้าไปในเมืองตามัสกัส และที่นั่นจะบอกเจ้าให้ทราบถึงสิ่งทั้งหลายซึ่งได้ถูกกำหนดไว้เพื่อให้เจ้ากระทำนั้น” จงสังเกตว่าพระเยซูไม่ได้สั่งเปาโลให้เข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับอัครทูตคนอื่นๆ นี่บอกเราว่าถึงแม้เปาโลเป็นอัครทูตผู้หนึ่ง เขาก็ไม่อยู่ใต้บังคับของสิบสองคนนั้น และเขาไม่อยู่ใต้บังคับของผู้มีอำนาจทั้งหลายในกรุงเยรูซาเล็มด้วย อัครทูตเปาโลเป็นผู้รับใช้ที่ถูกเจิมตั้งของพระเจ้ามายังคริสตจักรและมายังพวกคนต่างชาติ-ข้อเท็จจริงหนึ่งซึ่งถูกประกาศในเวลาต่อมาในคำพยานของเขาเองต่อคริสตจักรที่กรุงโรม (รม. 11:13)

ข้อ 11: “และเมื่อข้าพเจ้ามองอะไรไม่เห็นเนื่องจากสง่าราศีของแสงสว่างนั้น โดยถูกงูมือไปโดยคนเหล่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เข้ามาในเมืองตามัสกัส”

แสงที่จ้ากว่าแสงอาทิตย์เที่ยงวัน! สง่าราศีแห่งพระพักตร์ของพระเยซูที่มองลงมายังเปาโลทำให้เขาตาบอดและเขาต้องให้คนเหล่านั้นที่มาด้วยกันกับเขางูมือไป แต่จงสังเกต-เขายกความดีความชอบให้แก่สง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้า ชายผู้นี้คุ้นเคยดีกับพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา เขารู้จักเรื่องราวแห่งการเดินทางในถิ่นทุรกันดารของพวกเขาเป็นอย่างดี และการที่พระเจ้าได้ทรงนำพวกเขาด้วยเสาไฟตอนกลางคืนและโดยเมฆก้อนหนึ่งในช่วงที่มีแสงกลางวัน เขารู้จักเกี่ยวกับสง่าราศีเซคินาห์ที่เต็มทั่วพระวิหารของซาโลมอน และเมื่อแสงเจิดจ้านั้นจากสวรรค์ฟาดเขาลงถึงดินบนถนนเมืองตามัสกัสและพระเยซูตัสแก่เขา เขาก็รู้ว่าเขาได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้าแล้ว และเมื่อถูกงูมือไปโดยคนเหล่านั้นที่มาด้วยกันกับเขา เขาก็ “เข้ามาในเมืองตามัสกัส” ตามที่พระเยซูทรงสั่งเขาให้กระทำ

ผมอยากเน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่าถ้าเราหวังว่าจะทำกิจธุระกับพระเจ้า เราก็ต้องทำมันตามวิธีของพระเจ้าและตามคำสั่งต่างๆ ของพระองค์ เหมือนที่เปาโลได้กระทำ เรื่องน่าเศร้าวันนี้ก็คือว่าผู้รับใช้จำนวนมากกำลังพยายามทำให้พระวามะของพระเจ้าสอดคล้องกับยุคสมัยปัจจุบันที่เรามีชีวิตอยู่ พวกเขา กำลังพยายามทำให้แผนการของพระเจ้าสอดคล้องกับรายการประจำวันของพวกเขาหรือความทะเยอทะยานส่วนตัวของพวกเขา

เอง เราไม่ทำให้พระวจนะของพระเจ้าตรัสสิ่งที่เราอยากให้มันกล่าวในสมัยปัจจุบันเหล่านี้ พระวจนะของพระเจ้ายังทันสมัยวันนี้เหมือนกับตอนที่เหล่าผู้บริสุทธ์ของพระเจ้าบันทึกมันลงไปตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ประทานมันแก่พวกเขาเมื่อหลายร้อยปีก่อน! เราฟังพระวจนะและเชื่อฟังพระวจนะ เหมือนที่เปาโลได้กระทำหรือไม่เราก็ต้องทนทุกข์กับผลที่ตามมาเหล่านั้น!

หากเขาโลแห่งทาร์ซัสเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มแทนที่จะไปยังเมืองดามัสกัสต่อไปตามที่พระเยซูทรงบอกเขาให้ไป เขาก็คงไม่พบใครสักคนที่จะนำเขาหรือให้ข่าวสารของพระเจ้าแก่เขา “ดูเถิด การเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสัตว์บูชา และการตั้งใจฟังก็ดีกว่าไขมันของบรรดาแกะตัวผู้” (1 ซมอ. 15:22 วรรคท้าย) บ่อยครั้งเหลือเกินที่พระเจ้าทรงบอกเราในพระวจนะของพระองค์ว่าเราควรทำอะไร แต่เราก็ไปไม่ถึงการเชื่อฟังแบบเต็มที่ ซึ่งทำให้เราพลาดพระพรไป

ข้อ 12 และ 13: “และคนหนึ่งชื่อ อานาเนีย เป็นคนที่นมัสการพระเจ้าตามพระราชบัญญัติ โดยมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกยิวทุกคนซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น ได้เข้ามาหาข้าพเจ้า และยืนอยู่ และกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ‘พี่เขาโลเอ๋ย จงได้รับการมองเห็นของท่านเถิด’ และในชั่วโมงเดียวกันนั้นข้าพเจ้าก็เงยหน้าเห็นเขา”

ช่างวิเศษจริงๆที่เราได้รู้ว่าเรามีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น ทรงทราบทุกสิ่ง และทรงอยู่ทุกหนทุกแห่ง! พระองค์ทรงทราบตอนจบในตอนต้น พระองค์ทรงทราบทุกสิ่งที่อยู่ระหว่างตอนต้นและตอนจบ ในระหว่างที่เปาโลมองอะไรไม่เห็น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเตรียมอานาเนียให้พร้อมต้อนรับอัครทูตผู้นี้ตอนที่เขาไปถึงเมืองดามัสกัส (กิจการ 9:10-17)

เปาโลพูดถึงอานาเนียว่าเป็น “คนที่นมัสการพระเจ้าตามพระราชบัญญัติ โดยมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกยิวทุกคน” ในเมืองดามัสกัส ในกิจการ 9:10 เขาถูกเรียกว่าเป็น “สาวกคนหนึ่ง” ดังนั้นเราจึงแน่ใจได้ว่าอานาเนียเป็นผู้เชื่อคนหนึ่ง-ผู้เชื่อคนหนึ่งที่ยำเกรงพระเจ้าผู้ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกให้มาทำงานที่เฉพาะเจาะจงนี้เพื่อพระองค์

“คนหนึ่งชื่อ อานาเนีย ... ได้เข้ามาหาข้าพเจ้า ... และกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ‘พี่เขาโลเอ๋ย จงได้รับการมองเห็นของท่านเถิด’ พระเจ้าทรงกระทำกิจในวิธีต่างๆอันแสนลึกลับและน่ามหัศจรรย์ พระองค์จะทรงสั่งเปาโลให้ไปยังบ้านของอานาเนียเลยก็ได้-แต่พระองค์ไม่ทำอย่างนั้น พระองค์ทรงสั่งอานาเนียให้ “ไปที่ถนนซึ่งเรียกว่าถนนตรง และในบ้านของยูดาสให้ถามหาชายคนหนึ่งซึ่งเรียกว่า เขาโล ชาวเมืองทาร์ซัส” (กิจการ 9:11)

เราเรียนรู้บทเรียนหนึ่งที่เป็นเชิงปฏิบัติได้ตรงนี้ เหมือนกับที่อานาเนียได้ไปหาเขาโล ผู้เชื่อทั้งหลายในยุคแห่งพระคุณนี้ก็ควรไปยังที่ๆคนบาปทั้งหลายอยู่ มันเป็นความจริงที่ว่าฮีบรู 10:25 บัญชาเราให้รวมตัวอยู่ด้วยกัน แต่คำบัญชานี้มีมายังผู้เชื่อทั้งหลาย ไม่มีสักทีในพระวจนะของพระเจ้าทั้งเล่มที่คนบาปทั้งหลายถูกบัญชาให้มายังคริสตจักรเพื่อแสวงหาความรอด แต่คริสเตียนทั้งหลายถูกสั่งว่า “จงออกไปตามบรรดาทางใหญ่และริ้วต้นไม้ทั้งหลาย และบังคับพวกเขาให้เข้ามา” (ลูกา 14:23) เราได้รับคำบัญชาให้นำข่าวประเสริฐไปยังที่สุดปลายของแผ่นดินโลก ไปยังมนุษย์ทุกคน (มธ. 28:19,20; มก. 16:15) ดังนั้นจึงมีบทเรียนหนึ่งในพระคำข้อนี้ซึ่งเราต้องเรียนรู้อย่างมาก

จงสังเกตว่าอานาเนียเรียกเปาโลว่า “พี่” พระเยซูทรงรับประกันเขาแล้วว่าเขาโลเป็นภาชนะหนึ่งที่ถูกเลือกสรรให้นำพระนามของพระองค์ไป “ต่อหน้าพวกคนต่างชาติ และบรรดากษัตริย์ และชนชาติอิสราเอล” (กิจการ 9:15) เขากล่าวว่า “พี่เขาโลเอ๋ย จงได้รับการมองเห็นของท่านเถิด” และจากนั้นเปาโลก็เป็นพยานรับรองว่า “และในชั่วโมงเดียวกันนั้นข้าพเจ้าก็เงยหน้าเห็นเขา!”

มีการประยุกต์ใช้ฝ่ายวิญญาณอันลึกซึ้งซึ่งตรงนี้หากเราจะอยากเห็นมัน เขาโลถูกทำให้ตาบอดฝ่ายร่างกาย แต่คนบาปทุกคนถูกทำให้ตาบอดฝ่ายวิญญาณ “โดยพระของโลภนี้” (2 คร. 4:3,4) และเพราะว่าพวกเขาตาบอด เราที่มองเห็นได้ด้วยดวงตาฝ่ายวิญญาณจึงควรนำพวกเขาเข้ามาสู่ความสว่างฝ่ายวิญญาณ เกล็ดเหล่านั้นร่วงจากตาของเปาโลฉันใด เมื่อจิตวิญญาณดวงหนึ่งได้รับความรอด เกล็ดเหล่านั้นก็ร่วงจากตาของมนุษย์ภายในและเขาก็มองเห็นฉันนั้น

มีความเห็นที่แตกต่างกันเกี่ยวกับว่าเปาโลได้รับความรอดเมื่อไร เขาได้รับความรอดบนถนนเมืองดามัสกัส นอกประตูเมืองเพียงนิดเดียวหรือ? หรือว่าเขาได้รับความรอดตอนที่อานาเนียวางมือของตนบนเขา และเกล็ดเหล่านั้นร่วงจากตาของเขา? เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ไม่เห็นพ้องตรงกันว่าเปาโลวางใจเชื่อพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเมื่อไรกันแน่-และจริงๆ แล้วมันไม่ใช่เรื่องสำคัญ สิ่งสำคัญก็คือข้อเท็จจริงที่ว่าเขากลับใจเชื่อแล้ว

พระคัมภีร์ไม่ระบุชัดเจนว่าเขาโลแห่งทาร์ซัสได้กลายเป็นเปาโลอัครทูต คริสเตียนผู้นั้นเมื่อไร แม้ว่าเราไม่สามารถชี้ชัดแบบเป็นหลักข้อเชื่อได้ว่าเขาได้รับความรอดเมื่อไร ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าเขาได้รับความรอดบนถนนเมืองดามัสกัส เหตุผลที่ผมตีความเช่นนั้นนี้ดังต่อไปนี้:

เมื่อแสงนั้นจากสวรรค์ส่องรอบตัวเปาโลและเขาได้ยินเสียงนั้นจากสวรรค์ เขาถามว่า “พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์เจ้าข้า?” เรายกเหตุผลได้ว่า ณ ตอนนั้นเปาโลยังไม่รู้ว่าพระเยซูชื่อนานาซาเรธกำลังสนทนากับเขาอยู่ เขายอมรับว่าเสียงนั้นมาจากสวรรค์ แต่เขาไม่รู้ว่านั่นคือพระเยซูพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่กำลังตรัสอยู่

ครั้งที่สองที่เปาโลพูด เขากล่าวอีกครั้งว่า “พระองค์เจ้าข้า”-และนี่คือหลังจากที่พระเยซูทรงระบุตัวตนพระองค์เองว่า “เราคือเยซู!” เมื่อนั้นเองเปาโลทูลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร?” (กิจการ 9:5,6) เมื่อเปาโลเรียกพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า” คราวนี้ มันก็บ่งบอกว่าเขาเชื่อมั่นแล้วว่าพระเยซูชื่อนานาซาเรธทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า-พระเมสสิยาห์ พระผู้ช่วยให้รอด! เปาโลเป็นผู้ที่ประกาศในเวลาต่อมาแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ว่าไม่มีผู้ใดสามารถเรียกพระเยซูว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ได้นอกเสียจากว่าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 คร. 12:3)

เปาโลได้ยินถ้อยคำของพระเยซู เขาทำสิ่งที่พระเยซูทรงบอกเขาให้กระทำ และผมเชื่อว่าเขาได้รับความรอดในวินาทีนั้นเลย! ตามที่กล่าวไว้ในยอห์น 5:24 พระเยซูตรัสว่า “ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา นั้น ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” โรม 10:17 บอกเราว่า “ฉะนั้นความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการได้ยินก็มาโดยพระวจนะของพระเจ้า”

เปาโลมองไม่เห็นถึงสามวันสามคืน และในข้อ 11 ของบทที่ 9 เราถูกบอกว่าเขาอธิษฐาน ฆมนึกภาพออกว่าเขาใช้เวลาส่วนใหญ่ตอนนั้นในการอธิษฐาน และข้อ 12 บอกเราว่าพระเยซูทรงแสดงให้เห็นนิมิต

หนึ่งซึ่งในนิมิตนั้นอานาเนียจะมาและสอนเขา มันไม่ใช่ “พระพรที่สอง” ตามที่เขาเรียกกันที่เปาโลได้รับตอนที่อานาเนียมาถึง-มันเป็นการทรงเรียกของเขาให้เข้าสู่งานรับใช้นั้น ผมได้รับความรอดนานสามเดือนก่อนที่ผมได้รับการทรงเรียกของผมให้เทศนา และการกลับใจเชื่อของเปาโลก็เหมือนกับของคุณและของผม-นั่นคือ เขาได้ยินถ้อยคำของพระเยซู เขาเชื่อฟังและเขาได้รับความรอด มันไม่สำคัญว่าเขาได้รับความรอดก็เมื่อก่อนหรือในระหว่างที่เขาไม่เห็น ข้อเท็จจริงอันเปี่ยมราศีก็คือว่า เขาได้รับความรอดแล้ว และเขาก็กลายเป็นนักเทศน์ผู้มีฤทธิ์เดชแห่งพระคุณของพระเจ้า-นอกจากนี้พระเจ้ายังประทานจดหมายฝากสืบสืบที่ได้รับการดูแลแห่งภาคพันธสัญญาใหม่แก่เราผ่านทางปากกาของอัครทูตผู้นี้ด้วย!

ข้อ 14-16: “และเขาได้กล่าวว่า ‘พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเราได้ทรงเลือกท่านไว้ เพื่อที่ท่านจะได้รู้จักพระประสงค์ของพระองค์ และจะได้เห็นพระองค์ผู้ชอบธรรมนั้น และจะได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ เพราะว่าท่านจะเป็นพยานฝ่ายพระองค์ให้คนทั้งปวงทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งท่านได้เห็นและได้ยินนั้น และบัดนี้เฝ้าท่านรออยู่ จงลุกขึ้น และรับบาปผิดมา และชำระล้างบาปของท่านออกไปเสีย โดยร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า’”

“พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเราได้ทรงเลือกท่านไว้” นี่สนับสนุนคำกล่าวของเปาโลที่ว่าอานาเนียเป็นชายผู้ยำเกรงพระเจ้าซึ่งได้รับการเห็นชอบจากพวกยิวในเมืองดามัสกัส เขาพูดโดยใช้ถ้อยคำที่ทำให้เปาโลรู้ว่าตัวเขาเองก็คุ้นเคยกับพระเยซูฮาวาห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษคนฮีบรู

“...เพื่อที่ท่านจะได้รู้จักพระประสงค์ของพระองค์ และจะได้เห็นพระองค์ผู้ชอบธรรมนั้น” แน่แน่นอนว่า “พระองค์ผู้ชอบธรรม” นั่นคือพระเยซู-พระองค์ผู้ชอบธรรมและผู้ทรงทำให้คนชั่วเป็นคนชอบธรรมเมื่อพวกเขาเชื่อในพระนามของพระองค์และพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ ในยอห์น 6:40 พระเยซูเองทรงประกาศว่า “เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของผู้ที่ได้ทรงส่งเรามาที่นี่ ที่จะให้ทุกคนซึ่งเห็นพระบุตร (พระองค์ผู้ชอบธรรมนั้น) และเชื่อในพระบุตรนั้น จะมีชีวิตนิรันดร์...” ดังนั้นอานาเนียจึงสอนเปาโลว่าพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษคนฮีบรูทรงอยากให้เราเห็นพระเยซูและ “ได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์”

“เพราะว่าท่านจะเป็นพยานฝ่ายพระองค์ให้คนทั้งปวงทราบ...” นี่คือนี่ที่พระเจ้าได้บอกอานาเนียตอนที่พระองค์ตรัสแก่เขาเป็นครั้งแรก (กิจการ 9:15,16) เกี่ยวกับงานนั้นที่เปาโลจะต้องทำ เรื่อยมาจนถึงจุดนี้ เขาโลแห่งทาร์ซัสเป็นพยานเพื่อศาสนาเฮตรินและพวกปุโรหิตใหญ่ เหล่าผู้ปกครองของพวกยิว บัดนี้พระเยซูกำลังเรียกเขาให้เป็นพยานคนหนึ่งแก่คนทั้งปวง-ยิว ต่างชาติ รวย จน ทาส หรือไท ไม่ว่าเขาไปที่ไหนก็ตาม ในฐานะเปาโลอัครทูตเขาจะต้องเป็นพยานรับรองว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ธทรงเป็นพระเมสสิยาห์อย่างแท้จริงว่าพระองค์ทรงถูกตรึงกางเขนเพื่อรับโทษบาปของคนทั้งโลก และว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้วและเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว-พระผู้ช่วยให้รอดของคนทั้งปวงที่ปรารถนามาหาพระองค์

บัดนี้จึงฟังสิ่งนี้ ท่านที่รัก: ไม่มีส่วนใดของพระคัมภีร์ที่แผนการแห่งความรอดถูกนำเสนออย่างชัดเจนเท่ากับในจดหมายฝากสืบสืบนั้นที่พระเจ้าได้ประทานแก่เปาโลเพื่อบันทึกไว้สำหรับการอบรมสั่งสอนเรา ในจดหมายของเขาที่ส่งถึงชาวเอเฟซัสเหล่านั้น เราพบถ้อยคำมหัศจรรย์เหล่านั้นแห่งชีวิต:

“ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีใจโดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ เกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะรอดได้” (อฟ. 2:8,9)

เขาเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่กรุงโรมว่า “ถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน และจะเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชুবพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด เหตุว่าด้วยใจมนุษย์จึงเชื่อไปสู่ความชอบธรรม และด้วยปากเขาจึงยอมรับไปสู่ความรอด” (รม. 10:9,10)

ในจดหมายของเขาที่ส่งถึงทิติส เขาเขียนไว้ว่า “มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทต. 3:5)

เรายกข้อพระคัมภีร์แสนวิเศษได้หลายหน้ากระดาษซึ่งกล่าวถึงความเรียบง่ายแห่งความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ ซึ่งได้ประทานให้แก่อัครทูตเปาโลโดยการตั้งใจและถูกบันทึกไว้เป็นส่วนหนึ่งของพระวจนะของพระเจ้าซึ่งดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์และไม่มีวันผิดพลาดได้! ดังนั้นเปาโลจึงยังเป็นพยานอยู่เหมือนเดิมแม้กระทั่งจนถึงยุคปัจจุบันนี้ ถึงสิ่งที่เขาได้เห็นและได้ยินเกี่ยวกับภารกิจที่พระเจ้าทรงมอบหมายและอุปนิสัยของพระเยซูชวาวาซาเรี พระคริสต์ของพระเจ้า ผู้ได้เสด็จมาและนำเสนอพระองค์เองต่อชนชาติอิสราเอลเพียงเพื่อจะถูกปฏิเสธและถูกตรึงกางเขน

“และบัดนี้ไฉนท่านรอช้าอยู่” ถ้อยคำเหล่านี้ไม่ถูกบันทึกไว้โดยลูกาในกิจการบทที่ 9 ที่เขาบันทึกเรื่องการกลับใจเชื่อของเฮโลแห่งทาร์ซัส แต่ในคำพยานส่วนตัวของเขาเปาโลให้บันทึกที่มีรายละเอียดมากกว่า

“จงลุกขึ้น และรับบัพติศมา และชำระล้างบาปของท่านออกไปเสีย” เราต้องศึกษาพระคำข้อนี้อย่างตั้งใจมากๆ อานาเนียไม่ได้หมายความว่าทำให้บัพติศมาด้วยน้ำจะชำระเปาโลให้สะอาดจากบาปและช่วยจิตวิญญาณของเขาให้รอด น้ำไม่เคยล้างบาปออกเลย และจะไม่มีทางล้างออกด้วย มีหลายนิยายที่สร้างหลักคำสอนของตนรอบคำกล่าวในพระคำข้อนี้ แต่พวกเขาสอนผิด

หากเรากลับไปยังกิจการ 9:18 ไปยังบันทึกเรื่องราวเดิมเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อของเปาโล เราก็อ่านว่าเขา “ได้รับการมองเห็นในทันที และได้ลุกขึ้น และรับบัพติศมา” ไม่มีทางที่มีการบอกเป็นนัยแก่เฮโลแห่งทาร์ซัสว่าพิธีบัพติศมาเป็นวิธีในการล้างบาปแห่งการฆาตกรรมที่อยู่บนใจและมือของเขาออกไปได้! อานาเนียกำลังนำเสนอบัพติศมาของคริสเตียน-พิธีซึ่งบ่งบอกถึงการตาย การถูกฝัง และการเป็นขึ้นจากตาย อันเป็นการแสดงออกถึงการล้างบาปออกไปเสียและการชำระใจให้บริสุทธิ์แล้ว

คนที่ยังไม่ได้รับความรอดถูกนำเสนอในพระคัมภีร์ว่าเป็นผู้มีมลทินและแปดเปื้อน การล้างบาปเหล่านั้นของคนไม่เชื่อไปเสียบ่งบอกถึงการชำระจิตวิญญาณให้บริสุทธิ์จากมลทินของบาปที่ติดอยู่ที่นั่น เปาโลเขียนถึงคริสเตียนชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นว่า “...พวกท่านถูกชำระล้างแล้ว...พวกท่านถูกแยกตั้งไว้แล้ว...พวกท่านถูกนับว่าชอบธรรมแล้วในพระนามของพระเยซูเจ้า และโดยพระวิญญาณของพระเจ้าของเรา” (1 คร. 6:11)

วิวรณ์ 1:5 พูดถึงพระเยซูคริสต์ผู้ทรง “ได้ทรงรักเราทั้งหลาย และได้ทรงชำระล้างพวกเราจากบาปของพวกเราในพระโลหิตของพระองค์เอง” ในวิวรณ์ 7:14 ยอห์นผู้เป็นที่รักพรรณนาถึงคนเหล่านั้นที่ “ได้ออก

มาจากความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่ และได้ชำระล้างเชื้อคลุ้มยวของพวกเขามาแล้ว และได้ทำให้เชื้อคลุ้มยวนั้น
ขาวสะอาดในพระโลหิตของพระเมษโปดก”

ในเพลงสดุดี 51:1-7 ดาวิดเขียนว่า “ขอทรงแสดงพระเมตตาต่อข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้า ตาม
ความกรุณาของพระองค์ ตามบรรดาพระเมตตาอันอ่อนโยนของพระองค์ ขอทรงลบการละเมิดทั้งหลายของข้า
พระองค์ออกไป ขอทรงล้างข้าพระองค์จากความชั่วช้าของข้าพระองค์จนหมดสิ้น และทรงชำระข้าพระองค์
จากบาปของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ยอมรับบรรดาการละเมิดของข้าพระองค์แล้ว และบาปของข้า
พระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ ข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ ต่อพระองค์เท่านั้น และได้กระทำการที่
ชั่วร้ายนี้ในสายพระเนตรของพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรมเมื่อพระองค์ตรัส และกระจำงแจ้งเมื่อ
พระองค์ทรงพิพากษา ดุเถิด ข้าพระองค์ได้ถือกำเนิดมาในความชั่วช้า และมารดาของข้าพระองค์ได้ตั้งครรภ์ข้า
พระองค์ในบาป ดุเถิด พระองค์ทรงประสงค์ความจริงในส่วนภายในทั้งหลาย และในส่วนที่ถูกซ่อนไว้พระองค์
จะทำให้ข้าพระองค์รู้สึกผิดพิงญา ขอทรงชำระข้าพระองค์ด้วยต้นหุสบ และข้าพระองค์จะสะอาด ขอทรงล้างข้า
พระองค์ และข้าพระองค์จะขาวกว่าหิมะ”

ใน 1 เปโตร 3:20-22 เราพบข้อพระคำที่น่าสนใจเกี่ยวกับบัพติศมาและความรอด: “...ขณะที่ครั้ง
หนึ่งความอดกลั้นพระทัยของพระเจ้าได้รอคอยในวันเวลาของโนอาห์ ขณะเวลานั้นกำลังถูกจัดเตรียม ซึ่งใน
เวลานั้นมีน้อยคน คือแปดชีวิตที่ได้รอดจากน้ำ ภาพจำลองนั้นที่บัพติศมาแสดง บัดนี้ก็ช่วยพวกเราให้รอดเช่น
กัน (ไม่ใช่การเอาความโสโครกแห่งเนื้อหนังออกไป แต่เป็นคำตอบของใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีจำเพาะ
พระเจ้า) โดยการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ ผู้ได้เสด็จเข้าไปในสวรรค์แล้ว และสถิตอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์
ของพระเจ้า พวกทูตสวรรค์และบรรดาผู้มีอำนาจและผู้มีฤทธิ์เดชทั้งหลายได้ถูกทำให้อยู่ใต้อำนาจของพระองค์
แล้ว”

“แปดชีวิตได้รอดจากน้ำ” เพราะว่าพวกเขาอยู่ในเวลานั้นและเวลานั้นลอยอยู่บนน้ำท่วมนั้น ดังนั้น
โนอาห์และครอบครัวของเขา-แปดคน-จึงถูกช่วยให้รอดจากการจมน้ำ จงสังเกตข้อ 21 อีกครั้ง: “ภาพ
จำลอง”-นั่นคือ น้ำเป็นภาพเปรียบหรือสัญลักษณ์ของการบังเกิดที่อยู่ภายใน “การชำระด้วยน้ำโดยพระ
วจนะ” (อฟ. 5:26; ยอห์น 15:3) มัน “ไม่ใช่การเอาความโสโครกแห่งเนื้อหนังออกไป” ที่ช่วยเราให้รอด “แต่
เป็นคำตอบของใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีจำเพาะพระเจ้า” และเราได้รับใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีจำเพาะ
พระเจ้ามาอย่างไร? ไม่ใช่โดยการรับบัพติศมาในน้ำ แต่ “โดยการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์!”

เราได้รับความรอดเพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์ ทรงถูกฝัง ทรงเป็นขึ้นอีก และบัดนี้ประทับ
อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว บัพติศมาในน้ำไม่ช่วยจิตวิญญาณให้รอด แต่กลับบ่งบอกถึงการตาย การ
ถูกฝัง และการเป็นขึ้นจากตาย เมื่อเราได้รับความรอด เราก็ตายต่อโลก เราตายต่อ “มนุษย์เก่า” นั้น และเรา
ถูกทำให้เป็นขึ้นเพื่อเดินในความใหม่ของชีวิต ดังนั้นบัพติศมาจึงเป็นการแสดงออกภายนอกของสิ่งที่เราถือ
ครองอยู่ภายใน

โจรที่สำนึกผิดผู้นั้นบนทางเขนทูลต่อพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อ
พระองค์เสด็จมาในอาณาจักรของพระองค์” และพระเยซูทรงตอบกลับว่า “เรากล่าวความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้

เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” (ลูกา 23:42,43) ตามถ้อยคำของพระเยซู โจรผู้นั้นถูกเปลี่ยนแปลงให้กลายเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้าและเข้าสู่เมืองบรมสุขเกษมกับพระเยซูในวันนั้นเลย-เขาได้รับความรอดโดยไม่พึ่งพาบาปติศมาด้วยน้ำเลย ผมเชื่อว่าเขาคงจะรับบาปติศมาหากเขามีโอกาสที่จะทำเช่นนั้นได้ แต่ข้อเท็จจริงยังเหมือนเดิมคือ เขาไม่ได้รับบาปติศมา

ผมเชื่อในการรับบาปติศมาในน้ำ ผมเชื่อว่ามันเป็นหน้าที่ของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนที่จะดำเนินตามพระคริสต์ในการรับบาปติศมาในการเชื่อฟังต่อพระบัญชาของพระองค์ แต่บาปติศมาในน้ำไม่ช่วยให้รอดและมันไม่เสริมเข้ากับความรอดด้วย อย่างไรก็ตาม มันเป็นพิธีหนึ่งของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ซึ่งแสดงเป็นภาพจำลองว่าเราบังเกิดใหม่แล้ว ว่าเราตายต่อโลกแล้วและถูกทำให้เป็นขึ้นสู่อชีวิตใหม่ในพระเยซูคริสต์แล้ว ใครต้องแสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงนี้มากไปกว่าเปาโลเล่า? เขาผู้ซึ่งเคยเป็นผู้ข่มเหงคริสตจักรอย่างหนัก เขาผู้ซึ่งเคยเกลียดชังพระนามของพระเยซู บัดนี้ก็แสดงเป็นภาพจำลองโดยพิธีบาปติศมาของคริสเตียนว่าหลังจากประสบการณ์ของเขาบนถนนเมืองตามัสกัส เขาได้ออกมาไม่ใช่เขาโลผู้ข่มเหงผู้เชื่อทั้งหลายแล้ว แต่เป็นเปาโลผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

บัดนี้จึงสังเกตรหัสสุดท้ายในข้อปฏิบัติเหล่านั้นที่อานาเนียให้แก่เปาโล: “...โดยร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ในจดหมายฝากของเขาที่ส่งถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่กรุงโรม เปาโลประกาศว่า “ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด” (รม. 10:13) และจากนั้นเขาก็อธิบายว่ามีอีกหลายสิ่งซึ่งต้องมาก่อนการทรงเรียกนี้:

“แล้วเขาทั้งหลายจะร้องทูลต่อพระองค์ในผู้ซึ่งพวกเขายังไม่เชื่ออย่างไรได้ และเขาทั้งหลายจะเชื่อในพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาไม่เคยได้ยินอย่างไรได้ และเขาทั้งหลายจะได้ยินโดยปราศจากผู้ประกาศอย่างไรได้ และเขาทั้งหลายจะประกาศอย่างไรได้นอกจากว่าพวกเขาถูกส่งออกไป... ฉะนั้นความเชื่อจึงมาโดยการได้ยินและการได้ยินก็มาโดยพระวาทะของพระเจ้า” (รม. 10:14-17 บางส่วน) พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่าพระคุณของพระเจ้าช่วยเราให้รอด แต่พระคุณกลายเป็นของเราโดยทางความเชื่อ-และความเชื่อเป็นของประทานของพระเจ้าโดยทางพระวาทะของพระเจ้า ดังนั้นการได้ยินพระวาทะของพระเจ้าจึงเป็นสิ่งจำเป็นต่อความรอด ช่างน่าเศร้าที่คนบางคนแยกแยะพระวาทะแห่งความจริงอย่างผิดๆและประกาศว่าถ้าคนใดไม่ถูกจุ่มลงในน้ำ เขาก็รอดไม่ได้! คำสอนแบบนั้นไม่ถูกพบในพระวาทะของพระเจ้าเลย

เปาโลได้รับคำเตือนจากพระเจ้า

ให้อยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็ม

ข้อ 17 และ 18: “และต่อมา เมื่อข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มอีก คือขณะที่ข้าพเจ้าอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร ข้าพเจ้าก็เข้าในภวังค์ และได้เห็นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงเร่งรีบ และเจ้าจงออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว ด้วยว่าพวกเขาจะไม่รับคำพยานของเจ้าเกี่ยวกับเรา’ ”

“และต่อมา เมื่อข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มอีก...” นี่คือสามปีหลังจากที่เปาโลกลับใจเชื่อแล้ว ในกาลาเทีย 1:15-18 เปาโลเป็นพยานรับรองว่า “แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรข้าพเจ้าไว้ตั้งแต่

กรรมมารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะประกาศพระองค์ท่ามกลางคนต่างชาติ โดยทันทีทันใดข้าพเจ้าไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย และข้าพเจ้าไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มไปหาคนที่นั่นแต่ก่อน ข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้เข้าไปในประเทศอาระเบีย และกลับมาถึงเมืองดามัสกัสอีก แล้วหลังจากสามปีต่อมา ข้าพเจ้าได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับเปโตร และพักอยู่กับท่านเป็นเวลาสิบห้าวัน”

“...คือขณะที่ข้าพเจ้าอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร...” เปาโล ซึ่งเหมือนกับผู้ที่เชื่อยิวคนอื่นๆที่หันมานับถือความเชื่อแบบคริสเตียน ไม่ได้ตัดขาดจากพระวิหารในทันที เราพบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำหลายหนของการที่ผู้เชื่อยิวทั้งหลายยังปฏิบัติอย่างสอดคล้องกับการรับใช้ต่างๆในพระวิหารอยู่ต่อไป

“...ข้าพเจ้าก็เข้าไปในภวังค์” พระเจ้าตรัสแก่เหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ผ่านทางภวังค์หรือนิมิตบ่อยๆ พระองค์ตรัสแก่หลายคนในภาคพันธสัญญาเดิมผ่านทางนิมิตต่างๆ และโดยทางนิมิตหนึ่งพระองค์ทรงบอกโครเนลิอัสให้ส่งคนไปเชิญเปโตรมา เพื่อที่เปโตรจะบอกถ้อยคำต่างๆแก่เขาซึ่งจะทำให้เขาและครอบครัวของเขาได้รับความรอด โดยทางภวังค์หนึ่งพระองค์จึงทรงเตรียมเปโตรให้พร้อมสำหรับการที่เขาต้องไปเยือนบ้านของโครเนลิอัส (อ่านกิจการ 10:1-22) ในเหตุการณ์ตอนนี้เมื่อเปาโลอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปรากฏแก่เขาในลักษณะที่โดดเด่นมากๆและประทานการทรงเรียกพิเศษแก่เขา คำบัญชาพิเศษที่ให้นำข่าวประเสริฐแห่งพระคุณไปประกาศแก่คนต่างชาติ

“...และได้เห็นพระองค์ (พระเยซู) ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงเร่งรีบ และเจ้าจงออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว’” เปาโลได้รับคำบัญชาของเขาจากพระเยซู พระเยซูทรงเป็นผู้ที่ได้ตรัสกับเขาบนถนนเมืองดามัสกัส และบัดนี้พระเยซูก็ประทานคำบัญชาที่ชัดเจนและเข้าใจได้แก่เขาให้รีบเร่งที่จะออกไปจากนครบริสุทธิที่นั่น

“พวกเขาจะไม่รับคำพยานของเจ้าเกี่ยวกับเรา” “พวกเขา” ในคำตรัสนี้หมายถึงพวกคริสเตียนในกรุงเยรูซาเล็ม เช่นเดียวกับพวกยิวเหล่านั้น แน่แน่นอนว่าพวกยิวเหล่านั้นไม่ยอมฟังเขาอย่างจริงจัง เพราะว่าในสายตาของพวกเขา เขาได้กลายเป็นผู้ละทิ้งความเชื่อและเป็นศัตรูต่อศาสนาของเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขา เขาจะได้รับแต่ความเกลียดชังและการข่มเหงจากคนเหล่านั้น คริสเตียนเหล่านั้นไม่น่าจะต้อนรับเขาเพราะว่าพวกเขาจำได้ว่าเขาเคยข่มเหงคริสตจักร พวกเขายังไม่ลืมการเอาหินขว้างสเทเฟน และเมื่อเปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็มกระทั่งหลังจากที่เขาไปท่องในอาระเบีย (และในเมืองดามัสกัสที่เขาได้ “ประกาศพระคริสต์ในธรรมศาลาเหล่านั้นทันที”) พวกเขาก็กลัวเขา (กิจการ 9:26) ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงบอกเปาโลให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มเพราะว่าผู้คนที่นั่น ทั้งพวกยิวและพวกคริสเตียน จะปฏิเสธข่าวสารของเขา

ข้อ 19 และ 20: “และข้าพเจ้าได้ทูลว่า ‘พระองค์เจ้าข้า คนเหล่านั้นทราบอยู่ว่า ข้าพระองค์ได้จับใส่คุกและเชียนตีในธรรมศาลาทุกแห่ง คือคนที่นั่นหลายที่ได้เชื่อในพระองค์ และเมื่อโลหิตของสเทเฟนพยานผู้ยอมตายเพื่อพระองค์ได้ถูกทำให้หลั่งออกนั้น ข้าพระองค์ได้ยืนอยู่ใกล้ด้วย และได้เห็นชอบในความตายของเขา และเฝ้าเสื้อผ้าของคนเหล่านั้นที่ได้ฆ่าเขา’”

“พระองค์เจ้าข้า คนเหล่านั้นทราบอยู่...” เรากล่าวไปแล้วถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเขาโลแห่งทาร์ซัสเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางในการที่เขาข่มเหงคริสตจักรอย่างกระตือรือร้น จากบันทึกต่างๆในพระคัมภีร์ดูเหมือนว่า

เขามีความโดดเด่นในความเดือดดาลของเขที่มีต่อพวกคริสเตียน เพราะว่าในกิจการ 8:3 เราถูกบอกว่าเขา “กระทำทารุณต่อคริสตจักร โดยเข้าไปในทุกบ้านทุกเรือน และฉุดลากผู้ชายและผู้หญิงทั้งหลายเอาไปจำไว้ในคุก” ภารกิจของเขที่ยังมีอยู่ตามัสกัส ก่อนที่พระเยซูทรงปรากฏแก่เขาระหว่างทางไม่นาน มีจุดประสงค์เพื่อที่จะจับกุมพวกผู้เชื่อที่นั่น และในกิจการ 9:1 เขาถูกพรรณนาว่า “กล่าวการข่มขู่และการสังหารต่อต้านพวกสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่” ใช่นะครับ แน่แน่นอนว่าผู้คนในกรุงเยรูซาเล็มทราบสิ่งที่เปาโลรับสารภาพตรงนี้-ว่าเขา “ได้จับใส่คุกและเขียนตีในธรรมศาลาทุกแห่ง” คือคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระเยซู

เห็นได้ชัดว่าการทรมานและการเขียนตีในธรรมศาลาเหล่านั้นไม่ใช่เรื่องผิดปกติ ในมัทธิว 10:17 พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่าพวกเขาควร “ระวังผู้คนไว้ให้ดี เพราะพวกเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับสภาทั้งหลาย และพวกเขาจะเขียนพวกท่านในธรรมศาลาทั้งหลายของพวกเขา” ในคำพยานของเปาโลต่อหน้าอากิริปปา (กิจการ 26:11) เขากล่าวว่า “ข้าพระองค์ได้ทำโทษ (พวกคริสเตียน) บ่อย ๆ ในธรรมศาลาทุกแห่ง...” ดังนั้นเราจึงเห็นว่านี่เป็นวิธีการลงโทษที่เป็นธรรมเนียมปกติสำหรับคนเหล่านั้นที่เลือกเดินตามทางใหม่นั้นและมีชีวิต

“เมื่อโลหิตของสเทเฟนพยานผู้ยอมตายเพื่อพระองค์ได้ถูกทำให้หลั่งออกนั้น...” ผมสงสัยบ่อยๆว่าใบหน้าของสเทเฟนซึ่งอาบด้วยสง่าราศีเซคินาร์ ปรากฏบ่อยครั้งแค่ไหนแก่เปาโลเมื่อเขาระลึกถึงวันนั้นที่เขากล่าวถึงตรงนี้ เมื่อเขายืนอยู่ข้างๆและเห็นดีด้วยการเอาหินขว้างผู้ช่วยหนุ่มคนนั้น “และเสื้อผ้าของคนเหล่านั้นที่ได้ฆ่าเขา!” กิจการบทที่ 7 บันทึกคำปราศรัยของสเทเฟนต่อหน้าสภาซานเฮดริน คำเทศนาซึ่งนำโทษของพวกยิวเหล่านั้นลงมาบนตัวเขา ข้อ 54 ถึง 60 ของบทนั้นเล่าเรื่องที่พวกเขาเอาหินขว้างสเทเฟน และการที่เขา “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เขม้นดูสวรรค์ และเห็นสง่าราศีของพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และกล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าทั้งหลายแหวกออกเป็นช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า” แล้วพวกเขาร้องออกมาด้วยเสียงดัง และอุดหูของตน และวิ่งเข้าไปใส่ท่านอย่างพร้อมเพรียง และขับไล่ท่านออกจากกรุง และเอาหินขว้างท่าน และพวกพยานได้วางเสื้อผ้าของตนไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งชื่อของเขาคือเซาโล และพวกเขาเอาหินขว้างสเทเฟนที่ร้องทูลต่อพระเจ้า และกล่าวว่า “ข้าแต่พระเยซูเจ้า ขอโปรดรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้” และท่านก็คุกเข่าลง และร้องด้วยเสียงอันดังว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษพวกเขาเพราะบาปนี้เลย” และเมื่อท่านได้กล่าวเช่นนี้แล้ว ท่านก็ล่องกลับไป”

ภาพเหตุการณ์ที่เปาโลเป็นพยานรับรองตรงนี้ก็เช่นกันนั่นแหละ ผมไม่สงสัยเลยว่าเขาจดจำทุกรายละเอียดของการประหารต่อนั้น-แสงจากฟ้าที่ส่องบนใบหน้าของสเทเฟน ข้อเท็จจริงที่เขาบอกว่า “ข้าแต่พระเยซูเจ้า ขอโปรดรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้” และคำพยานอันเปี่ยมด้วยความยินดีของเขที่เขาได้เห็นสวรรค์เปิดเพื่อต้อนรับเขา และพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าเพื่อต้อนรับเขาสู่บ้าน! เปาโลไม่เพียงยืนอยู่ข้างๆและเป็นประจักษ์พยานถึงการเอาหินขว้างสเทเฟนเท่านั้น เขายังเห็นดีด้วยอย่างเต็มที่กับการทำเช่นนั้นและได้ “เสื้อผ้า” -นั่นคือ เขาถือเสื้อผ้าชั้นนอกเหล่านั้น-ของคนเหล่านั้นที่ขว้างก้อนหินเหล่านั้น

ข้อ 21 และ 22: “และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงไปเถิด เพราะเราจะส่งเจ้าไปไกลจากที่นี่ ไปยังคนต่างชาติ’” และเขาทั้งหลายได้ฟังท่านกล่าวถึงคำนี้ และจากนั้นก็ร้องด้วยเสียงอันดังของพวกเขา และกล่าวว่า “เอาคนเช่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก เพราะไม่เหมาะที่เขาจะมีชีวิตอยู่”

“พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงไปเถิด’” ทั้งพวกยิวและพวกคริสเตียนเหล่านั้นจะไม่ยอมรับข่าวสารของเปาโล ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงจะส่งเขา “ไปไกลจากที่นี่”-และพระองค์ทรงทำเช่นนั้นจริงๆ! หากคุณสามารถศึกษาค้นคว้าการเดินทางแบบมิชชันนารีเหล่านั้นของอัครทูตเปาโล คุณก็จะเห็นว่างานรับใช้ส่วนใหญ่ของเขาถูกระงับในประเทศห่างไกลทั้งหลาย ไกลออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม-ว่าที่จริง ในดินแดนห่างไกลที่สุดเหล่านั้นที่โลกรู้จัก ใจของเขาปรารถนาอยู่เสมอที่จะให้ชนร่วมชาติของเขาเองได้รับความรอด แต่เขาประสบความสำเร็จมากกว่าในการนำคนต่างชาติเหล่านั้นมาถึงพระเจ้า เมื่อเทียบกับที่เขาได้นำพระเจ้าไปสู่พวกยิว

“...ไปยังคนต่างชาติ” นี่คือน้ำใจของเปาโล-การทรงเรียกพิเศษของเขา การเจิมตั้งแบบพิเศษ และตลอดงานเขียนต่างๆของเขา เขาเน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้ทรงกำหนดเขาให้เป็นผู้รับใช้ไปยังพวกคนต่างชาติ ในกาลาเทีย 2:7,8 เขาประกาศว่าตัวเขาเองได้รับมอบ “ชาวประเสริฐแห่งคนเหล่านั้นที่ไม่ถือการเข้าสุหนัต” เหมือนกับที่ “ชาวประเสริฐแห่งคนที่ถือการเข้าสุหนัตได้ถูกมอบไว้แก่เปโตร (เพราะว่าพระองค์ผู้ได้ทรงกระทำกิจอย่างเกิดผลในตัวเปโตรให้เป็นอัครทูตของพวกที่ถือการเข้าสุหนัต (พวกยิว) พระองค์ผู้นั่นเองได้ทรงมีฤทธิ์มากในตัวข้าพเจ้าต่อคนต่างชาติ)”

“และเขาทั้งหลายได้ฟังท่านกล่าวถึงคำนี้” คำใดนะหรือ? “คนต่างชาติ”-คำหนึ่งซึ่งพวกยิวเกลียดชังและรังเกียจยิ่งนัก พวกเขามองคนต่างชาติว่าเป็นเหมือน “พวกสุนัข” ที่ไม่ได้เข้าสุหนัต เป็นคนต่างตัวจากประโยชน์สุขร่วมกันของอิสราเอล เป็นคนแปลกหน้าจากบรรดาพันธสัญญาแห่งพระสัญญา “ไม่มีความหวังและอยู่ปราศจากพระเจ้าในโลก” (อพ. 2:11,12) เปาโลได้รอคอยนานเท่าที่เขาจะรอได้ที่จะไม่เอ่ยถึงชื่อ “คนต่างชาติ” และการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงกระทำในท่ามกลางพวกเขา ในข้อ 15 ของบทนี้ของเรา เปาโลใช้คำว่า “แก่คนทั้งปวง” เพื่อที่จะเว้นเสียจากการใช้คำว่า “คนต่างชาติ” ซึ่งเขารู้ว่าจะร้ายโหดของพวกเขามาก ความปรารถนาแห่งหัวใจของเขาคือ ชนความไว้วางใจของคนเหล่านั้นที่อยู่ตรงหน้าเขา เพื่อให้พวกเขามั่นใจว่าเขาเป็นเพื่อนของพวกเขา ว่าเขารู้จักและเข้าใจพระราชบัญญัติของโมเสสซึ่งพวกเขาส่วนใหญ่ดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้ แต่เวลานั้นได้มาถึงแล้ว เหมือนที่มันได้มาถึงแล้วในกรุงเอเธนส์ เมื่อไม่มีพลังแห่งการพูดใดหรือความสง่างามใดของภาษาจะสามารถบดบังความจริงซึ่งเขาต้องประกาศต่อหน้าฝูงชนวันนั้นได้ เขาได้เล่าข้อเท็จจริงเหล่านั้นของการกลับใจเชื่อของเขานอกเมืองดามัสกัส เขาได้แสดงให้เห็นโดยการที่เขาอยู่ในพระวิหารว่าเขามีความเคารพต่อสถาบันต่างๆของยิว-แม้แต่ความเคารพต่อศาสนาของเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขา บัดนี้เขาต้องบอกพวกเขาว่าเขาจำต้องปรนนิบัติพระเจ้าองค์เดียวกันนั้นที่ได้ประทานพระราชบัญญัติของพวกเขาแก่พวกเขา และแสดงให้เห็นว่าเขายินดีที่จะทำอะไรก็ได้ภายในอำนาจของเขาเพื่อชนพวกเขามาถึงพระบุตรของพระเจ้า-พระเยซูคริสต์เจ้าผู้ซึ่งเขาได้พบก่อนที่เขาเข้าไปในเมืองดามัสกัส

อย่างไรก็ตาม เมื่อเปาโลเอ่ยคำว่า “คนต่างชาติ” คำพยานของเขาก็ถูกขัดจังหวะทันทีโดยฝูงชนเหล่านั้นและเขาไม่ได้รับอนุญาตให้กล่าวคำแก้ต่างของเขาต่อไป พวกเขา “ร้องด้วยเสียงอันดังของพวกเขา และ

กล่าวว่า “เอาคนเช่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก!” (ภาษากรีกอ่านว่า “จงเอาคนพวกรุ่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก”-จงฆ่าเขาเสีย)

ความเดือดดาลของพวกยิวเหล่านั้นไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาคิดว่าพวกเขาคนต่างชาติไม่สามารถถูกนำเข้ามาในพันธสัญญากับพระเจ้าได้ เพราะว่าพวกเขาเองก็ยอมข้ามน้ำข้ามทะเลไปเพื่อให้คนต่างชาติคนหนึ่งเข้าจารีตยิว การคัดค้านของพวกเขาต่อข่าวสารของเปาโลไม่ใช่ว่าพวกเขาคิดว่าพวกเขาคนต่างชาติเป็นพวกสิ้นหวัง แต่ว่าเปาโลสอนความรอดโดยไม่ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติของโมเสส! และความเกรี้ยวกราดของพวกเขาที่มีต่อเขาก็มากเสียจนพวกเขาร้องออกมาว่า “ไม่เหมาะที่เขาจะมีชีวิตอยู่”

ข้อ 23 และ 24: “และขณะที่พวกเขากำลังโห่ร้อง และถอดเสื้อของพวกเขาออก และเอาผงคลีดินขีดขึ้นไปในอากาศ นายพันจึงสั่งให้พาท่านเข้าไปในกรมทหาร และสั่งให้ท่านถูกไต่สวนโดยการเขียน เพื่อนายพันจะได้ทราบว่าเขาเรียกร้องประกันของท่านด้วยเหตุประการใด”

“พวกเขากำลังโห่ร้อง และถอดเสื้อของพวกเขาออก” “เสื้อผ้า” เหล่านี้เป็นเสื้อผ้าชั้นนอกของพวกเขาอย่างไม่ต้องสงสัย ซึ่งพวกเขาน่าจะคาดหวังว่าจะเอาหินขว้างเปาโล มันเป็นธรรมเนียมปกติที่จะถอดเสื้อคลุมหรือเสื้อชั้นนอกออกตอนที่ทำกิจกรรมที่ต้องใช้แรงกายหนักๆ และฝูงชนนี้ก็โหมมากพอที่จะเอาขว้างเปาโลจนตายได้ ดังนั้นพวกเขาจึงถอดเสื้อชั้นนอกของตนออก “และเอาผงคลีดินขีดขึ้นไปในอากาศ” นี่เป็นวิธีการแสดงออกถึงความเกลียดชังและความเดือดดาลแบบเข้าใจของพวกเขาที่มีต่อเปาโล การแสดงออกอันเด่นชัดของความเกรี้ยวกราดและความพยายาม

นายพันผู้นั้น เมื่อเห็นว่าชีวิตของเปาโลตกอยู่ในอันตราย ถึงแม้ว่าเขาอยู่บนบันไดเหนือฝูงชนแล้ว จึง “สั่งให้พาท่านเข้าไปในกรมทหาร” นี่คือนิเวศแห่งอันโตเนีย ซึ่งถูกใช้เป็นกรมทหารที่ทหารรักษาการณ์ของโรมถูกประจำการใกล้พระวิหาร ดังที่กล่าวไปแล้วในส่วนท้ายของบทที่ 21

“...และสั่งให้ท่านถูกไต่สวนโดยการเขียน เพื่อนายพันจะได้ทราบว่าเขาเรียกร้องประกันของท่านด้วยเหตุประการใด” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ไต่สวน” ปกติแล้วหมายถึงการซักถาม (หรือตรวจสอบอย่างตั้งใจ) ในเรื่องๆหนึ่ง บ่อยครั้งมันถูกใช้กับการตรวจสอบโลหะต่างๆ โดยปกติแล้วคือการเอาพวกมันไปทดสอบด้วยไฟ ในเหตุการณ์ตอนนี้โดยเฉพาะมันหมายถึงการเอานักโทษไปทรมานเพื่อที่จะค้นคำสารภาพจากเขา การทรมานหลากหลายรูปแบบถูกใช้ในท่ามกลางพวกคนสมัยโบราณ-ในสมัยของเปาโลและก่อนหน้านั้น พวกนักโทษมักถูกทรมานอย่างเจ็บปวดเหลือเกินจนพวกเขาต้องรับสารภาพว่าก่ออาชญากรรมต่างๆที่พวกเขาไม่ได้ก่อเพื่อที่จะรีบตายและสิ้นสุดความทรมานนั้น! ระบบนั้นทั้งหมดเป็นเรื่องโหดเหี้ยมมนุษย์มนาและเป็นหนึ่งในรอยต่างพร้อยที่โสมมที่สุดบนสันดานมนุษย์

ในฮีบรู 11:32-38 เปาโลสาธยายรูปแบบการทรมานเหล่านั้นที่เหล่าวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมต้องสู้ทน ประการแรกเขากล่าวถึงคนเหล่านั้น “ผู้ซึ่งโดยความเชื่อ ได้ปราบอาณาจักรต่าง ๆ ลง ได้กระทำความชอบธรรม ได้รับพระสัญญาทั้งหลาย ได้ปิดปากของเหล่าสิงโต ได้ดับความรุนแรงแห่งไฟ ได้พ้นจากคมดาบ จากสภาพอ่อนแอก็ถูกทำให้เข้มแข็ง บังเกิดใจกล้าหาญในการต่อสู้ ได้ทำให้บรรดากองทัพของคนต่าง

ชาติแผ่นดินไป พวกผู้หญิงก็ได้รับคนตายของพวกนางให้กลับฟื้นคืนชีวิตอีก และคนอื่น ๆ ก็ถูกทรมาน โดยไม่ยอมรับการช่วยให้พ้น เพื่อพวกเขาจะได้รับการเป็นขึ้นมาจากความตายอันดีกว่า

“และคนอื่น ๆ ได้ถูกทดลองโดยคำเย้ายอนโหดร้ายและการถูกโบยตี ไข่แล้ว ยิ่งกว่านั้นโดยเครื่องพันธนาการต่าง ๆ และการถูกจำคุก พวกเขาถูกหิวข้าว พวกเขาถูกเสียดายเป็นท่อน ๆ ถูกทดลอง ถูกฆ่าด้วยดาบ พวกเขาพเนจรไปทั่วโดยนุ่งห่มหนังแกะและหนังแพะ โดยเป็นคนแร้นแค้น ได้รับความทุกข์ยากและถูกทรมาน (ผู้ซึ่งโลกนี้ไม่สมควรเลย) พวกเขาพเนจรไปในบรรดาถิ่นทุรกันดารและในภูเขาทั้งหลาย และในถ้ำและโพรงต่าง ๆ แห่งแผ่นดินโลก”

ใน 2 โครินธ์ 11:23-28 เปาโลเล่าย้อนเกี่ยวกับการทรมานและความยากลำบากเหล่านั้นที่ตัวเขาเองได้สู้ทนเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เขาประกาศว่าเขาได้ทนทุกข์ “บรรดารอยเขียนก็เกินขนาด ในการถูกจำคุกก็ถือว่า ในการหวัดตายก็บ่อย ๆ จากพวกยิวข้าพเจ้าได้รับรอยเขียนห้าครั้ง ๆ ละสามสิบเก้าที่ ข้าพเจ้าถูกทุบตีด้วยไม้เรียวสามครั้ง ข้าพเจ้าถูกเอาก้อนหินขว้างครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง คืบหนึ่งกับวันหนึ่ง ข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเล ในการเดินทางบ่อย ๆ ในการเผชิญภัยของน้ำทั้งหลาย ในการเผชิญภัยของพวกโจร ในการเผชิญภัยด้วยน้ำมือชนชาติของข้าพเจ้าเอง ในการเผชิญภัยด้วยน้ำมือคนต่างชาติ ในการเผชิญภัยในนคร ในการเผชิญภัยในถิ่นทุรกันดาร ในการเผชิญภัยในทะเล ในการเผชิญภัยท่ามกลางพวกพี่น้องที่ยิ้มเท็จ ในความเหน็ดเหนื่อยและความแสนเจ็บปวด ในการเฝ้าระวังบ่อย ๆ ในความหิวและความกระหาย ในการอดอาหารบ่อย ๆ ในความหนาวเหน็บและความเปลือยเปล่า นอกจากสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกแล้ว สิ่งซึ่งมายังข้าพเจ้าทุกวัน ๆ คือความห่วงพะวงที่มีต่อคริสตจักรทั้งปวง!”

ดังนั้นการสอบสวนโดยการเขียนซึ่งบัดนี้เปาโลเผชิญจึงไม่ใช่ประสบการณ์ใหม่ มันเคยเกิดขึ้นมาก่อนแล้ว และคำพยานส่วนตัวของเขาคือ “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงปิติยินดีในบรรดาความอ่อนแอ ในการถูกด่าว่าทั้งหลาย ในบรรดาความขัดสน ในการถูกข่มเหงต่าง ๆ ในบรรดาความกังวลใจเพราะเห็นแก่พระคริสต์ เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็แข็งแรงเมื่อนั้น” (2 คร. 12:10)

เป็นไปได้ว่าศาลของโรมไม่รู้ภาษาฮีบรูและไม่เข้าใจคำปราศรัยของเปาโลที่กล่าวแก่ประชาชนยิว ในข้อ 37 ของบทที่แล้ว นายพันผู้นี้ก็จรรยาใจที่รู้ว่าเปาโลพูดภาษากรีกได้ และอาจเป็นไปได้ว่าเขาไม่รู้ภาษาฮีบรู พอสมควรจนพลาดความหมายของการโกลาหลนั้นในท่ามกลางพวกยิว นอกจากนี้ เนื่องจากพวกโรมไม่ได้สนใจมากนักเกี่ยวกับกิจการต่างๆของศาสนายิว ศาลนั้นจึงอาจคิดว่าต้องมีบางสิ่งที่สำคัญกว่าศาสนาและประเพณีอย่างแน่นอนที่ทำให้ฝูงชนเดือดดาลขนาดนั้น หากเขาเขียนเปาโลที่แทนเขียนของโรม เขาก็คิดว่าเขาคงจะทราบเหตุผลที่แท้จริงเบื้องหลังความรุนแรงนี้ เขาคงจะค้นคำสารภาพจากอัครทูตท่านนี้ได้ว่าเขาทำอะไรลงไปจนทำให้ผู้คนโมโหเขามากขนาดนั้น

เปาโลประกาศเรื่องสัญชาติโรมของเขา

ข้อ 25: “และขณะที่พวกทหารมัดท่านด้วยสายหนังหลายเส้น เปาโลได้กล่าวแก่นายร้อยที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ว่า “เป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมายที่จะเขียนคนที่เป็นสัญชาติโรม และยังไม่ถูกตัดสินความหรือ”

ขณะที่เปาโลกำลังถูกมัดเข้ากับแท่นเขียน เขาก็หันไปหานายร้อยที่ยืนอยู่ข้างๆ และถามเขาเป็นคำถามที่ดูเหมือนเรียบง่าย: “เป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมายที่จะเขียนคนที่เป็นสัญชาติโรม และยังไม่ถูกตัดสินความหรือ” คำถามนี้ส่งผลเป็นความตกตะลึงของนายร้อยผู้นั้น ดังที่เราจะเห็นในข้อถัดไป กิจการ 25:16 ให้ความกระจ่างเรื่องความเห็นของเปาโลเกี่ยวกับการ “ไม่ถูกตัดสินความ” ในพระคำข้อนั้นเราอ่านว่า “ไม่เป็นธรรมเนียมของชาวโรมที่จะมอบคนใด ๆ ให้ตาย ก่อนที่คนซึ่งถูกกล่าวหาจะได้พบพวกผู้กล่าวหาหน้าต่อหน้า และมีสิทธิ์ที่จะแก้คดีเองเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เขาถูกปรับปรานนั้น” เปาโลไม่ได้มีโอกาสเช่นนั้นเลย จริจอยู่ที่เขาได้รับอนุญาตให้กล่าวแก่พวกยิว แต่เขาไม่ได้ถูกนำไปไต่สวนอย่างเหมาะสมเพื่อที่จะถูกตัดสินว่ามีความผิดโดยเหล่าผู้มีอำนาจทางกฎหมายของโรม

ข้อ 26: “เมื่อนายร้อยได้ยินอย่างนั้นแล้ว เขาก็ไปและบอกนายพัน โดยกล่าวว่า “ระวังนะว่าท่านกระทำอะไร เพราะว่าคนนี้เป็นคนสัญชาติโรม”

ในกิจการ 16:35-39 เปาโลได้ใช้สัญชาติโรมของตนเพื่อตัวเองและสิลาสเมื่อพวกเขาถูกเขียนและจำคุกอย่างไม่เป็นธรรมในเมืองฟีลิปปี เมื่อนายคุกปล่อยตัวพวกเขาและบอกพวกเขาให้ออกไปจากเมืองนั้น เปาโลก็ตอบกลับไปว่า “เราทั้งหลายได้เขียนพวกเราที่เป็นคนสัญชาติโรมอย่างเปิดเผยโดยยังไม่ตัดสินความ และได้ยินพวกเราไว้ในคุก และบัดนี้เราทั้งหลายจะเสือกไสพวกเราให้ออกไปเป็นการลับหรือ แท้จริงทำอย่างนั้นไม่ได้ แต่จงให้เราทั้งหลายมาเอง และพาพวกเราออกไปเถิด!” ขาวนี้ทำให้พวกเจ้าหน้าที่ปกครองกลัวจับใจ พวกเขาอาจถูกลงโทษสถานหนักโทษฐานที่เขียนตีและจำคุกพลเมืองสัญชาติโรม หากเรื่องนั้นลือไปถึงหูของพวกผู้มีอำนาจสูงกว่า ดังนั้นพวกเขาจึงรีบมาหาเปาโลและสิลาส “และพาท่านทั้งสองออกไป และขอให้ท่านทั้งสองออกไปเสียจากเมือง” ช่างเป็นภาพที่แตกต่างกันจริงๆ ระหว่างการที่พวกเจ้าหน้าที่มาพานักโทษทั้งสองนั้น ออกไปอย่างสุภาพ กับลักษณะที่พวกเขาได้สั่งเขียนเขาทั้งสองและจำคุกคืนก่อนหน้า-ความแตกต่างที่เกิดขึ้น เพราะการที่พวกเขาได้รู้ว่าเปาโลถือสัญชาติโรม

ในข้อพระคำตอนนี่ของเรา คำประกาศของเปาโลส่งผลที่คล้ายกันต่อนายร้อยชาวโรมผู้นั้น ซึ่งรีบไปหานายพันและเตือนเขาว่า “ระวังนะว่าท่านกระทำอะไร เพราะว่าคนนี้เป็นคนสัญชาติโรม” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ระวังนะ! ถ้าท่านเขียนชายผู้นี้ ท่านจะทำให้ตัวเองมีความผิดและต้องรับโทษเพราะได้เขียนชาวโรมคนหนึ่ง” การลงโทษเช่นนั้นจะรุนแรงมากอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะว่านายร้อยผู้นั้นไม่ได้แม้แต่ตั้งคำถามคำกล่าวของเปาโลเลย เขาไม่ยอมเสี่ยงแม้แต่ความเป็นไปได้ของการทำให้พลเมืองสัญชาติโรมคนหนึ่งเสียเกียรติเพราะถูกเขียน

ข้อ 27 และ 28: “แล้วนายพันจึงมา และกล่าวแก่ท่านว่า “จงบอกเราเถิด เจ้าเป็นคนสัญชาติโรมหรือ” ท่านกล่าวว่า “ใช่แล้ว” และนายพันจึงตอบว่า “ด้วยการเสียเงินมาก ข้าจึงได้รับอิสราภาพนี้” และเปาโลกล่าวว่า “แต่ข้าพเจ้าได้รับอิสราภาพนี้โดยกำเนิด”

นายพันผู้นี้จึงมาหาเปาโลและถามว่า “เจ้าเป็นคนสัญชาติโรมหรือ”-หรือ “เจ้าเป็นคนสัญชาติโรมจริงๆหรือ” เปาโลตอบกลับว่า “ใช่แล้ว” และจากนั้นนายพันผู้นั้นจึงแสดงความภาคภูมิใจของตนในสัญชาติโรมของตัวเอง เขากล่าวว่า “ด้วยการเสียเงินมาก ข้าจึงได้รับอิสราภาพนี้” อิสราภาพ ภายใต้การปกครองของ

โรม ก็เป็นเสรีภาพที่ยิ่งใหญ่จริงๆ และจากคำกล่าวของนายพันผู้นี้ ดูเหมือนว่าคนเหล่านั้นที่มีเงินที่จะทำเช่นนั้นก็สามารถซื้ออิสรภาพของตนได้ จึงเป็นการซื้อสัญญาติโรม นายพันผู้นี้ได้รับอิสรภาพของตนโดยต้องเสียราคาแพงมาก เขาจ่ายเงินไปมหาศาลเพื่ออิสรภาพเหล่านั้นที่ตอนนี้เขาผลิตเพลินในฐานะชาวโรมคนหนึ่ง ที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขาคือยิวผู้นำสงสารคนหนึ่งที่ถูกข่มเหง ซึ่งกล้าประกาศตัวว่าเป็นพลเมืองโรมคนหนึ่ง มันจะเป็นไปได้อย่างไร ในเมื่อนายพันผู้นี้ได้รับอิสรภาพของเขาโดยต้องเสียเงินมากขนาดนั้น? เปาโลตอบกลับอย่างใจเย็นว่า “ข้าพเจ้าได้รับอิสรภาพนี้โดยกำเนิด”

หลายความเห็นถูกเสนอเกี่ยวกับคำถามที่ว่าเปาโลเป็นชาวโรมที่เป็นไทตั้งแต่เกิดได้อย่างไร เหตุใดเขาจึงมีสิทธิได้รับอิสรภาพเหล่านั้นของการถือสัญญาติโรม? ในข้อ 29 ของบทที่แล้ว เปาโลได้ประกาศว่าเขาเป็นชาวเมืองทาร์ซัสโดยกำเนิด คือเมืองหลวงแห่งแคว้นซีลีเซีย เหล่านักประวัติศาสตร์บอกเราว่าเมืองทาร์ซัสได้ชื่อว่าเป็น “เมืองที่เป็นไท” ในสมัยนั้น นักประวัติศาสตร์ที่โดดเด่นท่านหนึ่งประกาศว่าเมืองทาร์ซัสได้รับอิสรภาพโดยพระราชกฤษฎีกาของออกัสตัสซีซาร์-ซึ่งหมายความว่าเมืองนั้นมีอิสรภาพทุกประการของอิสรภาพเช่นนั้น ในกฎหมายทั้งหลาย เกียรติยศ สิทธิอำนาจ เมืองทั้งหลายที่เป็นไทภายใต้จักรวรรดิโรมได้รับอนุญาตให้ใช้ธรรมเนียมปฏิบัติ เจ้าหน้าที่ปกครอง กฎหมายทั้งหลายของตัวเองได้-และเป็นไทจากการกำกับดูแลโดยเหล่าทหารรักษาการณ์ของโรม เมืองทาร์ซัสเป็นเมืองแบบนั้น และเปาโล ซึ่งเกิดที่นั่น ก็มีสิทธิในอิสรภาพเหล่านั้นทั้งหมดซึ่งมาพร้อมกับอิสรภาพของโรม

ข้อ 29: “แล้วในทันใดนั้นพวกทหารก็ไปจากท่าน คือผู้ซึ่งควรจะได้สวนท่าน และนายพันก็ตกใจกลัวด้วย หลังจากเขาทราบว่าคุณเป็นคนสัญญาติโรม และเพราะว่าเขาได้มัดท่านไว้”

ภาพนี้เปลี่ยนอย่างฉับพลัน “ในทันใดนั้น” มีความหมายว่าในทันที คนเหล่านั้นที่พร้อมที่จะทำการเขียนเปาโล “ก็ไปจากท่าน... และนายพันก็ตกใจกลัวด้วย” พวกเขาเกือบจะฝ่าฝืนกฎหมายของโรมแล้ว อันเป็นการทำให้ตัวพวกเขาเองต้องเจอกับโทษของกฎหมายเดียวกันนั้น เมื่อพวกเขาทราบว่าเปาโลเป็นผู้ถือสัญญาติโรม พวกเขาก็ผลไปจากเขาทันที ในงานเขียนของซีเซโรเราพบคำประกาศที่ถูกแสดงออกนี้: “มันเป็นบาปอันน่ารังเกียจที่จะมัดพลเมืองโรมคนหนึ่ง มันเป็นความชั่วที่จะเขียนเขา มันเกือบจะเท่ากับการฆ่าบิดามารดาเลยที่จะฆ่าเขา-และข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรเล่าสำหรับการตรึงกางเขนเขา?”

ข้อ 30: “ในวันรุ่งขึ้น เพราะเหตุว่านายพันอยากจะทราบแน่ชัดว่า ทำไมเปาโลถูกกล่าวหาโดยพวกยิว นายพันจึงได้ปล่อยท่านจากบรรดาเครื่องพันธนาการของท่าน และสั่งพวกปุโรหิตใหญ่กับบรรดาสมาชิกสภาให้มาประชุมกัน และได้นำตัวเปาโลลงมา และตั้งท่านไว้ต่อหน้าเขาทั้งหลาย”

“ในวันรุ่งขึ้น” เปาโลก็ถูก “ปล่อยจากบรรดาเครื่องพันธนาการของท่าน” เขายังเป็นนักโทษอยู่-และโอกาสที่มีอยู่ว่าถ้าเขาถูกปล่อยตัวเป็นอิสระ เขาก็อาจตกอยู่ในอันตรายใหญ่หลวงจริงๆ เพราะว่าพวกยิวเกลียดชังเขาอย่างรุนแรงเหลือเกินจนพวกเขาคงฆ่าเขาไปแล้วถ้าเขาถูกปล่อยตัวจากการปกป้องของทหารรักษาการณ์ของโรม อย่างไรก็ตาม นายพันผู้นี้ก็ยังคงอยากทราบ “แน่ชัดว่า ทำไมเปาโลถูกกล่าวหาโดยพวกยิว” ดังนั้นเขาจึงสั่งให้เรียกประชุมสภาซานเฮดริน คือการประชุมสภาใหญ่ของชนชาติยิว เห็นได้ชัดว่าทหารรักษาการณ์ของโรมมีสิทธิอำนาจที่จะเรียกประชุมสภาซานเฮดริน และต่อหน้าพวกผู้นำทางศาสนากลุ่มนั้น คำถาม

ต่างๆทางศาสนาก็ได้รับข้อยุติในท่ามกลางพวกยิว เหมือนกับที่ปีลาตถามพวกยิวเหล่านั้นว่า “พวกท่านนำข้อกล่าวหาใดมาปรักปรำชายผู้นี้ (พระเยซู)?” นายพันผู้นี้ก็ปรารถนาที่จะทราบว่าเขาจะนำข้อกล่าวหาใดมาปรักปรำอัครทูตเปาโล ดังนั้นเขาจึง “สั่งพวกบุโรหิตใหญ่กับบรรดาสมาชิกสภาให้มาประชุมกัน” และเขานำตัวเปาโลมาอยู่ต่อหน้าพวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะได้มีโอกาสกล่าวหาเขาอย่างเป็นทางการด้วยอาชญากรรมสถานใดก็ตามที่เขาได้ก่อ นายพันก็จะได้ทราบสาเหตุที่แท้จริงของความวุ่นวายนั้นที่พวกยิวได้ลุกฮือขึ้นต่อสู้อุสคูเปาโล

ในบทถัดไป เราจะศึกษาอย่างละเอียดถึงคำให้การและคำแก้ต่างของเปาโลต่อหน้าสภาซานเฮดริน

23:1 และเปาโล ซึ่งเฟื่องมองพวกสมาชิกสภาอย่างจริงจัง กล่าวว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อพระพักตร์พระเจ้าล้วนแต่ตามใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีจนถึงทุกวันนี้”

23:2 และอานาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิตจึงสั่งคนเหล่านั้นที่ยืนอยู่ข้างท่านให้ตบท่านที่ปาก

23:3 แล้วเปาโลได้กล่าวแก่ท่านว่า “พระเจ้าจะทรงตบเจ้า เจ้าผู้เป็นผนังที่ฉาบด้วยปูนขาว เพราะเจ้านั่งเพื่อจะพิพากษาข้าพเจ้าตามพระราชบัญญัติ และสั่งให้ข้าพเจ้าถูกตบตีซึ่งขัดต่อพระราชบัญญัติหรือ”

23:4 และคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ได้กล่าวว่า “เจ้าค่าวมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ”

23:5 แล้วเปาโลได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่รู้มาก่อน พี่น้องทั้งหลาย ว่า เขาเป็นมหาปุโรหิต ด้วยมีเขียนไว้แล้วว่า ‘เจ้าอย่ากล่าวสิ่งชั่วร้ายต่อผู้ปกครองแห่งประชากรของเจ้า’”

23:6 แต่เมื่อเปาโลรับรู้ว่าเป็นพวกสะดูสี และอีกส่วนเป็นพวกฟาริสี ท่านจึงร้องขึ้นในสถานนั้นว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นฟาริสีคนหนึ่ง และเป็นบุตรชายของฟาริสีคนหนึ่ง เรื่องความหวังและการเป็นขึ้นมาจากความตาย ข้าพเจ้าจึงถูกไต่สวน”

23:7 และเมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว เกิดมีความขัดแย้งกันระหว่างพวกฟาริสีกับพวกสะดูสี และฝูงชนก็แตกแยกกัน

23:8 ด้วยพวกสะดูสีกล่าวว่า การเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี และทูตสวรรค์ก็ไม่มี หรือวิญญาณก็ไม่มี แต่พวกฟาริสียอมรับว่ามีทั้งนั้น

23:9 และเกิดมีเสียงร้องอันดังขึ้น และพวกธรรมาจารย์ที่อยู่ฝ่ายพวกฟาริสีก็ลุกขึ้น และเถียงกัน โดยกล่าวว่า “พวกเราไม่พบความชั่วร้ายใด ๆ ในชายคนนี้ แต่ถ้าวิญญาณตนหนึ่ง หรือทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ได้พูดกับเขา ขออย่าให้เราต่อสู้กับพระเจ้าเลย”

23:10 และเมื่อเกิดความขัดแย้งกันใหญ่โต นายพันซึ่งกลัวเกรงว่าเปาโลจะถูกดึงออกเป็นขึ้น ๆ โดยพวกเขา จึงสั่งพวกทหารให้ลงไป และให้ใช้กำลังพาท่านไปเสียจากท่ามกลางพวกเขา และให้พาท่านเข้าไปไว้ในกรมทหาร

23:11 ในเวลากลางคืนวันนั้นเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่ข้างท่าน และตรัสว่า “จงมีกำลังใจที่ตีเถิด เปาโล เอ๋ย เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันนั้น”

23:12 และเมื่อถึงเวลาเช้าแล้ว บางคนของพวกยิวได้สมทบกัน และผูกมัดตัวเองภายใต้คำสาปแช่ง โดยกล่าวว่า พวกเขาจะไม่กินหรือดื่มจนกว่าพวกเขาได้ฆ่าเปาโลแล้ว

23:13 และคนเหล่านั้นมีกว่าสี่สิบคนซึ่งได้ทำการสมรู้ร่วมคิดนี้

23:14 และคนเหล่านั้นจึงมาหาพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้อาวุโส และกล่าวว่า “พวกเราได้ผูกมัดตนเองภายใต้คำสาปแช่งร้ายแรงว่า พวกเราจะไม่รับประทานสิ่งใด ๆ จนกว่าพวกเราได้ฆ่าเปาโลแล้ว

23:15 ฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายพร้อมกับพวกสมาชิกสภาจงแจ้งให้นายพันทราบว่าเขาต้องพาเปาโลลงมาหาท่านทั้งหลายพร้อม ๆ เหมือนกับว่าท่านทั้งหลายจะไต่สวนอะไรบางอย่างให้ครบถ้วนมากขึ้นเกี่ยวกับเปาโล และพวกเรา หรือก่อนที่เปาโลเข้ามาใกล้ ก็พร้อมแล้วที่จะฆ่าเปาโลเสีย”

23:16 และเมื่อบุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องการคิดปองร้ายของพวกเขา เขาก็ไปและเข้ามาในกรมทหาร และบอกเปาโล

23:17 แล้วเปาโลได้เรียกนายร้อยคนหนึ่งมายังท่าน และกล่าวว่า “ขอพาศายหนุ่มคนนี้นำมาหานายพัน เพราะเขามีเรื่องหนึ่งที่จะบอกนายพัน”

23:18 เหตุฉะนั้นนายร้อยจึงรับตัวชายหนุ่มคนนั้น และพาเขาไปหานายพัน และกล่าวว่า “เปาโลผู้เป็นนักโทษนั้นเรียกข้าพเจ้ามายังเขา และขอให้ข้าพเจ้าพาศายหนุ่มคนนี้นำมาหาท่าน ผู้ซึ่งมีเรื่องบางอย่างที่จะกล่าวแก่ท่าน”

23:19 แล้วนายพันจึงจูงมือชายหนุ่มคนนั้น และไปกับเขาแต่ลำพัง และถามเขาว่า “เจ้าจะแจ้งความอะไรแก่เรา”

23:20 และเขากล่าวว่า “พวกยิวได้ตกลงกันที่จะขอท่านว่า ให้ท่านพาเปาโลลงไปยังสภาเวลาพรุ่งนี้ เหมือนกับว่าพวกเขาจะไต่สวนอะไรบางอย่างให้ครบถ้วนมากขึ้นเกี่ยวกับเปาโล

23:21 แต่ท่านอย่ายอมพวกเขา เพราะว่ามีคนกำลังคิดปองร้ายต่อเปาโลในพวกเขาว่าสี่สิบคน ซึ่งได้ผูกมัดตนเองด้วยคำปฏิญาณว่า พวกเขาจะไม่กินหรือดื่มอะไรจนกว่าพวกเขาได้ฆ่าเปาโลเสีย และบัดนี้พวกเขาพร้อมแล้ว โดยคอยรับคำสั่งจากท่าน”

23:22 ดังนั้นนายพันจึงให้ชายหนุ่มนั้นไป และกำชับเขาว่า “ดูเถิด เจ้าอย่าบอกผู้ใดว่า เจ้าได้แจ้งสิ่งเหล่านี้แก่เรา”

23:23 และนายพันได้เรียกนายร้อยสองคนมาหาท่าน โดยกล่าวว่า “จงจัดพลทหารสองร้อยคนให้พร้อมที่จะไปยังเมืองซีซารียา กับทหารม้าเจ็ดสิบคน และทหารหอกสองร้อยคน ตอนสามทุ่มคืนนี้

23:24 และจงจัดพวกสัตว์ให้พวกเขา เพื่อพวกเขาจะให้เปาโลขี่ และพาเขาด้วยความปลอดภัยไปยังเฟลิกส์ผู้ว่าราชการการเมือง”

23:25 และนายพันได้เขียนจดหมายตามลักษณะต่อไปนี้

23:26 “คลาวดิอุสลิเซียส ได้ส่งคำทักทายมายัง เจ้าคุณเฟลิกส์ ท่านผู้ว่าราชการ ผู้มีอำนาจสูงสุดว่า

23:27 ชายคนนี้ได้ถูกจับโดยพวกยิว และเกือบจะถูกฆ่าเสียโดยพวกเขา แล้วข้าพเจ้าได้มาพร้อมกับพวกทหาร และช่วยเขาให้พ้น โดยเข้าใจว่าเขาเป็นคนสัญชาติโรม

23:28 และเมื่อข้าพเจ้าอยากจะทำเหตุที่พวกยิวกล่าวหาเขา ข้าพเจ้าได้พาเขาไปยังสภาของพวกเขา

23:29 ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารับรู้ ว่า ถูกกล่าวหาในเรื่องบรรดาคำถามเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของพวกเขา แต่ไม่มีข้อกล่าวหาที่ทำให้เขาสมควรแก่ความตายหรือเครื่องพันธนาการทั้งหลาย

23:30 และเมื่อมีผู้ได้แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบว่าพวกยิวมีการคิดปองร้ายชายคนนี้ ในทันใดนั้นข้าพเจ้าจึงส่งมายังท่าน และได้ให้คำสั่งแก่พวกผู้กล่าวหาของเขาเช่นกันที่จะพูดต่อหน้าท่านว่า พวกเขามีอะไรกับเขา สวัสดิ์”

23:31 แล้วพวกทหาร ตามที่ได้บัญชาพวกเขาไว้แล้ว ได้นำตัวเปาโลไป และพาท่านในเวลากลางคืนไปยังเมืองอันทิปาตริส

23:32 และในวันพรุ่งนี้ พวกเขาให้เหล่าทหารม้าไปกับเปาโล และได้กลับไปยังกรมทหาร

23:33 ผู้ซึ่ง เมื่อพวกทหารม้ามายังเมืองซีซารียาแล้ว และได้มอบจดหมายฉบับนั้นให้แก่ผู้ว่าราชการเมือง ได้มอบเปาโลไว้ต่อหน้าท่านด้วย

23:34 และเมื่อผู้ว่าราชการเมืองได้อ่านจดหมายฉบับนั้นแล้ว ท่านก็ถามเปาโลว่ามาจากแคว้นไหน และเมื่อท่านเข้าใจว่าเปาโลมาจากแคว้นซีลีเชีย

23:35 “เราจะฟังคำให้การของเจ้า” ท่านกล่าว “เมื่อพวกผู้กล่าวหาของเจ้ามาด้วย” และท่านได้สั่งให้คุมตัวเปาโลไว้ในศาลปริทเตรียมของเฮโรด

เปาโลต่อหน้าสภาซานเฮดริน

ข้อ 1: “และเปาโล ซึ่งเพ่งมองพวกสมาชิกสภาอย่างจริงจัง กล่าวว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อพระพักตร์พระเจ้าล้วนแต่ตามใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีจนถึงทุกวันนี้”

นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่การประชุมสภาของพวกยิวถูกกล่าวถึงในหนังสือกิจการ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาโลแห่งทาร์ซัสเคยอยู่ในการประชุมเช่นนี้หลายครั้งแล้วก่อนที่จะเขาได้พบกับพระเยซูบนถนนเมืองดามัสกัสและกลายเป็นเปาโลอัครทูต แต่เขาไม่ได้ปรากฏตัวต่อหน้าชายเหล่านี้เลยตั้งแต่วันนั้นที่เขาได้ไปหาพวกเขาเพื่อขอหนังสือมอบอำนาจที่จะไปยังเมืองดามัสกัสเพื่อจับกุมพวกผู้เชื่อที่นั่น (กิจการ 9:1,2)

ขณะที่เปาโลยืนอยู่ต่อหน้าสภาใหญ่ซึ่งประกอบด้วยผู้อาวุโสเจ็ดสิบคน ชายทั้งหลายที่ได้รับฝากกิจการเหล่านั้นของชนชาติยิว เขาก็ “เพ่งมอง” พวกเขา พวกเขามีอำนาจที่จะปล่อยตัวเขา หรือตัดสินประหารชีวิตเขา และเขาสนใจเป็นธรรมดาในสีหน้าของพวกเขาและท่าทีที่พวกเขาต้อนรับเขา นี่ไม่ได้หมายความว่าเขามองพวกเขาอย่างกระวนกระวายใจ แต่ว่าเขาเพ่งมองพวกเขาอย่างตั้งใจขณะที่เขาพูดกับพวกเขา

“พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย...” ดังที่เราหมายเหตุไปแล้วหลายคราวก่อนหน้านี้ นี่เป็นรูปแบบการเรียกแบบปกติในท่ามกลางพวกยิว ในกรณีนี้ มันแสดงให้เห็นเช่นกันว่าเปาโลไม่ได้ถือว่าตัวเองมีความผิดในอาชญากรรมใดๆ-และเป็นไปได้อย่างยิ่งว่าเขาคาดหวังว่าอย่างน้อยจะได้รับความเคารพและความตั้งใจฟังจากชายเหล่านี้ และ (หวังว่า) จะได้รับความเข้าใจ

ถ้อยคำที่เขากล่าวเปิดคำแก้ต่างของเขาก็น่าแปลก: “ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อพระพักตร์พระเจ้าล้วนแต่ตามใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีจนถึงทุกวันนี้” นี่เป็นคำกล่าวด้วยใจกล้า แต่มันก็เป็นความจริงอยู่ดี แม้แต่การประชุมที่เปาโลกระทำต่อพวกคริสเตียนก็ถูกกระทำด้วยใจวินิจฉัยผิดและชอบอันแจ่มชัดเพราะเขาคิดว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ธเป็นศัตรูของศาสนาของบรรพบุรุษของเขา และเหมือนกับที่เขาได้เป็นพยานต่อหน้าอากิริปา เขาคิดอย่างจริงจังว่าเขา “ควรทำหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูแห่งนาซาเร็ธนั้น” (กิจการ 26:9)

ที่ว่าใจวินิจฉัยผิดและชอบของเขาแจ่มชัด “ต่อพระพักตร์พระเจ้า” ก็บ่งบอกว่าเขาได้ดำเนินชีวิตในความยำเกรงพระเจ้าและได้รับใช้พระองค์อย่างสิ้นสุดใจ (ตามความเข้าใจของเขาเกี่ยวกับการรับใช้) จนถึงบัดนี้เมื่อเขาขึ้นอยู่ต่อหน้าสภาซานเฮดรินเพื่อให้การ กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลได้มีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีในการข่มเหงและความคิดผิด และเขาได้มีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีในการปกป้องความจริงนั้น ถึงแม้ว่าก่อนการกลับใจเชื่อของเขาเขาเคยคิดผิด เขาก็ถือเสมือนว่าสิ่งที่เขาทำไปนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง บัดนี้ตั้งแต่เขากลับใจรับเชื่อและเขาได้รู้ว่าพระเยซูผู้ซึ่งเขาเคยข่มเหงทรงเป็นพระเมสสิยาห์ พระผู้ช่วยให้รอด และกษัตริย์ผู้จะเสด็จ

มานั้นอย่างแท้จริง เขาก็ร้อนรนในการเป็นพยานของเขาเพื่อรับรองความจริงนั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน พอๆกับที่เขาเคยร้อนรนในความพยายามของเขาที่จะกวาดล้างความเชื่อแบบคริสเตียนโดยการเข่นฆ่าพวกผู้เชื่อ

แน่นอนว่าเราต้องเห็นความจริงที่ยิ่งใหญ่ประการหนึ่งตรงนี้: ข้อเท็จจริงที่ว่าคนๆหนึ่งมีใจวินิจัยผิด และชอบอันดีไม่ได้พิสูจน์ว่าเขาคิดถูก สมาชิกคริสตจักรจำนวนมากวันนี้มีใจวินิจัยผิดและชอบอันดีในกิจกรรมทั้งหมดของคริสตจักรของพวกเขา พวกเขาทำงานหนักในคริสตจักร พวกเขากระตือรือร้นและจริงจัง พวกเขาดำเนินชีวิตอย่างสะอาดและเป็นคนมีศีลธรรมอันดี-แต่พวกเขาไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย และพวกเขาก็หลงหายพอๆกับคนเหล่านั้นที่อยู่ในดินแดนที่ไหว้รูปเคารพและไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐ! ผู้คนที่มีความเหล่านี้จำนวนมากต้องหยุดให้นานพอที่จะฟังเสียงของพระเจ้าจากพระวาระของพระเจ้า- “ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่!...ถ้าท่านทั้งหลายไม่บังเกิดใหม่ พวกท่านก็จะพินาศทุกคนเหมือนกัน!” คนมากมายถูกเลี้ยงดูจนเติบโตในคริสตจักร พวกเขาได้รับการอบรมเลี้ยงดูในบ้านที่ดีและเคร่งศาสนา พวกเขาได้รับการสั่งสอนในสิ่งเหล่านั้นของคริสตจักรและ “ศาสนา” แต่พวกเขาไม่เคยตระหนักเลยว่า “ศาสนา” ไม่ใช่สิ่งที่ช่วยให้รอด ความรอดมาโดยการบังเกิดจากพระวิญญาณและการถูกล้างชำระในพระโลหิตของพระเยซู (ยอห์น 3:3,5,7; 1 ปด. 1:23)

ข้อ 2: “และอานาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิตจึงสั่งคนเหล่านั้นที่ยืนอยู่ข้างท่านให้ตบท่านที่ปาก”

การกระทำนี้เป็นลักษณะเฉพาะตัวของอานาเนีย ชายผู้นั้นที่ใช้ตำแหน่งหน้าที่ของตนเพื่อจุดประสงค์อันเห็นแก่ตัวทางการเมือง เขาเป็นคนร้ายและมีอิทธิพล และเขาใช้อิทธิพลของตนในแบบที่ไร้กฎหมายและรุนแรง เขายังเป็นมิตรกับพวกโรมด้วย และเป็นปฏิปักษ์ต่อพวกยิว

เหตุการณ์คล้ายๆกันถูกบันทึกไว้ในยอห์น 18:19-23 เมื่อพระเยซูทรงปรากฏต่อหน้าคายาฟาสหลังจากที่พระองค์ทรงถูกจับกุมในสวนเกทเสมานี มหาปุโรหิตผู้นั้นถามพระองค์เกี่ยวกับหลักคำสอนที่พระองค์ทรงสอน และพระเยซูทรงตอบกลับว่า “เราได้กล่าวอย่างเปิดเผยแก่โลก เราได้สั่งสอนเสมอในธรรมศาลาและในพระวิหาร ที่ซึ่งพวกยิวชุมนุมกันเสมอ และเราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับ ๆ เลย ท่านถามเราทำไม จงถามคนเหล่านั้นซึ่งได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับพวกเขา คุณเกิด พวกเขาทราบที่เราได้กล่าวอะไร” และเมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว คนหนึ่งในพวกเจ้าหน้าที่ซึ่งยืนอยู่ที่นั่นได้ตบพระเยซูด้วยฝ่ามือของเขา โดยกล่าวว่า “เจ้าตอบมหาปุโรหิตอย่างนั้นหรือ” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ถ้าเราพูดสิ่งชั่วร้าย จงเป็นพยานถึงสิ่งชั่วร้ายนั้น แต่ถ้าพูดถูก ท่านตบเราทำไม”

อานาเนียสั่งคนเหล่านั้นให้ตบปากเปาโลเพื่อหยุดเขาไม่ให้พูดต่อ คำพยานของเปาโลได้รั้โทะสะของมหาปุโรหิต เพราะเขาประกาศว่าเขาได้ดำเนินชีวิตในใจวินิจัยผิดและชอบอันดีทั้งสิ้นต่อพระพักตร์พระเจ้า ขณะที่พวกยิวเหล่านั้นถือว่าเขาเป็นผู้ละทิ้งความเชื่อ อัครทูตท่านนี้ได้กล่าวถ้อยคำของตนด้วยความใจเย็นและความหนักแน่นแบบเหลือเชื่อเช่นนั้น ความมั่นใจเต็มเปี่ยมเช่นนั้น จนพวกเขาโมโหเขาหนักยิ่งกว่าเดิมอีก และมหาปุโรหิตสั่งคนเหล่านั้นที่ยืนอยู่ข้างๆเปาโลให้ตบปากเขา

ข้อ 3: “แล้วเปาโลได้กล่าวแก่ท่านว่า “พระเจ้าจะทรงตบเจ้า เจ้าผู้เป็นผนังที่ฉาบด้วยปูนขาว เพราะเจ้านิ่งเพื่อจะพิพากษาข้าพเจ้าตามพระราชบัญญัติ และสั่งให้ข้าพเจ้าถูกตบตีซึ่งขัดต่อพระราชบัญญัติหรือ”

“พระเจ้าจะทรงตบเจ้า!” ในที่นี้เปาโลกล่าวถ้อยคำที่เป็นคำพยากรณ์ เขาไม่ได้โกรธ เขาไม่มีความปรารถนาที่จะโต้ตอบชายผู้นี้ด้วยการแก้แค้น เปาโลเป็นผู้ที่เตือนใจชาวโรมเหล่านั้นในหนังสือโรมว่า “อย่าแก้แค้นให้ตัวพวกท่านเอง แต่จงเปิดทางให้แก่พระพิโรธดีกว่า เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนอง” (รม. 12:19) ในฮีบรู 10:30 เปาโลเขียนไว้ว่า “พวกเรารู้จักพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า ‘การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนอง องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส’” เปาโลมั่นใจว่าอานาเนียไม่สามารถปฏิบัติต่อผู้รับใช้ของพระเจ้าในลักษณะนั้นและจะลอยนวลไปได้ ดังนั้น ในจิตวิญญาณแห่งคำเตือน เปาโลจึงกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่อานาเนีย และตามที่โจเซฟสันนักประวัติศาสตร์ได้บันทึกไว้ คำพยากรณ์นี้กลายเป็นจริง เพราะว่าอานาเนียพบจุดจบอันทารุณ ตามที่บันทึกไว้ใน International Standard Bible Encyclopaedia เขาถูกฆ่าโดยพวกรักษาติเพราะจิตใจที่เข้าข้างพวกโรมของเขา

“...เจ้าผู้เป็นผนังที่ฉาบด้วยปูนขาว!” นี่เป็นสำนวนที่มีความหมายว่าคนหน้าซื่อใจคด พระเยซูทรงใช้สำนวนที่คล้ายๆกันตอนที่พระองค์ตรัสกับพวกฟาริสีและเรียกพวกเขาว่าพวกคนหน้าซื่อใจคด โดยเปรียบเทียบพวกเขา กับ “บรรดาอู๋มอ่งคังซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ซึ่งข้างนอกดูงดงามจริง ๆ แต่ข้างในก็เต็มไปด้วยบรรดากระดูกของพวกคนตาย และการโสโครกสารพัด พวกเจ้าก็เช่นกันด้วย ภายนอกปรากฏแก่มนุษย์ว่าชอบธรรม แต่ภายในพวกเจ้าเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า” (มธ. 23:27,28)

“กำแพงที่ฉาบด้วยปูนขาว” (หรือ “อู๋มอ่งคังซึ่งฉาบด้วยปูนขาว”) ถูกฉาบด้วยสารเคลือบอย่างหนึ่ง (ซึ่งผสมกันระหว่างปูนกับน้ำ) ซึ่งล้างออกได้ง่าย มันให้ลักษณะภายนอกที่สะอาดอย่างงดงาม ชาวจนแสบตาเมื่อดูจากภายนอก แต่ฝุ่นเยอะ (หรือความเปื้อนเน่า) อาจถูกปิดบังอยู่ภายใต้ได้ ตามที่ใช้กับพวกผู้นำทางศาสนาในสมัยนั้น พวกเขาสวมใส่เสื้อผ้าสวยงาม ประดับกายอย่างประณีต และให้ภาพลักษณ์ภายนอกของความสง่างามและสิทธิอำนาจ แต่ชายผู้นั้นที่สวมใส่เสื้อผ้าแบบบุโรหิตก็มักเสื่อมทรามและหน้าซื่อใจคด โดยปรนเปรอแต่ผลประโยชน์อันเห็นแก่ตัวของเขาเองขณะที่ใส่แสร้งว่าปรนนิบัติสิ่งต่างๆของพระเจ้า กับอานาเนียก็เป็นเช่นนั้น เขาไม่ได้สนใจในการอำนวยการความยุติธรรม แต่สนใจในการเอาใจใส่ภาษาเฮตริณและรักษาสวัสดิภาพส่วนตัวของเขาเอง

“เจ้านิ่งเพื่อจะพิพากษาข้าพเจ้าตามพระราชบัญญัติ และสั่งให้ข้าพเจ้าถูกตบตีซึ่งขัดต่อพระราชบัญญัติหรือ” หนังสือเหล่านั้นของโมเสสกล่าวถึงพระราชบัญญัติอย่างชัดเจนมาก และแม้แต่ตามที่กฎหมายปัจจุบันทั้งหลายของเราระบุไว้ พวกมันระบุว่าคนๆหนึ่งต้องได้รับการไต่สวนแบบยุติธรรม ว่าคำแก้ต่างของเขาเองต้องถูกรับฟัง:

อพยพ 23:1,2: “เจ้าอย่านำเรื่องเท็จไปเล่าต่อ ๆ กัน อย่าให้มือของเจ้าเข้าส่วนเป็นพยานที่ไม่ยุติธรรมกับคนชั่ว เจ้าอย่าทำความชั่วร้ายตามอย่างคนจำนวนมากที่พวกเขาทำกันอยู่นั้น ทั้งเจ้าอย่าเป็นพยานลำเอียงเข้าข้างคนหมู่มาก จะทำให้คำพิพากษาบิดเบือนไป”

เลวีนิติ 19:15,35: “เจ้าทั้งหลายอย่าพิพากษาด้วยความอธรรม เจ้าอย่าลำเอียงเข้าข้างคนยากจนหรือเห็นแก่หน้าคนใหญ่คนโต แต่เจ้าจงพิพากษาเพื่อนบ้านของเจ้าด้วยความชอบธรรม...เจ้าทั้งหลายอย่าพิพากษาด้วยความอธรรม ในการวัดความยาว ในการชั่งน้ำหนัก หรือในการนับจำนวน”

พระราชบัญญัติ 19:15-19: “อย่าให้พยานปากเดียวยืนยันกล่าวโทษผู้หนึ่งผู้ใด ในเรื่องความชั่วช้า หรือในเรื่องบาปใด ๆ ซึ่งเป็นบาปอันใดที่เขาได้กระทำ แต่ในปากของพยานสองคน หรือในปากของพยานสามคน เรื่องนั้นจึงจะเป็นที่เชื่อถือได้ ถ้ามีพยานเท็จยืนยันกล่าวโทษคนหนึ่งคนใด เพื่อปกป้องว่าเขาเรื่องความผิดดั่งนั้น จงให้ทั้งสองคนที่ต่อสู้คดีกันนั้นยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ต่อหน้าพวกปุโรหิตและผู้พิพากษาทั้งหลาย ซึ่งจะประจำการอยู่ในสมัยนั้น และพวกผู้พิพากษาจะไต่สวนอย่างถ่วงถ่วง และดูเถิด ถ้าพยานนั้นเป็นพยานเท็จ และได้กล่าวปกป้องว่าพี่น้องของเขาเป็นความเท็จ ดั่งนั้น ท่านจงกระทำต่อคนนั้นตามที่เขาตั้งใจจะกระทำแก่พี่น้องของเขา ดั่งนั้นท่านจึงจะกำจัดความชั่วร้ายจากท่ามกลางท่านทั้งหลายเสีย”

ในสุภาษิต 18:13 ซาโลมอนประกาศว่า “คนที่ตอบเรื่องหนึ่งเรื่องใดก่อนที่เขาได้ยินเรื่องนั้น ก็เป็นความโง่และความอับอายแก่เขา!”

นิโคเดมัส ในยอห์น 7:51 ก็พูดออกตัวเพื่อพระเยซูโดยถามว่า “พระราชบัญญัติของพวกเราตัดสินคนใด ก่อนที่มันฟังเขา และทราบว่าเขาทำอะไรหรือ”

เปาโลคุ้นเคยดีกับบัญญัติของเลวี และเขาก็พร้อมเป็นพยานให้การต่อหน้าสภาอันเป็นที่ซึ่งพระราชบัญญัติและความยุติธรรมควรที่จะมีชัย พระราชบัญญัติให้ออกาสทุกคนที่จะแก้ต่างให้ตัวเอง แต่อานาเนีย ซึ่งตั้งตัวเป็นตุลาการเพื่อฟังและตัดสินความตามกฎหมายได้สั่งตบปากเปาโลทันทีที่เขาเริ่มแก้ต่างของตน

ข้อ 4 และ 5: “และคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ได้กล่าวว่า “เจ้าด่าว่ามหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ” แล้วเปาโลได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่รู้มาก่อน พี่น้องทั้งหลาย ว่า เขาเป็นมหาปุโรหิต ด้วยมีเขียนไว้แล้วว่า ‘เจ้าอย่ากล่าวสิ่งชั่วร้ายต่อผู้ปกครองแห่งประชากรของเจ้า’”

“เจ้าด่าว่ามหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “เจ้ากล้าเหยียดหยามหรือดูหมิ่นมหาปุโรหิตของพระเจ้า ผู้แทนของพระเจ้าในการไต่สวนนี้หรือ?”

“ข้าพเจ้าไม่รู้มาก่อน พี่น้องทั้งหลาย ว่า เขาเป็นมหาปุโรหิต” มีการตีความอันหลากหลายเกี่ยวกับคำกล่าวของเปาโลในที่นี้ บางคนเสนอว่าสายตาของเปาโลแยแสเสียจนการมองเห็นของเขาเป็นภาพเบลอและเขามองเห็นชายคนนั้นไม่ชัดที่ได้สั่งคนให้ตบปากเขา แน่แน่นอนว่านี่สอดคล้องกับสันนิษฐานที่ว่า “หนามในเนื้อ” (ที่อัศจรรย์ท่านนี้พูดถึงใน 2 โครินธ์ 12:7-10) เป็นโรคตาชนิดหนึ่งแบบเรื้อรัง

ที่เป็นไปได้มากกว่าก็คือว่า เปาโลไม่รู้ว่ อานาเนียเป็นมหาปุโรหิตเพราะว่าในยุคสมัยนั้นโดยเฉพาะของประวัติศาสตร์ยิว มีการเปลี่ยนปุโรหิตหลายครั้งและรวดเร็ว บางครั้งตำแหน่งมหาปุโรหิตก็ว่างลงเป็นเวลานาน ซึ่งในระหว่างนั้นใครสักคนแค่ทำหน้าที่เป็นมหาปุโรหิตจนกว่าอีกคนหนึ่งจะมารับตำแหน่งนี้อย่างเป็นทางการ ตามที่โจเซฟัสกล่าว มันเป็นแบบนี้ตอนที่เปาโลมาอยู่ต่อหน้าสภาซานเฮดรินเพื่อถูกไต่สวนในคราวนี้อานาเนียไม่ใช่มหาปุโรหิตอย่างเป็นทางการ แต่กำลังเติมตำแหน่งนี้ให้เต็มแบบชั่วคราว ไม่ว่าจะเหตุผลจะเป็นอะไรก็ตามที่เปาโลดูไม่ออกว่าชายผู้นี้เป็นมหาปุโรหิต ก็มีคำขอโทษในคำพูดของเขาทันที ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเคารพที่มีต่อตำแหน่งนี้ หากไม่ใช่ต่อชายผู้นั้นที่ครองตำแหน่งนี้:

“มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เจ้าอย่ากล่าวสิ่งที่ชั่วร้ายต่อผู้ปกครองแห่งประชากรของเจ้า’” เปาโลอ้างอิงตรงนี้ ไปยังอพยพ 22:28: “เจ้าอย่าดำ่ว่าผู้เป็นพระทั้งหลาย หรือสาปแช่งผู้ปกครองแห่งประชากรของเจ้า” นี้ไม่ได้หมายถึงตำแหน่งของมหาปุโรหิตเท่านั้น แต่หมายถึงตำแหน่งต่างๆที่มีความสำคัญและสิทธิอำนาจ

ในจดหมายของเขาที่ส่งถึงคริสตจักรที่เมืองเฮสเสโลนิกา เปาโลหนุนใจพวกคริสเตียนที่นั่นให้ “รู้จักคนเหล่านั้นซึ่งทำงานหนักอยู่ท่ามกลางพวกท่าน และซึ่งปกครองเหนือพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า และเตือนสติพวกท่าน และจงเคารพพวกเขาให้มากในความรักเพราะเห็นแก่บรรดาการงานของพวกเขา ...” (1 ธส. 5:12,13) เขาเขียนถึงที่ตัสผู้รับใช้หนุ่มว่า “จงให้พวกเขาระลึกที่จะนอบน้อมต่อบรรดาผู้ปกครองบ้านเมืองและผู้มีอำนาจ ให้เชื่อฟังบรรดาเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ให้พร้อมที่จะกระทำการงานที่ดีทุกอย่าง” (ทต. 3:1) ดังนั้น เปาโลคงจะไม่แสดงความไม่เคารพต่อมหาปุโรหิตผู้นี้หากเขาทราบว่าเขากำลังพูดกับมหาปุโรหิตอยู่ไม่ใช่ เพราะว่าเขาเคารพชายที่ชื่ออานาเนียหรือวิธีการของเขาในการจัดการกับคดีนี้ แต่เพราะว่าเขามีความเคารพต่อตำแหน่งมหาปุโรหิตและต่อคนเหล่านั้นที่อยู่ในสิทธิอำนาจ หากไม่มีสิ่งอื่นในคำพยานของเขา นี่ก็อาจจะทำให้ผู้ฟังเหล่านั้นของเขาเชื่อแล้วว่าเปาโลไม่ใช่คนละเมิดพระราชบัญญัติ ไม่ใช่คนยุยงให้เกิดการจลาจลและการกบฏต่างๆ แต่เป็นชายคนหนึ่งซึ่งรักสงบและเคารพกฎหมาย

ข้อ 6: “แต่เมื่อเปาโลรับรู้ว่าเป็นพวกสะดูสี และอีกส่วนเป็นพวกฟาริสี ท่านจึงร้องขึ้นในสภานั้นว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นฟาริสีคนหนึ่ง และเป็นบุตรชายของฟาริสีคนหนึ่ง เรื่องความหวังและการเป็นขึ้นมาจากความตาย ข้าพเจ้าจึงถูกไต่สวน”

แน่นอนว่าเปาโลคุ้นเคยเป็นอย่างดีกับสภาซานเฮดริน-หากไม่คุ้นกับเหล่าสมาชิกปัจจุบันของมัน ก็คุ้นเคยกับการปฏิบัติงานต่างๆของมัน ผมไม่สงสัยเลยว่าคนที่เขาเคยรู้จักหลายคนอยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้นที่รวมกันเป็นสภานี้ ตามที่กล่าวไว้ในกาลาเทีย 2:1 เวลาผ่านไปสิบสี่ปีแล้วตั้งแต่สภาซานเฮดรินได้มอบอำนาจให้เขาไปยังเมืองดามัสกัสเพื่อจับกุมพวกคริสเตียน แต่เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าชายเหล่านั้นหลายคนยังเป็นสมาชิกสภานี้อยู่

“เมื่อเปาโลรับรู้ว่าเป็นพวกสะดูสี และอีกส่วนเป็นพวกฟาริสี...” ในที่นี้เปาโลใช้ความรู้ของเขาเกี่ยวกับสภาซานเฮดรินให้เป็นประโยชน์ เขารู้ว่าสภานี้ประกอบด้วยสองคณะที่แก่งแย่งชิงดีกันของศาสนายูดาย-พวกสะดูสีและพวกฟาริสี-ถึงแม้เราไม่ทราบแน่นอนว่าฝ่ายไหนเป็นเสียงข้างมากในขณะนั้น การศึกษาค้นคว้าหนังสือชาวประเสริฐทั้งสิ้นเล่มเปิดเผยว่าสองคณะนี้ไม่เห็นพ้องตรงกันในหลายเรื่อง โดยหัวข้อที่โดดเด่นมากที่สุดก็คือ เรื่องการเป็นขึ้นจากตายของร่างกาย การมีอยู่จริงของพวกทูตสวรรค์ และการมีอยู่จริงของวิญญาณทั้งหลาย พวกฟาริสีเชื่อหลักคำสอนทั้งสามเรื่องนี้ พวกสะดูสีไม่เชื่อเลยสักเรื่อง

เปาโลน่าจะสรุปแล้วว่าเป็นเรื่องโง่เขลาที่จะคาดหวังความยุติธรรมจากสภานี้ และเขาจึงเห็นว่าเป็นการรอบคอบและเหมาะสมที่จะคิดถึงความปลอดภัยของตัวเอง เขาเห็นจากการวางตัวของอานาเนีย และจากจิตวิญญาณที่ถูกเผยให้เห็นโดยรวมว่าเหล่าสมาชิกของสภาซานเฮดริน ซึ่งเหมือนกับยิวคนอื่นๆ มีอคติเกินกว่าจะใช้เหตุผลใดๆ ถูกขับเคลื่อนโดยโทสะอันมืดบอด ความเกลียดชัง และความมุ่งมั่นที่จะกำจัดเขาทิ้ง

เสีย สิ่งที่เขากระทำต่อไปนี้แสดงให้เห็นความเฉลียวฉลาดของเปาโลและเปิดเผยถึงความรู้อันลึกซึ้งของเขาเกี่ยวกับสันดานมนุษย์

“พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย...” พวกเขาไม่ใช่ “พวกพี่น้อง” ของเขาอย่างแน่นอน นอกจากในฝ่ายเนื้อหนัง พวกเขาเป็นชนร่วมชาติของเขา ไม่ใช่เหล่าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว แต่เขาพูดกับพวกเขาด้วยความเคารพตามธรรมเนียมและใช้วิธีพูดตามที่ใช้กันตอนปราศรัยต่อหน้าฝูงชน

“ข้าพเจ้าเป็นพาริสีคนหนึ่ง และเป็นบุตรชายของพาริสีคนหนึ่ง” ในที่นี้เปาโลเตือนความจำสภานั้นถึงข้อเท็จจริงประการหนึ่งที่เขากล่าวถึงบ่อยครั้งในคำพยานของเขา เขาเกิดมาในบ้านของพาริสีคนหนึ่ง-และถึงแม้พระคัมภีร์ไม่บอกเราถึงชื่อของชายคนนั้นที่เป็นบิดาของเขา คำประกาศนี้ก็บอกเราว่าเปาโลเป็นพาริสีคนหนึ่งแบบสืบทอดกันมา เขาถูกเลี้ยงดูให้เป็นพาริสี ได้รับการอบรมสั่งสอนตามหลักคำสอนของพวกพาริสี และเขาได้ทำเช่นนั้นต่อไปตราบเท่าที่เขาปฏิบัติตามศาสนาของพวกยิว แม้กระทั่งในขณะนั้นเขาก็ไม่ได้พรางไปจากหลักคำสอนสำคัญๆเหล่านั้นซึ่งแบ่งแยกคนนั้นจากคณะของพวกสะดูสี-นั่นคือ หลักคำสอนเรื่องทูตสวรรค์ วิญญาณ และการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกาย

“เรื่องความหวังและการเป็นขึ้นมาจากความตาย ข้าพเจ้าจึงถูกไต่สวน” ในที่นี้เปาโลพูดกับเหล่าสมาชิกของสภาซานเฮดรินที่เป็นพวกพาริสี พวกเขาสอนหลักคำสอนเรื่องเหล่าทูตสวรรค์ หลักคำสอนเรื่องวิญญาณทั้งหลาย และแน่นอนว่าพวกเขาเชื่อว่าบรรดาคนรักของพวกเขาที่ตายไปแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายในเวลาอันเหมาะสมของพระเจ้าเอง เปาโลไม่ได้ปฏิเสธแต่อย่างใดว่าเขาเป็นผู้เชื่อคนหนึ่ง เป็นคริสเตียนคนหนึ่งซึ่งบังเกิดใหม่แล้ว เขาไม่ได้เห็นพ้องกับพวกพาริสีในส่วนที่เกี่ยวข้องกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว แต่เขาเห็นพ้องตรงกันกับพวกเขาในความเชื่อของพวกเขาว่าคนตายจะเป็นขึ้นมาอีกแน่นอนว่าพวกเขาทุกคนรู้ว่าเขาได้เทศนาเรื่องการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูในการเดินทางหลายครั้งของเขาจากปลายสุดของโลกด้านหนึ่งไปยังอีกด้าน เขาได้เทศนาหลักคำสอนเดียวกันนั้นแก่พวกยิวและพวกคนต่างชาติเหมือนกัน และได้นิยามข่าวประเสริฐว่าประกอบด้วยคำสอนเรื่องการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู (1 คร. 15:1-4) เขาได้เทศนาเรื่องความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า เขาได้ประกาศอย่างเปิดเผยว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์นั้น พระเมสสิยาห์นั้นที่พวกเขารอคอยมานาน และเขาได้กล่าวหาพวกยิวว่าตริ้งพระเมสสิยาห์ของพวกเขาที่กางเขน แต่เขาเห็นพ้องตรงกันกับพวกพาริสีเต็มร้อยในหลักคำสอนของพวกเขาเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย ดังนั้นเขาจึงสามารถพูดกับพวกเขาได้อย่างสัตย์จริง โดยยืนยันว่าเพราะการเทศนาแบบกระตือรือร้นของเขาเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย เขาจึงถูกนำตัวมาไต่สวนเพื่อตัดสินชี้ขาดความเป็นความตายของเขา

เหล่าสมาชิกของสภาซานเฮดรินอ่อนไหวมากในหัวข้อเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย-ข้อเท็จจริงประการหนึ่งซึ่งเปาโลทราบอย่างไม่ต้องสงสัย และเนื่องจากพวกเขาไม่ยอมฟังเขาตามกฎต่างๆแห่งความยุติธรรมและพระราชบัญญัติ เขาจึงยกเรื่องที่เขาจะรู้ว่าจะเป็นหัวข้อเผ็ดร้อนที่สุดที่จะยกมาพูดต่อหน้าพวกเขาได้ มันเหมือนกับว่าเขาประกาศแก่พวกพาริสีเหล่านั้นว่า “หลักคำสอนที่ได้แบ่งแยกพวกท่านจากเหล่าปฏิบัติของพวกท่าน

คือพวกสะดูสี กำลังถูกเติมพันธ-หลักคำสอนซึ่งเป็นรากฐานแห่งความหวังทั้งสิ้นของพวกท่าน คือ การเป็นขึ้นจากตายของบรรดาคนรักของพวกท่าน!” คำประกาศของเขาส่งผลกระทบต่อเขาได้คาดหมายไว้

ข้อ 7 และ 8: “และเมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว เกิดมีความขัดแย้งกันระหว่างพวกฟาริสีกับพวกสะดูสี และฝูงชนก็แตกแยกกัน ด้วยพวกสะดูสีกล่าวว่า การเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี และทูตสวรรค์ก็ไม่มี หรือวิญญาณก็ไม่มี แต่พวกฟาริสียอมรับว่ามีทั้งนั้น”

ดังนั้นจึงเกิดการแตกแยกในศาสนาเฮตรินและความโกลาหลก็เป็นผลที่ตามมาของคำพยานของเปาโลที่กล่าวแก่พวกฟาริสีนั้น “เกิดมีความขัดแย้งกัน”-ข้อโต้แย้งหนึ่ง ความแตกต่างที่ถูกแสดงออกมาในเรื่องความคิดเห็น “ระหว่างพวกฟาริสีกับพวกสะดูสี”-และเห็นได้ชัดว่าการโต้แย้งนี้ขยายออกไปนอกสถานี่จนรวมถึงสมาชิกคนอื่นๆของสองคณะนั้นด้วย เพราะเราอ่านว่า “และฝูงชนก็แตกแยกกัน”

“พวกสะดูสีกล่าวว่า การเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี และทูตสวรรค์ก็ไม่มี หรือวิญญาณก็ไม่มี” คนพวกนี้เป็นพวกดรรชนีนิยม เช่นเดียวกับพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมในปัจจุบัน พวกเขาไม่ยอมรับหลักคำสอนพื้นฐานที่แท้จริงทั้งหลายแห่งความเชื่อนั้น พวกสะดูสีเชื่อว่าไม่มีสิ่งใดเลยนอกจากสิ่งที่จับต้องได้ พวกเขาเป็นพวกวัตถุนิยม ซึ่งเชื่อว่าการทำงานทุกอย่างที่มาจากจิตใจก็สียบยับไปยังการตัดแปลงของสสาร ในปรัชญาของพวกเขา จิตใจจะตายไปพร้อมกับร่างกายและไม่มีสิ่งที่เรียกกันว่าการลงโทษ (หรือบำเหน็จ) หลังความตาย ไม่มีความขึ้นขมยินดีหรือการทรมาน หลักคำสอนเดียวกันนี้ถูกยึดถือโดยนักปรัชญาจำนวนมากในสมัยของเรา เหมือนกับที่มันเคยถูกยึดถือโดยพวกคนสมัยโบราณ ส่วนตัวแล้วผมเคยเจอกับผู้รับใช้หลายคนที่ไม่เชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย พวกเขาไม่เชื่อในชีวิตของวิญญาณและจิตใจหลังความตาย

ผมรู้ว่ามันแปลกที่ใครสักคนที่อ้างว่าเคร่งศาสนาหรือที่ประกาศตัวว่ามีความเชื่อในพระเจ้าจะเชื่อหลักคำสอนแบบนั้นได้ แต่เราต้องจำไว้ว่ามนุษย์ถูกสร้างมาโดยมีความอยากที่จะนมัสการซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานให้ มนุษย์ ซึ่งถูกสร้างตามแบบพระฉายาของพระเจ้า เป็นผู้ฝึกฝนในศาสนาแบบรักษาไม่หาย และไม่ว่าความเชื่อของเขาจะเป็นแบบพวกคนป่าขนาดไหน เขาก็จะกราบไหว้บางสิ่งหรือใครสักคน ดังนั้นพวกสะดูสี ถึงแม้จะยึดมั่นในรูปแบบของ “ศาสนา” ก็ไม่ยอมรับชีวิตหลังความตาย โดยยกให้ทุกสิ่งเป็นฝีมือของโลกทางวัตถุ เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเขาจึงไม่ยอมรับการมีอยู่จริงของพวกทูตสวรรค์ (ซึ่งเป็นเหล่าวิญญาณที่มีตัวตน)

การเทศนาของเปาโลเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้าคือการยืนยันอันหนักแน่นของความจริงแห่งหลักคำสอนเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย มันให้ชัยชนะแก่คู่ปรับของพวกเขา คือพวกฟาริสี และเท่าที่เกี่ยวข้องกับพวกเขา มันคงจะดีหากนักเทศน์คลังศาสนาผู้นี้ถูกปิดปากเสียตลอดกาล!

“แต่พวกฟาริสียอมรับว่ามีทั้งนั้น” นั่นคือ พวกฟาริสีเชื่อในเหล่าทูตสวรรค์ ในวิญญาณและจิตใจว่ามีชีวิตอยู่ต่อไปหลังจากความตาย เช่นเดียวกับในการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกายของคนที่ตายไปแล้ว ดังนั้นเปาโล ซึ่งมีสายตาที่เฉียบแหลมและความรู้เกี่ยวกับศาสนาเฮตริน จึงเห็นโอกาสในการโน้มน้าวพวกฟาริสีในสถานี่นั้นให้มาอยู่ฝ่ายเขาในการโต้แย้งนี้ อันเป็นการหาทางออกจากความยุ่งยากที่เขาเผชิญอยู่ตอนนี้และที่ทำให้เขาถูกจับกุม

ข้อ 9: “และเกิดมีเสียงร้องอันดังขึ้น และพวกธรรมาจารย์ที่อยู่ฝ่ายพวกฟาริสีก็ลุกขึ้น และเถียงกัน โดยกล่าวว่า “พวกเราไม่พบความชั่วร้ายใด ๆ ในชายคนนี้ แต่ถ้าวิญญาณตนหนึ่ง หรือทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ได้พูดกับเขา ขออย่าให้พวกเราต่อสู้กับพระเจ้าเลย”

“และเกิดมีเสียงร้องอันดังขึ้น” ข้อพิพาททางศาสนาเป็นความโกลาหลที่น่าเกลียดที่สุดบนพื้นพิภพ! เปาโลได้ยู่ให้สองคณะแตกคอกันอย่างฉฉาด และการโต้แย้งระหว่างพวกเขาก็ทวีขึ้นจนกลายเป็นเสียงอื้ออึง ภาพเหตุการณ์อันน่าเกลียดได้ก่อตัวขึ้น ดังที่เราจะเห็นในพระคำข้อถัดไปของเรา

“พวกธรรมาจารย์” เป็นพวกมีความรู้ ได้รับการนับหน้าถือตาอย่างสูงจากประชาชนเพราะน้อยคนนักในสมัยนั้นอ่านออกเขียนได้ และมันเป็นฐานะของพวกธรรมาจารย์ที่จะทำหน้าที่ทั้งการอ่านและการเขียน พวกเขาเก็บรักษาพระราชบัญญัติที่ถ่ายทอดทางคำพูดไว้เป็นลายลักษณ์อักษรและส่งต่อพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู เพราะเป็นนักเรียนมีอาชีพในเรื่องพระราชบัญญัติ พวกเขามักลดทอนศาสนาให้เป็นการยึดถือรูปแบบอันไร้หัวใจ พวกเขาได้รับฝากหน้าที่ในการใช้พระราชบัญญัติในฐานะตุลาการทั้งหลายในสภาซานเฮดริน และเพราะมีการพูดถึงพวกเขาบ่อยๆ เราจึงสรุปได้ว่าพวกเขาอยู่ในคณะของพวกฟาริสี บัดนี้พวกธรรมาจารย์ “ที่อยู่ฝ่ายพวกฟาริสี” ก็ร้องเสียงดังปกป้องเปาโลว่า “พวกเราไม่พบความชั่วร้ายใด ๆ ในชายคนนี้ แต่ถ้าวิญญาณตนหนึ่ง หรือทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ได้พูดกับเขา ขออย่าให้พวกเราต่อสู้กับพระเจ้าเลย!”

นี่ชวนให้เรานึกถึงคำแนะนำที่กามาเลียให้ไว้ในกิจการ 5:34-39 ตอนที่เขายืนขึ้นในสภานั้นและพูดต่อต้านแผนการที่จะฆ่าพวกอัครทูต เขากล่าวว่า “พวกท่าน คนอิสราเอลทั้งหลาย พวกท่านจงระวังตัวให้ดีว่าพวกท่านตั้งใจว่าจะกระทำอะไรเรื่องคนเหล่านี้... เลิกยุ่งกับพวกเขาเถิด เพราะว่าถ้าความคิดนี้หรืองานนี้เป็นของมนุษย์ มันก็จะสูญสิ้นไป แต่ถ้าเป็นของพระเจ้า ท่านทั้งหลายก็ไม่สามารถโค่นล้มมันได้ เกรงว่าพวกท่านจะถูกพบว่าต่อสู้กับพระเจ้า!” ดังนั้นสภานั้นจึงสั่งเขียนพวกอัครทูต สั่งพวกเขาไม่ให้พูดในพระนามของพระเยซูอีกต่อไป และปล่อยพวกเขาไป

ในกรณีของเปาโล พวกธรรมาจารย์ที่อยู่ฝ่ายพวกฟาริสียืนขึ้นและประกาศว่าพวกเขาไม่พบความชั่วร้ายใดๆซึ่งมาจากอัครทูตท่านนี้ พวกเขาไม่พบว่าเขาเป็นศัตรูต่อศาสนาของพวกเขา พวกเขาไม่พบว่าเขาสั่งสอนหลักคำสอนที่ขัดต่อพระราชบัญญัติของโมเสส อันที่จริง การที่เขาสอนหลักคำสอนเรื่องการเป็นขึ้นจากตายนั้นก็เป็นสิ่งที่พวกเขาเห็นชอบ-หลักคำสอนหนึ่งซึ่งสำคัญยิ่งนักต่อพวกเขาจนประเด็นอื่นๆทั้งหมดในคำสอนของเปาโลกลายเป็นเรื่องไม่สำคัญ พวกเขาถึงขนาดเต็มใจที่จะลี้ภัยว่าเขาประกาศพระเยซูชวาณาซาเรีว่าทรงเป็นพระเมสสิยาห์!

ยิ่งกว่านั้น พวกเขา กล่าวว่า “ถ้าวิญญาณตนหนึ่ง หรือทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ได้พูดกับเขา ขออย่าให้พวกเราต่อสู้กับพระเจ้าเลย” พวกเขาอาจอ้างอิงไปยังคำพยานของเขาในข้อ 17 และ 18 ของบทที่แล้ว ที่เขาพูดถึงการอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร การตกอยู่ในภวังค์ และการได้รับคำเตือนจากพระเจ้าให้รีบออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม อย่างน้อยพวกเขาก็เต็มใจที่จะไม่สงสัยเปาโลเมื่อว่าเขาได้รับการติดต่อสื่อสารบางอย่างจากพระเจ้าจริงๆ บางทีเขาอาจไปในท่ามกลางพวกคนต่างชาติในความเชื่อฟังต่อการทรงนำของพระเจ้าจริงๆก็ได้ พวกเขาเต็มใจที่จะไปไกลขนาดนั้นเพื่อที่จะปกป้องหลักคำสอนของพวกเขาเรื่องการเป็นขึ้นจากตายของผู้ที่ตายไปแล้ว

เราจะต้องไม่สันนิษฐานว่าฟาริสีเหล่านี้ได้กลายเป็นเพื่อนรักของเปาโลแล้ว และพวกเขาไม่ได้เปลี่ยนความคิดของตนเกี่ยวกับความเชื่อแบบคริสเตียนด้วย พวกเขาไม่ได้เปลี่ยนความคิดของตนเกี่ยวกับสิ่งใดทั้งนั้น พวกเขาแค่เดือดดาลต่อผู้พวกสะดูสีจนพวกเขายินดีที่จะใช้ข้อโต้แย้งใดก็ได้เพื่อต่อสู้คนเหล่านั้น พวกเขายินดีที่จะเปลี่ยนคำให้การของเปาโลเพื่อแก้ต่างให้ตัวเองหากโดยการทำเช่นนั้นพวกเขาจะสามารถเปลี่ยนมันมาเป็นประโยชน์ต่อพวกเขาเองได้ในส่วนที่เกี่ยวกับหลักคำสอนเรื่องการเป็นขึ้นจากตายและชีวิตหลังความตาย

ข้อ 10: “และเมื่อเกิดความขัดแย้งกันใหญ่โต นายพันซึ่งกลัวเกรงว่าเปาโลจะถูกดึงออกเป็นขึ้น ๆ โดยพวกเขา จึงสั่งพวกทหารให้ลงไป และให้ใช้กำลังพาท่านไปเสียจากท่ามกลางพวกเขา และให้พาท่านเข้าไปไว้ในกรมทหาร”

นี่เป็นครั้งที่สองที่นายพันผู้นั้นช่วยชีวิตเปาโลให้รอดจากฝูงชน ในบทที่ 21 ข้อ 31 และ 32 ฝูงชนที่บ้าคลั่งนั้นกำลังจะฆ่าอัครทูตผู้นี้อยู่แล้ว และนายพันจำเป็นต้องพาพวกทหารของเขาและรีบลงไปที่ลานซึ่งเป็นที่ๆฝูงชนนั้นกำลังทุบตีเปาโล แต่ในที่นี้ต่อหน้าสภาซานเฮดรินความโกรธของสภาที่แบ่งออกเป็นสองฝ่ายนั้นมีไปยังสองคณะที่ขัดแย้งกัน-พวกฟาริสีต่อสู้พวกสะดูสี-โดยมีอัครทูตผู้นี้ติดอยู่ตรงกลาง แทนที่จะใส่ใจที่จะฟังความตรงหน้าพวกเขา สภานั้นกลับแบ่งออกเป็นสองกลุ่มที่แก่งแย่งกัน ฝ่ายหนึ่งพยายามที่จะกำจัดเปาโลเสีย อีกฝ่ายก็พยายามที่จะปกป้องเขา การแตกแยกนั้นเริ่มรุนแรงเสียจนนายพันกลัวว่าพวกเขาจะฉีกร่างอัครทูตผู้นี้เป็นชิ้นๆก่อนที่จะเขาจะช่วยเปาโลออกมาและพาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร!

ข้อ 11: “ในเวลากลางคืนวันนั้นเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่ข้างท่าน และตรัสว่า “จงมีกำลังใจที่ดีเถิด เปาโลเอ๋ย เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันนั้น”

หลังจากเหตุการณ์ที่เป็นความล้มเหลวและความสับสน พระเยซูได้เสด็จมา-ในความอ่อนโยน ความเมตตากรุณา และการปลอบประโลมใจเกินกว่าที่มิตรหรือสหายคนใดบนโลกจะให้ได้

“จงมีกำลังใจที่ดีเถิด!” พระองค์ได้ตรัสถ้อยคำเดียวกันนี้แก่เหล่าสาวกของพระองค์คืนนั้นที่พระองค์เสด็จมาหาพวกเขา โดยเดินมาบนทะเลที่มีพายุกระหน่ำ พวกเขากลัวตอนที่พวกเขาเห็นพระองค์ พวกเขาร้องอุทานว่า “นั่นผี!” แต่พระเยซูทรงทำให้ความกลัวของพวกเขาสงบทันที: “จงชื่นใจเถิด คือเราเอง อย่างกลัวเลย!” (อ่านมัทธิว 14:22-32)

ผมอยากให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพอพระทัยที่จะให้บันทึกเรื่องราวแบบละเอียดแก่เราเกี่ยวกับบทสนทนาที่เกิดขึ้นระหว่างเปาโลกับพระเยซูเจ้าคืนนั้นในกรมทหาร ยอห์น 21:25 บอกเราว่าถ้าทุกสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำถูกเขียนไว้ “แม้ทั้งโลกเองก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือเหล่านั้นที่จะถูกเขียน” ผมแน่ใจว่าการสนทนาที่เกิดขึ้นในกรมทหารคืนนั้นคงจะเพิ่มเข้ากับเนื้อหาส่วนนี้ของหนังสือกิจการเยอะมาก แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงเห็นว่าเป็นที่จะให้มันถูกบันทึกไว้

สองวันผ่านไปตั้งแต่การจับกุมอัครทูตเปาโล-เป็นสองวันที่วุ่นวาย น่ากลัว และมีหลายสิ่งเกิดขึ้น ร่างกายของผู้รับใช้ท่านนี้ของพระเจ้าบอบช้ำเพราะการถูกทุบตีที่เขาได้รับในวันที่เขาถูกจับกุม รอยฟกช้ำของเขาถูกเพิ่มเข้าอีกเพราะการจู่โจมครั้งใหม่ในขณะที่เขาถูกดึงไปมาโดยสองคณะที่ต่อสู้กันแห่งสภานั้น นอกจากนี้

ความเจ็บปวดแผ่ร่างกายที่เขากำลังสู้ทนอยู่นั้น ยังมีความทุกข์ในจิตวิญญาณของเขาที่ถูกเพิ่มเข้ามา ก่อนหน้านั้นเขาแน่ใจเหลือเกินว่าเขาสามารถนำเสนอข่าวสารของเขาแก่ชนร่วมชาติของเขาได้ แน่ใจว่าสภาซานเฮดรินจะฟังเขา! แต่เขาไม่ได้รับอนุญาตให้กล่าวคำพยานของเขาจบในทั้งสองกรณี ผู้คนที่เขาพูดด้วยจากบันไดนั้นของกรมทหารเกิดบ้าคลั่งเพราะความเกลียดชังเมื่อเขากล่าวถึงพวกคนต่างชาติ และสภาซานเฮดรินก็เกิดวุ่นวายขึ้นมาเพราะหลักคำสอนของเขาเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย เหนือสิ่งอื่นใดก็คือใจและความคิดของเขาปรารถนาที่จะชนะพวกยิวมาถึงพระคริสต์ของเขา ที่จะทำให้พวกเขาเห็นว่าพระเยซูชื่อนาซาเร็ธทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่พวกเขารอคอย ถึงแม้พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงกล่าวถึงมากนักเกี่ยวกับความคิดและความท้อใจของอัครทูตท่านนี้ มันก็ปรากฏชัดจากมุมมองแบบมนุษย์ว่าเขากำลังทนทุกข์กับความปวดร้าวของทั้งร่างกายและจิตใจในคืนนั้น บางทีคำเตือนเหล่านั้นที่เขาได้รับและไม่ใส่ใจจากกำลังประทับอยู่ในใจของเขาอย่างหนัก ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาตรึกตรองว่าชนชาติอิสราเอลได้ปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของพวกเขาเป็นครั้งที่สองแล้ว โดยทำให้ความหวังของเขาสิ้นสุดลงในการชนะพวกเขาโดยทางข่าวประเสริฐ ยิวเป็นรายบุคคลจะรับความรอด ใช่แล้วครับ แต่เปาโลปรารถนาที่จะให้ชนชาติอิสราเอลรับความรอด สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดคงอยู่ในความคิดของเขาอย่างแน่นอนขณะที่เขาถูกขังอยู่ในปราสาทคืนนั้น

ผมนึกภาพออกเลยว่าเขาอธิษฐานอย่างไร! เขาคงแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าในการอธิษฐานและในน้ำตาไหลอย่างแน่นอน บางทีเขาอาจสารภาพความล้มเหลว เขาแสวงหาการทรงนำอย่างแน่นอนที่สุด จากนั้น- “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่ข้างท่าน” พร้อมกับถ้อยคำที่หนุนใจของพระองค์ว่า “จงมีกำลังใจที่ดีเถิด!” ถ้อยคำเหล่านี้คงมีความหมายจริงๆต่อเปาโล มันคงให้การปลอบประโลมแก่ใจของเขาจริงๆ สถานการณ์ในขณะนั้นของเขาชวนสับสนสุดขีด อนาคตนั้นก็มืดมัวและเต็มไปด้วยลางร้าย

เพื่อนผู้เชื่อครับ คุณเคยมีประสบการณ์ที่คุณมองไม่เห็นแสงเรืองรองใดๆเลยไหม เมื่อความหวังทั้งหมดดูเหมือนหมดสิ้นไป และคุณถูกรุมล้อมด้วยความยากลำบากต่างๆที่มีตมและกดดันเหลือเกินจนคุณมองไม่เห็นแต่ความสิ้นหวัง? และจากนั้นเสียงเบาๆที่สงบนิ่งก็ตรัสแก่ใจของคุณว่า “จงชื่นใจเถิด!” บางทีพระเจ้าอาจตรัสกับคุณผ่านทางพระวาระของพระองค์ โดยตรัสซ้ำพระสัญญาอันประเสริฐ- “เราจะไม่ละเจ้าหรือทอดทิ้งเจ้าเลย...ทุกสิ่งเป็นไปได้แก่ผู้ที่เชื่อ...ทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า ผู้ได้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” หรือบางทีพระองค์ทรงทำให้คุณนึกถึงบางสิ่งจากคำพยานที่เป็นตัวหนังสือของอัครทูตเปาโล- “ข้าพเจ้าทำทุกสิ่งได้โดยทางพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า...พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเติมเต็มความต้องการทุกอย่างของท่านทั้งหลายตามความมั่งคั่งของพระองค์ในสง่าราศีโดยพระเยซูคริสต์” บางทีพระองค์ตรัสกับคุณจากเพลงสดุดีบทที่ยี่สิบสาม- “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เลี้ยงดูของข้าพเจ้า...พระองค์ทรงนำข้าพเจ้า...แม้ที่เดียว ความดีและความเมตตาจะติดตามข้าพเจ้าไปตลอดวันเวลาแห่งชีวิตของข้าพเจ้า” เราได้รับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกับที่ตรัสแก่เปาโลในคุกกรมทหารของเขา พระองค์ตรัสแก่เราวันนี้ผ่านทางพระวาระของพระองค์ ผ่านทางคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ ผ่านทางการงานต่างๆแห่งพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ของพระองค์ ดังนั้นถ้าคุณรู้สึกท้อใจ คริสเตียนเอ๋ย จงชื่นใจเถิด! องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงฤทธิ์สามารถ!

“เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด” ในภาษากรีกอ่านว่า “เจ้าได้เป็นพยานแบบเต็มทีฉันใด” จึงสังเกตว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้เตือนความจำเปาโลเกี่ยวกับความผิดพลาดต่างๆที่เขาได้กระทำ พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า “เราบอกเจ้าแล้ว!” พระองค์ไม่ได้ต่อว่าเขาที่ไม่ยอมฟังคำเตือนเหล่านั้นที่เขาได้รับแล้ว พระองค์แค่รับประกันว่าเขาได้เป็นพยานเต็มทีในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด “เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันนั้น” (และผมขอเสริมว่า “ต้อง” กับพระเจ้าคือ สิ่งที่ต้องทำจริงๆ!) เปาโลอยากไปเยือนกรุงโรม และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับประกันเขาตอนนี้ว่าเขาจะได้ไปเยือนจริงๆ ดังที่เราจะเห็นในบทต่อไปของการศึกษาค้นคว้าของเรา เขาไปยังกรุงโรมในฐานะนักโทษคนหนึ่ง แต่เขาประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าและผู้คนกลับใจมามีความเชื่อแบบคริสเตียนภายใต้การประกาศของเขา-ใช่แล้วครับ แม้กระทั่งในยามที่เขาถูกใส่กุญแจมือติดกับทหารยามชาวโรมัน! ข้อ 30 และ 31 ในบทสุดท้ายของหนังสือกิจการบอกเราว่า เปาโล ถึงแม้เป็นนักโทษในกรุงโรม “ได้อาศัยอยู่เป็นเวลาสองปีเต็มในบ้านที่ท่านเช่าเอง และได้ต้อนรับทุกคนที่มาหาท่าน โดยประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และสั่งสอนสิ่งเหล่านั้นซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเยซูคริสต์เจ้าด้วยความไวเนื้อเชื่อใจทั้งสิ้น ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดที่ขัดขวางท่านเลย”

การสมคบคิดเพื่อฆ่าเปาโล

ข้อ 12 และ 13: “และเมื่อถึงเวลาเช้าแล้ว บางคนของพวกยิวได้สมทบกัน และผูกมัดตัวเองภายใต้คำสาปแช่ง โดยกล่าวว่า พวกเขาจะไม่กินหรือดื่มจนกว่าพวกเขาได้ฆ่าเปาโลแล้ว และคนเหล่านั้นมีกว่าสี่สิบคนซึ่งได้ทำการสมรู้ร่วมคิดนี้”

“บางคนของพวกยิวได้สมทบกัน” เราไม่ถูกบอกว่ามีใครในหมู่สมาชิกของสภาซานเฮดรินถูกรวมอยู่ในคนกลุ่มนี้หรือไม่ที่มารวมตัวกัน “และผูกมัดตัวเองภายใต้คำสาปแช่ง” (ภาษากรีกอ่านว่า “พวกเขาทำให้ตัวเองเป็นที่สาปแช่ง”) นั่นคือ พวกเขาผูกมัดตัวเองโดยคำปฏิญาณอันศักดิ์สิทธิ์ โดยขอให้คำสาปแช่งของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์มาอยู่บนตัวพวกเขาเองหากพวกเขาทำตามคำปฏิญาณนั้นไม่ได้!

คำปฏิญาณนั้นคืออะไร? พวกเขาปฏิญาณว่า “จะไม่กินหรือดื่มจนกว่าพวกเขาได้ฆ่าเปาโลแล้ว” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ถ้าพวกเขาฆ่าอัครทูตผู้นี้ไม่สำเร็จ พวกเขาก็อยากให้การพิพากษาของพระเจ้าตกอยู่บนพวกเขา พวกเขาอุทิศตัวเช่นนั้นแหละต่อการทำลายเปาโล-ซึ่งหากทำไม่สำเร็จ พวกเขาก็อยากให้ตัวเองถูกทำลาย ช่างน่าเศร้าที่ไม่มี ความเกลียดชังอื่นใดหยั่งรากลึกและแยบยลและเป็นอันตรายถึงตายมากเท่ากับความเกลียดชังทางศาสนา! แม้กระทั่งในการรับใช้ของผมเอง ผมก็เคยเห็นหลายครอบครัวแตกแยกเพราะการแตกแยกในคริสตจักรของพวกเขา และความรู้สึกระหว่างสมาชิกทั้งหลายของครอบครัวเหล่านั้นก็ไปถึงจุดที่พวกเขาไม่แม้แต่จะพูดคุยกันเมื่อพวกเขามาเจอหน้ากัน! พวกยิวเหล่านี้ได้มาถึงจุดที่ในความเกลียดชังของพวกเขาที่มีต่ออัครทูตเปาโล พวกเขาปฏิญาณตัวว่าจะขอถูกสาปแช่งจากพระเจ้ามากกว่าที่จะปล่อยให้เขามีชีวิตอยู่ต่อไป และพวกเขาปฏิญาณอีกว่าจะไม่กินดื่มอะไรทั้งนั้นจนกว่าพวกเขาได้ฆ่าเขาแล้ว เนื่องจากเห็นได้ชัดว่าศาลจะไม่ทำลายเขา พวกเขาจึงจะจัดการเรื่องนี้ด้วยตัวเองและจัดการเขาตามวิธีของพวกเขาเอง

มีคน “มากกว่าสี่สิบคน” ที่ได้ถือคำปฏิญาณนี้ และนักประวัติศาสตร์ท่านหนึ่งบอกเราว่าพวกเขาเป็นสมาชิกของแก๊งหนึ่งที่เรียกว่า ซิคาริโอ ซึ่งมีความหมายว่า “เชือดคอ” กล่าวกันว่าแคว้นยูเดียตอนนั้นเต็มไปด้วย

ด้วยคนแบบนั้นในสมัยของเปาโล-และจากข้อ 38 ของบทที่ 21 อาจมีความจริงอยู่ในสิ่งที่เขากล่าว: “เจ้าเป็นชาวอียิปต์คนนั้น ซึ่งก่อนหน้าวันเหล่านี้ได้สร้างความโกลาหล และได้พาพวกคนสี่พันคนที่เปโตรเข้าไปในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ” ไม่ว่าสี่สิบคนนั้นจะเป็นใครก็ตามที่ปฏิญาณว่าจะฆ่าเปาโลให้ได้ พวกเขาก็มีใจชั่วและพวกเขาไม่เจตนาที่จะให้โอกาสเขาได้ถูกไต่สวนอีก การกระทำของพวกเขาเปิดเผยถึงสภาวะศีลธรรมอันน่าเกลียดในท่ามกลางพวกยิวสมัยนั้น อีสยาห์ 1:21 พยากรณ์ว่า “นครที่สัตย์ซื่อกลายเป็นหญิงแพศยาเสียแล้วหนอ นครนั้นเคยเปี่ยมด้วยความยุติธรรม ความชอบธรรมเคยพำนักอยู่ในนครนั้น แต่เดี๋ยวนี้พวกฆาตกรพำนักอยู่!”

ข้อ 14 และ 15: “และคนเหล่านั้นจึงมาหาพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้อาวุโส และกล่าวว่า “พวกเราได้ผูกมัดตนเองภายใต้คำสาปแช่งร้ายแรงว่า พวกเราจะไม่รับประทานสิ่งใด ๆ จนกว่าพวกเราได้ฆ่าเปาโลแล้ว ฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายพร้อมกับพวกสมาชิกสภาจงแจ้งให้นายพันทราบว่าเขาต้องพาเปาโลลงมาหาท่านทั้งหลายพรุ่งนี้ เหมือนกับว่าท่านทั้งหลายจะไต่สวนอะไรบางอย่างให้ครบถ้วนมากขึ้นเกี่ยวกับเปาโล และพวกเราหรือก่อนที่เปาโลเข้ามาใกล้ ก็พร้อมแล้วที่จะฆ่าเปาโลเสีย”

ฆาตกรเหล่านี้มีใจกล้ามาก ๆ เกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาวางแผนจะทำ-แต่พวกเขาก็ลืมนำองค์พระผู้เป็นเจ้าของเปาโลมาคำนวณในสมการด้วย! เปาโลไม่ได้อยู่ในมือของทั้งพวกยิวและพวกคนต่างชาติ แต่อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า เขามีคำสัญญาของพระเจ้าว่าเขาต้องเป็นพยานในกรุงโรม-และผู้รับใช้ของพระเจ้าก็ไม่อาจถูกทำลายได้จนกว่าเขาเสร็จสิ้นงานที่พระเจ้าทรงวางแผนให้เขาทำแล้ว! สี่สิบคนที่รวมหัวกันต่อสู้ศัตรูทูตท่านนี้ดูเหมือนเป็นแต้มต่อที่ยากจะเอาชนะ แต่สี่ร้อยคน-ใช่แล้วครับ ต่อให้สี่พันคน-ก็ไม่อาจทำลายศัตรูทูตเปาโลได้

“คนเหล่านั้นจึงมาหาพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้อาวุโส...” พวกเขาน่าจะส่งกลุ่มคนที่เป็นผู้แทนมา ดูเหมือนไม่สมเหตุสมผลที่ชายทั้งสี่สิบคนนั้นจะแห่กันไปพบเหล่าสมาชิกของสภาซานเฮดริน นั่นคงดึงดูดความสนใจมากเกินไป และถึงแม้พวกเขามีแผนการที่ใจกล้าและพวกเขามาพบกับสมาชิกบางคนของสภานั้น พวกเขาก็คงไม่อยากให้ผู้คนรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาพูดคุยกับพวกสะดูสีเท่านั้น เนื่องจากพวกฟาริสีได้แสดงออกแล้วถึงความเต็มใจของตนที่จะปกป้องเปาโล

พวกเขาเปิดเผยแผนการของตนแก่พวกปุโรหิตและพวกผู้อาวุโสและอธิบายจุดประสงค์ของคำปฏิญาณนั้นที่พวกเขาได้ถือ ว่าพวกเขาจะไม่กินดื่มอะไรเลยจนกว่าพวกเขาได้ฆ่าศัตรูทูตเปาโลแล้ว แต่พวกเขาเผชิญกับปัญหาที่เอาชนะไม่ได้นอกเสียจากว่าสมาชิกเหล่านั้นของสภาตกลงจะช่วยพวกเขา พวกเขารู้ว่าตนไม่สามารถชิงตัวนักโทษมาจากพวกทหารรักษาการณ์ของโรมที่ปกป้องเขาในกรมทหารนั้นได้-และนั่นเป็นที่ซึ่งพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้อาวุโสคิดแผนการของตนออก:

“ฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายพร้อมกับพวกสมาชิกสภาจงแจ้งให้นายพันทราบว่าเขาต้องพาเปาโลลงมาหาท่านทั้งหลายพรุ่งนี้ เหมือนกับว่าท่านทั้งหลายจะไต่สวนอะไรบางอย่างให้ครบถ้วนมากขึ้นเกี่ยวกับเปาโล” พวกเขาคิดว่าตนมีแผนการที่ไม่มีทางล้มเหลวตรงนี้ พวกเขาเองไม่สามารถชิงตัวเปาโลมาจากพวกทหารรักษาการณ์ได้ แต่ถ้าเหล่าสมาชิกของสภาซานเฮดรินจะขอร้องนายพันให้นำตัวนักโทษของเขาลงมายังห้องโถง

ตัดสินความ โดยทำเป็นว่าพวกเขาอยากซักถามเขาเพิ่มเติม คำขอนั้นก็คงไม่ถูกปฏิเสธและเปาโลคงถูกนำตัวออกมาจากกรมทหาร

จากนั้นพวกเขาจึงอธิบายส่วนท้ายสุดแห่งแผนการของพวกเขา: “และพวกเรา หรือก่อนที่เปาโลเข้ามาใกล้ ก็พร้อมแล้วที่จะฆ่าเปาโลเสีย” ถ้าสถานนั้นขอร้องให้เปาโลถูกพากลับมาอยู่ต่อหน้าพวกเขาเพื่อที่จะซักถามเขาอีก พวกทหารรักษาการณ์ก็คงต้องเดินทางเป็นระยะทางหนึ่งระหว่างกรมทหารนั้นกับพระวิหารซึ่งเป็นที่สุภานุภาพประชุมกัน และตรงกลางระหว่างกรมทหารกับพระวิหาร พวกเขาตรึงก็จะมีโอกาสสุจริตใจ และเปาโลก็จะถูกฆ่าตายก่อนที่เขาไปถึงสุภานุภาพประชุมกัน กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขากล่าวแก่พวกบรูโรทิตใหญ่ และพวกผู้อาวุโสว่า “พวกท่านส่งสารไปให้นำตัวเปาโลออกมาจากกรมทหาร-เดียวที่เหลือพวกเราจัดการเอง!”

ข้อ 16: “และเมื่อบุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องการคิดปองร้ายของพวกเขา เขาก็ไปและเข้ามาในกรมทหาร และบอกเปาโล”

นี่เป็นข้ออ้างอิงเดียวในพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงครอบครัวของเปาโล เราไม่ถูกบอกว่าเป็นไร “บุตรชายของน้องสาว” ของเขาถึงมาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม-น้องสาวของเขาอาจอาศัยอยู่ที่นั่น (ซึ่งดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้เนื่องจากนางไม่เคยถูกกล่าวถึงเลยในการเชื่อมโยงกับการติดคุกของเปาโลที่นั่น) หรือว่าบุตรชายคนนั้นได้มายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อศึกษาต่อ เหมือนอย่างที่ได้เปาโลได้กระทำ เราไม่ถูกบอกเช่นกันว่าหลานชายของเปาโลได้ข่าวเรื่องแผนการลอบสังหารอัครทูตท่านนี้ได้อย่างไรหรือโดยวิธีใด แต่พระเจ้าทรงมีหลากหลายวิธีที่สัมฤทธิ์ผลในการดูแลคนของพระองค์ และพระองค์ทรงรับประกันว่าข่าวเรื่องภัยนั้นไปถึงเปาโล

“บุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องการคิดปองร้ายของพวกเขา เขาก็ไปและเข้ามาในกรมทหาร และบอกเปาโล” เราอาจสันนิษฐานได้อย่างสมเหตุสมผลว่าเปาโลได้รับอนุญาตให้คนมาเยี่ยมได้ แน่แน่นอนว่าเด็กผู้ชายคนเดียวคงทำอันตรายเขาไม่ได้ และเนื่องจากชายหนุ่มผู้นี้เป็นญาติคนหนึ่ง เขาก็น่าจะพูดคุยกับอัครทูตท่านนี้ได้ และเขาเล่าให้เปาโลฟังถึงการสมคบคิดที่จะเอาชีวิตเขา

ข้อ 17 และ 18: “แล้วเปาโลได้เรียกนายร้อยคนหนึ่งมายังท่าน และกล่าวว่า “ขอพชายหนุ่มคนนี้ไปหานายพัน เพราะเขามีเรื่องหนึ่งที่จะบอกนายพัน” เหตุฉะนั้นนายร้อยจึงรับตัวชายหนุ่มคนนั้น และพาเขาไปหานายพัน และกล่าวว่า “เปาโลผู้เป็นนักโทษนั้นเรียกข้าพเจ้ามายังเขา และขอให้ข้าพเจ้าพาชายหนุ่มคนนี้มาหาท่าน ผู้ซึ่งมีเรื่องบางอย่างที่จะกล่าวแก่ท่าน”

“เปาโลได้เรียกนายร้อยคนหนึ่งมายังท่าน” และขอให้นายร้อยพาหลานชายของเขาไปพบกับนายพัน เพื่อที่เขาจะเล่าให้นายพันทราบถึงสิ่งที่เขาเพิ่งบอกอัครทูตท่านนี้ ใครบางคนอาจถามขึ้นมาว่า “เนื่องจากเปาโลได้รับคำมั่นจากพระเจ้าแล้วว่าเขาจะไม่ตายเพื่อที่เขาจะเป็นพยานที่กรุงโรมได้ เขาจึงไม่ไว้วางใจพระเจ้าว่าจะรักษาคำสัญญาของพระองค์หรือ?” เป็นความจริงที่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้คำมั่นแก่เปาโลแล้ว และแน่นอนว่าผู้รับใช้ที่อุทิศตัวท่านนี้คงเป็นคนสุดท้ายที่ตั้งคำถามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่เปาโลเข้าใจอยู่เสมอว่าพระสัญญาและพระประสงค์ต่างๆของพระเจ้านั้นสอดคล้องกับสามัญสำนึกของเขาเองที่จะดูแลตัวเอง พระเจ้าจะทรงทำเพื่อลูกๆของพระองค์ คือสิ่งใดๆและทุกสิ่งๆที่พวกเขาทำเพื่อตัวเองไม่ได้ แต่มีความแตกต่างมหาศาลระหว่างความไว้วางใจกับความบ้าระห่ำ!

เราพบว่าเรื่องนี้สอดคล้องกับในมัทธิว 4:5-7 เมื่อพญามารพาพระเยซูไป “และวางพระองค์บนยอดหลังคาอันหนึ่งของพระวิหาร และกล่าวแก่พระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงทิ้งตัวลงไปเถิด เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘พระองค์จะทรงกำชับเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน และในมือของพวกเขาเหล่าทูตสวรรค์จะประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดท่านจะกระแทกเท้าของท่านเข้ากับก้อนหิน’”

ซาตานยกข้อพระคำมาจากเพลงสดุดี 91:11,12 แต่พระเยซูทรงตอบมันด้วยข้อความที่ยกมาจากพระราชบัญญัติ 6:16: “มีเขียนไว้อีกว่า ‘ท่านอย่าลองตึงค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของท่าน!’”

เปาโลไม่ได้ถือว่าคำเตือนของหลานชายของเขาเป็นเรื่องเล่นๆ เขาไม่ได้กล่าวว่า “ช่างมันเถอะ องค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรงสัญญาแล้วว่าลุงจะได้รับการช่วยให้พ้นจากอันตรายนี้และจะนำข่าวประเสริฐไปยังกรุงโรม” หากไม่มีสิ่งใดที่เขาทำได้เพื่อรักษาชีวิตของตน เขาก็คงพักสงบวางใจในพระสัญญาที่เขาได้รับแล้ว โดยรู้ว่าพระเจ้าจะทรงทำให้สิ่งต่างๆออกมาเรียบร้อย แต่ในที่นี้เขาได้ทราบล่วงหน้าว่ามีคนวางแผนคิดร้ายต่อเขา และการเดินเฉยข้อมูลนั้นก็คงเป็นการลองตีพระเจ้า มันคงเป็นเรื่องโง่เขลาและไร้สามัญสำนึกที่เขาจะเดินออกไปอย่างเปิดเผยและปล่อยให้คนฆ่าเขาได้ตามสบาย ดังนั้นเขาจึงขอร้องนายร้อยผู้นั้นให้พาเด็กหนุ่มผู้นี้ไปหานายพัน “เพราะเขามีเรื่องหนึ่งที่จะบอกนายพัน”

นายร้อยจึงพาชายหนุ่มผู้นี้ไปหานายพันและอธิบายว่า “เปาโลผู้เป็นนักโทษนั้น” ได้ขอร้องเขาให้ทำเช่นนี้เพราะเด็กหนุ่มผู้นี้มีบางสิ่งที่จะกล่าวแก่นายพัน คุณคงสังเกตเห็นว่าเปาโลไม่ได้อธิบายแก่นายร้อยว่าข่าวสารนั้นคืออะไร แต่แค่บอกเขาว่าหลานชายของเขามี “เรื่องหนึ่ง” ที่จะบอกนายพัน

ข้อ 19-21: “แล้วนายพันจึงจูงมือชายหนุ่มคนนั้น และไปกับเขาแต่ลำพัง และถามเขาว่า “เจ้าจะแจ้งความอะไรแก่เรา” และเขากล่าวว่า “พวกยิวได้ตกลงกันที่จะขอท่านว่า ให้ท่านพาเปาโลลงไปยังสภาเวลาพรุ่งนี้ เหมือนกับว่าพวกเขาจะไต่สวนอะไรบางอย่างให้ครบถ้วนมากขึ้นเกี่ยวกับเปาโล แต่ท่านอย่ายอมพวกเขา เพราะว่ามีคนกำลังคิดปองร้ายต่อเปาโลในพวกเขา กว่าสี่สิบคน ซึ่งได้ผูกมัดตนเองด้วยคำปฏิญาณว่า พวกเขาจะไม่กินหรือดื่มอะไรจนกว่าพวกเขาได้ฆ่าเปาโลเสีย และบัดนี้พวกเขาก็พร้อมแล้ว โดยคอยรับคำสั่งจากท่าน”

ผมอดคิดไม่ได้ว่านายพันชาวโรมผู้นี้มีมากกว่าแค่ความสนใจเล็กน้อยในสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นกับเปาโล พวกโรมขึ้นชื่อว่าเป็นคนโหดร้ายทารุณและไม่มีความรู้สึกใดๆหากมีพวกยิวเข้ามาเกี่ยว และนักโทษชาวยิวคนหนึ่งก็คงแทบจะไม่มีจุดหมายใดๆต่อทหารโรมปกติทั่วไป บางทีชายผู้นี้อาจอยากรู้ว่าอัครทูตที่ไม่ถือตัวผู้นี้จะยุยงชนร่วมชาติของตนให้เดือดดาลขนาดนั้นได้อย่างไร บางทีเขาอาจรู้สึกเคารพนับถือต่อเปาโลอยู่บ้างที่แจ้งให้เขาทราบอย่างใจเย็นขนาดนั้นว่าเขาถือสัญชาติโรมโดยกำเนิดขณะที่ตัวนายพันเองได้ซื้ออิสรภาพของตนด้วยราคาแพงมาก ไม่ว่าจะอย่างไร เขาก็มีความสุขและความเคารพมากพอที่จะพาหลานชายของเปาโลโดยจูงมือเขาไปยังที่ๆเขาทั้งสองจะพูดคุยกันแบบส่วนตัวได้

“เจ้าจะแจ้งความอะไรแก่เรา” ชายหนุ่มผู้นี้จึงเล่าให้นายพันฟังไม่เพียงข้อเท็จจริงเรื่องการสมคบคิดกันเท่านั้น แต่แผนการแบบละเอียดเพื่อทำให้การสมคบคิดกันนั้นสำเร็จและจำนวนคนที่เกี่ยวข้องในการสมคบคิดกันนั้นด้วย เขาเล่าให้นายพันฟังว่าเหล่าสมาชิกสภาได้ตกลงที่จะขอให้นายพันพาตัวนักโทษผู้นี้กลับไปอยู่ต่อ

หน้าสภา โดยทำเป็นว่าพวกเขาอยากถามคำถามเขาเพิ่มเติม จากนั้นเขาเตือนนายพันว่า “ท่านอย่ายอมพวกเขา”-และพรรณาดังแผนการที่จะลอบฆ่าเปาโลระหว่างทางจากกรมทหารไปยังห้องประชุมสภา เขากล่าวว่า “และบัดนี้พวกเขาก็พร้อมแล้ว โดยรอแค่คำสั่งจากท่านให้นำตัวเขาลงไปเท่านั้น”

ข้อ 22: “ดังนั้นนายพันจึงให้ชายหนุ่มนั้นไป และกำชับเขาว่า “ดูเถิด เจ้าอย่าบอกผู้ใดว่า เจ้าได้แจ้งสิ่งเหล่านี้แก่เรา”

พระหัตถ์ของพระเจ้าปรากฏให้เห็นในเหตุการณ์นี้จริงๆ! นายพันผู้นี้ ซึ่งคุ้นเคยกับการรับคำสั่งจากโรมเท่านั้น ในที่นี้เชื่อคำพูดของเด็กหนุ่มคนหนึ่งว่าพวกเขายิวได้วางแผนอันหลักแหลมและซื่อฉลาดที่จะฆ่าเปาโล เขาไม่ได้ร้องขอข้อพิสูจน์ เขาไม่เสียเวลาในการสืบสวนรายงานข่าวนี้ แต่เริ่มลงมือทันทีเพื่อทำให้แผนการของพวกเขา ยิวเหล่านั้นล้มเหลว แน่แน่นอนว่าเราต้องจำไว้ว่าเปาโลเป็นนักโทษคนหนึ่งของโรม อย่างน้อยก็ในทางเทคนิค และถ้านายพันผู้นี้ปล่อยให้อะไรเกิดขึ้นกับเปาโล-โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื่องจากเปาโลเป็นพลเมืองของโรม-นายพันผู้นี้คงโดนเล่นงานหนักแน่

จงสังเกตว่าเมื่อหลานชายของเปาโลจะออกไปจากกรมทหาร นายพันก็เตือนว่า “เจ้าอย่าบอกผู้ใดว่า เจ้าได้แจ้งสิ่งเหล่านี้แก่เรา”

เปาโลถูกส่งตัวไปให้เฟลิกซ์ที่เมืองซีซารียา

ข้อ 23 และ 24: “และนายพันได้เรียกนายร้อยสองคนมาหาท่าน โดยกล่าวว่า “จงจัดพลทหารสองร้อยคนให้พร้อมที่จะไปยังเมืองซีซารียา กับทหารม้าเจ็ดสิบคน และทหารหอกสองร้อยคน ตอนสามทุ่มคืนนี้ และจงจัดพวกสัตว์ให้พวกเขา เพื่อพวกเขาจะให้เปาโลขี่ และพาเขาด้วยความปลอดภัยไปยังเฟลิกซ์ผู้ว่าราชการเมือง”

“นายพันได้เรียกนายร้อยสองคนมาหาท่าน” นายร้อยคนหนึ่งของโรมมีทหารหนึ่งร้อยนายภายใต้บังคับบัญชาของเขา ดังนั้นนายร้อยสองคนนั้นก็คงบังคับบัญชาทหารสองร้อยนาย-เห็นได้ชัดว่าเป็นทหารราบ ดูเหมือนว่านี่คือการปกป้องที่มากพอสำหรับนักโทษคนหนึ่ง แต่นายพันสั่ง “ทหารม้าเจ็ดสิบคน” เพิ่มเติม-ดังนั้นทหารม้าเจ็ดสิบคนจึงจะสมทบกับทหารสองร้อยนายนั้น นอกจากนี้ “ทหารหอกสองร้อยคน” ก็จะเดินทางไปกับพวกเขาเช่นกัน โดยรวมเป็นทั้งหมดเกือบห้าร้อยคนที่จะคุ้มกันอัครทูตเปาโลขณะที่พวกเขาส่งตัวเขาจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองซีซารียา นี่อาจดูเหมือนไม่สมเหตุผล แต่ถึงอย่างไรแล้ว นายพันผู้นั้นก็ไม่มีทางเลือกได้ว่า “คนกว่าสี่สิบคน” นั้นที่หลานชายของเปาโลกล่าวถึงมีแค่นั้นจริงๆหรือเปล่าที่รวมหัวกันต่อสู้ศัตรูของท่านนี้ ถ้าชายเหล่านี้มีอุปนิสัยที่ถูกบงชี้โดยการกระทำของพวกเขาเหมือนกับที่นักประวัติศาสตร์ท่านหนึ่งกล่าวไว้ พวกเขาก็อาจมีพรรคพวกที่จะมาเสริมทัพหากจำเป็น นายพันผู้นี้ไม่ยอมเสี่ยงเป็นอันตรายกับนักโทษคนนี้ของเขา

ทหารเหล่านี้ทุกคนพร้อมแล้ว “ตอนสามทุ่มคืนนี้” ซึ่งตรงกับ 21:00 น. ดังนั้นการออกเดินทางของเปาโลจากกรุงเยรูซาเล็มจะเกิดขึ้นภายใต้การปิดบังของความมืดเช่นเดียวกับมีทหารคุ้มกันแน่นหนา

เราไม่ทราบว่าจะอัครทูตท่านนี้ซึ่งสัตว์ชนิดใดในคืนนั้น-นายพันออกคำสั่งให้จัดเตรียม “พวกสัตว์” ไว้สำหรับการขนส่ง และคำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็นพวกสัตว์ก็เป็นคำทั่วไปซึ่งอาจใช้กับพวกม้า พวกอูฐ หรือพวกลา

ก็ได้ สิ่งสำคัญตรงนี้ไม่ใช่ว่าสัตว์ชนิดใดถูกจัดไว้ให้เปาโลซี แต่เป็นข้อเท็จจริงที่ว่าเขาจะต้องถูกนำตัวไปส่ง
“ด้วยความปลอดภัยไปยังเฟลิกส์ผู้ว่าราชการการเมือง”

เมืองซีซารียาเป็นบ้านของผู้ว่าราชการโรม มันอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของกรุงเยรูซาเล็ม
ประมาณหกสิบไมล์ และดังที่กล่าวไว้แล้วในการศึกษาค้นคว้าของเราในหนังสือกิจการ มันได้ถูกสร้างโดยเฮโร
ดมหาราชและถูกตั้งชื่อตามจักรพรรดิโรมซีซาร์ ออกัสตัส มันเป็นนครที่ใหญ่โต เป็นเมืองหลวงขนาดใหญ่ และ
ที่พำนักอย่างเป็นทางการของผู้ว่าราชการก็อยู่ที่นั่น

มาร์คัส อันโตนิอัส เฟลิกส์ ได้รับความโปรดปรานอย่างมากจากจักรพรรดิคลาودیอัส และเป็นเพราะ
การแต่งตั้งของจักรพรรดิองค์นั้น เฟลิกส์จึงถูกตั้งเป็นผู้ว่าราชการ (procurator) แห่งแคว้นยูเดีย-ซึ่งในขณะนั้น
เป็นแคว้นหนึ่งของโรม เราจะศึกษามากขึ้นเกี่ยวกับชายผู้นี้และชีวิตส่วนตัวของเขาในบทถัดไป เราขอกล่าว
เพียงว่าการปกครองของเขามีลักษณะเด่นเป็นความโหดร้ายทารุณและความฉ้อฉลซึ่งสุดท้ายแล้วก่อให้เกิดการ
ลุกฮือและการกบฏ พวกนักประวัติศาสตร์บอกเราว่าเฟลิกส์ปกครองด้วยสิทธิอำนาจทั้งหมดของกษัตริย์องค์
หนึ่ง แต่ด้วยความกักขฬะและความอวดดีของทาสคนหนึ่ง อย่างไรก็ตาม นายพันผู้นี้ที่กรุงเยรูซาเล็มก็ถือว่า
เปาโลจะปลอดภัยในการคุมตัวของเฟลิกส์ และเขาจึงส่งตัวเปาโลจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองซีซารียา

ข้อ 25-30: “และนายพันได้เขียนจดหมายตามลักษณะต่อไปนี้ “คลาودیอัสลีเซียส ได้ส่งคำทักทาย
มายัง เจ้าคุณเฟลิกส์ ท่านผู้ว่าราชการ ผู้มีอำนาจสูงสุดว่า ชายคนนี้ได้ถูกจับโดยพวกยิว และเกือบจะถูกฆ่าเสีย
โดยพวกเขา แล้วข้าพเจ้าได้มาพร้อมกับพวกทหาร และช่วยเขาให้พ้น โดยเข้าใจว่าเขาเป็นคนสัญชาติโรม และ
เมื่อข้าพเจ้าอยากจะทราบเหตุที่พวกยิวกล่าวหาเขา ข้าพเจ้าได้พาเขาไปยังสภาของพวกเขา ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารับรู้
ว่า ถูกกล่าวหาในเรื่องบรรดาคำถามเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของพวกเขา แต่ไม่มีข้อกล่าวหาที่ทำให้เขาสมควร
แก่ความตายหรือเครื่องพันธนาการทั้งหลาย และเมื่อมีผู้ได้แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบว่าพวกยิวมีการคิดปองร้ายชาย
คนนี้ ในทันใดนั้นข้าพเจ้าจึงส่งมายังท่าน และได้ให้คำสั่งแก่พวกผู้กล่าวหาของเขาเช่นกันที่จะพูดต่อหน้าท่าน
ว่า พวกเขามีอะไรกับเขา สวัสดิ์”

นายพันส่งจดหมายฉบับหนึ่งที่เขียนถึงเฟลิกส์ผู้ว่าราชการไปพร้อมกับอัครทูตเปาโลด้วย โดยอธิบาย
ข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่ปรักปรำเปาโล เสนอความคิดเห็นของเขาเองเกี่ยวกับข้อกล่าวหาเหล่านั้น และส่งเขามา
ให้เฟลิกส์ดูแลอย่างปลอดภัยเพราะการสมคบคิดกันเอาชีวิตของอัครทูตผู้นี้

ข้อ 26 แคแสดงคำทักทายจาก “คลาودیอัสลีเซียส” (นายพันผู้นั้น) มายัง “เจ้าคุณเฟลิกส์ ท่านผู้ว่า
ราชการ ผู้มีอำนาจสูงสุด” จากนั้นเขาอธิบายว่าเปาโลได้ “ถูกจับโดยพวกยิว” -นั่นคือ พวกยิวเหล่านั้นได้จับ
เขา และคงจะฆ่าเขาไปแล้วหากนายพันไม่ส่งพวกทหารไปช่วยเขาให้รอดชีวิตจากเงื้อมมือพวกเขา “โดยเข้าใจ
ว่าเขาเป็นคนสัญชาติโรม”

ในที่นี้เราเห็นอีกครั้งถึงความสำคัญของสัญชาติโรมในสายตาของพวกผู้ปกครองชาวโรม การช่วยยิว
คนหนึ่งให้รอดจากมือของยิวคนอื่นๆเป็นเรื่องหนึ่ง แต่นายพันผู้นี้อยากให้ผู้ว่าราชการทราบว่าตนต้องปฏิบัติ
หน้าที่ของตนในฐานะข้าราชการคนหนึ่งของโรมโดยการช่วยชีวิตพลเมืองโรมคนหนึ่งให้รอดจากมือพวกยิวที่

โกรธแค้น มีการบอกเป็นนัยตรงนี้ถึงการยกชุดตัวเองในส่วนของคลาวดิอุสซีเซียสในการแจ้งเฟลิกส์ว่าในการปกป้องเปาโลผู้มีสัญชาติโรม เขาได้ข่มขู่ในหน้าที่ของตนต่อโรม

จากนั้นเขาแนะนำเฟลิกส์ว่าเพื่อที่จะทราบสาเหตุ “ที่พวกยิวกล่าวหาเขา” เขาจึงได้พาเปาโลไปอยู่ต่อหน้าสภาซานเฮดริน จากการประชุมนั้นนายพันได้สรุปว่าข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่ปรักปรำอัครทูตนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับบัญญัติของยิวมากกว่าจะเป็นเรื่องทางการเมือง และดังนั้นจึงไม่ “สมควรแก่ความตายหรือเครื่องพันธนาการทั้งหลาย” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าความโกลาหลระหว่างพวกสะดูสีกับพวกฟาริสีทำให้นายพันเชื่อว่าข้อพิพาทนั้นเกี่ยวข้องกับศาสนาของพวกยิวเท่านั้น และไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับอาชญากรรมใดๆที่กระทำต่อรัฐบาลโรมหรือเหล่าผู้มีอำนาจของโรม

จดหมายนี้ปิดท้ายด้วยการเปิดเผยแผนการเอาชีวิตของเปาโล “พวกยิวมีการคิดปองร้ายชายคนนี้” และพอทราบเรื่องการสมคบคิดกันนี้ นายพันก็เห็นว่ามันเป็นการฉลาดที่จะส่งตัวเปาโลมาอยู่ภายใต้การคุมตัวของเฟลิกส์ เขายังส่งคนเหล่านั้นที่กล่าวหาเปาโลให้ไปยังเมืองซีซารียาและให้การต่อหน้าผู้ว่าราชการการด้วยเกี่ยวกับข้อกล่าวหาต่างๆที่พวกเขาปรักปรำเปาโล

ข้อ 31: “แล้วพวกทหาร ตามที่ได้บัญชาพวกเขาไว้แล้ว ได้นำตัวเปาโลไป และพาท่านในเวลากลางคืนไปยังเมืองอันทิปาตริส”

เมืองอันทิปาตริสถูกสร้างโดยเฮโรดมหาราชและถูกตั้งชื่อเพื่อเป็นเกียรติแก่บิดาของเขา อันติปาเตอร์ มันอยู่ห่างจากเมืองซีซารียาแค่ประมาณยี่สิบหกไมล์ ซึ่งหมายความว่าเปาโลและคณะเดินทางของเขาได้ครอบคลุมระยะทางมากกว่าครึ่งจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองซีซารียาภายใต้การปิดบังของราตรี

ข้อ 32: “และในวันพรุ่งนี้ พวกเขาให้เหล่าทหารม้าไปกับเปาโล และได้กลับไปยังกรมทหาร”

“พวกเขา” ตรงนี้ย่อมหมายถึงพวกทหารราบและทหารหอก ที่ “ในวันรุ่งขึ้น” ปล่อยให้พวกทหารม้าพาเปาโลเดินทางส่วนที่เหลือต่อไปยังเมืองซีซารียาขณะที่พวกเขาเอง “กลับไปยังกรมทหาร” การเดินทางส่วนที่เหลือนั้นคงจะถูกกระทำในตอนกลางวัน และทหารม้าเจ็ดสิบคนนี้น่าจะเพียงพอที่จะส่งเปาโลไปถึงวังของผู้ว่าราชการการอย่างปลอดภัย

ข้อ 33: “ผู้ซึ่ง เมื่อพวกทหารม้ามายังเมืองซีซารียาแล้ว และได้มอบจดหมายฉบับนั้นให้แก่ผู้ว่าราชการเมือง ได้มอบเปาโลไว้ต่อหน้าท่านด้วย”

“จดหมายฉบับนั้น” แน่นนอนว่าหมายถึงจดหมายที่เขียนถึงเฟลิกส์โดยคลาวดิอุสซีเซียสเกี่ยวกับคดีที่ต่อสู้อาเปาโล เห็นได้ชัดว่าพวกทหารที่ถือจดหมายนั้นนำส่งมันถึงผู้ว่าราชการและให้เวลาเขาอ่านมันก่อนที่พวกเขาจะมอบตัวนักโทษผู้นั้น

ข้อ 34 และ 35: “และเมื่อผู้ว่าราชการเมืองได้อ่านจดหมายฉบับนั้นแล้ว ท่านก็ถามเปาโลว่ามาจากแคว้นไหน และเมื่อท่านเข้าใจว่าเปาโลมาจากแคว้นซีลีเซีย “เราจะฟังคำให้การของเจ้า” ท่านกล่าว “เมื่อพวกผู้กล่าวหาของเจ้ามาด้วย” และท่านได้สั่งให้คุมตัวเปาโลไว้ในศาลปรีโทธเรียมของเฮโรด”

นายพันผู้นั้นในกรุงเยรูซาเล็มให้คำมั่นในจดหมายของตนว่าไม่มีข้อกล่าวหาใดๆปรักปรำเปาโลเท่าที่เกี่ยวกับโรม เปาโลไม่ได้ทำอะไรที่สมควรต้องติดคุก แน่นนอนว่าไม่ได้ทำอะไรที่สมควรต้องโทษประหารชีวิต

เขาถูกส่งตัวมายังเฟลิกซ์เพื่อที่เขาจะได้รับการไต่สวนและการปฏิบัติอย่างเป็นทางการซึ่งพลเมืองสัญชาติโรมสมควรได้รับ เขาถูกส่งตัวมายังเมืองซีซารียาไม่ใช่ในฐานะยิวคนหนึ่งและไม่ใช่ในฐานะคริสเตียนคนหนึ่ง แต่ในฐานะชาวโรมคนหนึ่ง

เมื่อเฟลิกซ์ได้อ่านจดหมายนั้นจากคลาวดิอุสซีเซีย เขาก็ “ถามเปาโลว่ามาจากแคว้นไหน” ทันทีเป็นไปได้ว่าถึงแม้เปาโลถูกส่งตัวมาให้เขาเพราะเห็นแก่ความปลอดภัย เขาก็อาจมาจากแคว้นหนึ่งซึ่งอยู่กินอำนาจปกครองของเฟลิกซ์ หากเป็นเช่นนั้น การไต่สวนเขาก็คงต้องจัดขึ้นในแคว้นที่เหมาะสมและต่อหน้าผู้ว่าราชการที่เหมาะสม

เขาถูกบอกว่าเปาโลมาจากแคว้นซีลีเชีย ซึ่งเห็นได้ชัดว่าอยู่ในเขตอำนาจปกครองของเขาเพราะว่าจากนั้นเขากล่าวว่า “เราจะฟังคำให้การของเจ้าเมื่อพวกผู้กล่าวหาของเจ้ามาด้วย” (ในพระคำข้อแรกของบทถัดไป เราจะเรียนรู้ว่าเวลาผ่านไปห้าวันก่อนที่มหาปุโรหิตและพวกผู้อาวุโสจะมาถึงเพื่อให้คำพยานต่อสู้อาโล)

“และท่านได้สั่งให้คุมตัวเปาโลไว้ในศาลปริโเทเรียมของเฮโรด” (ในศาลปริโเทเรียมของเฮโรด) ศาลปริโเทเรียมเดิมทีเคยเป็นเต็นท์ หรือที่ทำการใหญ่ ของผู้ว่าราชการโรมและดังนั้นมันจึงเป็นสถานที่ที่อำนวยความสะดวก ต่อมามันถูกใช้เพื่อหมายถึงห้องโถงพิจารณาคดีหรือศาลยุติธรรม ในกรณีนี้โดยเฉพาะ ศาลปริโเทเรียมได้ถูกสร้างขึ้นโดยเฮโรดมหาราชและเขาน่าจะใช้มันเป็นวังแห่งหนึ่ง บัดนี้มันถูกใช้เป็นศาลยุติธรรมอันเป็นที่ซึ่งการไต่สวนความต่างๆถูกจัดให้มีขึ้น เท่าที่เป็นไปได้มีคุกหลายแห่งหรือสถานที่อื่นๆ เพื่อรักษาความปลอดภัยติดต่อกับมัน ตามลักษณะของศาลและคุกของเราที่ถูกรวมเข้าด้วยกัน ศาลถูกจัดให้มีขึ้นในส่วนหนึ่งของอาคารนั้น พวกนักโทษถูกขังอยู่ในอีกส่วนหนึ่ง

เห็นได้ชัดว่าเฟลิกซ์ไม่ได้มองว่าอัครทูตเปาโลเป็นนักโทษอันตราย เนื่องจากไม่มีการกล่าวถึงการมัดตัวเขาหรือขังเขาไว้ในคุกเลย เขาแค่ถูกกักตัวให้อยู่ในศาลปริโเทเรียมเพื่อรอการไต่สวนเมื่อพวกคนที่กล่าวหาเขามาถึงจากกรุงเยรูซาเล็ม

บทที่ 24

24:1 และหลังจากห้าวัน อานาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิตได้ลงไปกับพวกผู้อาวุโส และกับนักพูดคนหนึ่งชื่อ เทอร์ทูลลัส ผู้ซึ่งได้ฟ้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง

24:2 และเมื่อเปาโลถูกเรียกให้เข้ามาแล้ว เทอร์ทูลลัสจึงเริ่มฟ้องท่าน โดยกล่าวว่า “เมื่อเห็นว่า โดยท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้มีความสงบสุขยิ่งขึ้น และบรรดากิจการที่คู่ควรได้กระทำต่อชนชาตินี้โดยการคิดการณ์ไกลของท่าน

24:3 ข้าพเจ้าทั้งหลายรับสิ่งนั้นอยู่ทุกเวลา และในทุกแห่งหนด้วยการสำนึกในบุญคุณทั้งสิ้น ท่านเจ้าคุณเฟลิกซ์เจ้าข้า

24:4 แต่อย่างไรก็ตาม เพื่อข้าพเจ้าจะไม่เป็นที่น่าเบื่อหน่ายมากไปกว่านี้ต่อท่าน ข้าพเจ้าขอร้องท่าน ที่ท่านจะกรุณาฟังข้าพเจ้าทั้งหลายสักสองสามคำ

24:5 ด้วยข้าพเจ้าทั้งหลายได้พบว่า ชายคนนี้เป็นคนน่ารำคาญ และเป็นผู้มีอิทธิพลในการปลุกกระดมในท่ามกลางพวกยิวทุกคนตลอดทั่วพิภพ และเป็นหัวใจแห่งนิกายของพวกนาซาเรอีน

24:6 ผู้ซึ่งหมายจะลบหลู่พระวิหารด้วย ผู้ซึ่งข้าพเจ้าทั้งหลายได้จับไว้ และคงจะได้พิพากษาตามพระราชบัญญัติของข้าพเจ้าทั้งหลายไปแล้ว

24:7 แต่นายพันลีเซียสได้มายังข้าพเจ้าทั้งหลาย และโดยใช้ความรุนแรงอย่างมาก ได้แย่งตัวเขาไปเสียจากมือของข้าพเจ้าทั้งหลาย

24:8 โดยสั่งให้พวกผู้กล่าวหาของเขามาฟ้องต่อหน้าท่าน ซึ่งโดยการไต่สวน ท่านเองจะได้ทราบถึงสิ่งทั้งหมดเหล่านี้ ซึ่งเพราะเหตุสิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงกล่าวหาเขา”

24:9 และพวกยิวก็เห็นด้วยเช่นกัน โดยกล่าวว่าสิ่งเหล่านี้เป็นดังนี้

24:10 แล้วเปาโล หลังจากผู้ว่าราชการเมืองทำสัญญาณให้ท่านพูด ได้ตอบว่า “เนื่องจากที่ข้าพเจ้าได้ทราบว่า ท่านเป็นผู้พิพากษาแก่ชนชาตินี้เป็นเวลาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้าขอแก้คดีของข้าพเจ้าเองด้วยความยินดีอย่างยิ่ง

24:11 เพราะท่านจะได้เข้าใจว่า ยังมีแค่สิบสองวันตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะนมัสการนั้น

24:12 และพวกเขาไม่ได้พบข้าพเจ้าได้เถียงกับผู้หนึ่งผู้ใดในพระวิหาร หรือยุยงประชาชนให้วุ่นวาย ไม่ว่าจะในบรรดาธรรมศาลา หรือในกรุงนั้น

24:13 และพวกเขาพิสูจน์สิ่งทั้งหลาย ซึ่งบัดนี้พวกเขากำลังฟ้องข้าพเจ้าอยู่นั้นก็ไม่ได้

24:14 แต่สิ่งนี้ข้าพเจ้าขอรับต่อหน้าท่าน คือตามทางนั้นซึ่งพวกเขาเรียกว่าเป็นลัทธินอกรีต ดังนั้นแหละ ข้าพเจ้าจึงนมัสการพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพเจ้า โดยเชื่อทุกสิ่งซึ่งมีเขียนไว้ในพระราชบัญญัติ และในพวกศาสนายากรณ์นั้น

24:15 และมีความหวังต่อพระเจ้า ซึ่งพวกเขาเองก็ยอมรับด้วยว่า จะมีการเป็นขึ้นมาจากความตาย ทั้งของคนชอบธรรมและคนไม่ชอบธรรม

24:16 และในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าก็ฝึกฝนตนเองจริง ๆ ที่จะมีความใจนิจฉัยผิดและชอบที่ปราศจากความผิดต่อพระเจ้า และต่อมนุษย์เสมอ

24:17 บัดนี้ หลังจากเวลาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้าได้นำทานทั้งหลายมายังชนชาติของข้าพเจ้า และบรรดาเครื่องบูชา

24:18 หลังจากที่พวกยิวบางคนที่มาจากแคว้นเอเชียได้พบข้าพเจ้าที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วในพระวิหาร ซึ่งไม่ได้อยู่กับคนเป็นอันมากและไม่ได้ก่อความวุ่นวายด้วย

24:19 ผู้ซึ่งควรจะมาอยู่ที่นั่นต่อหน้าท่านแล้ว และคัดค้าน ถ้าพวกเขามีเรื่องอะไรกับข้าพเจ้า

24:20 หรือมิฉะนั้นขอให้คนเหล่านี้เองกล่าวเถิด ถ้าพวกเขาพบการกระทำที่ชั่วร้ายใด ๆ ในข้าพเจ้า ขณะที่ข้าพเจ้าได้ยืนอยู่ต่อหน้าสภา

24:21 นอกเสียจากเพราะเสียงหนึ่งเดี๋ยวนี้ ที่ข้าพเจ้าได้ร้องขึ้นในท่ามกลางพวกเขาว่า ‘เรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษาโดยท่านทั้งหลายวันนี้’ ”

24:22 และเมื่อเฟลิกส์ได้ยินสิ่งเหล่านี้ โดยมีความรู้ที่ครบถ้วนมากขึ้นเรื่องทางนั้น ท่านก็ผัดผ่อนพวกเขา และกล่าวว่า “เมื่อลิเซียสนายพันจะลงมา เราจะทราบเรื่องราวของพวกเจ้าอย่างเต็มที่”

24:23 และเฟลิกส์สั่งนายร้อยคนหนึ่งให้คุมตัวเปาโลไว้ และให้ท่านมีเสรีภาพ และนายร้อยไม่ควรห้ามผู้หนึ่งผู้ใดในบรรดาคนรู้จักของท่าน ที่จะปรนนิบัติหรือเข้ามายังท่าน

24:24 และหลังจากเวลาหลายวันแล้ว เมื่อเฟลิกส์มาพร้อมกับภรรยาของท่านชื่อ ดรูซิลลา ผู้ซึ่งเป็นหญิงชาวยิว ท่านก็ให้ไปเรียกเปาโลมา และได้ฟังเปาโลเรื่องความเชื่อนั้นในพระคริสต์

24:25 และขณะที่เปาโลให้เหตุผลเรื่องความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางศีลธรรม และการพิพากษาที่จะมาถึงนั้น เฟลิกส์ก็ตัวสั่น และตอบว่า “คราวนี้จงไปตามทางของเจ้าเถอะ เมื่อเรามีโอกาสเหมาะสม เราจะเรียกท่านมาอีก”

24:26 เฟลิกส์หวังเช่นกันว่า ท่านจะได้รับเงินจากเปาโล เพื่อท่านจะได้ปล่อยเปาโล เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกเปาโลมาบ่อย ๆ และสนทนากับเปาโล

24:27 แต่หลังจากสองปีแล้ว ปอร์ซิอัสเฟสทัสได้มารับราชการแทนเฟลิกส์ และเฟลิกส์ ซึ่งประสงค์ที่จะแสดงความชอบต่อพวกยิว จึงทิ้งเปาโลให้ถูกจองจำไว้ต่อไป

เปาโลต่อหน้าเฟลิกส์

ข้อ 1: “และหลังจากห้าวัน อานาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิตได้ลงไปกับพวกผู้อาวุโส และกับนักพูดคนหนึ่งชื่อ เทอร์ตุลลัส ผู้ซึ่งได้ฟ้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง”

“ห้าวัน” นี้ น่าจะถูกใช้ในการจัดเตรียมและจัดแจงสำหรับการเดินทางจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองซีซารียา ทันทันทีที่ปลอดภัยแล้วที่จะทำเช่นนั้น นายพันก็จะแจ้งมหาปุโรหิตให้ทราบถึงการกระทำของเขาในการย้ายเปาโลจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองซีซารียา จากนั้นหลังจากได้ทราบว่าข้อกล่าวหาต่างๆของพวกเขาต้องถูกนำไปยังเมืองซีซารียาเพื่อจะกล่าวต่อหน้าเฟลิกส์ พวกศัตรูของเปาโลก็ใช้เวลาสักพักในการเตรียมข้อกล่าวหาต่างๆของพวกเขาเพื่อปรักปรำเขา และตัดสินใจว่าจะนำเสนอข้อกล่าวหาเหล่านั้นอย่างไร เมื่อจัดแจงสิ่งเหล่านั้นเรียบร้อยแล้ว “อานาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิตได้ลงไปกับพวกผู้อาวุโส” ที่ว่าชายเหล่านี้ถูกกล่าวหาว่า “ลง

ไป” นั่นก็หมายความว่าพวกเขาลงจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองซีซารียา มันถูกกล่าวเสมอว่าผู้คน “ขึ้นไป” ยังกรุงเยรูซาเล็มหรือ “ลงไปจาก” กรุงเยรูซาเล็ม เนื่องจากกรุงนั้นเป็นศูนย์กลางแห่งกิจกรรมในแคว้นยูเดีย

“นักพูดคนหนึ่งชื่อ เทอร์ทูลลัส” ไปกัมมหาบุโรหิตและพวกผู้อาวุโสด้วย คำตรึงนี้ที่แปลเป็น “นักพูด” หมายถึงนักพูดที่เก่งกาจ คนหนึ่งที่พลังในการพูดของเขามีอำนาจโน้มน้าวและรีนทู พรรสวรค์ของนักพูดเป็นเรื่องสำนวนโวหารมากกว่าเป็นเรื่องทางกฎหมาย แต่พวกเขามักพูดแทนทนายความในกรณีเช่นนี้

เราไม่ทราบเกี่ยวกับเทอร์ทูลลัสมากกว่าที่มีกล่าวในพระคำข้อนี้ เขามีชื่อแบบชาวโรม และนี่อาจทำให้เราสรุปได้ว่าเขาเป็นชาวโรม ในทางกลับกัน เขาอาจเป็นยิวคนหนึ่ง ที่ เช่นเดียวกับเปาโล เป็นพลเมืองสัญชาติโรมและดังนั้นจึงใช้ชื่อแบบคนต่างชาติ คือเทอร์ทูลลัส พวกยิวส่วนใหญ่ไม่ทราบกฎหมายของโรมและวิธีการแบบโรมในการอำนวยความยุติธรรม ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่พวกเขาจะใช้บริการนักพูดหรือทนายความชาวโรมในคดีต่างๆซึ่งจะต้องถูกไต่สวนต่อหน้าศาลของโรม

เทอร์ทูลลัสนักพูดคนนี้เป็นผู้ที่ “ฟ้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง” -นั่นคือ เขาทำหน้าที่ผู้พูดแทนในการแถลงคดีกล่าวหาอัครทูตผู้นั้น เราคงจะกล่าวว่าเขาทำหน้าที่เป็นอัยการ เมื่อเราศึกษาข้อพระคำต่อไป กรุณาสังเกตอคติที่เขามีในการนำเสนอข้อโต้แย้งของเขาและข้อกล่าวหาเทียมเท็จเหล่านั้นที่เขาขี้นมา ปรีกปราณักโทษผู้นี้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาจัดแจงการนี้ไว้แล้วในระหว่างห้าวันนั้นก่อนที่คณะผู้แทนของยิวมาถึงเมืองซีซารียา

ข้อ 2 และ 3: “และเมื่อเปาโลถูกเรียกให้เข้ามาแล้ว เทอร์ทูลลัสจึงเริ่มฟ้องท่าน โดยกล่าวว่า “เมื่อเห็นว่า โดยท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้มีความสงบสุขยิ่งนัก และบรรดากิจการที่คู่ควรได้กระทำต่อชนชาตินี้โดยการคิดการณ์ไกลของท่าน ข้าพเจ้าทั้งหลายรับสิ่งนั้นอยู่ทุกเวลา และในทุกแห่งหนด้วยการสำนึกในบุญคุณทั้งสิ้น ท่านเจ้าคุณเฟลิคส์เจ้าข้า”

“เมื่อเปาโลถูกเรียกให้เข้ามาแล้ว” -เมื่อเปาโลถูกนำตัวออกมาจากที่คุมขังเพื่อจะถูกไต่สวน- “เทอร์ทูลลัสจึงเริ่มฟ้องท่าน” จงสังเกตว่าเขาไม่ได้นำเสนอข้อกล่าวหาต่างๆของตนปรีกปราณาเปาโลจนกว่าเขาได้แสดงความเคารพ (และการป้อยอบแบบหน้าซื่อใจคด) ต่อผู้ว่าราชการโรมแล้ว:

“เมื่อเห็นว่า โดยท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้มีความสงบสุขยิ่งนัก...” นักพูดคนนี้จึงเริ่มกล่าวตามขนบของทนายความชาวโรมในสมัยนั้น โดยกล่าวคำสรรเสริญเยินยอการปกครองของเฟลิคส์และใช้มันเพื่อให้สำเร็จตามความประสงค์ของตน เฟลิคส์เป็นคนที่บ้ายอ และบางทีคำสรรเสริญเยินยอแบบเกินจริงและไม่จริงใจนี้คงจะไม่ปรากฏชัดเจนแก่เขา โดยความเข้มงวด สิ่งต่างๆก็สงบเรียบร้อยในระหว่างการปกครองของเขา-แต่ไม่มีการกล่าวตรึงนี้เลยถึงวิธีการต่างๆอันโหดร้ายทารุณและไร้ปราณีที่เขาได้ใช้เพื่อรักษาความสงบนั้น ในหลายแง่มุมเขาเป็นคนที่ไม่มีหลักการ และวิธีการต่างๆของเขาในการจัดการกับคนเหล่านั้นที่จะก่อความไม่สงบก็มีส่วนอย่างแท้จริงในการทำให้เกิดความสงบสุขและความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการบริหารจัดการของเขา-อย่างน้อยก็ชั่วคราว

“...และบรรดากิจการที่คู่ควรได้กระทำต่อชนชาตินี้โดยการคิดการณ์ไกลของท่าน” การกระทำอันสมควรเหล่านี้ได้ส่งเสริมความสงบสุขและความมั่นคงปลอดภัยในแคว้นยูเดีย และเฟลิคส์ได้ทำหลายสิ่งจริงๆที่

มีส่วนส่งเสริมสวัสดิภาพของชนชาติยิว โจเซฟสบอกเราเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะจากสิ่งเหล่านั้นที่ทำให้ประโยชน์
มหาศาลต่อพวกเขา-นั่นคือ การกำราบการโจรกรรมและการปราบปรามการจลาจลและการกบฏต่างๆ เฟลิกส์
ประสบความสำเร็จในการจับกุมโจรกลุ่มหนึ่งที่ชื่อกระฉ่อนซึ่งปฏิบัติงานภายใต้การนำของชายคนหนึ่งชื่อเอลี
อาเซอร์ และได้ส่งพวกเขาไปยังกรุงโรมเพื่อรับการลงโทษ มันเป็นความมุ่งหมายของเทอร์ทูลัสที่จะชักจูงผู้ว่า
ราชการให้เชื่อว่าเปาโลเป็นอีกคนหนึ่งที่อยู่ในจำพวกนั้น คนหนึ่งที่สนับสนุนและก่อให้เกิดการลุกฮือต่างๆและ
พฤติกรรมที่ก่อกบฏไม่ว่าเขาจะไปไหนก็ตาม

“ข้าพเจ้าทั้งหลายรับสิ่งนั้นอยู่ตลอดเวลา และในทุกแห่งหนด้วยการสำนึกในบุญคุณทั้งสิ้น ท่านเจ้าคุณ
เฟลิกส์เจ้าข้า” ในที่นี้เทอร์ทูลัสกำลังกล่าวจริงๆว่า “ทุกเวลา-ทั้งต่อหน้าท่านและในยามที่พวกเราไม่อยู่ต่อ
หน้าท่าน-พวกเราอมรับข้อเท็จจริงที่ว่านี่เป็นเพราะสติปัญญาและความรอบคอบของท่าน พวกเราจึงมีสันติสุข
และความสงบเรียบร้อยในแคว้นของท่าน ท่านเป็นพรและแรงบันดาลใจแก่ประชาชาติของพวกเรา และพวก
เรารับรู้สิ่งนี้ด้วยความสำนึกบุญคุณยิ่งนัก”

คำพูดเปิดเหล่านี้ที่เป็นคำป้อยตรงข้ามอย่างชัดเจนกับถ้อยคำที่ตรงไปตรงมาและจริงใจของเปาโลใน
คำแก้ต่าง ดังที่เราจะเห็นในข้อ 10 คำพูดเปิดของผู้พูดแทนในฐานะอัยการผู้นี้ถูกออกแบบมาเพื่อชนะใจผู้ว่า
ราชการก่อนที่เขาจะเสนอคดีต่อผู้ว่าราชการจริงๆแล้ว นี่ไม่ใช่วิธีการที่แปลกแม้ในปัจจุบันที่ทนายฝ่ายอัยการใน
ศาลกล่าวเพื่อชักจูงผู้พิพากษาให้เข้าข้างตนแทนที่จะเข้าข้างจำเลย ก่อนอื่นมีทัศนคติที่แสดงถึงความเคารพต่อ
ผู้พิพากษาที่เป็นประธานในศาล และบ่อยครั้งมีการกล่าวชมเชยและเยินยอเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

ข้อ 4: “แต่อย่างไรก็ตาม เพื่อข้าพเจ้าจะไม่เป็นที่น่าเบื่อหน่ายมากไปกว่านี้ต่อท่าน ข้าพเจ้าขอร้อง
ท่าน ที่ท่านจะกรุณาฟังข้าพเจ้าทั้งหลายสักสองสามคำ”

คำเยินยอเพิ่มอีก! “เพื่อข้าพเจ้าจะไม่เป็นที่น่าเบื่อหน่ายมากไปกว่านี้ต่อท่าน...” ซึ่งบอกเป็นนัยว่าเขา
สามารถใช้เวลามากกว่านี้ได้ใน การสรรเสริญผู้ว่าราชการ แต่จะไม่รบกวนเวลาอันมีค่าของผู้ว่าราชการมาก
ไปกว่านี้ และจะไม่รบกวนความกรุณาอันไม่ธรรมดาของผู้ว่าราชการมากกว่านี้ด้วย

กลยุทธ์ของฝ่ายอัยการ

ข้อ 5 และ 6: “ด้วยข้าพเจ้าทั้งหลายได้พบว่า ชายคนนี้เป็นคนน่ารำคาญ และเป็นผู้มีอิทธิพลในการ
ปลุกระดมในท่ามกลางพวกยิวทุกคนตลอดทั่วพิภพ และเป็นหัวใจแห่งนิกายของพวกนาซาเรอีนัน ผู้ซึ่งหมาย
จะลบหลู่พระวิหารด้วย ผู้ซึ่งข้าพเจ้าทั้งหลายได้จับไว้ และคงจะได้พิพากษาตามพระราชบัญญัติของข้าพเจ้าทั้ง
หลายไปแล้ว”

ข้อกล่าวหาที่ฟ้องเปาโล ตามที่ฝ่ายอัยการแถลงในพระคำสองข้อนี้ มีอยู่สี่ประการ:

1. เขาเป็น “คนน่ารำคาญ”
2. เขาเป็นคนที่ปลุกระดม
3. เขาเป็น “หัวใจแห่งนิกายของพวกนาซาเรอีนัน”
4. เขาทำให้พระวิหารเป็นมลทิน

“ข้าพเจ้าทั้งหลายได้พบว่า ชายคนนี้เป็นคนนารำคาญ” คำกรีกตรงนี้ที่ใช้แทน “นารำคาญ” ปกติแล้วใช้กับโรคระบาดหรือภัยพิบัติ ดังนั้น ในภาษากรีกแบบตรงตัว เทอร์툴ลัสจึงไม่ได้กล่าวว่าเปาโลเป็นแค่ “คนนารำคาญ” โดยใช้คำบรรยายลักษณะเพียงเท่านั้น แต่อัครทูตผู้นี้เป็น “โรคระบาดจริงๆเอง!” เมื่อเห็นเช่นนั้น เปาโลเองจึงถูกประกาศว่าเป็นโรคระบาดนั้นเลยที่ได้ปลุกระดมพวกยิวและก่อความวุ่นวายมากมายท่ามกลางพวกเขา

“ผู้มีอิทธิพลในการปลุกระดมในท่ามกลางพวกยิวทุกคนตลอดทั่วพิภพ” ผู้ปลุกระดมคือผู้ที่ยุยงให้เกิดความวุ่นวายและความไม่สงบ ซึ่งก่อให้เกิดความโกลาหลและบางครั้งก็ถึงกับส่งเสริมให้เกิดการกบฏต่อผู้มีอำนาจปกครองทั้งหลาย ไม่มีข้อกล่าวหาแบบนั้นฟ้องอัครทูตเปาโลได้อย่างสัตย์จริงเลย เขาไม่เคยกล่าวคำข่มขู่รัฐบาลโรมเลย แต่ตรงกันข้ามเขากลับสนับสนุนเหล่าผู้เชื่อของเขาให้แสดงความเคารพและความเชื่อฟังต่อคนเหล่านั้นที่มีอำนาจปกครองฝ่ายพลเรือนเช่นเดียวกับต่อคนเหล่านั้นที่ดำรงตำแหน่งที่มีสิทธิอำนาจในคริสตจักร เป็นความจริงที่ไม่ว่าเปาโลเทศนาที่ใด ความไม่สงบก็ก่อตัวขึ้น-และในบางกรณี ความรุนแรงที่กระทำต่ออัครทูตท่านนี้เอง แต่มันไม่ใช่ความมุ่งหมายของเขาที่จะยุยงให้เกิดความวุ่นวายเช่นนั้น และสิ่งเดียวที่จะใช้กล่าวหาเขาได้อย่างสัตย์จริงก็คือ การประกาศข่าวประเสริฐในพระกำลังทั้งสิ้นและความบริสุทธิ์ของมัน โดยประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ พระบุตรของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอด และกษัตริย์ผู้จะเสด็จมา

แต่เทอร์툴ลัสตระหนักดีถึงสิ่งที่เขา กำลังทำอยู่ และเขาคงได้รับค่าจ้างเป็นเงินก้อนโตจากพวกยิวให้ทำเช่นนี้ เขารู้ว่าศัตรูที่โรมหวาดกลัวมากที่สุดก็คือ ความไม่สงบท่ามกลางผู้คนที่โรมปกครองอยู่ เขารู้ว่ารัฐบาลโรมคงจะไม่อดทนการทำสิ่งที่อาจก่อให้เกิดความไม่สงบและการแตกแยกท่ามกลางประชาชนภายในเขตอำนาจปกครองของโรม ไม่ว่าสาเหตุของการแตกแยกจะเป็นอะไรก็ตาม ทางการโรมก็คงจัดการกับมันโดยไร้ความปรานี ดังนั้นเทอร์툴ลัสจึงมีเจตนาที่จะชักจูงเฟลิกส์ให้เชื่อว่าเปาโลเป็นภัยคุกคามต่อเอกภาพของโรม-หนึ่งในอาชญากรรมที่ร้ายแรงมากที่สุดที่คนๆหนึ่งจะทำได้ต่อรัฐ ดังนั้นผู้ว่าราชการก็จะได้รับความดีความชอบในการจัดการกับ “ผู้ปลุกระดม” คนนี้ ยุติความไม่สงบที่ชายผู้นี้กำลังก่อให้เกิดขึ้น และรักษาความสงบสุขต่อไปในเขตอำนาจปกครองของเขา

“...และเป็นหัวใจแห่งนิยายของพวกนาซาเร็ธนั้น” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “หัวใจ” ไม่ปรากฏที่ไหนอีกในภาคพันธสัญญาใหม่ มันเป็นคำทางทหารที่บ่งบอกถึงคนๆหนึ่งที่ยืนอยู่คนแรกในกองทัพ- นั่นคือคนถือธง ผู้นำ หรือผู้บังคับบัญชา เราคงพูดถึงบุคคลเช่นนี้ว่าเป็น “แม่ทัพ” ของกองกำลังติดอาวุธของเรา นี่จึงเป็นลักษณะที่เทอร์툴ลัสนำเสนออัครทูตเปาโล-ในฐานะผู้ถือธงของทุกคนที่จะก่อให้เกิดการจลาจลและนำมาซึ่งความไม่สงบเรียบร้อยท่ามกลางประชาชนชาวยิว

“นิยายของพวกนาซาเร็ธนั้น” ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงนิยายหนึ่งอย่างที่เรารู้จักพวกเขาวันนี้ แต่หมายถึงคนเหล่านั้นที่เป็นผู้ติดตามของพระเยซูชาวนาซาเร็ธ ในสมัยนั้นในประวัติศาสตร์ของคริสตจักร ชื่อนี้ถูกใช้อย่างถูกต้องเหยียดหยาม

การฟ้องเปาโลในลำดับถัดไปนำเสนอข้อกล่าวหาที่ว่าเขา “หมายจะลบหลู่พระวิหาร” ข้อกล่าวหานี้ถูกนำมาฟ้องเปาโลในบทที่ 21 ข้อ 28 ที่เขาถูกกล่าวหาว่าพาพวกกรีกเข้าไปในพระวิหาร และในสายตาของ

พวกยิวนี้คงเท่ากับการทำให้พระวิหารเสียความศักดิ์สิทธิ์ คนต่างชาติได้รับอนุญาตให้อยู่แต่ในลานชั้นนอกของพระวิหารเท่านั้น คือส่วนนั้นของพระวิหารที่รู้จักกันในชื่อ “ลานของพวกคนต่างชาติ” และพวกเขาถูกห้ามเด็ดขาดไม่ให้ล่องล้าไปเกินกำแพงนั้นซึ่งแบ่งแยกลานชั้นนอกจากพระวิหารชั้นในอันเป็นที่ซึ่งพวกยิวนมัสการ การพาชาวกรีกเข้าไปในพระวิหารชั้นในก็จะถูกถือว่าเป็นการทำให้เสียความศักดิ์สิทธิ์ และบทลงโทษสำหรับการละเมิดเช่นนั้นคือประหารชีวิต เปาโลถูกพบเห็นว่ายู่กับชาวกรีกคนหนึ่งซึ่งชื่อว่าโตรฟีมัส แต่เขาไม่ได้พาชายผู้นี้เข้าไปในลานชั้นในของพระวิหาร

“...ผู้ซึ่งข้าพเจ้าทั้งหลายได้จับไว้ และคงจะได้พิพากษาตามพระราชบัญญัติของข้าพเจ้าทั้งหลายไปแล้ว” เทอร์ทูลัสไม่ได้สาธยายต่อไปเกี่ยวกับข้อหาที่ว่าเปาโลได้ทำให้พระวิหารเสียความศักดิ์สิทธิ์ เขาตระหนักดีว่าข้อกล่าวหาอื่นๆคงจะทำให้เฟลิกส์เชื่อมากกว่าข้อกล่าวหาเรื่องการทำให้วิหารแห่งการนมัสการของคนฮีบรูเสียความศักดิ์สิทธิ์ ข้อกล่าวหาดังกล่าวคงจะแทบไม่มีความหมายต่อผู้ว่าราชการของโรม เพราะว่าโรมปกครองโลกในสมัยนั้นและกองทหารของโรมก็มีจำนวนมากและมีพลังมาก แต่มีสัญญาณที่แสดงถึงความอ่อนแอในรัฐบาลโรมและความแข็งแกร่งของจักรวรรดิโรมก็เริ่มที่จะเสื่อมลง ดังนั้นการบ่งชี้ใดๆถึงความไม่สงบหรือการกบฏในเขตอำนาจปกครองของเฟลิกส์ก็คงปลุกเร้าความสนใจของเขาได้มากกว่าข้อเท็จจริงที่ว่ายิวคนหนึ่งทำให้พระวิหารของยิวเป็นมลทินโดยการพาคนต่างชาติคนหนึ่งเข้าไป ดังนั้นเทอร์ทูลัสจึงผ่านข้อกล่าวหา นั้นไปอย่างไรๆ และกล่าวอ้างว่าพวกยิวคงจะพิพากษาเปาโลตามกฎหมายของพวกเขาเองไปแล้วหากทางการโรมไม่เข้ามาแทรกแซง

ข้อ 7 และ 8: “แต่ นายพันลิเซียสได้มายังข้าพเจ้าทั้งหลาย และโดยใช้ความรุนแรงอย่างมาก ได้แย่งตัวเขาไปเสียจากมือของข้าพเจ้าทั้งหลาย โดยสั่งให้พวกผู้กล่าวหาของเขามาฟ้องต่อหน้าท่าน ซึ่งโดยการไต่สวน ท่านเองจะได้ทราบถึงสิ่งทั้งหมดเหล่านี้ ซึ่งเพราะเหตุสิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงกล่าวหาเขา”

เทอร์ทูลัสกล่าวในทำนองว่าพวกยิวคงจะไต่สวนเปาโลตามกฎหมายของพวกเขาเองไปแล้วแทนที่จะรบกวนเวลาของผู้ว่าราชการด้วยเรื่องนี้-และจากนั้นก็โทษว่าการฟังความนี้เป็นความผิดโดยตรงของนายพันโรมผู้นั้นที่ เข่าอ้างว่า “ได้มายังข้าพเจ้าทั้งหลาย และโดยใช้ความรุนแรงอย่างมาก ได้แย่งตัวเขาไปเสียจากมือของข้าพเจ้าทั้งหลาย!” ความจริงก็คือ ถ้าลิเซียสไม่เข้ามาแทรกแซงและช่วยเปาโลให้รอดชีวิตจากมือฆาตกรของพวกยิวเหล่านั้น พวกเขาก็คงฆ่าอัครทูตท่านนี้ไปแล้วโดยไม่ต้องอ้างเรื่องความยุติธรรมเลยด้วยซ้ำ และไร้ความปรานีใดๆทั้งสิ้น “ความรุนแรงอย่างมาก” นั้นเป็นฝีมือของชนร่วมชาติของเปาโลเองต่างหาก และนายพันและคนของเขาได้ช่วยเปาโลให้รอดชีวิตจากความรุนแรงนั้น

“...โดยสั่งให้พวกผู้กล่าวหาของเขามาฟ้องต่อหน้าท่าน” นี่อ้างอิงย้อนกลับไปบทที่แล้ว ข้อ 30 ที่นายพันเขียนถึงเฟลิกส์ว่าเขาได้สั่งพวกคนที่กล่าวหาเปาโลให้ไปอยู่ต่อหน้าผู้ว่าราชการและแกล้งคดีของพวกเขา ฟ้องนักโทษผู้นี้

“...ซึ่งโดยการไต่สวน ท่านเองจะได้ทราบถึงสิ่งทั้งหมดเหล่านี้ ซึ่งเพราะเหตุสิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงกล่าวหาเขา” Amplified New Testament กล่าวเนื้อหานี้ในถ้อยคำที่ชัดเจนและเข้าใจได้: “โดยการตรวจสอบและซักไซ้ไล่เสียงเขาด้วยตัวท่านเอง ท่านก็จะสามารถทราบความจริงจากเขาเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดที่

พวกเราฟ้องเขา” ด้วยการกล่าวยืนยันถึงความยุติธรรมที่คาดว่าจะได้รับจากมือของเฟลิกซ์ เทอร์ทูลัสจึงปิดท้ายการนำเสนอของตนในข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่ฟ้องเปาโล

ข้อ 9: “และพวกยิวก็เห็นด้วยเช่นกัน โดยกล่าวว่าสิ่งเหล่านี้เป็นดังนั้น”

“พวกยิวก็เห็นด้วยเช่นกัน” พวกยิวเหล่านั้นได้วางแผนและอุบายอย่างระมัดระวังเพื่อปรักปรำเปาโล ผมไม่สงสัยเลยว่ากระบวนการนี้ทั้งหมดถูกเตรียมการไว้ล่วงหน้าแล้วกับเทอร์ทูลัสนักพูดของพวกเขา โดยยืนยันคำกล่าวอ้างเหล่านั้นที่พวกเขาใช้ปรักปรำเขาตอนที่พวกเขาโจมตีเขาครั้งแรก (บทที่ 21 ข้อ 27-29) พวกเขาคงชมเชยและยืนยันผู้ว่าราชการก่อน และจากนั้นก็เน้นย้ำประเด็นหลักของข้อโต้แย้งของพวกเขา—นั่นคือ ที่ว่านักโทษผู้นี้เป็นคนปลุกระดม เป็นคนยุยงให้เกิดการจลาจลและการลุกฮือต่างๆ เป็นศัตรูที่อันตรายของโรม หลังจากข้อกล่าวหาเหล่านี้ถูกนำเสนอในวิหารอันเรศทรูซึ่งถูกออกแบบมาเพื่อชักจูงผู้ว่าราชการให้เข้าข้างพวกเขา พวกยิวเหล่านั้นที่มาจากกรุงเยรูซาเล็มก็คงเห็นดีด้วยว่าข้อเท็จจริงเหล่านั้นเป็นความจริงตามที่เทอร์ทูลัสได้กล่าว ไม่มีการบ่งบอกว่าเฟลิกซ์ ในการไต่สวนของเขา ชักถามยิวเหล่านี้เป็นรายตัว แต่กลับรับถ้อยแถลงของพวกเขาซึ่งถูกกล่าวอย่างสอดคล้องกับข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่นักพูดของพวกเขาได้กล่าวไปแล้ว

ข้อกล่าวหาของพวกเราที่ฟ้องอัครทูตเปาโลสะท้อนถึงการเหยียดหยามสุดขีดที่เหล่าศัตรูของเขามีต่อเขา และข้อเท็จจริงที่ว่าคนเหล่านี้เป็นชนร่วมชาติของเขาเองก็ยิ่งทำให้การเหยียดหยามของพวกเราทำให้เปาโลชอกช้ำใจหนักยิ่งกว่าเดิม ในขณะที่เดียวกัน ข้อกล่าวหาเหล่านั้นก็บอกเป็นนัยถึงความไม่พอใจของพวกเราเพราะว่าข้อหาที่เฉพาะเจาะจงของพวกเราที่ยิ่งกว้างเกินกว่าที่จะทำให้ความยุติธรรมของโรมลงมือเล่นงานเขาอย่างเร่งด่วน

การแก้ต่างของเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการ

ข้อ 10: “แล้วเปาโล หลังจากผู้ว่าราชการเมืองทำสัญญาณให้ท่านพูด ได้ตอบว่า “เนื่องจากที่ข้าพเจ้าได้ทราบที่ท่านเป็นผู้พิพากษาแก่ชนชาตินี้เป็นเวลาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้าขอแก้คดีของข้าพเจ้าเองด้วยความยินดีอย่างยิ่ง”

“ท่านเป็นผู้พิพากษาแก่ชนชาตินี้เป็นเวลาหลายปีแล้ว” ในความเห็นมากมายของเปาโลเราเห็นความรู้อันถ่วงถ่วงของเขาในเรื่องชีวิตพลเรือนและการเมือง เช่นเดียวกับความรู้ทางวิชาการของเขาและความเข้าใจของเขาในสิ่งต่างๆของพระเจ้า เขาทราบว่าเฟลิกซ์เป็นผู้ว่าราชการแห่งแคว้นยูเดียมานานพอที่จะคุ้นเคยดีกับกิจการต่างๆของพวกยิว และเขารู้สึกว่าเขาสามารถกล่าวต่อหน้าผู้ว่าราชการ “ด้วยความยินดีอย่างยิ่ง” (หรืออย่างง่ายตายมากขึ้น) จริงๆแล้ว เฟลิกซ์ไม่ใช่ “ผู้พิพากษา” อย่างที่เราคิดถึงพวกผู้พิพากษาวันนี้ คำๆนี้ถูกใช้ในที่นี่ในความหมายของคณาหนึ่งที่ถูกแต่งตั้งให้เป็นเจ้าหน้าที่ปกครอง-ผู้หนึ่งที่บริหารกิจการต่างๆของรัฐบาล มันเป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่ของผู้ว่าราชการโรมที่จะตัดสินชี้ขาดเรื่องทางกฎหมายต่างๆและคำถามต่างๆเกี่ยวกับกิจการของรัฐ ดังนั้น เปาโลจึงสามารถเรียกเฟลิกซ์ได้อย่างถูกต้องว่า “ผู้พิพากษา”

ถ้อยคำของเปาโลถูกกล่าวอย่างจริงใจจากหัวใจแห่งความจริง ซึ่งตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับคำป้อยอที่เทอร์ทูลัสได้ใช้ เขาแสดงให้เห็นความเคารพนับถืออันจริงใจต่อตำแหน่งที่เฟลิกซ์ถือครองอยู่ เขาทราบว่าเฟลิกซ์คุ้นเคยดีกับศาสนาและธรรมเนียมต่างๆของพวกยิว เช่นเดียวกับมีประสบการณ์เยอะในการรับมือกับกิจการ

ต่างๆด้านการปกครองของแคว้นยูเดีย ดังนั้นเปาโลจึงให้คำแก้ต่างของเขามีพื้นฐานอยู่บนความยุติธรรมแห่ง
เหตุของเขาและข้อเท็จจริงที่ว่าเฟลิกส์มีคุณสมบัติที่จะตัดสินในความยุติธรรมและความไม่ลำเอียง (จงสังเกตว่า
ผมกล่าวว่าเฟลิกส์มีคุณสมบัติที่จะตัดสินอย่างไม่ลำเอียงและให้การตัดสินที่ยุติธรรม-แต่เขาใช้คุณสมบัติเหล่านี้น้อย
อย่างไร้ นั่น เราจะเห็นเมื่อเราไปถึงท้ายบทนี้)

ข้อ 11-13: “เพราะท่านจะได้เข้าใจว่า ยังมีแค่สิบสองวันตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะ
นมัสการนั้น และพวกเขาไม่ได้พบข้าพเจ้าได้เถียงกับผู้หนึ่งผู้ใดในพระวิหาร หรือยุยงประชาชนให้รุมวาย ไม่ว่า
ในบรรดาธรรมศาลา หรือในกรุงนั้น และพวกเขาพิสูจน์สิ่งทั้งหลาย ซึ่งบัดนี้พวกเขากำลังฟ้องข้าพเจ้าอยู่นั้นก็
ไม่ได้”

เปาโลถูกเห็นอีกครั้งในแง่มุมที่แท้จริง-ชายคนหนึ่งที่มีกำลังมากของพระเจ้า ถูกรังเกียจและถูกใส่ร้าย
โดยพวกศัตรูของความเชื่อแบบคริสเตียน แต่เขาก็ประสพชัยชนะ แม้กระทั่งในความมรณา โดยประกาศในคำ
พยานสุดท้ายของเขาว่า “ข้าพเจ้าได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแล้ว ข้าพเจ้าได้กระทำการวิ่งแข่งของข้าพเจ้าให้
สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อมั่นไว้แล้ว ต่อจากนี้ มีมงกุฎแห่งความชอบธรรมเก็บไว้สำหรับข้าพเจ้า
แล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น...” (2 ทธ. 4:7,8) แทนที่
จะหวาดกลัวความตาย เขาต้อนรับมันเพราะว่างานของเขาบนโลกเสร็จสิ้นแล้วและเขาร้องออกมาได้ว่า “นี่
เป็นวันรับมงกุฎของข้าพเจ้า!”

“เพราะท่านจะได้เข้าใจ...” ในภาษากรีกประโยคนี้อ่านว่า “ท่านซึ่งสามารถที่จะทราบ...” โดยการรับ
หลักฐานอันเหมาะสม เฟลิกส์ก็จะสามารถเข้าใจ (หรือทราบ) ข้อเท็จจริงเหล่านั้นของคดีนี้ เปาโลไม่ได้
หมายความว่าผู้ว่าราชการสามารถเข้าใจเพราะประสบการณ์หลายปีของเขาในฐานะผู้พิพากษา-ถึงแม้
ประสบการณ์ดังกล่าวจะทำให้เขามีคุณสมบัติที่จะตัดสินอย่างถูกต้องเพราะความรู้ของเขาเกี่ยวกับ
ธรรมเนียมเหล่านั้นของพวกยิว ความหมายตรงนี้ก็คือน่าเฟลิกส์สามารถเรียนรู้ได้อย่างง่ายดาย โดยการสืบสวน
แบบเหมาะสมและการฟังคำพยาน ว่าข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่ปรักปรำอัครทูตผู้นี้เป็นความจริงหรือไม่ มันคง
ไม่ใช่เรื่องยากที่จะค้นพบความจริงทั้งหมดของเรื่องนี้โดยใช้หลักฐานซึ่งหาได้อย่างง่ายดาย เพราะว่าเปาโล
ประกาศว่า ผ่านไป “แค่สิบสองวันตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะนมัสการ” สิบสองวันแห่งความ
สงบเรียบร้อยและการประพฤติที่เป็นระเบียบในส่วนของอัครทูตท่านนี้

ถ้าเราย้อนกลับไปยังบทที่ 21 และตามรอยสิบสองวันนั้นตั้งแต่เปาโลไปถึงในกรุงเยรูซาเล็มจนกระทั่ง
เขาปรากฏตัวต่อหน้าเฟลิกส์ เราก็นับวันเหล่านั้นได้ดังต่อไปนี้:

วันแรกของสิบสองวันนั้นคือ วันที่เปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมเดินทางของเขาไปถึงในกรุงเยรูซาเล็ม
ตามที่บ้านติกไว์ในบทที่ 21 ข้อ 15 ถึง 17

วันที่สอง เขาอยู่กับยากอบและพวกผู้ปกครอง (ข้อ 18)

อีกหกวันถัดมาเขาใช้ในการทำตามคำปฏิญาณนั้นตามที่บ้านติกไว์ในข้อ 21 ถึง 26 และนั่นนำเรามาสู่
วันที่เก้า-วันนั้นที่นายพันและคนของเขาช่วยชีวิตเปาโลจากมือที่อยากฉีกเขาเป็นชิ้นๆ (ข้อ 27-32)

ในวันที่สิบของการพำนักของเปาโลในกรุงเยรูซาเล็ม เขาถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าสภาซานเฮดริน และเหมือนเคยที่นายพันของทหารรักษาการณ์ต้องช่วยเขาให้รอดชีวิตจากความรุนแรงที่มีต่อเขา-คราวนี้เพราะการโต้แย้งระหว่างพวกฟาริสีและพวกสะดูสี (บันทึกเรื่องราวนี้ถูกให้ไว้ในบทที่ 22 ข้อ 30 ถึงบทที่ 23 ข้อ 10)

ในวันที่สิบเอ็ด “บางคนของพวกยิวได้สมทบกัน” และปฏิญาณว่าพวกเขาจะไม่กินหรือดื่มจนกว่าพวกเขาได้ฆ่าเปาโลแล้ว ในวันเดียวกันนั้น อุบายที่จะเอาชีวิตเปาโลก็ไปเข้าหูของนายพันคลาวดิอุสซีเซียส และเขาสั่งให้ย้ายเปาโลจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองซีซารียาเพื่อความปลอดภัย และเพื่อที่เฟลิกซ์ ผู้ว่าราชการแห่งแคว้นยูเดีย จะได้ฟังคดีของเปาโล (บทที่ 23 ข้อ 12 ถึง 24)

จุดประสงค์ของเปาโลในการกล่าวถึงจำนวนวันนั้นก็เพื่อแสดงให้เห็นความไม่น่าจะเป็นของการที่เขาจะมีเวลาไปยุ่งเกี่ยวกับกิจกรรมปลุกกระดมทั้งหลายหรือยุ่งให้เกิดการจลาจลในเวลาอันสั้นนั้นที่เขาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และกิจกรรมต่างๆของเขาในระหว่างวันเหล่านั้นก็คงไม่ยากที่จะตามรอยเพื่อที่จะหากล้างข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่ปรักปรำเขา เขากล่าวชัดเจนด้วยว่าเขาได้ไปยังกรุงเยรูซาเล็มโดยมีจุดประสงค์อันรักสงบเพื่อที่จะนมัสการพระเจ้า และไม่สนใจที่จะปลุกปั่นประชาชนหรือก่อการจลาจลเลย เขาแค่มาขอร้องอธิษฐานเพื่อให้นมัสการพระเยซูคริสต์ในพระวิหาร-และเขาก็กำลังนมัสการอยู่จริงๆตอนที่ความโกลาหลนั้นเกิดขึ้น!

จากคำประกาศของเขาในการมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการ เปาโลกล่าวคำแก้ต่างของตนต่อไปโดยปฏิเสธรายละเอียดทุกอย่างของข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่ถูกยกมาปรักปรำเขาโดยพวกยิวและมีเทอร์ตุลลัสนักพูดเป็นผู้แทน เขาไม่ยอมรับว่าถูกพบตัวขณะ “โต้เถียงกับผู้หนึ่งผู้ใดในพระวิหาร” เขาไม่ยอมรับว่า “ยุ่งประชาชนให้วุ่นวาย”-นั่นคือ ยุ่งพวกเขาให้ก่อการลุกฮือจนเป็นการจลาจล-ไม่ว่าในธรรมศาลาทั้งหลายหรือที่ใดในกรุงเยรูซาเล็ม เขาปิดท้ายการไม่ยอมรับของเขาด้วยคำทำหนึ่ง: “และพวกเขาพิสูจน์สิ่งทั้งหลาย ซึ่งบัดนี้พวกเขากำลังฟ้องข้าพเจ้าอยู่นั้นก็ไม่ได้!” ดังนั้นเขาจึงเชิญชวนเฟลิกซ์ให้สืบสวนข้อกล่าวหาเหล่านั้น และท้าทายพวกยิวเหล่านั้นให้นำเสนอข้อพิสูจน์เรื่องกิจกรรมเหล่านั้นที่พวกเขาได้กล่าวหาเขา

ข้อ 14 และ 15: “แต่สิ่งนี้ข้าพเจ้าขอรับต่อหน้าท่าน คือตามทางนั้นซึ่งพวกเขาเรียกว่าเป็นลัทธินอกกรีต ดังนั้นแหละ ข้าพเจ้าจึงนมัสการพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพเจ้า โดยเชื่อทุกสิ่งซึ่งมีเขียนไว้ในพระราชาบัญญัติและในพวกศาสนพยากรณ์นั้น และมีความหวังต่อพระเจ้า ซึ่งพวกเขาเองก็ยอมรับด้วยว่าจะมีการเป็นขึ้นมาจากความตาย ทั้งของคนชอบธรรมและคนไม่ชอบธรรม”

“ตามทางนั้นซึ่งพวกเขาเรียกว่าเป็นลัทธินอกกรีต ดังนั้นแหละ ข้าพเจ้าจึงนมัสการพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพเจ้า” นี่เป็นคำตอบต่อข้อกล่าวหาที่ว่าเปาโลเป็น “หัวโจกแห่งนิกายของพวกนาศาเรี้นั้น” เขาเพิกเฉยคำเหยียดหยามที่โยนใส่เขาในถ้อยคำของข้อกล่าวหาเหล่านั้น เขาตอบมันด้วยความสง่างามซึ่งควรเป็นลักษณะเฉพาะตัวของคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้ว เขาไม่ได้พยายามปฏิเสธหรือลดทอนข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็นผู้ติดตามคนหนึ่งของพระเยซูชื่อนาซารุส เขาแค่กล่าวว่า “ตามทางนั้น”-ซึ่งพวกยิวเรียกว่า “ลัทธินอกกรีต”-เขานมัสการพระเจ้าของเหล่าบรรพบุรุษของเขา พระเจ้าองค์เดียวกับที่พวกยิวเหล่านั้นอ้างว่านมัสการ

“ลัทธินอกกรีต” ปกติแล้วชวนให้นึกถึงบางสิ่งซึ่งสอนผิด-หลักคำสอนเท็จ แต่นั่นไม่ใช่ความหมายแบบครบถ้วนในที่นี้ ในการกล่าวหาเปาโลว่าสอนลัทธินอกกรีต พวกยิวเหล่านั้นหมายความว่าเขากำลังสอนตามทาง

หนึ่งซึ่งพวกเขายืนยันว่าก่อให้เกิดการแตกแยก (หรือความบาดหมาง) ในท่ามกลางประชาชน แม้กระทั่งวันนี้ บางคนก็มองคริสเตียนที่ยึดถือคำสอนเดิมว่าเป็นพวกนอกรีตและพวกคลั่งศาสนา แต่เหมือนกับที่เปโตรและอัครทูตคนอื่นๆได้ประกาศไว้ “ข้าพเจ้าทั้งหลายควรเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่ามนุษย์” (กิจการ 5:29)

เปาโลไม่ละอายที่จะถูกเรียกว่าเป็นผู้ติดตามคนหนึ่งของพระเยซูชวาวนาซาเร็ธ แต่เขาอยากให้เพื่อนร่วมชนชาติของเขาเข้าใจว่าถึงแม้เขาได้ต้อนรับความเชื่อแบบคริสเตียน เขาก็ไม่ได้พรางไปจากการนมัสการพระเจ้าแท้จริงหนึ่งเดียวนั้น พระเจ้าของเหล่าบรรพบุรุษคนฮีบรู เขายังยอมรับพระเจ้าของพวกยิวเหมือนเดิม แต่เขาได้พบกับพระคริสต์ของพระเจ้าและบัดนี้ก็ดำเนินตามทางใหม่นั้นและที่มีชีวิต เขาไม่ได้นำพระใหม่มาประกาศ วัตถุใหม่สำหรับนมัสการ-ซึ่งเป็นวิธีปฏิบัติที่ถูกห้ามไว้อย่างชัดเจนในพระราชบัญญัติของโมเสส ในพระราชบัญญัติ 13:1-10 เราอ่านว่า:

“ถ้าในท่ามกลางพวกท่านมีผู้พยากรณ์หรือมีผู้ฝันเห็นเกิดขึ้น และสำแดงหมายสำคัญหรือการมหัศจรรย์แก่ท่าน และหมายสำคัญหรือการมหัศจรรย์ซึ่งเขาบอกท่านนั้นสำเร็จจริง กล่าวไว้ว่า ‘ให้พวกเราไปติดตามพระอื่น ๆ กันเถิด’ ซึ่งท่านไม่เคยรู้จัก ‘และให้พวกเราปรนนิบัติพระเหล่านั้น’ ท่านอย่าตั้งใจฟังบรรดาคำของผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นคนนั้น เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายกำลังพิสูจน์พวกท่าน เพื่อให้ทรงทราบว่า ท่านทั้งหลายรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านด้วยสุดใจของพวกท่าน และด้วยสุดจิตของพวกท่านหรือไม่... และผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นคนนั้นจะต้องถูกประหารชีวิต เพราะว่าเขาได้พูดให้ท่านทั้งหลายหนีไปจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่าน ผู้ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากแผ่นดินแห่งอียิปต์ และทรงไล่พวกท่านออกจากเรือนแห่งการเป็นทาส เพื่อกระทำให้ท่านละทิ้งหนทางเสีย ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านบัญชาให้ท่านดำเนินตามนั้น ดังนั้นท่านจะต้องให้ความชั่วร้ายนี้ออกเสียจากท่ามกลางท่าน

“ถ้าพี่ชายน้องชายของท่านมารดาเดียวกันกับท่าน หรือบุตรชายบุตรสาวของท่าน หรือภรรยาที่อยู่ใต้อ้อมอกของท่าน หรือมิตรสหายร่วมใจของท่าน ชักชวนท่านอย่างลับ ๆ ว่า ‘ให้เราไปปรนนิบัติพระอื่น ๆ กันเถิด’ ซึ่งท่านเองหรือบรรพบุรุษของท่านไม่เคยรู้จัก คือเป็นพระต่าง ๆ ของชนชาติทั้งหลายซึ่งอยู่ล้อมรอบพวกท่าน ไม่ว่าจะอยู่ใกล้ท่านหรืออยู่ห่างไกลจากท่าน จากสุดปลายแผ่นดินโลกข้างนี้จนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกข้างโน้น ท่านอย่ายอมตามเขาหรือตั้งใจฟังเขา หรืออย่าให้สัตย์คำของท่านสงสารเขา หรือท่านอย่าไว้ชีวิตเขา หรือท่านอย่าซ่อนเขาไว้เลย แต่ท่านจงประหารชีวิตเขาเสียเป็นแน่ ท่านจงเป็นคนแรกในการลงมือประหารชีวิตของเขา และต่อไปให้บรรดาประชากรร่วมมือด้วย และท่านจงเอาหินขว้างเขาให้ตาย เพราะว่าเขาพยายามที่จะผลักดันท่านไปจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ผู้ทรงพาท่านออกจากแผ่นดินแห่งอียิปต์ ออกจากเรือนแห่งการเป็นทาส”

เปาโลไม่ได้กำลังแนะนำพระใหม่ให้รู้จัก แต่เขากำลังประกาศข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าแท้จริงหนึ่งเดียวนั้น พระเจ้าของอับราฮัม บัดนี้ได้ถูกเปิดเผยแก่มนุษย์แล้วในพระภาคแห่งพระบุตรของพระองค์ เหมือนกับที่โยห์นผู้เป็นที่รักประกาศไว้ว่า “พระราชบัญญัติได้ถูกประทานให้โดยทางโมเสส แต่พระคุณและความจริงได้มาโดยทางพระเยซูคริสต์ ไม่มีมนุษย์ผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ซึ่งทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” (โยห์น 1:17,18)

เปาโลประกาศชีวิตนิรันดร์โดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อในพระราชาภิเษกที่เสร็จสิ้นแล้วของพระบุตรที่รักของพระเจ้า คือพระเยซูชวาวนาซาเร็ธ พระเมสสิยาห์นั้นที่การเสด็จมาของพระองค์ถูกบอกล่วงหน้าแล้วโดยเหล่าศาสตาศาพยากรณ์สมัยโบราณ ซึ่งการทบทวนทุกข้อของพระองค์ถูกบอกล่วงหน้าแล้ว จนถึงลักษณะการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ด้วย ศาสตาศาพยากรณ์เหล่านั้นยังบอกถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ด้วย และบัดนี้เปาโลประกาศว่าเขาถูกเรียกตัวมาไต่สวนเพราะเทศนาการเป็นขึ้นจากตายนั้น

พระเยซูเองทรงบอกพวกศัตรูของพระองค์ว่า “จงคันดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านทั้งหลายคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นท่านทั้งหลายมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นข้อความซึ่งเป็นพยานถึงเรา” (ยอห์น 5:39)

หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ขณะที่พระองค์ทรงเดินกับพวกสาวกบนถนนไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส (โดยที่พวกเขาไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด) พระเยซูทรงถามพวกเขาว่า “นี่มันคำพูดใดต่อบอะไรกันที่พวกท่านกล่าวแก่กันและกัน ขณะที่พวกท่านเดินไปและโศกเศร้า” พวกเขาเปิดเผยแก่พระองค์เรื่องการจับกุมการไต่สวน และการตรึงกางเขนพระองค์ผู้ที่พวกเขาบอกว่าพวกเขาได้วางใจว่าจะเป็น “ผู้ซึ่งจะไถ่คนอิสราเอล”

จากนั้นพระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “โอ พวกคนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสตาศาพยากรณ์ได้กล่าวไว้แล้วนั้น จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมานสิ่งเหล่านี้ และเข้าไปในสง่าราศีของพระองค์มิใช่หรือ” และเริ่มต้นที่โมเสสและบรรดาศาสตาศาพยากรณ์ พระองค์ทรงอธิบายให้เขาทั้งสองฟังในพระคัมภีร์ทุกข้อถึงสิ่งเหล่านั้นที่เกี่ยวกับพระองค์เอง” (อ่านลูกา 24:13-34)

พระเยซูทรงยืนยันซ้ำแล้วซ้ำอีกเรื่องข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ที่ว่าชายคนหนึ่งชื่อโมเสสเคยมีชีวิตอยู่ และว่าเขาได้เขียนเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์นั้น เมื่อถูกซักถามในหัวข้อการหย่าร้างพระองค์ตรัสว่า “โมเสสได้ยอมให้ท่านทั้งหลายหย่าภรรยาของตน เพราะเหตุความแข็งกระด้างแห่งใจของท่านทั้งหลาย แต่ตั้งแต่เริ่มแรกนั้นก็มิได้เป็นอย่างนั้น” (มธ. 19:8)

ในมัทธิว 23:2 พระองค์ทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีนั่งในที่นั่งของโมเสส”-และจากนั้นก็ทรงสอนพวกเขาเกี่ยวกับเครื่องหมายเหล่านั้นของฟาริสี โดยตรัสว่า “เหตุฉะนั้นสิ่งสารพัดใด ๆ ก็ตามที่พวกเขาสั่งสอนให้พวกท่านถือรักษาไว้ จงถือและกระทำตาม แต่พวกท่านอย่ากระทำตามบรรดาการงานของพวกเขาเลย เพราะพวกเขากล่าว และไม่กระทำตาม” (มธ. 23:3)

ในการสั่งสอนพวกสะดูสีเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “บัดนี้ที่ว่าพวกคนที่ตายก็ถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่ แม้แต่โมเสสก็ยังได้สำแดงที่ปุ่มนั้น เมื่อท่านเรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ‘เป็นพระเจ้าของอับราฮัม และเป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’ เพราะพระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ของคนที่มีชีวิต ด้วยว่าทุกคนมีชีวิตอยู่สำหรับพระองค์” (ลูกา 20:37,38)

ในยอห์น 6:32 เมื่อประชาชนพูดถึงมานาที่บรรพบุรุษของพวกเขาเคยกินในถิ่นทุรกันดาร พระเยซูทรงตอบว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า โมเสสไม่ได้ให้อาหารจากฟ้าสวรรค์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย แต่พระบิดาของเราประทานอาหารแท้ซึ่งมาจากสวรรค์ให้แก่ท่านทั้งหลาย”

ในยอห์น 7:19-23 พระองค์ทรงเตือนความจำพวกเขาว่า “โมเสสได้ให้พระราชบัญญัติแก่ท่านทั้งหลายมิใช่หรือ และกระนั้นไม่มีผู้ใดในพวกท่านรักษาพระราชบัญญัตินั้น ทำไมท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย” คนเหล่านั้นตอบและกล่าวว่า “ท่านมีผีสิงอยู่ ใครเล่าหาโอกาสที่จะฆ่าท่านเสีย” พระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “เราได้ทำางานอันหนึ่งและพวกท่านทุกคนประหลาดใจ เพราะฉะนั้นโมเสสได้ให้การเข้าสู่หน้ดแก่ท่านทั้งหลาย (มิใช่เพราะการเข้าสู่หน้ดมาจากโมเสส แต่มาจากพวกบรรพบุรุษ) และในวันสะบาโตท่านทั้งหลายก็ยังให้คนเข้าสู่หน้ด ถ้าในวันสะบาโตคนยังเข้าสู่หน้ด เพื่อไม่ให้ผิดพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจึงโกรธกับเรา เพราะเราทำให้ชายผู้หนึ่งหายเป็นปกติทุกประการแล้วในวันสะบาโตหรือ”

พระเยซูชาวนาซาเร็ธทรงแสดงให้เห็นความเคารพต่อพระราชบัญญัติของโมเสสเสมอในงานรับใช้บนโลกของพระองค์ กระนั้นพระองค์ทรงเสริมในบางครั้งว่า “แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า...” และทรงสอนบัญญัติแห่งความรัก ความเมตตา และการยกโทษ อัครทูตปาโลก็เคารพพระราชบัญญัติของโมเสสเช่นกัน เขาไม่ได้ปฏิเสธส่วนใดของมันเลย แต่หลังจากที่เขาต้อนรับความเชื่อแบบคริสเตียนและได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า เขาก็ประกาศความจริงของพระเจ้าว่า “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4)

เราต้องไม่ลืมว่าปาโลดำเนินชีวิตและรับใช้ในช่วงเวลาหนึ่งที่ยากลำบากที่สุด เขาทำงานรับใช้ของตนต่อไปในช่วงเปลี่ยนผ่านนั้น สมัยที่ศาสนายูดาห์กำลังเปิดทางให้แก่ความเชื่อแบบคริสเตียน และประวัติศาสตร์เปิดเผยข้อเท็จจริงอันแน่นอนที่ว่าผู้คนแยกตัวออกจากธรรมเนียมต่างๆทางศาสนาอย่างช้ากว่าจากวิธีปฏิบัติอื่นใด เราต้องจำให้ขึ้นใจเช่นกันถึงคำประกาศของเขาเรื่องความรักและความหวังโยที่เขามีต่อชนชาติของเขาเอง คือพวกยิว ตอนที่เขาเขียนมันลงไปในโรม 9:1-3:

“ข้าพเจ้ากล่าวความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มูสา ใจวินิจฉัยผิดและชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าในพระวิญญูณบรสิฐดิ์ด้วย ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและความโศกเศร้าในใจของข้าพเจ้าเสมอ เพราะข้าพเจ้าอยากขอให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปแช่งให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติพี่น้องของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง!”

ปาโลมีและแสดงออกถึงความรักของตนที่มีต่อมนุษยชาติที่หลงหาย โดยเฉพาะพวกยิว-ความรักที่หาผู้ใดเทียบนอกจากพระเมษโปดกของพระเจ้า พระเยซูคริสต์เจ้า เมื่อเราพิจารณาคำพยานของชายผู้นี้ที่ว่าเขายินดีถูกเผาในนรกเพราะเห็นแก่การได้เห็นชนชาติอิสราเอลได้รับความรอด เราก็เริ่มเข้าใจว่าทำไมเขาถึงยอมให้ทิโมธีคนหนุ่มเข้าสู่หน้ด (กิจการ 16:3) ทำไมเขาถึงโงนศึรชะของตนและถือคำปฏิญานของยิว (กิจการ 18:18) และทำไมเขายังนมัสการในธรรมศาลาของยิวและในพระวิหารต่อไป-ถึงแม้ว่าเราอาจไม่เห็นชอบก็ตาม

เขาได้รับการทรงเรียกให้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าไปยังคนต่างชาติ-และเขาตอบรับการทรงเรียกนั้นด้วยใจยินดี เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่าน พวกคนต่างชาติ เพราะเหตุข้าพเจ้าเป็นอัครทูตของพวกคนต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าทีของข้าพเจ้า” (รม. 11:13) แต่พวกยิวก็เป็นภาระใจของเขาอยู่เสมอ มาก

จนถึงกับที่เขาขอมเสียสละที่ของเขาในสวรรค์เพื่อพวกเขา หากโดยการทำเช่นนั้นเขาจะเห็นพวกเขาได้รับความรอดได้ เขารักคนทั้งปวง ข้อเท็จจริงประการหนึ่งที่เขาเป็นพยานรับรองใน 1 โครินธ์ 9:19-22:

“เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเป็นอิสระจากมนุษย์ทุกคน แต่ข้าพเจ้าก็ยังทำให้ตัวเองเป็นทาสของทุกคน เพื่อข้าพเจ้าจะได้พวกเขามากยิ่งขึ้น และต่อพวกเขา ข้าพเจ้าได้กลายเป็นเหมือนคนยิว เพื่อข้าพเจ้าจะได้พวกเขา ต่อคนทั้งหลายที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ก็เป็นเหมือนที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อข้าพเจ้าจะได้คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ต่อคนทั้งหลายที่ไม่มีพระราชบัญญัติ ก็เป็นเหมือนคนที่ไม่มีความเชื่อ (โดยไม่ได้อยู่อย่างปราศจากพระราชบัญญัติต่อพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติต่อพระคริสต์) เพื่อข้าพเจ้าจะได้คนเหล่านั้นที่ไม่มีพระราชบัญญัติ ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็กลายเป็นเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อข้าพเจ้าจะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้าขอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อโดยทุกวิถีทางข้าพเจ้าจะช่วยบางคนให้รอด!”

หลังจากประกาศความเชื่อของเขาในโมเสส พระราชบัญญัติของโมเสส และในพหุศาสตร์พยากรณ์แล้ว เปาโลก็ย้อนกลับไปกล่าวซ้ำความเชื่อของเขาในหลักคำสอนเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย “ความหวังต่อพระเจ้า” คือความหวังเรื่องการเป็นขึ้นจากตายนั่น “ซึ่งพวกเขาเองก็ยอมรับด้วย” ดังนั้นเขาจึงนำเสนอคำถามที่ว่าเหตุใดคนยิวถึงเรียกตัวเขาว่าไม่สนใจศาสนาหลักคำสอนเดียวกันซึ่งพวกเขาเองก็เชื่อและสอนเกี่ยวกับ “การเป็นขึ้นมาจากความตาย ทั้งของคนชอบธรรมและคนไม่ชอบธรรม” (ซึ่งหมายถึงการเป็นขึ้นจากตายของผู้ชอบธรรม และการเป็นขึ้นจากตายของคนชั่ว)

เปาโลไม่ได้เทศนาสิ่งใดที่เหล่าศาสนิกชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมไม่ได้ประกาศ พวกเขาได้พยากรณ์เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ พวกเขาบอกล่วงหน้าเรื่องการทนทุกข์ของพระองค์ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์จะทรงได้รับบาดแผลเพราะการละเมิดต่างๆของเรา พวกเขาได้พยากรณ์ว่าพระองค์จะทรงถูกตรึงกางเขน และว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้นอีก นี่คือข่าวสารที่เปาโลประกาศ-การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู ผู้ซึ่งเขาประกาศว่าเป็นพระเมสสิยาห์ที่ชนชาติอิสราเอลได้รอคอยมานาน

ในคำพยานของเขาต่อหน้าอากริปปา เขาอธิบายว่า “ข้าพระองค์ยืนอยู่และถูกพิพากษาเนื่องด้วยความหวังแห่งพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์นั้น โดยสิบสองเผ่าของพวกข้าพระองค์ ซึ่งปรณินบัติพระเจ้าอย่างจริงจังทั้งกลางวันและกลางคืนหวังว่าจะมาถึงพระสัญญานั้น เพราะเห็นแก่ความหวังอันนี้ ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา ข้าพระองค์จึงถูกกล่าวหาโดยพวกเขา” (กิจการ 26:6,7)

เขากล่าวแก่พวกพี่น้องบางคนของเขาเอง ขณะติดคุกในกรุงโรมว่า “...เพราะเหตุความหวังของอิสราเอลข้าพเจ้าจึงถูกจองจำด้วยโซ่นี้” (กิจการ 28:20)

ข้อ 16: “และในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าก็ฝึกฝนตนเองจริง ๆ ที่จะมีความใจนิฉัยผิดและชอบที่ปราศจากความผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์เสมอ”

อัครทูตเปาโลพากเพียรที่จะดำเนินชีวิตไม่เพียงเพื่อที่เขาจะได้รับเห็นชอบและการอวยพรจากพระเจ้าเท่านั้น แต่เพื่อที่เขาจะได้รับความเคารพนับถือจากพวกพี่น้องของเขาเช่นกัน อันเป็นการแสดงให้เห็นว่าความเชื่อของเขาในพระเจ้านั้นชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์

ท่านที่รัก นี่เป็นข้อผูกมัดของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคน พระคัมภีร์สอนเรื่องนี้อย่างชัดเจน คริสเตียนทั้งหลายควรดำเนินในสติปัญญาเพราะเห็นแก่คนที่ยังไม่ได้ได้รับความรอด เพราะว่าคนไม่เชื่อจับตามูทุกฝีก้าวของผู้เชื่อ และฟังทุกถ้อยคำที่ผู้เชื่อกล่าว เปาโลแนะนำเหล่าผู้เชื่อชาวเมืองโคโลสีว่า “จงดำเนินในสติปัญญาต่อคนทั้งหลายที่อยู่ภายนอก จงฉวยโอกาส” (คส. 4:5)

คำเตือนสติของเขามิใช่ไปยั้งชาวเมืองเรสะโลนิกา คือ “ให้พวกท่านเรียนรู้ที่จะอยู่อย่างสงบ และทำกิจธุระของพวกท่านเอง และทำการงานด้วยมือของพวกท่านเอง เหมือนอย่างที่เราได้กำชับพวกท่านแล้ว เพื่อพวกท่านจะได้ดำเนินอย่างซื่อสัตย์ต่อคนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก และเพื่อพวกท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย” (1 ธส. 4:11,12) คนเหล่านั้นที่อยู่ “ภายนอก” แน่แน่นอนว่าหมายถึงคนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกคริสตจักร คนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด เปาโลระบุหนึ่งในคุณสมบัติเหล่านั้นสำหรับผู้ปกครองหรือผู้ช่วยว่าต้องมี “ชื่อเสียงดีท่ามกลางคนทั้งหลายซึ่งอยู่ภายนอก” (1 ทธ. 3:7)

พระเยซูตรัสว่า “จงให้ความสว่างของพวกท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าพวกเขาจะได้เห็นบรรดาการงานที่ดีของพวกท่าน และจะได้สรรเสริญพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์” (มธ. 5:16)

ใน 1 เปโตร 2:11,12 เราอ่านว่า “พวกที่รักอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่านเหมือนเป็นบรรดาคนแปลกถิ่นและเป็นผู้สัญจร ให้ละเว้นจากบรรดาโรคเค็ดมหาฝ่ายเนื้อหนัง ซึ่งทำสงครามต่อจิตวิญญาณ โดยให้การประทุษร้ายของพวกท่านซื่อตรงท่ามกลางพวกคนต่างชาติ เพราะว่าในการที่พวกเขาพูดต่อต้านพวกท่านว่าเป็นพวกคนทำสิ่งชั่วร้ายนั้น โดยการกระทำดีทั้งหลายของพวกท่าน ซึ่งพวกเขาจะได้เห็น พวกเขาจะได้สรรเสริญพระเจ้าในวันแห่งการทรงเยี่ยมเยียน”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง คริสเตียนทั้งหลายเป็นจดหมาย “ซึ่งเป็นที่รู้จักและที่ถูกอ่านโดยคนทั้งปวง” (2 คร. 3:2) และโดยการดำเนินชีวิตประจำวันของเราเราควรแสดงให้เห็นว่าเรา “ได้ละทิ้งสิ่งทั้งหลายที่ถูกปิดบังไว้แห่งความไม่ซื่อสัตย์ โดยไม่ได้ดำเนินในความมีเล่ห์เหลี่ยม และไม่ได้พลิกแพลงพระวาทะของพระเจ้าอย่างหลอกลวง แต่โดยการสำแดงความจริงให้ประจักษ์ พวกเราได้มอบพวกเราเองไว้กับใจวินิจฉัยผิดและชอบของคนทั้งปวง ในสายพระเนตรของพระเจ้า” (2 คร. 4:2) ในฐานะบุตรทั้งหลายของพระเจ้า เราควรดำเนินชีวิตโดยปราศจากตำหนิในท่ามกลางโลกที่ไม่รู้จักพระเจ้าของเรา

ใจวินิจฉัยผิดและชอบมาพร้อมกับการล้มในบาปของอาดัม ก่อนการล้มนั้น อาดัมและเอวาเป็นผู้ไร้เดียงสาโดยสมบูรณ์ แต่เมื่อพวกเขายอมจำนนต่อบาป พระเจ้าก็ประทานใจวินิจฉัยผิดและชอบแก่พวกเขา และพวกเขาตระหนักในทันทีว่าพวกเขาไม่เชื่อฟังพระองค์แล้ว ความรู้เกี่ยวกับความผิดของพวกเขาทำให้พวกเขาพยายามหลบซ่อนจากพระเจ้าครั้งต่อมาที่พระองค์เสด็จมาในสวนนั้น (ปฐมก. 3:8-13)

ใจวินิจฉัยผิดและชอบต้องถูกควบคุมโดยพระคุณของพระเจ้าและโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้นผู้เชื่อทั้งหลายเท่านั้น ซึ่งถูกนำโดยพระวิญญาณ จึงสามารถฟังพาดำเนินการนำของใจวินิจฉัยผิดและชอบได้ คนไม่เชื่อทั้งหลาย ซึ่งไม่มีการสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณ ไม่ควรวางใจหรือเดินตามใจวินิจฉัยผิดและชอบเด็ดขาด นี่ถูกนำเสนออย่างแจ่มชัดแล้วในการศึกษาค้นคว้าของเราเกี่ยวกับคำพยานของอัครทูตเปาโล เพราะแม้ในยามที่

ใจวินิจฉัยผิดและชอบของเขาเห็นชอบกิจกรรมต่างๆของเขา เขาก็กำลังข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าอย่าง กระตือรือร้นและกำลังทำสุดความสามารถของตนเพื่อกำจัดความเชื่อแบบคริสเตียน จากนั้นในโรม 9:1 เขา เขียนในฐานะผู้เชื่อคนหนึ่ง ซึ่งรับความรอดแล้วและได้รับการทรงเรียกให้ทำงานของพระเจ้า ว่าใจวินิจฉัยผิด และชอบของเขาเป็นพยาน “ในพระวิญญูณบรสิสุทธิ์” นั้นแตกต่างอย่างมากจากคำพยานที่ใจวินิจฉัยผิดและ ชอบของเขาให้แก่เขา ก่อนที่เขาได้รับความรอด ในฮีบรู 10:22 เขาเขียนไว้ว่า “ขอให้พวกเราเข้ามาใกล้ด้วยใจ จริง ในความเชื่ออันมั่นคงเต็มเปี่ยม โดยให้ใจของพวกเราถูกประพรมชำระให้พ้นจากใจวินิจฉัยผิดและชอบอัน ชั่วร้าย และกายของพวกเราถูกล้างชำระด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์”

เปาโลยังพูดถึงคนเหล่านั้นที่ใช้ใจวินิจฉัยผิดและชอบของตนในทางที่ผิดจนกระทั่งมันไม่พูดกับพวกเขา อีกต่อไป เขาเขียนถึงทิโมธีว่า “บัดนี้ พระวิญญูณตรัสอย่างชัดแจ้งว่า ในกาลภายหลังบางคนจะออกไปจาก ความเชื่อนั้น โดยตั้งใจฟังพวกวิญญูณที่ล่อหลอก และบรรดาหลักคำสอนของพวกผีปีศาจ โดยพูดคำโกหกต่าง ๆ ในความหน้าซื่อใจคด โดยใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเขาถูกนابلดด้วยเหล็กที่ร้อนจัด” (1 ทธ. 4:1,2)

คนใดที่ใจของเขาถูกสร้างใหม่แล้วโดยพระคุณของพระเจ้าก็จะพบใจวินิจฉัยผิดและชอบที่ถูกสร้างใหม่ ภายในใจของเขาเช่นกัน คือใจวินิจฉัยผิดและชอบซึ่งจะทำให้เขาตระหนักถึงความจำเป็นที่จะดำเนินชีวิตอย่าง ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าเช่นเดียวกับต่อหน้ามนุษย์ นี่คือจุดมุ่งหมายของเปาโลที่เขาจะประพฤติ ตนในแบบที่ใจวินิจฉัยผิดและชอบของเขาจะ “ปราศจากความผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์เสมอ” เขาสรุปย่อ มั่นทั้งหมดใน 1 โครินธ์ 10:31: “เหตุฉะนั้นไม่ว่าพวกท่านจะรับประทาน หรือจะดื่ม หรือพวกท่านจะทำอะไร ก็ตาม จงกระทำการสิ่งสารพัดเพื่อเป็นการถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า!”

ข้อ 17: “บัดนี้ หลังจากเวลาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้าได้นำท่านทั้งหลายมายังชนชาติของข้าพเจ้า และ บรรดาเครื่องบูชา”

ในที่นี้เปาโลกล่าวถึงเหตุผลประการที่สองของตนในการมายังกรุงเยรูซาเล็ม ในข้อ 11 เขาเป็นพยาน รับรองว่าเขาได้มายังนครบรสิสุทธิ์นั้นเพื่อจะนมัสการ ในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่เขากล่าวถึงท่านทั้งหลายและ บรรดาเครื่องบูชาที่เขาพาเพื่อที่จะถวาย

“ท่านทั้งหลาย” หมายถึงเงินเป็นหลัก แต่มีของฝากอื่นๆด้วยที่จะแจกจ่ายท่ามกลางพวกคนจนเหล่านั้ น คำว่า “ชนชาติของข้าพเจ้า” เปาโลไม่ได้หมายถึงชนชาติอิสราเอลทั้งหมด เขาพูดถึงพวกวิสุทธิชน เหล่าผู้ เชื่อในกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งต้องการของฝากที่เป็นวัตถุ นี่เป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากผิดปกติสำหรับคริสเตียนทั้ง หลายในกรุงนั้น การกั้นดารอาหารไม่เพียงรุนแรงในแคว้นยูเดียเท่านั้น ผู้เชื่อทั้งหลายที่นั่นยังทนทุกข์กับการ ข่มเหงและความลำบากหลายอย่างเช่นกัน พวกเขาหลายคนถูกทอดทิ้งโดยครอบครัวของพวกเขาหลังจากที่ พวกเขาเปลี่ยนมาถือความเชื่อแบบคริสเตียน พวกเขาหลายคนถูกไล่ออกจากบ้านเพราะความเชื่อที่พวกเขา สารภาพในพระเยซูคริสต์เจ้า และพวกเขาต้องการความช่วยเหลือทางการเงินเช่นเดียวกับการหนุนใจฝ่าย วิญญูณ ด้วยเหตุนี้เองเปาโลจึงนำ “ท่านทั้งหลายและบรรดาเครื่องบูชา” มายังกรุงเยรูซาเล็ม

ในจดหมายของเขาที่เขียนถึงเหล่าผู้เชื่อในกรุงโรม เปาโลเขียนไว้ว่าเขาวางแผนว่าจะไปเยี่ยมพวกเขา เมื่อเขาเดินทางเข้าไปในสเปน และจากนั้นก็อธิบายว่า “แต่บัดนี้ ข้าพเจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อรับใช้

พวกวิสุทธิชน เพราะว่าพวกศิษย์แห่งแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญาเห็นชอบที่จะถวายทรัพย์บางส่วนให้แก่พวกวิสุทธิชนที่ยากจนซึ่งอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม” (รม. 15:25,26)

แน่นอนว่าเหตุผลต่างๆของเปาโลในการมายังกรุงเยรูซาเล็มนั้นก็รักสงบเพียงพอ เขามาเพื่อจะนมัสการ และเพื่อจะนำส่งทานทั้งหลายแก่พวกคนจนในท่ามกลางผู้เชื่อทั้งหลายที่นั่น หลังจากเป็นพยานแก่เฟลิกส์ว่าเขาไม่ได้สั่งสอนให้ต่อต้านพระราชบัญญัติของโมเสสอย่างที่พวกยิวได้กล่าวหา และว่าเขาถึงขนาดสั่งสอนหลักคำสอนนั้น ซึ่งเป็นเรื่องของการเป็นขึ้นจากตาย ก็สอดคล้องกับความเชื่อของคนเหล่านั้นที่กล่าวหาเขา เขาก็กล่าวเหตุผลต่างๆของเขาในการมายังกรุงเยรูซาเล็มและจากนั้นก็เตรียมพร้อมที่จะเสนอคำทำแก่พวกคนที่กล่าวหาเขา:

ข้อ 18 และ 19: “หลังจากที่พวกยิวบางคนที่มาจากแคว้นเอเชียได้พบข้าพเจ้าที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วในพระวิหาร ซึ่งไม่ได้อยู่กับคนเป็นอันมากและไม่ได้ก่อความวุ่นวายด้วย ผู้ซึ่งควรจะมาอยู่ที่นี้ต่อหน้าท่านแล้ว และคัดค้าน ถ้าพวกเขามีเรื่องอะไรกับข้าพเจ้า”

เรากล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้ถึงข้อเท็จจริงที่ว่า “พวกยิวบางคนที่มาจากแคว้นเอเชีย” น่าจะได้ยินเปาโลเทศนาในระหว่างการเดินทางแบบมิชชันนารีของเขา และพบเขาในกรุงเยรูซาเล็มในพระวิหาร พวกเขาจึงยุยงให้คนต่อต้านเขา ไม่ว่าจะเขาไปเทศนาที่ใดในการเผยแพร่ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า ก็มีพวกยิวที่แม้มีจำนวนไม่มากในท่ามกลางพวกเขาเอง ก็มีส่วนสำคัญในการยุยงฝูงชนให้ต่อต้านเขา

บัดนี้เปาโลอธิบายว่าพวกยิวเหล่านี้ได้พบเขา-ไม่ใช่ยุ่งเกี่ยวในกิจกรรมจลาจลทั้งหลายในท่ามกลางพลเมือง แต่ “ที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วในพระวิหาร” นี่อ้างอิงย้อนไปยังบทที่ 21 ข้อ 23-26 ที่ยากอบและพวกผู้ปกครองโนมน้าวเปาโลให้เข้าพบกับชายอีกสี่คนที่ปฏิญาณตัวไว้ และไปทำให้คำปฏิญาณตัวนั้นสำเร็จครบถ้วนกับพวกเขา จากนั้นในข้อ 27 ของบทที่ 21 เราอ่านว่า “และเมื่อเจ็ดวันนั้นใกล้จะสิ้นสุดแล้ว พวกยิวซึ่งมาจากแคว้นเอเชีย เมื่อพวกเขาเห็นท่านในพระวิหาร จึงยุยงบรรดาประชาชน และลงมือจับท่าน” ในตอนนั้นเองที่พวกเขาเริ่มกล่าวหาเขาเป็นหลายประการ โดยอ้างว่าเขาสั่งสอนขัดกับพระราชบัญญัติและว่าเขาได้ทำให้พระวิหารเป็นมลทินโดยการพาพวกกรีกเข้าไปข้างใน

“ซึ่งไม่ได้อยู่กับคนเป็นอันมากและไม่ได้ก่อความวุ่นวายด้วย” เปาโลและชายคนอื่นๆนั้นที่อยู่ใต้คำปฏิญาณกำลังจะทำให้การรับใช้ที่แยกตั้งไว้นั้นสำเร็จในพระวิหาร ซึ่งคงบอกเป็นนัยถึงการสำเร็จครบถ้วนของการปฏิญาณตัวนั้นของพวกเขาแน่นอนว่าไม่มี “การวุ่นวาย” ใดๆในพิธีกรรมดังกล่าวเลย การวุ่นวายนั้นเริ่มต้นเมื่อพวกยิวจากแคว้นเอเชียยุยงประชาชนด้วยคำกล่าวหาเทียมเท็จต่างๆของพวกเขา และประชาชนลากตัวเปาโลออกไปจากพระวิหารและ “กำลังจะฆ่าท่าน” (กิจการ 21:30,31)

และบัดนี้ เปาโลกล่าวว่า ยิวเหล่านี้จากแคว้นเอเชีย “ควรจะมาอยู่ที่นี้ต่อหน้าท่านแล้ว และคัดค้าน ถ้าพวกเขามีเรื่องอะไรกับข้าพเจ้า” พวกยิวจากแคว้นเอเชียที่เป็นตัวการในการลุกฮือต่อต้านเปาโลคือพวกที่ควรมาเป็นพยานปกป้องปราศเขา-แต่พวกเขาไม่อยู่ในการไต่สวนเขาต่อหน้าเฟลิกส์! พวกเขาเป็นพวกเดียวที่เป็นพยานรับรองได้ถึงความจริงทั้งหมดของสิ่งที่เขากำลังทำอยู่ตอนที่พวกเขาพบเขาในพระวิหาร แต่พวกเขาได้เลือกที่จะอยู่ห่างๆจากการไต่สวนเขา ซึ่งเห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่พร้อมที่จะเผชิญหน้าการตรวจสอบแบบเข้ม

งวดและการชักใช้โล่เสียงโดยผู้ว่าราชการ เปาโลยกเรื่องนี้มาให้เฟลิกส์ทราบ โดยชี้ให้เห็นว่าชายเหล่านี้ควรจะ
มาอยู่ที่นี่เพื่อกล่าวหาเขาเป็นการส่วนตัวแล้ว

ข้อ 20 และ 21: “หรือมิฉะนั้นขอให้คนเหล่านี้เองกล่าวเถิด ถ้าพวกเขาพบการกระทำที่ชั่วร้ายใด ๆ
ในข้าพเจ้า ขณะที่ข้าพเจ้าได้ยืนอยู่ต่อหน้าสภา นอกเสียจากเพราะเสียงหนึ่งเดียวนี้ ที่ข้าพเจ้าได้ร้องขึ้นใน
ท่ามกลางพวกเขาว่า ‘เรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษาโดยท่านทั้งหลายวัน
นี้’”

เปาโลเปิดเผยถึงความกล้าหาญอันยิ่งใหญ่ที่เป็นลักษณะเฉพาะตัวแห่งงานรับใช้ของเขาเมื่อเขากล่าว
คำทำนุ สิ่งที่เขากล่าวจึงเป็น “เนื่องจากพวกยิวที่ได้เห็นข้าพเจ้าในพระวิหารไม่อยู่ที่นี่เพื่อเป็นพยานปรักปรำ
ข้าพเจ้าเกี่ยวกับพฤติกรรมของข้าพเจ้าในพระวิหาร ก็จงให้คนเหล่านี้ที่อยู่ที่นี่เป็นพยานปรักปรำข้าพเจ้าและ
กล่าวคำพยานถึงความชั่วร้ายใดๆที่ข้าพเจ้าได้กระทำขณะที่ข้าพเจ้าได้ยืนอยู่ต่อหน้าสภาเถิด”

การที่เปาโลกล่าวถึงการปรากฏตัวของเขาต่อหน้าสภานั้นชี้ย้อนไปยังการที่เขาถูกพาตัวไปอยู่ต่อหน้า
สภาซานเฮดริน ดังที่ถูกลำเสนอในบทที่ 23 ข้อ 1-10 ยิวบางคนที่อยู่ที่นี่ในตอนนั้นจะยอมออกมาข้างหน้าและ
เป็นพยานปรักปรำเขาตอนนี้ไหม? นั่นเป็นคำทำนุด้วยใจกล้า แต่บันทึกศักดิ์สิทธิ์ไม่แสดงให้เห็นว่าคำทำนุถูก
ยอมรับโดยแม้สักคนเดียวในคนเหล่านั้นที่เป็นต้นเหตุของการไต่สวนเปาโลครั้งนี้

“นอกเสียจากเพราะเสียงหนึ่งเดียวนี้...” ความผิดเดียวที่อาจถูกพบในคำพยานของเปาโลต่อหน้าสภา
ซานเฮดรินก็คือ ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาได้ร้องประกาศว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นฟาริสีคนหนึ่ง
และเป็นบุตรชายของฟาริสีคนหนึ่ง เรื่องความหวังและการเป็นขึ้นมาจากความตาย ข้าพเจ้าจึงถูก
ไต่สวน!” (บทที่ 23 ข้อ 6) คำกล่าวนี้เกี่ยวกับหลักคำสอนคือสิ่งที่จุดชนวนการโต้แย้งระหว่างพวกฟาริสีกับพวก
สะดูสี การโต้แย้งที่ไปถึงจุดที่เผ็ดร้อนมากเสียจนนายพันผู้นั้นต้องช่วยอัครทูตท่านนี้ให้รอดชีวิตอีกครั้งจากชน
ร่วมชาติของเขาที่ใช้ความรุนแรง ยกเว้นคำกล่าวเดียวนั้น เปาโลก็ไม่มี ความผิดในข้อหาทั้งหมดที่ถูกนำมา
ปรักปรำเขา

ถ้าพวกผู้อาวุโสและปุโรหิตใหญ่ประกาศว่าเป็นความผิด ถ้ามันเป็นหลักคำสอนเท็จ พวกเขาก็คงเป็น
พยานปรักปรำตัวเอง โดยปฏิเสธความเชื่อนั้นของบรรพบุรุษของพวกเขาซึ่งพวกเขาอ้างเสียงดังเหลือเกินว่า
ยึดถือ ถ้าพวกยิวเหล่านั้นพร้อมที่จะเป็นพยานปรักปรำเปาโลที่สั่งสอนความจริงเรื่องการเป็นขึ้นของคนตาย ก็
จงให้พวกเขาก้าวออกมาข้างหน้าและประกาศมันเถิด จงให้พวกเขาพิสูจน์ว่าเขาได้ปฏิเสธถ้อยคำของพวกเขา
ศาสนาพยากรณ์และพระราชบัญญัติของโมเสสเถิด

ข้อ 22: “และเมื่อเฟลิกส์ได้ยินสิ่งเหล่านี้ โดยมีความรู้ที่ครบถ้วนมากขึ้นเรื่องทางนั้น ท่านก็ผิดผ่อน
พวกเขา และกล่าวว่า “เมื่อลีเซียสนายพันจะลงมา เราจะทราบเรื่องราวของพวกเจ้าอย่างเต็มที่”

เหล่าผู้รู้ไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับการแปลแบบตรงตัวของพระคำข้อนี้ บางคนกล่าวว่ามันควรอ่านว่า
“ถึงแม้ (เฟลิกส์) มีความรู้เกี่ยวกับหลักคำสอนของคริสเตียนที่สมบูรณ์แบบมากกว่าที่พวกผู้กล่าวหาเปาโลมี
เขาก็ยังผิดผ่อนการฟังความจนกว่าลีเซียสได้ลงมาแล้ว”

คนอื่น ๆ ก็กล่าวว่าภาษาเดิมอ่านว่า “เขาผิดผ่อนพวกเขาและกล่าวว่า หลังจากที่เราได้รับข้อมูลอย่างถูกต้องมากขึ้นเกี่ยวกับทางนี้แล้ว เมื่อลิเซียสลงมาแล้ว เราจะฟังความนี้”

ส่วนตัวแล้วผมเห็นด้วยกับการแปลแบบหลังของพระคำข้อนี้ เพราะต่อมาเฟลิกส์ส่งคนไปตามเปาโลมาและฟังเขาเกี่ยวกับความเชื่อนั้นแห่งพระคริสต์ (ข้อ 24-26) หากเขามีความรู้มากมายเกี่ยวกับความเชื่อแบบคริสเตียนแล้ว ทำไมเขาต้องส่งคนไปตามเปาโลมาและให้เขาอธิบายหลักคำสอนนั้นอย่างถี่ถ้วนมากขึ้นเล่า?

“ทางนั้น” แน่นนอนว่าหมายถึงทางพระเยซูชื่อนั้นและเป็นสำนวนที่พบบ่อยในหนังสือกิจการและจดหมายฝากหลายฉบับของเปาโล

“ท่านก็ผิดผ่อนพวกเขา” หมายความว่าเฟลิกส์ให้พวกเขา รอ เขาเลื่อนการตัดสินในคดีนี้ออกไปก่อน

“เมื่อลิเซียสนายพันจะลงมา” หมายถึงการมาถึงของนายพันผู้นั้นที่อาจให้ข้อมูลเฟลิกส์ได้เกี่ยวกับภูมิหลังที่แท้จริงสำหรับการไต่สวนนี้ ซึ่งหลังจากนั้นผู้ว่าราชการก็จะให้คำตัดสิน

ข้อ 23: “และเฟลิกส์สั่งนายร้อยคนหนึ่งให้คุมตัวเปาโลไว้ และให้ท่านมีเสรีภาพ และนายร้อยไม่ควรห้ามผู้หนึ่งผู้ใดในบรรดาคนรู้จักของท่าน ที่จะปรนนิบัติหรือเข้ามายังท่าน”

เห็นได้ชัดจากพระคำข้อนี้ว่าเฟลิกส์พร้อมที่จะแสดงความกรุณาและความโปรดปรานแก่เปาโลซึ่งสอดคล้องกับตำแหน่งของเขาในฐานะผู้ว่าราชการแห่งแคว้นยูเดียและกับการดูแลนักโทษของเขาให้ปลอดภัย ในฐานะผู้ปกครองเหนือแคว้นนั้นเขาเป็นที่รู้จักว่าสามารถใช้ความทราฐนและมาตรการต่างๆที่ไร้ปราณีในการรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อย ปราบปรามพวกกบฏ และบรรลุสิ่งซึ่งจะทำให้เขาได้ความดีความชอบในฐานะผู้แทนคนหนึ่งของโรม แต่เขาตระหนักเช่นกันว่าข้อหาเหล่านั้นที่ปรักปรำเปาโลน่าจะเป็นเพราะความเกลียดชังแบบผูกพยาบาทของพวกยิวมากกว่าจะเป็นการกระทำผิดจริงๆในส่วนของอัครทูตท่านนี้ เขาพอใจที่เปาโลไม่ได้ก่ออาชญากรรมใดๆต่อรัฐบาลโรม และเป็นไปได้มากกว่าเฟลิกส์แทบไม่สนใจเลยในสิ่งที่เห็นได้ชัดว่าเป็นข้อพิพาททางศาสนาระหว่างพวกยิวสองคณะเกี่ยวกับพิธีกรรมและบัญญัติบางอย่างของพวกเขา เขาไม่เห็นว่าเป็นเรื่องที่เร่งด่วนพอที่จะต้องใส่ใจจนกว่าเขาพร้อมที่จะใส่ใจมัน ดังนั้นเขาจึงมอบเปาโลไว้ให้นายร้อยคนหนึ่งดูแล-แน่นอนว่าเขาคิดว่าเขาใจพวกยิวโดยการกักตัวนักโทษผู้นี้ไว้

ในทางกลับกัน เขาสั่งนายร้อยผู้นั้น “ให้ท่านมีเสรีภาพ” และคนรู้จักและมิตรสหายของเขาจะต้องได้รับอิสรภาพที่จะมาเยี่ยมเขาและปรนนิบัติเขาโดยไม่ถูกตั้งคำถาม ผมเชื่อว่าข้อ 26 จะให้ความกระจ่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ และเราจะอภิปรายมันเพิ่มเติมเมื่อเราไปถึงพระคำข้อนี้

ข้อ 24: “และหลังจากเวลาหลายวันแล้ว เมื่อเฟลิกส์มาพร้อมกับภรรยาของท่านชื่อ ดรูซิลลา ผู้ซึ่งเป็นหญิงชาวยิว ท่านก็ให้ไปเรียกเปาโลมา และได้ฟังเปาโลเรื่องความเชื่อนั้นในพระคริสต์”

“หลังจากเวลาหลายวันแล้ว” ไม่บอกเราอย่างแน่ชัดว่าเปาโลถูกจำคุกนานเท่าไรที่เมืองซีซารียาก่อนที่เฟลิกส์เรียกตัวเขามายังวังนั้นอีกครั้ง “ภรรยาของท่านชื่อ ดรูซิลลา ผู้ซึ่งเป็นหญิงชาวยิว” อยู่กับผู้ว่าราชการนั้น ณ เวลานั้น เพราะเป็นหญิงชาวยิว จึงเป็นไปได้ว่านางอยากรู้ว่าหลักคำสอนของเปาโลคืออะไรและเขาจะกล่าวอะไรเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพวกยิว ผู้ซึ่งเขาประกาศว่าพระเยซูชื่อนานาชาเรีตรงเป็น

ดรูลิลลา ธิดาของเฮโรดและน้องสาวของอากริปปาที่ 2 ขึ้นชื่อในเรื่องความสวยอันเลิศล้ำของนาง ตอนที่ยังสาวมากๆ ประวัติศาสตร์บอกเราเช่นนั้น นางได้แต่งงานกับอาซิซัส กษัตริย์แห่งเอเมซา-ชายคนหนึ่งที่ตกหลุมรักความงามของนางจนเขายอมเข้าพิธีสืบทอดแบบยิวและรับเอาศาสนายูดายเพื่อที่จะมีสิทธิ์แต่งงานกับนาง แต่เฟลิกส์ได้เห็นนาง และเขาเองก็เริ่มหลงรักเพราะความงามของนางเช่นกัน จนเขาโน้มน้ำหนักให้ทั้งสามีของนางและแต่งงานกับเขา แม้ดรูลิลลาเป็นคนสวย ชอบหวานเสน่ห์ และศีลธรรมต่ำ นางก็ยังเป็นหญิงชิววิว และแม้นางอาจเหยียดหยามอัศวินเปาโล นางก็อดไม่ได้ที่จะอยากรู้เกี่ยวกับคำสอนของเธอ

ข้อ 25: “และขณะที่เปาโลให้เหตุผลเรื่องความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางศีลธรรม และการพิพากษาที่จะมาถึงนั้น เฟลิกส์ก็ตัวสั่น และตอบว่า “คราวนี้จึงไปตามทางของเจ้าเถอะ เมื่อเรามีโอกาสเหมาะสม เราจะเรียกท่านมาอีก”

เปาโล “ให้เหตุผลเรื่องความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางศีลธรรม และการพิพากษาที่จะมาถึงนั้น” หลังจากอัศวินคนนี้เริ่มพูดได้ไม่กี่วันก็เริ่มปรากฏชัดว่าเขาได้เปลี่ยนกลยุทธ์จากที่เคยใช้ในการแก้ต่างก่อนหน้านี้ของเขาแล้ว ก่อนหน้านั้นเขาได้กล่าวถึงความเชื่อของเขาในพระคริสต์ ความเชื่อของเขาในเรื่องการเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายจากพวกคนตาย และได้ทำทนายพวกคนที่กล่าวหาเขาให้พิสูจน์ข้อหาเหล่านั้นที่พวกเขาใช้ปรักปรำเขา แต่บัดนี้ ในการปรากฏตัวครั้งที่สองของเขาต่อหน้าผู้ว่าราชการโรม ดูเหมือนเขาไม่ห่วงเลยในการแก้ต่างให้ตัวเองต่อข้อหาเหล่านั้นที่ทำให้เขาต้องติดคุก

เมื่อพูดด้วยความมั่นใจและความไว้วางใจ โดยไม่สนใจข้อเท็จจริงที่ว่าเขาต้องพึ่งพาเฟลิกส์สำหรับการถูกปล่อยตัวจากการติดคุกของเขาและว่าผู้ว่าราชการมีสิทธิอำนาจที่จะประหารชีวิตเขาได้ เปาโลยกเหตุผล “เรื่องความชอบธรรม” เป็นอันดับแรก-ความชอบธรรมซึ่งพระเจ้าทรงเรียกร้องจากผู้ปกครองคนหนึ่ง ตามที่กล่าวไว้ใน 2 ซามูเอล 23:3 “ผู้ที่ปกครองมนุษย์ต้องเป็นคนชอบธรรม คือปกครองด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า”

เขายกเหตุผลเรื่องความชอบธรรมนั้นซึ่งพระเจ้าทรงเรียกร้องจากบุคคลทั้งหลาย ความชอบธรรมหนึ่งซึ่งถูกแสดงออกโดยพระราชบัญญัติของพระเจ้า พระเยซูทรงประกาศว่า “ท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดใจของท่าน และด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสิ้นสุดความคิดของท่าน” นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่ และข้อที่สองก็เหมือนกับข้อต้นนั้น คือ ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง’ พระราชบัญญัติและพวกศาสนาดำเนินทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้” (มธ. 22:37-40) ดังนั้นพระราชบัญญัติของพระเจ้าจึงเรียกร้องความชอบธรรมต่อพระองค์เอง และความชอบธรรมต่อเพื่อนมนุษย์ของเรา

ถึงแม้เปาโลประกาศว่า “ตามที่มิเชียนไว้แล้วว่า ‘ไม่มีคนที่ชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย...ด้วยว่าทุกคนได้กระทำความบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า’ (รม. 3:10,23) เขาก็ประกาศเช่นกันว่าพระคริสต์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา (1 คร. 1:30) เฟลิกส์ไม่แตกต่างจากผู้ใดเลยในแง่ที่นั้น-เขาได้กระทำความบาป เขาต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และโดยทางการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมความรอดให้แก่ทุกคนที่ยอมเชื่อในพระเยซูและวางใจพระองค์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

เปาโลสอนว่ามนุษย์ทุกคน-ยิวหรือต่างชาติ รวยหรือจน-ต้องรับผิดชอบและให้การต่อพระเจ้าด้วยตนเองสำหรับการกระทำต่างๆของตน: “เพราะว่าพวกเราทุกคนต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับตามสิ่งที่ทั้งหลายที่ถูกกระทำในร่างกายของตน ตามที่เขาได้กระทำแล้ว ไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือเลว” (2 คร. 5:10) บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์มีไว้สำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย สำหรับบำเหน็จ แต่จงฟังคำเตือนสติของเปาโลในโรม 14:11: “มิเขียนไว้แล้วว่า “เรามีชีวิตอยู่ฉันใด” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “หัวเข้าทุกหัวเข้าจะคุกกราบลงต่อเรา และลิ้นทุกลิ้นจะสารภาพต่อพระเจ้า””

เฟลิกส์อยู่ในตำแหน่งที่จะอำนวยความสะดวกระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ เขาไม่ได้เป็นคนชอบธรรมในการกักขังเปาโลในคุกในเมื่อเขาก็รู้ว่าไม่มีข้อพิสูจน์ใดๆเลยว่าเปาโลมีความผิด เขาไม่ได้ปฏิบัติในความยุติธรรมกับเพื่อนมนุษย์ของเขาเมื่อเขาพราครุสซิลลาจากสามีของนางและนำตัวนางให้มาอยู่กินกับเขา

เปาโลไม่เพียงยกเหตุผล “เรื่องความชอบธรรม” เท่านั้น แต่เรื่อง “ความอดกลั้นใจทางศีลธรรม” ด้วย คำๆนั้นปกติแล้วถูกใช้วันนี้เพื่อปกป้องถึงความพอประมาณที่เกี่ยวข้องกับการกินและการดื่ม โดยเฉพาะในการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทั้งหลาย แต่ในกรณีนี้โดยเฉพาะมันใช้กับนิสัยต่างๆของชีวิตโดยทั่วไป คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ความอดกลั้นใจทางศีลธรรม” บ่งบอกถึงการเหนียวรั้งตั้มหาและกิเลสอันชั่วร้ายทุกอย่าง มันอาจใช้กับความรอบคอบ การรักษาวลสงวนตัว ความปรารถนาต่างๆอันเปี่ยมตั้มหา เฟลิกส์ได้ปล่อยตัวไปตามความปรารถนาเช่นนั้นเมื่อเขาแย้งกรรยาของเพื่อนบ้านของตน เขากำลังดำเนินชีวิตในการเล่นชู้กับนาง เขาปล่อยตัวเต็มที่ไปกับตั้มหาและความทะยานอยากต่างๆของตน-ทั้งด้านศีลธรรมและทางการเมือง

เปาโลยังยกเหตุผลกับผู้ว่าราชการและกรรยาของเขาด้วยเกี่ยวกับ “การพิพากษาที่จะมาถึงนั้น” เขาชี้ให้เห็นถึงการพิพากษาอันเป็นสากลของพระเจ้าซึ่งจะมาสู่ผู้ละเมิดทุกคน เหมือนกับตอนที่ในกรุงเอเธนส์เขาได้ประกาศว่าพระเจ้า “ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ซึ่งในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกในความชอบธรรม โดยท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ เกี่ยวกับเรื่องนี้พระองค์ได้ให้ความมั่นใจกับทุกคนแล้ว ในการที่พระองค์ได้โปรดให้ท่านองค์นั้นเป็นขึ้นมาจากความตาย” (กิจการ 17:31)

เปาโลได้วางรากฐานอันดีสำหรับการนำเสนอของเขาเรื่องความแน่นอนของการพิพากษาที่จะมาสู่คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะเชื่อฟังข่าวประเสริฐ เขาได้เลือกหัวข้อต่างๆซึ่งถูกปรับให้เข้ากับความต้องการฝ่ายวิญญาณและสภาวะอันเสื่อมทรามของเฟลิกส์และครุสซิลลา เขาได้กล่าวถึงหลักการเหล่านั้นของความเชื่อแบบคริสเตียนซึ่งจะชี้ให้เห็นความต้องการจริงๆแห่งชีวิตของพวกเขา ดึงความสนใจของพวกเขา และทำให้พวกเขาฟังสิ่งที่เขาจะกล่าวในความหวังของเขาที่จะนำพวกเขามาสู่การกลับใจใหม่มาถึงพระเจ้า เขาไม่น่าจะลืมนิยายวิธีที่บาปจะได้รับการยกโทษและรับสันติสุขของพระเจ้า เพราะว่าทุกคำเทศนาของเขามีรูปแบบตามนี้ เขากล่าวชัดเจนเสมอถึงความจำเป็นในการรู้จักพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด-หรือไม่ก็ยืนต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อที่จะถูกพิพากษาในความชอบธรรม

จากมุมมองแบบมนุษย์ มันไม่ง่ายที่เปาโลจะยืนอยู่ต่อหน้าเฟลิกส์และครุสซิลลาและประกาศว่าพวกเขาจะถูกพิพากษาเพราะการดำเนินชีวิตในทางชั่วของพวกเขา การเทศนาเช่นนั้นได้ทำให้อยหวั่นผู้ให้รับบัพติศมา ต้องแลกด้วยชีวิต ยอห์นได้ตักเตือนเฮโรดที่รับนางเฮโรเดียสกรรยาของฟิลิปน้องชายของเขา และบอกกษัตริย์

ว่าการที่เขาทำบาปเช่นนั้นเป็นการผิดพระราชบัญญัติ นี่ทำให้นางเฮโรเดียสโมโห และถ้าคุณจะอ่านบันทึกใน มัทธิว 14:3-11 (หรือมาระโก 6:17-29) คุณก็จะเห็นว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถูกจำคุกและถูกตัดศีรษะเพื่อ ความพอใจของนาง บัดนี้้อครทูตเปาโลยืนด้วยใจกล้าต่อหน้าเฟลิกส์ โดยตระหนักเต็มที่ว่าผู้ว่าราชการชาวโรม ผู้นี้สามารถใช้อำนาจทางการเมืองของตนจัดการเขาได้ แต่แทนที่จะเียนยอผู้ว่าราชการและเินเฉยบาปในชีวิต ของผู้ว่าฯ เขากลับกล่าวความจริงแห่งข่าวประเสริฐ

“เฟลิกส์ก็ตัวสั้น” ความหมายของคำเทศนาของเปาโลเป็นสิ่งที่ผู้ว่าราชการเข้าใจดี คำกรีกตรงนี้บ่ง บอกไม่ใช่การสั้นตัวของร่างกาย แต่เป็นการตระหนักและความสะพรึงกลัวภายใน เมื่อเขาคิดถึงวันนั้นเมื่อเขา จะยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งเพื่อรับการพิพากษาเพราะบาปทั้งหลายของตน เขาก็ หวาดกลัวจนถึงจุดที่สิ้นสະທ່ານในจิตใจของเขา ในที่นี้เราเห็นฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่ของข่าวประเสริฐที่กำลัง ทำงาน ในโรม 1:16 เปาโลเรียกข่าวประเสริฐว่า “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า อันนำไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ แก่ พวกยิวก่อน และแก่พวกกรีกด้วย” ขณะที่เปาโลพูด เฟลิกส์ก็ถูกเตือนความจำถึงสิ่งชั่วๆทั้งหมดนั้นที่เขาเคย กระทำ ซึ่งรวมถึงข้อเท็จจริงที่ว่า ณ ขณะนั้นเขากำลังดำเนินชีวิตอยู่ในการเล่นชู้กับหญิงคนนั้นที่เขาได้แย่งมา จากชายอีกคน และขณะที่ชีวิตชั่วๆของเขาผ่านไปในการทบทวนตรงหน้าเขา และเขารู้ตัวว่าเขาจะเผชิญหน้า กับองค์ตุลาการผู้ชอบธรรม เขาก็สิ้นสະທ່ານ

ผมคิดว่าเราควรสังเกตว่าไม่มีกล่าวอะไรเลยเกี่ยวกับการที่ตรูซิลลาแสดงความกังวลเพราะคำเทศนา ของเปาโล เราถูกบอกว่าเฟลิกส์ “สิ้นสະທ່ານ”-และนี่อาจเป็นครั้งแรกที่เขาเคยได้ยินข่าวประเสริฐ แต่ตรูซิลลา เป็นหญิงสาววิวและนางไม่น่าจะไม่เคยได้ยินบางสิ่งเหล่านั้นที่เปาโลชี้ให้เห็น ยิวทุกคนคุ้นเคยกับพระคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิมและมีความนับถือต่อพระราชบัญญัติของโมเสส ดังนั้นหญิงชู้คนนี้จึงเคยได้ยินเกี่ยวกับการ พิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อบาป บางทีนางอาจกำลังพึ่งพาพิธีกรรมและพิธีการต่างๆของศาสนายิวเพื่อที่จะ ช่วยนางในวันพิพากษา ถึงอย่างไรแล้ว ขณะที่สามีของนางสั้นเทิ้มภายในตัวเขาเองเมื่อได้ยินข่าวสารของอัคร ทูตท่านนี้ เห็นได้ชัดว่านางไม่รู้สิกรู้สาอะไรเลย

“คราวนี้จงไปตามทางของท่านเถอะ เมื่อเรามีโอกาสเหมาะสม เราจะเรียกท่านมาอีก” ช่วงเป็น ถ้อยคำที่น่าเศร้าจริงๆ! เท่าที่บันทึกศักดิ์สิทธิ์เปิดเผย “โอกาสเหมาะสม” นั้นไม่เคยมาถึงเฟลิกส์ แน่แน่นอนว่าเขา พุดคุยกับเปาโลหลังจากวันนั้น แต่ผมเชื่ออย่างจริงใจว่าหากผู้ว่าราชการชาวโรมผู้นี้เคยรับความรอด พระ วิทยุณบรสิฐก็ค้คงทำให้แน่ใจแล้วว่าการกลับใจเชื่อของเขาถูกใส่ไว้ในพระวณะของพระเจ้า

เราอาจหมายเหตุความตรงข้ามกันระหว่างเฟลิกส์กับนายคุกคนนั้นที่เมืองฟิลิปปี ชายทั้งสองคน ตอน ที่เปาโลเป็นพยานแก่พวกเขา จับเขาเป็นนักโทษ แต่เมื่อแผ่นดินไหวนั้นเขากำแพงคุกเมืองฟิลิปปีและเครื่อง จองจำของนักโทษทุกคนถูกปลด นายคุกคนนั้นก็มาทรุดตัวลงตรงหน้าเปาโลและสิลาและร้องออกมาว่า “ท่านทั้งหลายเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรจึงจะรอดได้” พวกเขาบอกแผนการอันเรียบง่ายแห่งความรอดแก่ เขาและจากนั้น “กล่าวพระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแก่นายคุก” นายคุกชาวฟิลิปปีได้รับความรอด ครอบครัวของเขาได้รับความรอด และเขา “มีความปีติยินดี โดยเชื่อในพระเจ้าพร้อมกับทั้งครัวเรือนของเขา” (กิจการ 16:25-34)

ตรงกันข้าม เฟลิกส์เกิดวุ่นวายใจ เขาถูกฟ้องใจ เขารู้ว่าเปาโลได้เสนอทางใหม่นั้นและที่มีชีวิตแก่เขาแล้ว แต่แทนที่จะถามว่าเขาควรทำอะไรเพื่อจะรอดได้ เขากลับส่งนักเทศน์ของพระเจ้ากลับไปยังห้องข้างของเขา โดยพยายามที่จะปลอมใจวินิจฉัยผิดและชอบของตนและขับไล่เรื่องความรอดออกไปจากความคิดของตน

ภาษกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้บ่งบอกว่าเฟลิกส์เจตนาที่จะตรวจสอบเรื่องนี้อย่างถี่ถ้วนมากขึ้น ณ เวลานั้นในอนาคตเมื่อเขามีเวลาว่างมากกว่านี้และไม่ถูกกดดันเช่นนั้น คนมากมายก็รู้สึกแบบเดียวกัน ผู้คนวันนี้อาจถูกฟ้องใจเรื่องบาป พวกเขาอาจเชื่ออย่างเต็มที่ว่าพวกเขาต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พวกเขาทราบถึงอันตรายของการเลื่อนการตัดสินใจรับพระคริสต์ออกไปก่อน แต่พวกเขาก็ฟังเสียงของพญามารแทนที่จะฟังเสียงเชิญชวนของพระวิญญาณของพระเจ้า และแทนที่จะยอมจำนนต่อพระเยซู พวกเขากลับรอคอยวาระหนึ่งที่เหมาะกว่านี้-วาระหนึ่งที่สำคัญสำหรับพวกเขาหลายคนไม่เคยมาถึง

ผู้คนที่เลื่อนการรับความรอดออกไปด้วยข้ออ้างหลายประการ-ธุรกิจ ความเพลิดเพลิน เพื่อหลีกเลี่ยงคำวิพากษ์วิจารณ์และการดูหมิ่นเยาะเย้ยจากเพื่อนๆชาวโลกของพวกเขา ไม่มีชายหรือหญิงคนใดที่มีชีวิตอยู่ที่ได้ตัดสินใจอย่างเต็มที่และอย่างหนักแน่นว่าจะไปนรก พญามารไม่เคยขอให้ผู้ใดเซ็นตัสสัญญาว่าจะใช้เวลาชั่ววินาทีกับมันในเปลวเพลิงแห่งความทุกข์ทรมานในนรก มันเพียงแค่เสนอแนะเราให้มันครวละหนึ่งวัน แคลโอกาสเพียงครั้งเดียวต่อครั้ง ขณะเดียวกันหัวใจก็เริ่มแข็งกระด้าง เสียงของพระวิญญาณถูกได้ยินเบาลงเรื่อยๆ จนกระทั่งในที่สุดหัวใจนั้นก็ไม่ได้ยินพระองค์อีกต่อไป คนหนุ่มสาวคิดว่าเมื่อเขาอายุมากขึ้นเขาจะต้อนรับพระคริสต์และรับความรอด แต่วัยกลางคนพบว่าเขาวุ่นวายเหลือเกินกับกิจกรรมและกิจกรรมต่างๆของชีวิตนี้ เขาคิดว่าเมื่อเขาถึงวัยชรา นั้นจะเป็นเวลาที่จะกลายเป็นคริสเตียน วัยชราคือเวลาน่าเข้ามาหาเขา เขายังไม่พบ “โอกาสอันเหมาะสม” ที่จะรับความรอด และเขาได้ปฏิเสธการทรงเรียกของพระวิญญาณจนกระทั่งมันสาบเกินไป นรกเต็มไปด้วยผู้คนที่เจตนาอย่างจริงใจว่าจะต้อนรับพระคริสต์ แต่เช่นเดียวกับเฟลิกส์ พวกเขาเลื่อนการตัดสินใจนั้นออกไปจนกว่าจะถึงเวลาอันเหมาะสม-เวลาหนึ่งซึ่งไม่เคยได้มาถึง ไม่มีบันทึกว่าเฟลิกส์ผู้ว่าราชการชาวโรมเคยสิ้นเต็มภายใต้ฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐอีกเลย!

ข้อ 26: “เฟลิกส์หวังเช่นกันว่า ท่านจะได้รับเงินจากเปาโล เพื่อท่านจะได้ปล่อยเปาโล เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกเปาโลมาบ่อย ๆ และสนทนากับเปาโล”

ดังที่กล่าวไปก่อนหน้านี้ เฟลิกส์ขังเปาโลไว้ในคุกเพื่อที่จะเอาใจพวกยิว แต่บัดนี้เรามาถึงเหตุผลที่ส่วนตัวมากขึ้น: “เฟลิกส์หวังเช่นกันว่า ท่านจะได้รับเงินจากเปาโล” ผู้ว่าราชการคนนี้สั่งนายร้อยให้ยอมให้เปาโลมีเสรีภาพมากมาย และสั่งว่าไม่ควรมีการห้ามไม่ให้คนมาเยี่ยมเขา เปาโลจึงสามารถต้อนรับมิตรสหายและคนรู้จักของตนได้ ดูเผินๆแล้ว นี่เป็นความกรุณาอันดีงาม แต่ภายใต้ความดีงามนั้นคือแผนการที่จะตัดดวงผลประโยชน์เข้าตัว

เฟลิกส์ไม่มีทางที่จะเคยได้ยินคำพยานของเปาโลและข้อเท็จจริงอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับคดีโดยที่ไม่ทราบถึงภูมิหลังของอัครทูตท่านนี้ นี่อาจทำให้เขาเชื่อว่ามีเพื่อนฝูงหลายคนที่มีอิทธิพล อาจเป็นมิตรสหายที่มั่งมี ที่สามารถและเต็มใจที่จะจ่ายค่าปล่อยตัวเปาโลได้ หากเป็นเช่นนั้น เขาก็คงรับสินบนที่ถูกเสนอและปล่อยนักโทษผู้นี้เป็นอิสระ “เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกเปาโลมาบ่อย ๆ และสนทนากับเปาโล” แต่ผมขอกล่าวซ้ำ-ไม่มี

บันทึกเลยว่า ในการสนทนากับเปาโล ผู้ว่าราชการชาวโรมผู้นี้เคยรับความรอดที่อัครทูตผู้นี้ปรารถนาเหลือเกิน ให้เขาได้รู้จัก

ข้อ 27: “แต่หลังจากสองปีแล้ว ปอร์ซิอัสเฟสทัสได้มารับราชการแทนเฟลิกซ์ และเฟลิกซ์ ซึ่งประสงค์ที่จะแสดงความชอบต่อพวกยิว จึงทิ้งเปาโลให้ถูกจองจำไว้ต่อไป”

“หลังจากสองปีแล้ว”-สองปีแห่งการจำคุกเปาโลอย่างไม่เป็นธรรม เกือบเหมือนว่าเขาถูกขังลิ้มไปแล้ว- “ปอร์ซิอัสเฟสทัสได้มารับราชการแทนเฟลิกซ์”-นั่นคือ ปอร์ซิอัสเฟสทัสรับตำแหน่งผู้ว่าราชการต่อจากเฟลิกซ์ภายใต้การแต่งตั้งโดยเนโร นี่ตรงกันอย่างน้อยก็กับประวัติศาสตร์ที่ถูกให้ไว้โดยโจเซฟัส นักประวัติศาสตร์ชื่อดัง เขาไม่ได้กล่าวถึงอัครทูตเปาโลในการเชื่อมโยงกับเหตุการณ์นั้น แต่เขบันทึกเรื่องการสืบทอดตำแหน่งของผู้ว่าราชการหลายคน และยืนยันข้อเท็จจริงเรื่องอุปนิสัยอันชั่วของเฟลิกซ์ ในระหว่างที่เขาเป็นผู้ว่าราชการแห่งแคว้นยูเดีย

“และเฟลิกซ์ ซึ่งประสงค์ที่จะแสดงความชอบต่อพวกยิว จึงทิ้งเปาโลให้ถูกจองจำไว้ต่อไป” นอกจากนี้ตามที่โจเซฟัสกล่าว เฟลิกซ์ได้ทำหลายสิ่งขณะที่เขายังดำรงตำแหน่งซึ่งสิ่งเหล่านั้นไม่เป็นที่พอใจต่อโรม ถ้าพวกยิวได้รายงานสิ่งเหล่านี้แก่จักรพรรดิ เฟลิกซ์ก็คงประสบความยุ่งยากในการอธิบายเรื่องเหล่านั้น-ถ้าเขาสามารถอธิบายเรื่องเหล่านั้นได้จริงๆ ดังนั้นเขาจึง “ประสงค์ที่จะแสดงความชอบต่อพวกยิว” เพื่อที่พวกเขาจะได้สงเคราะห์เขาเป็นการตอบแทนโดยการหุบปากเกี่ยวกับกิจกรรมทั้งหลายที่น่าสงสัยของเขาในการปฏิบัติหน้าที่ต่างๆของเขาในฐานะผู้ว่าราชการ ถึงแม้เขาได้ขังเปาโลในคุกต่อไปเป็นเวลาสองปีในเมื่อเขาน่าจะปล่อยตัวเปาโลทันทีที่เขาได้ฟังความฟ้องเปาโล เขาก็ส่งต่อตำแหน่งผู้ว่าราชการไว้ในมือของปอร์ซิอัสเฟสทัสและ “ทิ้งเปาโลให้ถูกจองจำไว้ต่อไป”

นี่คือจุดสุดยอดแห่งความอยุติธรรมอันชั่วร้าย การทรยศหักหลังผู้ไร้ความผิดโดยคนที่ดำรงตำแหน่งสูง มันยังเป็นการหนุ่ใจใส่สัญญาตฤณแบบฆาตกรของพวกศัตรูของเปาโลและเป็นการกบฏในส่วนของเฟลิกซ์-การกบฏต่อความเชื่อตรงของกฎหมายโรมและต่อตำแหน่งสูงที่ถูกมอบไว้ในอำนาจของเขาโดยจักรพรรดิแห่งโรม เขาหนีพ้นการลงโทษโดยน้ำมือของจักรวรรดิโรม แต่เขาจะหนีไม่พ้นการพิพากษาโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า ผมไม่สงสัยเลยว่าเฟลิกซ์อยู่ในนรกวันนี้ และในการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวเขาจะถูกส่งตัวให้ไปอยู่ในเปลวไฟที่ลุกไหม้อยู่เป็นนิรันดร์ เขาไม่เคยได้พบโอกาสอันเหมาะสมที่จะฟังข่าวประเสริฐด้วยใจของเขาและรับความรอดอีกเลย

ท่านที่รัก พระวาระของพระเจ้าสอนเราไม่ให้ไ้อวดถึงวันพรุ่งนี้ (สภษ. 27:1) อีสยาห์เตือนว่า “พวกเจ้าจงแสวงหาพระเยโฮวาห์ ขณะที่พระองค์สามารถถูกพบได้ พวกเจ้าจงร้องทูลต่อพระองค์ ขณะที่พระองค์ทรงอยู่ใกล้” (อสย. 55:6)

ในสุภาษิต 1:24-31 เราอ่านว่า “เพราะเราได้เรียกแล้วและพวกเจ้าได้ปฏิเสธ เราได้เหยียดมือของเราออกและไม่มีมนุษย์คนใดเอาใจใส่ แต่พวกเจ้าได้ปฏิเสธคำแนะนำทุกอย่างของเรา และไม่ยอมรับคำตักเตือนของเราเลย เราจะหัวเราะเยาะความหายนะของพวกเจ้าด้วย เราจะเยาะเย้ยเมื่อความหวาดกลัวของพวกเจ้ามาถึง เมื่อความหวาดกลัวของพวกเจ้ามาถึงเหมือนอย่างการกรร้าวว่างเปล่า และความพินาศของพวกเจ้ามาถึง

เหมือนอย่างลมหมุน เมื่อความยุ่งยากและความปวดร้าวมาถึงพวกเจ้า แล้วพวกเขาจะร้องทูลต่อเรา แต่เราจะไม่ตอบ พวกเขาจะแสวงหาเราอย่างรีบร้อน แต่พวกเขาจะไม่พบเรา เพราะว่าพวกเขาได้เกลียดชังความรู้ และมิได้เลือกเอาความยำเกรงพระเยโฮวาห์ พวกเขาไม่ยอมรับคำแนะนำของเราเลย พวกเขาได้เหยียดหยามคำตักเตือนทั้งสิ้นของเรา เพราะฉะนั้น พวกเขาจะกินผลแห่งทางของพวกเขาเอง และจะอิมด้วยบรรดากลิวิธีของพวกเขาเอง!”

เพื่อนผู้เป็นคนบาปเอ๋ย “บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ ดุเถิด บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด” (2 คร. 6:2 วรรคท้าย) เมื่อคุณถูกฟ้องใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์หลังจากได้ยินพระวจนะของพระเจ้า เมื่อคุณตระหนักถึงความต้องการของคุณในเรื่องพระผู้ช่วยให้รอด แต่คุณก็ยังปฏิเสธการทรงเรียกของพระวิญญาณและปฏิเสธพระเยซู พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็อาจไม่กว่นใจคุณอีกเลย! ถ้าพระเจ้าทรงเรียกคุณให้กลับใจใหม่ คุณจะตั้งใจฟังการทรงเรียกนั้นไหม? อ่ยารอ “โอกาสที่เหมาะสมกว่านี้” เพราะมันอาจไม่มาถึงเลย! จงต้อนรับพระเยซูเดี๋ยวนี้และรับความรอดเถิด

บทที่ 25

- 25:1 บัดนี้เมื่อเฟสทัสได้เข้ามาในแคว้นนั้นแล้ว หลังจากสามวัน ท่านก็ขึ้นมาจากเมืองซีซารียาไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
- 25:2 แล้วมหาปุโรหิตกับคนสำคัญ ๆ ในพวกยิวมาฟ้องเปาโลต่อท่าน และได้วิงวอนท่าน
- 25:3 และขอความกรุณาโดยมีใจคิดร้ายต่อเปาโล เพื่อที่เฟสทัสจะส่งคนไปนำตัวเปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม โดยคุมคอยอยู่ตามทางเพื่อจะฆ่าเปาโลเสีย
- 25:4 แต่เฟสทัสตอบว่า เปาโลควรจะถูกคุมตัวไว้ที่เมืองซีซารียา และท่านเองก็จะไปที่นั่นในไม่ช้า
- 25:5 ท่านกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นจึงให้คนเหล่านั้นซึ่งในท่ามกลางพวกท่านที่สามารถ ลงไปกับข้าพเจ้า และกล่าวหาชายคนนี้ ถ้ามีความชั่วใด ๆ ในตัวเขา”
- 25:6 และเมื่อท่านได้พักอยู่ที่นั่นในท่ามกลางพวกเขาเกินกว่าสิบวันแล้ว ท่านก็ลงไปยังเมืองซีซารียา และวันต่อมา โดยนั่งบนบัลลังก์พิพากษา ได้สั่งให้นำตัวเปาโลเข้ามา
- 25:7 และเมื่อเปาโลเข้ามาแล้ว พวกยิวซึ่งลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มก็ยืนล้อมไว้รอบ และกล่าวหลายข้อหาออกจรรยาใส่เปาโล ซึ่งพวกเขาพิสูจน์ไม่ได้
- 25:8 ขณะที่เปาโลได้แก้คดีเองว่า “ไม่ว่าต่อพระราชบัญญัติของพวกยิว หรือต่อพระวิหาร หรือต่อซีซาร์ ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำความผิดใด ๆ ทั้งนั้น”
- 25:9 แต่เฟสทัส ซึ่งประสงค์ที่จะแสดงความชอบต่อพวกยิว ได้ตอบเปาโล และกล่าวว่า “เจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และถูกพิพากษาเรื่องสิ่งเหล่านี้ต่อหน้าข้าที่นั่นหรือ”
- 25:10 แล้วเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็กำลังยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของซีซาร์อยู่แล้ว อันเป็นที่ซึ่งข้าพเจ้าควรจะถูกพิพากษา ต่อพวกยิวข้าพเจ้าไม่ได้กระทำความผิดใด ๆ ตามที่ท่านทราบดีอยู่แล้ว
- 25:11 เพราะถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำความผิด หรือได้กระทำความผิดใด ๆ ที่สมควรจะมีโทษถึงตาย ข้าพเจ้าก็ยอมตายไม่ขัดขืน แต่ถ้าสิ่งทั้งหลายซึ่งพวกเขาฟ้องข้าพเจ้านั้นไม่จริงแล้ว ไม่มีผู้ใดมีอำนาจจะมอบข้าพเจ้าให้พวกเขาได้ ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ถึงซีซาร์”
- 25:12 แล้วเฟสทัส เมื่อท่านได้ปรึกษากับสภาแล้ว ได้ตอบว่า “เจ้าได้ขออุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วหรือ เจ้าก็ต้องไปเฝ้าซีซาร์”
- 25:13 และหลังจากหลายวัน กษัตริย์อากริปากับพระนางเบอร์นิสก็เสด็จมายังเมืองซีซารียาเพื่อค้ำบัลลังก์เฟสทัส
- 25:14 และเมื่อท่านทั้งสองค้างอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสทัสก็เล่าเรื่องคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า “มีชายคนหนึ่งซึ่งถูกปล่อยทิ้งไว้ในเครื่องพันธนาการทั้งหลายโดยเฟลิกัส
- 25:15 เกี่ยวกับชายคนนี้ เมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้อาวุโสของพวกยิวได้แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบ โดยขอให้ตัดสินลงโทษเขา
- 25:16 ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้ตอบว่า ไม่เป็นธรรมเนียมของชาวโรมที่จะมอบคนใด ๆ ให้ตาย ก่อนที่คนซึ่งถูกกล่าวหา นั้นได้พบพวกผู้กล่าวหาหน้าต่อหน้า และมีสิทธิ์ที่จะแก้คดีเองเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เขาถูกปรักปรำนั้น

25:17 เหตุฉะนั้นเมื่อพวกเขามาถึงที่นี่แล้ว โดยไม่ล่าช้าในวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าได้นั่งบนบัลลังก์พิพากษา และสั่งให้พชายคนนั้นเข้ามา

25:18 ผู้ซึ่งเมื่อพวกเขาผู้กล่าวหาขึ้นประจักษ์ประจักษ์ พวกเขาไม่ได้เสนอข้อกล่าวหาเรื่องสิ่งทั้งหลายอย่างที ข้าพเจ้าได้คาดไว้นั้น

25:19 แต่มีคำถามบางข้อต่อเขาเรื่องลัทธิศาสนาของพวกเขาเอง และเรื่องคนหนึ่งที่ชื่อเยชู ซึ่งตายไปแล้ว ผู้ซึ่ง เปาโลยืนยันว่ายังมีชีวิตอยู่

25:20 และเพราะข้าพเจ้าสงสัยอยู่เรื่องบรรดาคำถามเช่นนั้น ข้าพเจ้าจึงได้ถามเปาโลว่า เขาจะยอมขึ้นไปยัง กรุงเยรูซาเล็ม และถูกพิพากษาในเรื่องเหล่านี้ที่นั่นหรือไม่

25:21 แต่เมื่อเปาโลได้อุทธรณ์ขอให้ถูกขังไว้เพื่อให้ออกกักตักตัดสิน ข้าพเจ้าจึงสั่งให้คุมขังเขาไว้จนกว่าข้าพเจ้า จะส่งเขาไปถึงซีซาร์ได้”

25:22 แล้วอากริปปาจึงกล่าวแก่เฟสทัสว่า “ข้าพเจ้าเองใคร่จะฟังชายคนนั้นด้วย” “พຽ່ນนี้” เฟสทัสกล่าว “ท่านจะฟังเขา”

25:23 และในวันรุ่งขึ้น เมื่ออากริปปาได้เสด็จมา และเบอร์นิส พร้อมด้วยความโอ้อออย่างมาก และได้เข้ามา ประทับในห้องพิจารณา พร้อมกับพวกนายพันและคนสำคัญ ๆ ทั้งหลายแห่งนครนั้น ตามคำสั่งของเฟสทัส เปาโลก็ถูกนำตัวออกมา

25:24 และเฟสทัสได้กล่าวว่า “ท่านกษัตริย์อากริปปา และพวกท่านทุกคนซึ่งอยู่ด้วยกันกับพวกเราที่นี่ ท่านทั้งหลายเห็นชายคนนี้ ผู้ซึ่งบรรดาพวกยิวได้วิงวอนข้าพเจ้า ทั้งในกรุงเยรูซาเล็มและที่นี่ด้วย โดยให้ร้องว่าเขาไม่ควรจะมีชีวิตอยู่อีกต่อไป

25:25 แต่เมื่อข้าพเจ้าพบว่าเขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใดที่สมควรจะต้องตาย และพบว่าเขาเองได้อุทธรณ์ถึงออกัสตัส ข้าพเจ้าก็ตั้งใจที่จะส่งเขาไป

25:26 ผู้ซึ่งข้าพเจ้าไม่มีสิ่งใดแน่ชัดที่จะเขียนถึงเจ้านายของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพาเขาออกมาต่อหน้า ท่านทั้งหลาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพระพักตร์พระองค์ โอ กษัตริย์อากริปปา เพื่อว่าหลังจากการไต่สวน แล้ว ข้าพเจ้าจะได้มีบางสิ่งที่จะเขียนได้

25:27 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการไม่เหมาะสมที่จะส่งนักโทษคนหนึ่งไป และไม่แจ้งอาชญากรรมเหล่านั้นที่ เขาถูกประจักษ์

เปาโลถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเฟสทัส

ข้อ 1: “บัดนี้เมื่อเฟสทัสได้เข้ามาในแคว้นนั้นแล้ว หลังจากสามวัน ท่านก็ขึ้นมาจากเมืองซีซาร์ยาไปยัง กรุงเยรูซาเล็ม”

โดยคำสั่งของเนโร เฟสทัสมาแทนที่เฟลิกส์ในฐานะผู้ว่าราชการแห่งแคว้นยูเดีย แต่เราไม่ทราบอะไร เกี่ยวกับเขาก่อนการเข้ารับตำแหน่งนี้ นักประวัติศาสตร์บางคนบอกเราว่าเขาเป็นข้าราชการที่ซื่อตรงคนหนึ่ง ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในความเสมอภาคและความยุติธรรมกับคนเหล่านั้นที่เขาปกครอง แต่เราทราบจากเหตุการณ์

ต่างๆที่ถูกบันทึกในบทนี้ว่าเฟสทัส ก็เหมือนเฟลิกซ์ เต็มใจที่จะเสียสละอัครสาวเปาโลเพื่อที่จะได้รับความชอบจากพวกยิว ประวัติศาสตร์บอกเราด้วยว่าเฟสทัสตายหลังจากรับตำแหน่งเพียงสองปี

“หลังจากสามวัน ท่านก็ขึ้นมาจากเมืองซีซาริยาไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” เหล่าผู้ว่าราชการการของโรมที่ปกครองแคว้นยูเดียมีที่พำนักอยู่ในเมืองซีซาริยา แต่กรุงเยรูซาเล็มเคยเป็นเมืองหลวงเก่าของแคว้นยูเดียและมันยังเป็นเมืองหลวงแห่งกิจกรรมทางศาสนาสำหรับพวกยิวเหมือนเดิม เป็นธรรมดาที่เฟสทัส หลังจากมาอยู่ในแคว้นใหม่ของเขาเพียงช่วงสั้นๆ ครั้นขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อทำความคุ้นเคยกับกิจการต่างๆแห่งชนชาตินี้ที่เขากำลังจะปกครอง เขาจะพบกับพวกผู้นำทางศาสนา และเขาคงจะได้ข้อมูลโดยตรงจากพวกเขาเกี่ยวกับเปาโลและข้อหาต่างๆที่ปรักปรำเปาโล

ข้อ 2 และ 3: “แล้วมหาปุโรหิตกับคนสำคัญ ๆ ในพวกยิวมาฟ้องเปาโลต่อท่าน และได้วิงวอนท่านและขอความกรุณาโดยมีใจคิดร้ายต่อเปาโล เพื่อที่เฟสทัสจะส่งคนไปนำตัวเปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม โดยคุมคอยอยู่ตามทางเพื่อจะฆ่าเปาโลเสีย”

เราอาจคิดว่าหลังจากสองปีในคุก สองปีที่เจียบสนิทเท่าที่บันทึกตรงนี้เกี่ยวข้องกับ เปาโลคงถูกลืมไปแล้วแน่นอนว่าความขมขื่นที่มีต่อเขาคงลดลงไปบ้างแล้ว แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่! ผู้ว่าราชการคนใหม่ไปถึงกรุงเยรูซาเล็มไม่ทันไร “มหาปุโรหิตกับคนสำคัญ ๆ ในพวกยิวมาฟ้องเปาโลต่อท่าน”

นี่เป็นความพยายามที่จะชักจูงผู้ว่าราชการคนใหม่ให้มือคดต่อเปาโลก่อนที่จะได้ฟังความด้วยซ้ำ เราต้องยอมรับว่านี่คงมีน้ำหนักอยู่บ้าง เพราะว่าขณะที่อัครทูตท่านนี้มีแค่คนเดียว พวกยิวก็รวมกันเป็นไพร่พลที่เฟสทัสจะปกครอง และเรายกเหตุผลได้ว่า เขาซึ่งเป็นคนที่ยังไม่ได้รับความรอด คงอยากทำให้ชนชาติยิวประทับใจมากเท่าที่เขาจะทำได้ จิตวิญญาณแห่งการข่มเหงยังไม่พอใจง่าย ๆ และยิวเหล่านี้ก็ตั้งใจที่จะกำจัดเปาโลโดยใช้วิธีใดวิธีหนึ่ง โดยการที่พวกเขาอุทธรณ์ต่อผู้ว่าราชการคนใหม่นี้ พวกเขาหวังว่าจะชักจูงให้เขาคิดไม่ตีต่อเปาโลก่อนที่จะได้ยื่นคำพยานของเปาโล เนื่องจากเฟสทัสไม่ยากให้พวกยิวโมโหตอนต้นแห่งการรับราชการของเขาในฐานะผู้ว่าราชการ เขาจึงน่าจะฟังพวกเขาด้วยใจพร้อมมากกว่าที่เขาจะฟังคำพยานของอัครทูตเปาโล ยิวคลังศาสนาคนหนึ่งจะเทียบอะไรได้กับคนทั้งชาติ-หรืออาจดูเหมือนเป็นเช่นนั้น-ที่ผู้ว่าราชการคนใหม่ที่เพิ่งได้รับการแต่งตั้งนี้จะปกครอง?

ปุโรหิตใหญ่และผู้นำทางศาสนาคนอื่นๆไม่เพียงเป็นพยานปรักปรำเปาโลเท่านั้น พวกเขาขอมความกรุณาจากเฟสทัส “เพื่อที่เฟสทัสจะส่งคนไปนำตัวเปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม โดยคุมคอยอยู่ตามทางเพื่อจะฆ่าเปาโลเสีย” นี่ฟังดูคุ้นหูจริงๆ! พวกยิวถูกหักเหลี่ยมไปแล้วเมื่อสองปีก่อน ตอนที่คลาวดิอุสเสียสย้ายเปาโลไปภายใต้การปิดบังแห่งราตรี และภายใต้ทหารอารักขาเต็มกำลังได้ส่งตัวเปาโลไปยังเมืองซีซาริยา แต่เหล่าศัตรูของเขายังไม่ยอมแพ้ ยังตั้งใจแน่วแน่ที่จะทำตามแผนการของตนในการลอบสังหารอัครทูตท่านนี้ พวกเขาอยากได้ความร่วมมือของเฟสทัส เนื่องจากผู้ว่าราชการท่านนี้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มอยู่แล้ว พวกเขาจึงขอร้องเขาให้ใช้คนไปพาเปาโลกลับมาจากเมืองซีซาริยา โดยทำทีเป็นว่าจะฟังคำให้การของเขาในกรุงเยรูซาเล็ม หากทำอย่างนี้ได้จริง คนเหล่านั้นที่ได้สาบานว่าจะฆ่าเปาโลก็จะ “คุมคอยอยู่ตามทางเพื่อจะฆ่าเปาโลเสีย”

ข้อ 4 และ 5: “แต่เฟสทัสตอบว่า เปาโลควรจะถูกคุมตัวไว้ที่เมืองซีซารียา และท่านเองก็จะไปที่นั่นในไม่ช้า ท่านกล่าวว่า “เหตุผลนั้นจึงให้คนเหล่านั้นซึ่งในท่ามกลางพวกท่านที่สามารถ ลงไปกับข้าพเจ้า และกล่าวหาชายคนนี้ ถ้ามีความชั่วใด ๆ ในตัวเขา”

“เฟสทัสตอบว่า เปาโลควรจะถูกคุมตัวไว้ที่เมืองซีซารียา” ไม่ว่าเราจะใช้เหตุผลแบบมนุษยธรรมอย่างไร ตรงนี้ ข้อเท็จจริงยังคงเดิม นั่นคือ การทรงจัดเตรียมของพระเจ้าทำให้ผู้ว่าราชการการตอบกลับไปเช่นนั้นต่อคำขออันหน้าชื่อใจคดของพวกยิว ในบทที่ 23 ข้อ 11 หลังจากประสบการณ์ของเปาโลต่อหน้าสภาซานเฮดริน องค์พระผู้เป็นเจ้าของยิวอยู่ข้างเขาและตรัสว่า “จงมีกำลังใจที่ดีเถิด เปาโลเอ๋ย เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันนั้น” พระเจ้าไม่เคยผิดคำสั่งสัญญาเลยสักครั้ง และการสมคบคิดทั้งหมดที่พวกยิวจะทำได้ต่อชีวิตของผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อท่านนี้ ก็ไม่อาจทำลายแผนการและพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเขาได้ ผมขอกล่าวซ้ำสิ่งที่ผมได้กล่าวแล้วบ่อยครั้งเหลือเกินก่อนหน้านี้: คนของพระเจ้าไม่อาจถูกทำลายได้จนกว่าเขาทำงานที่พระเจ้าประทานให้เขาทำเสร็จสิ้นแล้ว เปาโลถูกลิขิตให้นำข่าวประเสริฐไปยังกรุงโรมและไม่มีเหล่าเหยียดใดในส่วนของมนุษย์จะสามารถเปลี่ยนแปลงการลิขิตนั้นได้ ดังนั้นเฟสทัส แม้ไม่ตระหนักว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่ในเรื่องราวทั้งหมดนี้ ก็ปฏิเสธคำขอของพวกยิวและตัดสินใจว่าเปาโลควรจะถูกคุมตัวที่เมืองซีซารียาต่อไป และว่าตัวเขาเองจะกลับไปนั่นในไม่ช้า

ดูเหมือนเป็นเรื่องสมเหตุสมผลที่จะสันนิษฐานว่าเฟลิกส์ได้อธิบายให้เฟสทัสฟังแล้วว่าเปาโลเป็นพลเมืองสัญชาติโรม และด้วยเหตุนี้เขาจึงมีสิทธิได้รับการไต่สวนต่อหน้าศาลของโรมมากกว่าจะเป็นต่อหน้าสภาซานเฮดรินของพวกยิว ขณะที่ผู้ว่าราชการท่านนี้ยินดีที่จะช่วยสงเคราะห์พวกยิว เขาก็ต้องแสดงความภักดีต่อโรมเช่นกัน และเนื่องจากเปาโลจะต้องถูกไต่สวนภายใต้ความยุติธรรมของโรม การไต่สวนจึงจะถูกจัดให้มีขึ้นในเมืองซีซารียาซึ่งเป็นที่ๆผู้ว่าราชการแห่งแคว้นยูเดียมีที่พำนัก อย่างไรก็ตาม เฟสทัสก็เสนอการประนีประนอม: ถึงแม้เขาจะไม่พาดำนักโทษของเขามายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อรับการไต่สวน เขาก็เชิญพวกยิวเหล่านั้นให้กลับไปยังเมืองซีซารียาด้วยกันกับเขา “และกล่าวหาชายคนนี้ ถ้ามีความชั่วใด ๆ ในตัวเขา” นี่คือนี่คือสิ่งที่พวกเขาสามารถขอจากเขาได้อย่างสมเหตุสมผล

ข้อ 6 และ 7: “และเมื่อท่านได้พักอยู่ที่นั่นในท่ามกลางพวกเขาเกินกว่าสิบวันแล้ว ท่านก็ลงไปยังเมืองซีซารียา และวันต่อมา โดยนัยบนบัลลังก์พิพากษา ได้สั่งให้นำตัวเปาโลเข้ามา และเมื่อเปาโลเข้ามาแล้ว พวกยิวซึ่งลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มก็ยื่นล้อมไว้รอบ และกล่าวหลายข้อหาอุกฉกรรจ์ใส่เปาโล ซึ่งพวกเขาพิสูจน์ไม่ได้”

เฟสทัสบอกเป็นนัยแก่พวกยิวว่าเขาจะฟังความเปาโลโดยเร็ว และเขาก็รักษาคำพูด เมื่อเขาเสร็จธุระในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว- “เมื่อท่านได้พักอยู่ที่นั่นในท่ามกลางพวกเขาเกินกว่าสิบวันแล้ว”-เขาก็กลับไปยังเมืองซีซารียาและวันรุ่งขึ้นเขาก็นั่ง “บนบัลลังก์พิพากษา” และสั่งให้นำตัวเปาโลมาอยู่ต่อหน้าเขา

เราไม่ถูกบอกตรงนี้ว่าคราวนี้พวกยิวมีข้อกล่าวหาใดปรักปรำอัครทูตท่านนี้บ้าง พวกเขาได้ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มตามที่เฟสทัสได้เชิญพวกเขาให้มา เห็นได้ชัดว่าพวกเขามีจำนวนหลายคน และพวกเขา “กล่าวหลายข้อหาอุกฉกรรจ์ใส่เปาโล” จากพระคำข้อถัดไปของเราเราคงสรุปว่าข้อหาเหล่านั้นเป็นเพียงการทวนซ้ำข้อหาก่อนๆของพวกเขานั่นเอง โดยอาจมีเพิ่มข้อหาใหม่ๆเข้าไปบ้าง เนื่องจากเราถูกบอกข้อกล่าวหาเหล่านั้นของ

พวกเขาเป็น “หลายข้อหาอุกฉกรรจ์” ขณะที่พวกเขาได้ปล่อยให้เปาโลติดคุกสองปี พวกเขาก็ไม่ได้ลดราวาศอกต่อเขาเลยและในช่วงสองปีนั้น พวกเขาอาจคิดข้อหาหลายประการขึ้นมาเพื่อเสริมเข้ากับข้อหาเหล่านั้นที่กล่าวต่อหน้าเฟลิกส์ไปแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไร ข้อหาของพวกเขาก็เทียมเท็จ-เหมือนอย่างที่เราเป็นเสมอมา- และพวกเขาก็พิสูจน์ข้อหาเหล่านั้นไม่ได้เลยสักข้อ

ข้อ 8: “ขณะที่เปาโลได้แก้คดีเองว่า “ไม่ว่าต่อพระราชบัญญัติของพวกยิว หรือต่อพระวิหาร หรือต่อซีซาร์ ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำความผิดใด ๆ ทั้งนั้น”

ลักษณะคำตอบของเปาโลตรงนี้บอกเราค่อนข้างชัดเจนว่าข้อหาหลักๆเหล่านั้นที่ปรักปรำเขาประกอบด้วยอะไรบ้าง-จริงๆแล้วก็คือข้อกล่าวหาเดิมๆที่ถูกนำมาปรักปรำเขา:

1. ว่าเขาได้สั่งสอนขัดต่อพระราชบัญญัติของโมเสส
2. ว่าเขาได้ทำให้พระวิหารเสียความศักดิ์สิทธิ์
3. ว่าเขาได้ยุยงให้ก่อการกบฏต่อต้านจักรพรรดิโรม

คำแก้ต่างของเปาโลไม่ถูกกล่าวถึงมากนักในที่นี้ เขาประกาศตัวว่าไม่มีความผิดตามที่ถูกกล่าวหา และสาธยายเรื่องเทียมเท็จเหล่านั้นที่พวกเขาได้ฟ้องเขา โดยตอบเรื่องเหล่านั้นทีละเรื่อง แน่แน่นอนว่าเขาไม่ได้สั่งสอนขัดต่อ “ต่อพระราชบัญญัติของพวกยิว” เปาโลมีสิ่งที่จะกล่าวเกี่ยวกับพระราชบัญญัติมากกว่าอัครทูตคนอื่นๆ แต่เขาไม่เคยแสดงการหลบหลู่ต่อมันเลย การเทศนาว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติสำหรับคนเหล่านั้นที่เชื่อก็ไม่เป็นการทำผิดต่อพระราชบัญญัตินั้นเลย

ต่อข้อหาที่สอง เรื่องที่เขาได้ทำให้พระวิหารเสียความศักดิ์สิทธิ์ เขาก็ตอบเช่นกันว่า “ไม่มีความผิด” ตลอดชีวิตของเขาเปาโลได้นมัสการในพระวิหาร และมันมีความศักดิ์สิทธิ์ต่อเขาพอๆกับที่มันเป็นต่อยิวทุกคน หลังจากการกลับใจเชื่อของเขา เขาก็ยังสั่งสอนในธรรมศาลาต่างๆของพวกยิวในหลายนครที่เขาไปเยือน ประเสริฐไปประกาศ และในกรุงเยรูซาเล็มเขาก็ยังนมัสการในพระวิหาร บัดนี้เขาทราบแล้วว่าเขาสามารถนมัสการที่ไหนก็ได้ที่เขาเผชิญไปอยู่-ริมแม่น้ำ (กิจการ 16:13) ในคุก (กิจการ 16:25) ในตลาดเหล่านั้นของกรุงเอเธนส์ (กิจการ 17:17) ในเรือที่ถูกพายุโหมกระหน่ำกลางทะเล (กิจการ 27:23-25) ขณะติดคุกอยู่ในกรุงโรม (กิจการ 28:30,31) แต่เขาก็ยังนมัสการในพระวิหารต่อไปเมื่อมีโอกาส และเขาก็ยังนมัสการอยู่ตอนที่พวกคนๆนี้กล่าวหาเขาพบเขาอยู่ในพระวิหาร แน่แน่นอนว่าคนเช่นนี้คงไม่มีทางทำอะไรที่จะหลบหลู่สิ่งที่พวกยิวถือว่าเป็นสถานที่ที่บริสุทธิ์ที่สุด!

“...หรือต่อซีซาร์” เปาโลเขียนถึงคริสเตียนเหล่านั้นที่กรุงโรมว่า “จงให้ทุกคนยอมอยู่ใต้บังคับของบรรดาผู้ที่มีอำนาจสูงกว่า เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยนอกจากที่มาจากพระเจ้า และบรรดาผู้ที่มีอำนาจนั้นถูกแต่งตั้งขึ้นโดยพระเจ้า... เหตุฉะนั้นพวกท่านจะต้องอยู่ใต้บังคับบัญชา มิใช่เพราะเหตุพระอาชญาเท่านั้น แต่เพราะเห็นแก่ใจวินิจฉัยดีและชอบด้วย เพราะว่าด้วยเหตุนี้เองพวกท่านจงจ่ายส่วยอากรด้วย เพราะว่าบรรดาผู้มีอำนาจนั้นเป็นผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้า ซึ่งคอยรับใช้อย่างต่อเนื่องในสิ่งนี้เอง เหตุฉะนั้นจงให้แก่ทุกคนตามที่เขาสสมควรได้รับ ส่วยอากรจงให้แก่ผู้ที่สมควรได้รับส่วยอากร ภาษีจงให้แก่ผู้ที่สมควรได้รับภาษี ความ

ยำเกรงจงให้แก่ผู้ที่สมควรได้รับความยำเกรง เกียรติยศจงให้แก่ผู้ที่สมควรได้รับเกียรติยศ (รม. 13:1-7 บางส่วน)

ในที่นี่เปาโลกล่าวชัดเจนมากกว่าว่าผู้ใดก็ตามที่ขัดขืนอำนาจแห่งสิทธิอำนาจฝ่ายพลเรือนก็ขัดขืนคำสั่งของพระเจ้า นี่ไม่ได้หมายความว่า ในการเชื่อฟังต่อกฎหมายพลเรือน คริสเตียนทั้งหลายควรฝ่าฝืนบัญญัติต่างๆของพระเจ้า แต่ “บรรดาผู้ที่มีอำนาจนั้นถูกแต่งตั้งขึ้นโดยพระเจ้า” -นั่นคือ การปกครองฝ่ายพลเรือนมีแหล่งที่มาของมันอยู่ในพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และพระองค์ทรงอยากให้เราผดุงและเชื่อฟังกฎหมายต่างๆที่น่านับถือ ดังนั้นตราบเท่าที่เราสามารถเชื่อฟังกฎหมายต่างๆของแผ่นดินโดยที่ยังเชื่อฟังบัญญัติต่างๆของพระเจ้าอยู่ เราก็ควรเป็นพลเมืองที่ปฏิบัติตามกฎหมาย นี่ไม่ได้หมายความว่าทุกคนที่รับราชการเป็นคริสเตียน-มันไม่ใช่อย่างนั้นแน่นอน แต่พระเจ้าทรงตั้งผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์และทรงถอดผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ (ดนล. 4:17,25) ผู้แต่งเพลงสดุดีประกาศว่า “เพราะการเลื่อนยศมิได้มาจากทิศตะวันออก หรือจากทิศตะวันตก หรือจากทิศใต้ แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษา พระองค์ทรงทำให้คนหนึ่งต่ำลง และทรงตั้งอีกคนหนึ่งไว้” (เพลงสดุดี 75:6,7) “พระองค์ได้ทรงถอดบรรดาผู้มีอำนาจลงมาจากพระที่นั่งทั้งหลายของพวกเขา และทรงยกคนทั้งหลายที่มีฐานะต่ำต้อยขึ้นไป” (ลก. 1:52) พระเยซูคริสต์แก่ปีลาตว่า “ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ ยกเว้นอำนาจนั้นประทานให้แก่ท่านจากเบื้องบน” (ยอห์น 19:11)

ในฐานะคริสเตียนทั้งหลาย เรายกข้ออ้างไม่ได้ที่จะเลี่ยงความรับผิดชอบในกิจการต่างๆฝ่ายพลเรือน เราถูกผูกมัดโดยหน้าที่ในการตอบแทนสิ่งที่ถูกต้องแก่คนเหล่านั้นที่มีสิทธิอำนาจในเรื่องร้องทั้งหลายแห่งชีวิตนี้ เหมือนกับที่พระเยซูทรงสั่งพวกฟาริสี เราก็ต้องกระทำตาม “สิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และสิ่งเหล่านั้นที่เป็นของพระเจ้าจงถวายแก่พระเจ้า” (มธ. 22:15-21)

การอยู่ใต้บังคับต่อสิทธิอำนาจฝ่ายพลเรือนคือสิ่งที่เปาโลเชื่อและเป็นสิ่งที่เขาสอน ดังนั้นข้อหาที่ว่าเขาได้ส่งเสริมให้ลุกฮือและกบฏต่อซีซาร์จักรพรรดิโรมจึงไม่มีมูลเลย! ไม่มีสักคำเดียวในข้อหาเช่นนั้นที่สามารถถูกพิสูจน์เพื่อปรักปรำเขาได้

ข้อ 9: “แต่เฟสทัส ซึ่งประสงค์ที่จะแสดงความชอบต่อพวกยิว ได้ตอบเปาโล และกล่าวว่า “เจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และถูกพิพากษาเรื่องสิ่งเหล่านี้ต่อหน้าข้าที่นั่นหรือ”

“เฟสทัส ซึ่งประสงค์ที่จะแสดงความชอบต่อพวกยิว” ในที่นี่แสดงให้เห็นว่าตัวเขาเองมีใจชั่วและด้านชาเหมือนกับผู้ว่าราชการคนก่อนหน้าเขา เขาอยากได้ความชอบจากพวกยิวเพื่อที่จะทำให้การบริหารงานของเขาราบรื่นและมีกำไรมากขึ้น แทนที่จะให้คำตัดสินอันยุติธรรมในกรณีของนักโทษคนหนึ่งที่ถูกกล่าวหาอย่างไม่เป็นธรรม เขาเห็นดำตาอยู่แล้วว่าเป็นเรื่องของการโต้แย้งทางศาสนามากกว่าเป็นการทำผิดต่อโรม และถ้าเขาไม่ลำเอียงในการอำนวยความสะดวกยุติธรรม เขาก็คงปล่อยเปาโลเป็นอิสระไปแล้ว บางทีเขาอาจคิดว่าโดยการประวิงเวลาการตัดสินใจของเขาให้เนิ่นนานออกไป เขาก็อาจทำให้พวกยิวพอใจต่อไปและยังให้คำตัดสินที่เป็นประโยชน์ต่อนักโทษของเขาได้อยู่ ดังนั้นเขาจึงถามเปาโลว่า “เจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และถูกพิพากษาเรื่องสิ่งเหล่านี้ต่อหน้าข้าที่นั่นหรือ”

เฟสท์ไม่จำเป็นต้องถามเปาโลเลยว่าเขาอยากไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อถูกไต่สวนอีกรอบไหม เขาจะสั่งเปาโลให้ทำเช่นนั้นเลยก็ได้ นอกจากนี้ผู้ว่าราชการงานนี้ก็ไม่มีประสงค์ที่จะไต่สวนนักโทษคนนี้ต่อหน้าสภาซานเฮดริน เพราะว่าเขาสงวนสิทธิ์ที่จะฟังความนี้อย่างชัดเจน-นั่นคือ เขากล่าวว่า “ต่อหน้าข้า” ซึ่งบ่งบอกว่าเขาจะยังเป็นผู้พิพากษาในคดีนี้เหมือนเดิม อย่างน้อยในที่นี้เขาก็แสดงให้เห็นความยุติธรรมอยู่บ้างในการที่เขาไม่อนุญาตให้คดีนี้หลุดมือของเขาเข้าไปอยู่ในมือของพวกยิวที่อยากฆ่าเปาโลโดยไม่แม้แต่จะทำที่เป็นไต่สวนด้วยซ้ำ

เปาโลอุทธรณ์ต่อซีซาร์

ข้อ 10 และ 11: “แล้วเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็กำลังยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของซีซาร์อยู่แล้ว อันเป็นที่ซึ่งข้าพเจ้าควรจะถูกพิพากษา ต่อพวกยิวข้าพเจ้าไม่ได้กระทำผิดใด ๆ ตามที่ท่านทราบดีอยู่แล้ว เพราะถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำผิด หรือได้กระทำความผิดใด ๆ ที่สมควรจะมีโทษถึงตาย ข้าพเจ้าก็ยอมตายไม่ขัดขืน แต่ถ้าสิ่งทั้งหลายซึ่งพวกเขาฟ้องข้าพเจ้านั้นไม่จริงแล้ว ไม่มีผู้ใดมีอำนาจจะมอบข้าพเจ้าให้พวกเขาได้ ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ถึงซีซาร์”

เปาโลไม่มีเหตุผลที่จะคิดว่าเขาควรจะได้รับการฟังความที่ยุติธรรมในกรุงเยรูซาเล็มมากกว่าที่เขาได้รับแล้วในเมืองซีซารียา ข้อหาเหล่านั้นถูกนำเสนอแล้วแต่ถูกพิสูจน์ไม่ได้-และพวกมันไม่มีทางที่จะพิสูจน์ได้ เพราะว่าไม่มีหลักฐานใดๆเลยที่จะสนับสนุนข้อหาเหล่านั้น ดังนั้นจึงไม่มีความหวังที่ความยุติธรรมจะถูกให้หากเปาโลตกลงที่จะถูกไต่สวนอีกครั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ถึงแม้ว่าเฟสท์จะเป็นผู้พิพากษาในคดีนี้แทนที่จะมอบมันให้แก่สภาซานเฮดรินก็ตาม

“ข้าพเจ้าก็กำลังยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของซีซาร์อยู่แล้ว อันเป็นที่ซึ่งข้าพเจ้าควรจะถูกพิพากษา” เหตุผลเหล่านั้นที่เปาโลปฏิเสธที่จะถูกไต่สวนอีกครั้งในกรุงเยรูซาเล็มก็ปรากฏชัดเจน เขาได้ประสบกับการข่มเหงอันรุนแรงเหลือเกินจากเพื่อนร่วมชนชาติของเขาและใจของพวกเขาก็เต็มไปด้วยอคติ ความคิดแบบผิดๆ และความเป็นศัตรูต่อเขามากเสียจนเขาไม่อาจหวังได้ว่าจะได้รับความยุติธรรมหรือแม้แต่การยอมทนด้วยน้ำมือของพวกเขา เขารู้ว่าเมื่อเขาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มครั้งล่าสุด พวกเขาได้สมคบคิดที่จะเอาชีวิตเขาวางแผนจะฆ่าเขาทุกๆ ที่ที่ทหารรักษาการณ์ของโรมคุมตัวเขาไว้อยู่ ถ้าพวกยิวเหล่านั้นยังหาทางที่จะปรับโทษเขาและประหารชีวิตเขาหลังจากผ่านไปสองปีแล้ว มันก็คงเป็นเรื่องโง่เขลาที่จะปล่อยให้ตัวเองเจอกับความเกลียดชังของพวกเขาอีกและให้โอกาสอีกหนแก่พวกเขาที่จะฆ่าเขา พวกเขาไม่ได้กำลังแสวงหาความยุติธรรม แต่แสวงหาชีวิตของเขา! ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจแล้ว เขาอยากถูกไต่สวนต่อหน้าซีซาร์ อันเป็นที่ซึ่งเขาควรถูกพิพากษา เนื่องจากเขาเป็นพลเมืองสัญชาติโรมคนหนึ่ง

สัญชาติโรมของเปาโลเป็นสิ่งที่ช่วยเขาให้รอดพ้นจากการถูกเขียนแบบไร้ปราณีซึ่งเขาจะได้รับไปแล้วด้วยน้ำมือของคลาวดิอุสซีซาร์และพวกทหารรักษาการณ์ของโรม (กิจการ 22:25-29) นายพันส่งตัวเปาโลไปยังเมืองซีซารียา (ในฐานะพลเมืองสัญชาติโรม ไม่ใช่ในฐานะผู้รับใช้แห่งชาวประเสริฐ) ภายใต้ทหารคุ้มกันอย่างแน่นหนาเพื่อที่จะอยู่ภายใต้การปกป้องของผู้ว่าราชการโรมที่นั่น เท่าที่โรมเข้ามาเกี่ยวข้อง เปาโลไม่ได้ถูกถือว่าเป็นคริสเตียน และอาจไม่ใช่ยิวด้วยซ้ำ แต่ในฐานะพลเมืองสัญชาติโรมที่เป็นไทตั้งแต่เกิด ข้อเท็จจริง

เรื่องสิทธิ์ของเขาที่จะอยู่ภายใต้การปกป้องของโรม มีความหมายต่อคนเหล่านั้นที่มีสิทธิอำนาจ มากกว่าข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ เป็นอัครทูตคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์ ดังนั้นบนพื้นฐานแห่งสิทธิ์ของเขาในฐานะชาวโรม เปาโลจึงปฏิเสธที่จะกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อถูกไต่สวนในการแก้ต่างให้ตัวเอง เขารู้ว่าเขาคงจะไม่ได้รับการตัดสินอย่างยุติธรรมมากกว่าที่เขาถูกตัดสินแล้วเมื่อเขาให้การในครั้งแรกนั้น

“ต่อพวกยิวข้าพเจ้าไม่ได้กระทำผิดใด ๆ ตามที่ท่านทราบดีอยู่แล้ว” หลังจากได้ฟังคำให้การของเปาโลแล้ว และพบว่าพวกยิวเหล่านั้นไม่สามารถพิสูจน์ข้อกล่าวหาต่างๆของพวกเขาที่มีต่อนักโทษรายนี้ได้ มันจึงเป็นหน้าที่ของเพสทัสที่จะปล่อยเขาเป็นอิสระ ดังนั้นท่าทีของเปาโลจึงแสดงให้เห็นว่าเขาไม่เห็นความหวังเรื่องความยุติธรรมจากผู้ว่าราชการชาวโรมคนนี้ เขาไม่มีความผิดในอาชญากรรมใดๆ ผู้ว่าราชการก็รู้ว่าเขาไม่มีความผิด และไม่มีประโยชน์อันใดที่จะไต่สวนต่อหน้าเขาต่อไปอีก นักโทษผู้นี้ถูกพิสูจน์แล้วว่าไม่มีความผิด และที่เพสทัสยังคุมตัวเขาไว้ยู่ก็เพื่อเอาใจพวกยิวเท่านั้น

“ถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำผิด หรือได้กระทำความผิดใด ๆ ที่สมควรจะมีโทษถึงตาย ข้าพเจ้าก็ยอมตายไม่ขัดขืน” เปาโลไม่กลัวตาย เขาเขียนถึงผู้เชื่อชาวฟิลิปปีเหล่านั้นว่า “เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็คือพระคริสต์ และการตายก็คือกำไร...เพราะข้าพเจ้าลึกลับใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ โดยมีความปรารถนาที่จะจากไป และอยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก” (ฟป. 1:21,23) ในสายตาของอัครทูตเปาโล ความตายดูเหมือนจะเป็นแค่วิธีหนึ่งที่เขาจะผ่านเข้าไปสู่ต่อเบื้องพระพักตร์อันเปี่ยมสุขของพระเยซู และงานเขียนต่างๆของเขาก็ชี้แนะคริสเตียนอยู่เสมอไปสู่สง่าราศีและความยินดีแห่งชีวิตที่จะมานั้น ดังนั้นที่เขาอุทธรณ์ต่อซีซาร์ก็ไม่ใช่เพื่อที่จะรักษาชีวิตของเขาเอง แต่เพราะว่าเขารู้ว่าเขาไม่ได้ทำอะไรที่สมควรรับโทษถึงตาย-และเขาทราบด้วยว่าเพสทัสก็ตระหนักถึงเรื่องนี้ ถ้าใครสามารถกล่าวหาเขาได้ว่าทำผิดหรือก่ออาชญากรรมใดๆ เปาโลก็เต็มใจที่จะรับโทษสำหรับอาชญากรรมนั้น ถึงแม้ว่าบทลงโทษนั้นคือความตายก็ตาม

“ถ้าสิ่งทั้งหลายซึ่งพวกเขาฟ้องข้าพเจ้านั้นไม่จริงแล้ว ไม่มีผู้ใดมีอำนาจจะมอบข้าพเจ้าให้พวกเขาได้” เปาโลไม่ได้กำลังพยายามที่จะหลบหนีความยุติธรรมหรือหลบเลี่ยงกฎหมายต่างๆของโรม แต่แม้แต่ผู้ว่าราชการแห่งแคว้นยูเดียก็ไม่บังอาจส่งตัวพลเมืองสัญชาติโรมไว้ในมือของพวกยิวได้ หากเขาไม่มีความผิดในข้อหาเหล่านั้นที่นำมาปรักปรำเขา

“ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ถึงซีซาร์!” ความมีใจกล้าในส่วนของผู้เชื่อเป็นสิ่งที่เข้ากันได้กับความเชื่อแบบคริสเตียน ความไม่มีผิดย่อมมีใจกล้าเสมอ ในเมื่อสิทธิ์ต่างๆของมโนกรุณา-และมันควรมีใจกล้าจริงๆ พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นบุคคลที่ถ่อมใจมากที่สุดเท่าที่เคยมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ กระนั้นพระองค์ก็ทรงประกาศสิทธิ์ต่างๆของพระองค์อย่างหนักแน่นตอนที่พระองค์ถูกไต่สวนเพื่อที่จะเอาชีวิตของพระองค์:

“แล้วมหาปุโรหิตจึงถามพระเยซูถึงพวกสาวกของพระองค์ และถึงหลักคำสอนของพระองค์ พระเยซูตรัสตอบท่านว่า “เราได้กล่าวอย่างเปิดเผยแก่โลก เราได้สั่งสอนเสมอในธรรมศาลาและในพระวิหาร ที่ซึ่งพวกยิวชุมนุมกันเสมอ และเราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับ ๆ เลย ท่านถามเราทำไม จงถามคนเหล่านั้นซึ่งได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับพวกเขา คุณเถิด พวกเขาทราบว่าเราได้กล่าวอะไร” และเมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว คนหนึ่งในพวกเจ้าหน้าที่ซึ่งยืนอยู่ที่นั่นได้ตบพระเยซูด้วยฝ่ามือของเขา โดยกล่าวว่า “เจ้าตอบมหาปุโรหิตอย่างนั้นหรือ”

พระเยซูคริสต์ตอบเขาว่า “ถ้าเราพูดสิ่งชั่วร้าย จงเป็นพยานถึงสิ่งชั่วร้ายนั้น แต่ถ้าพูดถูก ท่านตอบเราทำไม” (ยอห์น 18:19-23)

ไม่มีคริสเตียนคนใดถูกบังคับให้ต้องยอมจำนนต่อการถูกเหยียบย่ำใต้ฝ่าเท้าของผู้ใช้กฎหมายที่อธรรม ซึ่งเป็นการฝ่าฝืนโดยตรงต่อกฎหมายของแผ่นดินนั้นๆ ตามประวัติศาสตร์ กฎหมายของโรมประกาศว่าถ้าเจ้าหน้าที่ปกครองหรือข้าราชการคนใดสั่งให้ทุบตีหรือประหารชีวิตพลเมืองสัญชาติโรมคนหนึ่ง พลเมืองคนนั้นก็มิสิทธิ์ที่จะอุทธรณ์ต่อประชาชนชาวโรม แน่แน่นอนว่านี่นำเรื่องของนักโทษผู้นี้ไปถึงโรม ไปถึงจักรพรรดิเองเลย ดังนั้นเปาโลจึงมีสิทธิ์ทุกประการที่จะขอเขตอำนาจตัดสินความใหม่ เขามีสิทธิ์ที่จะอุทธรณ์ต่อศาลฎีกาในกรุงโรม ดังนั้นเขาจึงขอให้คดีของเขาถูกฟังความโดยซีซาร์

หลังจากการรณรงค์ทางทหารและการเมืองอันเกรียงไกรของจูเลียสซีซาร์ จักรพรรดิโรมทุกคนก็ใช้ชื่อซีซาร์ เหมือนกับที่เหล่ากษัตริย์แห่งอียิปต์ถูกเรียกว่า “ฟาโรห์” จักรพรรดิแต่ละองค์มีชื่อของตัวเอง แต่ “ซีซาร์” ก็ถูกเสริมเข้าไปเสมอ จักรพรรดิที่ถูกเอ่ยชื่อในลูกา 2:1 คือ ซีซาร์ ออกัสตัส (“ออกัสตัส” ชื่อตำแหน่งที่ถูกตั้งให้แก่ออกตาวีอานัสเป็นผู้แรก ต่อมาถูกมอบให้แก่เหล่าผู้สืบทอดของเขา และดังนั้นจึงเริ่มมีความหมายว่า “สมเด็จพระจักรพรรดิ” แก่ผู้ใดก็ตามที่อาจอยู่บนบัลลังก์นั้น)

ในลูกา 3:1 ทิเบริอัส ซีซาร์ เป็นจักรพรรดิ ในกิจการ 11:28 คลาวดิอัส ซีซาร์ถูกกล่าวถึง และถึงแม้ว่า “เนโร” ไม่ถูกเรียกเช่นนั้นในภาคพันธสัญญาใหม่ ซีซาร์ที่เปาโลอุทธรณ์ถึงก็คือ เนโร คลาวดิอัส ซีซาร์ จักรพรรดิองค์สุดท้ายในราชวงศ์จูเลียส-คลาวดิอัส เขาเป็นคนที่โหดร้ายและชั่วช้ามากที่สุดเท่าที่เคยนั่งบนบัลลังก์แห่งโรม และเปาโลถูกตัดศีรษะภายใต้คำสั่งของเขา ตัวอย่างหนึ่งของความโหดร้ายทารุณของเนโรถูกเปิดเผยในข้อเท็จจริงที่ว่าหลังจากมารดาของเขาคิดแผนการที่จะทำให้เขาได้ขึ้นนั่งบนบัลลังก์ เขาก็สั่งลอบสังหารนางเมื่อนางคัดค้านความประสงค์ของเขาที่จะหย่าขาดจากภรรยาของเขาและแต่งงานกับสาวสวยคนหนึ่ง ชีวิตชั่วๆที่เขาเคยใช้จบลงด้วยการฆ่าตัวตาย!

ข้อ 12: “แล้วเฟสทัส เมื่อท่านได้ปรึกษากับสภาแล้ว ได้ตอบว่า “เจ้าได้ขออุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วหรือ เจ้าก็จะต้องไปเฝ้าซีซาร์”

เราไม่ถูกบอกว่าจะทำไมเฟสทัสถึง “ปรึกษากับสภา” เนื่องจากเห็นได้ชัดมากมายว่าเปาโลไม่มีความผิดในข้อหาเหล่านั้นที่นำมาปรึกษาเขาและควรได้รับการปล่อยตัวเป็นอิสระ ไม่ว่าเหตุผลเหล่านั้นของผู้ว่าราชการในการเรียกประชุมสภาของเขาจะเป็นอะไรก็ตาม เราก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าการอุทธรณ์ของเปาโลถึงซีซาร์เป็นเรื่องถูกกฎหมายและชอบธรรม และดังนั้นเขาจึงควรได้รับตามที่ขอ

สภานี้ประกอบด้วยเหล่าผู้พิพากษาร่วม-ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็นพวกคนสำคัญแห่งแคว้นนั้น ทั้งฝ่ายทหารและฝ่ายพลเรือน-แน่นอนว่าเป็นชาวโรมทุกคน พวกเขาทำงานกับผู้ว่าราชการ โดยคอยช่วยเหลือเขาในการบริหารจัดการกิจการเหล่านั้นแห่งการปกครองในแคว้นยูเดีย

“เจ้าก็จะต้องไปเฝ้าซีซาร์!” ผมไม่สงสัยเลยที่เฟสทัสได้กำจัดคดีขวนขวายนี้ออกไปให้พ้นตัว เขาไม่กล้าส่งตัวนักโทษของเขาให้แก่พวกยิวซึ่งเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายของโรม แต่เขาก็ไม่เต็มใจที่จะให้ความยุติธรรมและปล่อยเปาโลเป็นอิสระ อันเป็นการทำให้ตัวเขาเองไม่เป็นที่ชื่นชอบในหมู่พวกยิว ดังนั้นเขาจึงตีใจ

กับโอกาสที่จะปิดความรับผิดชอบทั้งหมดในเรื่องนี้ออกไปให้พ้นตัว โดยที่เขาไม่รู้เลยว่าเขาเป็นเพียงเครื่องมือของพระเจ้า ถูกใช้การโดยพระเจ้าเพื่อทำให้สำเร็จตามความประสงค์นิรันดร์ของพระองค์ในชีวิตและการรับใช้ของอัครทูตเปาโล!

พระเจ้าทรงทำให้ความโกรธของมนุษย์สรรเสริญพระองค์ (เพลงสดุดี 76:10) จงพิจารณามันทีกรื่องราวของโยเซฟและพี่ๆของเขา พวกเขาเกลียดเขาจนถึงขนาดที่พวกเขาขายเขาไปเป็นทาสในอียิปต์และทำให้บิดาที่เศร้าโศกของพวกเขาเชื่อว่าสัตว์ป่าได้กินเขาไปแล้ว (ปฐมก. 37:12-36) พระเจ้าทรงอนุญาตพวกพี่ๆของโยเซฟให้ขายเขาไปในอียิปต์เพราะว่าพระเจ้าทรงทราบตอนจบตั้งแต่ตอนต้น และพระองค์ทรงทราบว่าทุกสิ่งจะทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดผลดี-ต่อโยเซฟ ต่อชนชาติอิสราเอล และทำให้เกิดการสรรเสริญพระเจ้า ในปฐมกกาล 45:5-7 โยเซฟกล่าวแก่พี่ๆของเขาว่า “เพราะฉะนั้นบัดนี้อย่าเสียใจไปเลย หรืออย่าโกรธตัวเองที่พวกพี่ชายข้าพเจ้ามาที่นี่ เพราะว่าพระเจ้าทรงส่งข้าพเจ้าให้มาก่อนหน้าพวกพี่เพื่อจะได้รักษาชีวิตไว้ ... และพระเจ้าทรงส่งข้าพเจ้ามาก่อนพวกพี่ เพื่อสงวนหมู่คนของพวกพี่ไว้บนแผ่นดินโลก และเพื่อช่วยชีวิตของพวกพี่ไว้ด้วยการช่วยให้พ้นอันใหญ่หลวง!”

องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ “ทรงทำให้คนหนึ่งต่ำลง และทรงตั้งอีกคนหนึ่งไว้” (เพลงสดุดี 75:7) ทั้งๆที่พญามารและเหล่าสมุนของมันทำทุกอย่างที่ทำได้แล้ว พระเจ้าก็ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น ทรงทราบทุกสิ่ง ทรงอยู่ทุกหนทุกแห่ง-และพระองค์ยังทรงปกครองอยู่ในกิจการทั้งหลายของมนุษย์ พระองค์ยังทรงอยู่เบื้องหลังเรื่องการเมืองของมนุษย์ (ดนล. 4:17) เปาโลบอกเราว่าพระเจ้า “ทรงกระทำทุกสิ่งตามการปรึกษาแห่งพระประสงค์ของพระองค์เอง” (อฟ. 1:11) “ด้วยว่าสิ่งสรรพเป็นของพระองค์ และโดยทางพระองค์และเพื่อพระองค์ ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์ เอเมน” (รม. 11:36)

เมื่อเฟสทัสให้ตามคำขอของเปาโลที่จะถูกไต่สวนต่อหน้าซีซาร์ เขาก็กำลังตอบสนองต่ออำนาจและแผนการของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์โดยไม่รู้ตัว เปาโลปรารถนามานานแล้วที่จะประกาศข่าวประเสริฐในกรุงโรม และบัดนี้ความปรารถนานั้นจะกลายเป็นจริงแล้ว

ในโรม 1:9,10 เปาโลเขียนไว้ว่า “เพราะพระเจ้าทรงเป็นพยานของข้าพเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารับใช้ด้วยจิตวิญญาณของข้าพเจ้าในข่าวประเสริฐของพระบุตรของพระองค์นั้นว่า ข้าพเจ้าได้เฝ้าถึงพวกท่านเสมอในการอธิษฐานทั้งหลายของข้าพเจ้าอย่างไม่หยุดหย่อน โดยทูลขอว่า ถ้าบัดนี้หรือเวลาใดก็ตาม โดยอย่างหนึ่งอย่างใด ขอให้ข้าพเจ้ามีการเดินทางที่ประสบความสำเร็จในการมาหาพวกท่าน ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า”

อีกครั้งในโรม 15:23,24 เขาเขียนไว้ว่า “แต่บัดนี้ เมื่อไม่มีการงานในแวนแคว้นเหล่านี้ต่อไปแล้ว และเพราะมีความปรารถนาอย่างยิ่งเป็นเวลาหลายปีที่จะมาหาพวกท่าน เมื่อไรก็ตามที่ข้าพเจ้าทำการเดินทางของข้าพเจ้าไปยังประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่าน เพราะข้าพเจ้าวางใจว่าจะได้เห็นพวกท่านในการเดินทางของข้าพเจ้า และจะถูกส่งไปตามทางของข้าพเจ้าโดยพวกท่าน ถ้าตอนแรกข้าพเจ้าจะได้รับความบันเทิงใจกับพวกท่านบ้างแล้ว”

จากนั้นในกิจการ 23:11 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพูดกับเปาโลและตรัสว่า “จงมีกำลังใจที่ดีเถิด เปาโล เฝ้า เพราะเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันทัดใจ เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันทัดใจ”

พระเจ้าทรงรักษาคำสัญญาต่างๆของพระองค์ พระองค์ทรงสัญญาเปาโลว่าเขาจะได้ประกาศข่าวประเสริฐในกรุงโรม และบัดนี้คำสัญญานั้นจะกลายเป็นจริงแล้ว คำตอบต่อคำอธิษฐานของเปาโลได้มาถึงในแบบที่แตกต่างจากที่เขาคาดคิดไว้ แต่หลายครั้งพระเจ้าทรงให้ลูกๆของพระองค์อยู่ใต้สภาวะกดดันต่างๆเพื่อที่จะให้สำเร็จตามความประสงค์ของพระองค์ในชีวิตของพวกเขา เราอธิษฐาน และพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานต่างๆของเรา แต่พระองค์ไม่ทรงตอบในแบบที่เราคาดหมายไว้เสมอไป เพราะว่าความคิดทั้งหลายของพระองค์ไม่ใช่ความคิดทั้งหลายของเรา และทางทั้งหลายของพระองค์ไม่ใช่ทางทั้งหลายของเรา (อสย. 55:8)

ข้อ 13: “และหลังจากหลายวัน กษัตริย์อากริปปากับพระนางเบอรรินิสก็เสด็จมายังเมืองซีซารียาเพื่อคานับเฟสทัส”

อากริปปาที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้เป็นบุตรของเฮโรด อากริปปา (กิจการ 12:1) เป็นเหลนของเฮโรดมหาราช เขาอายุแค่สิบเจ็ดปีตอนที่บิดาของเขาสิ้นชีวิต และถูกมองว่ายังเด็กเกินกว่าที่จะรับหน้าที่ในการปกครองแคว้นยูเดีย ดังนั้นจักรพรรดิคลอดิอุสจึงให้แคว้นยูเดียอยู่ภายใต้การดูแลของผู้ว่าราชการจนกว่าอากริปปาถึงวัยที่เขาสามารถดูแลแคว้นได้ หลังจากคลอดิอุสสิ้นชีพ เนโรก็เพิ่มเข้ากับอาณาจักรนั้น และส่วนหนึ่งของการเพิ่มเข้ามานั้นก็รวมส่วนหนึ่งของแคว้นกาลิลีเข้าไปด้วย

ถึงแม้ว่าอากริปปาเป็นยิว เขาก็ได้รับการเลี้ยงดูในกรุงโรมและเขาผูกพันกับพวกโรมอย่างเหนียวแน่น อย่างไรก็ตาม เขาก็ไม่เคยลืมชนชาติของเขาเอง และเมื่อเกิดความยุ่งยากในแคว้นยูเดีย การกบฏซึ่งลงเอยเป็นความพินาศย่อยยับของกรุงเยรูซาเล็ม อากริปปาก็ก็นึกถึงที่สุดกำลังที่จะรักษาความสงบสุขไว้แต่เขาก็ทำไม่สำเร็จ จากนั้นเขาก็เอากองทหารของตนเข้าร่วมกับกองทหารของพวกโรมและช่วยเหลือพวกเขาในการทำลายนครบริสุทธานั้น หลังจากกรุงเยรูซาเล็มตกเป็นเชลย เขาก็ไปยังกรุงโรมพร้อมกับเบอรรินิสน้องสาวของเขา และใช้ชีวิตอยู่ที่นั่น ประวัติศาสตร์บอกเราว่าเขาตายในปี ค.ศ. 90 ตอนอายุเจ็ดสิบปี

เบอรรินิสเป็นน้องสาวของอากริปปาและน้องสาวของดรูซิลลา ภรรยาของเฟลิกส์ นางเคยแต่งงานกับลูกของนาง คือเฮโรด กษัตริย์แห่งกาลิลี แต่เมื่อเขาตายนางก็เลือกที่จะใช้ชีวิตกับพี่ชายของนาง ต่อมานางแต่งงานกับโปเลมอน กษัตริย์แห่งซีลีเซีย แต่การสมรสนั้นก็อยู่ได้ไม่นาน และเบอรรินิสกลับไปหาพี่ชายของนาง ซึ่งตามที่โจเซฟสกกล่าวนางใช้ชีวิตในความสัมพันธ์แบบขู้สาวในครอบครัวจนกระทั่งอากริปปาสิ้นชีพ เช่นเดียวกับดรูซิลลา นางเป็นหญิงที่งดงาม แต่อุปนิสัยของนางก็เทียบไม่ได้เลยกับความงามฝ่ายร่างกายของนาง

ข้อ 14-16: “และเมื่อท่านทั้งสองค้างอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสทัสก็เล่าเรื่องคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า “มีชายคนหนึ่งซึ่งถูกปล่อยทิ้งไว้ในเครื่องพันธนาการทั้งหลายโดยเฟลิกส์ เกี่ยวกับชายคนนี้ เมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกบุโรหิตใหญ่กับพวกผู้อาวุโสของพวกยิวได้แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบ โดยขอให้ตัดสินลงโทษเขา ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้ตอบว่า ไม่เป็นธรรมเนียมของชาวโรมที่จะมอบคนใด ๆ ให้ตาย ก่อนที่คนซึ่งถูกกล่าวหาจะได้อ่านพยานหลักฐานหน้าต่อหน้า และมีสิทธิ์ที่จะแก้คดีเองเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เขาถูกปรับปรนนั้น”

เฟสทัสอาจ “เล่าเรื่องคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟัง” เพราะว่าอากริปปาเป็นยิวและคงจะสนใจ นอกจากนี้เรายกเหตุผลได้ว่าการไต่สวนนี้คงจะเป็นหัวข้อสนทนา โดยให้เฟสทัสมีโอกาสที่จะซักถามเกี่ยวกับการดำเนินการอันเหมาะสมในคดีเช่นนี้

“มีชายคนหนึ่งซึ่งถูกปล่อยทิ้งไว้ในเครื่องพันธนาการทั้งหลายโดยเฟลิกส์” ในวิธีการพูด นี้คงจะบอกเป็นนัยแก่กษัตริย์อากริปาถึงความไร้สมรรถภาพของผู้ว่าราชการคนก่อนที่จะตัดสินใจเกี่ยวกับคดีนี้ ถึงอย่างไรแล้ว เขาก็ได้รับหน้าที่รับผิดชอบนี้ตกทอดมาเพราะว่าเฟลิกส์ได้ทิ้งเปาโลไว้ในคุกตอนที่เขาออกจากตำแหน่งผู้ว่าราชการแห่งแคว้นยูเดียและเฟสทัสเข้ามารับหน้าที่แทนเขา ข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลถูกพูดถึงว่า “ถูกปล่อยทิ้งไว้ในเครื่องพันธนาการทั้งหลาย” ไม่ได้หมายความว่าเขาถูกล่ามโซ่หรือถูกผูกมัดจริงๆ แต่ว่าเขาเป็นนักโทษคนหนึ่ง ในข้อ 23 ของบทที่แล้วเฟลิกส์ได้ให้เปาโลอยู่ในการดูแลของนายร้อยคนหนึ่ง แต่ได้สั่งให้นักโทษผู้นี้ “มีเสรีภาพ และนายร้อยไม่ควรห้ามผู้หนึ่งผู้ใดในบรรดาคนรู้จักของท่าน ที่จะปรนนิบัติหรือเข้ามายังท่าน” เงื่อนไขเช่นนี้น่าจะยังมีผลอยู่เหมือนเดิมตอนที่เฟสทัสมารับตำแหน่งผู้ว่าราชการ

จากนั้นเขาเล่าย้อนถึงการที่เขาไปเยือนกรุงเยรูซาเล็มและเล่าว่า “พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้อาวุโสของพวกยิว” ได้มาหาเขาและขอให้เขาตัดสินคดีพิพากษาเปาโล-บนเกณฑ์เรื่องข้อกล่าวหาต่างๆของพวกเขา และให้สอดคล้องกับข้อเรียกร้องต่างๆของพวกเขา แต่เฟสทัสปฏิเสธคำขอของพวกเขาที่จะนำตัวนักโทษผู้นี้มายังกรุงเยรูซาเล็มและให้สิทธิ์พวกยิวเหล่านั้นที่จะมายังเมืองซีซารียาและกล่าวหาเปาโล “ถ้ามีความชั่วใด ๆ ในตัวเขา” (ข้อ 5)

นี่สอดคล้องกับกฎหมายของโรมซึ่งระบุไว้ว่า: “จำเลยไม่ควรถูกห้ามไม่ให้ยกเหตุอันใดก็ได้เพื่อพิสูจน์ว่าตนไม่มีความผิด” นี่เป็นกระบวนการอันทรงเกียรติ และรัฐบาลโรมก็ได้รับคำสรรเสริญไปทั่วโลกสมัยนั้น เพราะความยุติธรรมเช่นนั้น พวกเขาไม่เพียงให้คนๆหนึ่งได้รับการไต่สวนอย่างเป็นธรรมเท่านั้น พวกเขายังให้สิทธิ์เขาที่จะปรากฏตัวต่อหน้าศาลสูงที่สุดในแผ่นดินและทำทุกวิถีทางเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของเขาด้วย เราควรขอบคุณพระเจ้าของเราที่เราอาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกาอันเป็นที่ซึ่งเราได้รับสิทธิพิเศษอย่างเดียวกัน ตามกฎหมายต่างๆแห่งแผ่นดินของเรา คนๆหนึ่งไม่มีความผิดจนกว่าเขาถูกพิสูจน์ว่ามีความผิด ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะถูกฟังความ ที่จะฟังข้อหาต่างๆที่ถูกนำมาปรักปรำเขา และที่จะหักล้างข้อหาเหล่านั้นหากเขาเป็นผู้บริสุทธิ์จริง ผู้คนที่ถูกกล่าวหาในเรื่องอาชญากรรมต่างๆควรถูกไต่สวนโดยกฎหมายและไม่ใช้โดยอารมณ์ร้อนแรงต่างๆของมนุษย์

(อย่างไรก็ตาม เราต้องหมายเหตุว่าพระเยซูคริสต์เจ้าทรงถูกมอบโดยปีลาต ซึ่งเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายของโรม ไว้ในมือของเหล่าศัตรูของพระองค์และถูกตัดสินประหารชีวิตแม้หลังจากที่ผู้ว่าราชการโรมคนนั้นประกาศว่า “เราไม่พบความผิดในตัวเขาเลย!”)

ข้อ 17-19: “เหตุฉะนั้นเมื่อพวกเขามาถึงที่นี่แล้ว โดยไม่ล่าช้าในวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าได้นั่งบนบัลลังก์พิพากษา และสั่งให้พาชายคนนั้นเข้ามา ผู้ซึ่งเมื่อพวกผู้กล่าวหาขึ้นขึ้นปรักปรำเขา พวกเขา ก็ไม่ได้เสนอข้อกล่าวหาเรื่องสิ่งทั้งหลายอย่างที่ข้าพเจ้าได้คาดไว้นั้น แต่มีคำถามบางข้อต่อเขาเรื่องลัทธิศาสนาของพวกเขาเอง และเรื่องคนหนึ่งชื่อเยชู ซึ่งตายไปแล้ว ผู้ซึ่งเปาโลยืนยันว่ายังมีชีวิตอยู่”

เฟสทัสแค่กำลังเล่าย้อนตรงนี้ให้กษัตริย์อากริปาฟังถึงเหตุการณ์เหล่านั้นที่เกิดขึ้นในส่วนแรกของบทนี้ของเราว่าเขาไม่ปล่อยเวลาให้สูญเปล่าในการนำตัวเปาโลมาอยู่ต่อหน้าเขาเพื่อที่จะฟังข้อหาเหล่านั้นที่ฟ้อง

เขาและให้โอกาสนักโทษผู้นี้ที่จะแก้ต่างให้ตัวเองและประกาศความบริสุทธิ์ของตน (หรือความผิดของตน หากคดีนี้เป็นเช่นนั้น)

แต่พวกคนที่กล่าวหาเปาโล “ไม่ได้เสนอข้อกล่าวหา” อย่างที่ผู้ว่าราชการการคาดหมายไว้ พวกยิวเหล่านั้นมีความรุนแรงและความเป็นศัตรูต่ออัครทูตท่านนี้มากเสียจนเพสท์สมิทธิ์ทุกประการที่จะสันนิษฐานว่าชายผู้นี้ได้ก่ออาชญากรรมบางอย่างที่ร้ายแรงต่อประชาชนชาวยิวหรือไม่ก็ฝ่าฝืนกฎหมายต่างๆของจักรวรรดิโรม แต่ข้อหาเหล่านั้นไม่สามารถถูกนำมาปรับปรับเปาโลได้เลย ตรงกันข้าม พวกยิวเหล่านั้น “มีคำถามบางข้อต่อเขาเรื่องลัทธิศาสนาของพวกเขาเอง”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ลัทธิศาสนา” จริงๆแล้วบ่งบอกถึงการกราบไหว้บูชาและความกลัวที่มีต่อพวกผี แต่พวกกรีกและพวกโรมใช้คำนี้กับการนมัสการพระต่างๆของพวกเขา คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในกิจการ 17:22 ที่มันถูกใช้อย่างเหมาะสม: “แล้วเปาโลจึงยืนขึ้นในท่ามกลางเนินเขาอารีโอ และกล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย ชาวกรุงเอเธนส์ ข้าพเจ้ารับรู้ว่าคุณทั้งหลายนับถือพระมากมายเกินไปจริง ๆ”

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์เห็นพ้องตรงกันว่าคำๆนี้ในพระคำข้อนี้ของเราไม่ถูกใช้โดยอ้างอิงถึงความกลัวหรือการบูชาพวกผี แต่ในความหมายเดียวกันกับที่เปาโลเคยใช้มันในบทที่ 17 ข้อ 22-คำๆหนึ่งซึ่งอาจถูกใช้โดยไม่ทำให้เกิดความไม่พอใจในการพูดถึงการนมัสการรูปแบบหนึ่งซึ่งผู้พูดไม่เห็นพ้องด้วย เพสท์สรู้ว่าอากริปปาเป็นยิว และเขาไม่น่าจะกล่าวถึงศาสนาของผู้มาเยือนของเขาที่เป็นกษัตริย์โดยใช้คำที่สื่อถึงความมั่งงายหรือการกราบไหว้พวกผี สิ่งที่ผู้ว่าราชการการหมายความจริงๆก็คือว่า ตอนที่เขาได้ยินคำให้การของเปาโลในการตอบสนองต่อข้อหาเหล่านั้นที่พวกยิวฟ้องเขา เขาไม่พบอาชญากรรมใดๆที่สมควรรับโทษจำคุกหรือประหารชีวิต แต่เป็นเพียงข้อพิพาทเกี่ยวกับศาสนาของพวกยิว และการที่อัครทูตท่านนี้เทศนา “เรื่องคนหนึ่งที่ชื่อเยชู ซึ่งตายไปแล้ว ผู้ซึ่งเปาโลยืนยันว่ายังมีชีวิตอยู่”

เพสท์สคิดน้อยจริงๆเกี่ยวกับความจริงอันยิ่งใหญ่ซึ่งรากฐานแห่งความเชื่อแบบคริสเตียนตั้งอยู่! เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้เชื่อสิ่งที่เปาโลเทศนาเลยสักคำเดียว ในสายตาของเขามันเป็นเรื่องไม่สำคัญเลยสักนิดเดียว และเขาพูดถึงมันด้วยความเหยียดหยาม ข่าวสารของเปาโลเริ่มต้นและลงท้ายด้วยพระคริสต์ผู้ทรงรับโทษแทนการสิ้นพระชนม์การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคือข่าวประเสริฐซึ่งช่วยให้จิตวิญญาณของมนุษย์ได้รับความรอด และความตั้งใจแน่วแน่ของเปาโลที่ถูกแสดงออกให้ชาวเมืองโครีนธ์เห็นก็คือ “จะไม่รู้สิ่งใด ๆ ในท่ามกลางพวกท่านเลย เว้นแต่พระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน” (1 คร. 2:2) องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ทรงเป็นขึ้น และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้วทรงเป็นใจความหลักสูงสุดแห่งงานรับใช้ของเปาโล และพระคริสต์ผู้ที่เขาประกาศก็ทรงเป็นผู้ที่โดยพันธสัญญาในคืนนั้นได้ทรงถูกทำให้เป็นบาปเพื่อเราที่เชื่อในการถวายพระองค์เป็นเครื่องลงมลทินบาป เปาโลไม่ได้เติมคำเทศนาต่างๆของเขาให้เต็มด้วยพระเยซูชื่อนาซาเร็ธผู้ทรงดำเนินบนชายฝั่งทะเลกาลิลี ผู้เที่ยวไปทำแต่ความดี รักษาคนเจ็บป่วย เลี้ยงอาหารผู้หิวโหย รักษาคนโรคเรื้อนให้หายสะอาด ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องแสนวิเศษและนามหัศจรรย์ แต่ข่าวสารของเปาโลนำเสนอพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงถวายส่วยอดเครื่องบูชาขึ้น บัดนี้ทรงเป็นขึ้นและประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าในสวรรค์แล้ว โดยทรงพระชนม์อยู่เสมอไปเพื่อทำการวิงวอนเพื่อเรา

คำกล่าวของเพสทัสจึงเป็นความจริง เปาโลประกาศจริงๆ “เรื่องคนหนึ่งที่ชื่อเยชู ซึ่งตายไปแล้ว ผู้ซึ่งเปาโลยืนยันว่ายังมีชีวิตอยู่”

ข้อ 20 และ 21: “และเพราะข้าพเจ้าสงสัยอยู่เรื่องบรรดาคำถามเช่นนั้น ข้าพเจ้าจึงได้ถามเปาโลว่า เขาจะยอมขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และถูกพิพากษาในเรื่องเหล่านี้ที่นั่นหรือไม่ แต่เมื่อเปาโลได้อุทธรณ์ขอให้ถูกขังไว้เพื่อให้ออกัสตัสตัดสิน ข้าพเจ้าจึงสั่งให้คุมขังเขาไว้จนกว่าข้าพเจ้าจะส่งเขาไปถึงซีซาร์ได้”

“เพราะข้าพเจ้าสงสัยอยู่ (หรือลังเลใจเกี่ยวกับวิธีที่ถูกต้องที่จะรับมือกับ) เรื่องบรรดาคำถามเช่นนั้น...” เพสทัสบอกในที่นี้แก่อากริปปาว่าตนไม่รู้เกี่ยวกับลักษณะเฉพาะตัวและพื้นเพของข้อหาเหล่านั้นที่ฟ้องเปาโล เขาจึงถามอัครทูตท่านนี้ว่า “เขาจะยอมขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และถูกพิพากษาในเรื่องเหล่านี้ที่นั่นหรือไม่” แน่แน่นอนว่าเปาโลปฏิเสธ และอ้างสิทธิ์ของตนที่จะปรากฏตัวต่อหน้าจักรพรรดิในกรุงโรม

เพสทัสหลบเลี่ยงหน้าที่รับผิดชอบของตนได้เนียนจริงๆจริงนี้! ไม่มีการกล่าวเลยสักคำเกี่ยวกับความเชื่อของเขาว่าเปาโลไม่มีความผิดและพันธะผูกพันของผู้ว่าราชการในการปล่อยเขาเป็นอิสระ ไม่มีคำอธิบายเลยเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าเฟลิกส์เองก็พบว่าเปาโลไม่มีความผิด แต่ก็ปฏิเสธที่จะปล่อยตัวเขา บัดนี้คดีทั้งหมดตกอยู่กับการอุทธรณ์ของอัครทูตท่านนี้ถึงซีซาร์แล้ว

เพสทัสปิดท้ายเรื่องเล่าของตนโดยกล่าวยกย่องตัวเอง: “ข้าพเจ้าจึงสั่งให้คุมขังเขาไว้จนกว่าข้าพเจ้าจะส่งเขาไปถึงซีซาร์ได้” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ข้าพเจ้าได้ทำให้แน่ใจว่าพลเมืองสัญชาติโรมผู้นี้ได้รับการปกป้องและดูแลจนกว่าจะถึงเวลาที่ข้าพเจ้าจะให้ตามคำขอของเขาและส่งตัวเขาไปยังกรุงโรม” -โดยไม่กล่าวถึงข้อเท็จจริงอันน่าละอายที่ว่าทั้งเขาและคนที่อยู่ก่อนเขาได้ปฏิเสธที่จะให้ความยุติธรรมตั้งแต่แรก ไม่อย่างนั้นเปาโลก็คงไม่ต้องอุทธรณ์ถึงซีซาร์!

ข้อ 22: “แล้วอากริปปาจึงกล่าวแก่เพสทัสว่า “ข้าพเจ้าเองใครจะฟังชายคนนั้นด้วย” “พຽຽນີ້” เพสทัสกล่าว “ท่านจะฟังเขา””

“ข้าพเจ้าเองใครจะฟังชายคนนั้นด้วย” จำไว้ว่า อากริปปาเป็นยิว และเห็นได้ชัดจากบทที่ 26 ว่าเขาค้นเคยกับประวัติศาสตร์ยิว (26:3) และว่าเขาเชื่อพวกศาสนาดายากรณ์ (26:27) แทบไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเขาเคยได้ยินมาเยอะเกี่ยวกับชื่อเสียงของชาวนาซาเร็ธผู้นั้นและคณะนั้นของพวกคริสเตียน เหล่าสาวกของพระองค์ มันคงเป็นเรื่องแปลกจริงๆหากเขาไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับชายผู้นี้ที่ ตอนเป็นเขาโลแห่งทาร์ซัส เคยก่อความเสียหายมากมายท่ามกลางเหล่าผู้เชื่อ แต่บัดนี้ในฐานะอัครทูตเปาโล ก็กำลังก่อให้เกิดความโกลาหลพอกันในท่ามกลางพวกยิวโดยการประกาศพระเยซูชาวนาซาเร็ธองค์เดิมที่เขาเคยข่มเหงเหล่าสาวกของพระองค์อย่างดุเดือดขนาดนั้น

ความปรารถนาของอากริปปาที่จะฟังคำให้การของเปาโลเปิดโอกาสให้เราได้ฟังคำแก้ต่างที่ดังงามที่สุดเท่าที่เคยถูกกล่าวต่อหน้าศาลใดๆ-โหวหารอันไพเราะเท่าที่จะพบได้ในภาษาใดๆ

ข้อ 23: “และในวันรุ่งขึ้น เมื่ออากริปปาได้เสด็จมา และเบอร์นิส พร้อมด้วยความโอ้อออย่างมาก และได้เข้ามาประทับในห้องพิจารณา พร้อมกับพวกนายพันและคนสำคัญ ๆ ทั้งหลายแห่งนครนั้น ตามคำสั่งของเพสทัส เปาโลก็ถูกนำตัวออกมา”

วันถัดมา เมื่ออากริปปาและเบอร์นิสเข้ามาใน “ห้องพิจารณา” พวกเขา ก็เข้ามา “พร้อมด้วยความโอ้อ่าอย่างมาก” นี่เป็นโอกาสที่กษัตริย์องค์นี้และน้องสาวของเขาจะแสดงออกถึงความเจตจำนงแห่งความเป็นกษัตริย์ และพวกเขาก็ฉวยโอกาสนี้ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเข้าสู่ห้องพิจารณาคดีพร้อมกับความโอ้อ่าตระการตาเป็นอันมาก โดยสำแดงสง่าราศีแห่งตำแหน่งที่อากริปปาถือครองในฐานะกษัตริย์ “พร้อมกับพวกนายพันและคนสำคัญ ๆ ทั้งหลายแห่งนครนั้น”

“พวกนายพัน” แน่แน่นอนว่าหมายถึงพวกนายทหาร พวกเจ้าหน้าที่ในกองทัพจักรวรรดิโรม พวกเขาแต่ละคนบัญชาการทหารหนึ่งพันนายและมีบุคลิกที่โดดเด่นอย่างชัดเจน

“คนสำคัญ ๆ ทั้งหลายแห่งนครนั้น” คือพวกข้าราชการ บุคคลผู้มีอิทธิพลและชื่อเสียงใหญ่โต ดังนั้นพวกคนสำคัญจึงมารวมตัวกันเพื่อเป็นเกียรติแก่ผู้มาเยือนของพวกเขา คือกษัตริย์อากริปปา และต่อหน้าการสำแดงความโอ้อ่าและความหยิ่งยโสนี้ อัครทูตเปาโลมีโอกาที่จะเป็นพยานรับรองถึงพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าผ่านทาง การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า

“ตามคำสั่งของเฟสทัส เปาโลก็ถูกนำตัวออกมา” คุณเชื่อใจได้เลยว่าเปาโลไม่ได้ขยาดเลยกับยศศักดิ์และความเจตจำนงของผู้ฟังของเขา เขาพูดด้วยความสบายพอกๆกันต่อหน้าเหล่ากษัตริย์และสามัญชนทั้งหลาย คนรวยและคนจน ทาสหรือนาย ข้าราชการของเขาเป็นเรื่องเดิมเสมอ-พระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้น เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และจะเสด็จมาอีกที

ข้อ 24 และ 25: “และเฟสทัสได้กล่าวว่า “ท่านกษัตริย์อากริปปา และพวกท่านทุกคนซึ่งอยู่ด้วยกันกับพวกเราที่นี่ ท่านทั้งหลายเห็นชายคนนี้ ผู้ซึ่งบรรดาพวกยิวได้วิงวอนข้าพเจ้า ทั้งในกรุงเยรูซาเล็มและที่นี่ ด้วย โดยให้ร้องว่าเขาไม่ควรจะมีชีวิตอยู่อีกต่อไป แต่เมื่อข้าพเจ้าพบว่าเขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใดที่สมควรจะต้องตาย และพบว่าเขาเองได้อุทธรณ์ถึงอัสตัส ข้าพเจ้าก็ตั้งใจที่จะส่งเขาไป”

“ท่านกษัตริย์อากริปปา และพวกท่านทุกคนซึ่งอยู่ด้วยกันกับพวกเราที่นี่...” จงหมายเหตุความสำคัญตัวเองที่ปรากฏชัดเหลือเกินในคำพูดเปิดของผู้อำนาจการตรึงนี้ นี่เป็นช่วงเวลาสำคัญของเขาในการโต้สวนนี้ และเขากำลังตักตวงให้มากที่สุดขณะที่เขากล่าวแก่บุคคลสำคัญๆที่มารวมตัวกันในศาลของเขา

“...ท่านทั้งหลายเห็นชายคนนี้...” ในที่นี้เรามีตัวอย่างที่คนรวยและคนเย่อหยิ่งปกติแล้วมองผู้เชื่อทั้งหลายอย่างไร โดยถือว่าเรื่องความเชื่อแบบคริสเตียนเป็นสิ่งไม่น่าสนใจเลย พวกเขาสำคัญเกินกว่าและเวลาของพวกเขาก็มีค่าเกินกว่าที่พวกเขาจะมาฟังชายคนหนึ่งพูดเกี่ยวกับเยซูคนหนึ่งที่ตายไปแล้วซึ่งถูกคาดหวังว่ายังมีชีวิตอยู่ที่ไหนสักแห่งวันนี้ ไซ้แล้วครับ มีผู้คนมากมายในชั่วอายุของเราที่เป็นเหมือนเฟสทัสที่เกริ่นนำเกี่ยวกับอัครทูตเปาโลอย่างดูถูก

เปาโลเองเป็นพยานรับรองแก่ชาวเมืองโครินธ์ว่า “ข้าพเจ้าคิดว่าพระเจ้าได้ทรงนำตัวพวกเราผู้เป็นเหล่าอัครทูตให้ออกมาเป็นลำดับสุดท้าย เหมือนกับว่าถูกกำหนดไว้แก่ความตาย เพราะว่าพวกเราถูกทำให้เป็นภาพที่นำตื่นตาแก่โลก และแก่พวกทูตสวรรค์ และแก่มนุษย์ทั้งหลาย พวกเราเป็นพวกคนโง่เขลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ...พวกเราถูกเหยียดหยาม คือจนถึงเวลานี้พวกเราทั้งหัว และกระหาย และเปลือยเปล่า และถูกโบยตี และไม่มีที่อยู่อาศัยที่แน่นอน และทำการหนัก โดยทำงานด้วยมือของเราเอง เมื่อถูกด่าว่า พวกเราก็

อวยพร เมื่อถูกข่มเหง พวกเราก็ทนเอาการข่มเหงนั้น เมื่อถูกใส่ร้าย พวกเราก็อ่อนน้อม พวกเราถูกทำให้เป็นเหมือนสิ่งโสโครกแห่งแผ่นดินโลก และเหมือนสิ่งสกปรกของสิ่งสารพัดจนถึงวันนี้” (1 คร. 4:9-13 บางส่วน)

เฟสทัสคงไม่สนใจเลยว่าพระเยซูจะมีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว ว่าความเชื่อแบบคริสเตียนเป็นความจริงหรือความเท็จ ปัญหาของเขาเท่าที่เขาเห็นมันก็คือ การรับมือกับคดีนี้ในแบบที่จะทำให้ผู้คนที่เขาปกครองอยู่คือพวกยิวพอใจ และยังรักษาไว้ซึ่งกฎหมายแห่งจักรวรรดิโรม

“...ผู้ซึ่งบรรดาพวกยิวได้วิ่งวอนข้าพเจ้า ทั้งในกรุงเยรูซาเล็มและที่นี่ด้วย” เฟสทัสนำเสนอตัวเองตรงนี้ว่าถูกรุมล้อมทุกด้าน ถูกพวกยิวถาโถมเข้าใส่ในความตั้งใจแน่วแน่ของพวกเขาที่จะกำจัดอัครทูตเปาโลเสียให้ได้ “โดยให้ร้องว่าเขาไม่ควรจะมีชีวิตอยู่อีกต่อไป” นี่เป็นความจริงอยู่ส่วนหนึ่ง พวกยิวเหล่านั้นได้ร้องเช่นนั้นจริงๆ ตอนที่เปาโลยืนอยู่บนขั้นบันไดของปราสาทนั้นใกล้พระวิหาร ภายใต้การคุ้มกันของเหล่าทหารโรม และเสนอคำแก้ต่างของเขาต่อหน้าฝูงชนนั้น ทันทีที่เขากล่าวถึงพวกคนต่างชาติ พวกเขาก็ร้องออกมาว่า “เอาคนเช่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก เพราะไม่เหมาะที่เขาจะมีชีวิตอยู่!” (กิจการ 22:22)

“เมื่อข้าพเจ้าพบว่าเขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใดที่สมควรจะต้องตาย” นายพันในกรุงเยรูซาเล็ม ในจดหมายของเขาที่ส่งถึงเฟลิกซ์ ระบุแล้วว่าเปาโลถูกพวกยิวกล่าวหาเกี่ยวกับ “บรรดาคำถามเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของพวกเขา แต่ไม่มีข้อกล่าวหาที่ทำให้เขาสมควรแก่ความตายหรือเครื่องพันธนาการทั้งหลาย” (กิจการ 23:29) เฟสทัสไม่ได้กล่าวถึงเครื่องพันธนาการ หรือข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลถูกขังในคุกอย่างไม่เป็นธรรมเป็นเวลาสองปีก่อนที่คดีของเขาถูกรื้อฟื้นใหม่และได้รับการฟังความโดยผู้ว่าราชการคนใหม่

“...เขาเองได้อุทธรณ์ถึงออกัสตัส ข้าพเจ้าก็ตั้งใจที่จะส่งเขาไป” เฟสทัสไม่ได้กล่าวถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลได้อุทธรณ์ถึงซีซาร์ก็เพราะผู้ว่าราชการเองไม่ยอมให้ความยุติธรรม การอุทธรณ์ถึงจักรพรรดิเป็นเครื่องหมายอันน่าละอายที่ปรักปรำเฟสทัส เพราะว่าถ้าเขาได้ให้ความยุติธรรมตามที่กฎหมายโรมเรียกรื่องมัน เขาก็คงปล่อยตัวนักโทษของเขาไปแล้วและมันก็คงไม่จำเป็นเลยที่เปาโลจะต้องอุทธรณ์ถึงซีซาร์

ข้อ 26 และ 27: “ผู้ซึ่งข้าพเจ้าไม่มีสิ่งใดแน่ชัดที่จะเขียนถึงเจ้านายของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพาเขาออกมาต่อหน้าท่านทั้งหลาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพระพักตร์พระองค์ โอ กษัตริย์อากริปปา เพื่อว่าหลังจากการไต่สวนแล้ว ข้าพเจ้าจะได้มีบางสิ่งที่จะเขียนได้ เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการไม่เหมาะสมที่จะส่งนักโทษคนหนึ่งไป และไม่แจ้งอาชญากรรมเหล่านั้นที่เขาถูกปรักปรำ”

“ข้าพเจ้าไม่มีสิ่งใดแน่ชัดที่จะเขียน...” เมื่อคลาวดิอุส ลีเซียส นายพันในกรุงเยรูซาเล็ม ส่งตัวเปาโลมายังเมืองซีซารียา เขาก็เขียนจดหมายฉบับหนึ่งถึงเฟลิกซ์ (บทที่ 23:26-30) โดยอธิบายว่าทำไมเขาถึงส่งตัวนักโทษผู้นี้มา ในตอนแรกเขาไม่พบว่าข้อหาเหล่านั้นเพียงพอที่จะสมควรรับโทษประหารชีวิตหรือจำคุก และประการที่สองเขาได้รับคำเตือนแล้วว่าพวกยิววางแผนจะฆ่าเปาโลโดยวางแผนไว้อย่างแยบยลที่จะให้นายพันพาตัวเปาโลออกมาในที่ๆพวกเขาจะเข้าถึงตัวเปาโลได้ แต่เฟสทัสไม่มีข้ออ้างเช่นนั้นในการส่งตัวเปาโลไปยังกรุงโรม เขารู้ว่าอัครทูตผู้นี้ไม่ได้มีความผิดตามที่ถูกกล่าวหา และเขาก็ไม่ได้ตกอยู่ในอันตรายของการถูกลอบสังหารโดยพวกยิวตราบใดที่เขาอยู่ในคุกในวังของผู้ว่าราชการ ความจริงอันเรียบง่ายก็คือว่า เฟสทัสไม่มีอะไรที่จะเขียนถึงซีซาร์เกี่ยวกับนักโทษของเขาเพราะว่าเปาโลเองปฏิเสธที่จะถูกตัดสิน และเขาเองก็เป็นคนขอ

ให้ถูกส่งตัวไปยังกรุงโรม ไม่มีหลักฐานแน่ชัดที่จะประกันว่าเขาได้ และเฟสทัสไม่น่าจะบอกจักรพรรดิว่าเขากำลังคุมตัวนักโทษสัญชาติโรมคนหนึ่งไว้เพื่อเอาใจพวกยิว!

“เจ้านายของข้าพเจ้า” ในกรณีนี้หมายถึงผู้ที่เหนือกว่า ไม่ใช่หมายถึงพระเจ้า มันถูกใช้เพื่อหมายถึงจักรพรรดิอ็อกตัสและทิเบริอุส ซึ่งทั้งคู่ปฏิเสธชื่อเรียกนี้และไม่ยอมให้คนใช้ชื่อเรียกนี้กับพวกเขา เฟสทัสใช้คำนี้ตรงนี้ในการกล่าวถึงซีซาร์ และจากบันทึกในประวัติศาสตร์เกี่ยวกับจักรพรรดิองค์นี้ เราสรุปได้ว่าเขายอมรับการเรียกเช่นนี้ด้วยความยินดี

ผู้ว่าราชการเฟสทัสอยู่ในจุดที่ชวนขายหน้าแล้วตอนนี้ เขากำลังจะส่งตัวนักโทษคนหนึ่งไปปรากฏตัวต่อหน้าจักรพรรดิแห่งโรม นักโทษคนหนึ่งที่ได้ตัวเองได้ไต่สวนแล้วและพบว่าไม่มีความผิด แน่แน่นอนว่าถ้าคดีได้ปรากฏว่ามีความสำคัญเพียงพอที่จะถูกฟังความต่อหน้าศาลฎีกาแห่งโรม ข้อหาต่างๆก็ควรถูกระบุชี้เฉพาะเป็นลายลักษณ์อักษร และข้อหาเหล่านั้นควรมีหลักฐานที่เกี่ยวข้องสนับสนุน ในกรณีนี้ ไม่มีข้อหาต่างๆยกเว้นเรื่องที่ว่ายิวสัญชาติโรมผู้นี้ได้เทศนาหลักคำสอนหนึ่งซึ่งไม่เป็นที่ยอมรับโดยชนร่วมชาติของเขา-และข้อหาเรื่องคำสอนนอกรีตที่ฟองเขาก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องอะไรเลยกับกิจการต่างๆของโรม

“ข้าพเจ้าจึงพาเขาออกมาต่อหน้าท่านทั้งหลาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพระพักตร์พระองค์ อ็อกซ์ทริย์อากริปปา” ผู้ว่าราชการไม่ได้กล่าวถึงการที่เปาโลถูกนำตัวมาเพื่อฟังความตามคำขอของกษัตริย์อากริปปา (ข้อ 22) เขายกความดีความชอบเข้าตัว- “ข้าพเจ้าจึงพาเขาออกมาต่อหน้าท่านทั้งหลาย” เขาไม่กล่าวถึงข้อเท็จจริงที่ว่าอากริปปาและเบอร์นิสเป็นยิว ว่าพวกเขาอาจมีความเข้าใจบ้างเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะตัวของคดีนี้ และเขาไม่บ่งบอกเลยว่าอากริปปาได้แสดงความสนใจในการฟังเปาโล แต่เนื่องจากนักโทษผู้นี้ได้ขอที่จะแถลงคดีต่อหน้าจักรพรรดิ-และเฟสทัสต้องให้ตามคำขอนั้น และเนื่องจากกษัตริย์องค์นี้ได้กล่าวแล้วว่า

“ข้าพเจ้าเองใคร่จะฟังชายคนนั้นด้วย” ผู้ว่าราชการจึงต้องให้การฟังความนี้เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ตัวเอง

“เพื่อว่าหลังจากการไต่สวนแล้ว” เขาจะได้มีบางสิ่งที่จะเขียนถึงซีซาร์ได้ บางสิ่งอาจถูกกล่าวหรือถูกกระทำ นักโทษผู้นี้อาจถูกยั่วยุ อาจมีโอกาสดังข้อหาเขาได้บ้างซึ่งจะเป็นเหตุให้ส่งตัวเขาไปยังกรุงโรมได้ นอกจากนี้ หลังจากฟังความเปาโล กษัตริย์อากริปปาอาจสามารถให้ข้อมูลบางอย่างแก่เฟสทัสซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่เขา มันคงดูไร้เหตุผลจริงๆที่จะส่งตัวนักโทษคนหนึ่งไปเพื่อแถลงคดีต่อหน้าซีซาร์ “ และไม่แจ้งอาชญากรรมเหล่านั้นที่เขาถูกประกัน”

ผมคิดว่ากษัตริย์อากริปปาเป็นตัวอย่างหนึ่งที่ตีว่าทำไมผู้คนมากมายถึงไปฟังข่าวประเสริฐ เปาโลเทศนาหลักคำสอนเรื่องขาวนาซาเร็ธผู้นั้น ผู้ซึ่งกษัตริย์เคยได้ยินมาเยาะเกี่ยวกับพระองค์ เขาไม่มีความเชื่อในข่าวประเสริฐ ไม่สนใจความจริงของข่าวประเสริฐและไม่สนใจบรรดาคำสัญญาของมัน แต่ความอยากรู้อยากเห็นของเขามีชัยเหนือใจวิริยฉัยผิดและชอบของเขา และเขาแสดงความปรารถนาที่จะฟังชายผู้นี้ที่โดยคำประกาศอันเรียบง่ายของเขาเรื่องการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูขาวนาซาเร็ธ สามารถทำให้กรุงเยรูซาเล็มโกลาหลได้ ซึ่งความโกลาหลนั้นได้แพร่กระจายไปทั่วแคว้นยูเดียมากพอสมควรแล้ว

ความอยากรู้อยากเห็นมักชักนำผู้คนให้เข้ามาในงานประชุมพื้นฟูต่างๆ-หรือกระตุ้นพวกเขาให้ฟังรายการถ่ายทอดทางวิทยุหรืออ่านวรรณกรรมชิ้นหนึ่งซึ่งนำเสนอข่าวประเสริฐ ในหลายกรณี พวกเขาตัดสินใจ

แล้วก่อนที่พวกเขาฟังหรืออ่าน และพวกเขาไม่รู้สึกรู้สาอะไรเลยกับข่าวสารนั้น ผมขอกล่าวด้วยใจยำเกรงและด้วยใจถ่อมว่า แม้แต่พระเจ้าก็สามารถช่วยคนๆหนึ่งที่ตัดสินใจแล้วเกี่ยวกับพระเจ้าและพระคัมภีร์บริสุทธิ์! พระองค์สามารถช่วยเหลือ และจะช่วยเหลือผู้ใดก็ตามที่ยอมฟังข่าวประเสริฐด้วยความคิดที่เปิดรับและใจที่ยินดี

มันเป็นเรื่องปกติสำหรับผู้ที่เข้าร่วมงานประชุมฟื้นฟูหรืออ่านวรรณกรรมข่าวประเสริฐที่จะถูกพองใจและรับความรอดเพียงเพราะความอยากรู้อยากเห็น มีคนอื่นๆ เช่น อากิริปา (บทที่ 26:28) ที่ “เกือบเชื่อแล้ว”-แต่พวกเขาขัดขึ้นพระวิญญาณบริสุทธิ์และตายไปในบาปทั้งหลายของตน

ความอยากรู้อยากเห็นนำคัมภีร์มาถึงพระเยซู เพราะตัวเล็กและอยากเห็นชาวนาซาเร็ธผู้นั้นขณะที่พระองค์เสด็จผ่านไป คัมภีร์สปีนขึ้นต้นมะเดื่อเพื่อที่จะเห็นเหนือศีรษะของฝูงชนได้ “และเมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงสถานที่แห่งนั้น พระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ และเห็นคัมภีร์ และตรัสแก่เขาว่า “คัมภีร์สอ่ย จงรีบและลงมาเถิด เพราะเวลานี้เราจะต้องพักอยู่ที่บ้านของท่าน” และเขาก็รีบและลงมา และต้อนรับพระองค์ด้วยความปีติยินดี” (ลูกา 19:1-6)

หลายครั้งในงานประชุมประกาศข่าวประเสริฐของผม ผู้คนก็เข้าร่วมเพราะความอยากรู้อยากเห็น-ไม่มีอะไรมากกว่านั้น นั่นเป็นเรื่องที่ปกติมากๆ เพราะว่าคนๆหนึ่งต้องได้ยินข่าวประเสริฐก่อนที่เขาจะรับความรอดได้ เราได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ-แต่ความเชื่อมาโดยการได้ยินพระวจนะของพระเจ้า (รม. 10:17) เหตุจูงใจที่ชักนำผู้คนให้มาฟังข่าวประเสริฐไม่ใช่เรื่องสำคัญ ถ้าพวกเขาจะมาฟัง มันก็เป็นหน้าที่ของผู้รับใช้ของพระเจ้าที่จะนำเสนอข่าวประเสริฐแห่งพระคุณและปล่อยให้พระวจนะและพระวิญญาณบริสุทธิ์ทำงานในใจของคนเหล่านั้นที่ฟัง

ดังนั้น อากิริปาจึงฟังคำพยานของเปาโล ดังที่เราจะศึกษาในบทถัดไป และเห็นได้ชัดว่าใจของเขาถูกแตะต้อง แต่เขาแค่ “เกือบ” (ไม่ใช่ทั้งหมด) เชื่อจนกลายเป็นคริสเตียน

ผมอยากเสริมความจริงที่จริงจังตรงนี้ว่าถ้าการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้าถูกเอาออกไปจากบทนี้ จากพระคัมภีร์ แม้แต่จากประวัติศาสตร์แห่งหลายร้อยปีที่ผ่านพ้นไปแล้ว ก็คงไม่มีอะไรเหลือที่จะเป็นรากฐานของความเชื่อแบบคริสเตียนเลย ความจริงที่เป็นศูนย์กลางแห่งความเชื่อของคริสเตียนคือ การฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซู ถ้าเอาการฟื้นคืนพระชนม์ออกไป และกางเขนนั่นก็เป็นเพียงโศกนาฏกรรมเป็นเรื่องเลวร้าย เป็นความผิดพลาดหนึ่งในจักรวาล และการตรึงกางเขนพระคริสต์ก็คงเป็นเรื่องราวของมรณะสักขีอีกคนหนึ่ง เราก็คงยังมีชีวิตของพระเยซู ซึ่งเคยมีอยู่ในเมืองเบธเลเฮมแห่งแคว้นยูเดียและตลอดทั่วหลายพื้นที่รอบกรุงเยรูซาเล็ม เราก็คงมีบันทึกเรื่องราวของการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์-การเลี้ยงอาหารคนห้าพันคน การรักษาคนโรคเรื้อนเหล่านั้นให้หาย การเปิดตาคนตาบอด แต่หากไม่มีการฟื้นคืนพระชนม์ การอัศจรรย์เหล่านั้นจะเป็นประโยชน์อะไรเล่า? เราก็คงมีกางเขนนั่นอยู่-แต่กางเขนของพระเยซูที่ปราศจากการฟื้นคืนพระชนม์ก็คงไม่มีความหมายและไม่มีฤทธิ์เดชใดๆเลย

เปาโลกล่าวว่า “พวกเราประกาศพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั่น สำหรับพวกยิวก็เป็นหินสะดุด และสำหรับพวกกรีกก็เป็นความโง่เขลา แต่สำหรับคนทั้งหลายซึ่งถูกเรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีก พระ

คริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้าและพระสติปัญญาของพระเจ้า” เขาแยกแยะพระคริสต์ผู้ถูกตรึงกางเขนอย่างระมัดระวังว่าไม่ใช่ทั้งฤทธิ์เดชและสติปัญญาของพระเจ้าหากเราไม่เสริมเข้ากับการตรึงกางเขนของพระองค์ว่า “คือพระคริสต์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว ไซ้แล้ว ผู้ได้ทรงคืนพระชนม์แล้วต่างหาก ผู้ซึ่งทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงอธิษฐานขอเพื่อพวกเราด้วย” (รม. 8:34) พลังที่แท้จริงแห่งข่าวประเสริฐของความเชื่อแบบคริสเตียน คือความแน่ใจเด็ดขาดในจิตใจของคนทั้งหลายว่าพระเยซูทรงพระชนม์อยู่วันนี้ ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าโดยมีพระกาย

ถ้าพระเยซูไม่ได้เสด็จออกมาจากอุโมงค์นั้นพร้อมพระกาย การเทศนาทั้งหมดก็เปล่าประโยชน์ ความเชื่อของเราก็สูญเปล่า ไม่มีความรอด และทุกคนที่ตายไปแล้ว “ในความเชื่อนั้น” ก็พินาศตลอดกาล! เหมือนกับที่เปาโลร้องประกาศว่า “ถ้าในชีวิตนี้เท่านั้น พวกเรามีความหวังในพระคริสต์ พวกเราก็เป็นพวกที่น่าสังเวชที่สุดของบรรดาคนทั้งปวง” (1 คร. 15:19)

26:1 แล้วอากริปาจึงตรัสกับเปาโลว่า “เจ้าได้รับอนุญาตให้กล่าวเพื่อตัวเจ้าเอง” แล้วเปาโลได้ยื่นมือออก และตอบเพื่อตนเองว่า

26:2 “ข้าพระองค์คิดว่าตัวเองมีความสุข ท่านกษัตริย์อากริปาเจ้าข้า เพราะข้าพระองค์จะตอบเพื่อตนเองวันนี้ต่อพระพักตร์พระองค์ เกี่ยวกับสิ่งสารพัดซึ่งข้าพระองค์ถูกกล่าวหาโดยพวกยิวนั้น

26:3 โดยเฉพาะเพราะข้าพระองค์ทราบอยู่ว่าพระองค์เป็นผู้ชำนาญในบรรดาธรรมเนียมและคำถามต่าง ๆ ซึ่งมียู่ท่ามกลางพวกยิวแล้ว เหตุฉะนั้นข้าพระองค์ขอร้องพระองค์ ขอโปรดฟังข้าพระองค์ด้วยความอดทน

26:4 ลักษณะแห่งชีวิตของข้าพระองค์ตั้งแต่วัยหนุ่มของข้าพระองค์นั้น ซึ่งตั้งแต่แรกได้อยู่ท่ามกลางชนชาติของข้าพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็มนั้น พวกยิวทุกคนก็ทราบอยู่แล้ว

26:5 ผู้ซึ่งได้รู้จักข้าพระองค์ตั้งแต่แรก ถ้าพวกเขาจะยอมเป็นพยานให้การว่า ตามนิยามที่เคร่งครัดที่สุดในศาสนาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์เคยดำเนินชีวิตเป็นฟาริสีคนหนึ่ง

26:6 และบัดนี้ข้าพระองค์ยืนอยู่และถูกพิพากษาเนื่องด้วยความหวังแห่งพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์นั้น

26:7 โดยสิบสองเผ่าของพวกข้าพระองค์ ซึ่งปรนนิบัติพระเจ้าอย่างจริงจังทั้งกลางวันและกลางคืนหวังว่าจะมาถึงพระสัญญานั้น เพราะเห็นแก่ความหวังอันนี้ ข้าแต่กษัตริย์อากริปา ข้าพระองค์จึงถูกกล่าวหาโดยพวกยิว

26:8 เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดว่าเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อว่า พระเจ้าจะทรงให้คนตายเป็นขึ้นมา

26:9 ข้าพระองค์เคยคิดในใจของตนเองอย่างแท้จริงว่า ข้าพระองค์ควรทำหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูแห่งนาซาเร็ธนั้น

26:10 ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพระองค์ได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็มด้วย และวิสุทธีชนหลายคนนั้น ข้าพระองค์ได้ขังไว้ในคุก โดยได้รับอำนาจจากพวกปุโรหิตใหญ่ และเมื่อพวกเขาถูกประหารชีวิต ข้าพระองค์ก็ออกเสียงของข้าพระองค์ต่อต้านพวกเขา

26:11 และข้าพระองค์ได้ทำโทษพวกเขาบ่อย ๆ ในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับพวกเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท และโดยมีความโกรธยิ่งนักต่อพวกเขา ข้าพระองค์ได้ข่มเหงพวกเขาถึงนครทั้งหลายในต่างประเทศ

26:12 ดังนั้นขณะที่ข้าพระองค์กำลังไปยังเมืองดามัสกัส พร้อมด้วยสิทธิอำนาจและงานที่ได้รับมอบหมายจากพวกปุโรหิตใหญ่

26:13 ในเวลาเที่ยงวัน โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขณะอยู่ระหว่างทางข้าพระองค์ได้เห็นแสงสว่างส่องมาจากฟ้า เจิดจ้ายิ่งกว่าดวงอาทิตย์ ส่องลงมาล้อมรอบข้าพระองค์กับคนทั้งหลายซึ่งเดินทางไปพร้อมกับข้าพระองค์

26:14 และเมื่อข้าพระองค์ทุกคนได้ล้มลงถึงพื้นดินแล้ว ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงหนึ่งตรัสแก่ข้าพระองค์ และตรัสเป็นภาษาฮีบรูว่า ‘เฮาโล เฮาโลเอย์ เจ้าข่มเหงเราทำไม เป็นการยากที่เจ้าจะถีบประตัก’

26:15 และข้าพระองค์ได้ทูลว่า ‘พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์เจ้าข้า’ และพระองค์ตรัสว่า ‘เราคือเยซู ผู้ซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น’

26:16 แต่จงลุกขึ้น และยืนบนเท้าของเจ้าเถิด ด้วยว่าเราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อจุดประสงค์นี้ เพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้และเป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้ซึ่งเจ้าได้เห็นแล้ว และถึงสิ่งเหล่านั้นซึ่งในพวกมันเราจะปรากฏแก่เจ้า

26:17 โดยช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาตินี้และจากคนต่างชาติ ผู้ซึ่งบัดนี้เราจะส่งเจ้าไปหา นั่น

26:18 เพื่อจะเปิดตาของพวกเขา และเพื่อจะหันพวกเขาจากความมืดมาถึงความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า เพื่อพวกเขาจะได้รับการยกโทษบาปทั้งหลาย และได้รับมรดกในท่ามกลางคนทั้งหลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้วโดยความเชื่อที่อยู่ในเรา'

26:19 ดังนั้น โอ ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา ข้าพระองค์ไม่ได้ตั้งต่อนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์นั้น

26:20 แต่ได้สำแดงในตอนแรกแก่คนเหล่านั้นแห่งเมืองดามัสกัส และที่กรุงเยรูซาเล็ม และตลอดทั่วเขตแดนทั้งหลายแห่งแคว้นยูเดีย และจากนั้นแก่คนต่างชาติว่า พวกเขาควรกลับใจเสียใหม่และหันมาหาพระเจ้า และกระทำกิจการทั้งหลายซึ่งสมกับการกลับใจเสียใหม่

26:21 เพราะเหตุเหล่านี้พวกยิวจึงได้จับข้าพระองค์ในพระวิหาร และได้พยายามที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย

26:22 เหตุฉะนั้นหลังจากได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้าแล้ว ข้าพระองค์จึงมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้ โดยเป็นพยานทั้งแก่ผู้น้อยและผู้นิ่ง โดยไม่กล่าวสิ่งอื่นใดเลยนอกจากสิ่งเหล่านี้ซึ่งพวกศาสนาดำพยายากรณ์กับโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะมาถึง

26:23 ว่าพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และพระองค์จะทรงเป็นผู้แรกที่จะเป็นขึ้นมาจากความตาย และจะทรงแสดงความสว่างแก่ชนชาตินี้และแก่คนต่างชาติ”

26:24 และขณะที่เปาโลกำลังกล่าวเพื่อตนเองนั้น เฟสทัสกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า “เปาโลเอ๋ย เจ้าเสียสติไปแล้ว การเรียนรู้มากทำให้เจ้าคลั่งไปจริง ๆ”

26:25 แต่เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่คลั่งเลย ท่านเจ้าคุณเฟสทัสเจ้าข้า แต่กล่าวบรรดาคำแห่งความจริงและความมีสติ

26:26 ด้วยว่าท่านกษัตริย์ทรงทราบเรื่องสิ่งเหล่านี้แล้ว ต่อพระพักตร์พระองค์ข้าพเจ้าจึงกล้ากล่าว เพราะข้าพเจ้ามั่นใจว่า ไม่มีสักสิ่งหนึ่งในสิ่งเหล่านี้ที่ถูกปิดบังไว้จากพระองค์ เพราะสิ่งนี้ได้ถูกกระทำในที่ลับลี้

26:27 ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา พระองค์เชื่อพวกศาสนาดำพยายากรณ์หรือไม่พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ทราบว่าพระองค์เชื่อ”

26:28 แล้วอากริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า “เจ้าเกือบจะชักชวนเราให้เป็นคริสเตียน”

26:29 และเปาโลทูลว่า “ข้าพระองค์มีความปรารถนายิ่งนักต่อพระพักตร์พระเจ้าว่า ไม่ใช่พระองค์เท่านั้น แต่ทุกคนที่ฟังข้าพระองค์วันนี้ด้วย จะทั้งเกือบเป็นเหมือนและเป็นเหมือนอย่างข้าพระองค์ในทุกสิ่ง เว้นเสียแต่เครื่องพันธนาการเหล่านี้”

26:30 และเมื่อเปาโลกล่าวดังนั้นแล้ว กษัตริย์ก็ทรงลุกขึ้น กับผู้ว่าราชการเมือง และพระนางเบอร์นิส และคนทั้งหลายที่นั่งอยู่ด้วยกันกับพวกเขา

26:31 และเมื่อพวกเขาได้ออกไปแล้ว พวกเขาจึงพูดกันและกัน โดยกล่าวว่า “ชายคนนี้มีได้ทำสิ่งใดที่สมควรจะถูกลงโทษถึงตายหรือถูกจองจำ”

26:32 แล้วอากริปปาจึงตรัสกับเฟสทัสว่า “ชายคนนี้คงจะถูกปล่อยตัวเป็นอิสระไปแล้ว หากเขามีได้อุทธรณ์ถึงซีซาร์”

คำแก้ต่างของเปาโลต่อหน้ากษัตริย์อากริปปา

ข้อ 1: “แล้วอากริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า “เจ้าได้รับอนุญาตให้กล่าวเพื่อตัวเอง” แล้วเปาโลได้ยื่นมือออก และตอบเพื่อตนเองว่า”

“เจ้าได้รับอนุญาตให้กล่าวเพื่อตัวเอง” ในฐานะพลเมืองสัญชาติโรมเปาโลมีสิทธิที่จะได้รับการไต่สวนอันเป็นธรรมและสิทธิที่จะพูดเพื่อแก้ต่างให้ตัวเองเกี่ยวกับข้อหาเหล่านั้นที่นำมาฟ้องเขา เหมือนที่เฟสทัสกล่าวในข้อ 16 ของบทที่แล้วว่า “ไม่เป็นธรรมเนียมของชาวโรมที่จะมอบคนใด ๆ ให้ตาย ก่อนที่คนซึ่งถูกกล่าวหาเหล่านั้นได้พบพวกผู้กล่าวหาหน้าต่อหน้า และมีสิทธิที่จะแก้คดีเองเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เขาถูกปรักปรำนั้น”

“แล้วเปาโลได้ยื่นมือออก” เราพบว่าเปาโลแสดงท่าทางแบบเดียวกันนี้ตอนที่เขาพูดในเมืองอันท็อกแห่งแคว้นปิลิเดีย (กิจการ 13:16) และในกิจการ 21:40 เช่นกันตอนที่เขาเริ่มกล่าวแก่ฝูงชนนั้น นี่ไม่ใช่การบ่งบอกถึงการอ่อนน้อมหรือการวิงวอน แต่เป็นแค่ท่าทางปกติในส่วนของผู้แสดงโวหารหรือนักพูดในที่ชุมนุมชนในสมัยนั้น เสื้อผ้าที่คนสมัยโบราณสวมใส่คือเสื้อคลุมยาวหลวมหรือเสื้อผ้าชั้นนอก และพวกมันถูกผูกไว้กับตะขออันหนึ่งหรือตัวหนีบบนไหล่ขวา โดยปล่อยให้แขนขวาเคลื่อนไหวได้สะดวกตลอดเวลา ดังนั้นเปาโลจึงเหยียดมือของตนออก “และตอบเพื่อตนเอง”

เราต้องไม่คิดเอาเองว่าอัครทูตท่านนี้มีความคิดใดๆว่าตนจะถูกปล่อยตัวโดยกษัตริย์อากริปปา มันสายเกินไปแล้วสำหรับเรื่องนั้น เพราะว่าเขาได้อุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้ว นี่เป็นเพียงการฟังความตามคำขอของกษัตริย์และกระบวนการทางกฎหมายจะไม่ถูกเปิดอีกจนกว่านักโทษผู้นี้ไปถึงกรุงโรม แต่เปาโลพร้อมเสมอที่จะเป็นพยานให้การถึงพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า และเขาก็ทราบเช่นกันว่าอากริปปาค้นเคยกับธรรมเนียมและประเพณีเหล่านั้นของศาสนายิว ดังนั้นเขาจึงน่าจะเข้าใจความแตกต่างเหล่านั้นระหว่างเปาโลกับพวกยิว ถึงแม้ว่าเขาอาจไม่มีใจเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งก็ตาม

ข้อ 2 และ 3: “ข้าพระองค์คิดว่าตัวเองมีความสุข ท่านกษัตริย์อากริปปาเจ้าข้า เพราะข้าพระองค์จะตอบเพื่อตนเองวันนี้ต่อพระพักตร์พระองค์ เกี่ยวกับสิ่งสารพัดซึ่งข้าพระองค์ถูกกล่าวหาโดยพวกยิวนั้น โดยเฉพาะเพราะข้าพระองค์ทราบอยู่ว่าพระองค์เป็นผู้ชำนาญในบรรดาธรรมเนียมและคำถามต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ท่ามกลางพวกยิวแล้ว เหตุฉะนั้นข้าพระองค์ขอร้องพระองค์ ขอโปรดฟังข้าพระองค์ด้วยความอดทน”

เปาโลพูดกับกษัตริย์ด้วยความเคารพและการให้เกียรติ โดยแสดงออกถึงความยินดีของเขาที่ได้มีโอกาสกล่าวคำแก้ต่างของตนต่อหน้าผู้หนึ่งที่สามารถเช่นนั้น และที่คุ้นเคยเป็นอย่างดีกับธรรมเนียมต่างๆของยิวและศาสนายิวนั้น ในคราวก่อนๆเปาโลได้พูดต่อหน้าเหล่าเจ้าหน้าที่ปกครองของโรมซึ่งรู้น้อยมากเกี่ยวกับธรรมเนียมและประเพณีต่างๆของพวกยิว และที่ไม่สนใจในศาสนาของพวกเขาดูราวใดที่มันไม่ส่งเสริมให้เกิดการกบฏต่อโรม

“ข้าพระองค์ทราบอยู่ว่าพระองค์เป็นผู้ชำนาญในบรรดาธรรมเนียมและคำถามต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ท่ามกลางพวกยิวแล้ว” การเป็นผู้ชำนาญหมายความว่า มีทักษะหรือได้รับการอบรมสั่งสอนอย่างดี และเมื่อใช้กับอากริปปา คำนี้ก็บอกเราว่าเขาเป็นผู้ชำนาญหรือคุ้นเคยเป็นอย่างดีกับธรรมเนียม พิธีกรรม สถาบัน บัญญัติ

ทั้งหลายของยิว-ทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพิธีกรรมต่างๆของโมเสส เขาคุ่นเคยกับการโต้แย้งต่างๆท่ามกลางพวกยิว ความเห็นอันหลากหลายเหล่านั้นที่มีอยู่ระหว่างพวกฟาริสีกับพวกสะดูสีซึ่งเกี่ยวข้องกับศาสนา และเขาจึงน่าจะสามารรถเข้าใจการข่มเหงนั้นที่พวกเขากำลังกระทำต่อเปาโลอยู่ตอนนี้

ไม่มีความพยายามใดๆเลยที่จะเป็นยอตรงนี้ เปาโลแสดงความจริงใจในสิ่งที่เขากล่าว ถึงแม้ว่าอากริปปาใช้เวลาในช่วงต้นๆของตนในกรุงโรม เขาก็เคยใช้เวลาส่วนใหญ่ในอาณาจักรที่บัดนี้เขาปกครองอยู่ และเขาน่าจะคุ้นเคยกับศาสนาของบรรพบุรุษของเขา ดังนั้นสิ่งที่เปาโลกล่าวจึงถูกพูดในความจริงและความจริงใจ

“เหตุฉะนั้นข้าพระองค์ขอร้องพระองค์ ขอโปรดฟังข้าพระองค์ด้วยความอดทน” คำขอของเปาโลถูกให้ เพราะจนถึงข้อ 23 อากริปปาตั้งใจฟังและไม่ได้ขัดจังหวะคำพยานอันต่อเนื่องของอัครทูตท่านนี้เลย ซึ่งเริ่มต้นในพระคำข้อถัดไปของเรา

ข้อ 4 และ 5: “ลักษณะแห่งชีวิตของข้าพระองค์ตั้งแต่วัยหนุ่มของข้าพระองค์นั้น ซึ่งตั้งแต่แรกได้อยู่ท่ามกลางชนชาติของข้าพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็มนั้น พวกยิวทุกคนก็ทราบอยู่แล้ว ผู้ซึ่งได้รู้จักข้าพระองค์ตั้งแต่นั้นมา ถ้าพวกเขาจะยอมเป็นพยานให้การว่า ตามนิยามที่เคร่งครัดที่สุดในศาสนาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์เคยดำเนินชีวิตเป็นฟาริสีคนหนึ่ง”

เปาโลเกิดในเมืองทาร์ซัส ในแคว้นซีลีเซีย แต่ในวัยหนุ่มของเขาเขาเคยถูกส่งไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อศึกษาต่อ ที่ว่าเขานักเรียนคนหนึ่งของกามาเลียเอลอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่นั้นก็บอกเราว่าเขาได้รับการอบรมสั่งสอนในกิจการต่างๆของยิวและในศาสนาของพวกยิว ในกิจการ 22:3 เขาให้คำพยานของตัวเองว่า “แท้จริงข้าพเจ้าเป็นคน ๆ หนึ่งซึ่งเป็นยิวคนหนึ่ง เกิดในเมืองทาร์ซัส เมืองหนึ่งในแคว้นซีลีเซีย แต่ได้เติบโตขึ้นในกรุงนี้ที่ท่าของกามาเลียเอล และได้รับการสั่งสอนตามลักษณะอันสมบูรณ์แบบแห่งพระราชบัญญัติของบรรพบุรุษ และได้มีความกระตือรือร้นต่อพระเจ้า เหมือนอย่างพวกท่านทุกคนในวันนี้” ดังนั้นพวกยิวจึงทราบดีถึง “ลักษณะแห่งชีวิต” ของเขาจนถึงวันนั้นที่เขาได้พบกับพระเยซูชนบนถนนเมืองดามัสกัส

ข้อเท็จจริงเรื่องหนังสือมอบอำนาจของเปาโลที่ใช้เพื่อข่มเหงพวกคริสเตียนก็แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นที่รู้จักดีในท่ามกลางพวกผู้มีอำนาจยิว คนเหล่านั้นเคยไว้วางใจเขาให้เสาะหาและนำคนเหล่านั้นมาไต่สวนที่ถือทางพระเยซูชน ซึ่งเป็นหลักคำสอนหนึ่งที่พวกเขาเรียกว่าเป็นการคลั่งศาสนาและขัดแย้งโดยตรงต่อระบบของโมเสส

“ผู้ซึ่งได้รู้จักข้าพระองค์ตั้งแต่นั้นมา”-นั่นคือ ตั้งแต่การเริ่มต้นของอาชีพของเปาโลในศาสนาแห่งบรรพบุรุษของเขา- “ถ้าพวกเขาจะยอมเป็นพยานให้การ” ถ้าพวกยิวเหล่านั้นที่เคยรู้จักเขามาตั้งแต่เขายังหนุ่มจะมาให้การอย่างสัตย์จริง พวกเขาก็สามารถเป็นพยานได้ว่าเขาเคยดำเนินชีวิต “ตามนิยามที่เคร่งครัดที่สุด” ของพวกฟาริสี! ในฟีลิปปี 3:4-6 เปาโลให้การว่า “ข้าพเจ้าอาจมีความไว้นือเชื่อใจในเนื้อหนังเช่นกัน ถ้าคนอื่นคิดว่าเขามีเหตุที่จะวางใจในเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็มีมากกว่า ได้เข้าสู่หนัดในวันที่แปด เป็นเชื้อสายของอิสราเอล เป็นเผ่าเบนยามิน เป็นชนชาติฮีบรูเกิดจากชาวฮีบรู ในด้านพระราชบัญญัติก็อยู่ในคณะฟาริสี ในด้านความกระตือรือร้นก็ได้ข่มเหงคริสตจักร ในด้านความชอบธรรมซึ่งมีอยู่ในพระราชบัญญัติ ก็ไร้ที่ติ”

เปาโลเคยมีข้อได้เปรียบทั้งหมดในเรื่องการกำเนิดและข้อได้เปรียบทั้งหมดของการอบรมสั่งสอนในศาสนาอิว เขาได้แสดงตนอย่างโดดเด่นในตอนต้นในฐานะพาริสึคนหนึ่ง เพราะเขาถือรักษารธรรมนิยมเหล่านั้นของบรรพบุรุษคนฮีบรูอย่างเคร่งครัด เขาดำเนินชีวิตเหนือกว่าพาริสึทั่วไปและเป็นพยานได้ว่าเท่าที่เกี่ยวข้อกับความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติ เขาก็ไร้ที่ติ เขาไม่ได้กำลังแสดงออกถึงความชอบธรรมในตนเอง เขาไม่มีทัศนคติที่ว่า “ข้าดีกว่าเจ้า” เขาแค่ชี้ให้เห็นว่าชีวิตวัยหนุ่มของเขาเคยปราศจากตำหนิ เขาเคยดำเนินชีวิตโดยไม่กระทำผิดใดๆ เขาไม่ได้ปลุกปั่นให้เกิดความวุ่นวาย และเนื่องจากหลักการต่างๆของเขามีพื้นฐานอยู่บนคำสั่งสอนของอาจารย์ที่เก่งกาจที่สุดแห่งสมัยของเขา ชีวิตในเวลาต่อมาของเขาจึงมีอุปนิสัยที่เป็นเหมือนเดิม ยกเว้นข้อเท็จจริงที่ว่าเขาได้ต้อนรับความเชื่อแบบคริสเตียนแล้ว ตั้งแต่วันนั้นที่เขากลับใจเชื่อ เขาก็แสดงให้เห็นความเคารพสูงสุดต่อพระราชบัญญัติของโมเสสและกฎหมายต่างๆของแผ่นดิน

ข้อ 6 และ 7: “และบัดนี้ข้าพระองค์ยืนอยู่และถูกพิพากษาเนื่องด้วยความหวังแห่งพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์นั้น โดยสืบสองเผ่าของพวกข้าพระองค์ ซึ่งปรนนิบัติพระเจ้าอย่างจริงจังทั้งกลางวันและกลางคืนหวังว่าจะมาถึงพระสัญญานั้น เพราะเห็นแก่ความหวังอันนี้ ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา ข้าพระองค์จึงถูกกล่าวหาโดยพวกอิว”

“ความหวังแห่งพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ตรัส” แก่บรรพบุรุษคนอิสราเอลคือ ความหวังเรื่องพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมานั้น-ประเด็นหนึ่งในศาสนาอิวที่พวกเขาทุกคนเห็นพ้องตรงกัน เปาโลไม่ได้สั่งสอนสิ่งใดที่ไม่ได้ถูกประกาศไว้ก่อนหน้านั้นแล้วโดยพวกเขาพยากรณ์และถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

“ความหวังแห่งพระสัญญานั้น” ก็รวมการเป็นขึ้นจากพวกคนตายไว้เช่นกัน เปาโลเชื่อและเทศนาว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้ตามที่ถูกนำเสนอในคำพยากรณ์ ว่าพระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน ว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้วและได้กลายเป็น “ผลแรกของคนทั้งหลายที่ได้ล่วงลับไปแล้วนั้น” (1 คร. 15:20) ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายจากพวกคนตายแล้วนั้นเป็นข้อพิสูจน์จากพระเจ้าว่าคนตายจะเป็นขึ้น พระสัญญาเรื่องพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมานั้นช้อย่างแน่นอนไปยังสภาวะในอนาคตแห่งวิญญานของมนุษย์ การมีตัวตนอยู่หลังความตาย ซึ่งจำเป็นต้องมีการเป็นขึ้นของพวกคนตาย ดังนั้นพระคริสต์จึงทำให้ข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นสำเร็จจริงแล้วในการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

ผมคิดว่าเป็นการดีที่จะย้อนกลับไปดูคำเทศนาของเปาโลในธรรมศาลาที่เมืองอันทิโอกในแคว้นซีเรีย และอ่านซ้ำข่าวสารที่เขากล่าวที่นั่นเกี่ยวกับพระสัญญานั้นซึ่งบัดนี้เขาพูดถึงอยู่ การสำเร็จจริงของพระสัญญานั้น และการนำเสนอพระเยซูชวาวาสำเร็จในฐานะพระเมสสิยาห์นั้น ในกิจการ 13:26-39 เราอ่านว่า:

“พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ลูกหลานแห่งเชื้อสายของอับราฮัม และผู้ใดก็ตามในท่ามกลางพวกท่าน ซึ่งเกรงกลัวพระเจ้า ถ้อยคำแห่งความรอดนี้ได้ถูกส่งมาถึงพวกท่านแล้ว ด้วยว่าคนทั้งหลายที่อาศัยอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มกับพวกขุนนางของพวกเขาก็เพราะเหตุว่าพวกเขาไม่ได้รู้จักพระองค์ หรือยังไม่รู้จักบรรดาเสียงของพวกศาสนพยากรณ์ ซึ่งถูกอ่านทุกวันสะบาโต พวกเขาจึงทำให้คำของพวกศาสนพยากรณ์สำเร็จแล้วโดยการกล่าวโทษพระองค์ และถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้พบสาเหตุแห่งความตายในพระองค์ พวกเขาก็ยังขอปีศาจให้

พระองค์ถูกปลงพระชนม์เสีย และเมื่อพวกเขาได้กระทำทุกสิ่งที่ได้ถูกเขียนไว้แล้วเรื่องพระองค์ให้สำเร็จ พวกเขาถือเอาพระองค์ลงจากต้นไม้ และวางพระองค์ไว้ในอ้อมอก

“แต่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย และพระองค์ได้ทรงถูกพบเห็นเป็นเวลาหลายวันโดยคนทั้งหลายซึ่งได้ขึ้นมาพร้อมกับพระองค์จากแคว้นกาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ผู้ซึ่งเป็นพวกพยานฝ่ายพระองค์แก่ประชาชน และพวกเราประกาศข่าวประเสริฐนี้แก่ท่านทั้งหลายว่า พระสัญญาซึ่งได้ถูกกระทำแก่พวกบรรพบุรุษนั้น พระเจ้าได้ทรงทำให้พระสัญญานั้นสำเร็จแก่พวกเราแล้ว ผู้เป็นลูกหลานของคนเหล่านั้น ใน การที่พระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระเยซูเป็นขึ้นมาใหม่ ตามที่มีเขียนไว้แล้วเช่นกันในหนังสือสดุดีบทที่สองว่า ‘ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดท่านแล้ว’

“และเกี่ยวกับการที่พระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตายนั้น บัดนี้จะไม่กลับไปสู่ความเปื่อยเน่าอีกเลย พระองค์ได้ตรัสอย่างนี้ว่า ‘เราจะให้บรรดาความเมตตาอันแน่นอนของดาวิดแก่เจ้าทั้งหลาย’ ดังนั้นพระองค์ตรัสเช่นกันในสดุดีอีกบทว่า ‘พระองค์จะไม่ทรงยอมให้อหังคารบริสุทธิของพระองค์เห็นความเปื่อยเน่า’ ด้วยว่าดาวิด หลังจากท่านได้ปฏิบัติชั่วอายุของท่านเองโดยน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้ว ได้ล่วงหลับไป และถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของท่าน และได้เห็นความเปื่อยเน่า แต่พระองค์ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงบันดาลให้เป็นผู้ขึ้นมาใหม่นั้น มิได้เห็นความเปื่อยเน่าเลย

“เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงทราบเถิดว่า พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย โดยทางชายผู้นี้แหละจึงได้ประกาศการยกบาปทั้งหลายแก่พวกท่าน และโดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อก็ถูกนับว่าชอบธรรมจากสิ่งสารพัด ซึ่งจากสิ่งเหล่านั้นพวกท่านไม่สามารถถูกนับว่าชอบธรรมได้โดยพระราชบัญญัติของโมเสส”

นี่เป็นใจความหลักแห่งการเทศนาของเปาโล นี่เป็นข้อหาที่ทำให้เขาถูกจับกุมและ ถ้าพวกยิวได้ตามความมุ่งหมายของตน เป็นข้อหาที่จะทำให้เขาถูกประหารชีวิต

“สิบสองเผ่าของพวกข้าพระองค์ ...หวังว่าจะมาถึงพระสัญญานั้น” สิบสองเผ่าแห่งชนชาติอิสราเอลนั้นเชื่อว่าพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้จะเสด็จมา พวกเขา รอคอยวันนั้นเมื่อพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดและครองราชย์ในความชอบธรรมบนแผ่นดินโลก นี่เป็นความหวังและการรอคอยของชนชาติยิว ดังนั้นพวกเขาจึง “ปรนนิบัติพระเจ้าอย่างจริงจังทั้งกลางวันและกลางคืน” นี่เป็นความจริง ถึงแม้ว่าประชาชาตินี้ดำเนินชีวิตในบาปและชนชาตินี้มีความผิดในเรื่องวิธีปฏิบัติต่าง ๆ อันบาปหนาแห่งชีวิต แต่พวกเขาก็ตรงต่อเวลาและกระตือรือร้นในภายนอกในรูปแบบทางการและรายการต่างๆแห่งการนมัสการพระเจ้าแท้จริงองค์เดียวนั้น คือพระเจ้าของอับราฮัม พวกเขาเคร่งศาสนา-แต่ไม่รอด การรับใช้พระเจ้าของพวกเขาประกอบด้วยกฎต่างๆและการถือรักษาพิธีกรรมและพิธีการต่างๆของพระวิหาร พวกเขาจึงปรนนิบัติในรูปแบบภายนอก-ประกาศตัวว่าเชื่อพระเจ้าด้วยปากของพวกเขา แต่ใจของพวกเขาก็อยู่ห่างไกลจากพระองค์

“ทั้งกลางวันและกลางคืน” ไม่ได้หมายความว่าคนเหล่านั้นใช้เวลาสี่ชั่วโมงต่อวันในพระวิหารนมัสการ แต่หมายความว่าพวกเขานมัสการด้วยความกระตือรือร้น ความสม่ำเสมอและความร้อนรน การปรนนิบัติทางศาสนาตามปกติของพวกเขาก็กระทำในตอนเช้าและตอนเย็น และอาจถูกเรียกว่าถูกกระทำทั้งกลางวันและกลางคืนก็ได้ พวกเขาดำเนินชีวิตอย่างเคร่งครัดตามตัวอักษรของพระราชบัญญัติ พร้อมกับการ

ปรนนิบัติบางอย่าง ณ บางชั่วโมงของวัน ยกตัวอย่างเช่น ในกิจการ 3:1 เราหมายเหตุว่าเปโตรและยอห์น “ขึ้นไปพร้อมกันจะเข้าไปในพระวิหารในเวลาอธิษฐาน โดยเป็นเวลาบ่ายสามโมง”

ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม เวลาแห่งการนมัสการถูกตั้งไว้และถูกยึดถืออย่างเคร่งครัด และการประชุมดังกล่าวเช่น การรับประทานปังสาก็ถูกยึดเวลาออกไปนานมาก-บางครั้งก็ยาวไปจนถึงกลางคืน เปาโลพูดถึงพวกยิวว่ามี “ความกระตือรือร้นในเรื่องพระเจ้า แต่ไม่ได้เป็นตามความรู้ เพราะว่าพวกเขาขาดความรู้เกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า และโดยที่พยายามจะตั้งความชอบธรรมของตนเอง จึงไม่ยอมให้พวกเขาเองอยู่ใต้อำนาจของความชอบธรรมของพระเจ้า” (รม. 10:2,3) แต่ความสัจซื่อที่พวกเขามีในการปฏิบัติพิธีการและพิธีกรรมต่างๆของพวกเขาในการนมัสการก็แสดงให้เห็นความคาดหวังของพวกเขาในการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ พวกเขากำลังรอคอยผู้นำทางทหารที่มีอำนาจผู้จะช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากการตกเป็นทาสของโรม และเมื่อชาวนาซาเร็ธผู้ต่ำต้อยและถ่อมใจมาถึง พวกเขา ก็ปฏิเสธที่จะยอมรับพระองค์ในฐานะผู้ช่วยให้พ้นที่พวกเขา รอคอยมานาน

“เพราะเห็นแก่ความหวังอันนี้ ข้าแต่กษัตริย์อากริปา ข้าพระองค์จึงถูกกล่าวหาโดยพวกยิว” อากริปาเข้าใจเปาโลเมื่อเขาพูดถึงความหวังที่ชนชาติอิสราเอลรอคอย-นั่นคือ การเสด็จมาของพระเมสสิยาห์-และอัศจรรย์ที่นั่นให้คำแก้ต่างของตนมีพื้นฐานอยู่บนข้อเท็จจริงที่ว่าเขาถูกจับกุมเพราะว่าเขาเองก็ยึดมั่น (และเทศนา) ความหวังอันเดียวกัน ความแตกต่างเดียวก็คือว่าเปาโลเทศนาการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู-ข้อเท็จจริงหนึ่งที่ถูกพิสูจน์แล้ว จึงเป็นข้อพิสูจน์จากพระเจ้าว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ธทรงเป็นพระเมสสิยาห์นั้น และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเป็นการรับประกันว่าคนตายจะเป็นขึ้น-ความเชื่อหนึ่งที่พวกบรรพบุรุษคนฮีบรูมี

ข้อ 8: “เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดว่าเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อ ว่า พระเจ้าจะทรงให้คนตายเป็นขึ้นมา”

คำถามนี้เป็นทั้งเรื่องส่วนตัวและเข้าเรื่อง แท้จริงแล้วทำไมยิวคนใดถึงควรมีข้อสงสัยใดๆว่าพระเจ้าทรงสามารถ-และจะทรง-ทำให้คนตายเป็นขึ้น? พวกสะดูสีไม่เชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย แต่พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “พวกท่านผิดแล้ว โดยไม่รู้พระคัมภีร์ หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า” (มธ. 22:29) เท่าที่เป็นไปได้ เฟลิกซ์และเฟสทัสไม่ยอมรับการเป็นขึ้นของคนตาย และตามหลักปรัชญาของพวกเขา เปาโลก็คงเป็น “คนคลั่งศาสนา” คนหนึ่ง แต่กษัตริย์อากริปา ซึ่งมีศาสนายูดาเป็นมรดกตกทอด คงไม่คิดอย่างแน่นอนว่ามันเป็น “สิ่งที่เหลือเชื่อ ว่า พระเจ้าจะทรงให้คนตายเป็นขึ้นมา” เขาไม่ได้เชื่อในพระเยซู เขาไม่ได้เปิดรับความเชื่อแบบคริสเตียน แต่มรดกแบบยิวของเขา ซึ่งถูกส่งต่อมาทางประเพณีจากพวกบรรพบุรุษของเขา คงทำให้เขาเชื่อในการเป็นขึ้นจากตาย

คุณจะสังเกตว่าเปาโลใช้คำว่า “พระเจ้า” เขาไม่ได้กล่าวว่า “พระคริสต์” หรือ “พระเยซู” เนื่องจากกษัตริย์เชื่อในการมีอยู่จริงของพระเจ้า ทำไมมันถึงดูเป็นเรื่องแปลกในสายตาของเขาว่าพระเยซูหาพระเจ้า-พระผู้เนรมิตสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงและเป็นผู้ให้กำเนิดชีวิต-จะทรงทำให้คนตายกลับมีชีวิตและทรงจัดเตรียมการมีอยู่ในอนาคตสำหรับมนุษย์ ซึ่งถูกสร้างตามแบบพระฉายของพระองค์เอง?

คำถามของเปาโลนั้นเข้าเรื่องในตอนนี้อย่างกับตอนที่เขาถามมันแก่อากริปา เหตุใดผู้คนวันนี้ถึงคิดว่ามันเป็นเรื่องเหลือเชื่อที่พระเจ้าจะทรงทำให้คนตายเป็นขึ้น? กระนั้นสมาชิกคริสตจักรหลายพันคน ทั้งชายและหญิง ก็เป็นคน “เคร่งศาสนา” สุดๆและไม่เชื่อในการเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายของคนตาย! พระเจ้าทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นไหม? ใช่แล้วครับ! พระคัมภีร์ตอบว่าพระเจ้าทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น ดังนั้น “กับพระเจ้าทุกสิ่งย่อมเป็นไปได้” (มธ. 19:26; มก. 10:27; ลก. 1:37)

ถ้าพระเจ้าไม่สามารถทำให้คนตายเป็นขึ้นได้ พระองค์ก็ไม่ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น ถ้าพระองค์ไม่ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น พระองค์ก็ทรงมีฤทธิ์มากเท่าที่กฎทั้งหลายแห่งธรรมชาติอนุญาตให้พระองค์มีฤทธิ์ ในกรณีนั้น พระเจ้าก็ไม่ทรงอำนาจสูงสุดหรือทรงฤทธิ์ทั้งสิ้นอีกต่อไป และกฎทั้งหลายที่ตายตัวก็เข้าแทนที่พระองค์ การสร้างพระเจ้าองค์หนึ่งจากกฎทั้งหลายที่ไม่เป็นบุคคล คิดไม่เป็น และตายตัวก็เป็นข้อเสนอซึ่งไม่ช้าก็เร็วจะกลายเป็นเรื่องเหลือเชื่อหนักยิ่งกว่าการเชื่อในพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงเหนือกว่ากฎทั้งปวง พระเจ้าองค์หนึ่งที่เป็นพระองค์เองทรงเป็นกฎ กระนั้นก็ทรงเป็นผู้ปฏิบัติกิจในเขตแดนของกฎที่เมื่อกฎแต่ละข้อขึ้นไปสูงขึ้นและกว้างขึ้น กฎนั้นก็ทับซ้อนอีกกฎ

ผมขอถามคุณ ท่านผู้อ่านที่รัก คุณเชื่อไหมว่าพระเจ้าทรงสามารถทำให้คนตายเป็นขึ้นได้? คุณเชื่อไหมว่าพระองค์จะทรงทำให้คนตายเป็นขึ้น? ถ้าคุณไม่เชื่อ คุณก็ไม่เชื่อพระคัมภีร์ เพราะว่ายอห์น 5:28,29 ประกาศอย่างชัดเจน:

“อย่าประหลาดใจในสิ่งนี้เลย เพราะเวลานั้นใกล้จะถึงแล้ว ซึ่งในเวลานั้นบรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพทั้งหลายจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และจะได้ออกมา คนทั้งหลายที่ได้กระทำดีจะออกมาสู่การเป็นขึ้นมาแห่งชีวิต และคนทั้งหลายที่ได้กระทำชั่วร้ายจะออกมาสู่การเป็นขึ้นมาแห่งการสาปแช่ง” (กรุณาอ่าน 1 โครินธ์ 15:3-23 ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้)

ข้อ 9: “ข้าพระองค์เคยคิดในใจของตนเองอย่างแท้จริงว่า ข้าพระองค์ควรทำหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูแห่งนาซาเรธนั้น”

ในที่นี้เปาโลเริ่มเล่าประสบการณ์ของตนตอนที่เขาพบกับพระเยซูบนถนนเมืองดามัสกัส

“ข้าพระองค์เคยคิดในใจของตนเองอย่างแท้จริงว่า ข้าพระองค์ควรทำ”-นั่นคือ เปาโลถือว่ามันเป็นหน้าที่ของเขาที่จะกระทำ- “หลายสิ่ง”-ไม่ใช่แค่สองสามสิ่ง แต่ทุกสิ่งที่เขาจะทำได้- “ซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูแห่งนาซาเรธนั้น”

แน่นอนว่านี่ย้อนกลับไปยังคำประกาศของเปาโลต่อหน้าสภาซานเฮดรินในบทที่ 23 ข้อ 1 เมื่อเขายืนต่อหน้าสภานั้นและกล่าวว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้ประพุดต่อพระพักตร์พระเจ้าล้วนแต่ตามใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีจนถึงทุกวันนี้” ใจวินิจฉัยผิดและชอบของคนที่ยังไม่รอดไม่ใช่มาตรการประพุดเลย! เปาโลเคยคิดว่าเขากำลังช่วยเหลือพระเจ้าเมื่อเขาแสวงหาที่จะกำจัดพวกคริสเตียนออกไป เขาเคยคิดว่าเขามีภาระหน้าที่ต่อพระเจ้า ต่อชนร่วมชาติของเขา และต่อความเชื่อนั้นแห่งเหล่าบรรพบุรุษที่จะทำลาย “ทาง” ใหม่นี้ ซึ่งเป็นภัยคุกคามต่อเสถียรภาพของทุกสิ่งที่เขาเคยถูกสอนมา

ใน 1 ทิโมธี 4:1,2 เปาโลเขียนถึงคนเหล่านั้นที่ “ในกาลภายหลัง” จะออกไปจากความเชื่อ นั่น “โดยใจ วิวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเขาถูกนำลงด้วยเหล็กที่ร้อนจัด” ในกรณีของเขา ใจวินิจฉัยผิดและชอบของเขา เคยถูกนำด้วย “เหล็กที่ร้อนจัด” แห่งศาสนา และเมื่อก่อนเขาสามารถเห็นชอบอย่างบริสุทธิ์ใจต่อการเอาหิน ขวางสเทเฟน เขาสามารถจับกุมชายและหญิงทั้งหลายที่ติดตามพระเยซูได้อย่างบริสุทธิ์ใจ และความ กระตือรือร้นของเขาก็ไม่มีขอบเขตในการเสาะหาและจำคุกพวกคริสเตียนไม่ว่าเขาพบพวกเขาที่ไหนก็ตาม เขา คิดว่าเขา “ควรกระทำ” สิ่งนี้

ที่ว่าสิ่งเหล่านี้ได้ถูกกระทำ “ซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูแห่งนาซาเร็ธนั้น” หมายความว่าสิ่งเหล่านี้ ได้ถูกกระทำในการขัดขวางต่อพระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์นั่นเอง ดังที่ถูกต้องในกิจการ 9:5 เมื่อเปาโลถามว่า “พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์เจ้าข้า” และคำตอบนั้นก็มา “เราคือเยซู ผู้ซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น”

ข้อ 10 และ 11: “ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพระองค์ได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็มด้วย และวิสุทธิชนหลายคนนั้น ข้า พระองค์ได้ขังไว้ในคุก โดยได้รับอำนาจจากพวกปุโรหิตใหญ่ และเมื่อพวกเขาถูกประหารชีวิต ข้าพระองค์ก็ ออกเสียงของข้าพระองค์ต่อต้านพวกเขา และข้าพระองค์ได้ทำโทษพวกเขาบ่อย ๆ ในธรรมศาลาทุกแห่ง และ บังคับพวกเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท และโดยมีความโกรธยิ่งนักต่อพวกเขา ข้าพระองค์ได้ข่มเหงพวกเขาถึง นครทั้งหลายในต่างประเทศ”

“ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพระองค์ได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็มด้วย” -ซึ่งหมายถึงการข่มเหงที่เขากล่าวถึงก่อนหน้า นั้นที่กระทำต่อเหล่าผู้ติดตามของพระเยซู หลังจากการเอาหินขวางสเทเฟนไม่นาน “มีการข่มเหงครั้งใหญ่ต่อค ริสต์จักรซึ่งอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม และ (พวกวิสุทธิชน) ถูกกระจัดกระจายไปทั่วแคว้นแคว้นยูเดียกับสะมา เรีย...สำหรับเขาเหล่านั้น เขากระทำทารุณต่อคริสตจักร โดยเข้าไปในทุกบ้านทุกเรือน และฉุดลากผู้ชายและผู้ หญิงทั้งหลายเอาไปจำไว้ในคุก” (กิจการ 8:1,3) เห็นได้ชัดว่าเปาโลมีบทบาทอันโดดเด่นในการข่มเหงคริสต จักรในกรุงเยรูซาเล็ม โดยจำคุกวิสุทธิชนจำนวนมากโดยอาศัยสิทธิอำนาจจากพวกปุโรหิตใหญ่

“และเมื่อพวกเขาถูกประหารชีวิต ข้าพระองค์ก็ออกเสียงของข้าพระองค์ต่อต้านพวกเขา” กล่าวอีก นัยหนึ่ง เปาโลออกเสียงต่อต้านพวกเขา ให้ความเห็นชอบและการอนุมัติของเขาเมื่อพวกเขาถูกหินขวางจน ตาย ไม่มีบันทึกไว้ว่าเขาขวางกั้นหินเหล่านั้น แต่การปรากฏตัวครั้งแรกของเขาในพระคัมภีร์ของเราคือใน กิจการ 7:58 เมื่อเขายืนอยู่ข้างๆ ขณะที่สเทเฟนถูกหินขวางและคนเหล่านั้นที่ขวางกั้นหินผลักเสื้อผ้าชั้นนอก ของตนไว้ “ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งชื่อของเขาคือเซาโล” เขานี้ก็ออกถึงเหตุการณ์นี้ภายหลังได้อย่างไร เราไม่ทราบ-สง่าราศีเซคินาห์ที่ส่งมาบนสเทเฟนขณะที่เขาอธิษฐานเผื่อเหล่าเพชฌฆาตของเขา หรือหลังจาก การกลับใจเชื่อของเขา อัครทูตท่านนี้ได้รับพระราชทานการรู้แจ้งเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของเขาในความเป็นมรณะ สักขีของหนึ่งในวิสุทธิชนที่อุทิศตัวมากที่สุดของพระเจ้า แต่ไม่ว่าเขานี้ก็ออกถึงเรื่องนี้โดยวิธีใดก็ตาม เขาก็ไม่ เคยลืมนั่นเลย ในคำแก้ต่างของเขาต่อหน้าพวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มหลังจากที่เขาถูกจับกุมไม่นาน เขาเล่าย้อน ถึงการเอาหินขวางสเทเฟนว่าเป็นส่วนหนึ่งของคำพยานของเขา (กิจการ 22:20)

“ข้าพระองค์ได้ทำโทษพวกเขาบ่อย ๆ ในธรรมศาลาทุกแห่ง” ซึ่งบ่งบอกว่าการข่มเหงนี้ไม่ใช่แค่สิ่งที่ ทำเป็นครั้งคราว ในบทที่ 22 ข้อ 19 เปาโลให้คำพยานซึ่งให้ความกระจ่างมากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับการลงโทษที่เขา

กระทำต่อผู้เชื่อทั้งหลาย เขากล่าวว่าเขา “ได้จับใส่คุกและเขียนตีในธรรมศาลาทุกแห่ง” คือคนทั้งหลายที่ได้เชื่อในพระเยซู

“...และบังคับพวกเขาให้กล่าวคำหั้นประมาท” เปาโลเป็นคนโหดร้ายในการข่มเหงของเขา เขาไม่เพียงสั่งให้พวกคริสเตียนถูกจำคุก ถูกทุบตี และถูกหินขว้างเท่านั้น เขายังบังคับพวกเขาให้หมิ่นประมาทพระนามของพระเยซูด้วย-นั่นคือ เขาบังคับพวกเขาให้ปฏิเสธความเชื่อของพวกเขาในพระเยซูว่าทรงเป็นพระเมสสิยาห์ พระบุตรของพระเจ้า บางทีเราอาจคิดว่าเราคงไม่มีวันปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ใครจะรู้ว่าเราจะทำอย่างไรหากเราถูกทำให้ได้รับความเจ็บปวดแสนสาหัสและถูกปฏิบัติอย่างโหดเหี้ยมผิดมนุษย์ซึ่งเคยถูกกระทำต่อพวกคริสเตียนยุคต้น? พวกเขาหลายคนตายเพื่อความเชื่อนั้น ตายไปโดยไม่กล่าวคำหั้นประมาทเลยสักคำ แต่คนอื่นๆที่อ่อนแอกว่าในความเชื่อนั้นก็กลับคำ และโดยการบอกเลิกความเชื่อของตนและปฏิเสธว่าพระเยซูชื่อนานาชาเรีตรงเป็นพระเมสสิยาห์ พวกเขาหนีพ้นการถูกทรมานเพิ่มเติม

(เราต้องจำไว้ว่าการหมิ่นประมาทในที่นี้ไม่ได้กล่าวโดยตรงต่อพระเยซูหรือพระเจ้า แต่ต่อพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้าและพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้แล้ว)

“และโดยมีความโกรธยิ่งนักต่อพวกเขา ข้าพระองค์ได้ข่มเหงพวกเขาถึงนครทั้งหลายในต่างประเทศ” กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลเดือดดาลต่อผู้เชื่อเหล่านั้นมากเสียจนเขาไม่อาจสะใจกับการจำกัดการข่มเหงของเขาแค่กรุงเยรูซาเล็ม เขา “มีความโกรธยิ่งนักต่อพวกเขา” และแบกความโกรธของเขาไปเกินขอบเขตของนครบิสรุทธิ์นั้น เขาไม่ได้เอ่ยชื่อนครเหล่านั้นที่เขาไปค้นหาและจับกุมพวกคริสเตียน แต่ตามคำพยานของเขาตรงนี้น่าจะมีเมืองอื่นๆอีกนอกจากเมืองดามัสกัส และในทันทีที่พระเจ้าก็ทรงเรียกให้ยุติการเข่นฆ่านั้น

ข้อ 12 และ 13: “ดังนั้นขณะที่ข้าพระองค์กำลังไปยังเมืองดามัสกัส พร้อมด้วยสิทธิอำนาจและงานที่ได้รับมอบหมายจากพวกปุโรหิตใหญ่ ในเวลาเที่ยงวัน โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขณะอยู่ระหว่างทางข้าพระองค์ได้เห็นแสงสว่างส่องมาจากฟ้า เจิดจ้ายิ่งกว่าดวงอาทิตย์ ส่องลงมาล้อมรอบข้าพระองค์กับคนทั้งหลายซึ่งเดินทางไปพร้อมกับข้าพระองค์”

พระคำสองข้อนี้แค่เล่าย้อนในถ้อยคำของเปาโลเอง ส่วนหนึ่งของเหตุการณ์เหล่านั้นที่เกิดขึ้นในกิจการบทที่ 9 “สิทธิอำนาจและงานที่ได้รับมอบหมายจากพวกปุโรหิตใหญ่” ถูกให้แก่เปาโลตามคำขอของเขาเอง เพื่อที่เขาจะไปยังธรรมศาลาเหล่านั้นในเมืองดามัสกัสเพื่อค้นหาคนเหล่านั้นที่ถือทางพระเยซูนั้น และไม่ว่าคนเหล่านั้นจะเป็นชายหรือหญิง “เขาจะได้มัดพวกเขาไว้พามายังกรุงเยรูซาเล็ม” (บทที่ 9:2)

“ในเวลาเที่ยงวัน”-ตอนเที่ยงวัน เมื่อดวงอาทิตย์ส่องแสงเจิดจ้าที่สุดของมัน- “แสงสว่างส่องมาจากฟ้า เจิดจ้ายิ่งกว่าดวงอาทิตย์” ก็ส่องรอบตัวเปาโลและคณะเดินทางของเขา พระพักตร์ของพระเยซูก็เจิดจ้ามากกว่าเที่ยงวันเมื่อพระเจ้าทรงแหวกท้องฟ้าและพระองค์ทรงมองลงมายังเขาโลแห่งทาร์ซัส

เปาโลกล่าวถึงเรื่องนี้ใน 1 โครินธ์ 15 เมื่อเขาเขียนเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายและประกาศว่าหลังจากที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว “พระองค์ได้ถูกเห็นโดยเศฟาส จากนั้นโดยสิบสองคนนั้น หลังจากนั้นพระองค์ได้ถูกเห็นโดยพวกพี่น้องมากกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ... หลังจากนั้น พระองค์ได้ถูกเห็นโดยยากอบ

จากนั้นโดยอัครทูตทั้งหมด” จากนั้นเปาโลกล่าวเสริมว่า “และในที่สุดพระองค์ได้ถูกเห็นโดยข้าพเจ้าด้วย เหมือนคนหนึ่งที่คลอดก่อนกำหนด” (1 คร. 15:5-8)

มีผู้เสนอแนะว่าแสงฟ้าแลบส่องมาที่เปาโลวันนั้นและทำให้เขาตาบอด แต่ผมขอถามคุณว่า ทำไมการที่พระเยซูทรงปรากฏแก่เขาโลแห่งทาร์ซัสบนถนนเมืองดามัสกัสจึงไม่ใช่เรื่องง่ายพอๆกับที่พระองค์จะกระทำการอัศจรรย์อื่นๆที่พระองค์ทรงกระทำ? พระเจ้าของเราทรงเป็นพระเจ้าแห่งการอัศจรรย์ และในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมพระองค์ทรงปรากฏแก่ประชากรของพระองค์ในหลายคราว-ในแบบที่อัศจรรย์และเหนือธรรมชาติเสมอ พระองค์ทรงปรากฏแก่โมเสสในพุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟ พุ่มไม้ซึ่งลุกโชนแต่มีได้มอดไหม้ไป (อพย. 3:2) พระองค์ทรงนำชนชาติอิสราเอลออกมาจากการตกเป็นเชลยคนอียิปต์ โดยทรงปรากฏในเมฆก้อนหนึ่งตอนกลางวันและไฟอันหนึ่งตอนกลางคืน (อพย. 13:21,22) พระองค์ทรงปรากฏแก่อิสยาห์ “ประทับบนพระที่นั่งสูงและเทิดทูนขึ้นด้วย และชายฉลองพระองค์ของพระองค์เต็มพระวิหาร” (อ่านอิสยาห์ 6:1-4)

ในคราวอื่นๆอีกหลายครั้งพระเจ้าทรงปรากฏในความเจิดจรัสเหนือธรรมดาแห่งสง่าราศีเซคินาร์-เลวีนิติ 9:23, กัณดารวิถี 14:10 และ 16:19, เอเสเคียล 10:4 หากจะกล่าวเพียงสองสามข้อ

ในภาคพันธสัญญาใหม่ เมื่อการประสูติของพระเยซูถูกประกาศแก่พวกคนเลี้ยงแกะ “สง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าส่องล้อมรอบพวกเขา และพวกเขาก็กลัวยิ่งนัก” (ลูกา 2:9)

บนภูเขาแห่งการจำแลงพระกาย พระพักตร์ของพระเยซู “ทอแสงเหมือนดวงอาทิตย์ และฉลองพระองค์ของพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง และดูเถิด โมเสสและเอลียาห์ก็มาปรากฏแก่พวกเขา กำลังเฝ้าสนทนากับพระองค์ แล้วเปโตรจึงตอบและทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่นี้ก็ดี ถ้าพระองค์ทรงพระประสงค์ ให้พวกข้าพระองค์ทำปลับลาสามหลังที่นี่ สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง และสำหรับโมเสสหลังหนึ่ง และสำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง” ขณะที่เปโตรยังทูลอยู่ ดูเถิด เมฆสุกใสก้อนหนึ่งมาปกคลุมพวกเขาไว้ และดูเถิด มีพระสุรเสียงหนึ่งออกมาจากเมฆนั้น ซึ่งตรัสว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราโปรดปรานมาก เจ้าทั้งหลายจงฟังท่านเถิด” (มธ. 17:1-5)

มันคงไม่ใช่เรื่องยากสำหรับพระเยซูในสง่าราศีของพระองค์ที่จะปรากฏแก่เขาโลแห่งทาร์ซัสบนถนนเมืองดามัสกัส พระองค์ได้เสด็จกลับไปสู่สง่าราศีที่พระองค์เคยมีกับพระบิดาก่อนพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกแล้ว พระองค์ทรงนั่งลง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชาภาพเบื้องบนแล้ว และนี่เป็นเพียงการปรากฏตัวอีกครั้งของพระองค์ ซึ่งมาพร้อมกับสง่าราศีอันเหมาะสม เพื่อเปลี่ยนเขาโลแห่งทาร์ซัสจากผู้ข่มเหงคนหนึ่งให้เป็นเปาโล ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

ข้อ 14: “และเมื่อข้าพระองค์ทุกคนได้ล้มลงถึงพื้นดินแล้ว ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงหนึ่งตรัสแก่ข้าพระองค์ และตรัสเป็นภาษาฮีบรูว่า ‘เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม เป็นการยากที่เจ้าจะถึบประดัก’”

“และเมื่อข้าพระองค์ทุกคนได้ล้มลงถึงพื้นดินแล้ว ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงหนึ่ง...” เหล่าเพื่อนร่วมเดินทางของเขาโลได้เห็นแสงนั้นที่ส่องล้อมรอบเขา และขณะที่ลูกาบอกเราว่าพวกเขาข่มเหงไม่ออก (กิจการ 9:7) อัครทูตท่านนี้เองพรรณนาเหตุการณ์นั้นอย่างละเอียดมากขึ้นและบอกเราว่าเขาและเหล่าเพื่อนร่วมเดินทางของเขาล้มลงถึงดินทุกคน จากนั้นเขาบอกเราว่าเขา “ได้ยินเสียงหนึ่ง” พุดกับเขา กิจการ 9:7

บอกเราว่าคนเหล่านั้นที่อยู่กับเปาโลได้ยินเสียงหนึ่งแต่ไม่เห็นผู้ใด-นั่นคือ พวกเขาได้ยินเสียงนั้นแต่ไม่ได้ยิน ถ้อยคำเหล่านั้น ชาวสารวันนั้นมาถึงซาโลแห่งทาร์ซัส ไม่ใช่มาถึงคนเหล่านั้นที่เดินทางไปกับเขา

“...ตรัสเป็นภาษาฮีบรูว่า ‘ซาโล ซาโลเอ๋ย...’ ซาโลแห่งทาร์ซัสพูดภาษาอื่นๆ แต่จงหมายเหตุว่า พระเยซูตรัสอย่างอ่อนโยนและเป็นส่วนตัวสักเพียงใด-โดยตรัสเป็นภาษาพื้นเมืองของเปาโลและเรียกชื่อเขา

“...เจ้าข่มเหงเราทำไม?” ณ เวลานั้นโดยเฉพาะ ซาโลแห่งทาร์ซัส ซึ่งยังไม่ได้กลับใจเชื่อและไม่คุ้นเคย กับพระเยซู คิดว่าในการชนฆ่าพวกคริสเตียนหรือจับพวกเขาไปขังคุก เขากำลังช่วยเหลือพระเจ้า แต่คำถาม ตรงนี้เป็นเรื่องส่วนตัว- “เจ้าข่มเหงเราทำไม?” และซาโลตระหนักดีว่าเสียงนั้นมาจากสวรรค์ แน่แน่นอนว่าความหมายก็คือว่าเนื่องจากพระคริสต์และผู้เชื่อทั้งหลายเป็นหนึ่งเดียวกัน “เพราะว่าพวกเราเป็นอวัยวะทั้งหลาย แห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งบรรดากระดูกของพระองค์” (อฟ. 5:30) เมื่อผู้เชื่อทั้งหลายถูกข่มเหง พระเยซูก็ทรงถูกข่มเหง

“เป็นการยากที่เจ้าจะถีบประตัก” สำนวนนี้หมายถึงการกระทำของวัวผู้ตึงตัวหนึ่งที่ถีบประตักวัว มันจะไม่ได้ประโยชน์อันใดและมีแต่จะทำให้ตัวมันเองบาดเจ็บโดยการถีบประตักนั้น การถีบประตักบ่งบอกถึงการกบฏต่อสิทธิอำนาจ และนี่คือสภาพฝ่ายวิญญาณของผู้ไม่เชื่อทุกคน มนุษย์ถูกสร้างมาในแบบที่ว่าเขาไม่มี วันเป็นสุขอย่างสมบูรณ์แบบ เขาไม่มีวันพบสันติสุข จนกว่าเขามีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า

ข้อ 15: “และข้าพระองค์ได้ทูลว่า ‘พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์เจ้าข้า’ และพระองค์ตรัสว่า ‘เราคือ เยชู ผู้ซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น’”

ซาโลถามว่า “พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์เจ้าข้า” และเสียงนั้นตอบกลับมาว่า “เราคือเยชู ผู้ซึ่ง เจ้าข่มเหงนั้น” จงหมายเหตุการใช้พระนามบนโลกนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า “เราเป็นพระ คริสต์” หรือ “เราเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” พระองค์ตรัสว่า “เราคือเยชู” พระเยซูชื่อนานาชาเรีตรงเป็นผู้ที่ซา โลแห่งทาร์ซัสเกลียดชัง เขาข่มเหงเหล่าผู้ติดตามของพระเยซู เขาล้อเลียนและเหยียดหยันความคิดที่ว่าชื่อนานาชา เรีผู้นี้เป็นพระเมสสิยาห์ ดังนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นขึ้นและเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้วทรงพูดกับเขา พระองค์ก็ทรงระบุตัวตนพระองค์เองว่าเป็นผู้นั้นที่ซาโลได้ข่มเหงอย่างกระตือรือร้นเช่นนั้น

ข้อ 16-18: “แต่จงลุกขึ้น และยืนบนเท้าของเจ้าเถิด ด้วยว่าเราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อจุดประสงค์นี้ เพื่อ จะตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้และเป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้ซึ่งเจ้าได้เห็นแล้ว และถึงสิ่งเหล่านั้นซึ่งในพวกมันเราจะ ประกาศแก่เจ้า โดยช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาตินี้และจากคนต่างชาติ ผู้ซึ่งบัดนี้เราจะส่งเจ้าไปหานั้น เพื่อจะเปิด ตาของพวกเขา และเพื่อจะหันพวกเขาจากความมืดมาถึงความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า เพื่อพวกเขาจะได้รับการยกโทษบาปทั้งหลาย และได้รับมรดกในท่ามกลางคนทั้งหลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้วโดย ความเชื่อที่อยู่ในเรา”

“จงลุกขึ้น และยืนบนเท้าของเจ้าเถิด” ในบทที่ 9 ข้อ 6 เราอ่านว่า “และซาโลก็ตัวสั่นและประหลาด ใจจึงกล่าวว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร’ และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขา ว่า ‘จงลุกขึ้น และเข้าไปในเมือง และจะบอกให้ทราบ ว่า เจ้าจะต้องทำประการใด’” ตรงนี้ในข้อพระคำที่เรา

ศึกษากันอยู่พระเยซูคริสต์เจ้าทรงสนทนากับเปาโลและทรงอธิบายจุดประสงค์ที่พระองค์ทรงคว่ำเขาไว้บนถนนเมืองดามัสกัส

“...เพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้...” เปาโลเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งโดยสิทธิอำนาจของพระเจ้า ในฟิลิปปี 3:12 เขาพูดถึงการที่เขา “ได้ถูกคว่ำเอาไว้โดยพระเยซูคริสต์” ใน 1 โครินธ์ 9:16 เขากล่าวว่า “เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่มีเหตุที่จะอวดได้ เพราะความจำเป็นถูกวางไว้บนข้าพเจ้า ไซ้แล้ววิบัติจะเกิดแก่ข้าพเจ้าถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐ” เขาเขียนถึงชาวแคว้นกาลาเทียว่า “พี่น้องทั้งหลายแต่ข้าพเจ้าขอรับรองแก่พวกท่านว่า ข่าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์...แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรสร้างข้าพเจ้าไว้ตั้งแต่ครรภ์มารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะประกาศพระองค์ท่ามกลางคนต่างชาติ โดยทันทีทันใดข้าพเจ้าไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย” (กท. 1:11-16 บางส่วน)

“...และเป็นพยาน...” ในคำพยานของเขาในกิจการ 22:15 เปาโลเล่าถึงการที่อานาเนียได้มาหาเขาในเมืองดามัสกัสเพื่อบอกเขาว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกเขาให้เป็น “พยานฝ่ายพระองค์ให้คนทั้งปวงทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งท่านได้เห็นและได้ยินนั้น” กล่าวอีกนัยหนึ่ง สิ่งที่เปาโลได้เห็นและได้ยินในประสบการณ์ของเขากับพระเยซูได้เกิดขึ้นเช่นนั้นเพื่อที่เขาจะได้ประกาศสิ่งเหล่านั้นไปทั่ว-ไม่เพียงสิ่งเหล่านั้นที่เขาได้เห็นและได้ยินบนถนนเมืองดามัสกัส แต่ “สิ่งเหล่านั้นซึ่งในพวกมันเราจะปรากฏแก่เจ้า”

จะมีการสำแดงให้ประจักษ์เพิ่มเติมขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงเป็นขึ้นแล้วและพระประสงค์ที่ถูกเปิดเผยของพระองค์สำหรับชีวิตของเปาโล องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสถึงเปาโลแก่อานาเนียว่า “คนนั้นเป็นภาชนะที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วสำหรับเรา... เพราะเราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใด เพราะเห็นแก่นามของเรา” (กิจการ 9:15,16) เปาโลเป็นภาชนะที่ถูกเลือกสรรไว้อย่างแท้จริง ถูกเลือกสรรไว้สำหรับเวลาที่เฉพาะเจาะจง-ช่วงเปลี่ยนผ่านนั้นเมื่อความเชื่อแบบคริสเตียนยังเยาว์วัยและศาสนายูดาเยื้องเข้าในการเปิดทางให้แก่หลักคำสอนใหม่นั้นแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า พระเยซูทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่เปาโลจริงๆ-ในหลายวิธีและหลายวาระ เราสังเกตเห็นคราวหนึ่งในบทที่ 23 ข้อ 11 เมื่อพระองค์ทรงยืนอยู่ข้างอัครทูตท่านนี้หลังจากที่เขาถูกจับกุมในกรุงเยรูซาเล็มและตรัสแก่เขาว่า “จงมีกำลังใจที่ดีเถิด เปาโลเอ๋ย เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันนั้น”

“โดยช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาตินี้” กล่าวถึงการช่วยเปาโลให้พ้นจากชนร่วมชาติของเขาเอง คือพวกยิวในหลายคราวเมื่อพวกเขาอยากเอาชีวิตของเขา พวกศัตรูที่ขมขื่นที่สุดของเขาคือคนเหล่านั้นในท่ามกลางพวกยิวที่เป็นกลุ่มคนที่เคยเอาใจช่วยเขามากที่สุดขณะที่เขากำลังข่มเหงคริสตจักร

“...และจากคนต่างชาติ ผู้ซึ่งบัดนี้เราจะส่งเจ้าไปหา” เพราะงานรับใช้ของเขาที่มีแก่พวกคนต่างชาติ การที่เขาคบหาสมาคมกับพวกคนต่างชาติ และการกล่าวถึงพวกคนต่างชาติที่ได้ทำให้เปาโลตกอยู่ภาวะยากลำบากที่เขาพบว่าตัวเองอยู่ในมันตอนนี้ แต่อากริปปาด้องเข้าใจว่าอัครทูตท่านนี้ไม่ได้ไปหาพวกคนต่างชาติโดยที่พระเจ้าไม่ได้ส่งเขาไป พวกยิวได้ยินข่าวประเสริฐแล้ว-มันมาถึง “ยิวก่อน” (รม. 1:16) แต่ก็มาถึงกรีกคือคนต่างชาติเช่นกัน พวกยิวได้รับโอกาสของตนแล้ว พระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาหาพวกเขาแล้ว-และพวกเขา

ปฏิเสศพระองค์เสีย พวกเขาได้รับข่าวประเสริฐก่อน-พระเยซูทรงบอกสิบสองคนนั้นว่า “อย่าเข้าไปในทางแห่งพวกคนต่างชาติ ... แต่จงไปหาแกะที่หลงหายไปของวงศ์วานแห่งอิสราเอลดีกว่า” (มธ. 10:5,6) แต่พระเจ้าได้ทรงเรียกและทรงเจิมตั้งเปาโลเพื่อนำข่าวประเสริฐไปประกาศแก่พวกคนต่างชาติและเพื่อให้คำสั่งสอนที่พิเศษและเฉพาะเจาะจงแก่คริสตจักร มันเป็นเรื่องสำคัญในความคิดของเปาโลที่อากริปาต้องเห็นและเข้าใจว่าพระเยซูองค์เดียวกันนี้ที่ได้ช่วยเขาให้รอดอย่างมหัศจรรย์บนถนนเมืองดามัสกัสได้ทรงบัญชาเขาเช่นกันให้ไปและประกาศแก่พวกคนต่างชาติ

“...เพื่อจะเปิดตาของพวกเขา”-ดวงตาของมนุษย์ที่อยู่ภายใน- “และเพื่อจะหันพวกเขาจากความมืดมาถึงความสว่าง...” ความไม่รู้ถูกเป็นตัวแทนโดยดวงตาที่ถูกทำให้มืดบอดหรือถูกปิด ตรงกันข้าม คำสั่งสอนในข่าวประเสริฐยอมเปิดและให้ความสว่างแก่ดวงตาแห่งความเข้าใจ (อฟ. 1:18) “ความมืด” เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของความไม่รู้ฝ่ายวิญญาณและบาป พวกต่างชาติถูกนำเสนอในพระวจนะของพระเจ้าว่านั่งอยู่ในความมืด พระเยซูทรงประกาศว่า “ประชาชนซึ่งนั่งอยู่ในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่แล้ว และสำหรับคนเหล่านั้นซึ่งนั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย ความสว่างได้ผุดขึ้นมาแล้ว” (มธ. 4:16) ในการป่าวประกาศเรื่องความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ ยอห์นกล่าวว่า “ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งหลาย และความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างนั้นไม่” (ยอห์น 1:4,5)

ข่าวสารของพระเจ้าที่มายังพวกคนต่างชาติ ซึ่งถูกประทานให้ผ่านทางเปาโล จะหันพวกเขาจากความมืดแห่งการถือผีและบาปมาสู่ความสว่างอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งความรอด “และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า...” เปาโลเขียนถึงชาวเมืองโคโลสีเกี่ยวกับการขอบพระคุณพระเจ้า “ผู้ได้ทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากอำนาจแห่งความมืด และได้ทรงย้ายพวกเราเข้ามาอยู่ในอาณาจักรของพระบุตรที่รักของพระองค์ ในพระบุตรนั้น พวกเราจึงได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือการโปรดยกบาปทั้งหลาย” (คส. 1:13,14)

เปโตรกล่าวถึงผู้เชื่อทั้งหลายว่า: “พวกท่านเป็นชั่วอายุที่ทรงเลือกสรรไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวงเป็นประชาชาติอันบริสุทธิ์ เป็นชนชาติอันประหลาด เพื่อพวกท่านจะได้สำแดงบรรดาคำสรรเสริญของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกพวกท่านให้ออกมาจากความมืด เข้าสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์” (1 ปต. 2:9)

“...เพื่อพวกเขาจะได้รับการยกโทษบาปทั้งหลาย...” ข่าวสารที่เปาโลประกาศ ข่าวสารที่พระเยซูประทานให้แก่เขา ไม่ใช่ตัวอักษรที่ตายแล้วของพระราชาบัญญัติแต่เป็นฤทธิ์เดชที่ให้ชีวิตของพระเจ้า โดยทางข่าวสารนี้ คนบาปทั้งหลายจึงได้รับการยกโทษบาปและถูกหันจากการตกเป็นทาสของซาตานมาสู่การรับใช้พระเจ้า “และได้รับมรดกในท่ามกลางคนทั้งหลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้วด้วยความเชื่อ...”

พระพรเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงสงวนไว้สำหรับลูกๆของพระองค์มักถูกพูดถึงว่าเป็นมรดกหนึ่งซึ่งพระองค์จะทรงยืนยันแก่เราในวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อเราจะได้รับบำเหน็จสำหรับการทำหน้าที่คนต้นเรือนอันสัตย์ซื่อ แม้กระทั่งในโลกปัจจุบันนี้ เราก็เป็นทายาทของพระเจ้าและทายาทร่วมกับพระคริสต์ (รม. 8:17) พระเยซูทรงสัญญาว่า “ทุกคนที่ได้สละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือภรรยา หรือบุตรทั้งหลาย หรือที่ดิน เพราะเห็นแก่นามของเรา จะได้รับผลหนึ่งร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก” (มธ. 19:29)

ในอาณาจักรของพระองค์ พระมหากษัตริย์จะตรัส “แก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ ว่า ‘มาเถิด ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงรับราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลกเป็นมรดก’ (มธ. 25:34)

ในฮีบรู 6:12 เปาโลพูดถึง “คนเหล่านั้น ผู้ซึ่งโดยทางความเชื่อและความอดทน ได้รับพระสัญญาเหล่านั้นเป็นมรดก” ในเอเฟซัส 1:14 เขาบอกเราด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ “ทรงเป็นค้ำมัดจำแห่งมรดกของเรา จนกว่าการไถ่ถอนของกรรมสิทธิ์ที่ทรงซื้อไว้แล้วนั้นเพื่อเป็นที่ถวายสรรเสริญแด่สง่าราศีของพระองค์”

ในโคโลสี 1:12 เปาโลบอกเราให้ถวายคำขอบพระคุณ “แด่พระบิดา ผู้ซึ่งทรงทำให้เราทั้งหลายสมควรที่จะเป็นผู้เข้าส่วนแห่งมรดกของบรรดาวิสุทธิชนในความสว่าง”

ในโคโลสี 3:23,24 เขาบอกเราว่า “สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านกระทำ จงกระทำด้วยความเต็มใจ เหมือนกระทำถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำแก่มนุษย์ โดยรู้แล้วว่าพวกท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จ เพราะพวกท่านรับใช้พระคริสต์เจ้าอยู่”

เปโตรบอกเราเกี่ยวกับมรดกของเรา- “ซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า และปราศจากมลทิน และที่ไม่ร่วงโรย ซึ่งได้ถูกจองไว้ในสวรรค์เพื่อพวกท่าน ผู้ถูกพิทักษ์รักษาโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าโดยทางความเชื่อไปสู่ความรอด ซึ่งพร้อมที่จะถูกเปิดเผยในยุคสุดท้าย” (1 ปต. 1:4,5)

“คนทั้งหลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้ว” หมายถึงคนเหล่านั้นที่บังเกิดใหม่แล้ว คนเหล่านั้นที่ถูกแยกตั้งไว้ต่างหากจำเพาะพระเจ้า-ซึ่งเป็นความหมายของการชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์

ข้อ 19 และ 20: “ดังนั้น โอ ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา ข้าพระองค์ไม่ได้ตั้งต่อนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์นั้น แต่ได้สำแดงในตอนแรกแก่คนเหล่านั้นแห่งเมืองดามัสกัส และที่กรุงเยรูซาเล็ม และตลอดทั่วเขตแดนทั้งหลายแห่งแคว้นยูเดีย และจากนั้นแก่คนต่างชาติว่า พวกเขาควรกลับใจเสียใหม่และหันมาหาพระเจ้า และกระทำกิจการทั้งหลายซึ่งสมกับการกลับใจเสียใหม่”

“ดังนั้น”-นั่นคือ หลังจากพระเยซูตรัสแก่เขาและทำให้เขาเชื่อแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์นั้นอย่างแท้จริง- “ข้าพระองค์ไม่ได้ตั้งต่อนิมิต” เราสังเกตเห็นในบทที่ 9 ว่าหลังจากเปาโลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร” เขาไม่ถามคำถามใดๆเพิ่มอีกและไม่ได้แสดงความเห็นใดๆเพิ่มเติม แต่เชื่อฟังในทันทีสิ่งที่พระเยซูทรงบอกเขาให้ทำ

“ข้าพระองค์ไม่ได้ตั้งต่อนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์นั้น” เปาโลมีสติรู้ตัวดีว่าเขาเป็นคนของพระเจ้า เขาพูดมิใช่ด้วยเหตุผลเรื่องการวางมือของสภามนุษย์ หรือมือของพวกอัครทูต แต่เพราะความเชื่อมั่นที่มาจากพระเจ้าเกี่ยวกับประสบการณ์ของเขาบนถนนเมืองดามัสกัส ไม่มีมนุษย์คนใดมีคุณสมบัติที่จะเป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐนอกจากเขาเคยมีประสบการณ์ส่วนตัวอันแน่นชั้ตมาก ๆ กับพระเยซูคริสต์เจ้า โดยรู้จักฤทธิ์เดชแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์และสง่าราศีแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์ คนของพระเจ้าควรเทศนาพระวจนะที่ถูกบันทึกไว้แล้ว แต่เขาควรประกาศประสบการณ์แห่งชีวิตของเขาเองเช่นกันผ่านทางความเชื่อในพระวจนะของพระเจ้าและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า

อัครทูตเปาโลตระหนักเสมอถึงลักษณะแห่งการทรงเรียกของเขามาสู่งานรับใช้ นั่น และความรับผิดชอบที่ถูกต้องของเขาในงานรับใช้นั้น ใน 1 ทิโมธี 1:12 เขาเป็นพยานรับรองว่า “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงทำให้ข้าพเจ้ามีความสามารถ ด้วยว่าพระองค์ทรงนับว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ โดยทรงตั้งข้าพเจ้าให้เข้าสู่งานรับใช้นี้”

ในข้อ 20 เปาโลสรุปย่อการทำงานหนักเหล่านั้นที่เขากระทำในความเชื่อฟังต่อพระบัญชาของพระเยซู พระเจ้าทรงบอกอานาเนียแล้วว่าเปาโลเป็นภาชนะที่ถูกเลือกสรร เพื่อนำพระนามของพระองค์ไปประกาศ “ต่อหน้าพวกคนต่างชาติ และบรรดาภคินี และชนชาติอิสราเอล” (กิจการ 9:15) และเมื่ออัครทูตท่านนี้เล่าย้อนถึงงานรับใช้ของเขาขณะเขาให้การต่อหน้าภคินีอากิริปา เขาก็เอ่ยชื่อ “เมืองตามัสกัส...กรุงเยรูซาเล็ม...ทั่วเขตแดนทั้งหลายแห่งแคว้นยูเดีย และ...คนต่างชาติ” -ทั้งหมดที่ถูกรวมอยู่ในขอบเขตแห่งงานมิชชันนารีของเขา และคุณก็จะสังเกตเห็นว่าเขาประกาศข่าวสารเดิมนั้นแก่ทุกคน- “พวกเขาควรกลับใจเสียใหม่ และหันมาหาพระเจ้า และกระทำกิจการทั้งหลายซึ่งสมกับการกลับใจเสียใหม่”

ข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลเอ่ยชื่อพวกคนต่างชาติท้ายสุดไม่ได้หมายความว่าเขาประกาศแก่พวกยิวในเมืองตามัสกัส ในกรุงเยรูซาเล็ม และทั่วแคว้นยูเดีย และจากนั้นจึงนำส่งข่าวสารนั้นแก่พวกคนต่างชาติ เขาประกาศแก่ทั้งพวกยิวและคนต่างชาติในพื้นที่เหล่านั้น ความจริงแห่งข่าวประเสริฐเดิมแก่ยิวและคนต่างชาติ ทาสและไท รวยและจน คนใช้และเจ้านาย

ข้อ 21: “เพราะเหตุเหล่านี้พวกยิวจึงได้จับข้าพระองค์ในพระวิหาร และได้พยายามที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย”

“เพราะเหตุเหล่านี้...” เพราะว่าเปาโลได้ออกไปในฐานะยิวคนหนึ่ง และได้ประกาศแก่พวกคนต่างชาติถึงความหวังนั้นซึ่งพวกยิวเชื่อว่าเป็นของพวกเขาแต่เพียงพวกเดียว; เพราะว่าเขาประกาศว่าพระเยซูชวามาหาเรีตรงเป็นพระเมสสิยาห์นั้น; เพราะว่าเขาประกาศว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกเขาให้ประกาศแก่พวกคนต่างชาติด้วยเหตุผลเหล่านี้และมีใช้ด้วยเหตุผลอื่น พวกยิวจึงจ้องเอาชีวิตเขา

“...พวกยิวจึงได้จับข้าพระองค์ในพระวิหาร และได้พยายามที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย” ในที่นี้เปาโลบอกอากิริปาว่าเมื่อพวกยิวจับตัวเขา เขากำลังอยู่ในพระวิหาร โดยทำการนมัสการอยู่ (กิจการ 21:27) ดังนั้นอาชญากรรมต่างๆของเขาจึงสมควรได้รับโทษเป็นการจำคุกหรือการประหารชีวิตตั้งนั้นหรือ? แน่แน่นอนว่าพวกยิวได้กล่าวหาเขาว่าฝ่าฝืนบัญญัติต่างๆของพระวิหารโดยการพาชาวกรีกคนหนึ่งเข้ามาในพระวิหาร แต่ข้อหาที่เทียมเท็จ เช่นเดียวกับข้อหาอื่นๆทั้งหมดที่ถูกนำมาปรักปรำเขา

ข้อ 22 และ 23: “เหตุฉะนั้นหลังจากได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้าแล้ว ข้าพระองค์จึงมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้ โดยเป็นพยานทั้งแก่ผู้น้อยและผู้ใหญ่ โดยไม่กล่าวสิ่งอื่นใดเลยนอกจากสิ่งเหล่านั้นซึ่งพวกศาสนาดพยากรณ์กับโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะมาถึง ว่าพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และพระองค์จะทรงเป็นผู้แรกที่จะเป็นขึ้นมาจากความตาย และจะทรงแสดงความสว่างแก่ชนชาตินี้และแก่คนต่างชาติ”

“เหตุฉะนั้นหลังจากได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้าแล้ว...” เพราะคลาวดีอัส ลีเซียสและทหารรักษาการณ์ชาวโรมของเขา เปาโลจึงได้รับการช่วยให้พ้นจากการจู่โจมของพวกยิวหลังจากที่คนเหล่านั้นลากตัวเขา

ออกไปนอกพระวิหาร แต่เขารู้ว่าชายเหล่านี้เป็นเพียงเครื่องมือที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อทำให้การช่วยให้พ้นสำเร็จ เขารู้ว่าไม่มีเหตุบังเอิญกับพระเจ้า และสิ่งใดก็ตามที่เข้ามาในชีวิตของคริสเตียนก็มาที่นั่นเพราะว่าพระเจ้าทรงอนุญาต หลายครั้งก่อนหน้านั้นเปาโล “ได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้า” เมื่อชีวิตของเขาตกอยู่ในอันตราย มันไม่ใช่สิ่งใหม่ในความคิดของเขาที่พระเจ้าทรงใช้สิ่งใดก็ตามที่อยู่ใกล้และทรงทำให้มันรับใช้เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์-ซึ่งใหญ่ที่ถูกหย่อนข้ามกำแพงเมืองดามัสกัส (กิจการ 9:25) คำอธิษฐานของผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองลิสตรา คำอธิษฐานที่ถูกตอบโดยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ของพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงทำให้ร่างกายอันบอบช้ำของเปาโลคืนสู่ชีวิตและได้รับพลังกำลังหลังจากที่เขาถูกหินขว้างจนตาย (กิจการ 14:19,20) และเมื่อถึงคราวจำเป็น พระเจ้าได้ทรงกระทำการอัศจรรย์หนึ่งโดยปราศจากความช่วยเหลือจากมือมนุษย์ เหมือนในตอนแรกที่พระองค์ทรงส่งแผ่นดินไหวมาเปิดประตูคุกที่เมืองฟิลิปปี (กิจการ 16:25,26) ครั้งแล้วครั้งเล่าชีวิตของเปาโลถูกคุกคาม-และได้รับการไว้ชีวิตเพราะความเมตตาและการช่วยให้พ้นของพระเจ้า เพื่อที่เขาจะได้ “เป็นพยานทั้งแก่ผู้น้อยและผู้ใหญ่” ต่อไป

เปาโลไม่รังเกียจผู้ใด ตรงกันข้ามเขาตระหนักอย่างลึกซึ้งถึงความรับผิดชอบของเขาที่มีต่อคนทั้งปวง เขาไม่ได้รังเกียจจาก เขาไม่ได้เอาใจคนมั่งมี ใน 1 โครินธ์ 9:19-22 เขาเป็นพยานรับรองว่า “เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเป็นอิสระจากมนุษย์ทุกคน แต่ข้าพเจ้าก็ยังทำให้ตัวเองเป็นทาสของทุกคน เพื่อข้าพเจ้าจะได้พวกเขา มากยิ่งขึ้น และต่อพวกยิว ข้าพเจ้าได้กลายเป็นเหมือนคนยิว เพื่อข้าพเจ้าจะได้พวกยิว ต่อคนทั้งหลายที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ก็เป็นเหมือนอยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อข้าพเจ้าจะได้คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ต่อคนทั้งหลายที่ไม่มีพระราชบัญญัติ ก็เป็นเหมือนคนที่ไม่มีการบัญญัติ (โดยไม่ได้อยู่อย่างปราศจากพระราชบัญญัติต่อพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติต่อพระคริสต์) เพื่อข้าพเจ้าจะได้คนเหล่านั้นที่ไม่มีพระราชบัญญัติ ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็กลายเป็นเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อข้าพเจ้าจะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อโดยทุกวิถีทางข้าพเจ้าจะช่วยบางคนให้รอด”

เขาเป็นพยานแก่ฆาตรกรและสามัญชนเหมือนกัน-แต่เขา “ไม่กล่าวสิ่งอื่นใดเลยนอกจากสิ่งเหล่านั้นซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์กับโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะมาถึง” เปาโลไม่ได้กำลังเทศนาหลักคำสอนใหม่ เขาแค่กำลังประกาศว่าสิ่งที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้ประกาศนั้นถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในพระเยซูชวาวนาซาเร็ธ

“ว่าพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน...” พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมบอกล่วงหน้าถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเมสสิยาห์ และประกาศว่าหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระองค์จะประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าจนกว่าจะถึงเวลานั้นเมื่อพระองค์จะเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกเพื่อครอบครองในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย อีสยาห์บทที่ 53 นำเสนอภาพที่ชัดเจนของพระผู้ช่วยให้รอดที่ทนทุกข์ โดยนำเสนอพระองค์ว่าทรง “ถูกเหยียดหยามและถูกปฏิเสธโดยมนุษย์ เป็นคนแห่งความเศร้าโศกทั้งหลาย และคุ้นเคยกับความระทมทุกข์...ถูกตี ทรงถูกโบยตีจากพระเจ้า และถูกข่มใจ” (อิสยาห์ 53:3,4) ผู้แต่งเพลงสดุดีเห็นล่วงหน้าถึงการทนทุกข์ของพระเยซูและพรรณนามันอย่างละเอียด ตั้งแต่เสียงร้องทูลที่ฉีกหัวใจว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียแล้ว?” ไปจนถึงความเจ็บปวดอันแสนสาหัสแห่งพระกายที่ถูกตะปูที่มั้นนั้นขณะนั้นถูกตรึงอยู่

บนกางเขนนั่นขณะที่ฝูงชนที่เฝ้าเย้ยเดินผ่านไปมา-และพวกทหารพนันกันว่าใครจะได้เสื้อผ้าขององค์พระผู้เป็นเจ้า! (กรณอ่านเพลงสดุดี 22:1-21) พระเยซูเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว ทรงดำหนิสาวกสองคนนั้นบนถนนไปหมู่บ้านเอมมาอูส โดยตรัสว่า “โอ พวกคนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำสั่งพวกศาสนาพยากรณ์ได้กล่าวไว้นั้น จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมานสิ่งเหล่านี้ และเข้าไปในสง่าราศีของพระองค์มิใช่หรือ” และเริ่มต้นที่โมเสสและบรรดาศาสนาพยากรณ์ พระองค์ทรงอธิบายให้เขาทั้งสองฟังในพระคัมภีร์ทุกข้อถึงสิ่งเหล่านั้นที่เกี่ยวกับพระองค์เอง” (ลูกา 24:25-27)

“...และพระองค์จะทรงเป็นผู้แรกที่จะเป็นขึ้นมาจากพวกคนตาย...” นี้ไม่ได้หมายความว่าพระเยซูจะทรงเป็นคนตายผู้แรกที่จะถูกทำให้ฟื้นคืนชีพ คนแรกในลำดับเวลานั้น เอลีซาเคยทำให้บุตรชายของหญิงชาวชูเนมเป็นขึ้นจากตาย (2 พงศ์กษัตริย์ 4:18-37) พระเยซูทรงทำให้คนตายเป็นขึ้นขณะที่พระองค์ทรงเดินอยู่บนโลกนี้ (ยอห์น 11:1-44; มธ. 9:18-25; ลก. 7:11-15) แต่พระเยซูทรงเป็นผู้แรกที่ฟื้นขึ้นจากพวกคนตายเพื่อจะไม่ตายอีกเลย พระองค์ทรงเป็นผู้แรกของคนเหล่านั้นที่ได้ฟื้นขึ้นจากตาย ผู้แรกในความเป็นเอก ในโคโลสี 1:18 เปาโลพูดถึงพระคริสต์ว่าทรงเป็น “บุตรหัวปีที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย เพื่อในสรรพสิ่งทั้งปวง พระองค์จะได้ทรงเป็นเอก” ใน 1 โครินธ์ 15:20 เขากล่าวว่า “บัดนี้พระคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และได้ทรงกลายเป็นผลแรกของคนที่ได้ล่วงหลับไปแล้วนั้น”

ดังนั้นความหมายของเปาโลตรงนี้ก็คือน่าทึ่งว่าในท่ามกลางคนตายทั้งหมดที่ควรถูกทำให้เป็นขึ้น พระคริสต์ทรงมีตำแหน่งที่เป็นเอก เมื่อถูกทำให้เป็นขึ้นโดยฤทธิ์เดชของพระองค์เอง (ยอห์น 10:18) โดยทางการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ทรงพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงมีอำนาจครอบครองเหนือความตายและหลุมศพ (1 คร. 15:25,26) และบัดนี้พระองค์ทรงถือลูกกุญแจแห่งนรกและแห่งความตาย (วิว. 1:18) นี่คือความจริงที่เปาโลเทศนา และความจริงเดียวกันนี้ได้ถูกบอกล่วงหน้าแล้วในพวกศาสนาพยากรณ์ (เพลงสดุดี 16:9-11)

“...และจะทรงแสดงความสว่างแก่ชนชาตินี้...” โมเสสประกาศเรื่องนี้ในพระราชบัญญัติ 18:15: “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงให้ผู้พยากรณ์เหมือนอย่างข้าพเจ้าเกิดขึ้นในท่ามกลางท่านจากพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงตั้งใจฟังท่านผู้นั้น” แน่แน่นอนว่าพวกยิวเหล่านั้นคุ้นเคยกับคำพยากรณ์นี้ เพราะว่าเมื่อยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาปรากฏตัวโดยประกาศการกลับใจใหม่พวกเขาก็ถามเขาว่า “ท่านคือผู้ใด...” “ท่านเป็นศาสนาพยากรณ์ผู้ใดหรือ” (ยอห์น 1:19-23)

“...และแก่คนต่างชาติ” ที่ว่าพระเมสสิยาห์จะทรงเป็นความสว่างแก่พวกคนต่างชาตินั้นได้ถูกบอกล่วงหน้าแล้วโดยพวกศาสนาพยากรณ์หลายครั้ง-โดยศาสนาพยากรณ์อิสยาห์มากเป็นพิเศษ จงหมายเหตุข้อพระคำต่อไปนี้:

อิสยาห์ 11:10: “และในวันนั้น จะมีรากแห่งเจสซี ซึ่งจะตั้งขึ้นเป็นธงสัญญาณแห่งประชากร ธงนั้นจะเป็นที่แสวงหาของพวกคนต่างชาติ และการพำนักของท่านจะรุ่งโรจน์”

อิสยาห์ 42:1,6,7: “ดูเถิด ผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งเราเชิดชู ผู้เลือกสรรของเรา ผู้ซึ่งจิตใจของเราชื่นชมยินดี เราได้เอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้ ท่านจะนำการพิพากษาออกมาสู่พวกคนต่างชาติ...“เราคือพระเยโฮวาห์ ได้เรียกเจ้าในความชอบธรรม และจะยึดมือของเจ้า และจะรักษาเจ้าไว้ และจะให้เจ้าเป็นพันธสัญญาหนึ่ง

ของประชาชนนั้น เป็นความสว่างหนึ่งแก่พวกคนต่างชาติ เพื่อเปิดตาที่บอด เพื่อนำพวกนักรโหษออกมาจากคุก และนำคนเหล่านั้นที่นั่งในความมืดออกมาจากเรือนจำ”

อิสยาห์ 54:3: “เพราะเจ้าจะกระจายออกไปทางขวามือและทางซ้าย และเชื้อสายของเจ้าจะได้พวกคนต่างชาติเป็นมรดก และกระทำให้นครต่าง ๆ ที่รกร้างมีคนอาศัยอยู่”

อิสยาห์ 60:2-5: “เพราะว่า ดุเถิด ความมืดจะคลุมแผ่นดินโลก และความมืดที่บังจะคลุมประชาชน แต่พระเยโฮวาห์จะทรงขึ้นมาเหนือเจ้า และสง่าราศีของพระองค์จะถูกเห็นเหนือเจ้า และพวกคนต่างชาติจะมายังความสว่างของเจ้า และกษัตริย์ทั้งหลายยังความสว่างจ้าแห่งการขึ้นของเจ้า จงแหงนตาของเจ้าขึ้นมองให้รอบ และดู พวกเขาทุกคนมารวมตัวอยู่ด้วยกัน พวกเขาจะมาหาเจ้า บุตรชายทั้งหลายของเจ้าจะมาจากที่ไกล และบุตรสาวทั้งหลายของเจ้าจะได้รับการเลี้ยงดูข้างเจ้า แล้วเจ้าจะเห็นและหลงไหลมาด้วยกัน และใจของเจ้าจะเกรงกลัวและจะกว้างขึ้น เพราะความอุดมสมบูรณ์ของทะเลจะถูกผันมาหาเจ้า ความมั่งคั่งทั้งหลายของพวกคนต่างชาติจะมายังเจ้า”

อิสยาห์ 62:1,2: “เพื่อเห็นแก่ศิโยน ข้าพเจ้าจะไม่นิ่งเสีย และเพื่อเห็นแก่กรุงเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าจะไม่นิ่งเฉยอยู่ จนกว่าความชอบธรรมของกรุงนี้จะออกไปอย่างความสว่างจ้า และความรอดของกรุงนี้้อย่างคอบเพลิงที่ลุกโชนอยู่ และพวกคนต่างชาติจะเห็นความชอบธรรมของเจ้า และกษัตริย์ทั้งหลายจะเห็นสง่าราศีของเจ้า และเจ้าจะถูกเรียกด้วยชื่อใหม่ ซึ่งพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์จะตั้งให้”

แน่นอนที่สุดเลยก็คือ เปาโลพูดความจริงอันเด็ดขาดเมื่อเขากล่าวว่าเขาไม่ได้เทศนาสิ่งใดที่ไม่ได้ถูกบอกล่วงหน้าแล้วโดยโมเสสและพวกศาสนาดายากรณ์!

ข้อ 24: “และขณะที่เปาโลกำลังกล่าวเพื่อตนเองนั้น เฟสทัสกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า “เปาโลเอ๋ย เจ้าเสียสติไปแล้ว การเรียนรู้มากทำให้เจ้าคลั่งไปจริง ๆ”

ผู้ว่าราชการเข้าใจคำเทศนาของเปาโลน้อยจริงๆ เขาได้ยินถ้อยคำเหล่านั้น แต่พวกมันไม่มีความหมายอะไรเลยต่อเขา เขาไม่รู้จักทั้งพวกศาสนาดายากรณ์และงานเขียนต่างๆของพวกเขา ดังนั้นการยืนยันว่าชาวนาซาเร็ธผู้นั้น ในการเป็นขึ้นจากตาย ได้ทำให้ข้อเขียนเหล่านั้นสำเร็จจริงแล้วก็เป็นเรื่องผิดวิสัยและเหลือเชื่อจริงๆ

“เปาโลเอ๋ย เจ้าเสียสติไปแล้ว!” เฟสทัสจึงขัดจังหวะคำพยานของเปาโลอย่างเสียงดังและอย่างหยาบคาย-ไม่ใช่ด้วยความโกรธมากเท่ากับในการเยาะเย้ยและการดูถูก ในความคิดของเขา เรื่องราวของแสงสว่างที่ทำให้ตาบอดและเสียงหนึ่งที่พูดจากสวรรค์ การสนทนาระหว่างอัครทูตท่านนั้นและพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว ความร้อนรนที่ปรากฏตอนที่เปาโลพูด-ทั้งหมดนี้ เฟสทัสเห็นว่าเป็นการพล่ามไร้สาระของคนบ้าคนหนึ่ง ใครสักคนที่เสียสติไปแล้วภายใต้แรงกดดันของการเรียนรู้มาก- “การเรียนรู้มากทำให้เจ้าคลั่งไปจริง ๆ!”

ไม่มีข้อสงสัยเลยเกี่ยวกับภูมิหลังด้านการศึกษาของเปาโล วิธีการพูดของเขา ความรู้ของเขาด้านภาษาต่างๆ การที่เขาอ้างอิงถึงประวัติศาสตร์บ่อยๆ-แม้แต่ความรู้ของเขาในเรื่องศิลปะและปรัชญาซึ่งเห็นได้อย่างชัดเจนในจดหมายฝากหลายฉบับของเขา-เป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าเปาโลเป็นหนอนหนังสือ-แฟน

พันธู์แท้ในเรื่องศาสนาผู้ซึ่งใช้เวลามากมายเหลือเกินในการศึกษาค้นคว้าของเขาจนเขากลายเป็นคนเสียสติไปเสียแล้ว

ข้อ 25 และ 26: “แต่เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่คลั่งเลย ท่านเจ้าคุณเฟสทัสเจ้าข้า แต่กล่าวบรรดาคำแห่งความจริงและความมีสติ ด้วยว่าท่านกษัตริย์ทรงทราบเรื่องสิ่งเหล่านี้แล้ว ต่อพระพักตร์พระองค์ข้าพเจ้าจึงกล้ากล่าว เพราะข้าพเจ้ามั่นใจว่า ไม่มีสักสิ่งหนึ่งในสิ่งเหล่านี้ที่ถูกปิดบังไว้จากพระองค์ เพราะสิ่งนี้มิได้ถูกกระทำในที่ลับลี้”

“ข้าพเจ้าไม่คลั่งเลย ท่านเจ้าคุณเฟสทัสเจ้าข้า” เปาโลพูดกับผู้ว่าราชการด้วยความเคารพสูงสุด ทั้งๆที่เฟสทัสได้พูดกับเขาอย่างหยาบคายเช่นนั้น ความเชื่อแบบคริสเตียนทำให้คนสุขภาพ-แต่มีความรักในที่นี่เช่นกัน เพราะอัครทูตท่านนี้รู้ว่าชายผู้นี้ไม่เข้าใจเรื่องฝ่ายวิญญาณต่างๆ และเขาไม่คุ้นเคยกับหัวข้อเหล่านั้นที่เปาโลพูดถึง

เปาโลพูด “บรรดาคำแห่งความจริงและความมีสติ” ความจริงยืนหยัดต่อต้านการล่องลอยทั้งหลาย เฟสทัสได้กล่าวหาเปาโลว่าบ้า โดยทนทุกข์จากการเสียสติ แต่อัครทูตท่านนี้รับประกันเขาว่าตนกำลังพูดความจริง ความมีสติยืนหยัดต่อต้านความบ้าคลั่ง ถ้อยคำของเปาโลเป็นถ้อยคำของคนมีสติสัมปชัญญะ ถ้อยคำที่ถูกกล่าวโดยพวกศาสตาศาพยากรณ์แห่งสมัยพันธสัญญาเดิม

“ท่านกษัตริย์ทรงทราบเรื่องสิ่งเหล่านี้แล้ว” แน่นนอนว่าอากริปปารู้ความจริงเกี่ยวกับสิ่งที่เปาโลกล่าวอย่างน้อยก็ตามที่มันเชื่อมโยงกับพวกศาสตาศาพยากรณ์และกับพระเยซูชวาวนาซาเรธ กษัตริย์ทราบเรื่องการปรากฏตัวของพระคริสต์ เรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระองค์และเหตุการณ์อื่นๆทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง

“...ไม่มีสักสิ่งหนึ่งในสิ่งเหล่านี้ที่ถูกปิดบังไว้จากพระองค์...” ข้อเท็จจริงต่างๆที่เปาโลให้ในคำให้การของเขาเป็นที่ทราบดีแก่กษัตริย์อากริปปา เพราะได้รับการอบรมสั่งสอนในศาสนาคนฮีบรู เหตุการณ์เหล่านั้นแห่งประวัติศาสตร์คนยิวจึงเป็นที่ทราบดีแก่เขา และพระเมสสิยาห์ที่พวกเขารอคอยมานานก็เป็นบุคคลหนึ่งที่ยิวทุกคนและผู้เข้าจาริตยิวคุ้นเคย

“...เพราะสิ่งนี้มิได้ถูกกระทำในที่ลับลี้” ไม่อย่างแน่อน! ทั้งแคว้นยูเดียและแคว้นกาลิลีรู้สึกถึงผลกระทบของงานรับใช้ของชวาวนาซาเรธผู้นั้น ตั้งแต่สมัยของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจนกระทั่งพระเยซูทรงถูกจับกุม ถูกปรับโทษ และถูกตรึงกางเขน ทว่าทั้งแคว้นนั้นเต็มไปด้วยข่าวเรื่องการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ คำสั่งสอนของพระองค์ และการเดินทางต่างๆของพระองค์ มัทธิว 4:23-25 บันทึกถ้อยคำเหล่านี้:

“และพระเยซูได้เสด็จไปตลอดทั่วแคว้นกาลิลี โดยทรงสั่งสอนในบรรดาธรรมศาลาของพวกเขา และทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น และทรงรักษาความเจ็บป่วยทุกประเภทและโรคภัยทุกชนิดในท่ามกลางประชากรให้หาย และชื่อเสียงของพระองค์ก็เลื่องลือไปตลอดทั่วประเทศซีเรีย และพวกเขาได้พาบรรดาคคนป่วยมาหาพระองค์ ที่เป็นโรคต่าง ๆ และมีความทรมาณหลายอย่าง และคนเหล่านั้นซึ่งมีพวกผีเข้าสิง และคนเหล่านั้นซึ่งเป็นบ้า และคนเหล่านั้นที่เป็นอัมพาต และพระองค์ทรงรักษาพวกเขาให้หาย และมีประชาชนเป็นอันมากที่ติดตามพระองค์ไป จากแคว้นกาลิลี และจากแคว้นทศบุรี และจากกรุงเยรูซาเล็ม และจากแคว้นยูเดีย และจากแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น”

ดังนั้นการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูจึงยิ่งใหญ่ขนาดนั้นและชื่อเสียงของพระองค์ก็ขจรกระจายไปกว้างไกลขนาดนั้นจนพวกฟาริสีกล่าวถึงพระองค์ว่า “ ดูเถิด โลกตามเขาไปแล้ว!” (ยอห์น 12:19) ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวได้ในความจริงว่าการรับใช้บนโลกของพระเยซูเจ้าไม่ได้ถูกกระทำในที่สันโดษ มันไม่ได้ถูกกระทำ “ในที่ลับลี้” และกษัตริย์อากริปปาก็ทราบเรื่องเหล่านี้ทั้งหมด! แม้ในตอนพระเยซูทรงถูกจับกุม ถูกไต่สวน ถูกปรับโทษ และถูกตรึงกางเขน พระเจ้าก็ทรงดับดวงสว่างทั้งหมดของจักรวาล ดวงอาทิตย์ไม่ยอมส่องแสงและแผ่นดินโลกก็สิ้นสะเทือน ธรรมชาติทั้งหมดเป็นพยานว่าชายผู้นั้นบนกางเขนไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา (มธ. 27:45-54)

ข้อ 27: “ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา พระองค์เชื่อพวกศาสนาดายากรณ์หรือไม่พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ทราบว่าคุณเชื่อ”

“พระองค์เชื่อพวกศาสนาดายากรณ์หรือไม่” หลังจากให้คำพยานของตนอย่างละเอียดตั้งแต่ชีวิตช่วงต้นของเขาจนกระทั่งเขาได้พบกับพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วบนถนนตามัสกัส เปาโลก็พิสูจน์ความจริงแห่งถ้อยคำของเขาโดยแสดงให้เห็นว่าพวกศาสนาดายากรณ์ในสมัยก่อนได้บอกล่วงหน้าทุกประเด็นของสิ่งที่เขาเทศนาอยู่ตอนนี้ ถ้าอากริปปาเชื่อพวกศาสนาดายากรณ์ เขาก็ต้องเชื่อคำพยานของเปาโลซึ่งสอดคล้องกับคำพยากรณ์ ซึ่งเป็นพยานถึงการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูชาวนาซาเร็ธ

“ข้าพระองค์ทราบว่าพระองค์เชื่อ” เปาโลไม่ได้รอให้กษัตริย์ตอบคำถามของเขา มันเป็นเรื่องที่คนทั่วไปทราบกันดีว่าอากริปปาประกาศตัวว่าถือศาสนาユดา และเขาจึงต้องเชื่อคำพยากรณ์เหล่านั้นซึ่งบอกล่วงหน้าถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ แต่เปาโลไม่ได้ตั้งใจจะบอกเป็นนัยว่านี่คือความเชื่อในพระเยซูว่าทรงเป็นพระเมสสิยาห์ อากริปปาทราบคำพยากรณ์เหล่านั้น และเขาทราบข้อเท็จจริงต่างๆเกี่ยวกับงานรับใช้ของพระเยซู แต่การเชื่อมโยงทั้งสองอย่างนี้เป็นสิ่งหนึ่งที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิง ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่คือสิ่งที่เปาโลได้หวังไว้ว่าจะทำให้สำเร็จ เช่นเดียวกับการทำให้อากริปปาคุ่นเคยกับคำแก้ต่างของเขาเอง ใจของเปาโลโหยหาดวงวิญญาณของมนุษย์ทั้งหลาย และผมไม่สงสัยเลยสักชั่วขณะเดียวว่าเขาหวังจะทำให้กษัตริย์องค์นี้เห็นความสัมพันธ์ของคำพยากรณ์กับตัวตนของพระเยซูคริสต์เจ้า-งานรับใช้ของพระองค์ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์เพื่อรับโทษแทน การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ แต่บันทึกศักดิ์สิทธิ์ไม่แสดงให้เห็นว่าอากริปปาเคยเชื่อมาสู่ความรอดเลย

ข้อ 28: “แล้วอากริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า “เจ้าเกือบจะชักชวนเราให้เป็นคริสเตียน”

“เกือบ”-ในกรณีนี้ เป็นคำที่น่าเศร้าที่สุดคำหนึ่งในประวัติศาสตร์มนุษย์! อันที่จริง กษัตริย์อากริปปาเหมือนกำลังถูกไต่สวนในที่นี้มากกว่าเปาโลเสียอีก-และเขาปล่อยโอกาสที่ดีที่สุดในชีวิตของเขาให้ผ่านเลยไป คำปาฐกถาของเปาโลนั้นสุดยอด ข้อโต้แย้งของเขาถูกทำให้ในถ้อยคำแห่งความจริงตามพระคัมภีร์ และไม่มีการสงสัยความจริงใจของเขาเลยขณะที่เขาเล่าย้อนถึงการที่เขาได้พบกับพระคริสต์และการกลับใจเชื่อในเวลาต่อมาของเขา กษัตริย์เริ่มเคลิ้มไปกับคำพยานของเปาโล การกลับใจเชื่อของเขาคงจะเป็นการกลับใจเชื่อแบบกษัตริย์ไปแล้ว และการที่กษัตริย์สักองค์จะเลือกติดตามพระคริสต์นั้นก็คงก่อให้เกิดความตื่นตันท่ามกลางเหล่าข้าราชการบริพารของเขาจริงๆ แต่มันก็คงก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหลายอย่างในการประพืดของกษัตริย์

เช่นกัน! บางทีซาตานอาจกระซิบข้างหูเขาว่าเขาไม่สามารถยอมให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแบบหน้ามือเป็นหลังมือเช่นนั้นได้

“เจ้าเกือบจะชักชวนเราให้เป็นคริสเตียน” ผมไม่คิดว่าอากริปปากำลังแสดงออกถึงการเหินแสมในที่นี่ ผมไม่เห็นเหตุผลสำหรับการตีความแบบนี้เลย เขารู้ว่ายิวที่เปลี่ยนความเชื่อครั้งนี้ได้ให้คำพยานแบบจริงจังถึงฤทธิ์เดชแห่งพระนามของพระเยซูได้กล่าวถ้อยคำของตนออกมาจากหัวใจ การศึกษาของเปาโลและภูมิหลังแบบผู้ดีของเขาเป็นสิ่งที่น่านับถือ แม้กระทั่งถูกกล่าวโทษแบบไม่สมควร ในการตอบกลับคำกล่าวหาอันหยาบคายของเฟสทัส นักโทษผู้นี้ก็ยังสงบนิ่งและสุภาพเหมือนเดิม เปาโลได้แสดงให้เห็นว่าตนสมควรได้รับความเคารพและการนับถือเพราะคำพูดและการกระทำของเขา และในความคิดของคนๆหนึ่งที่ชำนาญในศาสนาและประเพณียิวอย่างอากริปปา เปาโลไม่สมควรได้รับการเหยียดหยามหรือการดูหมิ่นเลย ผมเชื่อว่าเขาพิจารณาข้อเท็จจริงที่ชวนคิดเหล่านั้นที่เปาโลนำเสนอแก่เขา แต่แม้จะรับรู้ความจริงของสิ่งที่อัครทูตท่านนี้กล่าว เขาก็ไม่เห็นสิ่งใดที่จะชักชวนเขาให้เสี่ยงที่จะเสียบัลลังก์ของตน-หรือแม้แต่ชีวิตของตน-เพื่อเห็นแก่ชาวนาซาเร็ธผู้นั้นที่ได้ถูกตรึงกางเขน ถูกฝังในอุโมงค์ที่ถูกยืมมา และเป็นผู้ที่เปาโลประกาศตอนนี้ว่ามีชีวิตอยู่และทรงอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่งในสง่าราศี

เรื่องน่าเศร้าเดียวกันนี้สามารถถูกเล่าได้ซ้ำแล้วซ้ำอีกวันนี้ในชีวิตของคนมากมายที่ “เกือบเชื่อ” พวกเขาได้ยินข่าวสารแห่งความรอดและพวกเขาเข้าใจมัน พวกเขาเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์หนึ่ง พญามารผู้หนึ่ง สวรรค์แห่งหนึ่ง และนรกแห่งหนึ่ง พวกเขาเชื่อว่ามีชีวิตหลังความตาย และว่าชีวิตนั้นต้องถูกใช้ในสถานที่แห่งหนึ่งในสองแห่งนั้น โดยการได้ยินพระวจนะ-โดยคำเทศนา ไบเบิลวิ หรือคำพยาน-ใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเขา ถูกปลุกให้ตื่นและพวกเขาถูกฟ่องใจเรื่องบาป พวกเขาเห็นว่าตนต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้หนึ่ง แต่พวกเขาก็ยกข้ออ้างต่างๆในการไม่ยอมรับพระองค์ บางคนไม่เต็มใจที่จะสละทิ้งบาปนั้นซึ่งคงจะเป็นรอยต่างพริ้วบนชีวิตคริสเตียนของพวกเขา บางคนก็กลัวว่าตนจะไม่สามารถ “ไปได้ตลอดรอดฝั่ง” ในการดำเนินชีวิตเพื่อพระเยซู บางคนกลัวความคิดเห็นของคนอื่น คำวิพากษ์วิจารณ์ คำเย้ยหยัน การเสียเพื่อนฝูงหรือตำแหน่งทางสังคม กระนั้นคนอื่น ๆ เช่นเฟลิกซ์ ก็รองจนกว่าจะถึง “โอกาสอันเหมาะสม” มากกว่านี้-และโอกาสนั้นไม่เคยมาถึงเลย วิธีเดียวที่จะทำกิจธุระกับพระเจ้าคือวิธีของพระเจ้า เวลาที่จะรับความรอดคือตอนที่พระวิญญาณทรงเรียกมายังใจของคุณ “บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ...บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด” (2 คร. 6:2) “เจ้าอย่าอวดถึงวันพรุ่งนี้ เพราะเจ้าไม่ทราบว่าเป็นวันหนึ่ง ๆ จะนำอะไรมาให้บ้าง” (สภษ. 27:1)

ข้อ 29: “และเปาโลทูลว่า “ข้าพระองค์มีความปรารถนายิ่งนักต่อพระพักตร์พระเจ้าว่า ไม่ใช่พระองค์เท่านั้น แต่ทุกคนที่ฟังข้าพระองค์วันนี้ด้วย จะทั้งเกือบเป็นเหมือนและเป็นเหมือนอย่างข้าพระองค์ในทุกสิ่ง เว้นเสียแต่เครื่องพันธนาการเหล่านี้”

“ข้าพระองค์มีความปรารถนายิ่งนักต่อพระพักตร์พระเจ้า” แสดงออกถึงความปรารถนาด้วยใจอธิษฐานของเปาโลว่าไม่เพียงกษัตริย์องค์นี้เท่านั้น แต่ผู้ว่าราชการและคนอื่นๆทุกคนที่ได้ยินเขาวันนั้นควรรู้จักพระคริสต์ในการยกโทษบาป-ไม่ใช่ “เกือบเป็นเหมือน” แต่ “เป็นเหมือนอย่างข้าพระองค์ในทุกสิ่ง เว้นเสียแต่เครื่องพันธนาการเหล่านี้” นี่ไม่ใช่คำพูดที่แสดงถึงการหลงตัวเอง ไม่ใช่ทัศนคติว่า “ข้าดีกว่าเจ้า” เปาโลรู้จัก

ความชื่นบานแห่งความรอด-ใช่แล้วครับ แม้กระทั่งในเครื่องพันธนาการ นักโทษคนหนึ่งของคนเหล่านั้นที่เขาเป็นพยาน เขาตระหนักดีถึงคุณค่าแห่งของประทานของพระเจ้าที่ประทานให้แก่มนุษย์! ดังนั้นเขาจึงปรารถนาให้คนเหล่านี้ที่ได้ยินเขา-เราไม่ถูกบอกว่าเป็นคนอยู่ที่นั่น-ได้รู้จัก (พร้อมกับเขา) ความชื่นบานอันเหลือจะกล่าวและเปี่ยมด้วยสง่าราศีที่มาในการรู้จักพระเยซูในการยกโทษบาปครบถ้วน เขาไม่ปรารถนาจะให้พวกเขาถูกพันธนาการเหมือนอย่างเขา ถูกล่ามโซ่ติดกับทหารโรมคนหนึ่ง และเขาอยากให้พวกเขาเป็นอิสระจากเครื่องพันธนาการของบาป เพื่อที่พวกเขาจะได้รู้จักความชื่นบานแห่งการเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์

ผมไม่เชื่อว่ามีสิ่งใดเคยทำให้ความชื่นบานแห่งความรอดของเปาโลริบหรี่เลย! ความยากลำบากต่างๆ และการข่มเหงที่เขาเผชิญมีมากมาย-การถูกทุบตี การติดคุก ภัยเรือแตก การถูกหินขว้าง ความหิวโหย ความเหนื่อยล้า ความยากลำบากต่างๆเกินจะนับไหว (2 คร. 11:23-28) ถึงกระนั้นเขาก็เป็นพยานรับรองว่า “ข้าพเจ้าจึงปีติยินดีในบรรดาความอ่อนแอ ในการถูกตำว่าทั้งหลาย ในบรรดาความขัดสน ในการถูกข่มเหงต่างๆ ในบรรดาความกังวลใจเพราะเห็นแก่พระคริสต์ เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็แข็งแรงเมื่อนั้น” (2 คร. 12:10)

ในกาลาเทีย 6:14 เขากล่าวว่า “แต่ขอพระเจ้าอวยออมให้ข้าพเจ้าอวดเลย นอกจากในกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยพระองค์นั้นโลกถูกตรึงไว้แล้วแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ถูกตรึงไว้แล้วแก่โลก”

เขาเขียนถึงชาวเมืองฟิลิปปีว่า “...ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวถึงเรื่องความขัดสน เพราะข้าพเจ้าเรียนรู้แล้วว่า ข้าพเจ้าจะอยู่ฐานะอย่างไรก็ตาม ก็จะไม่พอใจอยู่อย่างนั้น ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความอุดมสมบูรณ์ ในทุกหนแห่งและในทุกกรณี ข้าพเจ้าได้รับการสั่งสอนให้เผชิญกับความอิมท้องและความหิว ทั้งความอุดมสมบูรณ์และความขัดสน ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยทางพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟป. 4:11-13)

เขาเตือนสติชาวเมืองเธสะโลนิกาว่า “จงชื่นชมยินดีอยู่เสมอ... ในทุกกรณีจงขอบพระคุณ เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับพวกท่าน” (1 ธส. 5:16,18)

สุดท้าย ในคำอำลาของเขาที่กล่าวแก่ทิโมธีคนหนุ่ม บุตรชายของเขาในงานรับใช้นั้น เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแล้ว ข้าพเจ้าได้กระทำภารกิจแห่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อมั่นไว้แล้ว ต่อจากนี้ มีมงกุฎแห่งความชอบธรรมเก็บไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมิใช่แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่แก่คนทั้งปวงเช่นกันที่รักการปรากฏของพระองค์” (2 ทธ. 4:7,8)

จากกันบั้งแห่งหัวใจของเขา เขาปรารถนาต่อพระเจ้าที่อากริปปาและทุกคนที่ได้ยินเขาจะรับความรอดและรู้จักความชื่นบานและสันติสุขแห่งจิตใจที่ได้เป็นของเขาแล้วตั้งแต่วันนั้นที่เขาได้พบพระเยซูระหว่างทางไปเมืองดามัสกัส

ข้อ 30-32: “และเมื่อเปาโลกล่าวดังนั้นแล้ว กษัตริย์ก็ทรงลุกขึ้น กับผู้ว่าราชการเมือง และพระนางเบอร์นิส และคนทั้งหลายที่นั่นอยู่ด้วยกันกับพวกเขา และเมื่อพวกเขาได้ออกไปแล้ว พวกเขาจึงพูดกันและกัน

โดยกล่าวว่า “ชายคนนี้มีได้ทำอะไรที่สมควรจะถูกลงโทษถึงตายหรือถูกจองจำ” แล้วอากริปปาจึงตรัสกับเฟสทัสว่า “ชายคนนี้คงจะถูกปล่อยตัวเป็นอิสระไปแล้ว หากเขามีได้อุทธรณ์ถึงซีซาร์”

ไม่มีคำตอบกลับในทันทีต่อความปรารถนาที่ถูกแสดงออกของเปาโลที่อยากเห็นอากริปปารับความรอด รวมถึงคนอื่นๆทุกคนที่อยู่ที่นี่ กษัตริย์ ผู้ว่าราชการ พระนางเบอร์นิส “และคนทั้งหลายที่นั่งอยู่ด้วยกันกับพวกเขา” ลุกขึ้นและออกไปเพื่อหารือเรื่องนั้น เราแทบจะสามารถได้ยินเสียงโซ่ที่กระทบกันขณะที่นักโทษผู้นั้นนั่งลงและรอคอยคำตัดสิน ผมนึกภาพว่าเขานั่งโดยก้มศีรษะ และเขาอธิษฐานอย่างแน่นอน! และคำอธิษฐานของเขาคงจะเป็นการทูลขอเพื่อผลลัพธ์ที่ถวายเกียรติพระคริสต์อันเกิดจากคำพยานของเขา มากกว่าเพื่ออิสรภาพของเขาเอง ยกเว้นว่าอิสรภาพนั้นอาจจะมาในพระประสงค์ของพระเจ้า

“ชายคนนี้มีได้ทำอะไรที่สมควรจะถูกลงโทษถึงตายหรือถูกจองจำ” นี้เป็นคำประกาศที่สี่แล้วเกี่ยวกับความไม่มีผิดของเปาโลตั้งแต่เขาถูกจับกุมในกรุงเยรูซาเล็ม:

คลาวดิอุส ลีเซียส นายพันของทหารรักษาการณ์ ได้เขียนถึงเฟลิคส์ว่าเขาไม่พบสิ่งใดในข้อหาของนักโทษผู้นี้ที่ “สมควรแก่ความตายหรือเรื่องพินนาการทั้งหลาย” (กิจการ 23:29)

เฟลิคส์ ไม่พบเหตุอันควรที่จะต้องลงโทษเปาโล แต่ “ประสงค์ที่จะแสดงความชอบต่อพวกยิว” เขาจึงปล่อยเปาโลทิ้งไว้ในคุกตอนที่เฟสทัสมารับตำแหน่งผู้ว่าราชการแห่งแคว้นยูเดีย (กิจการ 24:27)

เฟสทัสก็กล่าวเช่นกันว่า “ข้าพเจ้าพบว่าเขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใดที่สมควรจะต้องตาย” และดังนั้นเขาจึงไม่มีอาชญากรรมใดๆที่จะตั้งข้อหาต่อผู้นี้ในการส่งตัวเขาไปยังกรุงโรม (กิจการ 25:25-27) เฟสทัสอาจถูกมองเสมือนว่ามีความผิดในการบังคับคนไม่มีความผิดคนหนึ่งให้อุทธรณ์ถึงศาลที่สูงกว่าเพื่อที่จะช่วยตัวเองให้รอดพ้นจากการถูกมอบไว้ในอำนาจของเหล่าศัตรูของเขา-และความตาย (กิจการ 25:3, 9)

และบัดนี้กษัตริย์อากริปปา หลังจากได้ยินคำแก้ต่างอันละเอียดถี่ถ้วนของคดีที่ฟ้องเปาโล ประกาศว่า “ชายคนนี้มีได้ทำอะไรที่สมควรจะถูกลงโทษถึงตายหรือถูกจองจำ”

มันคงจะเป็นไปไม่ได้ที่จะพบคำพยานอันมีเกียรติและน่าพอใจที่แสดงถึงความไม่มีผิดมากไปกว่าของนักโทษผู้นี้แล้ว และข้อหาทั้งหมดที่ฟ้องเขาคงจะตกไปแล้ว “หากเขามีได้อุทธรณ์ถึงซีซาร์” แต่การอุทธรณ์ถึงองค์จักรพรรดิ เมื่อได้กระทำแล้ว ก็ต้องถูกทำต่อให้จบ และในบทรัดไปเปาโลก็เริ่มการเดินทางของตนสู่กรุงโรม

บทที่ 27

27:1 และเมื่อได้ตัดสินใจแล้วว่าพวกเราควรจะเล่นเรือไปยังประเทศอิตาลี พวกเขาจึงมอบเปาโลกับนักโทษอื่น ๆ บางคนไว้กับคนหนึ่งชื่อ ยูเลียส นายร้อยคนหนึ่งในกองทหารของออกัสตัส

27:2 และเมื่อลงเรือลำหนึ่งที่มาจากเมืองอัครามิทเทียมแล้ว พวกเราจึงแล่นไป โดยตั้งใจว่าจะแล่นเลาะไปตามชายฝั่งทั้งหลายของแคว้นเอเชีย โดยคนหนึ่งชื่อ อาริสทาร์คัส ชาวมาซิโดเนียซึ่งมาจากเมืองเธสะโลนิกาอยู่กับพวกเรา

27:3 และวันรุ่งขึ้น พวกเราได้แวะที่เมืองไซดอน และยูเลียสมีใจเมตตาปราณีแก่เปาโล และให้ท่านมีอิสระที่จะไปหามิตรสหายทั้งหลายของท่าน เพื่อจะได้บรรเทาใจของท่านเอง

27:4 และเมื่อพวกเราได้แล่นออกจากที่นั่นแล้ว พวกเราก็แล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะไซปรัส เพราะลมเหล่านั้นพัดต้าน

27:5 และเมื่อพวกเราได้แล่นข้ามทะเลของแคว้นซีลีเชียกับแคว้นบิมฟีเลียแล้ว พวกเราได้มาถึงเมืองมิรา เมืองแห่งหนึ่งของแคว้นลิเชีย

27:6 และที่นั่นนายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งแห่งเมืองอเล็กซานเดรียที่จะแล่นไปยังประเทศอิตาลี และท่านให้พวกเราลงเรือลำนั้น

27:7 และเมื่อพวกเราได้แล่นไปช้า ๆ หลายวัน และได้มาถึงเมืองคินิตส์อย่างยากเย็น ลมไม่เข้าข้างพวกเรา พวกเราจึงแล่นไปทางใต้ของเกาะครีตตรงกับเมืองสัลโมเน

27:8 และเมื่อแล่นเลียบฝั่งเกาะนั้นอย่างยากเย็น ได้มาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งถูกเรียกว่า ท่างาม ซึ่งอยู่ใกล้เมืองลาเซีย

27:9 บัดนี้เมื่อเสียเวลาไปมากแล้ว และคราวเมื่อการแล่นเรือก็อันตรายแล้วตอนนี้ เพราะตอนนี้เทศกาลอดอาหารผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเตือนสติเขาทั้งหลาย

27:10 และกล่าวแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ารับรู้ว่าการเดินทางโดยทางเรือนี้จะได้รับความเจ็บปวดและความเสียหายมากมาย ไม่เพียงแต่ของบรรทุกและเรือเท่านั้น แต่ยังรวมถึงชีวิตของพวกเราด้วย”

27:11 ถึงกระนั้น นายร้อยก็เชื่อกับตันและเจ้าของเรือมากกว่าสิ่งเหล่านั้นซึ่งถูกกล่าวโดยเปาโล

27:12 และเพราะว่าท่าเรือนั้นไม่เหมาะสมที่จะจอดในฤดูหนาว คนส่วนมากจึงแนะนำให้ไปจากที่นั่นด้วย ถ้าโดยวิธีใดก็ตามพวกเขาอาจจะไปถึงเมืองฟินีส์ และจอดอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว ซึ่งเป็นท่าเรือแห่งเกาะครีต และหันหน้าไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้และทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

27:13 และเมื่อลมทิศใต้พัดมาเบา ๆ โดยคาดว่าพวกเขาได้รับจุดประสงค์ของพวกเขาแล้ว เมื่อถอนสมอจากที่นั่น พวกเราจึงได้แล่นเรือใกล้เกาะครีต

27:14 แต่หลังจากนั้นไม่นาน มีลมพายุพัดรุนแรงเกิดขึ้นที่ถูกเรียกว่า ยุระกิโล

27:15 และเมื่อเรือลำนั้นติดอยู่ในพายุ และต้านลมไม่ไหว พวกเราจึงปล่อยเรือไปตามลม

27:16 และเมื่อแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะแห่งหนึ่งซึ่งถูกเรียกว่า คลาวดา พวกเรามีงานหนักมากที่จะยกเรือเล็กขึ้นผูกไว้

27:17 ซึ่งเมื่อพวกเขาได้ยกเรือเล็กขึ้นแล้ว พวกเขาก็เอาเชือกผูก โอบรอบเรือไว้ และเพราะกลัวเกรงว่าพวกเขาจะเกยสันดอนทราย จึงลดใบเรือลง และถูกขับเคลื่อนไปดั่งนั้น

27:18 และพวกเราก็ถูกซัดไปมายิ่งนักด้วยพายุใหญ่ลูกหนึ่ง วันต่อมาพวกเขาทำให้เรือเบาลง

27:19 และในวันที่สาม พวกเราก็ทิ้งเครื่องใช้ในเรือนั้นออกเสียด้วยมือของพวกเขาเอง

27:20 และเมื่อทั้งดวงอาทิตย์และดวงดาวทั้งหลายไม่ได้ปรากฏเป็นเวลาหลายวันแล้ว และพายุไม่ใช่ลูกเล็ก ๆ กระหน่ำพวกเราอยู่ ความหวังทั้งสิ้นที่พวกเราจะรอดนั้นก็ถูกพรากไปเสีย

27:21 แต่หลังจากการอดอาหารมานานแล้ว เปาโลจึงยืนขึ้นในท่ามกลางพวกเขา และกล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย พวกท่านน่าจะตั้งใจฟังข้าพเจ้าแล้ว และไม่มาเล่นไปจากเกาะครีต และได้รับความเสียหายและการสูญเสียนี่เลย

27:22 และบัดนี้ ข้าพเจ้าขอเตือนสติท่านทั้งหลายให้มีกำลังใจที่ดี ด้วยว่าจะไม่มีการเสียชีวิตของผู้หนึ่งผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านเลย นอกจากเรือลำนี้เท่านั้น

27:23 เพราะว่าในคืนนี้เอง พุทธสวรรคค์ของพระเจ้าได้มายืนอยู่ใกล้ข้าพเจ้า ผู้ทรงเป็นเจ้าของของข้าพเจ้า และผู้ที่ข้าพเจ้าปรนนิบัตินั้น

27:24 โดยกล่าวว่า ‘อย่ากลัวเลย เปาโลเอ๋ย ท่านจะต้องถูกนำตัวไปเข้าเฝ้าต่อหน้าซีซาร์ และดูเถิด พระเจ้าได้ทรงมอบทุกคนที่เล่นเรือพร้อมกับท่านนั้นให้แก่ท่าน’

27:25 เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงมีกำลังใจที่ดีเถิด เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่า สิ่งนี้จะเป็นไปเหมือนอย่างที่ได้ทรงกล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น

27:26 อย่างไรก็ตาม พวกเราจะต้องถูกโยนลงบนเกาะแห่งหนึ่ง”

27:27 แต่เมื่อคืนที่สิบสี่มาถึงแล้ว ขณะที่พวกเราก็ยังถูกซัดไปซัดมาอยู่ในทะเลอาเดรีย ประมาณเที่ยงคืนพวกกะลาสีก็นึกเอาว่าพวกเขากำลังเข้าไปใกล้แผ่นดินแห่งหนึ่งแล้ว

27:28 และหยั่งน้ำดู และพบว่าลึกสี่สิบบเมตร และเมื่อพวกเขาได้ไปอีกหน่อยหนึ่ง พวกเขาก็หยั่งน้ำดูอีกและพบว่ามันลึกสามสิบบเมตร

27:29 แล้วเมื่อเกรงกลัวว่าพวกเราจะโดนฝั่งที่มีโขดหินทั้งหลาย พวกเขาก็จึงทอดสมอสี่ตัวจากท้ายเรือ แล้วตั้งหน้าคอยเวลารุ่งเช้า

27:30 และขณะที่พวกกะลาสีจวนจะหนีออกจากเรือ เมื่อพวกเขาได้หย่อนเรือเล็กลงในทะเลแล้ว โดยทำที่เหมือนกับว่าพวกเขาจะทอดสมอจากหัวเรือ

27:31 เปาโลได้กล่าวแก่นายร้อยและพวกทหารว่า “ยกเว้นคนเหล่านี้คงอยู่ในเรือ ท่านทั้งหลายจะรอดไม่ได้เลย”

27:32 แล้วพวกทหารจึงตัดทิ้งบรรดาเชือกของเรือเล็ก และปล่อยเรือเล็กนั้นให้หลุดลอยไป

27:33 และขณะจวนรุ่งเช้า เปาโลก็วิงวอนพวกเขาทุกคนให้รับประทานอาหาร โดยกล่าวว่า “วันนี้เป็นวันที่สิบสี่ที่ท่านทั้งหลายได้รอคอยและอดอาหารอย่างต่อเนื่อง โดยมีรับประทานอะไรเลย

27:34 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลายให้รับประทานอาหารเสียบ้าง ด้วยว่านี่ก็เพื่อสุขภาพของพวกท่าน เพราะว่าถ้าจะไม่มีเส้นผมสักเส้นเดียวตกจากศีรษะของผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน”

27:35 และเมื่อเปาโลกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงหีบขนมปัง และขอบพระคุณพระเจ้าต่อหน้าพวกเขาทุกคน และเมื่อท่านหักขนมปังนั้นแล้ว ท่านก็เริ่มรับประทาน

27:36 แล้วพวกเขาทุกคนก็มีกำลังใจที่ดี และพวกเขาได้รับประทานอาหารบ้างด้วย

27:37 และพวกเราทุกคนที่อยู่ในเรือนั้นรวมสองร้อยเจ็ดสิบหกคน

27:38 และเมื่อพวกเขาได้รับประทานอาหารอิ่มแล้ว พวกเขาทำให้เรือเบาขึ้น และโยนข้าวสาลีทิ้งเสียในทะเล

27:39 และเมื่อถึงเวลาเช้าแล้ว พวกเขาก็ไม่รู้จักแผ่นดินนั้น แต่พวกเขาได้ค้นพบอ่าวแห่งหนึ่งที่มีชายฝั่ง ซึ่งพวกเขาตั้งใจว่า ถ้าเป็นไปได้ จะให้เรือเข้าเกยชายฝั่งนั้น

27:40 และเมื่อพวกเขาเอาสมอเหล่านั้นขึ้นมาแล้ว พวกเขาก็ปล่อยให้ตัวเองถูกทะเลพัดไป และแก้เชือกทั้งหลายที่มัดทางเสือ และชักใบหิวเรือขึ้นให้กินลม และแล่นตรงเข้าไปหาชายฝั่ง

27:41 และเมื่อลงไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งทะเลสองแห่งมาบรรจบกัน พวกเขาก็ทำให้เรือนั้นเกยดิน และหัวเรือติดแน่น และขยับออกไม่ได้ แต่ท้ายเรือนั้นก็แตกออกด้วยความรุนแรงของคลื่นทั้งหลาย

27:42 และคำแนะนำของพวกทหารคือให้ข่านักโทษทั้งหลายเสีย เกรงว่าคนหนึ่งคนใดในพวกเขาจะว่ายน้ำออกไปและหลบหนีไปได้

27:43 แต่นายร้อย ซึ่งประสงค์ที่จะช่วยเปาโลให้รอด ได้ห้ามพวกทหารจากจุดประสงค์ของพวกเขา และสั่งว่าคนเหล่านั้นซึ่งว่ายน้ำเป็นควรทิ้งตัวลงไปในทะเลก่อน และไปให้ถึงฝั่ง

27:44 และคนที่เหลือนั้น บ้างก็เกาะไม้กระดานไป และบ้างก็เกาะเศษชิ้นส่วนที่แตกออกของเรือลำนั้นไป และต่อมาพวกเขาได้หนีไปถึงฝั่งอย่างปลอดภัยกันหมดทุกคน

เปาโลถูกส่งไปยังกรุงโรม

ข้อ 1 และ 2: “และเมื่อได้ตัดสินใจแล้วว่าพวกเราควรจะแล่นเรือไปยังประเทศอิตาลี พวกเขาจึงมอบเปาโลกับนักโทษอื่น ๆ บางคนไว้กับคนหนึ่งชื่อ ยูเลียส นายร้อยคนหนึ่งในกองทหารของออกัสตัส และเมื่อลงเรือลำหนึ่งที่มาจากเมืองอัคราเมทียมแล้ว พวกเราจึงแล่นไป โดยตั้งใจว่าจะแล่นเลาะไปตามชายฝั่งทั้งหลายของแคว้นเอเชีย โดยคนหนึ่งชื่อ อาริสทาร์คัส ชาวมาซิโดเนียซึ่งมาจากเมืองเธสะโลนิกาอยู่กับพวกเรา”

“และเมื่อได้ตัดสินใจแล้วว่าพวกเราควรจะแล่นเรือไปยังประเทศอิตาลี...” ในพระคำข้อสุดท้ายของบทที่แล้ว อากrippากล่าวแก่เฟสทัสว่า “ชายคนนี้ (เปาโล) คงจะถูกปล่อยตัวเป็นอิสระไปแล้ว หากเขาไม่ได้อุทธรณ์ถึงซีซาร์” กษัตริย์ได้ฟังคำให้การของเปาโลแล้ว เขาเข้าใจข้อหาเหล่านั้นที่ปรักปรำเขาและไม่เห็นว่าข้อหาใดมีข้อเท็จจริงสนับสนุนเลย เขาหมายเหตุเช่นกันว่าครุฑผู้นี้ถูกกล่าวหาด้วยความผิดหลายประการเกี่ยวกับศาสนายิว ไม่ใช่การกระทำผิดต่อรัฐบาลโรม เขาไม่เห็นเหตุผลใดว่าทำไมนักโทษคนนี้ถึงไม่ควรถูกปล่อยตัวเป็นอิสระ เว้นแต่ว่าเขาได้อุทธรณ์ถึงองค์จักรพรรดิแล้วและจึงต้องทำต่อให้เสร็จ ดังนั้นจึงมีการตัดสินชี้ขาดว่า “เปาโลกับนักโทษอื่น ๆ บางคน” ควรถูกส่งตัวไปยังกรุงโรม

ลูคาไม่บอกเรานักโทษคนอื่นๆเหล่านี้เป็นใครบ้าง แต่เขาใช้คำสรรพนาม “พวกเรา” ซึ่งบ่งบอกว่าตัวเขาเองก็ได้รับอนุญาตให้เดินทางไปกับเปาโลด้วย-อาจในฐานะแพทย์ประจำตัวเปาโล

คนที่ทำหน้าที่ดูแลพวกนักโทษในการเดินทางครั้งนี้คือ “ยูเลียส นายร้อยคนหนึ่งในกองทหารของอากัสตัส” “กองทหาร” คือหน่วยหนึ่งของกองทัพโรม อันประกอบด้วยทหารตั้งแต่สี่ร้อยถึงหกร้อยนาย นายร้อยคนหนึ่งมีหน้าที่ดูแลทหารหนึ่งร้อยนาย และนายร้อยคนนี้และพวกทหารที่เขาบังคับบัญชาก็เป็นเหล่าสมาชิกของกองทหารนั้นซึ่งถูกตั้งชื่อตามจักรพรรดิอากัสตัส นักประวัติศาสตร์บางคนเชื่อว่ามันเป็นทหารกลุ่มหนึ่งที่ถูกคัดเลือกและมีความโดดเด่นซึ่งถูกใช้การเมื่อถึงคราวจำเป็น เราไม่ถูกบอกว่าทหารทั้งหมดที่อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของนายร้อยผู้นี้เดินทางไปกรุงโรมกับเขาหรือไม่ แต่แน่นอนว่าอากริปาและเพสทัสคงส่งคนไปมากพอเพื่อคุ้มกันพวกนักโทษและรับประกันความปลอดภัยของพวกเขา-โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของเปาโล

คนกลุ่มนี้เล่นออกจากเมืองซีซารียาใน “เรือลำหนึ่งที่มาจากเมืองอัครามิทียม” -เรือลำหนึ่งจากเมืองท่าชื่อว่าอัครามิทียมในแคว้นมีเซีย แห่งเอเชียไมเนอร์ เรือลำนี้น่าจะกำลังมุ่งตรงกลับบ้าน เนื่องจากมันไม่ได้ถูกคาดหวังให้เล่นตลอดทางไปจนถึงประเทศอิตาลี (ข้อ 6) แต่จะมีการต่อเรือกับเรืออีกลำหนึ่งซึ่งพวกผู้โดยสารจะสามารถเดินทางต่อไปจนถึงปลายทางได้

ที่ว่าเรือลำนี้ตั้งใจว่าจะ “เล่นเลาะไปตามชายฝั่งทั้งหลายของแคว้นเอเชีย” ก็บ่งบอกว่ามันอาจเดินทางเลาะไปตามชายฝั่งด้านทิศใต้ของเอเชียไมเนอร์และรับสินค้าอื่นๆตลอดทาง

“อาริสทาร์คัส ชาวมาซิโดเนีย ซึ่งมาจากเมืองเธสะโลนิกา” เคยเป็นเพื่อนร่วมเดินทางของเปาโลในคราวอื่นๆมาแล้ว เขาถูกลากตัวไปด้วยในความโกลาหลของพวกช่างเงินที่เมืองเอเฟซัส (กิจการ 19:29) เขาอยู่กับเปาโลในกิจการ 20:4 ในฟีเลโมน 24 เปาโลพูดถึงเขาว่าเป็น เพื่อนร่วมงาน ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ที่นี่ ดูเหมือนว่าเขาเดินทางร่วมกับเปาโลไม่ใช่ในฐานะนักโทษแต่เป็นเพื่อนร่วมเดินทางแบบสมัครใจ เขาอยู่ต่อไปกับเปาโลในกรุงโรมและถูกกล่าวถึงว่าเป็นเพื่อนนักโทษของอัครทูตท่านนี้ (คส. 4:10)

ข้อ 3: “และวันรุ่งขึ้น พวกเราได้แวะที่เมืองไซดอน และยูเลียสมิใจเมตตาปรานีแก่เปาโล และให้ท่านมีอิสระที่จะไปหามิตรสหายทั้งหลายของท่าน เพื่อจะได้บรรเทาใจของท่านเอง”

เมืองไซดอนคือเมืองสุดท้ายบนชายฝั่งฟินิเซียที่เราสามารถตามรอยอัครทูตเปาโลได้ เมืองนี้ตั้งอยู่ห่างไปประมาณหกสิบกิโลเมตรทางทิศเหนือของเมืองซีซารียา และในสภาพอากาศที่เอื้ออำนวยเรือลำหนึ่งสามารถแล่นจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งได้อย่างสบายๆในยี่สิบสี่ชั่วโมง เช่นในกรณีของการเดินทางของเปาโล

วันถัดมาหลังจากที่พวกเขาเล่นเรือจากเมืองซีซารียา พวกเขา ก็ทอดสมอที่เมืองไซดอนและยูเลียสนายร้อยผู้นั้น “มีใจเมตตาปรานีแก่เปาโล และให้ท่านมีอิสระที่จะไปหามิตรสหายทั้งหลายของท่าน เพื่อจะได้บรรเทาใจของท่านเอง” เฟลิกส์ได้อนุญาตให้เปาโลมีเสรีภาพและให้คนรู้จักของเขามาเยี่ยมเยียนได้ (กิจการ 24:23) และบัดนี้ทหารคนที่ดูแลการส่งตัวเขาจากเมืองซีซารียาไปยังกรุงโรมก็แสดงความกรุณาแก่เขาในการอนุญาตให้เขาขึ้นฝั่งไปเยี่ยมเยียนเพื่อนฝูงและรับความสดชื่น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าห้องโดยสารในเรือลำนั้นแออัดยัดเยียด-ตามที่ข้อ 37 ของบทนี้กล่าว มีคนสองร้อยเจ็ดสิบหกคนอยู่บนเรือลำนั้น-และการขึ้นฝั่งเพียงชั่ว

ครูก็คงมีความหมายอย่างมากต่ออัครทูตท่านนี้ เปาโลไม่ใช่คนหนุ่มแล้ว เขาได้ฟันฝ่าหลายปีแห่งการเดินทาง ความยากลำบาก การช่มเหง และการทำให้ร่างกายบอบช้ำ เรานึกภาพออกว่าเขาได้รับความสดชื่นและการ หนุนใจอย่างแท้จริงโดยการที่เขาไปเยี่ยมเยียนเพื่อนฝูงที่นั่น นายร้อยผู้นี้รู้ (เช่นเดียวกับที่เฟลิกซ์ เฟสทัส และอา กริปปาได้รู้) ว่าชายผู้นี้ไม่ใช่อาชญากร และว่าไม่มีความเสี่ยงในการยอมให้เขาขึ้นฝั่ง พระคัมภีร์ไม่บอกเรา แต่ ดูเหมือนเป็นเรื่องสมเหตุสมผลที่ทหารคุ้มกันนายหนึ่งคงจะถูกส่งตัวให้ไปกับเปาโลด้วย เนื่องจากเป็นที่ทราบ กันดีว่าเคยมีความพยายามครั้งก่อนๆ ในการเอาชีวิตเปาโล

ข้อ 4 และ 5: “และเมื่อพวกเราได้แล่นออกจากที่นั่นแล้ว พวกเราก็แล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะ ไชปรัส เพราะลมเหล่านั้นพัดต้าน และเมื่อพวกเราได้แล่นข้ามทะเลของแคว้นซีลีเซียกับแคว้นปัมฟีเลียแล้ว พวกเราได้มาถึงเมืองมิรา เมืองแห่งหนึ่งของแคว้นลิเซีย”

“พวกเราก็แล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะไชปรัส” นั่นคือ พวกเขาแล่นเลียบชายฝั่งของเกาะ ไชปรัส (ระหว่างเกาะไชปรัสกับแผ่นดินใหญ่) แทนที่จะแล่นเรือเข้าไปในทะเลเปิดโดยตรง ดังนั้นพวกเขาจึงได้ รับการปกป้องจากความรุนแรงของ “ลมพัดต้าน” เหล่านั้นและทำเวลาดีขึ้นทั้งๆที่ข้อเท็จจริงก็คือว่าพวกเขา กำลังเดินทางเป็นระยะทางมากขึ้นโดยการเลาะไปตามชายฝั่ง

“เมื่อพวกเราได้แล่นข้ามทะเลของแคว้นซีลีเซียกับแคว้นปัมฟีเลียแล้ว”-เมื่อพวกเขาแล่นเรือไปตาม แนวยาวของน้ำเหล่านี้แล้ว- “พวกเราได้มาถึงเมืองมิรา เมืองแห่งหนึ่งของแคว้นลิเซีย” แคว้นลิเซียเป็นบ้าน เกิดของเปาโล (กิจการ 21:39) และอย่างที่เรารู้ได้เรียนรู้ในบทก่อนๆ อัครทูตท่านนี้ได้เดินทางผ่านเข้าไปในพื้นที่นี้ ในการเดินทางแบบมิชชันนารีหลายครั้งของเขา มันคงน่าสนใจที่ได้ทราบว่าความทรงจำใดบ้างไหลบ่าเข้าสู่ ความคิดของเขาขณะที่เขาแล่นเรือมุ่งสู่กรุงโรม-ความทรงจำเกี่ยวกับจิตวิญญาณหลายดวงที่ได้รับความรอด การช่มเหงต่างๆที่เขาได้สู้ทน คริสตจักรหลายแห่งที่ถูกก่อตั้งเมื่อเขาตรากตรำทำงานในพื้นที่แห่งนี้ซึ่งบัดนี้เขา ผ่านเข้ามาในฐานะนักโทษคนหนึ่งที่กำลังเดินทางไปเพื่อปกป้องข่าวประเสริฐและงานรับใช้ของเขาในการ ปราบกฏต่อหน้าจักรพรรดิโรม

ข้อ 6-8: “และที่นั่นนายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งแห่งเมืองอเล็กซานเดรียที่จะแล่นไปยังประเทศอิตาลี และท่านให้พวกเราลงเรือลำนั้น และเมื่อพวกเราได้แล่นไปช้า ๆ หลายวัน และได้มาถึงเมืองคินดีสอย่างยาก เย็น ลมไม่เข้าข้างพวกเรา พวกเราจึงแล่นไปทางใต้ของเกาะครีตตรงกับเมืองสัลโมเน และเมื่อแล่นเลียบฝั่ง เกาะนั้นอย่างยากเย็น ได้มาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งถูกเรียกว่า ท่างาม ซึ่งอยู่ใกล้เมืองลาเซีย”

ที่เมืองมิรา “นายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งแห่งเมืองอเล็กซานเดรียที่จะแล่นไปยังประเทศอิตาลี” เมืองอ เล็กซานเดรียอยู่ในประเทศอียิปต์ และจากข้อ 38 ดูเหมือนว่านี่เป็นเรือลำหนึ่งซึ่งบรรทุกเมล็ดข้าวที่กำลังเดิน ทางไปยังประเทศอิตาลี ประวัติศาสตร์เปิดเผยว่าข้าวสาลีปริมาณมหาศาลถูกนำเข้ามาจากอียิปต์เพื่อเลี้ยงดู ประชาชนแห่งกรุงโรม และนี่น่าจะเป็นหนึ่งในเรือสินค้าของอียิปต์ที่มีขนาดใหญ่เหล่านั้น

ลมตะวันตกเหล่านั้นซึ่งพัดแรงทำให้การแล่นเรือเป็นงานยาก ด้วยเหตุนี้เรือลำนี้จึงไม่ได้แล่นตรงไปแต่ เลาะไปตามชายฝั่งเพื่อที่จะได้รับการปกป้องจากลมเหล่านั้นบ้าง ดังนั้นลูกาจึงกล่าวว่า “พวกเราได้แล่นไปช้า

ๆ หลายวัน” และแม้กระนั้นพวกเขาก็ไปถึงเมืองคินีต้อย่างยากเย็น นี่คือเมืองๆหนึ่งที่อยู่ในแคว้นคาเรียในเอเชียไมเนอร์ด้านตะวันตกเฉียงใต้

“พวกเราจึงแล่นไปทางใต้ของเกาะครีต” เพราะลมแรงเหล่านั้น พวกเขาจึงแล่นใกล้ชายฝั่งของเกาะครีต และตั้งนั้นเกาะซึ่งมีภูเขาเยอะนี้จึงช่วยกันความรุนแรงของลมนั้น

ผู้คนจากเกาะครีตได้อยู่ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น (กิจการ 2:11) ภายใต้งานรับใช้ของเปาโล คริสตจักรหนึ่งได้ถูกก่อตั้งในเกาะครีต และทิตัสผู้รับใช้หนุ่มได้ถูกละไว้ให้ดูแลที่นั่นเพื่อแต่งตั้งพวกผู้ปกครองและจัดการสิ่งต่างๆให้เรียบร้อยขณะที่เปาโลไปรับใช้ในที่อื่นๆต่อไป (ทต. 1:5) ในทิตัส 1:12,13 เราเรียนรู้เกี่ยวกับกิตติศัพท์ของชาวเกาะครีต: “คนหนึ่งของพวกเขา คือเป็นผู้พยากรณ์ของพวกเขาเอง ได้กล่าวว่า “ชาวครีตเป็นคนพูดปดเสมอ เป็นสัตว์ร้ายทั้งหลาย เป็นคนเกียจคร้านกินดิบ” คำพยานนี้เป็นความจริง เหตุฉะนั้นท่านจงว่ากล่าวพวกเขาให้แรง ๆ เพื่อพวกเขาจะปกติในความเชื่อนั้น”

“...ตรงกับเมืองสัลโมเน” -เนินที่ยื่นออกไปในทะเลซึ่งเต็มไปด้วยโขดหินที่ปลายด้านทิศตะวันออกของเกาะครีต- “และเมื่อแล่นเลียบฝั่งเกาะนั้นอย่างยากเย็น” -นั่นคือ แทบจะเลียงไม่พ้นการถูกลมรุนแรงนั้นพัดเข้าหาชายฝั่งที่เต็มไปด้วยโขดหินนั้น- “ได้มาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งถูกเรียกว่า ท่างาม” นี่คืออ่าวเล็กๆบนชายฝั่งด้านทิศใต้ของเกาะครีต มันไม่ถึงกับเป็นท่าเรือ แต่เป็นเพียงสถานที่พอที่จะให้เรือทอดสมอได้ นักประวัติศาสตร์บางท่านในสมัยนั้นเรียกมันว่า “ชายฝั่งอังกดงาม” นักเดินเรือสมัยโบราณและบรรดาเจ้าแห่งท้องทะเลบางคนเรียกมันว่า “อ่าวสวย” มันเปิดกว้างเกินกว่าที่จะเป็นท่าเรือในอุดมคติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงฤดูหนาว และไม่มีเมืองใดๆตรงท่าที่ตั้งนั้นเลย “เมืองลาเซีย” อยู่ห่างจากท่างามนั้นไปประมาณห้าไมล์ และแน่นอนว่าเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำไมอ่าวเล็กๆนี้จึงไม่ถูกถือว่าเป็นท่าเรือในอุดมคติ

ข้อ 9 และ 10: “บัดนี้เมื่อเสียเวลาไปมากแล้ว และคราวเมื่อการแล่นเรือก็อันตรายแล้วตอนนี้ เพราะตอนนี้เทศกาลอดอาหารผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเตือนสติเขาทั้งหลาย และกล่าวแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายข้าพเจ้ารับรู้ว่าการเดินทางโดยทางเรือนี้จะได้รับความเจ็บปวดและความเสียหายมากมาย ไม่เพียงแต่ของบรรทุกและเรือเท่านั้น แต่ยังรวมถึงชีวิตของพวกเราด้วย”

“เมื่อเสียเวลาไปมากแล้ว” เนื่องจากข้อเท็จจริงที่ว่าลมเหล่านั้น “พัดด้าน” มาตลอดตั้งแต่หลังจากที่เรือนั้นออกจากเมืองซีซารียาไม่นาน และภัยอันตรายจากลมสูงเหล่านั้นทำให้จำเป็นต้องเลาะไปตามชายฝั่งเพื่อรับการปกป้องแทนที่จะใช้เส้นทางตรงกว่าและสั้นกว่าเข้าไปในทะเลเปิด การเดินทางนี้น่าเหน็ดเหนื่อยและใช้เวลามากกว่าปกติเยอะมากในการเดินทางจากเมืองซีซารียาไปยังกรุงโรม

“การแล่นเรือก็อันตรายแล้วตอนนี้ เพราะตอนนี้เทศกาลอดอาหารผ่านไปแล้ว” “เทศกาลอดอาหาร” ในที่นี้ น่าจะหมายถึงวันลบลมทินซึ่งตรงกับวันที่สิบของเดือนที่เจ็ดของปีนั้น (ดู เลวีนิติ 23:27) ช่วงเวลานี้ของปี คงจะตรงกับปลายเดือนกันยายนหรือต้นเดือนตุลาคม และ ณ เวลานั้นของปีการเดินทางเรือบนทะเลเมดิเตอร์เรเนียนได้ชื่อว่าอันตรายและมีพายุแรง พื้นที่นั้นขึ้นชื่อว่ามีพายุรุนแรงที่พัดผ่านเข้ามาในช่วงต้นฤดูใบไม้ร่วง คือช่วงเวลาที่กลางวันและกลางคืนเท่ากันในฤดูใบไม้ร่วง

เพราะภัยอันตรายนี้ เปาโลจึงเตือนนักเดินเรือเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ารับรู้ว่าการเดินทางโดยทางเรือนี้จะได้รับความเจ็บปวดและความเสียหายมากมาย...” อัครทูตเปาโลไม่เพียงมีการศึกษาจากมุมมองด้านความสำเร็จทางวิชาการเท่านั้น เขายังมีประสบการณ์ตรงเยอะในการเดินทางด้วย-ทั้งทางบกและทางทะเล ใน 2 โครินธ์ 11:25 เขาให้การว่า “ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง” เปาโลเดินทางเยอะมากโดยทางทะเลในการเดินทางแบบมิชชันนารีหลายครั้งของเขา และเขาคุ่นเคຍกับการเดินเรือบนทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

นอกเหนือจากประสบการณ์ตรงของเขาในการเล่นเรือแล้ว ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าพระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เปาโลว่าพายุเหล่านั้นรอกอยู่เบื้องหน้า เรื่องนี้ ประกอบกับความรู้ของเขาเองเกี่ยวกับภัยเหล่านั้นของการเล่นเรือ ณ ช่วงเวลานี้ของปี ก็ทำให้เขามั่นใจในความจริงที่เขากล่าว-ว่าถ้าพวกเขาเดินทางต่อไปตอนนี้ พวกเขาจะพบกับ “ความเจ็บปวดและความเสียหายมากมาย ไม่เพียงแต่ของบรรทุทุกและเรือเท่านั้น แต่ยังรวมถึงชีวิตของพวกเขาด้วย” แต่คนเหล่านั้นที่มีหน้าที่ควบคุมเรือนั้นไม่เชื่อเขา

ข้อ 11 และ 12: “ถึงกระนั้น นายร้อยก็เชื่อกับตันและเจ้าของเรือมากกว่าสิ่งเหล่านั้นซึ่งถูกกล่าวโดยเปาโล และเพราะว่าท่าเรือนั้นไม่เหมาะพอที่จะจอดในฤดูหนาว คนส่วนมากจึงแนะนำให้ไปจากที่นั่นด้วย ถ้าโดยวิธีใดก็ตามพวกเขาอาจจะไปถึงเมืองฟินีส์ และจอดอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว ซึ่งเป็นท่าเรือแห่งเกาะครีต และหันหน้าไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้และทิศตะวันตกเฉียงเหนือ”

“นายร้อย”-ทหารโรมคนนั้นที่มีหน้าที่ดูแลเปาโลและนักโทษคนอื่นๆบนเรือนั้น- “เชื่อกับตันและเจ้าของเรือ...” กัปตันคือคนถือท้ายเรือ (หรือผู้ควบคุมเรือ) และเจ้าของก็เป็นคนที่เรือลำนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของเขา เหมือนที่เป็นอยู่บ่อยๆเหลือเกิน คนเหล่านี้เอาหลักเหตุผลแบบมนุษยมาเทียบกับสิ่งที่คนของพระเจ้ากล่าวถึงอย่างไรแล้ว เปาโลก็ไม่ใช่คนเดินเรือมืออาชีพ เขาอาจไม่สามารถยกเหตุผลที่ดีได้ เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็น “คนคลั่งศาสนา” คนหนึ่ง ผู้ซึ่งได้เข้าไปพัวพันในเรื่องทางศาสนาต่างๆจนการไปเข้าเฝ้าจักรพรรดิโรมเท่านั้นจะแก้เขาให้หลุดออกมาได้! เขาจะไปรู้อะไรเกี่ยวกับทะเลและศิลปะของการเล่นเรือ?

ในทางกลับกัน กัปตัน (แน่นอนว่าเป็นผู้มากประสบการณ์แห่งท้องทะเล) และเจ้าของเรือนั้น (ซึ่งเข้าใจได้ว่าจะดูแลทรัพย์สินของเขาเองเป็นอย่างดี) สนับสนุนให้เล่นเรือต่อไปโดยออกจากท่ามาม ดังนั้นนายร้อยนั้นจึงเชื่อเหล่านักเดินเรือ “มากกว่าสิ่งเหล่านั้นซึ่งถูกกล่าวโดยเปาโล”

“ท่าเรือนั้นไม่เหมาะพอที่จะจอดในฤดูหนาว” อย่างที่เราได้หมายเหตุไปแล้ว สถานที่แห่งนี้ที่เรือลำนี้ทอดสมอไม่ใช่ท่าเรือที่โดดเด่น มันไม่ตั้งอยู่ในทำเลทางยุทธศาสตร์เมื่อกล่าวถึงศูนย์กลางทางเสบียงทั้งหลาย-เมืองลาเซียอยู่ห่างไปห้าไมล์-และนอกเหนือจากการทำให้มันเป็นเรื่องยากสุดขีดที่จะได้รับเสบียงสำหรับการอยู่ตลอดหน้าหนาวแล้ว ยังไม่มีแหล่งบันเทิงใจ ไม่มีสถานที่ๆพวกนักเดินเรือจะพบการผ่อนคลายและความรื่นเริงได้ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ปรารถนาที่จะใช้เวลาอีกหลายสัปดาห์ที่นั่น

“คนส่วนมากจึงแนะนำให้ไปจากที่นั่นด้วย” เห็นได้ชัดว่ามีกรอภิปราย หรืออาจมีการลงคะแนนเสียงในท่ามกลางนักเดินทางเหล่านั้น ไม่ว่าจะการ “แนะนำให้ไปจากที่นั่น” มาจากเฉพาะพวกนักเดินเรือเท่านั้น หรือว่าผู้โดยสารคนอื่นๆมีส่วนร่วมด้วย เราไม่ถูกบอก แต่ “คนส่วนมาก” (คนส่วนใหญ่) ในพวกที่ถูกปรึกษานั้น

ตัดสินใจที่จะไปจากท่างาม “ถ้าโดยวิธีใดก็ตามพวกเขาอาจจะไปถึงเมืองฟินิกส์ และจอดอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว”

ไม่มีอะไรผิดในการจอดตลอดฤดูหนาวในเมืองฟินิซ-ซึ่งเรียกว่าเมืองฟินิกส์เช่นกัน พวกเขาถูกเรือและผู้โดยสารคงได้รับความปลอดภัยที่นั่นพอๆกับในท่างาม อันตรายนั้นอยู่ในการเดินทางระหว่างสถานที่สองแห่งนั้น พวกเขาเทียบท่าปลอดภัยแล้วในท่างาม และคำเตือนของเปาโลก็คัดค้านความพยายามที่จะเดินทางจากท่าเรือหนึ่งไปยังอีกท่าเรือหนึ่ง พอไปถึงท่าเรือที่เมืองฟินิกส์ เรือนั้นก็คงจะปลอดภัยจากลมและพายุและทะเลรุนแรง พวกเขาอาจอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาวได้อย่างมั่นคงปลอดภัย แต่ระหว่างท่าเรืออันปลอดภัยนั้นกับท่างามมีน้ำทะเลเหล่านั้นขวางกั้นอยู่-เต็มไปด้วยอันตรายและเชื่อใจไม่ได้ ซึ่งอาจถูกพายุรุนแรงทำให้กำเริบได้ทุกเมื่อ

ข้อ 13: “และเมื่อลมทิศใต้พัดมาเบา ๆ โดยคาดว่าเขาจะได้รับจุดประสงค์ของพวกเขาแล้ว เมื่อถอนสมอจากที่นั่น พวกเขาได้แล่นเรือใกล้เกาะครีต”

“ลมทิศใต้พัดมาเบา ๆ” คนของพระเจ้ากล่าวแล้วว่า “มีอันตรายรออยู่ข้างหน้า! อันตรายต่อเรือลำนี้ สัมภาระ และต่อชีวิตของพวกเรา” แต่พวกเขากะลาสีมากประสบการณ์และลูกเรือไม่สนใจคำเตือนของเขา การยกเหตุผลของพวกเขาบอกพวกเขาว่าพวกเขาสามารถไปถึงท่าเรือแห่งถัดไปได้อย่างปลอดภัย คือสถานที่ที่ดีกว่านี้เยอะเพื่อจะอยู่ตลอดช่วงฤดูหนาว-อย่างน้อยพวกเขาก็ชอบมันมากกว่า พวกเขามาถึงจุดนี้แล้วอย่างปลอดภัย ถึงแม้จะช้ากว่าที่พวกเขาได้คาดหมายไว้ และด้วยความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับทะเล พวกเขาจึงแน่ใจว่าพวกเขาจะสามารถไปถึงเมืองฟินิกส์ได้ เพื่อเสริมเข้ากับความรู้สึกปลอดภัยแบบจอมปลอมของพวกเขา “ลมทิศใต้พัดมาเบา ๆ” ซึ่งกระซิบว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี ดังนั้น “โดยคาดว่าเขาได้รับจุดประสงค์ของพวกเขาแล้ว”- หรือ เมื่อคิดไปเองว่าพวกเขาจะสามารถทำได้ตามวัตถุประสงค์ของพวกเขา- “เมื่อถอนสมอจากที่นั่น พวกเขาได้แล่นเรือใกล้เกาะครีต”

พระคัมภีร์ให้บทเรียนหลายอย่างเกี่ยวกับอันตรายของ “การคิดไปเอง” มารีย์และโยเซฟไม่ได้อยู่กับพระเยซู “คิดไปเองว่าพระองค์อยู่ในคนกลุ่มนั้นด้วย” และพวกเขาใช้เวลาสามวันในการตามหา ก่อนที่พวกเขาพบพระองค์อีกครั้ง (ลูกา 2:43-46) คือนั่นที่พระเยซูเสด็จมาหาเหล่าสาวกของพระองค์โดยเดินบนน้ำ พวกเขาเกือบพลาดพระพรของการที่พระองค์สถิตอยู่ด้วย โดยคิดไปเองว่าพวกเขากำลังเห็นผี (มก. 6:47-50) เมื่อพระเจ้าทรงส่งแผ่นดินไหวมาเปิดประตูคุกในเมืองฟิลิปปีและปลดเครื่องพันธนาการจากพวกนักโทษ นายคุกก็พร้อมที่จะฆ่าตัวตายแล้ว (อันเป็นการใช้ทางลัดไปสู่สุรก) “โดยคิดไปเอง” ว่าพวกนักโทษของเขาหนีไปแล้ว (กิจการ 16:27-34) มันไม่มีประโยชน์เลยกับการ “คิดไปเอง” เกี่ยวกับเรื่องต่างๆฝ่ายวิญญาณ มันไม่มีประโยชน์เลยที่พวกนักเดินเรือ “คิดไปเอง” ว่าตนปลอดภัยในการไม่สนใจฟังคำเตือนของเปาโลเกี่ยวกับอันตรายที่รออยู่เบื้องหน้าหากพวกเขาแล่นเรือไปจากท่างาม

เพราะได้รับการหนุนใจจากความมั่นใจแบบเทียมเท็จ ซึ่งถูกบ่งบอกโดยลมทิศใต้นั้นที่พัดมาเบาๆเหนือ น้ำทะเลเมดิเตอร์เรเนียน พวกเขาจึงแล่นเรือไปไกลจากความปลอดภัยของท่าเรือที่มากขึ้นเรื่อยๆ เปาโลคิดผิดอย่างแน่นอน พวกเขาแล่นเรือ “ใกล้เกาะครีต” และลมทิศใต้นั้นก็ดันพวกเขาไปข้างหน้าอย่างนุ่มนวล

ข้อ 14 และ 15: “แต่หลังจากนั้นไม่นาน มีลมพายุพัดรุนแรงเกิดขึ้นที่ถูกเรียกว่า ยูระกิโกล และเมื่อเรือลำนั้นติดอยู่ในพายุ และต้านลมไม่ไหว พวกเราจึงปล่อยเรือไปตามลม”

“หลังจากนั้นไม่นาน”-หลังจากพวกเขาแล่นเรือออกจากท่างานไม่นาน แต่นานพอที่ลมใต้นั้นและทะเลที่เจียบสงบจะล่อพวกเขาลึกเข้าไปในความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยและสวัสดิภาพ- “มีลมพายุพัดรุนแรงเกิดขึ้น...” มันเป็นเรื่องที่จริงที่ทราบกันดีว่าพายุรุนแรงทั้งหลายมาในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนได้อย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฤดูใบไม้ร่วง และมันก็เป็นเช่นนั้นในกรณีนี้

ลมพายุนี้ถูกเรียกว่า “ยูโรกลีตอน” ในบางกรณีมันถูกเรียกว่า ยูระกิโกล จากยูรอส (ซึ่งหมายถึงลมตะวันออกหรือตะวันออกเฉียงใต้) และกิโกล (ซึ่งหมายถึงลมตะวันออกเฉียงเหนือ) ดังนั้นนี่จึงเป็นการรวมกันเป็นหนึ่งในลมสองสาย-ไม่ใช่แค่ลมแรงที่พัดมาอย่างสม่ำเสมอจากทิศทางหนึ่ง แต่เป็นลมหมุนและบิดเป็นเกลียวเหมือนอย่างพายุทอร์นาโดของเรา มันทำให้เรือนี้ติดอยู่ข้างในและซัดมันไปมา ทำให้มันช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ผลักเรือนี้ถอยหลังและเดินทางขณะที่คลื่นแรงกระหน่ำเรือและซัดเข้าไปในเรือ เมื่อรู้ตัวว่าไม่มีความหวังในการควบคุมเส้นทางเดินเรือของพวกเขาเมื่อเจอกับพลังของพายุลูกนี้ ชายเหล่านั้นที่ควบคุมเรือจึง “ปล่อยเรือไปตามลม” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาละความพยายามทั้งสิ้นที่จะตัดสินใจเส้นทางของตนและปล่อยให้เรือนั้นถูกพายุลูกนั้นซัดตามใจชอบ

มีการประยุกต์ใช้ฝ่ายวิญญาณซึ่งควรถูกปรับใช้ในที่นี่: พญามารปฏิบัติงานแบบนั้นเลยต่อคริสตจักรที่ปรากฏแก่ตัววันนี้ เหล่านักเดินเรือถูกลอกลงโดยลมทิศใต้ที่พัดมาเบาๆฉับไฉน พญามารก็ทำให้สิ่งต่างๆดูเหมือนน่าเชิญชวนมากที่สุดฉับนั้น-และจากนั้นก็มาอย่างช้าๆแต่ชั่วร้ายไปสู่อายุนะ! มันมีประสบการณ์เยอะมากและมันใช้ชีวิตการที่จะนำผลลัพธ์ที่ทำกำไรมากที่สุดมาสู่ตัวมันเองเสมอ

เหมือนกับที่อัครทูตเปาโลเตือนพวกนักเดินเรือของเรือลำนั้นที่เขาั่งโดยสารไปสู่กรุงโรม เขาก็เตือนพวกเราผ่านทางจดหมายเหล่านั้นที่ได้รับการจดใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งถูกเขียนโดยเขาถึงคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ เขาเตือนทีโมธีว่าเวลานั้นจะมาเมื่อผู้คนจะไม่ “ทนต่อหลักคำสอนอันถูกต้อง แต่ตามคัมภีร์ต่างๆของพวกเขาเอง พวกเขาจะรวบรวมบรรดาครูไว้สำหรับตนเอง โดยมีหูที่คัน และพวกเขาจะป้ายหูของตนไปเสียจากความจริง และจะหันไปยังนิทานต่าง ๆ” (2 ทธ. 4:3,4) ผู้รับใช้ในปัจจุบันที่ป่าวประกาศความจริงอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าถูกเรียกว่าเป็นพวกคิดลบ “พวกป่าวร้องภัยพิบัติ” พวกคลังศาสนา ผู้คนส่วนใหญ่วันนี้ชอบปรัชญาแบบมนุษย์และจินตนาการ เรื่องแต่งทางศาสนา หลักคำสอนหนึ่งที่ไม่รบกวนใจวินิจัยผิดและชอบของพวกเขา หรือทำให้การมีตัวตนอยู่อันแสนสบายและสงบนิ่งของพวกเขาต้องกระเพื่อมดูระลอกน้ำ ซึ่งล่องลอยไปเรื่อยๆพร้อมกับลมทิศใต้นั้น

เหมือนกับที่คนเหล่านั้นที่คุมเรือลำนี้ที่เปาโลนั่งโดยสารอยู่ได้ทำการตัดสินใจซึ่งชี้ขาดเส้นทางเดินเรือของพวกเขา พวกผู้นำประจักษ์กายก็ทำการวางแผนต่างๆและกำหนดเส้นทางของคริสตจักรของพวกเขา พวกเขาออกกฎต่างๆ พวกเขาแต่งตั้งคณะกรรมการทั้งหลาย-และส่วนใหญ่แล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกกีดกันออกไปจากมัน พวกผู้นำแบบนั้นสอนว่าโลกกำลังดีขึ้นเรื่อยๆ ว่าอารยธรรมกำลังก้าวหน้า สภาพการณ์แวดล้อมต่างๆโดยทั่วไปกำลังปรับตัวดีขึ้น และทั้งหมดที่ต้องการเพื่อทำให้เกิดยูโทเปีย (แดนสุขาวดี) ก็คือ

การปฏิรูปทางสังคมเพิ่มขึ้นสักเล็กน้อย, “รายการช่วยเหลือคนยากจน” ดิจิทัลรายการ, และคริสตจักรโลก! ชาวประเสริฐที่ล้ำสมัยเรื่องพระราชกิจที่ลบลมทินของพระคริสต์ไม่เป็นที่ผู้ต้องการอีกต่อไปแล้ว พวกเขา กล่าว และความเชื่อนั้นซึ่งครั้งหนึ่งได้ถูกมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้วก็เซยและไม่เข้ากันกับความเจริญก้าวหน้า แล้ว หลักคำสอน “เรื่องลบลมทินด้วยพระโลหิต” นี้เหมาะสมสำหรับยุคมืด แต่สำหรับยุคอวกาศนี้ของผู้ที่ ตรีสรูแล้ว พวกเขาอยากสถาปนาชาวประเสริฐทางสังคม เมื่อนั้น คริสตจักรก็จะเปลี่ยนความเชื่อชาวโลกใน ที่สุด ลบล้างความยากจน และทำให้มนุษย์ทุกคนเท่าเทียมกันภายใต้แนวคิด “พระเจ้าทรงเป็นบิดาของเราทุกคนและเราทุกคนเป็นพี่น้องกัน”

นั่นห่างไกลเหลือเกินจากความจริงแห่งพระวาระของพระเจ้า! โอ้ ผมขอยอมรับว่าคริสตจักรที่ปรากฏ แก่ตากำลังเคลื่อนที่เข้าสู่วันนี้ การแล่นไปอย่างราบรื่นซึ่งดูเหมือนจะบ่งบอกว่าเราจะทอดสมออย่าง ปลอดภัยในท่าเรือแห่งความรอดของมนุษย์ทุกคน-ซึ่งจะเป็นอาณาจักรยุคพันปีที่ถูกพูดถึงในพระวาระของ พระเจ้าว่าเป็นอาณาจักรของพระเยซูบนแผ่นดินโลก แต่ท่านที่รัก เราที่เห็นพ้องกับอัครทูตเปาโลและถ้อยคำที่ ได้รับการตลใจที่เขาเขียนภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ มองไม่เห็นท่าเรือที่พวกเสรีนิยมและ พวกสมัยใหม่นิยมพูดถึงเลย เราได้ยินเสียงกระหึ่มของฟ้าร้อง เสียงคำรามของคลื่นถาโถม เรามองเห็นแสง ฟ้าแลบซึ่งบอกเป็นลางถึงพายุ-และเรารู้ว่าคริสตจักรจะไม่มีทางเปลี่ยนความเชื่อคนทั้งโลก คริสตจักรจะไม่มี วันนำอาณาจักรนั้นมาบนแผ่นดินโลก และบนโลกนี้มนุษย์ทุกคนจะไม่มีวันเท่าเทียมกัน!

มันเป็นความจริงที่ว่าคริสตจักรไม่ได้กำลังถูกข่มเหงวันนี้เหมือนอย่างที่มีคนเคยถูกข่มเหงในช่วงต้นๆ ของอาณาจักรชาวคริสต์ เห็นได้ชัดว่ามีการร่วมสามัคคีธรรมระหว่างคริสตจักรกับโลก และพวกนักการเมือง และรัฐบาลก็แสดงความนับถือต่อความเชื่อแบบคริสเตียนแต่ภายนอกเท่านั้น ในสายตาคนไม่เชื่อ นี่กล่าวว่า โลกกำลังดีขึ้นเรื่อยๆ ผู้คนกำลังหาเงินได้เยอะขึ้นกว่าแต่ก่อน พวกเขาอาศัยอยู่ในบ้านที่ดีขึ้น สวมใส่เสื้อผ้าที่ดี ขึ้น กินอาหารที่ดีขึ้น ขับรถยนต์ที่ดีขึ้น มีองค์กรการกุศลมากมายที่กำลังทำหลายสิ่งเพื่อคนยากจนและผู้ด้อย โอกาส แต่ในความคิดของคริสเตียนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว เหล่าสมาชิกของคริสตจักรเท่านั้น นี่เป็นเพียง เสียงกระซิบของลมทิศใต้ที่อ่อนโยนและอบอุ่นที่พัดมาก่อนพายุลูกนั้น-เวลานั้นเมื่อคริสตจักรเท่านั้นจะถูกขับ ออกไปและคริสตจักรของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะรับช่วงต่อ คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ไม่เคย เปลี่ยนแปลง-และมันจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง เพราะว่ารากฐานอันมั่นคงนั้นของพระเยซูคริสต์เจ้าอยู่ข้างใต้ และ “ประตูแห่งนรก” จะไม่มีชัยชนะต่อคริสตจักรของพระองค์ (มธ. 16:18) คริสตจักรพันธสัญญาใหม่จะฝ่า พายุนี้ไปได้และออกมาอย่างมีชัยชนะ-เจ้าสาวของพระคริสต์ซึ่งจะถูกรับขึ้นไปนั้น!

ข้อ 16 และ 17: “และเมื่อแล่นไปทางด้านปลอดภัยของเกาะแห่งหนึ่งซึ่งถูกเรียกว่า คลาวดา พวกเรา มีงานหนักมากที่จะยกเรือเล็กขึ้นผูกไว้ ซึ่งเมื่อพวกเขาได้ยกเรือเล็กขึ้นแล้ว พวกเขาก็เอาเชือกผูก โอบรอบเรือ ไว้ และเพราะกลัวเกรงว่าพวกเขาจะเกยสันดอนทราย จึงลดใบเรือลง และถูกขับเคลื่อนไปดังนั้น”

“เมื่อแล่นไปทางด้านปลอดภัย” ของเกาะคลาวดา (ซึ่งเรียกว่าคาวดาเช่นกัน) หมายความว่าเรือลำนี้ ถูกทำให้แล่นไปตามแนวชายฝั่งของเกาะนั้น ซึ่งช่วยปกป้องจากลมเหล่านั้นได้บ้าง เกาะนี้ตั้งอยู่ประมาณสี่สิบ

ไมล์ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเกาะคริต เรือลำนี้ถูกพัดออกนอกเส้นทางของมันแล้วแต่คลื่นและลมจะพาไป และถูกพัดออกมาไกลจากท่าเรือที่เมืองฟินิกส์ที่พวกเขาได้ตั้งใจไว้ ซึ่งอยู่ทางปลายด้านทิศใต้ของเกาะคริต

ที่ว่าลูกเรือลำนี้ “มีงานหนักมากที่จะยกเรือเล็กขึ้นผูกไว้” หมายความว่าพวกเขาประสบความสำเร็จลำบากในการรักษาเรือเล็กลำนั้นไว้ซึ่งถูกผูกติดกับเรือลำใหญ่กว่านั้น เรือชูชีพในสมัยโบราณไม่ได้ถูกผูกไว้รอบเรือใหญ่เหมือนเรือสมัยใหม่ของเรา แต่ถูกลากจูง ชาวเรือทุกคนทราบถึงความสำคัญของการรักษาเรือเช่นนั้นไว้ เพราะว่ามันจะกลายเป็นความจริงในกรณีที่ยานะบางอย่างเกิดกับเรือใหญ่ แต่สุดท้ายแล้วพวกเขาก็ยกเรือเล็กนั้นขึ้นมาบนเรือได้ และจากนั้นก็สละเวลากับการทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อเสริมกำลังเรือใหญ่

“พวกเขาก็เอาเชือกผูก โอบรอบเรือไว้” การเอาเชือกผูกโอบรอบเรือหมายถึงการเอาเชือกที่แข็งแรงหลายเส้นหรือสายเคเบิลโอบรอบเรือเพื่อกันไม่ให้แผ่นไม้กระดานเรือแตกออกภายใต้การซัดของคลื่นและการพัดของลม ปกติแล้วขั้นตอนนี้จะเอาสายเคเบิลหรือเชือกเส้นใหญ่ๆ พันสี่หรือห้ารอบโอบรอบตัวเรือเพื่อพยุงเรือในพายุ หรือเมื่อชาวเรือกลัวว่าเรือจะไม่แข็งแรงพอที่จะต้านแรงลมและคลื่นได้ ดังนั้น เมื่อเลียบไปตามเกาะคลาวดา อันเป็นที่ซึ่งอย่างน้อยมีการปกป้องจากลมที่ทำลายนั้นได้บ้าง ชาวเรือเหล่านั้นจึงเอาเชือกผูกโอบรอบเรือ เสริมกำลังมันด้วยสายเคเบิลหรือเชือกหลายเส้นที่แข็งแรง เกรงว่าเรือจะแตกเป็นเสี่ยงๆ ในทะเลคลื่นนั้น

พวกเขากลับเช่นกัน “เกรงว่าพวกเขาจะเกยสันดอนทราย” เหล่านักประวัติศาสตร์บอกเราว่าพวกเขาเรือกลัวสันดอนทรายที่อันตรายในน้ำเหล่านี้โดยเฉพาะ ทรายใต้ทะเลเหล่านี้ซึ่งถูกซัดขึ้นมาโดยคลื่นที่ซัดเข้าฝั่งตลอดตามแนวชายฝั่งเป็นอะไรที่ไวใจไม่ได้เพราะว่าพวกมันเปลี่ยนตำแหน่งและชาวเรือก็ไม่อาจแน่ใจได้ว่าพวกมันอยู่ตรงไหนกันแน่ การถูกพัดเข้าฝั่งและเจอกับสันดอนทรายเช่นนั้นคงจะหมายถึงการเสียเรือไปเกือบจะแน่นอน-ดังที่หมายเหตุไว้ในข้อ 41

ดังนั้นพวกเขาจึง “ลดใบเรือลง และถูกขับเคลื่อนไปดังนั้น” พวกเขาลดใบเรือลง โดยเลือกที่จะปล่อยให้เรือลอยไปตามแรงลมและคลื่นมากกว่า ใบเรือที่ถูกซัดเต็มใบบนเสาคงจะสร้างความเสียหายมากกว่าจะเกิดผลดีในพายุเช่นนี้ ดังนั้นพวกเขาจึงม้วนใบเรือเหล่านั้นและยอมให้เรือถูกพายุพัดตามใจชอบ

ข้อ 18 และ 19: “และพวกเราถูกซัดไปมาyingนักด้วยพายุใหญ่ลูกหนึ่ง วันต่อมาพวกเขาทำให้เรือเบาลง และในวันที่สาม พวกเราก็ทิ้งเครื่องใช้ในเรื่อนั้นออกเสียด้วยมือของเราเอง”

จงสังเกตการใช้คำสรรพนามของลูกาในที่นี้ เขากล่าวว่า “พวกเรา (เราทุกคน)” เวลาพูดถึงเรื่อนั้นที่ถูกพายุซัดไปมา แต่ “พวกเขา (พวกลูกเรือ) ทำให้เรือเบาลง” จากนั้นเขากล่าวว่า “พวกเรา (ซึ่งหมายถึงพวกผู้โดยสารเหมือนเดิม) ทิ้งเครื่องใช้ในเรื่อนั้นออกเสียด้วยมือของเราเอง” นี่เป็นเวลาที่น่ากังวลมากๆ ในความคิดของทั้งพวกผู้โดยสารและลูกเรือ ชาวเรือมืออาชีพเหล่านั้นจัดการสิ่งต่างๆ อย่างที่นักเดินเรือผู้ชำนาญน่าจะรู้ และเมื่อใดก็ตามที่มีงานหนึ่งซึ่งคนที่ไม่ใช่มืออาชีพสามารถช่วยเหลือได้ ทุกคนก็ทำสิ่งที่ตนทำได้ เราอาจหมายเหตุเช่นกันว่าลูกา ผู้ประกอบอาชีพแพทย์ คำนึงเคยอย่างน่าอัศจรรย์ใจกับคำศัพท์ชาวเรือทั้งหลาย และเขียนในภาษาทางเทคนิคอย่างที่ชาวเรือเขาใช้กัน

หลังจากเอาเชือกโอบรอบเรือแล้ว โดยหย่อนใบเรือเหล่านั้นลงและปล่อยให้เรือลอยไปแทนที่จะพยายามสู้กับพายุ คนเหล่านั้นที่อยู่บนเรือก็คงมีความหวังว่าจะไปถึงท่าเรือ แต่มันหาเป็นเช่นนั้นไม่ และวันถัด

มาพวกเขา “ทำให้เรือเบาลง” พวกเขาน่าจะทำเช่นนี้โดยการโยนสิ่งของต่างๆที่พวกเขาถือว่าไม่ใช่ของจำเป็น หรือสำคัญยิ่งถึงลงทะเล จากนั้นในวันที่สามพวกเขาทำให้เรือเบายิ่งกว่าเดิมอีกโดยทิ้ง “เครื่องใช้ในเรือนั้น” ออกเสีย นี่คงจะเป็นชิ้นส่วนของเรือ-เกียร์ สายเคเบิล เสากระโดงเรือ นี่ดูเหมือนจะหมายความว่าทุกสิ่งที่สามารถเอาออกไปจากดาดฟ้าเรือหรือลำตัวเรือได้ก็ถูกโยนทิ้งทะเล

เราอาจได้การเปรียบเทียบตรงนี้เหมือนเดิม คริสตจักรที่ปรากฏแก่ตา นิกายอันหลากหลายและที่ประชุมท้องถิ่นทั้งหลาย ได้ออกแบบ “ตัวช่วยต่างๆ” และ “เชือกโอบรอบ” ของหลายสิ่งในความพยายามที่จะยึดองค์กรทางศาสนานั้นไว้ด้วยกันซึ่งพวกเขาเรียกว่า “คริสตจักร” คริสตจักรแท้ไม่ต้องการเชือกโอบรอบใดๆ เหมือนกับที่พระวณะของพระเจ้าประกาศอย่างชัดเจน แต่ในที่ประชุมท้องถิ่นมากมายเหลือเกิน “ตัวช่วยต่างๆในการเดินเรือ” กำลังถูกใช้งาน-ตั้งแต่ไอศกรีม เค้ก ภาพยนตร์ และการเดินร่าต่างๆเพื่อกระตุ้นยอดขาย ปาร์ตี้เล่นไพ่ และอาหารเย็นเจ็ดคอร์ส! ไม่มีคริสตจักรใดสามารถไปข้างหน้าได้โดยการใช้ตัวช่วยเหล่านั้นที่โลกจัดทำให้-โลกซึ่งยังไม่ได้กลับใจใหม่จากการตรึงกางเขนพระเยซูคริสต์เจ้า! หนทางเดียวที่คริสตจักรใดจะเป็นอย่างที่มีมันควรเป็นและทำสิ่งที่มันควรทำก็คือ เชื้อฟงพระวณะของพระเจ้าและถูกนำโดยพระวิญญาณของพระเจ้า

คริสตจักรส่วนใหญ่วันนี้ควรทำสิ่งที่ลูกาและผู้โดยสารคนอื่นๆนั้นกระทำเวลาที่เรือของพวกเขาอาจกำลังจะถูกทำลาย พวกเขาต้องโยนสัมภาระส่วนเกินและสิ่งอื่นๆที่ฉุดรั้งความก้าวหน้าทิ้งลงทะเล พวกเขาต้องกำจัดสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นพยานว่าคริสตจักรเหล่านั้นวันนี้กำลังเดินจับมือไปกับโลก โดยใช้ตัวช่วยต่างๆและเชือกโอบรอบเรือที่ถูกคิดค้นโดยมนุษย์แทนที่จะแยกตัวออกจากโลกและไปข้างหน้าภายใต้ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อนิจจา! คริสตจักรมากมายเหลือเกินวันนี้ได้โยนทิ้งสัมภาระผิดอัน-เช่น หลักคำสอนอันมีค่าเหล่านั้นที่พระเจ้าประทานให้และถูกบันทึกไว้โดยเหล่าผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า หลักคำสอนเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารี การลบมลทินด้วยพระโลหิต การกลับใจจากบาป และการลดใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์ สิ่งเหล่านั้นได้ถูกโยนทิ้งทะเลแล้วโดยเหล่าผู้นำคริสตจักร-พวกเขาบอกว่า มันเป็นสัมภาระทางศาสนศาสตร์ที่ไร้ประโยชน์ เราอาจต้องเผชิญหน้ากับความจริงนี้: คริสตจักรแห่งศตวรรษแรกได้บรรทุกหลายสิ่งๆที่คริสตจักรแห่งศตวรรษที่ยี่สิบโยนทิ้งไปแล้ว (และความเชื่ออันมีค่ายิ่งไปพร้อมกับมันด้วย) เพื่อที่จะแล่นไปอย่างราบรื่นในโลกสมัยใหม่

มีผู้คนวันนี้ที่ชี้ไปยังสภาพต่างๆในคริสตจักรท้องถิ่นและประกาศว่าสภาพต่างๆที่มีอยู่เหล่านี้พิสูจน์ว่าพระวณะของพระเจ้าล้มเหลวเสียแล้ว พวกเขาพลาดความจริงนั้นอย่างสิ้นเชิงที่ว่าสภาพเหล่านี้พิสูจน์ความจริงแห่งพระวณะของพระเจ้าและแสดงให้เห็นว่าพระคัมภีร์ไม่ใช่คำของมนุษย์แต่เป็นพระวณะที่ไม่มีวันผิดพลาดได้และดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เปาโลเขียนถึงเหล่าคริสเตียนชาวเมืองเธสะโลนิกาว่า “เพราะเหตุนี้ พวกเราจึงขอบพระคุณพระเจ้าไม่หยุดหย่อน เพราะว่าเมื่อพวกท่านได้รับพระวณะของพระเจ้าซึ่งพวกท่านได้ยินจากพวกเรา พวกท่านไม่ได้รับไว้ว่าเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริงเป็นพระวณะของพระเจ้า ซึ่งทำงานโดยได้ผลตามที่ตั้งใจภายในพวกท่านที่เชื่อด้วย” (1 ธส. 2:13)

วิวรณ์ 3:14-20 บันทึกข่าวสารถึงคริสตจักรเมืองเลาดีเซีย-คริสตจักรที่ไม่ร้อนและไม่เย็น แต่อุ่นๆ ร่ำรวย มีทรัพย์สิ่งของเพิ่มพูน โดยประกาศตัวว่าไม่ต้องการสิ่งใดเลย แต่บจะไม่รู้ตัวว่ามัน “เป็นคนแร้นแค้น เชื้อใจ และน่าสังเวช และขัดสน และตาบอด และเปลือยกายอยู่!” จากนั้นพระเยซูทรงอ้อนวอนว่า “ดูเถิด เรายืนที่ประตูและเคาะอยู่ ถ้าผู้ใดก็ตามได้ยินเสียงของเรา และเปิดประตู เราจะเข้าไปหาผู้นั้น และจะรับ ประทานอาหารร่วมกับเขา และเขากับเรา”-แต่ไม่มีผู้ใดถูกพบที่ยอมเปิดประตูนั้น ผมเกรงว่ามีที่ประชุมท้องถิ่น บางแห่งวันนี้ที่ไม่มีสักคนเดียวที่ถูกพบว่ายอมเปิดประตูให้พระเยซูและยอมให้พระองค์เสด็จเข้าไปข้างในและ ร่วมสามัคคีธรรมด้วย

ข้อ 20: “และเมื่อทั้งดวงอาทิตย์และดวงดาวทั้งหลายไม่ได้ปรากฏเป็นเวลาหลายวันแล้ว และพายุ ไม่ใช่ลูกเล็ก ๆ กระทบพวกเราอยู่ ความหวังทั้งสิ้นที่พวกเราจะรอดนั้นก็ถูกพรากไปเสีย”

ที่ว่าทั้งดวงอาทิตย์และดวงดาวทั้งหลายไม่ได้ปรากฏก็บอกเป็นนัยว่าพวกเขาไม่รู้เลยว่าพวกเขาอยู่ที่ไหนหรือลมได้พัดเรื่อนั้นออกนอกเส้นทางไปไกลขนาดไหนแล้ว ดังนั้นพวกเขาจึงล่องไปตามแรงลม “เป็นเวลาหลายวัน”-ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ไม่สามารถควบคุมเรื่อนั้นหรือระบุดำแหน่งที่ตั้งของพวกเขา สภานี้ช่างน่ากลัวและเลวร้ายเสียจนทุกวันดูเหมือนเป็นชั่วชีวิต พวกเขาผู้โดยสารและชาวเรือเหล่านั้นเต็มไปด้วยความกลัวและความหวาดหวั่น และนอกเหนือจากความไม่แน่ใจนี้ ยังมีความไม่สบายอันเกิดจากความเหนื่อยล้าฝ่ายร่างกายด้วย แน่แน่นอนว่าการมาเรือเริ่มส่งผลอย่างหนักต่อความสบายกายและสวัสดิภาพแล้ว- โดยเฉพาะอย่างยิ่งในท่ามกลางผู้โดยสารเหล่านั้นที่ไม่ชินกับการเล่นเรือ พวกเขาไม่เห็นว่าดวงอาทิตย์ตอนกลางวันและไม่เห็นดวงจันทร์และดวงดาวตอนกลางคืน และหลังจาก “หลายวัน” ของสภาพเช่นนี้ลูกาบอกเราว่า “ความหวังทั้งสิ้นที่พวกเราจะรอดนั้นก็ถูกพรากไปเสีย”

ข้อ 21 และ 22: “แต่หลังจากการรอดอาหารมานานแล้ว เปาโลจึงยืนขึ้นในท่ามกลางพวกเขา และกล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย พวกท่านน่าจะตั้งใจฟังข้าพเจ้าแล้ว และไม่มาเล่นไปจากเกาะครีต และได้รับความเสียหายและการสูญเสียนี้เลย และบัดนี้ ข้าพเจ้าขอเตือนสติท่านทั้งหลายให้มีกำลังใจที่ดี ด้วยว่าจะไม่มีการเสียชีวิตของผู้หนึ่งผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านเลย นอกจากเรือลำนี้เท่านั้น”

“การรอดอาหารมานานแล้ว” ตามที่ข้อ 33 บอก ชายเหล่านี้รอดอาหารมาสองสัปดาห์แล้ว สภานี้ที่เป็นอยู่ขณะนั้น-ซึ่งเราได้กล่าวถึงไปบางเรื่องแล้ว-ไม่ชวนให้เจริญอาหารเลย การจัดเตรียมอาหารคงไม่ใช่เรื่องง่ายเพราะว่าเรือถูกคลื่นซัดโคลงเคลงไปมาตลอด ถึงแม้ว่าชายเหล่านี้อยากรับประทานอาหารก็ตาม พร้อมกับ ความไม่แน่นอนเรื่องการเอาชีวิตรอด-ความตายดูเหมือนจะมาถึงได้ทุกเมื่อในระหว่าง “หลายวัน” นั้น-คนเหล่านั้นที่อยู่บนเรือไม่สนใจเกี่ยวกับการกินแล้ว

“ท่านทั้งหลาย พวกท่านน่าจะตั้งใจฟังข้าพเจ้าแล้ว...” เปาโลจึงพูดถึงคำเตือนที่เขาได้ให้ไว้ตอนอยู่ที่ท่างานั้น โดยบอกชาวเรือเหล่านั้นว่าพวกเขาไม่น่าเล่นเรือออกจากที่ปลอดภัยนั้นเลย และถ้าพวกเขาเล่นเรือพวกเขาก็จะพบกับ “ความเจ็บปวดและความเสียหายมากมาย” ต่อสัมภาระและเรื่อนั้น พวกเขาไม่ใส่ใจฟัง คำเตือนของเขาและได้เล่นเรือออกมาพร้อมกับความช่วยเหลือของลมทิศใต้นั้นที่พัดเบาๆแต่หลอกลวง จนมา

พบกับหายนะมากเกินกว่าที่ถ้อยคำของเปาโลได้บ่งบอกไว้! บัดนี้เขาเตือนความจำพวกเขาเกี่ยวกับคำเตือนของเขา-เหมือนบอกกล่าวว่า “ข้าพเจ้าบอกพวกท่านแล้ว!”

“...ได้รับความเสียหายและการสูญเสียนี้” ในกรณีนี้หมายถึง การสูญเสียสัมภาระและสุดท้ายแล้วคือการสูญเสียเรือลำนี้ แต่อัครทูตท่านนี้ไม่ได้กล่าวถ้อยคำตำหนินานนัก เขากล่าวต่อไปถึงเรื่องที่ชวนให้สบายใจมากขึ้น: “ข้าพเจ้าขอเตือนสติท่านทั้งหลายให้ม่ก้าลังใจที่ดี”

คำเตือนสตินี้คงจะดูเหมือนขัดแย้งจริงๆ ในความคิดของชายเหล่านั้นที่เหนียวแน่นและท้อใจบนเรือลำนี้! นักโทษคนนี้-คนของพระเจ้า คนคลั่งศาสนา ผู้พยากรณ์ ไม่ว่าเขาจะเป็นอะไรก็ตาม-พูดถูกในคำเตือนของเขาที่ไม่ให้ออกมาจากท่ามณันั้น บัดนี้ในท่ามกลางความสิ้นหวังและความหมดหวัง ในการเผชิญหน้ากับความพินาศที่ดูเหมือนจะแน่นอน เขายืนอยู่ต่อหน้าพวกเขาและกล่าวอย่างมั่นใจว่า “จงมีก้าลังใจที่ดีเถิด”

นี่แหละคือมุมมองสำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย สภาพของคริสตจักรหลายนิกายเหลือเกินดูเหมือนหมดหวัง ถ้าเรามองไปแต่ที่คริสตจักรที่ปรากฏแก่ตา เราก็เห็นงานปาร์ตี้มากกว่าการประชุมอธิษฐาน การกินข้าวเย็นกัน และการขายซูปมากกว่างานฟื้นฟู เห็น “ลูกเล่นต่างๆ” มากกว่าการประกาศข่าวประเสริฐ คริสตจักรใหญ่ๆ จำนวนมากมีศิษยาภิบาลที่ไม่ยอมรับการประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระเยซู ความเป็นพระเจ้าของพระองค์และการลบมลทินบาปโดยพระโลหิตของพระองค์ คริสตจักรแบบนั้นมีสมาชิกจำนวนมหาศาล ถ้าเราซึ่งเหมือนกับชาวเรือและผู้โดยสารเหล่านั้นที่เล่นเรือกับเปาโล มองไปแต่สิ่งที่ปรากฏแก่ตามนุษย์และที่หลักเหตุผลของมนุษย์เข้าใจได้ เราก็คงจะหมดหวังเช่นกัน! แต่ข่าวสารนั้นมาจากสวรรค์ (และถูกเข้าใจโดยผู้เชื่อทั้งหลาย) “จงมีก้าลังใจที่ดีเถิด!” และเรารู้ว่าคริสตจักรแท้ไม่ได้ก้าลังพ่ายแพ้ในการสู้รบนี้ คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่จะมีชัยชนะ ทั้งๆที่ประสบความยากลำบากและความสับสนงุนงง เข้าเปี่ยมสง่าราศี วันหนึ่งเสียงแตรของพระเจ้าจะดังขึ้นและเสียงโห่ร้องแห่งชัยชนะจะเรียกคริสตจักรให้ออกไปจากโลกนี้และขึ้นไปพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ!

ข้อ 23 และ 24: “เพราะว่าในคืนนี้เอง ทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้มายืนอยู่ใกล้ข้าพเจ้า ผู้ทรงเป็นเจ้าของของข้าพเจ้า และผู้ที่ข้าพเจ้าปรนนิบัตินั้นโดยกล่าวว่า ‘อย่ากลัวเลย เปาโลเอ๋ย ท่านจะต้องถูกนำตัวไปเข้าเฝ้าต่อหน้าซีซาร์ และดูเถิด พระเจ้าได้ทรงมอบทุกคนที่เล่นเรือพร้อมกับท่านนั้นให้แก่ท่าน’”

เปาโลไม่เพียงให้ข่าวสารที่ให้ก้าลังใจเท่านั้น เขาบอกชาวเรือและผู้โดยสารเหล่านั้นถึงเหตุผลสำหรับการเตือนสติของเขาด้วย: “ในคืนนี้เอง ทูตสวรรค์ของพระเจ้า (หรือ “ทูตสวรรค์ของพระเจ้าองค์นั้น”) ได้มายืนอยู่ใกล้ข้าพเจ้า” ในการพูดกับคนต่างชาติเหล่านั้น นี่น่าจะเป็นความหมายที่เปาโลตั้งใจที่จะสื่อ พวกเขา “พวกพระ” ของตัวเอง แต่เปาโลยืนอยู่ในความสัมพันธ์ต่อพระเจ้าของเขาซึ่งแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากความสัมพันธ์ที่ชายเหล่านี้รับรู้ต่อพวกพระต่างประเทศของพวกเขา ในหลายครั้งพระเจ้าตรัสผ่านทูตสวรรค์องค์หนึ่งในภาคพันธสัญญาเดิมพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูคริสต์เจ้าเอง ได้ทรงปรากฏในฐานะทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ ผู้สื่อสารจากสวรรค์ที่ได้ปรากฏแก่เปาโลคงมาจากพระเจ้าได้เท่านั้น และในความคิดของอัครทูตท่านนี้ ข่าวสารจากพระเจ้านี้จะต้องถูกเชื่อและปฏิบัติตาม

ในยามที่สภาพการณ์แวดล้อมต่างๆมีตมิตที่สุด พระเจ้าก็ทรงส่องแสงเจิดจ้ามากที่สุดในประสบการณ์ของเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ ในคุกในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อความตายดูเหมือนจะถูกลิขิตไว้แล้วให้ตามทันเปาโล โดยน้ำมือของชนร่วมชาติของเขาเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่ข้างเขาและตรัสว่า “จงมีกำลังใจที่ดีเถิด เปาโลเอ๋ย เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันนั้น!” บัดนี้เมื่อความมรณาคุกคามเข้ามาจากพายุที่ทะเล ผู้มาเยือนจากสวรรค์ยืนอยู่ข้างอัครทูตท่านนี้อีกครั้งและกล่าวว่า “อย่ากลัวเลย!”

คำพยานของเปาโล- “ผู้ทรงเป็นเจ้าของของข้าพเจ้า และผู้ที่ข้าพเจ้าปรนนิบัตินั้น”-ประกาศว่าเขาไม่ใช่คริสเตียนที่เหนียวอาย พระเจ้าผู้ที่เขาพูดถึงไม่ได้เป็นเพียงพระเจ้าที่ทรงเปิดเผยพระองค์เองในการนมิตสร้างเท่านั้น แต่ทรงเป็นพระเจ้าที่ทรงเปิดเผยพระองค์เองในองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเราด้วย คือพระเยซูคริสต์ (ทต. 2:13) พระเจ้าผู้ทรงอยู่ในพระคริสต์ ที่ทรงทำให้โลกคืนดีกับพระองค์เอง (2 คร. 5:19)

คุณเห็นแล้วว่า การเชื่อในพระเจ้าแห่งการนมิตสร้างไม่ต้องการฤทธิ์เดชที่ชุบชีวิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย มีแต่คนโง่ที่จะปฏิเสธที่จะเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงสำแดงพระองค์เองให้ประจักษ์แล้วในสิ่งทรงสร้างทั้งปวง- “คนโง่ได้พูดในใจของตนว่า “ไม่มีพระเจ้า”” (เพลงสดุดี 14:1) การเชื่อในพระเจ้าแห่งการนมิตสร้างไม่นำมาซึ่งความรอด “พวกผีปีศาจก็เชื่อเช่นกัน และตัวสัน” (ยากอบ 2:19) แต่พวกมันก็ไม่ได้รับความรอด เพื่อที่จะรับความรอด คนๆหนึ่งต้องเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงถูกเปิดเผยในพระเยซูคริสต์เจ้า “พระเจ้าแห่งความรอดและการช่วยให้พ้นจากความตายนั้นก็อยู่ที่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า” (เพลงสดุดี 68:20)

เหมือนกับที่เปาโลเป็นของพระเจ้า ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วก็เป็นของพระเจ้าเช่นกัน เราเป็นลูกๆของพระองค์ เราเป็นกรรมสิทธิ์ที่ถูกรับแล้วของพระองค์-ถูกชำระราคาแล้วโดยพระโลหิตของพระเจ้าเอง (กิจการ 20:28) อัครทูตเปาโลประกาศแก่ชาวโรมว่า “ไม่ว่าพวกเรามีชีวิตอยู่ พวกเราก็มีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่ว่าพวกเราตาย พวกเราก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุฉะนั้นไม่ว่าพวกเรามีชีวิตอยู่หรือตายไปก็ตาม พวกเราก็เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (รม. 14:8) เราควรจดจำไว้เสมอว่าเราไม่ใช่เจ้าของตัวเราเอง เพราะว่าเรา “ถูกซื้อไว้แล้วตามราคา”-พระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระเยซู (1 คร. 6:19,20; 1 ปต. 1:18,19)

เปาโลปฏิบัติตามคำเตือนสติของผู้แต่งเพลงสดุดี- “ให้ผู้ที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงไถ่ไว้แล้วกล่าวดังนั้นเถิด” (เพลงสดุดี 107:2)-และจากนั้นก็เสริมว่า “ผู้ที่ข้าพเจ้าปรนนิบัตินั้น” ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นทาสของพระเจ้า เราถูกเรียกให้รับใช้พระองค์ ฮีบรู 9:14 อธิบายว่าพระโลหิตของพระคริสต์ชำระใจวิญญาณผิดและชอบของเราให้สะอาดแล้ว “จากบรรดาการกระทำที่ตายแล้ว เพื่อจะได้รับการรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” ฮีบรู 12:28 สอนเราให้รับใช้พระเจ้า “ตามชอบพระทัย ด้วยความเคารพยำเกรงและความเกรงกลัวในทางของพระเจ้า” ในโคโลสี 3:23,24 เปาโลเตือนสติเราว่า “สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านกระทำ จงกระทำด้วยความเต็มใจ เหมือนกันกระทำถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำแก่มนุษย์ โดยรู้แล้วว่าพวกท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จ เพราะพวกท่านรับใช้พระคริสต์เจ้าอยู่”

“...พระเจ้าได้ทรงมอบทุกคนที่เล่นเรือพร้อมกับท่านนั้นให้แก่ท่าน” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “พระเจ้าประทานให้แล้ว” -ซึ่งต้องถูกเข้าใจว่าเป็นคำตอบต่อคำอธิษฐานของเปาโล ถึงแม้ไม่มีกรกล่าวถึงการอธิษฐานของเขา ในท่ามกลางภัยร้ายเช่นนั้น เราแน่ใจว่าเขาร้องทูลต่อพระเจ้าแน่นอน-และเขาก็จะอธิษฐานเผื่อคนที่ยังไม่รอดเหล่านั้นที่อยู่บนเรือเป็นพิเศษ คำตอบอันเปี่ยมพระคุณที่มีต่อคำอธิษฐานของเขาก็คือว่า ทุกชีวิตจะถูกพิทักษ์รักษาไว้ เขาไม่ได้คิดโอ้อวดเลยที่เขาเล่าเช่นนั้นแก่พวกผู้โดยสารและลูกเรือที่หดหู่ นั่น คำสรรเสริญทั้งหมดถูกยกให้เป็นของพระเจ้า

ข้อ 25: “เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงมีกำลังใจที่ดีเถิด เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่า สิ่งนี้จะนำไปเหมือนอย่างที่ได้ทรงกล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น”

“เพราะฉะนั้น”-นั่นคือ เพราะว่าทูตสวรรค์ของพระเจ้านำข่าวสารนี้มาให้- “จงมีกำลังใจที่ดีเถิด เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้า” ในโรม 4:3 เราอ่านว่า “อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และความเชื่อนั้นทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” โนอาห์เชื่อพระเจ้าและ “ได้จัดแจงต้อนนาวา เพื่อช่วยครอบครัวของท่านให้รอด โดยนาวานั้นท่านจึงได้ปรับโทษโลก และได้กลายเป็นทายาทแห่งความชอบธรรม ซึ่งเป็นโดยความเชื่อ” (ฮบ. 11:7) เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้า- ว่าสิ่งนี้จะนำไปเหมือนอย่างที่ได้ทรงกล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น” เขาไม่ได้ตีความข่าวสารนั้นให้เป็นฝ่ายวิญญูณ เขาไม่ได้เสริมเติมแต่งอะไรเข้าไป เขาไม่ได้ตัดอะไรออกไป เขาไม่ได้พยายามวิเคราะห์มันโดยถามว่าสิ่งนี้จะกลายเป็นจริงได้อย่างไร เขาแค่เชื่อคำตรัสของพระเจ้า-เหมือนกับที่เรารอบทุกคนต้องเชื่อหากเราหวังในเรื่องความรอดและชีวิตแห่งการรับใช้

การเชื่อพระเจ้าช่างเป็นเรื่องแสนวิเศษ ที่จะวางใจในพระสัญญาทั้งหลายของพระองค์! เมื่อเราอ่านพระวจนะของพระองค์ เราก็กำลังอ่านข่าวสารนั้นที่พระองค์ทรงบอกเหล่าผู้บริสุทธิ์ให้เขียนตามและพวกเขาที่บันทึกมันไว้เพื่อการเตือนสติและการสั่งสอนเรา ดังนั้นพระเจ้าจึงตรัสแก่เราผ่านทางพระวจนะของพระองค์ และมันไม่จำเป็นว่าเราต้องเข้าใจทุกสิ่งที่พระองค์ตรัสเพื่อที่จะเชื่อมั่น เราไม่ได้รับความรอดโดยความเข้าใจ แต่โดยความเชื่อ เราไม่ได้เดินโดยความเข้าใจ แต่โดยความเชื่อ พระเจ้าประทานให้เราเข้าใจสิ่งเหล่านั้นที่เราจำเป็นต้องรู้ แต่ “สิ่งลึกลับ” เหล่านั้นเป็นของพระองค์ (พบบ. 29:29)

สมมติว่าเปาโลไม่ได้เชื่อพระเจ้าในคืนอันมืดมิดนั้นตอนที่ทูตสวรรค์นั้นปรากฏแก่เขา สมมติว่าเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าพวกเราที่อยู่ในเรือลำนี้จะสามารถได้รับการช่วยให้รอดจากทะเลนี้ได้อย่างไร พวกเราจะถูกนำไปถึงฝั่งอย่างปลอดภัยด้วยวิธีใด พระเจ้าจะช่วยพวกเราให้พ้นโดยวิธีการใด?” แต่เปาโลไม่ได้ถามคำถามใด ไม่ได้เสนอข้อโต้แย้งใด ในท่ามกลางสิ่งๆ ที่ดูเหมือนเป็นโศกนาฏกรรมและความพินาศที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ จากมุมมองแบบมนุษย์ เขาประกาศว่า “ข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้า”-และส่งต่อข่าวสารนั้นแก่เหล่าเพื่อนร่วมเรือที่ท้อใจของเขา

ข้อ 26: “อย่างไรก็ตาม พวกเราจะต้องถูกโยนลงบนเกาะแห่งหนึ่ง”

ในบทที่ 28 ข้อ 1 เราเรียนรู้ว่านี่คือเกาะเมลิดา และเปาโลมีโอกาสนำเสนอหัตถ์จรรยาที่จะเป็นพยานเพื่อพระคริสต์ในการอัครจรรยาเหล่านั้นที่เกิดขึ้นที่นั่น

ข้อ 27 และ 28: “แต่เมื่อคืนที่สิบสี่มาถึงแล้ว ขณะที่พวกเรากียังถูกขังไปขังมาอยู่ในทะเลอาเดรีย ประมาณเที่ยงคืนพวกกะลาสีก็นึกเอาว่าพวกเขา กำลังเข้าไปใกล้แผ่นดินแห่งหนึ่งแล้ว และหยั่งน้ำดู และพบว่า ลึกสี่สิบบเมตร และเมื่อพวกเขาได้ไปอีกหน่อยหนึ่ง พวกเขาก็หยั่งน้ำดูอีกและพบว่ามันลึกสามสิบบเมตร”

“เมื่อคืนที่สิบสี่มาถึงแล้ว...” ผ่านไปสองสัปดาห์แล้วตั้งแต่พายุลูกเรือเล็กลำนั้น-สิบสี่วันกับสิบสี่คืน ของการถูกขังไปมาตามแต่ลมและคลื่นจะกรุณา “ทะเลอาเดรีย” หมายถึงทะเลอาเดรียติค ส่วนหนึ่งของทะเล เมดิเตอร์เรเนียน ซึ่งอยู่ระหว่างประเทศอิตาลีกับทวีปแอฟริกา ปัจจุบันมันเป็นที่ยึดในชื่ออ่าวอาเดรียติค เพราะถูกขังขึ้นลงบนผืนน้ำที่มีลมพายุแรง “ประมาณเที่ยงคืนพวกกะลาสีก็นึกเอาว่าพวกเขา กำลังเข้าไปใกล้ แผ่นดินแห่งหนึ่งแล้ว”

ชายเหล่านี้เป็นผู้มากประสบการณ์แห่งท้องทะเล พวกเขามองไม่เห็นแผ่นดินนั้น แต่ประสบการณ์และ ประสบการณ์สัมผัสที่พิเศษเฉพาะของพวกเขาในเรื่องพวกนั้นก็บอกพวกเขาว่าพวกเขา กำลังเข้าไปใกล้แผ่นดินแล้ว ไม่มีดวงไฟต่างๆที่ท่าเรือเพื่อนำทางพวกเขา ไม่มีตัวช่วยอะไรทั้งนั้น แต่พวกเขารู้ว่าถ้าพวกเขา กำลังเข้าไปใกล้ แผ่นดิน น้ำก็จะเริ่มตื้นมากขึ้นเมื่อพวกเขาเข้าไปใกล้ฝั่ง ดังนั้นพวกเขาจึง “หยั่งน้ำดู”-ซึ่งหมายถึงพวกเขา หย่อนสายอันหนึ่งลงในทะเลซึ่งมีลูกตุ้มหนักผูกติดกับมัน และเมื่อลูกตุ้มนั้นไปถึงก้นทะเล พวกเขาก็วัดสายนั้น และรู้ว่าน้ำลึกแค่ไหน

พวกเขา “พบว่าลึกสี่สิบบเมตร” (ยี่สิบแปดออม) แปดออมหนึ่งเท่ากับประมาณหกหรือเจ็ดฟุต มันถูกนับ ให้เป็นระยะทางจากปลายสุดของนิ้วกลางของมือข้างหนึ่งไปถึงปลายสุดของนิ้วกลางของมืออีกข้างเมื่อกาง แขนทั้งสองข้างจนสุด ที่ระยะประมาณหกหรือเจ็ดฟุตต่อแปดออม น้ำ ณ จุดนั้นโดยเฉพาะจึงลึกเท่ากับประมาณ หนึ่งร้อยยี่สิบถึงหนึ่งร้อยสี่สิบบเมตร

เมื่อเคลื่อนที่เข้าข้างในมากขึ้น พวกเขาก็หยั่งดูอีกทีและพบว่าน้ำนั้นลึกประมาณสิบห้าแปดออม และนี่ ก็บอกพวกเขาว่าพวกเขากำลังเข้าไปใกล้ชายฝั่งอย่างแน่นอน-ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่รู้ว่าเลยว่าเป็นชายฝั่งอะไร และ ไม่รู้ว่าพวกเขาจะไปเกยฝั่งบนแผ่นดินใด

ข้อ 29: “แล้วเมื่อเกรงกลัวว่าพวกเราจะโดนฝั่งที่มีโขดหินทั้งหลาย พวกเขาก็จึงทอดสมอสี่ตัวจากท้าย เรือ แล้วตั้งหน้าคอยเวลารุ่งเช้า”

เพราะไม่รู้ว่าพวกเขาอยู่ใกล้แผ่นดินใด พวกเขาก็จึงไม่รู้แนวชายฝั่ง ชาวเรือเหล่านั้นจึงไม่กล้าเสี่ยง เข้าไปใกล้ชายฝั่งมากกว่านี้ เกรงว่าลมจะดันเรือไปชนกับชายฝั่งที่มีโขดหินเยอะและทำให้เรือแตกเป็นเสี่ยงๆ ดังนั้นพวกเขาจึง “ทอดสมอสี่ตัวจากท้ายเรือ”-พยายามเต็มที่จะคงตำแหน่งเดิมไว้ อาจเพื่อป้องกันไม่ให้เรือ ลอยออกไปนอกทะเลมากขึ้นหรือเข้าไปใกล้ชายฝั่งมากขึ้น หลังจากได้ใช้มาตรการป้องกันเบื้องต้นนี้แล้ว ซึ่งเป็น ทั้งหมดที่พวกเขาทำได้ภายใต้สภาพการณ์เหล่านั้นเท่าที่เกี่ยวกับความพยายามของมนุษย์ พวกเขาก็ “ตั้ง หน้าคอยเวลารุ่งเช้า”

เราคงนึกภาพออกได้ง่ายๆถึงความกระวนกระวายใจขณะที่ชาวเรือและผู้โดยสารที่เหนื่อยล้าเหล่านี้รอ ให้ถึงรุ่งเช้า-หรือเรานึกภาพออกไหม? หากเราไม่เคยอยู่ในสถานการณ์ที่คล้ายๆกัน เราจะนึกภาพออกไหมว่า ชายเหล่านี้-หลังจากสองสัปดาห์ในพายุลูกหนึ่ง ที่อาจเอาชีวิตของพวกเขาไปได้พร้อมกับการชดเรือโคลงเคลงไป

มา บัดนี้อยู่ใกล้แผ่นดินมากพอที่จะรู้แน่ว่ามีแผ่นดินอยู่ใกล้-อาจรู้สึกว่าคุณเขาไม่อาจทนอยู่ได้ภายใต้ภาวะกดดันนี้แล้ว แผ่นดินอยู่ใกล้แค่เอื้อม-แผ่นดินที่พวกเขาไม่รู้จักซึ่งอาจมีภัยอันตรายและความยากลำบากรอคอยพวกเขาอยู่ ไม่มีทางรู้ได้เลยว่ามีอะไรอยู่ข้างหน้าพวกเขาจนกว่าแสงยามเช้าจะให้พวกเขาได้เห็นสภาพแวดล้อมและอาจบอกได้ว่าพวกเขาได้ลอยมาถึงไหนแล้วตั้งแต่พวกเขาออกจากท่างานนั้น ไม่แปลกเลยที่พวกเขา “ตั้งหน้าคอยเวลารุ่งเช้า!”

ข้อ 30 และ 31: “และขณะที่พวกเขาละสัจจะหนีออกจากเรือ เมื่อพวกเขาได้หย่อนเรือเล็กลงในทะเลแล้ว โดยทำที่เหมือนกับว่าพวกเขาจะทอดสมอจากหัวเรือ เปาโลได้กล่าวแก่นายร้อยและพวกทหารว่า “ยกเว้นคนเหล่านี้คงอยู่ในเรือ ท่านทั้งหลายจะรอดไม่ได้เลย”

“พวกกะลาสี” แน่ใจว่าเป็นพวกมืออาชีพแห่งท้องทะเลที่ควบคุมเรือลำนั้น ในข้อ 16 เราถูกบอกว่าคุณเขาเอาเรือเล็กขึ้นมาบนเรือใหญ่อย่างยากลำบาก บัดนี้ชาวเรือเหล่านี้ตั้งใจที่จะหย่อนเรือเล็กในทะเลและป็นขึ้นไปในมันโดยแสวงหาที่จะทอดสมอ “จากหัวเรือ” อันเป็นการทำให้เรืออยู่กับที่และปลอดภัยมากขึ้น พอเข้าไปในเรือเล็กแล้ว พวกเขา ก็จะสละเรือใหญ่และมุ่งหน้าเข้าฝั่ง โดยปล่อยให้ผู้โดยสารเหล่านั้นหาทางเอาตัวรอดเอง

แต่เปาโลทราบดีว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น และเขากล่าวแก่นายร้อยผู้นั้นและพวกทหารว่า “ยกเว้นคนเหล่านี้คงอยู่ในเรือ ท่านทั้งหลายจะรอดไม่ได้เลย” นั่นคือ ชาวเรือเหล่านี้มีความจำเป็นต่อการบังคับเรือนั้นเพิ่มเติม จำเป็นที่พวกเขาต้องอยู่ต่อบนเรือเพราะว่านายร้อยผู้นั้นและคนของเขาไม่มีคุณสมบัติที่จะบังคับเรือและนำมันเข้าใกล้ฝั่งได้ พระเจ้าทรงสัญญาแล้วว่าทุกคนบนเรือจะมีชีวิตรอด แต่เปาโลตระหนักว่าชาวเรือเหล่านี้เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้เพื่อเป็นวิธีที่จะช่วยทุกคนให้รอดชีวิต

ความเชื่อที่ว่าพระเจ้าทรงประสงค์แสดงความเมตตาต่อเรา ว่าพระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด ไม่ได้นำเราให้นั่งอยู่เฉยๆ ไม่มีสักสิ่งเดียวที่เราทำได้ที่จะเพิ่มเข้ากับความปลอดภัยของพระเจ้า แต่พระองค์ทรงช่วยให้รอดเฉพาะคนเหล่านั้นที่รับพระเยซูคริสต์เจ้าด้วยความเชื่อ ผมเชื่อในอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้า ผมเชื่อในการทรงเลือกและการลิขิตล่วงหน้า แต่ผมก็เชื่อในเจตจำนงเสรีของมนุษย์เช่นกัน มันไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าที่ผู้ใดควรพินาศ แต่ที่ทุกคนควรมาสู่การกลับใจใหม่ อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่ทุกคนจะมา คนมากมายปฏิเสธที่จะฟังเสียงของพระเจ้า พวกเขาปฏิเสธที่จะกลับใจใหม่และเชื่อข่าวประเสริฐ

เปาโลตระหนักถึงการที่พระเจ้าทรงใช้ชาวเรือเหล่านั้นเพื่อทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ และเขาทำให้นายร้อยผู้นั้นและพวกทหารเชื่อว่าถ้าชาวเรือเหล่านั้นไม่อยู่ต่อในเรือ นายร้อย คนของเขา และพวกนักโทษก็ไม่สามารถไปถึงความปลอดภัยได้ ชาวเรือเหล่านี้มีความจำเป็นต่อสวัสดิภาพของทุกคนที่เกี่ยวข้อง

ข้อ 32: “แล้วพวกทหารจึงตัดทิ้งบรรดาเชือกของเรือเล็ก และปล่อยเรือเล็กนั้นให้หลุดลอยไป”

ก่อนที่พวกเขาจะหย่อนเรือเล็กและป็นเข้าไปในมัน พวกทหารก็ลงมือตามคำเตือนของเปาโล พวกเขาจับตัดเชือกที่ผูกเรือเล็กนั้นไว้ และปล่อยให้มันร่วงลงทะเลและลอยหายไปในความมืด ดังนั้นพวกเขาเรือจึงต้องจำใจลงแรงเพื่อประโยชน์สุขของทุกคน เพราะว่าถ้าพวกเขาไม่นำเรือเข้าใกล้ฝั่ง พวกเขาเองก็จะพินาศพร้อมกับผู้โดยสารคนอื่นๆ

ข้อ 33 และ 34: “และขณะจวนรุ่งเช้า เปาโลก็วิงวอนพวกเขาทุกคนให้รับประทานอาหาร โดยกล่าวว่า “วันนี้เป็นวันที่สิบสี่ที่ท่านทั้งหลายได้รอคอยและอดอาหารอย่างต่อเนื่อง โดยมิได้รับประทานอะไรเลย เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลายให้รับประทานอาหารเสียบ้าง ด้วยว่านี่ก็เพื่อสุขภาพของพวกท่าน เพราะว่าจะไม่มีเส้นผมสักเส้นเดียวตกจากศีรษะของผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน”

“ขณะจวนรุ่งเช้า”-ขณะที่ยังไม่สว่างพอที่ชายเหล่านั้นจะมองเห็นว่าพวกเขาควรทำอะไรและพวกเขาควรใช้ขั้นตอนใดบ้างเพื่อจะไปถึงฝั่ง เปาโลก็ก้าวเข้ามาในช่วงเวลารอคอยนั้นพร้อมกับข้อเสนอแนะที่เหมาะสมตลอดหลายวันหลายคืนที่เรือนั้นถูกถาโถมโดยลมและคลื่น คนเหล่านั้นที่อยู่บนเรือไม่ได้กินอะไรเลย ถึงเวลาแล้วที่พวกเขาต้องรับประทานอาหาร เพราะว่ายังมีเวลามากถ้าบารอคอยอยู่เบื้องหน้าและพวกเขาจะต้องการเรี่ยวแรงทั้งหมดที่มีเพื่อไปถึงฝั่งอย่างปลอดภัย นอกจากนี้ เนื่องจากพวกเขาไม่รู้ว่พวกเขากำลังเข้าใกล้แผ่นดินใด จึงไม่มีทางทราบว่าจะพบเจอกับอะไรเมื่อพวกเขาขึ้นบก ดังนั้น “เปาโลก็วิงวอนพวกเขาทุกคนให้รับประทานอาหาร”

“Meat” (อาหาร) ในกรณีนี้หมายถึงอาหารธรรมดา ไม่ได้เจาะจงว่าเป็น “เนื้อสัตว์” แต่เป็นอาหารใดก็ได้ที่บำรุงร่างกาย ในข้อ 35 “ขนมปัง” ถูกกล่าวถึง ผ่านมาสิบสี่วันแล้วตั้งแต่คนเหล่านั้นที่อยู่บนเรือได้กินอาหารปกติ และมีเหตุผลที่จะเชื่อว่าความกระวนกระวายใจแห่งวันเหล่านั้นเริ่มส่งผลเสียต่อเรี่ยวแรงฝ่ายร่างกายของพวกเขาแล้ว เปาโลกำลังให้คำแนะนำที่ดี พวกเขาต้องการอาหารอย่างแน่นอน

“จะไม่มีเส้นผมสักเส้นเดียวตกจากศีรษะของผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน” ช่างเป็นคำพูดที่ชวนให้อุ่นใจหลังจากสิ่งที่พวกเขาได้ประสบมา! ไม่มีเส้นผมสักเส้นเดียวบนศีรษะของพวกเขาจะเสียไป กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลเตือนความจำพวกเขาว่าพวกเขาต้องการอาหารหลังจากสองสัปดาห์แห่งการอดอาหาร และจากนั้นเขาแยกเหตุผลกับพวกเขาโดยให้ความมั่นใจพวกเขาว่าพวกเขาไม่จำเป็นต้องกระวนกระวายใจอีกต่อไป ชีวิตของพวกเขาจะถูกช่วยให้รอด-ว่าที่จริง พวกเขาจะไม่เสียแม้ผมสักเส้นเดียว!

นี่เป็นสำนวนที่ปกติธรรมดา และเป็นเพียงการให้ความมั่นใจว่าคนๆหนึ่งจะปลอดภัยอย่างสมบูรณ์เมื่อผู้คนช่วยชีวิตโยนาธานให้พ้นจากพระพิโรธของกษัตริย์ซาอูล พวกเขาก็กล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เส้นผมของท่านสักเส้นหนึ่งจะไม่ตกถึงดินฉันนั้น เพราะในวันนี้ท่านได้กระทำศึกด้วยกันกับพระเจ้า” ดังนั้นกองทหารได้ไถโยนาธานไว้ เพื่อท่านไม่ถึงแก่ความตาย” (1 ซมอ. 14:45)

กษัตริย์ซาโลมอนกล่าวแก่อาโดเนียห์ว่า “ถ้าเขาจะสำแดงตัวว่าเป็นคนที่มีคุณค่า ผมสักเส้นเดียวของ เขาจะไม่ตกลงยังพื้นดิน แต่ถ้าพบความช่วยอยู่ในตัวเขา เขาจะต้องถึงแก่ความตาย” (1 พงศกษัตริย์ 1:52)

เปาโลใช้สำนวนที่คุ้นเคยเพื่อรับประกันชายเหล่านั้นที่อยู่บนเรือว่าพวกเขาจะไม่เพียงหนีพ้นความมรณาเท่านั้น แต่จะหนีพ้นโดยไม่ได้รับบาดเจ็บใดๆเลย ดังนั้นพวกเขาจึงควรได้รับกำลังใจ เลิกวิตกกังวลและกระวนกระวายใจ และรับประทานอาหารเพื่อที่จะมีแรงสำหรับสิ่งใดก็ตามที่รออยู่ข้างหน้า

ข้อ 35 และ 36: “และเมื่อเปาโลกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงหยิบขนมปัง และขอบพระคุณพระเจ้าต่อหน้าพวกเขาทุกคน และเมื่อท่านหักขนมปังนั้นแล้ว ท่านก็เริ่มรับประทาน แล้วพวกเขาทุกคนก็มีกำลังใจที่ดี และพวกเขาได้รับประทานอาหารบ้างด้วย”

เปาโลอยู่ต่อหน้าคนมากมายที่ไม่ได้เป็นคริสเตียน เนื่องจากเขาเป็นยิวที่เคร่งครัดก่อนเขากลับใจรับเชื่อ มันจึงสมเหตุสมผลที่จะสันนิษฐานว่าธรรมเนียมปฏิบัติของเขาคือการขอบพระคุณเมื่อถึงเวลารับประทานอาหาร แน่แน่นอนว่าตั้งแต่ประสบการณ์ของเขากับพระเยซูบนถนนเมืองดามัสกัส เขาก็ขอบพระคุณมาตลอด ไม่ใช่แค่ที่โต๊ะกินข้าว แต่ “ในทุกสิ่ง” (1 ธส. 5:18) ในกรณีนี้ เขาหยิบขนมปังอย่างใจเย็น ถวายคำขอบพระคุณแต่พระเจ้าสำหรับอาหารนั้น หักขนมปังและเริ่มรับประทาน

อัครทูตเปาโล ทั้งๆที่มีความกระตือรือร้นและความตั้งใจแน่วแน่ เป็นชายที่ถ่อมใจคนหนึ่ง-ผู้รับใช้ของพระเจ้า ทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์ เขาไม่รับความดีความชอบเลยสำหรับสิ่งใดที่ถูกต้องทำสำเร็จในงานรับใช้ของเขา ถึงแม้ว่าเขานำข่าวประเสริฐไปประกาศทั่วทุกหนทุกแห่งก็ตาม การพูดถึงตัวเองของเขาปกติแล้วเป็นการประกาศว่าตัวเขาเองเป็นคนบาปตัวเอก หรือจนถึงขั้นให้เห็นข้อเท็จจริงที่ว่าเขาดำเนินชีวิตเป็นแบบอย่างต่อหน้าคนเหล่านั้นที่เขาเทศนาให้ฟัง เขาได้เตือนชาวเรือเหล่านี้แล้วว่าความยุ่งยากรออยู่ข้างหน้าถ้าพวกเขาแล่นเรือออกจากท่างานั้น และพวกเขาได้เลือกที่จะไม่ฟังคำเตือนของเขา ความยุ่งยากได้มา อย่างที่เขากล่าวแล้วว่า มันจะมา แต่พวกเขาจะถูกนำไปถึงฝั่งอย่างปลอดภัยหลังจากฝ่าพายุนี้ไป เปาโลบอกพวกเขาอย่างชัดเจนแล้วว่าความมั่นใจของเขาเรื่องการช่วยให้พ้นมาจาก “ทูตสวรรค์ของพระเจ้า” และว่าการรอดพ้นของทั้งลูกเรือและผู้โดยสารทั้งหมดเป็นมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า ดังที่ถูกต้องแสดงให้เห็นโดยการที่เขาถวายคำขอบพระคุณสำหรับอาหารนั้นก่อนที่เขาจะรับประทานมัน แน่แน่นอนว่าคำพยานเช่นนั้นเป็นที่เข้าใจดีแก่คนเหล่านั้นที่อยู่กับเขา!

เราพบว่าพระเยซูทรงวางแบบอย่างเช่นนั้นตอนเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้น เมื่อพระองค์ “ทรงสั่งให้ประชาชนนั่งลงบนหญ้า และทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้น และทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ พระองค์ทรงขอบพระคุณ และหัก และส่งขนมปังเหล่านั้นให้พวกสาวกของพระองค์ และพวกสาวกก็แจกให้ประชาชน” (มธ. 14:19)

“แล้วพวกเขาทุกคนก็มีกำลังใจที่ดี” ผมอยากจริงๆว่าเราเริ่มที่จะเห็นภาพแล้วใหม่ว่าชายเหล่านี้รู้สึกอย่างไรเมื่อพวกเขาเชื่อคำพูดของเปาโลและเชื่อคำรับประกันของเขาเรื่องความปลอดภัย? ตลอดสองสัปดาห์พวกเขาไม่รู้ว่าจะตากรรมของพวกเขาก็คจะเป็นเช่นไร บัดนี้พวกเขากำลังเข้าใกล้แผ่นดินแล้ว การช่วยให้พ้นและความปลอดภัยถูกสัญญาไว้ และตัวอย่างของเปาโลต่อหน้าพวกเขาก็เพิ่มเข้ากับความมั่นใจนั้น ดังนั้นพวกเขาจึงมีความกล้าอีกครั้งและร่วมกับเขาในการรับประทานอาหาร

ข้อ 37: “และพวกเราทุกคนที่อยู่ในเรือนั้นรวมสองร้อยเจ็ดสิบหกคน”

ในที่นี้ลูกาบอกเราถึงจำนวนที่แน่ชัดของผู้คนบนเรือนั้น “สองร้อยเจ็ดสิบหกคน”-เป็นจำนวนคนที่เยอะมากสำหรับเรือสมัยโบราณลำหนึ่ง ผู้เขียนท่านนี้ไม่กล่าวถึงรายละเอียดหลายอย่าง ผมแน่ใจ-แต่เหมือนกับที่ยอห์นกล่าวถึงสิ่งเหล่านั้นที่พระเยซูตรัสและกระทำ หากพวกมันถูกบันทึกไว้ทุกเรื่อง โลกก็คงจุกจิกสี่อเหล่านั้นที่จะถูกเขียนไว้ไม่ได้ทั้งหมด (ยอห์น 21:25) นี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับอัครทูตเปาโลและรายละเอียดเกี่ยวกับงานรับใช้ของเขา ลูกาให้โครงร่างที่จำเป็นของการเดินทางนี้ และปล่อยให้เรารจินตนาการเองเกี่ยวกับความสับสนและความสิ้นหวังที่คงเกิดกับผู้คนบนเรือในระหว่างพายุนี้ จากคนกว่าสองร้อยเจ็ดสิบคนนั้นบนเรือ เฉพาะคนเหล่านั้นที่เป็นผู้เชื่อคงจะมีความมั่นใจอยู่บ้างที่จะรักษาสมดุลความคิดและความรู้สึกต่างๆของ

พวกเขา แม้แต่พวกเขาชาวเรือผู้เชี่ยวชาญภายใต้สภาพการณ์เหล่านั้นก็ยังไม่พบว่าคุณสมบัติและความชำนาญของตนแทบไม่ช่วยให้สบายใจเลย มนุษย์ที่ปราศจากพระเจ้าก็ไม่มี ความมั่นใจในเรื่องใดๆเลยนอกจากหายนะ และเมื่อถูกพามาเจอกับลมและคลื่นซึ่งถูกควบคุมโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าเท่านั้น มนุษย์ก็ถูกลดระดับมาสู่สภาวะแห่งความสิ้นหวังอันน่าสังเวชจริงๆ สิบสี่วันและสิบสี่คืนในพายุนั้นคงทำให้คนเหล่านั้นบางคนเป็นบ้าได้ง่ายๆ และทำให้บางคนอับจนสิ้นหวัง ความพยายามจำละหวั่นที่จะควบคุมเรือที่นั่นคงเป็นเครื่องหมายของชาวเรือมืออาชีพเหล่านั้น มีนักโทษคนอื่นๆบนเรือที่รู้สึกว่าคุณตกอยู่ในมือของโชคชะตา-เพื่อว่าเรือที่นั่นถูกทำลายในพายุ นั้น พวกเขาก็อาจมีโอกาสลอยขึ้นฝั่งที่ไหนสักแห่งและได้รับอิสรภาพของตนได้ หรือถ้าเรือที่นั่นรอดไปถึงท่า พวกเขาก็คงต้องถูกตัดสินโทษ รับโทษในคุกจนครบ หรืออาจถูกประหารชีวิต แล้วแต่กรณี การรวมอารมณ์ทั้งหมดนั้นที่มีอยู่ท่ามกลางผู้คนจำนวนมากขนาดนั้นภายใต้สภาวะตึงเครียดมหาศาลเช่นนั้นคงทำให้เราจินตนาการไม่ออกจริงๆ!

ข้อ 38 และ 39: “และเมื่อพวกเขาได้รับประทานอาหารอิ่มแล้ว พวกเขาก็ทำให้เรือเบาขึ้น และโยนข้าวสาลีทิ้งเสียในทะเล และเมื่อถึงเวลาเช้าแล้ว พวกเขาก็ไม่รู้จักแผ่นดินนั้น แต่พวกเขาได้ค้นพบอ่าวแห่งหนึ่งที่มีชายฝั่ง ซึ่งพวกเขาตั้งใจว่า ถ้าเป็นไปได้ จะให้เรือเข้าเกยชายฝั่งนั้น”

พอพวกเขากินอิ่ม มันก็คงสว่างแล้วและลูกเรือก็เริ่มเตรียมเรือให้พร้อมเข้าฝั่ง “พวกเขาก็ทำให้เรือเบาขึ้น” ในข้อ 18 พวกเขาทำให้เรือเบาขึ้นแล้วโดยการโยนของไม่จำเป็นทิ้งทะเล ในข้อ 19 พวกผู้โดยสารและลูกเรือช่วยกันโยน “เครื่องใช้” ของเรือทิ้งไป คือชิ้นส่วนของเรือซึ่งพวกเขาไม่ต้องมีก็ได้ คราวนี้ในความพยายามครั้งสุดท้ายที่จะไปถึงฝั่งพวกเขา “โยนข้าวสาลีทิ้งเสียในทะเล” เนื่องจากนี่เป็นเรือของอียิปต์ที่แล่นไปยังประเทศอิตาลีพร้อมกับข้าวสาลีที่บรรทุกมา ข้าวสาลีนั้นจึงถูกเก็บไว้จนถึงตอนนี้-โดยหวังว่าจะขึ้นฝั่งอย่างปลอดภัยและนำส่งมัน นี่คือน้ำเงินที่ทำเงิน ซึ่งต้องถูกนำส่งในกรุงโรม และเป็นที่เข้าใจได้ว่ามันคงเป็นสิ่งสุดท้ายที่จะถูกโยนทิ้งในทะเล แต่โดยการโยนทิ้งสิ่งทีี่ถ่วงมากนี้ พวกเขาก็อาจทำให้เรือเบาขึ้นอย่างมากและอาจเสี่ยงน้อยลงในการเข้าไปใกล้แนวชายฝั่งที่พวกเขาไม่คุ้นเคย ชายฝั่งที่อาจเป็นอันตรายต่อการเดินเรือเพราะน้ำตื้น

“เมื่อถึงเวลาเช้าแล้ว พวกเขาก็ไม่รู้จักแผ่นดินนั้น” แม้สว่างแล้วพวกเขาก็ดูไม่ออกถึงจุดเด่นที่คุ้นเคยบนแผ่นดินนั้น ไม่มีอะไรจะบอกพวกเขาเกี่ยวกับแนวชายฝั่งที่พวกเขากำลังจะขึ้นบก ชาวเรือที่เก่งๆย่อมรู้จักเส้นทางเหล่านั้นที่ไร้ร่องรอยที่เขาแล่นเรือข้ามน้ำเหล่านั้น แต่ชายเหล่านั้นจนถึงบัดนี้ไม่สามารถที่จะแล่นเรือในเส้นทางเหล่านั้นที่พวกเขาคุ้นเคย ตลอดสองสัปดาห์เรือนี้ถูกลมและคลื่นพัดไปตามใจชอบ ความมืดได้บังบังเครื่องหมายทุกอย่างที่ชายเหล่านี้จะใช้นำทางได้ การเข้าไปใกล้จนมองเห็นแผ่นดินโดยไม่รู้ว่าคุณมาทางไหนแล้ว พวกเขาอาจจำส่วนนี้ของแนวชายฝั่งได้โดยอาศัยลักษณะบางอย่างที่คุ้นเคย-และพวกเขามองไม่เห็นอะไรเลยที่จะบอกใบ้พวกเขาได้ถึงท่าเลที่ตั้งที่พายุได้พัดพาพวกเขาให้มาถึง

“พวกเขาได้ค้นพบอ่าวแห่งหนึ่งที่มีชายฝั่ง” เห็นได้ชัดว่านี่คืออ่าวลิกเข้าข้างในจากทะเลนั้นซึ่งเดินเรือเข้าไปได้ และภาษานี้ก็คงบ่งบอกว่า “ชายฝั่ง” ตรงนี้มีลักษณะราบเรียบมากกว่าเต็มไปด้วยโขดหิน ดูเหมือนว่า

มันเป็นจุดขึ้นบกที่ปลอดภัยกว่าแนวชายฝั่ง ดังนั้นชาวเรือเหล่านั้นจึง “ตั้งใจว่า ถ้าเป็นไปได้ จะให้เรือเข้าเกยชายฝั่งนั้น”

ข้อ 40 และ 41: “และเมื่อพวกเขาเอาสมอเหล่านั้นขึ้นมาแล้ว พวกเขาก็ปล่อยให้ตัวเองถูกทะเลพัดไป และแก้เชือกทั้งหลายที่มัดทางเสือ และชักใบหัวเรือขึ้นให้กินลม และแล่นตรงเข้าไปหาชายฝั่ง และเมื่อลงไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งทะเลสองแห่งมาบรรจบกัน พวกเขาก็ทำให้เรื่อนั้นเกยดิน และหัวเรือติดแน่น และขยับออกไม่ได้ แต่ท้ายเรื่อนั้นก็แตกออกด้วยความรุนแรงของคลื่นทั้งหลาย”

“เมื่อพวกเขาเอาสมอเหล่านั้นขึ้นมาแล้ว...” มีสมอหนักๆนี้อยู่สี่ตัว (ข้อ 29) ซึ่งเป็นตัวช่วยตรึงเรือไว้ในน้ำซึ่งลึกลับห่าแพ้อ่อม มีอุปกรณ์หนักอื่นๆ และมีผู้เสนอแนะว่าแทนที่จะดึงพวกมันกลับขึ้นมาในเรือ พวกชาวเรือตัดเชือกเหล่านั้นและทิ้งสมอเหล่านั้นไว้ในทะเล หลังจากเอาของหนักๆออกไปให้เยอะที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้ว ดูเหมือนว่าพวกเขาไม่น่าจะเพิ่มน้ำหนักของสมอเหล่านั้นเข้ามาอีก ไม่ว่าน่าจะเป็นอย่างไร “พวกเขาก็ปล่อยให้ตัวเองถูกทะเลพัดไป” -ไม่ใช่สมอเพื่อตรึงตำแหน่งของพวกเขาอีกต่อไปแล้ว

พวกเขา “แก้เชือกทั้งหลายที่มัดทางเสือ” ทางเสือคือส่วนที่บังคับทิศทางเรือ และ “เชือก” เหล่านั้นคือเชือกที่ใช้มัดทางเสือเหล่านั้นให้ติดกับด้านข้างของเรือหรือยกออกมาจากน้ำในกรณีที่มีพายุรุนแรงแบบที่พวกเขาเพิ่งเจอมา ทางเสือเหล่านั้นไร้ประโยชน์มาตลอดในพายุนั้น เรื่อนั้นไม่สามารถถูกบังคับทิศทางได้เมื่อเจอกับลมและคลื่นเหล่านั้น และทางเสือเหล่านั้นได้ถูกผูกไว้เพื่อป้องกันไม่ให้พวกมันแตกหักขณะที่เรือถูกซัดไปมา

จากนั้นพวกลูกเรือจึง “ชักใบหัวเรือขึ้นให้กินลม และแล่นตรงเข้าไปหาชายฝั่ง” ใบหัวเรือได้ถูกลดต่ำลงเมื่อพวกเขาเห็นว่าพายุนั้น ไม่ใช่พวกชาวเรือ จะควบคุมเรื่อนั้น (ข้อ 17) แต่บัดนี้มันถูกชักขึ้น “ให้กินลม” และเรื่อนั้นถูกชักใบให้เข้าหาชายฝั่งนั้น แต่ความคืบหน้าก็สะดุดในไม่ช้า

“เมื่อลงไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งทะเลสองแห่งมาบรรจบกัน พวกเขาก็ทำให้เรื่อนั้นเกยดิน” สถานที่ที่ “ทะเลสองแห่งมาบรรจบกัน” คือสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งกระแส น้ำทรงพลังสองสายมาบรรจบและเอ่อล้น ดังนั้นเมื่อถูกซัดทั้งสองด้านโดยทะเลนั้น สันดอนทรายขนาดมหึมาจึงถูกก่อตัวขึ้น-คล้ายๆกับคอคอด แต่ไม่ปรากฏให้เห็นเหนือน้ำ พายุนั้นยังไม่ลดกำลังลง และฝนและหมอกก็คงช่วยบดบังทัศนวิสัย ถึงแม้หากว่าสันดอนทรายนั้นได้โผล่พ้นขึ้นมาเหนือน้ำทะเลก็ตาม เรื่อนั้นซึ่งถูกลมซัด จึงมุ่งตรงเข้าหาสิ่งกีดขวางนั้นและ “หัวเรือติดแน่น”

หัวเรือปักเข้าไปในสันดอนทรายนั้นและ “ขยับออกไม่ได้” ขณะที่ “ท้ายเรื่อนั้นก็แตกออกด้วยความรุนแรงของคลื่นทั้งหลาย” พร้อมกับส่วนหน้าของเรื่อนั้นฝังแน่นในสันดอนทราย ท้ายเรือถูกกระแทกด้วยคลื่นยักษ์ขณะที่ลมพัดกระหน่ำทะเลให้คลื่นต่อไป หลังจากฝ่าพายุมาตลอดสองสัปดาห์ เรื่อนั้นก็ทนแรงกระแทกของคลื่นไม่ไหวอีกต่อไป และมันก็เริ่มแตกเป็นเสี่ยงๆ เมื่อนั้นจึงประจักษ์ชัดว่าถ้าจะไปถึงฝั่ง พวกเขาก็ต้องใช้วิธีอื่นที่ไม่ใช่เรือ

ข้อ 42 และ 43: “และคำแนะนำของพวกทหารคือให้ข่านักโทษทั้งหลายเสีย เกรงว่าคนหนึ่งคนใดในพวกเขาจะว่ายน้ำออกไปและหลบหนีไปได้ แต่นายร้อย ซึ่งประสงค์ที่จะช่วยเปาโลให้รอด ได้ห้ามพวกทหารจากจุดประสงค์ของพวกเขา และสั่งว่าคนเหล่านั้นซึ่งว่ายน้ำเป็นควรทิ้งตัวลงไปในทะเลก่อน และไปให้ถึงฝั่ง”

“คำแนะนำของพวกทหารคือให้ฆ่านักโทษทั้งหลายเสีย” คนพวกนี้เป็นทหารโรม และโรมไม่ได้ขึ้นชื่อเรื่องความเมตตา การปกครองของโรมันที่ทารุณ และมาตรการต่างๆที่ทารุณก็ถูกใช้เพื่อผดุงไว้ซึ่งการปกครองนั้น ถ้าทหารเหล่านั้นที่ถูกส่งมาพร้อมกับนายร้อยผู้นั้นเพื่ออารักขาพวกนักโทษปล่อยให้พวกนักโทษหนีไปได้ พวกเขาก็คงต้องชดใช้ด้วยชีวิตของตน เนื่องจากพวกผู้โดยสารต้องว่ายน้ำเข้าฝั่ง คงเป็นไปได้ที่พวกนักโทษจะฝ่าทะเลพายุคลื่นนี้ไปได้ถ้าพวกเขาถูกใส่เครื่องจองจำหรือถูกล่ามโซ่อยู่ ดังนั้นพวกเขาจึงต้องถูกปล่อยให้เป็นอิสระ พวกเขาบางคน ซึ่งเหมือนกับอัครทูตเปาโล อาจไม่พยายามที่จะหลบหนี แต่อิสรภาพของการไปถึงฝั่งแถบมีฝนและหมอกกำบัง คงจะเป็นโอกาสแสนวิเศษสำหรับคนเหล่านั้นที่เลือกใช้ออกาสนี้เพื่อจะหนี การลงใจนี้คงจะมหาศาล เพราะว่าสำหรับนักโทษที่หลบหนีไปได้ทุกคน ทหารโรมแต่ละคนจะต้องชดใช้ด้วยชีวิตของตน ความคิดของพวกเขาก็คือทำให้การหลบหนีเป็นไปได้-โดยการฆ่าคนเหล่านั้นที่อาจพยายามหลบหนี!

เราต้องยอมรับว่า การหลบหนีคงจะเป็นเรื่องยากแม้หลังจากที่พวกเขาไปถึงฝั่งแล้ว แต่ทหารเหล่านี้ชินแล้วกับความโหดร้ายทารุณในการรับมือกับพวกนักโทษ และเนื่องจากโรมปกครองโลกสมัยนั้น เฉพาะชาวโรมเท่านั้นที่สมควรได้รับความเมตตา ดังนั้นข้อเสนอแนะนี้จึงขัดต่อความยุติธรรมของมนุษย์และกฎหมายอันเหมาะสมทั้งปวง

“แต่นายร้อย ซึ่งประสงค์ที่จะช่วยเปาโลให้รอด ได้ห้ามพวกทหารจากจุดประสงค์ของพวกเขา” นายร้อยผู้นี้มีนิสัยที่แตกต่างจากทหารโรมปกติหรือไม่? หรือว่าเขาดูออกว่าในอัครทูตผู้นี้มีบางสิ่งที่ใกล้เคียงกับผู้วิเศษ? เขาไม่เชื่อในพระเจ้าของเปาโล แต่เขาเชื่อในสติปัญญาของเปาโลโดยไม่ต้องสงสัย แน่แน่นอนว่าเขาวางใจเปาโล เพราะว่าในวันถัดมาหลังจากที่พวกเขาเล่นเรือออกจากเมืองซีซารียา เขาก็อนุญาตให้เปาโลไปขึ้นฝั่งที่เมืองไซดอนเพื่อได้รับความบรรเทาใจและเยี่ยมเยียนเพื่อนฝูงได้ นายร้อยผู้นี้ได้เชือกกับตันและเจ้าของเรือลำนั้น แทนที่จะใส่ใจฟังคำเตือนของเปาโลที่ทำงานนั้น-โดยอาจคิดว่าคนของพระเจ้าผู้นี้คงบ้าไปแล้วที่พยายามบอกนักเดินเรือมืออาชีพว่าจะต้องบังคับเรืออย่างไร แต่คำเตือนของอัครทูตผู้นี้ถูกต้องแล้ว และผมไม่สงสัยเลยว่าตลอดพายุคลื่นนี้ เมื่อคนอื่นๆกำลังสิ้นหวังและพร้อมที่จะยอมแพ้ เปาโลยังมีความใจเย็นและความมั่นใจอยู่เหมือนเดิมซึ่งมีแต่ผู้ที่เดินกับพระเจ้าอย่างใกล้ชิดเท่านั้นจะมีได้ นายร้อยผู้นี้ได้สังเกตเห็นสิ่งนี้เช่นกัน ดังนั้นไม่ว่าเหตุผลของเขาจะเป็นอะไรก็ตามในการเต็มใจที่จะช่วยชีวิตเปาโล เราสันนิษฐานได้อย่างปลอดภัยว่าอัครทูตท่านนี้คงทำให้ข้าราชการโรมผู้นี้เกิดความเห็นอกเห็นใจบางอย่าง คือความเห็นอกเห็นใจที่ทำให้เขายับยั้งพวกทหารในความปรารถนาของพวกเขาก็จะฆ่าพวกนักโทษ

จงสังเกตด้วยว่านี่ก็เพราะเห็นแก่เปาโล พระวาระของพระเจ้าประกาศว่า “เมื่อทางทั้งหลายของมนุษย์เป็นที่พ้อพระทัยพระเยโฮวาห์ แม้แต่บรรดาศัตรูของเขานั้นพระองค์ก็ทรงกระทำให้อยู่อย่างสันติกับเขาได้” (สภษ. 16:7) ทางทั้งหลายของเปาโลเป็นที่พ้อพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า และเพราะเขา คนไม่เชื่อเหล่านั้นจึงได้รับการไว้ชีวิต พระเจ้าทรงสำแดงความเมตตาต่อเหล่าคนชั่วในการไว้ชีวิตลูกๆของพระองค์เอง เพราะว่ามิใช่เชื่อคนอื่นๆที่กำลังเดินทางไปกับเปาโลด้วย เรามีความจริงของพระคัมภีร์ตรงนี้ซึ่งบอกเราว่าชีวิตของผู้ชอบธรรมคนหนึ่งส่งผลต่อชีวิตของทุกคนที่มาติดต่อสัมพันธ์กับเขา พระเจ้าทรงสัญญาอับราฮัมว่าเมืองโสโดมจะไม่ถูกทำลายหากพระองค์ทรงพบแม้กระทั่งคนชอบธรรมสิบคนในเมืองนั้น (ปฐมก. 18:32)

โลกนี้ไม่ถูกทำลายจนสิ้นสูญเพราะผู้คนของพระเจ้าที่อาศัยอยู่ที่นี้ โศกนาฏกรรมถูกเลี่ยงไปบางครั้งในชุมชนหนึ่งเพราะคนชอบธรรมคนหนึ่งอาศัยอยู่ในชุมชนนั้น ผมเชื่อว่าในบางกรณียานพาหนะสาธารณะทั้งหลาย-เครื่องบิน รถประจำทาง รถไฟ-ถูกพิทักษ์รักษาจากการถูกทำลายเพราะผู้รับใช้หรือมิชชันนารีของพระเจ้าโดยสารพาหนะเหล่านั้น ลูกของพระเจ้าไม่อาจถูกฆ่าตายโดยที่พระเจ้าไม่ทรงอนุญาต และพระพรทั้งหลายมักถูกถ่ายทอดให้แก่ทั้งครอบครัวเพราะคนชอบธรรมคนหนึ่งในครอบครัวนั้น

ผมประสบกับเรื่องนี้ในชีวิตของผมเอง ผมจะไม่มีวันหยุดขอบคุณพระเจ้าสำหรับพี่สาวคนหนึ่งในครอบครัวของผมที่เป็นลูกที่บังเกิดใหม่คนหนึ่งของพระเจ้า-คนเดียวที่ได้รับความรอดในครอบครัว มีลูกๆแปดคน รวมแม่และพ่อของผมเป็นทั้งหมดสิบคน และจากสิบคนนี้มีเพียงพี่สาวคนเดียวที่รู้จักพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดในตอนนั้น แต่เธออธิษฐาน-และหลังจากหลายปีพระเจ้าก็ทรงช่วยผมให้รอด! จากนั้นหลังจากการกลับใจเชื่อของผม สมาชิกคนอื่นๆที่เหลือทุกคนในครอบครัวของเราก็ได้รับความรอด ทีละคนและใช้เวลาสักระยะหนึ่ง ผมรู้ว่าพระคุณของพระเจ้าช่วยผมให้รอด ผมรู้ว่าพระเจ้าทรงช่วยผมให้รอดเพราะเห็นแก่พระเยซู แต่หากไม่เป็นเพราะคำอธิษฐานของพี่สาวคริสเตียนของผม ผมก็คงไม่มีทางถูกพื่อใจจนยอมจำนนชีวิตของผม แต่พระเยซู ดังนั้นท่านผู้อ่านที่รัก ถ้าคุณเป็นสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวที่มีแค่ผู้เชื่อเพียงคนเดียว จงขอบคุณพระเจ้าสำหรับเรื่องนี้ เพราะไม่ว่าคุณจะทราบหรือไม่ คนๆนั้นกำลังอธิษฐานเพื่อความรอดของคุณอยู่

พระเจ้าทรงสัญญาเรื่องความรอดของทั้งครอบครัว แต่เราต้องต้อนรับพระเยซูเพื่อที่จะได้รับความรอด ดังนั้นหากคุณรู้สึกว่าการพระผู้ช่วยให้รอด ผมก็ขอเตือนความจำคุณว่าวันนี้เป็นวันแห่งความรอด บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ พຽຽນนี้อาจสายเกินไป!

นายร้อยผู้นี้ “สั่งว่าคนเหล่านั้นซึ่งว่ายน้ำเป็นควรทิ้งตัวลงไปในทะเลก่อน” ทุกคนที่อยู่บนเรือนั้นที่ว่ายน้ำเป็นจะต้องโงนลงน้ำก่อน และว่ายน้ำเข้าฝั่ง จากนั้นคนที่จำต้องลอยคอเข้าฝั่งโดยใช้บางอย่างเพื่อพยุงตัวพวกเขาจะถูกหย่อนลงน้ำ

ข้อ 44: “และคนที่เหลือนั้น บ้างก็เกาะไม้กระดานไป และบ้างก็เกาะเศษชิ้นส่วนที่แตกออกของเรือลำนั้นไป และต่อมาพวกเขาได้หนีไปถึงฝั่งอย่างปลอดภัยกันหมดทุกคน”

พระเจ้าทรงสัญญาเปาโลแล้วว่าทุกคนบนเรือนั้นจะไปถึงแผ่นดินอย่างปลอดภัย ไม่มีผู้ใดจะเสียชีวิต จะไม่เกิดอันตรายใดๆต่อพวกนักโทษ ผู้โดยสารคนอื่นๆ หรือลูกเรือ พระสัญญานั้นถูกทำให้สำเร็จจริง เหมือนอย่างที่พระสัญญาต่างๆของพระเจ้าเป็นจริงเสมอ เมื่อผู้โดยสารเหล่านั้นที่ว่ายน้ำไม่เป็นเกาะไม้กระดานและชิ้นส่วนของเรือแน่น คือชิ้นส่วนที่เป็นไม้ซึ่งลอยบนน้ำทะเลได้ และลอยคอจากเรือไปถึงฝั่งอย่างปลอดภัย พวกเขาทุกคนรอดชีวิตจากการเป็นศพในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนเพราะการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์-ตัวอย่างอันโดดเด่นของการทรงดูแลของพระเจ้าที่มีแก่คนเป็นอันมากเพื่อที่จะช่วยคนๆหนึ่งที่เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าให้รอดชีวิต อัครทูตเปาโลได้ถูกออกแบบโดยพระเจ้าเพื่อประกาศข่าวประเสริฐในกรุงโรม และพระประสงค์ของพระเจ้าจะไม่มีทางถูกผันแปรได้

“ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ตั้งค่ายล้อมรอบบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และทรงช่วยเขาทั้งหลายให้รอดพ้น” (เพลงสดุดี 34:7) พระเจ้าของเราทรงเป็นพระเจ้าแห่งการอัศจรรย์ทั้งหลาย และพระองค์ทรงคิดค้น

วิธีต่างๆในการปกป้องคนของพระองค์ แม้ในยามที่มันเป็นไปได้ในความคิดของมนุษย์ พระเจ้าจะทรงทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จจริง พระองค์จะทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์ พระองค์จะทรงช่วยคนของพระองค์ให้รอดพ้นและปกป้องผู้คนของพระองค์ ผมขอกล่าวซ้ำสิ่งที่ผมกล่าวไปแล้วหลายครั้งก่อนหน้านี้: ผู้รับใช้ของพระเจ้าไม่มีวันถูกทำลายได้จนกว่าเขาเสร็จสิ้นภารกิจของเขาบนแผ่นดินโลกแล้ว! เมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้นพระเจ้าจึงทรงเรียกเขากลับบ้าน (อ่าน 2 ทิโมธี 4:6-8 สำหรับคำพยานสุดท้ายของเปาโล)

ในบทถัดไป-บทสุดท้ายในการศึกษาค้นคว้าหนังสือกิจการของเรา-เราจะเห็นว่าแม้กระทั่งภัยเรือแตกนี้ก็ยิ่งถวายเกียรติแด่พระเจ้าเมื่อเปาโลรับใช้บนเกาะเมลิด้าอันเป็นที่ซึ่งเหล่าผู้โดยสารของเรือนั้นขึ้นบก

บทที่ 28

28:1 และเมื่อพวกเขาถอดฟันแล้ว พวกเขาจึงทราบว่เกาะนั้นถูกเรียกว่า มอลตา

28:2 และพวกชาวป่านั้นแสดงความกรุณาแก่พวกเราเป็นอันมาก เพราะพวกเขาทำกองไฟ และต้อนรับพวกเราทุกคน เพราะเหตุฝนตกในขณะนั้น และเพราะเหตุความหนาว

28:3 และเมื่อเปาโลได้รวบรวมบรรดากิ่งไม้และมัดไว้แล้ว และวางพวกมันบนกองไฟนั้น มีงูพิษตัวหนึ่งออกมาจากความร้อนนั้น และกัดมือของท่านติดอยู่

28:4 และเมื่อพวกชาวป่านั้นเห็นงูพิษติดห้อยอยู่ที่มือของท่าน พวกเขาก็พูดกันในท่ามกลางพวกเขาว่า “คนนี้เป็นฆาตกรแน่นอน ผู้ซึ่ง ถึงแม้ว่าเขาได้ถอดฟันจากทะเลแล้ว แต่พระเจ้าทรงแก้แค้นไม่ยอมให้มีชีวิตอยู่”

28:5 และท่านได้สะบัดงูนั้นเข้าไปในกองไฟนั้น และไม่รู้สึกรถึงอันตรายใด ๆ เลย

28:6 อย่างไรก็ตามก็ดีพวกเขาคอยดูว่าท่านควรจะบวมขึ้น หรือล้มลงตายทันทีเมื่อไหร่ แต่หลังจากพวกเขาคอยดูอยู่ช้านานแล้ว และไม่เห็นอันตรายใด ๆ มายังท่าน พวกเขาก็เปลี่ยนใจของตนเอง และกล่าวว่าท่านเป็นพระ

28:7 ในตำบลเดียวกันนั้นมีบรรดาทรัพย์สินของเจ้าแห่งเกาะนั้นซึ่งชื่อของเขาชื่อ ปูบลิอุส ผู้ซึ่งได้ต้อนรับพวกเรา และให้ที่พักแก่พวกเราเป็นเวลาสามวันอย่างสุภาพ

28:8 และต่อมาบิดาของปูบลิอุสนั้นนอนป่วยอยู่ เป็นไข้และเป็นบิด ผู้ซึ่งเปาโลได้เข้าไป และอธิษฐาน และวางมือของท่านบนท่าน และรักษาท่านให้หาย

28:9 ดังนั้นเมื่อกระทำเช่นนี้แล้ว คนอื่น ๆ ด้วย ซึ่งมีโรคต่าง ๆ ในเกาะนั้น ได้มา และได้รับการรักษาให้หาย

28:10 ผู้ซึ่งได้ให้เกียรติแก่พวกเราหลายประการด้วย และเมื่อพวกเราจากไป พวกเขาได้นำบรรดาสิ่งของมาให้พวกเราตามความจำเป็น

28:11 และหลังจากสามเดือน พวกเราก็ออกเดินทางในเรือลำหนึ่งแห่งเมืองอเล็กซานเดรีย ซึ่งได้ค้างอยู่ที่เกาะนั้นในฤดูหนาว ซึ่งเครื่องหมายของเรือลำนั้นคือ รูปแคสเตอร์และพอลลักซ์

28:12 และเมื่อจอดที่เมืองไซราคิวส์แล้ว พวกเรากอยอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามวัน

28:13 และจากที่นั่น พวกเราอ้อมไป และมายังเมืองเรียวุม และหลังจากหนึ่งวัน ลมทิศใต้ก็พัดมา และวันต่อมาพวกเรามาถึงเมืองโปทิโอลี

28:14 ที่ซึ่งพวกเราได้พบพวกพี่น้อง และถูกเชิญให้หยุดพักอาศัยอยู่กับพวกเขาเป็นเวลาเจ็ดวัน และพวกเราจึงมุ่งสู่กรุงโรม

28:15 และจากที่นั่น เมื่อพวกพี่น้องได้ยินเรื่องพวกเรา พวกเขาก็ออกมาพบพวกเราจนถึงบ้านตลาดอัปปีอัส และที่บ้านร้านสามแห่ง ผู้ซึ่งเมื่อเปาโลเห็นแล้ว ท่านก็ขอบพระคุณพระเจ้า และมีกำลังใจดีขึ้น

28:16 และเมื่อพวกเรามาถึงกรุงโรม นายร้อยได้มอบพวกนักโทษให้กับผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ แต่เปาโลได้รับอนุญาตให้อาศัยอยู่คนเดียว พร้อมกับทหารคนหนึ่งที่คุณท่านไว้

28:17 และต่อมา หลังจากเวลาสามวันแล้ว เปาโลได้เชิญพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวให้มาประชุมกัน และเมื่อพวกเขามาพร้อมกันแล้ว ท่านจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้กระทำผิด

สิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อชนชาตินี้ หรือบรรดาธรรมเนียมของบรรพบุรุษของพวกเรา ถึงอย่างนั้นข้าพเจ้าก็ถูกมอบไว้เป็น
นักโทษจากกรุงเยรูซาเล็มเข้ามาอยู่ในมือของพวกโรม

28:18 ผู้ซึ่ง เมื่อพวกเขาได้ไต่สวนข้าพเจ้าแล้ว ก็ประสงค์ที่จะปล่อยข้าพเจ้าไปเสีย เพราะไม่มีสาเหตุแห่งความ
ตายในตัวข้าพเจ้า

28:19 แต่เมื่อพวกยิวพูดคัดค้านความประสงค์นั้น ข้าพเจ้าจึงจำต้องอุทธรณ์ถึงซีซาร์ ไม่ใช่ข้าพเจ้ามีอะไรจะ
ฟ้องชนชาติของข้าพเจ้า

28:20 เหตุฉะนั้นเพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเชิญท่านทั้งหลายมา เพื่อจะได้เห็นพวกท่าน และเพื่อจะพูดกับพวก
ท่าน เพราะเหตุความหวังของอิสราเอลข้าพเจ้าจึงถูกจองจำด้วยโชนี”

28:21 และเขาทั้งหลายกล่าวกับท่านว่า “พวกเราไม่ได้รับจดหมายใด ๆ จากแคว้นยูเดียเกี่ยวกับท่าน และไม่มี
คนใดในพวกพี่น้องที่มารายงานหรือกล่าวร้ายถึงท่านด้วย

28:22 แต่ข้าพเจ้าทั้งหลายปรารถนาที่จะฟังท่านกล่าวว่าท่านคิดเห็นอย่างไร เพราะเกี่ยวกับนิกายนี้ พวก
ข้าพเจ้าทราบว่ ทุกแห่งหนนิกายนี้ถูกกล่าวร้าย”

28:23 และเมื่อพวกเขาได้นัดวันพบกับท่านแล้ว คนเป็นอันมากก็มายังท่านในที่พำนักของท่าน ผู้ซึ่งท่านได้
อธิบายอย่างละเอียดและเป็นพยานถึงอาณาจักรของพระเจ้า โดยชักชวนพวกเขาเกี่ยวกับพระเยซู ทั้งจากพระ
ราชบัญญัติของโมเสส และจากพวกศาสดาพยากรณ์ ตั้งแต่เข้าจันเียน

28:24 และบางคนเชื่อสิ่งทั้งหลายซึ่งถูกกล่าวนั้น และบางคนก็ไม่เชื่อ

28:25 และเมื่อพวกเขาไม่เห็นพ้องกันในที่ท่ามกลางพวกเขาเอง พวกเขาจึงลาไป หลังจากเปาโลได้กล่าวถ้อยคำ
เดียวว่า “พระวิญญานบริสุทธิ์ได้ตรัสโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์กับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย ถูกต้องดีแล้ว

28:26 โดยตรัสว่า ‘จงไปหาชนชาตินี้ และกล่าวว่า พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง และจะไม่เข้าใจ และพวกเจ้าจะดูก็
จริง และจะไม่รับรู้

28:27 เพราะว่าใจของชนชาตินี้ก็เฉื่อยชา และหูของพวกเขาก็ตึง และตาของพวกเขา พวกเขาก็ปิดแล้ว เกรง
ว่าพวกเขาจะเห็นด้วยตาของพวกเขา และได้ยินด้วยหูของพวกเขา และเข้าใจด้วยใจของพวกเขา และจะหัน
กลับมา และเราจะรักษาพวกเขาให้หาย’

28:28 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงทราบเถิดว่า ความรอดของพระเจ้าได้ถูกส่งไปยังคนต่างชาติแล้ว และพวก
เขาจะฟังเรื่องความรอดนั้น”

28:29 และเมื่อเปาโลได้กล่าวคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พวกยิวก็จากไป และได้มีการให้เหตุผลเป็นอันมากใน
ท่ามกลางพวกเขาเอง

28:30 และเปาโลได้อาศัยอยู่เป็นเวลาสองปีเต็มในบ้านที่ท่านเช่าเอง และได้ต้อนรับทุกคนที่มาหาท่าน

28:31 โดยประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และสั่งสอนสิ่งเหล่านั้นซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเยซูคริสต์เจ้าด้วยความ
ไว้นือเชื่อใจทั้งสิ้น ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดที่ขัดขวางท่านเลย

การขึ้นบกบนเกาะเมลิตา-งักัด

ข้อ 1 และ 2: “และเมื่อพวกเขาจอดที่นั่นแล้ว พวกเขาจึงทราบว่าจะเกาะนั้นถูกเรียกว่า มอลตา และพวกเขาว่านั่นแสดงถึงความกรุณาแก่พวกเราเป็นอันมาก เพราะพวกเขาบอกองไฟ และต้อนรับพวกเราทุกคน เพราะเหตุฝนตกในขณะนั้น และเพราะเหตุความหนาว”

เกาะเมลิตาปัจจุบันถูกเรียกว่า มอลตา ในสมัยนั้นมันเป็นที่ยึดในการผลิตน้ำผึ้งปริมาณมหาศาล และกล่าวกันว่ามันเคยถูกเรียกว่า เมลิตา จากคำกรีกที่มีความหมายว่า “น้ำผึ้ง” เกาะนี้ยาวประมาณสี่สิบลไมล์ กว้างสิบลไมล์ และมีเส้นรอบวงหกสิบลไมล์ มันเป็นโขดหินสีขาวขนาดมหึมา คือหินอิสระอ่อนนุ่มพร้อมกับดินปกคลุมลึกประมาณหนึ่งฟุต ซึ่งเป็นดินที่ถูกนำมาจากเกาะซีลีเซีย

“พวกชาวปา” ตามที่ลูกโซในที่นี่ไม่ได้มีความหมายอย่างที่ใช้แพร่หลายสมัยนี้ พวกกรีกถือว่าพวกชาวปาคือทุกคนที่ไม่พูดภาษากรีก พวกเขาใช้ชื่อนี้กับทุกประชาชาติที่ไม่ใช่พวกเขาเอง ดังนั้น “พวกชาวปา” ที่ลูกกล่าวถึงในพระคำข้อนี้จึงไม่จำเป็นต้องหมายความว่า-อย่างในความหมายสมัยใหม่ของเรา-คนเถื่อน ไร้อารยธรรม และโหดร้ายทารุณ พวกเขาแค่เป็นหมู่ชนที่ไม่ได้พูดภาษากรีก เปาโลกล่าวแก่ชาวเมืองโครีนธ์ว่า “เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าไม่ทราบความหมายของเสียงนั้น ๆ ข้าพเจ้าจะเป็นคนปาเถื่อนแก่คนที่กำลังพูด และคนที่กำลังพูดนั้นจะเป็นคนปาเถื่อนแก่ข้าพเจ้า” (1 คร. 14:11) เกาะเมลิตามีประชากรเป็นชาวฟินิเซีย จากนั้นก็มีอาณานิคมจากคาร์เธจมาอาศัยอยู่ ภาษาของชาวเกาะมอลตาคือ ภาษาของแอฟริกา ดังนั้นในความคิดของพวกกรีก ภาษานี้จึงฟังไม่รู้เรื่อง-ภาษาของพวกชาวปา

แต่ผู้คนเหล่านั้นมีความกรุณาต่อเหยื่อเรือแตกเหล่านั้น พวกเขา “บอกองไฟ” การกระทำที่แสดงถึงการต้อนรับชายเหล่านั้นที่จำต้องว่ายน้ำหรือลอยคอในน้ำที่เย็นเฉียบเพื่อที่จะมาถึงฝั่ง พวกเขาเปียกปอน ลูกกล่าวถึงข้อเท็จจริงที่ว่าขณะนั้นฝนยังคงอยู่ และอากาศก็หนาวเย็นด้วย คงไม่มีอะไรที่จะต้อนรับพวกลูกเรือ และเหล่าผู้โดยสารของเรือลำนั้นได้ดีไปกว่าความร้อนของกองไฟซึ่งพวกเขาจะใช้เพื่อทำให้เสื้อผ้าของตนแห้ง และพบความสบายสำหรับร่างกายที่เหนียวล้าและเหน็บหนาวของพวกเขา ลูกกล่าวว่าคนเหล่านั้น “แสดงความกรุณาไม่น้อยเลยแก่พวกเรา”-กล่าวอีกนัยหนึ่ง คนเหล่านั้นมีความกรุณามากในการต้อนรับแขกทั้งหลายของตน และทำทุกอย่างที่ตนทำได้เพื่อทำให้พวกเขารู้สึกว่าพวกเขาได้รับการต้อนรับ และเพื่อแสดงให้พวกเขาเห็นว่าพวกเขาอยู่ท่ามกลางเหล่ามิตรสหาย

ข้อ 3 และ 4: “และเมื่อเปาโลได้รวบรวมบรรดาकि้มและมัดไว้แล้ว และวางพวกมันบนกองไฟนั้น มีงูพิษตัวหนึ่งออกมาจากความร้อนนั้น และกัดมือของท่านติดอยู่ และเมื่อพวกชาวปานั้นเห็นงูพิษติดห้อยอยู่ที่มือของท่าน พวกเขาก็พูดกันในท่ามกลางพวกเขาว่า “คนนี้เป็นฆาตกรแน่นอน ผู้ซึ่ง ถึงแม้ว่าเขาได้รอดพ้นจากทะเลแล้ว แต่พระเจ้าทรงแก้แค้นไม่ยอมให้มีชีวิตอยู่”

“เมื่อเปาโลได้รวบรวมบรรดาकि้มและมัดไว้แล้ว...” นี่เป็นลักษณะเฉพาะตัวของอัครทูตท่านนี้ ไม่ว่าเขาทำงานหนักในงานด้านใด เขาก็ทำงานด้วยมือของตน เพื่อที่เขาจะไม่เป็นภาระแก่ผู้อื่นและจะเป็นเหตุอุรุขร้าวประเสริฐของพระคริสต์ เขากล่าวแก่ชาวเมืองเธสะโลนิกาว่า “และพวกเราไม่ได้ทานอาหารของผู้หนึ่งผู้ใดเปล่า ๆ แต่ได้กระทำกิจด้วยการทำงานหนักและด้วยการตรากตรำทำงานทั้งกลางคืนและกลางวัน เพื่อพวกเรา

จะไม่เป็นภาระแก่คนหนึ่งคนใดในพวกท่าน ไม่ใช่เพราะพวกเราไม่มีอำนาจ แต่เพื่อทำตัวเองให้เป็นแบบอย่างแก่พวกท่าน เพื่อให้ทำตามอย่างพวกเรา เพราะแม้เมื่อพวกเราอยู่กับพวกท่าน พวกเราก็ได้กำชับพวกท่านอย่างนี้ว่า ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากินเช่นกัน” (2 ธส. 3:8-10)

ในกิจการ 18:3 เมื่อเปาโลมายังเมืองโครินธ์ เขาก็พบปริสซิลลาและอาควิลลา “และเพราะว่าท่านมีอาชีพอย่างเดียวกันกับเขาทั้งสอง ท่านจึงได้อาศัยอยู่กับเขาทั้งสอง และทำงาน เพราะโดยอาชีพของพวกเขา พวกเขาเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน”

เปาโลเห็นดีเห็นชอบอยู่กับคนอื่นๆ ในระหว่างที่พวกเขาติดอยู่ในทะเล ภาระนั้นเขาก็ไม่ได้เป็นแต่ฝ่ายรับการต้อนรับขับสู้ของชาวเกาะนั้นโดยไม่ได้ลงแรงส่วนของตน ชาวเกาะนั้นได้ก่อกองไฟแล้ว-และเมื่อต้องการฟืนเพื่อทำให้ไฟลุกโชนต่อไป เปาโลก็เริ่มไปเที่ยวเก็บกิ่งไม้มา และวางพวกมันบนไฟนั้น

“มีงูพิษตัวหนึ่งออกมาจากความร้อนนั้น และกัดมือของท่านติดอยู่” เชื่อกันว่าเปาโลน่าจะเหยียบงูพิษตัวนี้ขึ้นมาพร้อมก่อกองกิ่งไม้นั้นและ ยังมีมันอยู่เพราะความหนาว เขาจึงไม่สังเกตเห็นงูพิษตัวนั้นที่อยู่ท่ามกลางกิ่งไม้เหล่านั้นจนกระทั่งความร้อนจากกองไฟโดนมัน เมื่อถูกปลุกเร้าเช่นนั้น มันจึงฝังเขี้ยวในมือของเปาโล

นี่เป็นภาพที่น่าสะพรึงกลัวจริงๆ ในสายตาของชาวเกาะนั้น พวกเขาเชื่อว่ารอยกัดของงูพิษตัวนั้นหมายถึงความตายอันแน่นอน และด้วยความคิดที่ฝังรากลึกในความมงงายแบบคนถือรูปเคารพ พวกเขาจึงด่วนสรุปทันที: “ชายผู้นี้เป็นฆาตกรอย่างไม่ต้องสงสัย!” พวกเขามีความเชื่ออันเรียบง่ายในการแก้แค้นของธรรมชาติ-นั่นคือ พวกเขาเชื่อว่าเปาโลได้ทำบางสิ่งที่ชั่วร้ายมากๆ อาจเป็นการฆ่าคน และถึงแม้ว่าเขา “ได้รอดพ้นจากทะเลแล้ว” เขาก็หนีพ้นแค่มาพบกับความมรณาจากพิษของงูตัวนี้ พระเจ้าทรงประกาศว่า “การแก้แค้นและการตอบสนองเป็นของเรา” (อพย. 32:35) แต่คนเหล่านี้ไม่รู้จักพระเจ้าที่แท้จริงองค์นั้น พวกเขาได้ข้อสรุปของตนจากความมงงายของตนเท่านั้น และจากหลักการเดิมอันยิ่งใหญ่ที่ถูจารึกบนหัวใจของมนุษย์โดยธรรมชาติ-ที่ว่ามีความยุติธรรมสากลซึ่งผู้มีความผิดจะต้องถูกลงโทษ ดังนั้นพวกเขาจึงเชื่อว่าเพื่อที่จะพบกับภัยพิบัติเช่นนั้น เปาโลคงทำเรื่องรุนแรงบางอย่างที่เลวร้ายและกำลังถูกลงโทษอย่างสาสม

นี่เป็นจริงบ่อยๆ ในยุคแห่งพระคุณนี้ ผู้คนคิดไปเอง อย่างผิดๆ ว่าความเจ็บป่วยและความทุกข์ยากเกิดขึ้นเพราะบาปบางอย่างในชีวิตของผู้ที่ทนทุกข์นั้น พวกเขามองเคราะห์ร้ายเช่นนั้นว่าเป็นการพิพากษาของพระเจ้า ไม่มีอะไรที่ห่างไกลจากความจริงไปกว่านี้แล้ว บาปจะถูกลงโทษ ถูกต้องครับ แต่คนมากมายเจ็บป่วยเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า พระเยซูทรงสอนความจริงนี้ในยอห์น 9:1-3 เมื่อพระองค์ทรงรักษาชายคนหนึ่งที่เกิดมาตาบอด เมื่อพวกเขาถามของพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ใครได้ทำบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา ที่เขาเกิดมาตาบอด” พระเยซูทรงตอบว่า “ชายคนนี้ได้ไม่ได้ทำบาป และบิดามารดาของเขา ก็ไม่ได้ทำเหมือนกัน แต่เพื่อบรรดาพระราชกิจของพระเจ้าจะปรากฏในตัวเขา”

เมื่อลาซารัสป่วย มารีย์และมารธาที่ส่งคนไปบอกข่าวพระเยซู โดยคิดไปเองว่าพระองค์คงจะเสด็จมายังบ้านเบธานีในทันที เมื่อข่าวนี้ไปถึงพระเยซู พระองค์ก็ตรัสว่า “ความเจ็บป่วยนี้จะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า เพื่อพระบุตรของพระเจ้าจะได้รับสง่าราศีเพราะโรคนั้น” (ยอห์น 11:1-4)

เราจะต้องไม่ตัดสินเพื่อนมนุษย์ของเราเมื่อโศกนาฏกรรมหรือภัยพิบัติเกิดขึ้นกับเขา เราจะต้องไม่กล่าวว่าพระเจ้ากำลังพิพากษาเขาเพราะบาปในชีวิตของเขา ในบางกรณีนั้นเป็นความจริง ในอีกหลายกรณีมันไม่ใช่ความจริง เราถูกบอกไม่ให้พิพากษาสิ่งใดก่อนถึงเวลานั้น วันหนึ่งองค์ตุลาการผู้ชอบธรรมจะทรงพิพากษาทุกสิ่งในความยุติธรรมอันชอบธรรม

ข้อ 5 และ 6: “และท่านได้สะดุ้งนั้นเข้าไปในกองไฟนั้น และไม่รู้สึกถึงอันตรายใด ๆ เลย อย่างไรก็ตามก็ตีพวกเขาโดยคิดว่าท่านควรจะบวมขึ้น หรือล้มลงตายทันทีเมื่อไหร่ แต่หลังจากพวกเขาได้อยู่ช้านานแล้ว และไม่เห็นอันตรายใด ๆ มายังท่าน พวกเขา ก็เปลี่ยนใจของตนเอง และกล่าวว่าท่านเป็นพระ”

พระเจ้าทรงปิดทึบกฎธรรมชาติหลายเรื่องชั่วคราวเพื่อที่เปาโลจะได้ประกาศข่าวประเสริฐในกรุงโรม! ภูเขาไฟนั้นอาจเป็นเพียงกิ่งไม้ที่ตายแล้วจริงๆ หากพูดถึงการที่มันทำร้ายอัครทูตท่านนี้ เขาสะดุ้งมันทั้งในไฟและเย็นขึ้นราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย เขาสวมใส่ยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า (อฟ. 6:11)

“พวกเขาคิดว่าท่านควรจะบวมขึ้น...” ความตายเป็นเรื่องแสนเจ็บปวดในกรณีเช่นนั้น และการบวมขึ้นอย่างเหลือเชื่อก็ตามมาทันทีหลังจากคนๆหนึ่งถูกภูเขาไฟกัด ความเร็วที่ภูเขาไฟจะออกฤทธิ์นั้นถูกหมายเหตุในความคาดหมายของชาวเกาะนั้นที่คิดว่าเปาโลอาจล้มลงตาย “ทันที” แน่แน่นอนว่าพวกเขาไม่ได้ตระหนักถึงพระหัตถ์ของพระเจ้าหรือการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ พวกเขา “คอยดู (เปาโล) อยู่ช้านานแล้ว และไม่เห็นอันตรายใด ๆ มายังท่าน”

เราไม่ถูกบอกให้อัครทูตท่านนั้นกำลังทำอะไรอยู่ในระหว่างเวลานั้น เขาน่าจะกำลังผิงมือของตนที่กองไฟนั้นราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย บางทีเขาอาจรวบรวมกิ่งไม้มาเติมกองไฟนั้นก็ได้ เขาน่าจะตระหนักถึงความประหลาดใจของชาวเกาะเหล่านั้น แต่มันยังไม่ถึงเวลาที่เขาจะพูด หลังจากเผ่าดูเขาสักพักหนึ่ง “พวกเขาก็เปลี่ยนใจของตนเอง และกล่าวว่าท่านเป็นพระ”

เราไม่ทราบว่าคุณเหล่านี้กราบไหว้พระไต่บ้าง แต่มันเป็นความจริงทางประวัติศาสตร์ที่ว่าพวกเขาเป็นพวกนับถือรูปเคารพและเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะเชื่อว่าที่เปาโลรอดชีวิตมาได้เป็นเพราะเขาเป็นพระและว่าเขามีความเป็นอมตะที่พวกเขาเชื่อว่าเป็นคุณสมบัติของพวกพระของพวกเขา

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มนุษย์ธรรมดาประกาศว่าเปาโลเป็นพระ ในเมืองลิสตรา เมื่อเปาโลและบารนาบัสรับใช้อยู่ที่นั่น เปาโลรักษาคนง่อยคนหนึ่ง ชายคนหนึ่งที่เขานั่งง่อยมาตั้งแต่เกิด “และเมื่อประชาชนเห็นสิ่งที่เปาโลได้กระทำนั้น พวกเขาก็ร้องด้วยเสียงอันดังของพวกเขา โดยกล่าวว่า...ว่า “พวกพระลงมาหาพวกเราแล้วในลักษณะของมนุษย์” และพวกเขาได้เรียกบารนาบัสว่า จูปีเตอร์ และเรียกเปาโลว่า เมอร์คิวเรียม เพราะเปาโลเป็นผู้นำในการพูด” (กิจการ 14:11,12)

บิดาของปูบลีอัสได้รับการรักษาให้หาย

ข้อ 7 และ 8: “ในตำบลเดียวกันนั้นมีบรรดาทรพยากรของเจ้าแห่งเกาะนั้นซึ่งชื่อของเขา คือ ปูบลีอัส ผู้ซึ่งได้ต้อนรับพวกเรา และให้ที่พักแก่พวกเราเป็นเวลาสามวันอย่างสุภาพ และต่อมาบิดาของปูบลีอัสนั้นนอนป่วยอยู่ เป็นไข้และเป็นบิด ผู้ซึ่งเปาโลได้เข้าไป และอธิษฐาน และวางมือของตนบนท่าน และรักษาท่านให้หาย”

“ในตำบลเดียวกันนั้น” นั่นคือ ในส่วนเดียวกันนั้นของเกาะที่คนเรือแตกเหล่านั้นได้ขึ้นบกและเป็นที่ยืนซึ่งพิชิตตัวนั้นได้กัดเปาโล- “บรรดาทรัพย์สินของเจ้าแห่งเกาะนั้น” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “เจ้า” มีความหมายเหมือนกับคำว่าผู้ว่าราชการ หรือผู้ปกครองของเกาะนั้น ชายผู้นั้นซึ่งมีนามว่าปูบลิอุส ให้เกียรติเปาโลและเหล่าเพื่อนนักโทษของเขาโดยเชิญชวนพวกเขาเข้ามาในบ้านของเขาอันเป็นที่ซึ่งพวกเขาได้รับการต้อนรับสามวัน “อย่างสุภาพ” จนกระทั่งสามารถจัดเตรียมที่อาศัยที่ถาวรมากกว่านี้ให้พวกเขาได้ นี่คงจะบ่งบอกถึงการเอาใจใส่และการปฏิบัติด้วยความสุภาพอย่างเดียวกับที่แขกรับเชิญได้รับในบ้านของผู้ว่าราชการ

“บิดาของปูบลิอุสนั้นนอนป่วยอยู่ เป็นไข้และเป็นบิด” นี่เป็นโรคบิดชนิดที่รุนแรงมากๆ มันทำให้ไข้ขึ้นสูงสุดขีด ไม่ค่อยตอบรับต่อการรักษา และอาจทำให้ถึงตายได้ เราไม่ถูกบอกว่าบิดาของปูบลิอุสเจ็บป่วยเช่นนั้นมานานเท่าใดแล้ว แต่บริบทโดยรวมก็บ่งบอกว่าเขาป่วยหนักมากจริงๆ

เปาโลเข้าไปในห้องผู้ป่วยนั้น อธิษฐานเผื่อชายผู้นั้น และ “วางมือของตนบนท่าน และรักษาท่านให้หาย” นี่เป็นการสำเร็จจริงของพระสัญญาที่พระเยซูทรงให้ไว้แก่เหล่าสาวกของพระองค์ในมาระโก 16:17,18 เมื่อพระองค์ตรัสว่า “บรรดาหมายสำคัญเหล่านี้จะติดตามคนเหล่านั้นที่เชื่อ คือในนามของเรา พวกเขาจะขับผีออกหลายคน พวกเขาจะพูดด้วยภาษาใหม่หลายภาษา พวกเขาจะจับงูหลายตัวได้ และถ้าพวกเขาตีสิ่งใดที่มีพิษ สิ่งนั้นจะไม่ทำอันตรายแก่พวกเขา พวกเขาจะวางมือบนคนเจ็บป่วย และคนเหล่านั้นจะหายเป็นปกติ”

นี่เป็นของประทานแบบอัศจรรย์อย่างแน่นอน ฮีบรู 2:4 อธิบายว่าพระเจ้าทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆโดยมือของพวกอัครทูต “ตามพระประสงค์ของพระองค์เอง” เพื่อเป็นวิธีในการเป็นพยานว่าพวกเขาเป็นเหล่าผู้รับใช้ที่ถูกเจิมของพระองค์ พระเจ้าไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลย-พระองค์ทรงเป็นเหมือนเดิมวานนี้ วันนี้ และสืบๆไปเป็นนิรันดร์ พระองค์สามารถรักษา-และทรงรักษา-ให้หายวันนี้อย่างแน่นอนพอๆกับที่พระองค์เคยรักษาให้หายในการรับใช้ของพวกอัครทูต แต่เราไม่ได้อยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่านนั้นอีกต่อไปแล้ว เราไม่ต้องมี “หมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆ” เพื่อพิสูจน์ความจริงของสิ่งที่พระเจ้าตรัส “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่ด้วยความเชื่อ” (รม. 1:17)

มีพวกที่เรียกตัวเองว่านักรักษาโรคในวันนี้ที่ เมื่อคนป่วยมาในงานประชุมของพวกเขา (บางทีอาจเดินทางมาหลายร้อยไมล์) และไม่ได้รับการรักษาให้หาย พวกเขาก็ยกข้ออ้างว่าผู้ป่วยนั้นไม่ได้มี “ความเชื่อมากพอ” ที่จะถูกรักษาให้หาย ผมอยากให้ “พวกรักษาโรค” เหล่านั้นดูข้อพระคัมภีร์ของเราและอธิบายว่าบิดาของปูบลิอุสมีความเชื่อมากเท่าไรกัน! ชายผู้นั้นเป็นคนนับถือรูปเคารพ เขาไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับความเชื่อในพระเจ้าแท้จริงนั้น เขาไม่เคยได้ยินเรื่องการรักษาโรคให้หายโดยพระเจ้าเลย เขาไม่ได้กรอกบัตรอะไร เขาไม่ได้ลงนามในคำมั่นสัญญาใดๆ แต่เปาโลอธิษฐานเผื่อเขา วางมือของตนบนเขา-และพระเจ้าก็ทรงทำการอัศจรรย์นั้น

ข้อ 9 และ 10: “ดังนั้นเมื่อกระทำเช่นนี้แล้ว คนอื่น ๆ ด้วย ซึ่งมีโรคต่าง ๆ ในเกาะนั้น ได้มา และได้รับการรักษาให้หาย ผู้ซึ่งได้ให้เกียรติแก่พวกเราหลายประการด้วย และเมื่อพวกเราจากไป พวกเขาได้นำบรรดาสิ่งของมาให้พวกเราตามความจำเป็น”

เมื่อเปาโลรักษาบิดาของปุบลิอุสให้หาย ชาวเกาะนั้นก็นำบรรดาคนที่พวกเขารักมายังเปาโลทันทีเพื่อรับการรักษาให้หาย กรุณาหมายเหตุว่าเปาโลไม่ได้ถามพวกเขาสักคำเดียวว่าพวกเขามีความเชื่อที่จะเชื่อไหม การอัศจรรย์เหล่านี้ที่เป็นการรักษาโรคถูกกระทำโดยพระเจ้าผ่านทางอัครทูตเปาโลเพื่อประจักษ์ให้ชาวประเสริฐแห่งพระคุณมาถึงชาวเกาะเมลิตา

“เกียรติหลายประการ” ที่เปาโลและคณะของเขาได้รับคือสิ่งของต่างๆ-เราไม่ถูกบอกว่าเป็นสิ่งของใดบ้าง แต่ไม่ว่าชาวเกาะนั้นมีอะไรมาให้ พวกเขาก็ให้มันด้วยความเต็มใจและด้วยความดีใจ ในความรัก ความซาบซึ้ง และการขอบพระคุณ จากนั้นลูกาบอกเราว่าเมื่อนักเดินทางเหล่านั้นพร้อมที่จะออกเดินทางไปจากเกาะเมลิตาแล้ว ชาวเกาะนั้น “ได้นำบรรดาสิ่งของมาให้พวกเราตามความจำเป็น” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขารับประกันว่าอัครทูตท่านนี้และเหล่าเพื่อนร่วมทางของเขามีสิ่งของเพียงพอสำหรับการเดินทางช่วงที่เหลือสู่กรุงโรม

ข้อ 11 และ 12: “และหลังจากสามเดือน พวกเราก็ต้อออกเดินทางในเรือลำหนึ่งแห่งเมืองอเล็กซานเดรีย ซึ่งได้ค้างอยู่ที่เกาะนั้นในฤดูหนาว ซึ่งเครื่องหมายของเรือลำนั้นคือ รูปแคสเตอร์และพอลลักซ์ และเมื่อจอดที่เมืองไซราคิวส์แล้ว พวกเราก็ต้อยอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามวัน”

“หลังจากสามเดือน” น่าจะมีโอกาสอันดีสำหรับนักเดินทางเหล่านั้นที่จะออกไปจากเกาะนั้นแล้ว สภาพอากาศคงจะเป็นใจหลังจากฤดูพายุได้ผ่านพ้นไปแล้ว มันคงจะปลอดภัยแล้วตอนนี้สำหรับพวกเขาที่จะแล่นเรือต่อไปยังกรุงโรม

พวกเขาแล่นเรือ “ในเรือลำหนึ่งแห่งเมืองอเล็กซานเดรีย” คือเรือลำหนึ่งซึ่งถูกเป็นเจ้าของและถูกใช้งานโดยคนจากอเล็กซานเดรีย โดยบรรทุกเมล็ดข้าวและสิ่งของอุปโภคบริโภคอื่นๆไปยังกรุงโรมเป็นระยะๆ ลูกาบอกเราว่าเรือลำนี้ได้จอดพักในช่วงฤดูหนาวในเกาะเมลิตา และเมื่อมันออกทะเลอีกหน เปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมทางของเขาก็โดยสารไปกับมัน

“...ซึ่งเครื่องหมายของเรือลำนั้นคือ รูปแคสเตอร์และพอลลักซ์” เรือโบราณหลายลำถูกประดับตกแต่งหัวเรือลำนี้โดยเฉพาะถูกประดับด้วยรูปจำลองของแคสเตอร์และพอลลักซ์ ลูกครึ่งเทพครึ่งมนุษย์สองตน เชื่อกันว่าพวกเขาเป็นพี่น้องฝาแฝด บุตรของเทพจูปีเตอร์กับนางเลดา พวกเขาคนนั้นถือรูปเคารพเชื่อว่าแคสเตอร์และพอลลักซ์ถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์เพื่อกลายเป็นหมู่ดาวที่เรียกกันว่า เจมินี (ฝาแฝด) กล่าวกันว่าพวกเขาเป็นเทพเจ้าที่เฝ้าดูพวกนักเดินเรือ และพวกเขาก็ปัดและเจ้าของเรือคิดว่าโดยการเอาใจฝาแฝดคู่นี้โดยการแกะรูปจำลองของพวกเขาบนเรือทั้งหลาย เทพทั้งสองนี้จะคอยปกป้องเรือเหล่านั้นมากขึ้นขณะที่พวกมันแล่นไปทะเลที่มีพายุ

“...และเมื่อจอดที่เมืองไซราคิวส์แล้ว”-เมืองหนึ่งซึ่งมีท่าเรือกว้างขวางบนชายฝั่งตะวันออกของเกาะซิซิลี มันอยู่ในเส้นทางตรงจากเกาะมอลตาไปยังกรุงโรม จึงเป็นท่าเรือที่อยู่ในกำหนดการบนเส้นทางนั้น ที่นี้เรือลำนี้ทอดสมอและอยู่ต่อที่นั่นนานสามวัน-ซึ่งเป็นสามวันที่เราไม่มีบันทึกรายละเอียดใดๆ

ข้อ 13 และ 14: “และจากที่นั่น พวกเราอ้อมไป และมายังเมืองเรียมู และหลังจากหนึ่งวัน ลมทิศใต้ ก็พัดมา และวันต่อมาพวกเรามาถึงเมืองโปทิโอลี ที่ซึ่งพวกเราได้พบพวกพี่น้อง และถูกเชิญให้หยุดพักอาศัยอยู่กับพวกเขาเป็นเวลาเจ็ดวัน และพวกเราจึงมุ่งสู่กรุงโรม”

“พวกเราอ้อมไป” หมายความว่าพวกเขาเล่นเรือเลาะไปตามฝั่งตะวันออกของเกาะซิซิลีและจึงไปถึงที่เมืองเรียมู นี่เป็นเมืองหนึ่งของอิตาลีในอาณาจักรแห่งเนเปิลส์บนชายฝั่งที่อยู่ใกล้กับปลายสุดด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ของอิตาลี เรือลำนี้พักอยู่หนึ่งวันในเมืองเรียมูและจากนั้น “ลมทิศใต้ก็พัดมา”-ลมที่เป็นใจซึ่งทำให้เหมาะสมสำหรับการเล่นเรือ น้ำในที่นี่เป็นอันตรายต่อการเดินเรือและจำเป็นต้องมีลมที่เป็นใจมากที่สุดจริงๆ สำหรับการเล่นเรือ ดังนั้นเรือหลายลำจึงมักรอคอยลมทิศใต้ที่เมืองเรียมู

วันถัดมาเรือของเปาโลก็ไปถึงเมืองปูทิโอลี เมืองนี้เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางในเรื่องบ่อน้ำพุอุ่นของมัน ซึ่งให้น้ำที่ดีต่อสุขภาพ ผู้คนมาที่นั่นเพื่อแช่น้ำอุ่นเพื่อสุขภาพของตน เพราะบ่อน้ำพุเหล่านั้นในพื้นที่นั้น เมืองนี้จึงถูกตั้งชื่อว่า ปูทิโอลี ซึ่งมีความหมายว่า “บ่อน้ำเหล่านั้น”

“พวกเราได้พบพวกพี่น้อง” คงจะน่าสนใจที่ได้รู้บางสิ่งเกี่ยวกับ “พวกพี่น้อง” เหล่านี้-ว่าพวกเขาเป็นใคร พวกเขาเชื่อได้อย่างไร ใครนำข่าวประเสริฐมาประกาศแก่พวกเขา แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงเห็นสมควรที่จะให้รายละเอียดเหล่านี้แก่เรา อย่างไรก็ตาม เราแน่ใจได้สิ่งหนึ่ง และนั่นก็คือพระพรและความชื่นชมยินดีของการร่วมสามัคคีธรรมแบบคริสเตียนที่เปาโลและผู้เชื่อคนอื่นๆพบในคนเหล่านั้นที่มีความเชื่ออันประเสริฐเหมือนกันในท่าเรือแห่งนี้ในการเดินทางของพวกเขามุ่งสู่กรุงโรม นั่นแหละคือความสัมพันธ์ระหว่างผู้เชื่อแท้ทั้งหลาย การร่วมสามัคคีธรรมที่ชาวโลกไม่รู้จัก

เปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมทางของเขาพักอยู่กับคริสเตียนเหล่านั้นในเมืองปูทิโอลีนานเจ็ดวัน และจากนั้นพวกเขาจึงเดินทางต่อไปเพื่อรักษานัดหมายของเปาโลกับซีซาร์

ข้อ 15: “และจากที่นั่น เมื่อพวกพี่น้องได้ยินเรื่องพวกเรา พวกเขาได้ออกมาพบพวกเราจนถึงบ้านตลาดอัปปีอัส และที่บ้านร้านสามแห่ง ผู้ซึ่งเมื่อเปาโลเห็นแล้ว ท่านก็ขอบพระคุณพระเจ้า และมีกำลังใจดีขึ้น”

“เมื่อพวกพี่น้องได้ยินเรื่องพวกเรา...” พวกพี่น้องในคำกล่าวนี้หมายถึงพวกพี่น้องในกรุงโรม ชาวไปถึงพวกเขาโดยวิธีใดวิธีหนึ่งว่าเปาโลกำลังเดินทางมายังเมืองนั้น และคนของพวกเขากลุ่มหนึ่งก็ออกไปพบกับเขา พวกเขาบางคนเดินทางจากกรุงโรมมาไกลถึง “บ้านตลาดอัปปีอัส” คือตลาดแห่งอัปปีอัส ไกลจากนครหลวงนั้นประมาณห้าสิบกิโลเมตร คนอื่นๆมาพบกับเขาที่ “บ้านร้านสามแห่ง” ประมาณสิบกิโลเมตรไกลกว่า “บ้านตลาดอัปปีอัส” เป็นทำเลที่สะดวกสำหรับเหล่านักเดินทางบนถนนอัปเปียนเพื่อหยุดแวะและซื้ออาหารที่จำเป็นและเสบียงอื่นๆสำหรับการเดินทางของพวกเขา พวกเขาพบและพวกพ่อค้าก็มาที่นั่นเช่นกันเพื่อค้าขายสิ่งของอุปโภคบริโภคของตนกับกันและกัน

“บ้านร้านสามแห่ง” คือสถานที่ๆเหล่านักเดินทางบนถนนอัปเปียนสามารถแวะได้และซื้อพวกของว่าง คริสเตียนทั้งหลายในกรุงโรมเคยได้ยินมาเยอะเกี่ยวกับอัครทูตเปาโล เพราะว่าชื่อเสียงของเขาได้ขยายไปไกล จดหมายอันเปี่ยมพระพรของเขาที่เขียนถึงเหล่าวิสุทธิชนที่กรุงโรมอยู่ในกรรมสิทธิ์ของพวกเขามานานหลายปีแล้วก่อนที่จะเขามาเยือนกรุงนั้น ความสนใจของพวกเขาในเปาโลจึงถูกสำแดงให้ประจักษ์โดยการที่

พวกเขาเดินทางหลายไมล์ขนาดนั้นมานอกกรุงเพื่อพบกับเขา ถึงแม้ว่าเขาในฐานะนักโทษคนหนึ่งที่ถูกล่ามโซ่ก็ตาม

“...ผู้ซึ่งเมื่อเปาโลเห็นแล้ว ท่านก็ขอบพระคุณพระเจ้า และมีกำลังใจดีขึ้น” อัครทูตท่านนี้ปรารถนามานานแล้วที่จะประกาศข่าวประเสริฐในกรุงโรม ในจดหมายฝากของเขาที่เขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในกรุงนั้นเขาเขียนว่า “เพราะพระเจ้าทรงเป็นพยานของข้าพเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารับใช้ด้วยจิตวิญญาณของข้าพเจ้าในข่าวประเสริฐของพระบุตรของพระองค์นั้นว่า ข้าพเจ้าได้เฝ้าถึงพวกท่านเสมอในการอธิษฐานทั้งหลายของข้าพเจ้าอย่างไม่หยุดหย่อน โดยทูลขอว่า ถ้าบัดนี้หรือเวลาใดก็ตาม โดยอย่างหนึ่งอย่างใด ขอให้ข้าพเจ้ามีการเดินทางที่ประสบความสำเร็จตามน้ำพระทัยของพระเจ้าในการมาหาพวกท่าน...ดังนั้น เท่าที่ข้าพเจ้าทำได้ ข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านที่อยู่ที่กรุงโรมด้วย” (รม. 1:9-15 บางส่วน)

ในโรม 15:23,24 เขาเขียนว่า “แต่บัดนี้ เมื่อไม่มีการงานในแวนแคว้นเหล่านี้ต่อไปแล้ว และเพราะมีความปรารถนาอย่างยิ่งเป็นเวลาหลายปีที่จะมาหาพวกท่าน เมื่อไรก็ตามที่ข้าพเจ้าทำการเดินทางของข้าพเจ้าไปยังประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่าน เพราะข้าพเจ้าวางใจว่าจะได้เห็นพวกท่านในการเดินทางของข้าพเจ้า และจะถูกส่งไปตามทางของข้าพเจ้าโดยพวกท่าน ถ้าตอนแรกข้าพเจ้าจะได้รับความบันเทิงใจกับพวกท่านบ้างแล้ว”

บัดนี้ “ความปรารถนาที่ยิ่งใหญ่” ของเขาจะได้รับคำตอบแล้ว เขากำลังเข้าไปใกล้กรุงโรมแล้ว เขากำลังจะพบและทักทายพี่น้องเหล่านั้นจากกรุงโรม และเขาขอบพระคุณพระเจ้าและมีกำลังใจมากขึ้น การต้อนรับขับสู้ของพวกเขาและการที่พวกเขาอยู่ต่อหน้าเขาทำให้เขาได้รับการฟื้นฟูกำลังใจขึ้นใหม่ และให้เขามีความมั่นใจและความกล้าหาญใหม่ โดยที่ความหวังที่เขาเฝ้ารอมานานจะกลายเป็นจริงแล้วที่สักวันหนึ่งเขาจะได้ประกาศข่าวประเสริฐในกรุงโรม

ข้อ 16: “และเมื่อพวกเรามาถึงกรุงโรม นายร้อยได้มอบพวกนักโทษให้กับผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ แต่เปาโลได้รับอนุญาตให้อาศัยอยู่คนเดียว พร้อมกับทหารคนหนึ่งที่คุณท่านไว้”

การเดินทางที่ยาวนั้นสิ้นสุดลงแล้ว พวกนักโทษที่ได้ถูกฝากให้นายร้อยผู้นั้นดูแลในเมืองซีซาร์ียาถูกส่งตัว “ให้กับผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์” ในกรุงโรมแล้ว นี่เป็นอีกครั้งที่เราเห็นพระหัตถ์ของพระเจ้าในลิติตซีวิตของเปาโล เพราะว่าแทนที่จะมอบเขาไว้ในมือของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์พร้อมกับพวกนักโทษคนอื่นๆ อัครทูตท่านนี้ได้รับสิทธิพิเศษต่างๆและได้รับอนุญาต “ให้อาศัยอยู่คนเดียว พร้อมกับทหารคนหนึ่งที่คุณท่านไว้” ดังนั้นเขาจึงได้รับเสรีภาพมากที่สุดซึ่งจะช่วยให้เขาสามารถเผยแพร่ข่าวประเสริฐได้ถึง แม้ว่าเขาถูกพันธนาการติดกับทหารโรมนายหนึ่งก็ตาม-ข้อมือข้างหนึ่งของเปาโลถูกล่ามโซ่ติดกับข้อมือของทหารนายนั้น ถึงกระนั้น ในฐานะพลเมืองสัญชาติโรมคนหนึ่งที่ได้อุทธรณ์ต่อศาลฎีกาแห่งกรุงโรม เขาได้รับการปฏิบัติด้วยความเคารพและความเอาใจใส่

แต่ข่าวสารของเขาไม่ถูกล่ามโซ่ ใจของเขามีพระวาทะที่มีชีวิต และเขาประกาศพระวาทะนั้นอย่างสัตย์ซื่อเมื่อใดก็ตามที่มีโอกาส ในจดหมายฝากหลายฉบับของเขา เปาโลมักพูดถึงโซ่ตรวนของเขาและถึงตัวเขาเองว่าเป็นนักโทษคนหนึ่ง:

เขาเขียนถึงชาวเมืองเอเฟซัสเหล่านั้นโดยกล่าวถึงตัวเองว่าเป็น “นักโทษของพระเยซูคริสต์เพื่อพวกท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ” (อฟ. 3:1)

“เหตุฉะนั้นข้าพเจ้า ผู้เป็นนักโทษขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอวิงวอนพวกท่านให้พวกท่านดำเนินอย่างสมควรกับงานรับใช้ที่พวกท่านถูกเรียกแล้วนั้น” (อฟ. 4:1)

เขาเขียนเกี่ยวกับ “ข้อลึกลับแห่งข่าวประเสริฐ ซึ่งเพราะมันข้าพเจ้าจึงเป็นทาสที่อยู่ในเครื่องพันธนาการ...” (อฟ. 6:19,20)

เปาโลเขียนถึงทิโมธีคนหนุ่มว่า “ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเมตตาแก่ครอบครัวของโอเนสิโฟรัสเถิด เพราะเขาได้กระทำให้ข้าพเจ้าชื่นใจบ่อย ๆ และไม่ละอายต่อโชครวนของข้าพเจ้าเลย” (2 ทธ. 1:16)

เขาเขียนถึงทิโมธีเช่นกันว่า “จงระลึกว่าพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสืบเชื้อสายของดาวิด ได้ทรงถูกชบให้ฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว ตามข่าวประเสริฐของข้าพเจ้านั้น เพราะเหตุข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงทนความทุกข์ยาก เหมือนอย่างผู้กระทำความชั่วร้าย จนกระทั่งถูกล่ามโซ่ แต่พระวจนะของพระเจ้าฉันนั้นไม่ถูกล่ามโซ่” (2 ทธ. 2:8,9)

เขาเขียนจากคุกถึงชาวเมืองฟิลิปปี้ว่า “ข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกท่านเข้าใจ พี่น้องทั้งหลาย ว่า สิ่งเหล่านั้นที่ได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้านั้น ได้กลับเป็นเหตุให้ข่าวประเสริฐแผ่แพร่กว้างออกไป จนเครื่องพันธนาการของข้าพเจ้าในพระคริสต์นั้นปรากฏทั่วตลอดพระราชวังและทั่วสถานที่แห่งอื่น ๆ ทั้งสิ้น” (ฟป. 1:12,13)

เขาเขียนถึงชาวเมืองโคโลสีว่า “จงขมก้มเขม่นในการอธิษฐาน และจงเฝ้าระวังอยู่ในการนั้นด้วยการขอบพระคุณ โดยที่พร้อมกันนี้อธิษฐานเผื่อพวกเราด้วย เพื่อพระเจ้าจะได้โปรดเปิดประตูแห่งการกล่าวไว้ให้พวกเรา เพื่อที่จะกล่าวข้อลึกลับของพระคริสต์ ซึ่งเพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าอยู่ในเครื่องพันธนาการด้วย... ขอจงระลึกถึงเครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า” (คส. 4:2,3,18)

เปาโลเขียนถึงฟีเลโมนว่า “ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านด้วยเรื่องโอเนสิมีส ลูกของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดในเครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า...ผู้ซึ่งข้าพเจ้าใคร่จะให้อยู่กับข้าพเจ้า เพื่อเขาจะได้รับใช้ข้าพเจ้าแทนท่าน ในเครื่องพันธนาการแห่งข่าวประเสริฐนั้น” (ฟีเลโมน 10,13)

เขาเขียนถึงคริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านั้นว่า “พวกท่านได้มีใจกรุณาต่อข้าพเจ้าในเครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า และยอมรับการถูกปล้นชิงเอาทรัพย์สินสิ่งของของท่านทั้งหลายไปด้วยใจปิติยินดี โดยทราบภายในตัวพวกท่านเองแล้วว่า พวกท่านมีทรัพย์สินสมบัติที่ประเสริฐกว่าและคงทนกว่านั้นอีกในสวรรค์” (ฮบ. 10:34) (ดูข้อ 20 ของบทนี้ด้วยที่เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจึงถูกจองจำด้วยโซ่นี้”)

งานรับใช้ของเปาโลแก่พวกยิวในกรุงโรม

ข้อ 17 และ 18: “และต่อมา หลังจากเวลาสามวันแล้ว เปาโลได้เชิญพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวให้มาประชุมกัน และเมื่อพวกเขาพร้อมกันแล้ว ท่านจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้กระทำให้ผิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อชนชาตินี้ หรือบรรดาธรรมเนียมของบรรพบุรุษของพวกเรา ถึงอย่างนั้นข้าพเจ้าก็ถูกมอบไว้เป็นนักโทษจากกรุงเยรูซาเล็มเข้ามาอยู่ในมือของพวกโรม ผู้ซึ่ง เมื่อพวกเขาได้ไต่สวนข้าพเจ้าแล้ว ก็ประสงค์ที่จะปล่อยข้าพเจ้าไปเสีย เพราะไม่มีสาเหตุแห่งความตายในตัวข้าพเจ้า”

เปาโลไม่เสียเวลาเลยในการเริ่มต้นงานรับใช้ของตนในกรุงโรม-และเช่นเดียวกับในที่อื่นๆทุกแห่งที่เขาเทศนาเขาก็พยายามที่จะเปิดเผยข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งพระคุณแก่ชนชาติของเขาเอง คือพวกยิวแค่สามวันหลังจากที่เขาไปถึงในกรุงโรม เขาก็ “เชิญพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวให้มาประชุมกัน” โดยสันนิษฐานว่าข้อหาเหล่านั้นที่นำมาปรักปรำเขาในกรุงเยรูซาเล็มได้ถูกบอกต่อมายังพวกยิวในกรุงโรมแล้วก่อนเขามาถึงที่นั่น เขาพร้อมที่จะตอบข้อหาเหล่านั้นโดยการประกาศความบริสุทธิ์ของตนและบอกว่าตนเป็นพวกเดียวกับพระคริสต์องค์นั้นผู้ซึ่งพวกเขาได้รู้จักในฐานะเยซูชานาซาเร็ธ

“ข้าพเจ้ามิได้กระทำความผิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อชนชาตินี้ หรือบรรดาธรรมเนียมของบรรพบุรุษของพวกเรา” หลังจากเกริ่นนำคำพยานของเขาด้วยการเรียกแบบเป็นธรรมเนียมปกติของเขาแล้ว (“พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย”) เปาโลก็เข้าเรื่องทันที ในกรุงเยรูซาเล็มเขาได้ถูกตั้งข้อหาว่าสั่งสอนขัดต่อพระราชบัญญัติ ขัดต่อธรรมเนียมยิวทั้งหลาย และทำให้พระวิหารเสียความศักดิ์สิทธิ์โดยการพาชาวกรีกคนหนึ่งเข้าไปที่นั่น ในการกล่าวเปิดคำพยานของเขาตรงนี้ อัครทูตท่านนี้ปฏิเสธข้อหาเหล่านั้น และประกาศต่อไปว่าทุกอย่างที่เขาไม่มีความผิด พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มก็มอบเขาไว้ “ในมือของพวกโรม”

แน่นอนว่านี่หมายถึงการที่เขาถูกจับกุมโดยคลาวดิอุส ลีเซียส และการที่เขาถูกส่งตัวต่อไปยังผู้ว่าราชการชาวโรมในเมืองซีเรียเพื่อคุมกันให้ปลอดภัย แต่พวกโรม เมื่อพวกเขาไต่สวนนักโทษผู้นี้แล้ว “ก็ประสงคฺ์ที่จะปล่อยข้าพเจ้าไปเสีย เพราะไม่มีสาเหตุแห่งความตายในตัวข้าพเจ้า” ในที่นี้เปาโลพูดถึงการที่เขาปรากฏตัวต่อหน้าเฟลิกส์ จากนั้นก็เฟสทัส และสุดท้ายคือคำพยานของเขาต่อหน้ากษัตริย์อากริปปา

เฟลิกส์พบว่าเขาไม่มีความผิด แต่เขาหวังว่าเพื่อนๆของเปาโลจะให้เงินเขาเพื่อปล่อยอัครทูตผู้นี้เป็นอิสระ-และจากนั้น “ประสงคฺ์ที่จะแสดงความชอบต่อพวกยิว” ด้วย เมื่อตำแหน่งผู้ว่าราชการถูกส่งต่อให้แก่เฟสทัส เฟลิกส์จึงทิ้งเปาโลให้ถูกจองจำไว้ต่อไป (กิจการ 24:26,27)

เฟสทัสเองก็พบว่าเปาโลไม่มีความผิด แต่เช่นเดียวกับเฟลิกส์ เขา “ประสงคฺ์ที่จะแสดงความชอบต่อพวกยิว” และขอร้องเปาโลให้กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อถูกไต่สวนอีกครั้งที่นั่น แน่แน่นอนว่านักโทษผู้นี้คงจะถูกฆ่าตายก่อนเขาไปถึงนครบริสุทธีนั้น (อ่านซ้ำกิจการ 25:1-9)

จากนั้นอากริปปาฟังเปาโลพูด และพร้อมกับภุมิหลังของเขาในประวัติศาสตร์ยิวเขาจึงเข้าใจสิ่งที่เปาโลกล่าว เขาเห็นคตินี้ทั้งหมดในความสว่างแท้จริงของมัน และข้อสรุปของเขาตามที่ถูกแสดงออกแก่เฟสทัสก็คือว่านักโทษผู้นี้ “คงจะถูกปล่อยตัวเป็นอิสระไปแล้ว หากเขามีได้อุทธรณ์ถึงซีซาร์” (กิจการ 26:32)

ข้อ 19 และ 20: “แต่เมื่อพวกยิวพูดคัดค้านความประสงคฺ์นั้น ข้าพเจ้าจึงจำต้องอุทธรณ์ถึงซีซาร์ ไม่ใช่ข้าพเจ้ามีอะไรจะฟ้องชนชาติของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นเพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเชิญท่านทั้งหลายมา เพื่อจะได้เห็นพวกท่าน และเพื่อจะพูดกับพวกท่าน เพราะเหตุความหวังของอิสราเอลข้าพเจ้าจึงถูกจองจำด้วยข้อนี้”

“เมื่อพวกยิวพูดคัดค้านความประสงคฺ์นั้น” (คัดค้านความประสงคฺ์ของพวกเจ้าหน้าที่โรมที่จะปล่อยตัวนักโทษผู้นี้) “ข้าพเจ้าจึงจำต้องอุทธรณ์ถึงซีซาร์” ดังนั้นเปาโลจึงอธิบายการที่เขาถูกส่งตัวมายังกรุงโรมเพื่อเข้าเฝ้าองค์จักรพรรดิ เขาไม่มีโอกาสได้รับความยุติธรรมจากมือของพวกผู้ว่าราชการโรมเพราะความปรารถนาของ

พวกเขาที่จะเอาใจพวกยิวผู้ซึ่งพวกเขาปกครองอยู่ การที่เขาจำเป็นต้องอุทธรณ์ถึงซีซาร์เพื่อรับการไต่สวนที่เป็นธรรมก็เป็นเครื่องหมายอันน่าละอายที่ปรักปรายเหล่านั้นผู้เป็นตัวแทนของอำนาจขัตรีย์แห่งโรม

“ไม่ใช่ข้าพเจ้ามีอะไรจะฟ้องชนชาติของข้าพเจ้า” เปาโลไม่ได้อุทธรณ์ถึงซีซาร์เพื่อที่จะกล่าวโทษชนชาติของเขาเอง คือพวกยิว แต่เพื่อความปลอดภัยและอิสรภาพของเขาเอง เขาไม่มีวิธีอื่นแล้ว

“เพราะเหตุความหวังของอิสราเอลข้าพเจ้าจึงถูกจองจำด้วยไซ่นี้” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ข้าพเจ้าได้เทศนาสิ่งที่พวกศาสนายิวบอกล่วงหน้าแล้วเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ของเรา ข้าพเจ้าเป็นนักโทษเพราะเห็นแก่ความหวังนั้นซึ่งพวกยิวได้รอคอยมาหลายร้อยปี-ความหวังเรื่องการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ การเป็นขึ้นของพวกคนตาย และอาณาจักรนั้นในอนาคต”

ข้อ 21: “และเขาทั้งหลายกล่าวกับท่านว่า “พวกเราไม่ได้รับจดหมายใด ๆ จากแคว้นยูเดียเกี่ยวกับท่าน และไม่มีคนใดในพวกพี่น้องที่มารายงานหรือกล่าวร้ายถึงท่านด้วย”

เราไม่ทราบว่าจะทำไมพวกยิวจากกรุงเยรูซาเล็มถึงไม่ได้ส่งข้อกล่าวหาใดๆมายังกรุงโรมก่อนที่เปาโลปรากฏตัวที่นั่น เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าพวกเขาเชื่อว่าข้อหาต่างๆของพวกเขาจะฟังไม่ขึ้นเมื่อถูกถามโดยองค์จักรพรรดิ และพวกเขาอาจคิดว่าเป็นการดีที่สุดที่จะไม่เข้าเฝ้าจักรพรรดิด้วยข้อหาเทียมเท็จทั้งหลาย โรมปกครองโลกในสมัยนั้น และคงจะไม่ฉลาดที่พวกยิวจะไล่ตามข่มเหงเปาโล ผู้เป็นพลเมืองสัญชาติโรมคนหนึ่ง นอกเสียจากว่าพวกเขาสามารถนำเสนอข้อพิพาทที่แน่ชัดเพื่อสนับสนุนข้อกล่าวหาของตนได้ ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีจดหมายที่กล่าวหาสักฉบับเลยถูกส่งมาและผู้กล่าวหาเหล่านั้นก็ไม่มาปรากฏตัวเพื่อแถลงข้อหาเหล่านั้นเลยสักคน

“...และไม่มีคนใดในพวกพี่น้องที่มารายงานหรือกล่าวร้ายถึงท่านด้วย” ไม่มียิวสักคนที่ยังกรุงโรมที่นำข้อกล่าวหาใดๆมาปรักปรายเปาโล เป็นไปได้ว่าในระหว่างช่วงเวลาเปาโลถูกจับกุมและการที่เขามาถึงในกรุงโรม อาจมีโอกาสมากมายที่เหล่านักเดินทางระหว่างแคว้นยูเดียกับกรุงโรมจะนำข่าวเกี่ยวกับเปาโลมาบอกเล่า แต่ดูเหมือนว่าคดีของเขาไม่ถูกกล่าวถึงโดยพวกเขาสักคนเลย

ข้อ 22: “แต่ข้าพเจ้าทั้งหลายปรารถนาที่จะฟังท่านกล่าวว่าท่านคิดเห็นอย่างไร เพราะเกี่ยวกับนิกายนี้พวกข้าพเจ้าทราบทั่วทุกแห่งหนนิกายนี้ถูกกล่าวร้าย”

“ข้าพเจ้าทั้งหลายปรารถนาที่จะฟังท่านกล่าวว่าท่านคิดเห็นอย่างไร” พวกยิวในกรุงโรมไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับความขัดแย้งของเปาโลกับคนเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาไม่ทราบเรื่องราวทั้งหมดและพวกเขาก็ปล่อยมันผ่านไปโดยไม่ออกความเห็นอะไรอีก จากนั้นพวกเขาก็เริ่มกล่าวถึงหัวข้อที่พวกเขาสนใจ-ความคิดเห็นของเปาโลเกี่ยวกับ “นิกายนี้” คือ นิกายของชาวนาซาเรธผู้นั้น

ตามที่ถูกใช้ในที่นี่ “นิกาย” หมายถึง คำสอนนอกรีต และศาสนาแบบคริสเตียนก็ถูกเรียกในตอนนั้นว่าเป็นนิกายของชาวนาซาเรธผู้นั้น ซึ่งเป็นชื่อเรียกที่ดูหมิ่น เมื่อฟิลิปบอกนาธานาเอลว่า “พวกเราได้พบพระองค์ ผู้ซึ่งโมเสสได้เขียนถึงในพระราชบัญญัติ และที่พวกศาสนายิวได้เขียนถึง คือพระเยซูแห่งนาซาเรธ” นาธานาเอลก็ตอบกลับว่า “สิ่งดีอันใดจะออกมาจากนาซาเรธได้หรือ” (ยอห์น 1:45,46)

ผู้เชื่อทั้งหลายถูกเรียกว่า “พวกคนทำสิ่งชั่วร้าย” (1 ปต. 2:12) พวกเขา “ถูกตำหนิเพราะพระนามของพระคริสต์” (1 ปต. 4:14) ในความคิดของยิว ไม่มีสิ่งใดที่น่าอัศจรรย์ไปกว่าการกลายเป็นคริสเตียนคนหนึ่ง และการเป็นที่รู้จักว่าเป็นผู้ติดตามคนหนึ่งของชาวนาซาเร็ธผู้หนึ่งที่ได้ถูกประหารชีวิตอย่างน่าละอายเช่นนั้น ระหว่างโจรสองคนนั้นบนทางเขนโรมอันหนึ่ง-รูปแบบการประหารชีวิตที่ต่ำที่สุดและโหดร้ายที่สุดในสายตาของพวกยิว พระเยซูเป็นชายคนหนึ่งที่ถูกพระเจ้าสาปแช่ง เพราะว่าตามพระราชบัญญัติของพวกเขา “ผู้ที่ถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ถูกสาปแช่งจากพระเจ้า” (พบญ. 21:23; กท. 3:13) ดังนั้นมันจึงเป็นเรื่องธรรมดาที่พวกยิวในกรุงโรมอยากฟังว่าเปาโลจะกล่าวอะไรเพื่อปกป้องศาสนาของชาวนาซาเร็ธผู้ถูกเกลียดชังนั้น

“พวกข้าพเจ้าทราบทั่วกันว่า ทุกแห่งหนนิกายนี้ถูกกล่าวร้าย” นี่เป็นความจริง หลักคำสอนแห่งความเชื่อแบบคริสเตียนถูกต่อต้านอย่างขมขื่นโดยมวลชนทั้งหลาย เปาโลเป็นพยานรับรองแก่ชาวเมืองโครินธ์ว่า “พวกเราถูกทำให้เป็นภาพที่น่าตื่นตาแก่โลก...พวกเราเป็นพวกคนโง่เขลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ...พวกเราก็กังหิวและกระหาย และเปลือยเปล่า และถูกโบยตี และไม่มีที่อยู่อาศัยที่แน่นอน...ถูกตำหนิ...ถูกข่มเหง...ถูกใส่ร้าย...พวกเราถูกทำให้เป็นเหมือนสิ่งโสโครกแห่งแผ่นดินโลก และเหมือนสิ่งสกปรกของสิ่งสารพัดจนถึงวันนี้” (1 คร. 4:9-13 บางส่วน) เขาหนุนใจทิโมธีคนหนุ่มว่า “จงสู้ทนบรรดาความทุกข์ยากลำบาก” และให้กระทำการรับใช้ของเขาให้สำเร็จเต็มที่ (2 ทธ. 4:5) การเป็นผู้ติดตามคนหนึ่งของพระเยซูชาวนาซาเร็ธเป็นเรื่องที่ผู้คนไม่นิยมชมชอบอยู่แล้ว

นี่ก็เป็นจริงวันนี้อย่างมหาดศาล ผู้รับใช้หรือผู้เชื่อธรรมดาที่แสวงหาที่จะดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้า มีความเชื่อฟังอย่างเต็มที่ต่อพระวามะของพระเจ้าและแยกตัวออกจากสิ่งต่างๆของโลก จะถูกเรียกว่าคนคลั่งศาสนา นักศาสนาที่มีความคิดคับแคบ และ (ตามที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยไว้) เป็นบุคคล “ประหลาด” (1 ปต. 2:9)

ข้อ 23 และ 24: “และเมื่อพวกเขาได้นัดวันพบกับท่านแล้ว คนเป็นอันมากก็มายังท่านในที่พำนักของท่าน ผู้ซึ่งท่านได้อธิบายอย่างละเอียดและเป็นพยานถึงอาณาจักรของพระเจ้า โดยชักชวนพวกเขาเกี่ยวกับพระเยซู ทั้งจากพระราชบัญญัติของโมเสส และจากพวกศาสนาดายากรณ์ ตั้งแต่เข้าจนเย็น และบางคนเชื่อสิ่งทั้งหลายซึ่งถูกกล่าววั้น และบางคนก็ไม่เชื่อ”

“เมื่อพวกเขาได้นัดวันพบกับท่านแล้ว...” พวกเขาผู้นำในธรรมศาลานั้นในกรุงโรมอย่างน้อยก็เต็มใจที่จะฟังคำพยานของเปาโลเกี่ยวกับนิกายของชาวนาซาเร็ธผู้หนึ่ง-ซึ่งเป็นสิ่งที่พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มไม่เต็มใจที่จะทำ ดังนั้นพวกเขาจึงนัดวันหนึ่งเมื่อพวกเขาจะฟังเขา และเมื่อวันนั้นมาถึง “คนเป็นอันมากก็มายังท่านในที่พำนักของท่าน”

ท่านที่รัก ขอให้ภาพนี้ตราตรึงอยู่ในใจของท่าน: อัครทูตเปาโลได้มายังกรุงโรมในฐานะนักโทษคนหนึ่งที่ถูกล่ามโซ่ แม้กระทั่งตอนนี้ ในห้องของเขาเอง เขาก็ถูกล่ามโซ่ติดกับทหารคุ้มกันชาวโรมนายนหนึ่ง เห็นได้ชัดว่าไม่มีความพยายามใดๆที่จะนำคดีของเขาไปอยู่ต่อหน้าองค์จักรพรรดิและให้มีการไต่สวนที่อาจปล่อยเขาเป็นอิสระได้ ลองนึกภาพคนธรรมดาๆ-แม้แต่คริสเตียนคนหนึ่ง-ในสภาพการณ์เช่นนั้น ปฏิกริยาที่ถูกคาดหวังจะเป็นแบบไหน? แต่เปาโลไม่เสียเวลาเปล่าเลยในการเสาะหาพวกทนายความเพื่อแก้ต่างให้เขา ในการผลักดันคดี

ของเขาเพื่อที่จะแน่ใจว่ามีการไต่สวนโดยเร็วที่สุด เขาไม่ได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะประกาศข่าวประเสริฐในกรุงนี้ เมื่อข้าพเจ้าเป็นอิสระ ข้าพเจ้าจะทำอะไรสำเร็จลุล่วงได้อย่างไรตราบใดที่ข้าพเจ้าถูกกล่าวโทษติดกับทหารผู้นี้?” เขาไม่ได้ทำอะไรแบบนั้นเลย เขาได้อิฐฐานเพื่อที่จะได้รับอนุญาตให้ประกาศข่าวประเสริฐในกรุงโรม และโอกาสนั้นบัดนี้ก็มาถึงเขาแล้ว-ไม่ใช่อย่างที่เขาคาดหวังไว้แน่นอนว่าไม่ใช่อย่างที่เขายากให้มันเป็น แต่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า หลายสิ่งมักถูกเปลี่ยนแปลงให้ต่างไปจากวิธีที่มนุษย์วางแผนพวกมันไว้ สิ่งที่สำคัญต่ออัครทูตเปาโลก็คือว่าเขาอยู่ในกรุงโรมแล้ว เขาจะต้องประกาศข่าวประเสริฐแก่คนทั้งปวงที่มาฟังเขา และเขาสามารถฝากเรื่องส่วนตัวทั้งหลายของเขาไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้าได้ขณะที่ตัวเขาเองดูแลงานนั้นที่พระเจ้าได้ประทานให้เขาทำ ดังนั้นถึงแม้ว่าเขาติดคุก ทั้ๆที่เขาถูกจำกัดบริเวณให้อยู่แต่กับทหารคุ้มกันนายหนึ่ง “ตั้งแต่เข้าจมนั่น” เขาก็สั่งสอนสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้า

“...โดยชักชวนพวกเขาเกี่ยวกับพระเยซู...” ไม่มีเรื่องใหม่ แต่เป็นข่าวสารเดิมที่เปาโลได้ประกาศในธรรมศาลาเหล่านั้นในแห่งหนใดก็ตามที่เขาได้ไป และแก่พวกคนต่างชาติเช่นกัน เขาตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่ทรราชสิ่งใดนอกจากพระคริสต์และการที่พระองค์ถูกตรึงกางเขน-แต่ข้อพิสูจน์แห่งความจริงของสิ่งที่เขาเทศนาสั่งสอนถูกยกมา “ทั้งจากพระราชบัญญัติของโมเสส และจากพวกศาสตาศาพยากรณ์”

ในเรื่องนี้ อัครทูตท่านนี้ปฏิบัติตามแบบอย่างของพระเยซูในระหว่างการรับใช้บนโลกของพระองค์ แม้กระทั่งในยามที่พระองค์ทรงเผชิญหน้ากับซาตานบนภูเขาแห่งการทดลองนั้น พระเยซูทรงตอบทุกการโจมตีด้วย “มีเขียนไว้ว่า...มีเขียนไว้ว่า...มีเขียนไว้ว่า”-และจากนั้นทรงยกพระวจนะจากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม (มธ. 4:1-11) แก่พวกสาวกบนถนนไปบ้านเอมมาอูส พระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว “ทรงอธิบายให้เขาทั้งสองฟังในพระคัมภีร์ทุกข้อถึงสิ่งเหล่านั้นที่เกี่ยวกับพระองค์เอง”-และข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นที่พระองค์ทรงใช้ก็ถูกยกมาจาก “โมเสสและบรรดาศาสตาศาพยากรณ์” (ลูกา 24:27)

จากศาสตาศาพยากรณ์อิสยาห์ ฟิลิปสอนชั้นที่ชาวเอธิโอเปียผู้นั้น โดยอธิบายให้เขาฟังว่าข้อพระคำตอนที่เป็นคำพยากรณ์นี้กล่าวถึงพระเยซู (กิจการ 8:32-39) ในวันเพ็นเทคอสต์นั้นเมื่อคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ได้ถือกำเนิดขึ้น เปโตรเทศนาจากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม โดยประกาศว่า “สิ่งนี้เป็นสิ่งซึ่งถูกกล่าวไว้โดยศาสตาศาพยากรณ์โยเอล” (กิจการ 2:16) สหเทพเทศนาความจริงเดียวกันนี้อย่างละเอียด (กิจการ 7:1-53) เรามีหลักเกณฑ์เดียวกันสำหรับการเทศนาของเราวันนี้-นั่นคือ ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ถูกละเลยไว้ นั่น ว่าพระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษบาปของเรา “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:1-4) ไม่มีข่าวประเสริฐอื่น และเปาโลประกาศแก่ชาวแคว้นกาลาเทียว่า “ถ้าคนใดคนหนึ่งประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดแก่ท่านทั้งหลายนอกจากข่าวประเสริฐซึ่งท่านทั้งหลายได้รับไว้แล้ว จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง!” (กท. 1:8,9)

เหมือนที่เป็นจริงเสมอเมื่อข่าวประเสริฐถูกประกาศ “บางคนเชื่อ... และบางคนก็ไม่เชื่อ” ในเมืองเธสะโลนิกาเมื่อเปาโลเทศนา มีบางคนที่ยอมรับข่าวสารแห่งความรอดนั้นและคนอื่นๆที่ปฏิเสธมัน (กิจการ 17:4,5) ในเมืองอีโคเนียบางคนเชื่อและบางคนก็ไม่เชื่อ (กิจการ 14:1,2) นี่ก็เป็นจริงในวันนี้เช่นกัน ไม่ว่าแห่งหนใดก็ตามที่ข่าวสารแห่งความรอดถูกประกาศ บางคนก็ยอมรับและบางคนก็ไม่ยอมรับ เปาโลไม่สามารถเปลี่ยน

ความคิดหรือช่วยผู้ใดให้รอดได้ เขาไม่มีฤทธิ์เดชใดๆนอกจากขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเขากล่าวคำพยาบทที่ชัดเจนถึงความจริงข้อนี้ ใน 1 โครินธ์ 3:6,7 เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ปลูก อพอลโลได้รดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต ดังนั้น คนที่ปลูกจึงไม่สำคัญอะไร และคนที่รดน้ำไม่สำคัญอะไร แต่พระเจ้าผู้โปรดให้เติบโตนั้นต่างหากที่สำคัญ”

เปาโลหันไปหาพวกคนต่างชาติ

ข้อ 25-27: “และเมื่อพวกเขาไม่เห็นพ้องกันในท่ามกลางพวกเขาเอง พวกเขาจึงลาไป หลังจากเปาโลได้กล่าวถ้อยคำเดียวว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสโดยอัสยาห์ศาสดาพยากรณ์กับบรรพบุรุษของเราทั้งหลายถูกต้องดีแล้ว โดยตรัสว่า ‘จงไปหาชนชาตินี้ และกล่าวว่า พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง และจะไม่เข้าใจ และพวกเจ้าจะดูก็จริง และจะไม่รับรู้ เพราะว่าใจของชนชาตินี้ก็เหนียว และหูของพวกเขาที่ตั้ง และตาของพวกเขา พวกเขาก็ปิดแล้ว เกรงว่าพวกเขาจะเห็นด้วยตาของพวกเขา และได้ยินด้วยหูของพวกเขา และเข้าใจด้วยใจของพวกเขา และจะหันกลับมา และเราจะรักษาพวกเขาให้หาย’”

เมื่อเปาโลเห็นว่าเกิดการแตกแยกในผู้ฟังของเขาแล้ว ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาไม่สามารถเห็นพ้องในท่ามกลางพวกเขาเองได้ เขาจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสโดยอัสยาห์ศาสดาพยากรณ์กับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย ถูกต้องดีแล้ว” กล่าวอีกนัยหนึ่ง เขาบอกพวกเขาว่า “พวกท่านกำลังทำให้สิ่งศาสดาพยากรณ์อัสยาห์กล่าวไว้เมื่อหลายร้อยปีก่อนสำเร็จจริงแล้ว” พวกศาสดาพยากรณ์ได้พยากรณ์ไว้ว่าในฐานะชนชาติหนึ่งอิสราเอลจะไม่ยอมเชื่อ คำพยากรณ์เหล่านี้ได้ถูกเขียนไว้หลายร้อยปีก่อนเปาโลพูดกับพวกยิวในกรุงโรม และคำพยากรณ์ทุกเรื่องนั้นก็ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วเหมือนกับที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้ประกาศแก่พวกเขา

เปาโลยกคำพูดตรงนี้มีมาจากอัสยาห์ 6:9,10 เกือบจะคำต่อคำ พระเยซูคริสต์เจ้าทรงใช้ข้อพระคัมภีร์เดียวกันนี้ตอนที่พวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ว่าทำไมพระองค์ถึงกล่าวเป็นคำอุปมาต่างๆขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนฝูงชนเหล่านั้น พระองค์ทรงตอบกลับว่า “... เพราะว่าถึงพวกเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น และถึงพวกเขาได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยิน และพวกเขาไม่เข้าใจ และในคนเหล่านี้คำพยากรณ์ของอัสยาห์ก็สำเร็จจริง ซึ่งกล่าวว่า ‘พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง และจะไม่เข้าใจ และพวกเจ้าจะดูก็จริง และจะไม่รับรู้’” พระองค์จึงตรัสข้อพระคำที่ยกมาจากอัสยาห์นั้นเสร็จสิ้น แต่พระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกที่เชื่อเช่นนั้นว่า “ตาของท่านทั้งหลายก็ได้รับพร เพราะตาเหล่านั้นมองเห็น และหูของท่านก็ได้รับพร เพราะหูเหล่านั้นได้ยิน” (มธ. 13:10-16)

“พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง และจะไม่เข้าใจ” พวกยิวที่ไม่เชื่อเช่นนั้นได้ยินพระเยซูเทศนา พวกเขาได้ยินพระองค์สั่งสอนสิ่งวิเศษเหล่านั้นของพระเจ้า การที่พระองค์ทรงใช้พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมอย่างคล่องแคล่วนั้นน่าจะบอกพวกเขาแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด พวกเขาได้ยินพระองค์เทศนาคำเทศนาบนภูเขา นั้น พวกเขาได้ยินพระองค์ชี้ให้เห็นข้อพระคำต่างๆที่กล่าวถึงพระองค์เองตามที่ถูกให้ไว้ในคำพยากรณ์ต่างๆของพวกเขา พวกเขาได้ยินพระองค์เรียกคนตายให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ แม้แต่เหล่าศัตรูของพระองค์ก็ประกาศว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนี้เลย!” (ยอห์น 7:46) พวกยิวได้ยินสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแล้ว-แต่พวกเขาก็

ไม่เข้าใจ ใจของพวกเขาอยู่ห่างไกลจากพระเจ้าเหลือเกิน พวกเขาจำไม่ได้ในเสียงและถ้อยคำของพระเยซูสิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาศรัทธาได้บอกล่วงหน้าแล้ว

“พวกเขาจะดูก็จริง และจะไม่รับรู้” ใช่แล้วครับ พวกเขาเห็นแล้ว พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์หลายประการที่ไม่เคยมีมาก่อน “ตั้งแต่เริ่มโลกมาแล้ว” (ยอห์น 9:32) แต่พวกเขาก็มองไม่เห็นพระเจ้าพระองค์ที่ได้เสด็จมาเพื่อเปิดตาของคนเหล่านั้นที่ตาบอดฝ่ายวิญญาณและแสดงให้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์เรื่องขนมปังและปลาเหล่านั้นเมื่อด้วยมือเพียงของเด็กชายตัวน้อยคนหนึ่งพระเยซูทรงเลี้ยงฝูงชนมหาศาลเหล่านั้น-แต่พวกเขาก็มองไม่เห็นพระองค์ว่าทรงเป็นขนมปังแห่งชีวิตที่ได้ลงมาจากสวรรค์ พวกเขาได้เห็นพระองค์ชำระพวกคนโรคเรื้อนให้หายสะอาด-แต่พวกเขามองไม่เห็นพระองค์ว่าทรงเป็นผู้นั้นที่พระโลหิตของพระองค์สามารถชำระให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้นได้ ซึ่งโรคเรื้อนเป็นภาพเล็งถึงบาป เขามองเห็นด้วยดวงตาฝ่ายร่างกาย แต่พวกเขาไม่รับรู้ด้วยหัวใจ

“ใจของชนชาตินี้ก็เฉื่อยชา และหูของพวกเขาก็ตึง และตาของพวกเขา พวกเขาก็ปิดแล้ว” ไม่ว่าจะ เป็นยิวหรือต่างชาติ เมื่อผู้ใดได้เจอกับความจริงแห่งข่าวประเสริฐและความจริงนั้นถูกปฏิเสธเสีย ใจนั้นก็เริ่ม แข็งกระด้าง (เฉื่อยชา) ทุกๆเริ่มตึง (นั่นคือ เท้าที่เกี่ยวข้องกับการได้ยินเสียงเรียกของพระเจ้า) และการหลับตา ไม่มองความจริงก็เป็นการนำความมืดและการปรับโทษมา

พวกเขาก็ไม่ยอมฟังพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงพูดกับพวกเขาเกี่ยวกับพระองค์เองว่าทรงเป็นการทำให้คำพยากรณ์สำเร็จจริง พวกเขาไม่ยอมเห็นพระเมสสิยาห์ที่พวกเขารอคอยมานานในพระองค์ แม้นิยามที่ปีศาจประกาศถึงสามครั้งว่า “เราไม่พบความผิดในตัวเขาเลย” พวกเขาก็ร้องออกมาว่า “ตรึงเขาที่กางเขน! มอบบาร์บัสให้พวกเรา!” ดังนั้นใจของพวกเขาจึง “เฉื่อยชา” และไม่รับรู้ความจริงนั้นอีกต่อไป

“เกรงว่าพวกเขาจะเห็น... และได้ยิน... และเข้าใจ... และจะหันกลับมา” การหันกลับมาคือ การยอมจำนนเจตจำนงของมนุษย์ต่อพระประสงค์ของพระเจ้า การหันกลับมาคือ การวางอดีต และความเย่อหยิ่ง และความอยากมีอยากเป็นส่วนตัวไว้ต่างหาก และทุกสิ่งที่จะแทรกแซงกับการรับใช้ของผู้เชื่อที่กระทำต่อพระเจ้าภายใต้พระประสงค์ที่เป็นคำสั่งของพระเจ้า ในหลายปีแห่งการรับใช้ของผม ผมเคยเห็นคนจำนวนมากที่มีลักษณะตรงตามคำบรรยายของยิวเหล่านี้-นั่นคือ พวกเขาไม่ยอมฟังเสียงเรียกของพระวิญญาณ พวกเขาหลับตาไม่มองความจริงแห่งพระวาระของพระเจ้า พวกเขาปฏิเสธพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด-และทั้งหมดนี้เพราะพวกเขารู้ว่าถ้าพวกเขาหันกลับมา มีหลายสิ่งในชีวิตของพวกเขาที่จะต้องไปเสีย นิสัยหลายอย่าง การคบหาสมาคม บางครั้งอาจเป็นวิถีหาเลี้ยงชีพที่ต้องเปลี่ยนแปลง และพวกเขาไม่ยอมเห็นว่าสำหรับทุกสิ่งทีพวกเขายอมสละทิ้งเสียเพื่อพระเจ้า พระองค์จะทรงตอบแทนให้พวกเขาเป็นพระพรร้อยเท่า (มธ. 19:29) เมื่อเสียงเรียกของพระเจ้าถูกปฏิเสธแต่ละครั้ง เสียงของพระวิญญาณก็ถูกได้ยินแผ่วลงทุกที พระสัญญาเหล่านั้นเรื่องสง่าราศีก็ถูกมองไม่เห็นเลื่อนรางลงทุกที และในที่สุดความปรารถนาทั้งสิ้นที่จะรับความรอดก็ถูกชิงไปเสีย

ข้อ 28: “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงทราบเถิดว่า ความรอดของพระเจ้าได้ถูกส่งไปยังคนต่างชาติแล้ว และพวกเขาจะฟังเรื่องความรอดนั้น”

ข่าวประเสริฐ “มายังยิวก่อน” เราได้เห็นข้อเท็จจริงนี้หลายต่อหลายครั้งในการศึกษาคัมภีร์ของเรา ในหนังสือกิจการ พระเจ้าทรงอดกลั้นพระทัย แต่พวกยิวก็ปฏิเสธพระองค์มานานเกินไปแล้ว และความรอดของพระเจ้าบัดนี้ถูกยื่นเสนอให้แก่พวกคนต่างชาติ นี่ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงทอดทิ้งประชากรของพระองค์แล้ว แต่ “ความมีเดบอดได้เกิดขึ้นกับบางคนในพวกอิสราเอล จนกว่าความสมบูรณ์ของพวกคนต่างชาติจะเข้ามา” (รม. 11:1,25)

ข้อ 29: “และเมื่อเปาโลได้กล่าวคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พวกยิวก็จากไป และได้มีการให้เหตุผลเป็นอันมากในท่ามกลางพวกเขาเอง”

เราไม่ถูกบอกหัวข้อเกี่ยวกับการให้เหตุผลของพวกเขา แต่แน่นอนว่าการให้เหตุผลของมนุษย์-ไม่ว่าจะตามลำพังหรือในท่ามกลางพวกเขาเอง-จะไม่แก้ปัญหายุ่งยากทั้งหลายและไม่ตอบสนองความต้องการต่างๆในฝ่ายวิญญาณ มนุษย์ไม่สามารถ “ให้เหตุผล” ตัวเองให้มารับความรอดได้ เราไม่รับความรอดโดยการให้เหตุผล เราได้รับความรอดโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู ดังนั้นพวกยิวเหล่านั้นจึงไปจากบ้านของเปาโลและให้เหตุผลท่ามกลางพวกเขาเอง ซึ่งเป็นการกระทำที่ไร้ผลเท่าที่เกี่ยวข้อกับความจริงแห่งข่าวประเสริฐ

เปาโลในบ้านเช่าของตัวเอง

ข้อ 30 และ 31: “และเปาโลได้อาศัยอยู่เป็นเวลาสองปีเต็มในบ้านที่ท่านเช่าเอง และได้ต้อนรับทุกคนที่มาหาท่าน โดยประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และสั่งสอนสิ่งเหล่านั้นซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเยซูคริสต์เจ้าด้วยความไวเนื้อเชื่อใจทั้งสิ้น ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดที่ขัดขวางท่านเลย”

ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านสันนิษฐานว่าเปาโลถูกนำตัวไปยังศาลของโรมเพื่อรับการไต่สวนและว่าองค์จักรพรรดิตัดสินให้เขาต้องโทษจำคุกสองปี โดยอนุญาตให้เขามี “บ้านเช่าของตัวเอง” ได้ในระหว่างเวลานั้น ภายใต้การคุ้มกันของทหารโรมหลายนาย แต่ไม่มีข้อพิสูจน์จากพระคัมภีร์สำหรับเรื่องนี้ จาก 2 ทิโมธี 4:6 เห็นได้ชัดว่าอัครทูตท่านนี้ถูกนำตัวไปเข้าเฝ้าซีซาร์และถูกสั่งประหารชีวิต แต่เราระบุเวลาที่แน่ชัดไม่ได้ว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อไร

“บ้านที่ท่านเช่าเอง” แคว่หมายความว่าเปาโลได้รับอนุญาตให้เช่าบ้านหลังหนึ่งและอาศัยอยู่ในมันเหมือนเป็นบ้านของตนได้ เขาคงได้รับความช่วยเหลือจากพวกคริสเตียนในกรุงโรมแน่นอน เพื่อที่จะมีรายได้มาจ่ายค่าเช่าบ้านหลังนั้น ดังนั้นแทนที่จะใช้เวลาสองปีนั้นในห้องขัง เขาได้รับอนุญาตให้มีอิสรภาพในบ้านของเขาเอง แต่มีทหารโรมนายหนึ่งอยู่ด้วยตลอดซึ่งเขาถูกล่ามโซ่ติดกับผู้นั้น

เขา “ได้ต้อนรับทุกคนที่มาหาท่าน” ใครๆก็อยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในช่วงสองปีนั้นเมื่อคนเป็นอันมากมาพูดคุยกับเปาโล และเขาต้อนรับทุกคนที่มา

“โดยประกาศอาณาจักรของพระเจ้า...” ในมัทธิว 3:1,2 ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมามาปรากฏตัวโดยประกาศว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” เปาโลประกาศอาณาจักรของพระเจ้า มีความแตกต่างระหว่างสองอันนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์จะตั้งอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ มันจะเป็นเวลาที่พระเยซูจะทรงปกครองจากพระที่นั่งของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม มันถูกเรียกว่า “อาณาจักรแห่ง

สวรรค์” เพราะว่ามันเป็นการปกครองของสวรรค์เหนือแผ่นดินโลก คำๆนี้ถูกเอามาจากคำพยากรณ์ของดาเนียล บทที่ 2 ข้อ 44: “และในสมัยของกษัตริย์เหล่านี้ พระเจ้าแห่งสวรรค์จะทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งจะไม่มียวันถูกทำลาย และราชอาณาจักรนั้นจะไม่ตกเป็นของประชาชนอื่น แต่ราชอาณาจักรนั้นจะทำให้แตกเป็นชิ้นๆ และทำลายราชอาณาจักรเหล่านี้ทั้งหมด และราชอาณาจักรนั้นจะยังยืนอยู่เป็นนิรันดร์” อาณาจักรแห่งสวรรค์ได้ถูกทำพันธสัญญาไว้กับเชื้อสายของดาวิด มันถูกพรรณนาอยู่ทั่วภาคพันธสัญญาเดิมโดยพวกศาสดาพยากรณ์ และถูกยืนยันแล้วแก่พระเยซูคริสต์เจ้า ในลูกา 1:32,33 ทูตสวรรค์กาเบรียลกล่าวแก่มารีย์ว่า “บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงถูกเรียกว่าเป็นพระบุตรขององค์ผู้สูงสุด และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองเหนือวงศ์วานของยาโคบเป็นนิรันดร์ และอาณาจักรของท่านจะไม่มีที่สิ้นสุดเลย”

อาณาจักรของพระเจ้านั้นเป็นสากล มันรวมทุกคนที่บังเกิดโดยพระวิญญาณไว้ภายใน ทุกคนที่เป็นบุตรของพระเจ้าโดยทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่-และอาณาจักรของพระเจ้ายิ่งถูกเข้าโดยการบังเกิดใหม่เท่านั้น: “... ยกเว้นผู้หนึ่งผู้ใดได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นไม่สามารถเห็นอาณาจักรของพระเจ้าได้... ยกเว้นผู้หนึ่งผู้ใดได้บังเกิดจากน้ำ (หรือพระวจนะ) และจากพระวิญญาณ ผู้นั้นไม่สามารถเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าได้ สิ่งซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และสิ่งซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นจิตวิญญาณ อย่าประหลาดใจที่เรากล่าวแก่ท่านว่า ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่” (ยอห์น 3:3-7 บางส่วน)

อาณาจักรแห่งสวรรค์จะถูกเผยให้ประจักษ์ในสง่าราศีบนแผ่นดินโลกนี้ และมันจะผนวกรวมเข้ากับอาณาจักรของพระเจ้าเมื่อพระเยซูคริสต์เจ้าทรงครองราชย์จนกระทั่งพระองค์ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นได้พระบาทของพระองค์แล้วและจะทรงมอบอาณาจักรนั้นแก่พระเจ้า คือพระบิดา (1 คร. 15:24-28)

อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยการสำแดงให้ปรากฏภายนอก เมื่อพวกฟาริสีถามพระเยซูว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะมาเมื่อไร พระองค์ทรงตอบกลับไปว่า “อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้ และพวกเขาจะไม่กล่าวว่า ‘มาที่นี่’ หรือ ‘ไปคูโนน’ เพราะดูเถิด อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย” (ลูกา 17:20,21) อาณาจักรของพระเจ้าคืออาณาจักรฝ่ายวิญญาณ “อาณาจักรของพระเจ้านั้นไม่ได้เป็นอาหารและเครื่องดื่ม แต่เป็นความชอบธรรม และสันติสุข และความปิติยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์” (รม. 14:17)

เปาโลประกาศอาณาจักรของพระเจ้าและสั่งสอน “สิ่งเหล่านั้นซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเยซูคริสต์เจ้า” เขาประกาศข่าวประเสริฐเดิมในกรุงโรมที่เขาได้ประกาศในทุกเมืองเหล่านั้นที่เขาได้เดินทางไปในการเดินทางแบบบมิชชันนารีของเขา:

เขาประกาศว่า “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4)

เขาประกาศว่า “ท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า” (อฟ. 2:8)

เขาประกาศว่า “ถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน และจะเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชดเชยพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด” (รม. 10:9)

เขาประกาศว่า “ทุกคนได้กระทำความบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า...ค่าจ้างของบาปคือความตาย แต่ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (รม. 3:23; 6:23)

จงสังเกตว่าเปาโลเทศนา “ด้วยความไวเนื้อเชื่อใจทั้งสิ้น” แม้ถูกจำคุกอย่างไม่เป็นธรรม ถูกล่ามโซ่ติดกับทหารโรมานายหนึ่ง สภาพการณ์ต่างๆซึ่งคนปกติธรรมดาคงจะจมดิ่งในความสิ้นหวังแล้ว เปาโลประกาศข่าวประเสริฐด้วยความมั่นใจและความเชื่อมั่น เพราะอะไรกัน? เพราะเขาเห็นพระประสงค์ของพระเจ้าในทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขา สูดยอดอัครทูตท่านนี้เป็นผู้ที่บันทึกถ้อยคำแสนวิเศษของโรม 8:28 โดยมั่นใจว่า “ทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เป็นผู้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์”

จงฟังคำพยานของเขาที่ถูกให้ไว้ในจดหมายของเขาถึงชาวเมืองฟิลิปปี ซึ่งถูกเขียนจากคุก: “ข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกท่านเข้าใจ พี่น้องทั้งหลาย ว่าสิ่งเหล่านั้นที่ได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้านั้น ได้กลับเป็นเหตุให้ข่าวประเสริฐแผ่แพร่กว้างออกไป จนเครื่องพันธนาการของข้าพเจ้าในพระคริสต์นั้นปรากฏทั่วตลอดพระราชวัง (วังของซีซาร์) และทั่วสถานที่แห่งอื่น ๆ ทั้งสิ้น และพี่น้องมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้เกิดความมั่นใจเนื่องด้วยเครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า ก็มีใจกล้ามากยิ่งขึ้นที่จะกล่าวพระวจนะนั้นโดยปราศจากความกลัว” (ฟป. 1:12-14)

แน่ทีเดียว พระวจนะของพระเจ้าไม่ถูกล่ามโซ่ จากบ้านของเปาโลเองซึ่งเป็นที่ๆเขาอาศัยอยู่โดยมีทหารคุ้มกัน ข่าวประเสริฐแพร่กระจายไปทั่วกรุงโรม ชีวิตและคำพยานของเปาโลต่อหน้าพวกคริสเตียนในกรุงโรมเป็นที่ทึ่งใจพวกเขาหลายคนจนพวกเขากล่าวคำพยานโดยมีความมั่นใจมากขึ้น-พวกเขาเริ่ม “มีใจกล้ามากยิ่งขึ้นที่จะกล่าวพระวจนะนั้นโดยปราศจากความกลัว”

จงสังเกตว่าเปาโลกล่าวว่า “เครื่องพันธนาการของข้าพเจ้าในพระคริสต์นั้นปรากฏทั่วตลอดพระราชวัง” นี่คือพระราชวังขององค์จักรพรรดิโรม-และแม้แต่นั้นข่าวประเสริฐก็ถูกได้ยินและเชื่อ ในฟิลิปปี 4:22 เปาโลเขียนว่า “วิสุทธิชนเหล่านั้นทั้งหมด (นั่นคือ พวกวิสุทธิชนในกรุงโรม) ผูกความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเหล่านั้นที่อยู่ในครัวเรือนของซีซาร์” จากคุกของเขาเปาโลเอื้อมออกมาด้วยข่าวประเสริฐจนกระทั่งการมีตัวตนของเขาถูกรับรู้จากศูนย์กลางไปจนเส้นรอบนอกของนครจักรพรรดินั้น และในชีวิตประจำวันในคุกของเขา เขาเอื้อมเข้าไปในครัวเรือนของจักรพรรดิเพื่อชนะผู้เชื่อใหม่ทั้งหลาย

คริสตจักรที่เมืองฟิลิปปีช่วยจนเจอความต้องการทางวัตถุของเปาโลขณะที่เขาติดคุกอยู่ ดังที่แสดงให้เห็นในฟิลิปปี 4:18: “ข้าพเจ้ามีสิ่งของสารพัด และมีบริบูรณ์อยู่แล้ว ข้าพเจ้าก็อิมอยู่โดยได้รับบรรดาสິงซึ่งเอปาโฟรดิทัสได้นำมาจากพวกท่าน เป็นกลิ่นหอม เป็นเครื่องบูชาที่โปรด เป็นที่พอพระทัยแต่พระเจ้า”

ในระหว่างที่เขาติดคุกอยู่ในกรุงโรม เปาโลถูกใช้การโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าในการทำให้โอเนสิมัสกลับใจเชื่อ คือทาสคนหนึ่งทีหนีมาของฟีเลโมน และหลังจากที่โอเนสิมัสกลับใจเชื่อแล้ว เปาโลก็ส่งเขากลับไปหา

นายของเขาและฝากเขานำส่งจดหมายฉบับหนึ่งถึงคริสตจักรที่เมืองโคโลสีเช่นกัน เปาโลเขียนถึงฟีเลโมนว่า “ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านด้วยเรื่องโอเนสิมัส ลูกของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดในเครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า ซึ่งเมื่อก่อนนั้นไม่เป็นประโยชน์แก่ท่าน แต่เดี๋ยวนี้เป็นประโยชน์ทั้งแก่ท่านและแก่ข้าพเจ้า... เหตุฉะนั้นถ้าท่านนับว่าข้าพเจ้าเป็นหุ้นส่วน ก็จงรับเขาไว้เหมือนอย่างตัวข้าพเจ้าเอง ถ้าเขาได้กระทำความผิดต่อท่านประการใด หรือเป็นหนี้อะไรท่าน จงคิดเอาจากบัญชีของข้าพเจ้าเถิด” (ฟีเลโมน 10-18 บางส่วน)

พร้อมกับข้อสุทธ้ายนี้ในบทที่ 28 เราต้องไปจากงานรับใช้ของเปาโลในกรุงโรม เท่าที่เกี่ยวข้องกับหนังสือกิจการ-การประกาศอาณาจักรของพระเจ้า การสั่งสอนสิ่งเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องกับพระเยซูคริสต์เจ้า การสานต่องานรับใช้ของเขาด้วยความไว้น้ำใจทั้งสิ้น “ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดที่ขัดขวางท่านเลย” บางทีเปาโลอาจประกาศในความปลอดภัยที่มากขึ้นที่นี่ เมื่อเทียบกับที่เขาเคยชินก่อนหน้านั้น พวกศัตรูของเขาไม่สามารถปลุกระดมให้เกิดมือต่อสู้เขาที่นี่ได้ และคนเหล่านั้นที่ฟังเขาก็อ้างไม่ได้ว่าเขายึดเย็ดตัวเองแก่พวกเขา ขณะที่ในการรับใช้แบบมิชชันนารีของเขา เขามักถูกห้ามไม่ให้เทศนาในพระนามของพระเยซู ที่นี่ในคุกของโรม “ไม่มีผู้ใด” ห้ามเขาเลย

ในระหว่างที่เขาติดคุกอยู่ เปาโลเขียนจดหมายฝากต่อไปนี้: เอเฟซัส, 2 ทิโมธี, ฟิลิปปี, โคลโลสี, ฟีเลโมน, และฮีบรู หนังสือเหล่านี้ของพระคัมภีร์ของเราถูกเก็บรักษาไว้เพื่อเรา ดังนั้นในยุคคริสตจักรปัจจุบันนี้ อัครทูตเปาโลก็ยังสั่งสอนอยู่ โดยเอื้อมมาถึงวันและโมงนี้เลยด้วยซ้ำ

กิจการ-หนังสือที่ยังไม่จบ

หนังสือกิจการไม่มีบทปิดท้าย ไม่มีตอนจบ ยี่สิบแปดบทของมันไม่ใช่แค่ประวัติของสมัยแรกๆและปีต้นๆของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ และไม่ใช่การเล่าเรื่องอันน่าตื่นเต้นของงานรับใช้ที่ทุ่มเทของอัครทูตเปาโล แทนที่จะเป็นเช่นนั้น กิจการบันทึกประวัติของพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วและทรงพระชนม์อยู่-กิจกรรมของพระองค์ซึ่งถูกสานต่อในและโดยพระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพนั้น คือพระวิญญาณบริสุทธิ์

ยกตัวอย่างเช่น หนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มบันทึกประวัติของพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงตั้งพลับพลาอยู่ในเนื้อหนัง พวกมันให้ข้อเท็จจริงต่างๆเกี่ยวกับงานรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ จดหมายฝากเหล่านั้นให้บันทึกเกี่ยวกับหลักคำสอนของพระเยซูคริสต์เจ้า หนังสือวิวรณ์บันทึกสิ่งเหล่านั้นซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อพระคริสต์จะเสด็จมาในสง่าราศี แต่ในหนังสือกิจการ เราเห็นพระองค์ทรงกระทำกิจผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ในคริสตจักรและในชีวิตของคนทั้งหลาย พระองค์ทรงทำเช่นนั้นมาตลอดตั้งแต่พื้นเทคอสต์และจะทรงทำกิจกรรมนี้ต่อไปผ่านทางคริสเตียนทั้งหลายจนกว่าพระองค์เสด็จมาในการรับขึ้นไปนั้นเพื่อเรียกคริสตจักรขึ้นไปพบกับพระองค์ในฟ้าอากาศ

คริสตจักรถูกให้กำเนิดในวันพื้นเทคอสต์นั้นเมื่อผู้เชื่อหนึ่งร้อยยี่สิบคนรออยู่ในห้องชั้นบนนั้นและถูกให้บังเกิดมาเข้าในกายเดียวเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมา จากนั้นดวงวิญญาณอื่นๆก็ถูกเพิ่มเข้าเกือบในทันที และคริสตจักรเติบโตต่อไปเมื่อหลายพันคนมากขึ้นเชื่อและถูกเพิ่มเข้ากับพระกายของพระคริสต์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

พวกอัครทูตประกาศข่าวสารแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า การประกาศข่าวประเสริฐดำเนินต่อมาตลอดหลายร้อยปี และจะดำเนินต่อไปจนกว่าพระเยซูเสด็จมารับเจ้าสาวของพระองค์ไว้กับพระองค์เอง ดังนั้นผมจึงไม่คิดว่าจะผิดพระคัมภีร์ที่จะกล่าวว่าหนังสือกิจการจะถูกทำให้สำเร็จครบถ้วนเมื่อถึงบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เมื่อนั้นผู้เชื่อทุกคน ซึ่งรวมถึงเปาโลและคริสเตียนพวกแรกในคริสตจักร-จะได้รับบำเหน็จ หน้าที่คนต้นเรือนของเราจะถูกเปิดเผย การงานของทุกคนจะถูกลองโดยไฟ หากเราสตัยชื่อในหน้าที่คนต้นเรือนของเรา เราก็จะรับบำเหน็จ ถ้าเราไม่สตัยชื่อ เราก็จะทนทุกข์กับการขาดบำเหน็จ เมื่อนั้นหนังสือกิจการจึงจะครบบริบูรณ์-เมื่อกิจการของผู้เชื่อทุกคนถูกเผยให้ประจักษ์ ถูกเปิดเผยและถูกอ่านออกเสียงดังที่งานเลี้ยงสมรสนั้นเมื่อพระเยซูคริสต์เจ้าจะทรงรับเจ้าสาวของพระองค์ไปและประทานบำเหน็จสมาชิกแต่ละคนของคริสตจักรตามการงานทั้งหลายของพวกเขา

เมื่อมีความคาดหวังเช่นนี้ มันจึงเป็นสิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีของผู้เชื่อทั้งหลายที่จะมอบถวายจิตใจ วิญญาณและร่างกายอย่างเต็มที่ไว้ในพระหัตถ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อที่สิ่งใดก็ตามที่เรากระทำจะถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าทั้งหมด เราควรใช้เวลาที่มีให้เกิดประโยชน์เต็มที่ เราควรซื้อทุกโอกาสที่มีเพื่อประกาศข่าวประเสริฐและชนะดวงวิญญาณทั้งหลาย โดยช่วยเพิ่มเข้ากับคริสตจักรทุกวันและเร่งให้วันนั้นมาถึงเมื่อเจ้าสาวของพระคริสต์จะครบถ้วน เมื่อนั้นเราจะถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ และเราจะรับบำเหน็จนิรันดร์ของเรา ถ้าเราสตัยชื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เราก็จะได้ยินพระองค์ตรัสว่า “ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดีและสตัยชื่อ”

ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราให้เป็นคนสตัยชื่อในหน้าที่คนต้นเรือน เราไม่มีทางเป็น “เปาโล” อีกคนหนึ่งได้ จะไม่มีคนอย่างเขาอีกเลย แต่เราสามารถเป็นคนที่มีสตัยชื่อในสิ่งที่พระเจ้าประทานให้เรากระทำได้ เราสามารถถวายร่างกายของเราเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตและยอมจำนนอวัยวะต่างๆของเราเป็นเครื่องมือแห่งความชอบธรรมได้ เราสามารถปฏิบัติตามคำเตือนสติของเปาโลที่มีไปถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเธสะโลนิกาได้ ซึ่งถูกบันทึกไว้ใน 1 เธสะโลนิกา 5:5-24:

“พวกท่านทุกคนเป็นบุตรทั้งหลายแห่งความสว่าง และเป็นบุตรทั้งหลายแห่งกลางวัน พวกเราไม่ได้เป็นของกลางคืน หรือของความมืด เหตุฉะนั้นอย่าให้พวกเราหลับเหมือนอย่างคนอื่นหลับ แต่ให้พวกเราเฝ้าระวังและไม่เผลอ เพราะท่านทั้งหลายที่นอนหลับก็นอนหลับในเวลากลางคืน และคนที่เผลอที่เผลอในเวลากลางคืน แต่จงให้พวกเรา ผู้ซึ่งเป็นของกลางวัน ไม่เผลอ โดยสวมใส่ทับทรวงป้องกันอกแห่งความเชื่อและความรัก และสำหรับหมวกเหล็ก ความหวังแห่งความรอด

“เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงกำหนดพวกเราไว้สำหรับพระอาชญา แต่สำหรับให้ได้รับความรอดโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเรา เพื่อที่ว่า ไม่ว่าพวกเราจะตื่นอยู่หรือจะหลับ พวกเราจะยังมีชีวิตอยู่ด้วยกันกับพระองค์ เหตุฉะนั้นพวกท่านจงปลอบประโลมใจซึ่งกันและกัน และจงเสริมสร้างให้จำเริญขึ้นซึ่งกันและกัน เหมือนอย่างที่ท่านกำลังทำอยู่นั้น

“และพวกเราขออ้อนวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย ให้รู้จักคนเหล่านั้นซึ่งทำงานหนักอยู่ท่ามกลางพวกท่าน และซึ่งปกครองเหนือพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า และเตือนสติพวกท่าน และจงเคารพพวกเขาให้

มากในความรักเพราะเห็นแก่บรรดาการงานของพวกเขา และจงอยู่อย่างสงบสุขในท่ามกลางพวกท่าน บัดนี้ พวกเราขอเตือนสติพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย จงเตือนคนที่ต่างที่คือกระด้าง จงปลอบประโลมใจคนที่ท้อใจ จงช่วยเหลือคนที่อ่อนแอ จงมีใจอดทนต่อคนทั้งปวง ระวังให้ต้อยอย่าให้ใครทำชั่วร้ายตอบแทนการชั่วร้ายต่อคนใดเลย แต่จงติดตามสิ่งที่ดีเสมอ ทั้งในท่ามกลางพวกท่านเอง และต่อคนทั้งปวง

“จงชื่นชมยินดีอยู่เสมอ จงอธิษฐานโดยไม่มีการสิ้นสุด ในทุกกรณีจงขอบพระคุณ เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับพวกท่าน อย่าดับพระวิญญาณ อย่าประมาทบรรดาคำพยากรณ์ จงพิสูจน์ทุกสิ่ง จงยึดถือสิ่งที่ดีไว้ให้มั่น จงเว้นเสียจากสิ่งที่คุณเหมือนชั่วร้ายทุกอย่าง และขอพระเจ้าแห่งสันติสุขของคัมภีร์ตั้งพวกท่านให้เป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของพวกท่านไว้ให้ไว้ที่ดี จนถึงการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา พระองค์ผู้ทรงเรียกพวกท่านนั้นสัตย์ซื่อ ผู้จะทรงทำให้สิ่งนั้นสำเร็จด้วย”

อัครทูตเปาโล

“และเขากล่าวว่า “พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์เจ้าข้า” ... และเขาโลกก็ตัวสั่นและประหลาดใจจึงกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร” ... และในทันทีที่ท่านได้ประกาศพระคริสต์ในธรรมศาลาทั้งหลายว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า” (กิจการ 9:5,6,20)

“เปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์...ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่าน พวกคนต่างชาติ เพราะเหตุข้าพเจ้าเป็นอัครทูตของพวกคนต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า” (รม. 1:1; 11:13)

ผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เห็นพ้องตรงกันว่าโมเสสเป็นบุคคลศูนย์กลางของภาคพันธสัญญาเดิม เขายืนหนึ่งในหลาย ๆ ด้าน พระเจ้าทรงเรียกโมเสสให้พบกับฟาโรห์และนำลูกหลานของอิสราเอลออกมาจากอียิปต์ พระเจ้าประทานพระราชนิพนธ์แก่โมเสส มีอีกหลายเหตุการณ์ที่โดดเด่นซึ่งพิเศษเฉพาะต่อชีวิตและงานของโมเสส และเมื่องานของเขาสิ้นสุดลงพระเจ้ายกเสด็จลงมาและคุมงานศพของผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อนั้น พระคัมภีร์บอกเราว่าพระเจ้าทรงฝังศพโมเสส “ในหุบเขาในแผ่นดินแห่งโมอับ ... แต่จนถึงทุกวันนี้หาไม่มีใครรู้จักหลุมฝังศพของท่านไม่” (อพย. 34:6)

เราต้องยอมรับว่าโมเสสไม่ใช่คนธรรมดา ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าโมเสสเป็น “เปาโลแห่งภาคพันธสัญญาเดิม” และว่าเปาโลเป็น “โมเสสแห่งภาคพันธสัญญาใหม่” เหมือนกับที่โมเสสเป็นบุคคลศูนย์กลางในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม อัครทูตเปาโลก็เป็นพยานศูนย์กลางในภาคพันธสัญญาใหม่-โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการให้หลักคำสอนของพระคริสต์แก่คริสตจักรพันธสัญญาใหม่

พระเจ้าประทานหนังสือหลายเล่มในภาคพันธสัญญาเดิมผ่านทางโมเสสมากกว่าผ่านทางบุคคลอื่นใด ในทำนองเดียวกันพระองค์ได้ประทานหนังสือหลายเล่มในภาคพันธสัญญาใหม่ผ่านทางปลายปากกาที่ได้รับการดลใจของเปาโลมากกว่าผ่านทางผู้เขียนคนอื่นใด

โมเสสประทับตราชื่อ “ยิว” บนโลก งานรับใช้ของเปาโลประทับตราชื่อ “คริสเตียน” บนโลก

โมเสสได้เปิดเผยพระเจ้าผู้ประทานพระราชบัญญัติแก่ชนชาติอิสราเอล เปาโลเปิดเผยพระเจ้าแห่งพระคุณแก่คนทั้งโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่พวกคนต่างชาติ-กำแพงที่กั้นกลางนั้นได้ถูกทำลายลงแล้วเพื่อที่ “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา” ก็สามารถเข้าส่วนในพระคุณของพระเจ้าได้โดยความเชื่อ

โมเสสชี้ชนชาติอิสราเอลให้ไปยังอาณาจักรหนึ่ง เปาโลชี้ “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา” ให้มายังคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

โมเสสชี้ไปยังแผ่นดินหนึ่งที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เปาโลชี้ไปยังน้ำพุร้อนแห่งน้ำที่มีชีวิตและไปยังแผ่นดินหนึ่งซึ่งงดงามกว่าแสงกลางวัน

โมเสสพูดกับลูกหลานของอิสราเอลเกี่ยวกับการเข้าแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้วันนั้น เปาโลพูดกับทุกคนเกี่ยวกับการเข้าในสง่าราศี

โมเสสเกี่ยวข้องกับพระพรฝ่ายโลกเหล่านั้นของชนชาติอิสราเอลเป็นหลัก เปาโลพูดถึงสิ่งที่อยู่เป็นนิรันดร์-ความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค์ เรานั่งด้วยกันในสวรรค์สถาน เราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า

พระเจ้าประทานรูปแบบของพลับพลาในแก้มโมเสส โมเสสได้เห็นภาพเงาของพระคริสต์ แต่บนถนนไปเมืองดามัสกัสอัครทูตเปาโลได้เห็นพระคริสต์นั้นผู้ทรงเป็นการสำเร็จจริงของระบบโมเสสทั้งหมด- “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4)

ภายใต้ระบบของโมเสสมิมีโรหิตอยู่หลายคน แต่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่เปาโล คือโรหิตองค์นั้นผู้ทรงพระชนม์อยู่เสมอไปและทรงมีตำแหน่งบุโรหิตที่ไม่เปลี่ยนแปลงเลย

เราอาจเห็นความคล้ายคลึงกันระหว่างชีวิตของโมเสสและชีวิตของเปาโล เพราะว่าเมื่อพระเจ้าทรงเรียกพวกเขาให้มาสู่งานรับใช้ พวกเขา ก็ยอมสละอย่างเต็มใจสิ่งที่คนส่วนใหญ่ยึดไว้แน่น และเลือกที่จะตามไปในที่ที่พระเจ้าทรงนำ

โมเสสเกิดในความเป็นทาสแต่ถูกชุบเลี้ยงในวังของกษัตริย์ในฐานะโอรสของธิดาฟาโรห์ ในฐานะหลานชายของกษัตริย์เขาคงจะได้เป็นทายาทสืบราชบัลลังก์แห่งอียิปต์ แต่พระคัมภีร์บอกเราว่า “โดยความเชื่อโมเสส ครั้นท่านโตขึ้นแล้ว ปฏิเสธที่จะถูกเรียกว่าเป็นบุตรชายของธิดากษัตริย์ฟาโรห์ โดยเลือกที่จะทนความทุกข์ลำบากกับประชากรของพระเจ้า แทนที่จะสุขสำราญกับความเพลิดเพลินต่าง ๆ แห่งบาปเพียงชั่วคราว โดยถือว่าความอภัยของพระคริสต์เป็นความมั่งคั่งที่ยิ่งใหญ่กว่าบรรดาคลั่งทรัพย์ในประเทศอียิปต์ เพราะท่านมุ่งจดจ่ออยู่ที่การได้รับบำเหน็จนั้นเป็นค่าตอบแทน โดยความเชื่อ ท่านได้ละทิ้งประเทศอียิปต์ โดยไม่เกรงกลัวความกริ้วของกษัตริย์ เพราะท่านยอมทนอยู่ เหมือนอย่างได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา” (ฮบ.

11:24-27)

พระคัมภีร์ไม่ให้บันทึกใดๆเกี่ยวกับกำเนิดและวัยเด็กของอัครทูตเปาโล แต่มันบอกเราว่าเขาเกิดเป็นคนสัญชาติโรม แต่เขาก็ดำเนินชีวิตเป็นยิว เขาเป็นพลเมืองสัญชาติโรมที่เป็นไทตั้งแต่เกิด กระนั้นโดยเจตจำนงเสรีของเขาเขาได้กลายเป็นทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์ ก่อนการกลับใจเชื่อของเขาเขาอยู่ในนิกายที่เคร่งครัดที่สุดของพวกฟาริสี แต่การทรงเรียกของเขาคือ การประกาศแก่ “พวกสุนัข” ต่างชาติ ก่อนการกลับใจเชื่อของเขาเขาเป็นนักพิธีกรรมที่เคร่งครัด แต่ในฐานะผู้เชื่อคนหนึ่งเขาได้กลายเป็นผู้ยึดมั่นที่เคร่งครัดในเสรีภาพแบบ

คริสเตียน ในฐานะเขาโลแห่งทาร์ซัสเขาคำเนินชีวิตอยู่ใต้พระราชบัญญัติของโมเสส แต่ในฐานะเปาโลนักเทศน์ เขาป่าวประกาศพระคริสต์ว่าทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ และความรอดโดยพระคุณโดยไม่พึ่งพระราชบัญญัติ ถึงแม้ว่าภายใต้พระราชบัญญัติเขาเป็นคนที่ชอบธรรมอย่างไรก็ดี เขาก็รับสารภาพว่าตัวเองเป็นคนบาป ตัวเอ้ เขาเทศนาเสรีภาพและอิสรภาพจากการถูกปรับโทษ กระนั้นเกือบทุกหนทุกแห่งที่เขาไปเขาก็ใช้เวลาบางช่วงในคุก ในฐานะพาริสคนหนึ่งเขาข่มเหงคริสเตียนทั้งหลายและใช้ทุกวิถีทางเพื่อกำจัดคริสตจักร แต่ในฐานะผู้เชื่อคนหนึ่งเขาได้กลายเป็นผู้สร้างคริสตจักรอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

เขาเป็นชายคนหนึ่งที่มีการศึกษาดีสุดขีด ดังนั้นเขาจึงให้การเน้นหนักด้านเขาวินัยเช่นเดียวกับด้านฝ่ายวิญญาณแก่ความเชื่อแบบคริสเตียน เขามีคุณสมบัติ ลักษณะเฉพาะตัว และข้อได้เปรียบมากมายซึ่งเป็นประโยชน์ต่อเขาอย่างที่คุณทั้งหลายนับว่าเป็นข้อได้เปรียบ แต่เช่นเดียวกับโมเสส เขาเลือกที่จะทนทุกข์กับประชากรของพระเจ้า เขาเป็นพยานให้การว่า “สิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า สิ่งเหล่านั้นข้าพเจ้าก็ถือว่าไร้ประโยชน์แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ใช่แล้ว อย่างไม่มีข้อสงสัย และข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดก็ไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมเสียสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนมูลสัตว์ เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์ และจะได้ปรากฏอยู่ในพระองค์ ไม่มีความชอบธรรมของข้าพเจ้าเองซึ่งได้มาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีความชอบธรรมซึ่งมาโดยความเชื่อในพระเจ้าพระคริสต์ เป็นความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ” (ฟป. 3:7-9)

มีการอภิปราย การสมมติและการคาดเดามากมายเกี่ยวกับรูปลักษณ์ส่วนตัวและส่วนสูงแห่งร่างกายของเปาโล พระคัมภีร์ไม่ให้คำบรรยายที่แน่ชัดเกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพของชายผู้นี้ และเท่าที่ผมสนใจเป็นการส่วนตัว ผมก็ไม่พบเวลาที่จะสนใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ ไม่ว่าจะรูปลักษณ์และส่วนสูงของเขาจะเป็นอย่างไร ความสูงส่งด้านศีลธรรมและฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณของเขาก็ทอดเงาของพวกมันพาดทับสมัยนี้ที่เราใช้ชีวิตอยู่ และเราสามารถมองเห็นหัวและไหล่ของเขาได้อย่างชัดเจนเหนือภูเขาที่สูงที่สุด! ดังนั้นทำไมจึงต้องพะวงเกี่ยวกับรูปลักษณ์ฝ่ายร่างกายของยักษ์ใหญ่ฝ่ายวิญญาณผู้นี้เล่า?

ในแง่ฝ่ายวิญญาณ เปาโลเป็นชายผู้มีวิสัยทัศน์ที่ยิ่งใหญ่ เขาทราบดีว่าเขาได้รับการทรงเรียกให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกคนต่างชาติ ดังนั้นเขาจึงไม่เห็นแต่เพียงแค่วันยูเดียเท่านั้น เขามองเห็นโลกที่หลงหาย เขาได้ยินเสียงเรียกที่ดังกว่าเสียงเรียกให้ไปหาฝูงแกะหลงแห่งวงศ์วานอิสราเอล เขาได้ยินเสียงเรียกให้ไปหาคนทั้งปวงแห่งทุกประชาชาติแห่งทุกยุคสมัย และเขาร้องประกาศว่า “ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด!” (รม. 10:13)

เปาโลประกาศเพิ่มอีกว่า “ไม่มีทั้งยิวและกรีก ไม่มีทั้งทาสและไท ไม่มีทั้งชายและหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระเยซูคริสต์” (กท. 3:28) เมื่อได้ยินเสียงเรียกนั้น “ขอโปรดเข้ามา และช่วยพวกเราเถิด” เขาก็ตอบเสียงเรียกนั้น-อันเป็นการเดินทางที่ทรงพลังมากที่สุดและข้ามระยะทางที่กว้างที่สุดเท่าที่มนุษย์เดินดินเคยทำสำเร็จ เขาข้ามระยะทางกว้างใหญ่ไพศาลนั้นระหว่างสิทธิ์ความเป็นเจ้าของแต่พวกเดียวของยิวและแนวคิดเสรีนิยมของคนนับถือรูปเคารพ เขาก้าวออกไปจากถนนสายแคบนั้นแห่งการแบ่งแยก

เป็นแคว้นและเข้าสู่ดินแดนอันกว้างใหญ่ของโลกที่ใกล้ตายและขัดสนที่ต้องการพระคริสต์ ในความคิดของคน ฮีบรูทั่วไป คนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด กรุงเยรูซาเล็มคือคนนั้น แต่ในความคิดของเปาโล เมืองโครินธ์ กรุงเอเธนส์ แคว้นกาลาเทีย-เมืองใดที่ผู้คนกำลังจะตายโดยปราศจากพระคริสต์ คือทุ่งนาชาวพร้อมสำหรับการเก็บเกี่ยวที่เรียกเขาให้ไปหา

หลักคำสอนของเปาโลมีเอกลักษณ์ เขาสอนว่าพระเยซูแห่งนาซาเร็ธทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ว่าพระองค์ทรงถูกตรึงกางเขนเพื่อรับโทษบาปของโลก ว่าพระองค์ทรงถูกฝัง ว่าพระองค์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นในวันที่สาม และว่าพระองค์ทรงถูกพบเห็นโดยคนเป็นอันมากหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ เขาสอนว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เป็นขึ้นแล้วได้ลอยขึ้นไปสู่สวรรค์ ว่าบัดนี้พระองค์ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ซึ่งจากที่นั่นวันหนึ่งพระองค์จะเสด็จมาครั้งที่สองเพื่อสถาปนาอาณาจักรแห่งสวรรค์บนแผ่นดินโลก อาณาจักรนั้นที่ทรงสัญญาไว้แก่ชนชาติอิสราเอล นี่เป็นหลักคำสอนที่แปลกจริงๆในความคิดของพวกเขาเวลานั้น แท้จริงแล้ว พวกเขาเผ่าคอยพระเมสสิยาห์ของพวกเขาว่าจะเสด็จมาและช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากพวกโรมและกัศินสง่าราศีและความยิ่งใหญ่ของชนชาติอิสราเอล แต่เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว พวกเขาก็ไม่ยอมรับพระองค์ พวกเขาตรึงพระองค์ที่กางเขน และเปาโลไม่ลืมที่จะเตือนความจำพวกเขาว่าพวกเขาได้ทำไปอย่างนั้นจริงๆ!

เปาโลเห็นคนทั้งโลกที่หลงหาย ปราศจากพระเจ้า เขาเห็นความสามานย์และความชั่วช้าในทุกรูปแบบ แต่เหนือและทะลุผ่านความชั่วร้ายและความชั่วช้านั้นเขาเห็นดวงวิญญาณทั้งหลายที่หลงหาย ที่ต้องการพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า เขาอาศัยอยู่ท่ามกลางความชั่วช้าลามกและความสำมะเลเทเมา แจ่มุมที่ไม่ธรรมดาแห่งการรับใช้ของเขาก็คือว่าเขาไม่ได้รับมือกับความชั่วร้ายตามวิธีที่คนทั้งหลายมักรับมือกับความชั่วร้าย เขาไม่ได้เทศนาคำเทศนาเป็นชุดๆเรื่องการต้องรับโทษในนรกของการนับถือรูปเคารพหรือความชั่วร้ายต่างๆของพระแม่เจ้าไดอาน่า เขารับมือกับความชั่วร้ายของโลกผ่านการประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า-วิธีเดียวที่สัมฤทธิ์ผลในการรับมือกับความชั่วร้ายในวันใดก็ตาม ในแห่งหนใดก็ตาม เขาชี้ผู้คนให้มาถึงพระเยซูเพราะเขารู้ในใจของตัวเองว่าพระคริสต์ทรงเป็นคำตอบเดียวนั้น ไม่ว่าจะเป็ความฉ้อฉลในตำแหน่งสูงๆของระบบทางการเมืองหรือหลักคำสอนเท็จในแวดวงศาสนา มีเพียงสิ่งเดียวที่จะแก้ไขวิถีปฏิบัติที่บาปหนาเหล่านั้น ดังนั้นเขาจึงกล่าวว่า “ขอพระเจ้าอวยอมนให้ข้าพเจ้าอวดเลย นอกจากในกางเขนของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา...” (กท. 6:14) “ข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่าจะไม่รู้สิ่งใด ๆ ในท่ามกลางพวกท่านเลย เว้นแต่พระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน” (1 คร. 2:2)

เปาโลพอใจที่ข่าวประเสริฐเป็นระเบิดไดนาไมท์ของพระเจ้าที่จะระเบิดทำลายวิหารทั้งหลายแห่งความชั่วช้าอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าโปรแกรมใดๆที่เขาจะคิดค้นขึ้นมาได้ หรือโปรแกรมใดๆที่คณะกรรมการหนึ่งจะคิดขึ้นมาเพื่อต่อสู้กับความสามานย์และบาป เพราะเห็นแก่การประกาศข่าวประเสริฐ เขาจึงป็นขึ้นภูเขาหลายลูก เดินผ่านเข้าไปในหุบเขาทั้งหลาย ข้ามแม่น้ำ ผ่านเข้าไปในเมืองและหมู่บ้านนับไม่ถ้วน เดินทางผ่านเข้าไปในทะเลทราย และแล่นเรือข้ามน้ำข้ามทะเล เพราะเห็นแก่การชนะดวงวิญญาณทั้งหลาย เขาจึงสู้ทนการข่มเหง ภัยเรือแตก การถูกทุบตี การถูกหินขว้าง การถูกปฏิเสธโดยพี่น้องร่วมชาติของเขาเอง ความหิว ความกระหาย และความ

เหน็บหนาว เขาเดินทางหลายหมื่นไมล์ในการรับใช้ของเขา และสวรรค์เท่านั้นที่จะเปิดเผยว่าดวงวิญญาณมากมายขนาดไหนถูกขนะมาเพื่อพระเยซูผ่านทางประกาศที่สัตย์ซื่อของอัครทูตเปาโล

ในฐานะเป็นชนอิสราเอลคนหนึ่ง คนฮีบรูคนหนึ่งในพวกฮีบรู เปาโลไม่เคยปิดบังความภาคภูมิใจในชนชาติของเขาเลย เขาทุ่มเทตัวเองให้แก่ชนร่วมชาติของเขาและประกาศว่าข่าวประเสริฐมายังยิวก่อน และจากนั้นจึงไปยังชาวกรีก แต่เขาทุ่มสุดกำลังในแห่งหนใดก็ตามที่เขาพูด-ต่อหน้าฝูงชนในเมืองโครีนธ์ บนชั้นบันไดของปราสาทแห่งอันโตเนีย ริมแม่น้ำต่อหน้าผู้หญิงกลุ่มเล็กๆที่มาพบปะกันเพื่ออธิษฐาน เขาก่อตั้งคริสตจักรใหญ่ๆหลายแห่ง ไม่ว่าเขาไปที่ไหน เขาฝากคำพยากรณ์ไว้ว่าพระเยซูได้สิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษบาปของโลก และในทุกไมล์ที่เขาเดินทาง เขาก็แบกรับภาระอันหนักอึ้งเพื่อบรรดาผู้ที่หลงหาย

เปาโลไม่ถูกจำกัดในข่าวสารของเขา เขาเป็นปราชญ์ที่เก่งกาจ เป็นนักศาสนศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ เขาพูดได้แม้ถูกแจ้งในระยะกระชั้นชิดเกี่ยวกับใจความหลักอันสูงส่งเรื่องพระเจ้าตรีเอกานุภาพ-อำนาจสิทธิ์ขาดสูงสุดของพระองค์ การทรงฤทธิ์อันสูงส่งของพระองค์ การทรงบาปทุกสิ่งของพระองค์ และการอยู่ทุกหนทุกแห่งของพระองค์ เขาพูดได้ในหัวข้อเกี่ยวกับชาติตาน บาป และความบริสุทธิ์ ชีวิต ความตาย กาลเวลา และนิรันดรกาล แต่ในทุกกรณีเขาประกาศความรอดอย่างเรียบง่ายและอย่างชัดเจนว่าเป็นของประทานของพระองค์ ไม่ใช่เกิดจากการประพฤติ

สิ่งใดกันที่เป็นแรงกระตุ้นเปาโล-ในฐานะคริสเตียนคนหนึ่งเช่นเดียวกับมนุษย์คนหนึ่ง-อย่างที่ไม่น่าจะจะมีมนุษย์คนอื่นใดเคยถูกกระตุ้นเช่นนี้? ประการแรก เขาเชื่อพระเจ้า เขาเชื่อมั่นว่าพระคริสต์ได้ทรงซื้อเขาอย่างสมบูรณ์แล้วด้วยราคาอันแสนแพงนั้นแห่งพระโลหิตอันประเสริฐของพระองค์เอง และเขาไม่มีสิทธิ์ใดๆที่เป็นของตัวเองอีกต่อไป เขารู้จักพระคริสต์ว่าทรงเป็นบุคคลหนึ่งที่มีชีวิตอยู่-เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว” (2 ทธ. 1:12) เขากล่าวว่า “เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็คือพระคริสต์” (ฟป. 1:21) เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ แต่ไม่ใช่ข้าพเจ้าเอง แต่พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในเนื้อหนังขณะนี้ ข้าพเจ้าก็ดำรงอยู่ด้วยความเชื่อแห่งพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กท. 2:20) เปาโลเชื่อว่าพระคริสต์ผู้ทรงเป็นบุคคลที่มีชีวิตอยู่นี้จะกลับมายังโลกนี้อีก เหมือนอย่างที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ และอัครทูตท่านนี้ดำเนินชีวิตในแต่ละวันโดยคาดหวังการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาดำเนินชีวิตราวกับว่าเขาอาจพบกับพระเยซูได้ทุกเมื่อของทุกชั่วโมงของวันนั้นๆ

ประการที่สอง เปาโลถูกกระตุ้นโดยความรู้ที่ว่าดวงวิญญาณของผู้คนทั้งหลายเสียงที่จะไปสู่ไฟนรก และการพิพากษาปรับโทษชั่วนิรันดรหากพวกเขาไม่มาถึงพระคริสต์ รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ หากจำเป็น เขาก็เต็มใจที่จะสละวางชีวิตของเขาเพื่อที่จะเห็นดวงวิญญาณหลายดวงได้รับความรอด เขาเต็มใจที่จะกลายเป็นผู้ถูกสาปแช่งให้ตัดขาดจากพระเจ้าเพื่อที่จะเห็นชนชาติอิสราเอลได้รับความรอด เขาเต็มใจที่จะเป็นสิ่งที่สารพัดแก่คนทั้งปวง เพื่อที่เขาจะขนะบางคนได้ (1 คร. 9:19-22)

ถ้าอัครทูตเปาโลมีชีวิตอยู่วันนี้และเป็นศิษยาภิบาลคริสตจักรหนึ่งในชุมชนของคุณหรือของผม เขาก็คงจะถูกเรียกว่า “พวกคลั่งศาสนา” เขาได้รับสารภาพอย่างเปิดเผยว่า “พวกเราเป็นพวกคนโง่เขลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์” (1 คร. 4:10)-และเขาอาจจะถามก็ได้ว่า “คุณเป็นคนโง่เขลาของใคร?” การเป็นคนโง่เขลาเพื่อพระคริสต์ก็ดีกว่าการเป็นคนมีปัญหาเพื่อพญามาร

เปาโลเป็นผู้ที่พระเจ้าได้ทรงฝากหลักคำสอนของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ไว้ พระองค์ประทานจดหมายฝากสิบสี่ฉบับที่เขียนถึงคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ให้แก่เปาโล พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยข้อลึกลับที่ถูกปิดซ่อนไว้มาตั้งแต่ชั่วนิรันดร์กาลแก่เขา:

“เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้เป็นนักโทษของพระเยซูคริสต์เพื่อพวกท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ ถ้าท่านทั้งหลายได้ยินถึงการแจกจ่ายพระคุณของพระเจ้า ซึ่งโปรดประทานแก่ข้าพเจ้ามาซึ่งท่านทั้งหลายแล้ว ว่าโดยการเปิดเผยพระองค์ได้ทรงให้ข้าพเจ้าทราบข้อลึกลับนั้น (ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วในไม่กี่คำ ซึ่งโดยคำเหล่านั้น เมื่อพวกท่านอ่านแล้ว พวกท่านก็จะเข้าใจถึงความรู้ของข้าพเจ้าในเรื่องข้อลึกลับของพระคริสต์) ซึ่งในสมัยอื่น ๆ ไม่ได้โปรดแจ้งให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ทราบ เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งโปรดเปิดเผยแก่พวกอัครทูตผู้บริสุทธิ์ และพวกผู้พยากรณ์ของพระองค์โดยพระวิญญาณ ว่าพวกคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นของกายอันเดียวกัน และเป็นผู้มีส่วนในพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น ซึ่งข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐนั้น ตามของประทานแห่งพระคุณของพระเจ้า ซึ่งโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าโดยการกระทำที่ได้ผลตามที่ตั้งใจไว้แห่งฤทธิ์เดชของพระองค์

“แก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด โปรดประทานพระคุณนี้เพื่อข้าพเจ้าจะประกาศท่ามกลางคนต่างชาติถึงบรรดาความมั่งคั่งที่ไม่อาจสืบค้นได้ของพระคริสต์ และเพื่อทำให้คนทั้งปวงเห็นว่า อะไรคือการสามัคคีธรรมแห่งข้อลึกลับนี้ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ในพระเจ้า ผู้ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งที่ปวงโดยพระเยซูคริสต์ เพื่อทรงประสงค์จะให้บรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักรและบรรดาเทพผู้มีอำนาจในสวรรค์สถานรู้จักพระปัญญาอันอนันต์ของพระเจ้าโดยคริสตจักร ณ บัดนี้ ตามพระประสงค์อันนิรันดร์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ในพระองค์นั้น พวกเราจึงมีใจกล้า และมีสิทธิ์ที่จะเข้าไปถึงพระองค์ด้วยความไว้นือเชื่อใจโดยความเชื่อนั้นแห่งพระองค์” (อฟ. 3:1-12)

ในจดหมายของเขาที่ส่งถึงคริสตจักรชาวเมืองโคโลสี เปาโลเขียนถึง “ความหวังแห่งข่าวประเสริฐ ... ซึ่งในข่าวประเสริฐนั้นข้าพเจ้าเปาโลถูกตั้งให้เป็นผู้รับใช้คนหนึ่ง ซึ่งบัดนี้ข้าพเจ้ามีความปีติยินดีในบรรดาความทุกข์ยากของข้าพเจ้าเพื่อพวกท่าน และในการทำให้ส่วนที่ยังขาดอยู่ของบรรดาความเจ็บปวดรวดร้าวของพระคริสต์นั้นให้สำเร็จในเนื้อหนังของข้าพเจ้า เพราะเห็นแก่พระกายของพระองค์ ซึ่งก็คือคริสตจักร ซึ่งข้าพเจ้าได้ถูกตั้งให้เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของคริสตจักร ตามการมอบหมายพันธกิจของพระเจ้าซึ่งได้ทรงมอบให้แก่ข้าพเจ้าเพื่อพวกท่าน เพื่อทำให้พระวาระของพระเจ้าสำเร็จ คือข้อความลึกลับซึ่งถูกปิดซ่อนไว้จากหลายยุคสมัยและหลายชั่วอายุนี้ แต่บัดนี้ได้โปรดให้เป็นที่ประจักษ์แก่บรรดาวิสุทธิชนของพระองค์แล้ว ผู้ซึ่งพระเจ้าจะโปรดให้ทราบว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งแห่งสง่าราศีของข้อลึกลับนี้ในท่ามกลางคนต่างชาติ ซึ่งก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสถิต

อยู่ในพวกท่าน อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี พระองค์ผู้นั้นแหละพวกเราประกาศอยู่ โดยเตือนสติทุกคนและสั่งสอนทุกคนโดยใช้สติปัญญาทุกอย่าง เพื่อพวกเราจะได้ถวายทุกคนให้เป็นผู้ใหญ่แล้วในพระเยซูคริสต์ เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงทำงานหนักด้วย โดยต่อสู้อยู่ตามการกระทำกิจของพระองค์ ผู้ทรงกระทำกิจอยู่ในตัวข้าพเจ้าอย่างทรงฤทธิ์” (คส. 1:23-29)

เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เปาโลจึงเทศนา เขาเดินทาง เขาทนทุกข์ และในที่สุดเขาก็ประทับตราคำพยานของเขาด้วยโลหิตแห่งชีวิตของเขา-และเขาทำทุกอย่างนั้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เขาถวายชีวิตของตนบนแท่นบูชาแห่งการรับใช้ และเขาหยุดพักในเมืองบรมสุขเกษมโดยรอคอยวันประทานบำเหน็จอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อผู้เชื่อแต่ละคนจะได้รับบำเหน็จในความชอบธรรม จนกว่าจะถึงวันเปี่ยมสง่าราศีนั้น สูดยอดอักษรทูตผู้นี้ได้ฝากถ้อยคำหนุนใจเหล่านี้ไว้กับพวกเรา:

“ข้าพเจ้าไม่ยอมให้พวกท่านขาดความรู้ พี่น้องทั้งหลาย ถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้ว เพื่อพวกท่านจะไม่เสียใจ เหมือนอย่างคนอื่น ๆ ซึ่งไม่มีความหวัง เพราะถ้าพวกเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์แล้ว เช่นเดียวกันบรรดาคนซึ่งล่วงลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำมาพร้อมกับพระองค์ เพราะสิ่งนี้พวกเราขอบอกแก่พวกท่านตามพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า พวกเราซึ่งยังเป็นอยู่ และเหลืออยู่จนถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้วก็หามิได้ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพติ และด้วยแดรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน แล้วพวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้นในหมู่เมฆ เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ และอย่างนั้นแหละ พวกเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์ เหตุฉะนั้นจงปลอบประโลมกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด” (1 ธส. 4:13-18)

คริสตจักรพันธสัญญาใหม่

เมื่อเราพิจารณาว่าการถือกำเนิดของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ถูกบันทึกไว้ในหนังสือกิจการ (บทที่ 2) และว่าอัครทูตเปาโลเป็นบุคคลศูนย์กลางในส่วนนี้ของพระวาทะของพระเจ้า เราต้องพิจารณาด้วยว่าเปาโลเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเปิดเผยข้อสลับของคริสตจักร ผ่านทางปลายปากกาที่ได้รับการดลใจของสูดยอดอักษรทูตท่านนี้เช่นกันที่พระเจ้าได้ประทานจดหมายฝากสืบสืบนั้นซึ่งกล่าวถึงหลักคำสอนและข้อปฏิบัติสำหรับคริสตจักร ดังนั้นมันจึงดูเหมือนจะสมเหตุสมผลที่จะปิดท้ายเล่มที่สี่นี้ของการศึกษาค้นคว้าของเราโดยการต่อท้ายด้วยโครงร่างคร่าวๆเกี่ยวกับคริสตจักรพันธสัญญาใหม่-มันคืออะไร จุดประสงค์ที่มันอยู่ในโลก คนๆหนึ่งจะกลายเป็นสมาชิกคนหนึ่งของกายนี้ได้อย่างไรซึ่งพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะและรากฐานนั้น และอนาคตของมันในโปรแกรมยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

เราจะใช้แต่พระวาทะของพระเจ้าเป็นตำราเรียนของเรา โดยกีดกันแนวคิดต่างๆทางศาสนาและประจักษ์กายออกไปจากมัน ไม่สำคัญว่าผู้คนคิดอะไรเกี่ยวกับคริสตจักร ว่าเหล่านั้นเทศน์เทศนาอะไรเกี่ยวกับคริสตจักร หรือว่า “ศาสนาทั้งหลาย” สอนอะไรเกี่ยวกับคริสตจักร สิ่งที่เราต้องรู้ก็คือพระวาทะของพระเจ้าบอกอะไรเราเกี่ยวกับคริสตจักร

คำว่า “คริสตจักร” ในภาษาเดิมของภาคพันธสัญญาใหม่คือ “เอ็คเคลเซีย”-ซึ่งมีความหมายว่า “ผู้ที่ถูกเรียกออกมา” จากมุมมองด้านหลักคำสอน คริสตจักรพันธสัญญาใหม่คือ ผู้คนกลุ่มหนึ่งที่ถูกรับออกมาโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์-ถูกรับออกมาสู่ความเชื่อในพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน และเป็นขึ้นแล้ว ทุกคนที่อยู่ในคริสตจักรเป็นอวัยวะทั้งหลายของกายนั้นเพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชักนำพวกเขาไปถึงพระคริสต์ผ่านทางฤทธิ์เดชแห่งพระวาระของพระเจ้าที่ถูกประกาศนั้น และโดยความเชื่อในพระคริสต์นั้นที่ถูกเปิดเผยโดยพระวาระนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถ่ายทอดสภาพของพระคริสต์ผู้เป็นขึ้นแล้วแก่คนเหล่านั้นที่เชื่อข่าวประเสริฐ

คริสตจักรคือ อาคารหลังหนึ่ง แต่มันไม่ใช่อาคารที่ทำจากอิฐ ปูน และหน้าต่างแก้วหลากสี ที่ประชุมท้องถิ่นทั้งหลายมาพบปะกันในอาคารต่างๆ นี่เป็นความจริง แต่ผมกำลังพูดถึงคริสตจักรหนึ่งเดียวนั้น พระกายนั้นของพระคริสต์ ซึ่งเป็นสิ่งปลูกสร้างของพระเจ้า:

“ด้วยว่าพวกเราเป็นพวกผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระเจ้า พวกท่านเป็นไร่นาของพระเจ้า พวกท่านเป็นสิ่งปลูกสร้างของพระเจ้า” (1 คร. 3:9)

“ในพระองค์นั้น ทุกส่วนของโครงสร้างซึ่งถูกต่อกันสนิทจึงเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ในพระองค์นั้น พวกท่านก็กำลังถูกสร้างขึ้นด้วยกันให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าโดยทางพระวิญญาณด้วย” (อฟ. 2:21,22)

“พวกท่านเช่นกัน ดุจบรรดาศิลาที่มีชีวิตอยู่ ก็ถูกก่อสร้างขึ้นเป็นพระนิเวศน์ฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นพวกบุโรหิตอันบริสุทธิ์ เพื่อถวายบรรดาเครื่องบูชาฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นที่ขอบพระทัยต่อพระเจ้าโดยพระเยซูคริสต์” (1 ปต. 2:5)

พระเยซูทรงเป็นศิลามุมเอกนั้น ศิลาที่พวกช่างก่อสร้างได้ปฏิเสธเสียแต่ซึ่งพระเจ้าทรงทำให้เป็นศิลามุมเอกแล้ว (มธ. 21:42) พระองค์ทรงเป็นศิลานั้นซึ่งคริสตจักรพันธสัญญาใหม่กำลังถูกสร้างขึ้นบนนั้น เราเป็นศิลาทั้งหลายที่มีชีวิต ซึ่งถูกเชื่อมติดกันเพื่อทำให้หินเวศฝ่ายจิตวิญญาณนี้สมบูรณ์ และเมื่อสิ่งปลูกสร้างนี้สมบูรณ์แล้ว คริสตจักรก็จะถูกสร้างขึ้นเพื่อพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศ

ผมเชื่อว่าคริสตจักรท้องถิ่นควรมีอาคารหลังหนึ่ง สถานที่แห่งหนึ่งที่ถูกกำหนดไว้เพื่อการพบปะกัน สถานที่แห่งหนึ่งที่ถูกแยกไว้ต่างหากสำหรับการนมัสการ ผมเชื่ออีกว่าอาคารของคริสตจักรไม่ควรถูกใช้สำหรับมือเย็นของคริสตจักร งานรื่นเริง ตลาดนัด หรือที่ประชุมเพื่อกิจชาวโลก สถานที่บริสุทธ์นี้ควรถูกอุทิศไว้สำหรับการนมัสการพระเยซูคริสต์ และเพื่อการนมัสการเท่านั้น แต่ในความเป็นจริงแล้ว คริสตจักรพันธสัญญาใหม่คืออาคารฝ่ายวิญญาณอันประกอบด้วยผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว อวัยวะทั้งหลายแห่งพระกายของพระคริสต์

ทุกคนที่เป็นสมาชิกของคริสตจักรนี้ก็ถูกสถิตภายในโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทุกคนถูกทำให้เป็นอวัยวะของกันและกัน และโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้เชื่อทุกคนก็ถูกให้บังเกิดใหม่ในพระกายของพระคริสต์-พระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์ที่เป็นขึ้นแล้ว ผู้ซึ่งบัดนี้ตั้งอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาในสวรรค์

คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ประกอบด้วยผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว ถูกล้างชำระด้วยพระโลหิตและถูกไถ่แล้ว เราไม่ได้ “เข้าร่วม” กับคริสตจักรของพระเจ้า: เรากลายเป็นเหล่าสมาชิกของคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่โดยและผ่านทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเพิ่มเข้ากับคริสตจักรของพระองค์ทุกวัน คือทุกคนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าและวางใจพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด (กิจการ 2:47)

จากมุมมองด้านประวัติศาสตร์ คริสตจักรไม่ได้มีตัวตนอยู่ก่อนหน้าการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า มีหลายคนทีพูดถึง “คริสตจักรในภาคพันธสัญญาเดิม” แต่ไม่มีคริสตจักรในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม ผู้ใดที่ไม่ยอมรับความจริงเรื่องการแบ่งยุคก็ไม่มีทางที่จะแยกแยะพระวาทะของพระเจ้าอย่างถูกต้องได้ มันเป็นสิ่งสำคัญสุดๆที่จะต้องจดจำ “ยิว คนต่างชาติ และคริสตจักรของพระเจ้า” หากเราหวังว่าจะเข้าใจพระคัมภีร์ (1 คร. 10:32)

คนมากมายสอนว่าคริสตจักรคือ การต่อเนื่องของชนชาติอิสราเอลและว่าคริสตจักรและอาณาจักรนั้นเป็นหนึ่งเดียวกันและอย่างเดียวกัน แต่เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ที่ศึกษาค้นคว้าและแยกแยะพระวาทะอย่างถูกต้องย่อมรู้ว่าหลักคำสอนเช่นนั้นมันมีแต่จะนำไปสู่ความสับสน และพระเจ้าไม่ใช่ผู้ก่อกำเนิดความสับสนอย่างแน่นอน เคยมีคริสตจักรอยู่ก่อนการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้าไหม? เราจะให้พระวาทะของพระเจ้าตอบ:

“ซึ่งโดยคำเหล่านั้น เมื่อพวกท่านอ่านแล้ว พวกท่านก็จะเข้าใจถึงความรู้ของข้าพเจ้าในเรื่องข้อถกกลับของพระคริสต์) ซึ่งในสมัยอื่น ๆ ไม่ได้โปรดแจ้งให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ทราบ เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งโปรดเปิดเผยแก่พวกอัครทูตผู้บริสุทธิ์ และพวกผู้พยากรณ์ของพระองค์โดยพระวิญญาณ...และเพื่อทำให้คนทั้งปวงเห็น ว่า อะไรคือการสามัคคีธรรมแห่งข้อถกกลับนี้ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ในพระเจ้า ผู้ได้ทรงสร้างสารพัดทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ เพื่อทรงประสงค์จะให้บรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักรและบรรดาเทพผู้มีอำนาจในสวรรค์สถานรู้จักพระปัญญาอันอนเนกอนันต์ของพระเจ้าโดยคริสตจักร ณ บัดนี้ ตามพระประสงค์อันนิรันดร์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (อฟ. 3:4,5,9-11) หากคุณจะศึกษาค้นคว้าเนื้อหาส่วนนี้ทั้งหมดของหนังสือเอเฟซัส คุณจะพบว่าข้อพระคำเหล่านี้กล่าวถึงยุคสมัยแห่งพระคุณของพระเจ้า-ยุคคริสตจักร

อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ โยเซฟ และพวกอัครบิดรไม่ได้เป็นเหล่าสมาชิกของคริสตจักร พวกเขาถูกทำให้มีชีวิตโดยพระวิญญาณ แต่พวกเขาไม่ได้ถูกรวมเป็นหนึ่งในเข้ากับมนุษย์ผู้ทรงเป็นขึ้นนั้นในฟ้าสวรรค์ พวกเขาได้รับความรอดและพวกเขากำลังหยุดพักอยู่ในเมืองบรมสุขเกษมตอนนี้ แต่พวกเขาไม่ใช่เหล่าสมาชิกของคริสตจักรของพระเยซูคริสต์เจ้า

ตามถ้อยคำของพระเยซู คริสตจักรไม่ได้มีตัวตนอยู่ตอนที่พระองค์ยังอยู่บนโลกนี้ มันจะมีในอนาคต:

“เมื่อพระเยซูเสด็จเข้ามาในเขตแดนแห่งเมืองซีซารียาฟิลิปปี พระองค์ก็ทรงถามพวกสาวกของพระองค์ โดยตรัสว่า “คนทั้งหลายพูดกันว่า เราซึ่งเป็นบุตรมนุษย์คือผู้ใด” และพวกเขาทูลว่า “บางคนว่าพระองค์ทรงเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่น ๆ ว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคน

หนึ่งในพวกลูกศิษย์ของพระเยซู” พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “แต่พวกท่านว่าเราเป็นผู้ใด” และซีโมนเปโตรตอบ และทูลว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสตคนั้น พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่!”

“และพระเยซูทรงตอบและตรัสกับเขาว่า “ท่านได้รับพร ซีโมนบุตรชายของโยนาเอัย เพราะว่าเนื้อหนังและโลหิตมิได้เปิดเผยสิ่งนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ต่างหาก และเรากล่าวแก่ท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูทั้งหลายแห่งนรกจะไม่มีชัยชนะต่อคริสตจักรนั้นเลย” (มธ. 16:13-18)

จงสังเกตรูปกาลอนาคตของคำกล่าวที่พระเยซูตรัสเกี่ยวกับคริสตจักร: “เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้” พระองค์มิได้ตรัสว่า “เรากำลังสร้าง” หรือ “เราสร้างมาตลอด” พระองค์แค่ตรัสว่า “เราจะสร้างคริสตจักรของเรา” และมันไม่ใช่การแยกแยะหรือการจัดการกับพระวาทะแห่งความจริงอย่างผิดๆที่จะกล่าวว่าในระหว่างวันเหล่านั้นที่พระเยซูทรงอยู่บนโลก คริสตจักรยังไม่ถือกำเนิดขึ้น

ในระหว่างการรับใช้บนโลกของพระเยซูคริสต์เจ้า ข่าวสารของพระองค์มีไปยัง “พวกแกะหลงของวงศ์วานแห่งอิสราเอล” เมื่อพระองค์ทรงส่งสืบบองคนนั้นออกไป พระองค์ทรงสั่งพวกเขาว่า “อย่าเข้าไปในทางแห่งพวกคนต่างชาติ... แต่จงไปหาแกะที่หลงหายไปของวงศ์วานแห่งอิสราเอลดีกว่า” (มธ. 10:5,6)

ในมัทธิว 15:24 พระเยซูตรัสว่า “เรามีได้ถูกส่งมาหาผู้ใด เว้นแต่แกะที่หลงหายไปของวงศ์วานแห่งอิสราเอล” แม้กระทั่งในการตรึงพระองค์ที่กางเขน คำจารึกเหนือพระเศียรของพระองค์ก็ป่าวประกาศว่า พระองค์ทรงเป็น “เยซู กษัตริย์ของพวกยิว!”

ในโรม 15:8 เปาโลให้ความกระจ่างเราในถ้อยคำเหล่านี้: “บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวไว้ว่า พระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นผู้รับใช้แห่งพวกที่เข้าสู่หนัดเพื่อความจริงของพระเจ้า เพื่อยืนยันบรรดาพระสัญญาที่ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษทั้งหลาย”

งานรับใช้ของพระเยซูบนแผ่นดินโลก มีมายังพวกแกะหลงของวงศ์วานแห่งอิสราเอล “พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์หาได้ต้อนรับพระองค์ไม่...” พระองค์ทรงเสนอพระองค์เองแก่ชนชาติอิสราเอลในฐานะกษัตริย์-แต่พวกเขาตะโกนว่า “เราไม่ยอมให้ชายผู้นี้มาปกครองเหนือเรา!” พวกเขาเรียกร้องให้พระองค์ถูกสวมมงกุฎหนามและถูกตรึงที่กางเขนของโรม

พวกลูกศิษย์ของพระเยซูในสมัยพันธสัญญาเดิมได้เห็นสง่าราศีของพระเยซูในฐานะบุตรของดาวิด (ศคย. 12:8) แต่พวกเขาไม่ได้เห็น “ลักษณะแห่งเวลาที่พระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกเขา ได้ทรงสำแดงไว้ เมื่อพระวิญญาณนั้นได้ทรงเป็นพยานล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานต่าง ๆ ของพระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะตามมา” (1 ปต. 1:11) พวกลูกศิษย์ของพระเยซูในสมัยพันธสัญญาเดิมไม่ได้เห็นยุคคริสตจักร พวกเขาได้เห็นการประสูติของพระเยซูและสง่าราศีแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ แต่พวกเขาไม่ได้เห็นหุบเขานั้นที่อยู่ระหว่างการทนทุกข์ของพระองค์และการสวมมงกุฎพระองค์ให้เป็นจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย

1 เปโตร 1:10-12 เปิดเผยความจริงหนึ่งที่ยิ่งใหญ่: “เกี่ยวกับความรอดนั้นพวกลูกศิษย์ของพระเยซูก็ได้ไต่ถามและสืบค้นอย่างขยันขันแข็ง ผู้ซึ่งได้พยากรณ์เกี่ยวกับพระคุณซึ่งจะมายังพวกท่าน โดยสืบค้นสิ่งที่หรือลักษณะแห่งเวลาที่พระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกเขา ได้ทรงสำแดงไว้ เมื่อพระวิญญาณนั้น

ได้ทรงเป็นพยานล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานต่าง ๆ ของพระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะตามมา ก็โปรดเปิดเผยแก่คนเหล่านั้นว่า ไม่ใช่สำหรับพวกเขาเอง แต่สำหรับพวกเรา พวกเขาจึงได้ปรนนิบัติในสิ่งเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ถูกรายงานแก่พวกท่านโดยคนเหล่านั้นที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านแล้ว ด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์ที่โปรดประทานจากสวรรค์ ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกทูตสวรรค์ปรารถนาที่จะพินิจดู”

ผมขอร้องคุณให้อ่านทุกข้อในบทแรกของ 1 เปโตร และศึกษาค้นคว้าแต่ละข้ออย่างตั้งใจ บทนี้ให้ความสว่างอันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้าและยุคปัจจุบันนี้ซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อยุคแห่งพระคุณ-หรือยุคคริสต์จักร

จงสังเกต: “พวกศาสดาพยากรณ์ก็ได้ไต่ถามและสืบค้นอย่างขยันขันแข็ง” เกี่ยวกับพระคุณนั้นที่จะมา กระนั้นพวกเขาก็ไม่ได้เข้าใจ พวกเขาได้เป็นพยานรับรองเกี่ยวกับการทนทุกข์หลายประการของพระคริสต์และสง่าราศีนั้นที่จะตามมา แต่ถึงแม้ว่าพวกเขาบันทึกคำพยากรณ์เหล่านั้นลงไป พวกเขาก็ไม่เข้าใจพวกมัน พวกเราที่อยู่ฟากนี้ของกลโกราย่อมเข้าใจความหมายของคำพยากรณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับการทนทุกข์หลายประการของพระเมษโปดกของพระเจ้าและสง่าราศีของจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย

การเริ่มต้นของคริสต์จักร

วันเกิดของคริสต์จักรพันธสัญญาใหม่คือวันเพ็นเทคอสต์นั้น มีผู้เสนอแนะว่าคริสต์จักรมีการเริ่มต้นของมันตอนที่พระเยซูทรงระบายลมหายใจบนพวกสาวกหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ไม่นานและตรัสแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญูณบริสุทธิ์เถิด” (ยอห์น 20:22) แต่ส่วนตัวแล้วผมไม่เชื่อว่าประสบการณ์นั้นคือการเริ่มต้นของคริสต์จักรพันธสัญญาใหม่ ในวันเพ็นเทคอสต์นั้นพระวิญญูณบริสุทธิ์ได้เสด็จมา ทรงสำแดงพระองค์เองให้ประจักษ์ในแผ่นดินโลก ทรงเป็นพยานว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว และได้ส่งพระวิญญูณบริสุทธิ์มาตามที่ทรงสัญญาไว้

ในบทแรกของหนังสือกิจการ เราถูกบอกว่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์เองว่ามีชีวิตอยู่เป็นเวลาสี่สิบวัน พระองค์ทรงพูดคุยกับพวกสาวกเกี่ยวกับหลายสิ่งที่เป็นของอาณาจักรของพระเจ้าและทรงบัญชาพวกเขาว่าพวกเขาไม่ควรออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มจนกว่าพวกเขาจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดชจากเบื้องบน พวกเขาจะต้องรออยู่ที่นั่นเพื่อคอยการสำเร็จจริงของพระสัญญานั้นของพระบิดา พระองค์ตรัสว่า “เพราะว่ายอห์นได้ให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์อีกไม่ก็วันนับจากนี้” (กิจการ 1:5)

พวกสาวกถามพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ณ เวลานี้พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลหรือ” และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ไม่ใช่ฐานะของพวกท่านที่จะทราบเวลาหรือวาระทั้งหลาย ซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้ให้อยู่ในสิทธิอำนาจของพระองค์ แต่พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช หลังจากพระวิญญูณบริสุทธิ์เสด็จมาบนพวกท่าน และพวกท่านจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม และในแคว้นยูเดียทั้งหมด และในแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลก” และเมื่อพระองค์ได้ตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว ขณะที่พวกเขากำลังพินิจดู พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป และมีเมฆก้อนหนึ่งคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของพวกเขา” (กิจการ 1:6-9)

ในลูกา 24:49 พระเยซูทรงบัญชาสาวกเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าท่านทั้งหลายจะประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” พวกเขาเชื่อฟัง พวกเขาอยู่ต่อในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาอยู่ในห้องชั้นบนนั้นและทุกคนพร้อมใจกัน โดยรอคอยพระสัญญาที่พระเยซูทรงฝากไว้แก่พวกเขา-การเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์:

“และเมื่อวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์มาถึงแล้ว พวกสาวกทุกคนได้มีน้ำหนึ่งใจเดียวกันอยู่ในสถานที่แห่งเดียวกัน และในทันใดนั้น มีเสียงหนึ่งมาจากฟ้าสวรรค์เหมือนอย่างเสียงลมแรงกล้า และเสียงนั้นก้องสนั่นทั่วบ้านหลังที่พวกเขากำลังนั่งอยู่นั้น และมีบรรดาลิ้นหลายแฉกเหมือนอย่างเปลวไฟปรากฏแก่พวกเขา และเปลวไฟนั้นมาอยู่บนพวกเขาแต่ละคน และพวกเขาทุกคนก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และตั้งต้นพูดด้วยภาษาต่าง ๆ ตามที่พระวิญญาณโปรดให้พวกเขาพูด

“และมีพวกยิวที่กำลังพักอาศัยอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม เหล่าคนที่เกรงกลัวพระเจ้า ออกมาจากทุกประชาชาติได้ฟังสวรรค์ บัดนี้เมื่อเสียงนี้ดังออกไปข้างนอก ผู้คนก็มารวมตัวกัน และรู้สึกสับสน เพราะว่าทุกคนได้ยินคนเหล่านั้นพูดเป็นภาษาของเขาเอง และพวกเขาทุกคนก็ประหลาดใจและอัศจรรย์ใจ โดยพูดกันว่า “คูเถิด คนเหล่านี้ทุกคนที่พูดนั้นเป็นชาวกาลิลีไม่ใช่หรือ และเหตุไฉนพวกเราได้ยินพวกเขาทุกคนพูดในภาษาของเราเอง จากที่ซึ่งพวกเราได้บังเกิดมา คือชาวปารเธีย และชาวมีเดีย และชาวเอลาม และบรรดาคนที่อาศัยอยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย และในแคว้นยูเดีย และแคว้นคัปปาโดเซีย ในแคว้นปอนทัสและเอเชีย แคว้นฟรีเจีย และแคว้นบิทีเนีย ในประเทศอียิปต์ และในแคว้นเมืองลิเบียซึ่งขึ้นกับนครไซริน และคนแปลกหน้าของกรุงโรม พวกยิวกับคนเข้าจารีตยิวทั้งหลาย ชาวเกาะครีตและชาวอาระเบีย พวกเราได้ยินคนเหล่านี้พูดในภาษาของเราถึงพระราชกิจต่าง ๆ อันมหัศจรรย์ของพระเจ้า”

“และพวกเขาทุกคนก็ประหลาดใจ และกำลังสงสัยอยู่ โดยพูดกันว่า “สิ่งนี้มีความหมายอะไร” คนอื่น ๆ ที่เฝ้าเย็บก็พูดว่า “คนเหล่านี้เต็มไปด้วยเหล้าองุ่นใหม่” แต่เปโตรซึ่งยืนขึ้นพร้อมกับอัครทูตสิบเอ็ดคน ได้ตะเบ็งเสียงของตน และกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่าน ชาวยูเดีย และบรรดาคนที่อาศัยอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกท่านจงทราบสิ่งนี้ และตั้งใจฟังบรรดาถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด

“ด้วยว่าคนเหล่านี้มิได้เมาเหล้าองุ่น ตามที่พวกท่านคิดนั้น โดยเห็นว่าเป็นแต่เวลาสามโมงเช้า แต่สิ่งนี้เป็นสิ่งซึ่งถูกกล่าวไว้โดยศาสดาพยากรณ์โยเอลว่า ‘และต่อมาในวันสุดท้าย พระเจ้าตรัสว่า เราจะเทพระวิญญาณของเราบนเนื้อหนังทั้งสิ้น และบุตรชายบุตรสาวของพวกเจ้าจะพยากรณ์ และพวกคนหนุ่มของพวกเจ้าจะเห็นนิมิตทั้งหลาย และพวกคนชราของพวกเจ้าจะฝันความฝันต่าง ๆ และในวันเวลาเหล่านั้นเราจะเทพระวิญญาณของเราบนทาสชายของเราและทาสหญิงของเรา และคนเหล่านั้นจะพยากรณ์ และเราจะสำแดงการมหัศจรรย์ทั้งหลายในฟ้าอากาศเบื้องบน และหมายสำคัญต่าง ๆ ในแผ่นดินโลกเบื้องล่าง คือเลือด และไฟ และไอควัน ดวงอาทิตย์จะถูกเปลี่ยนให้เป็นความมืด และดวงจันทร์ให้เป็นเลือด ก่อนวันใหญ่ยิ่งและเกรียงไกรนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาถึง และจะเป็นเช่นนั้นว่า ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’

“พวกท่าน คนอิสราเอลทั้งหลาย จงฟังบรรดาถ้อยคำเหล่านี้เถิด พระเยซูแห่งนาซาเร็ธ ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับ การรับรองจากพระเจ้าในท่ามกลางพวกท่านโดยบรรดาการอัศจรรย์ และการมหัศจรรย์ และหมายสำคัญต่าง ๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้นในท่ามกลางพวกท่าน ตามที่พวกท่านเองทราบอยู่แล้วด้วย พระองค์ผู้ทรงถูกมอบไว้โดยพระดำริที่กำหนดไว้แล้ว และการทรงทราบล่วงหน้าของพระเจ้า พวกท่านก็ได้จับ และโดยมืออันชั่วได้ตรึงที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์ โดยทรงกำจัด บรรดาความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าเป็นไปไม่ได้ที่พระองค์จะถูกครอบงำด้วยความตายนั้น เพราะ ดาวิดได้ทรงกล่าวเกี่ยวกับพระองค์ว่า ‘ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าล่วงหน้าอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะพระองค์ประทับอยู่ที่มือขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหวเลย เพราะฉะนั้นใจของข้าพเจ้าจึง ปิติยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าจึงชื่นชมยินดี ยิ่งกว่านั้นเนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังด้วย เพราะ พระองค์จะไม่ทรงละทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งพระองค์จะไม่ทรงยอมในห้วงค์บริสุทธิ์ของ พระองค์เห็นความเปื่อยเน่า พระองค์ได้โปรดให้ข้าพระองค์ทราบทางทั้งหลายแห่งชีวิตแล้ว พระองค์จะโปรด ให้ข้าพระองค์เปี่ยมด้วยความปิติยินดีด้วยสีพระพักตร์ของพระองค์’ พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ขอให้ ข้าพเจ้ากล่าวโดยไม่มีผู้ใดขัดขวางแก่พวกท่านเถิดเกี่ยวกับดาวิดผู้เป็นบรรพบุรุษว่า เขาทั้งตายเสียแล้วและถูก ฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของเขายังอยู่กับพวกเราจนถึงทุกวันนี้ เหตุฉะนั้นโดยเป็นผู้พยากรณ์ และทราบว่า พระเจ้าได้ตรัสสัญญาไว้แก่เขาด้วยคำปฏิญาณว่า จากบ้านเอวของเขา ตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระ คริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของเขา เพราะเห็นล่วงหน้าถึงสิ่งนี้ก่อน เขาจึงกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระ คริสต์ว่า จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ได้ถูกละทิ้งไว้ในนรก และเนื้อหนังของพระองค์ไม่ได้เห็นความเปื่อยเน่า

“พระเยซูนี้พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว พวกเราทุกคนเป็นพยานถึงเรื่องนี้ เหตุฉะนั้น เมื่อทรงถูกยกขึ้นโดยพระหัตถ์ขวาของพระเจ้า และทรงได้รับพระสัญญาแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดา แล้ว พระองค์จึงทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา ซึ่งบัดนี้พวกท่านเห็นและได้ยินแล้ว ด้วยว่าดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ ทั้งหลาย แต่เขากล่าวเองว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า ท่านจงนั่งที่ขวามือ ของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้บรรดาศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’ เหตุฉะนั้น จงให้หวังความแห่ง อิสราเอลทั้งสิ้นทราบอย่างแน่นอนเถิดว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูองค์เดียวกันนี้ ซึ่งพวกท่านได้ตรึงไว้ที่ กางเขน ให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต”

“บัดนี้ เมื่อคนทั้งหลายได้ยินข้อความนี้ พวกเขาก็รู้สึกเจ็บแปลบในใจของตน และกล่าวแก่เปโตรและ แก่พวกอัครทูตที่เหลือว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย พวกเราจะทำอะไรดี” แล้วเปโตรได้กล่าวแก่พวกเขา ว่า “พวกท่านทุกคนจงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ เพราะโปรดยกบาปทั้ง หลายแล้ว และพวกท่านจะได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยว่าพระสัญญานั้นตกแก่พวกท่าน และแก่ลูกหลานของพวกท่าน และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ห่างไกลออกไป คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ของพวกเราจะทรงเรียกนั้น” และด้วยถ้อยคำอื่น ๆ อีกมากมายเขาได้เป็นพยานรับรองและได้เตือนสติ โดย กล่าวว่ “จงเอาตัวพวกท่านเองให้รอดจากชั่วอายุที่คดโกงนี้เถิด”

“แล้วคนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีแล้วก็รับบัพติศมา และในวันเดียวกันนั้นมีคนเพิ่มเข้ากับพวกเขาประมาณสามพันคน” (กิจการ 2:1-41)

ในข้อพระคำเหล่านี้เรามีคำเทศนาที่ถูกเทศนาโดยเปโตรและถูกให้เกียรติโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์-คำเทศนาหนึ่งที่ทำให้เกิดการถือกำเนิดของคริสตจักรในวันเพ็นเทคอสต์นั้น ขอให้เราสังเกตบางสิ่งที่โดดเด่นเกี่ยวกับคำเทศนานี้:

มันอุดมด้วยข้อพระคัมภีร์:-

ตามที่พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์กล่าว เปโตรใช้ 531 คำในคำเทศนานี้ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น และ 218 คำในคำเหล่านี้ถูกยกมาจากโยเอล 2:28-32, เพลงสดุดี 16:8-11 และเพลงสดุดี 110:1

นอกจากนั้น 91 คำที่เปโตรใช้ในคำเทศนานี้ก็อ้างอิงถึงข้อพระคัมภีร์ และถ้อยคำที่เหลือก็ถูกเจือด้วยคำกล่าวที่มาจากพระคัมภีร์! ดังนั้นเราจึงเห็นว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสำแดงการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ให้ประจักษ์แห่งหนใดที่พระวาระของพระเจ้าถูกเทศนาในความบริสุทธิ์และความเรียบง่ายทั้งหมดของมัน เปโตรเทศนาพระคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าในวันเพ็นเทคอสต์นั้น

คำเทศนาของเขามีจุดมุ่งหมายหนึ่งเดียว-การเปิดเผยตัวตนของพระเยซูคริสต์เจ้า:-

มีคำนามสี่สิบตัวและคำสรรพนามสี่สิบตัวในคำเทศนานี้ โดยทั้งหมดอ้างอิงถึงพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ทรงเป็นหัวใจแห่งแผนงานของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นดุมล้อแห่งความรอด และคำเทศนาของเปโตรในวันเพ็นเทคอสต์นั้นก็วนเวียนอยู่รอบดุมล้อนั้น

ผลลัพธ์เหล่านั้นแห่งคำเทศนาของเขามีความโดดเด่น:-

มีการฟ่องใจเรื่องบาป ผู้คนถูกทิ่มแทงในหัวใจของตน พวกเขาถูกโหมกระพือจนถึงกันบังแห่งตัวตนของพวกเขา และพวกเขาพร้อมออกมาว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย พวกเราจะทำอะไรดี” (ข้อ 37) มีการกลับใจเชื่อที่แท้จริงมาถึงพระคริสต์ เพราะว่า “คนทั้งหลาย...รับคำของเปโตรด้วยความยินดี” (ข้อ 41) มีการรับสารภาพที่แท้จริงในเรื่องพระคริสต์ เพราะว่าคนทั้งหลายที่ได้ยินพระวาระก็รับมันและรับบัพติศมา (ข้อ 41) มีการร่วมสนิทแบบคริสเตียน- “ทุกคนที่เชื่อนั้นก็อยู่ด้วยกัน และให้ทรัพย์สินของทั้งหลายมารวมกันเป็นของกลาง” (ข้อ 44)

นี่ไม่ใช่การกลับใจเชื่อ “แบบเป็นพักๆ”: “เขาทั้งหลายได้ตั้งมั่นคงอยู่ในหลักคำสอนของพวกอัครทูต และในการสามัคคีธรรม และในการหักขนมปัง และในการอธิษฐานต่าง ๆ...และได้ขายบรรดาทรัพย์สินสมบัติและสิ่งของทั้งหลาย และแบ่งสิ่งของเหล่านั้นให้แก่ทุกคน ตามซึ่งทุกคนต้องการ และพวกเขาซึ่งอยู่พร้อมใจกันต่อเนื่องทุกวันในพระวิหาร และหักขนมปังตามบ้าน ได้รับประทานอาหารของตนด้วยความชื่นชมยินดีและความจริงใจ” (ข้อ 42-46) คนเหล่านั้นที่เชื่อนั้นไม่เพียงอุทิศตัวพวกเขาเองเท่านั้น-แต่ทุกสิ่งที่มี-เพื่ออุดมการณ์แห่งพระคริสต์

เพราะการที่พวกเขาเชื่อ รับสารภาพ อุทิศตัว และดำเนินต่อเนื่องในความเชื่อนั้น พวกเขาจึงมีความสุข สรรเสริญพระเจ้า-แต่นั้นไม่ใช่ทั้งหมด: พวกเขามีคำพยานหนึ่งซึ่งทำให้คนอื่น ๆ เชื่อว่าความเชื่อแบบคริสเตียนเป็นของแท้!

เราอาจสรุปย่อคำเทศนาของเปโตรโดยกล่าวว่าเขาถวายเกียรติพระเจ้า เขายกชูพระคริสต์ เขาถวายเกียรติพระวิญญาณบริสุทธิ์ นักเทศน์คนใดที่จะทำแบบเดียวกันสามารถคาดหวังผลลัพธ์ที่ยิ่งใหญ่ได้

คำเทศนาของเปโตรสามารถถูกอ่านจบได้ในห้านาที แต่เขามีผลลัพธ์ที่จริงแท้มากกว่าผู้นำทางศาสนาบางคนมีในห้าปี หรือแม้แต่ทั้งชีวิต ความต้องการที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในธรรมาสน์วันนี้คือข่าวประเสริฐที่มากขึ้น พระคัมภีร์ที่มากขึ้น การถวายเกียรติแด่พระเจ้าที่มากขึ้น สง่าราศีแด่พระคริสต์ที่มากขึ้น คำสรรเสริญแด่ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มากขึ้น-และการให้เกียรติที่น้อยลงแก่โปรแกรม ศิษยาภิบาล ครูอาจารย์ เหล่านักประกาศข่าวประเสริฐ ศาสนาและเหล่าผู้นำทางศาสนา

พระเจ้าข้อสุดท้ายในบทที่สองของหนังสือกิจการปิดท้ายด้วยคำเหล่านี้: “และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเพิ่มเข้ากับคริสตจักรทุกวัน ๆ คือผู้ซึ่งควรจะได้รับชมารอด!” เราถูกเพิ่มเข้ากับคริสตจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อเราได้รับความรอด เสนิยนของคริสตจักรไม่ได้เพิ่มเราเข้ากับคริสตจักร การจุ่มลงในอ่างบัพติศมาไม่ได้เพิ่มเราเข้ากับคริสตจักร การทำดีไม่เพิ่มเราเข้ากับคริสตจักร องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเพิ่มเราเข้ากับคริสตจักรเมื่อเราเชื่อ

สมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรคือใคร?

ใน 1 โครินธ์ 12:12-31 เปาโลบอกเราอย่างชัดเจนว่าใครบ้างเป็นเหล่าสมาชิกของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่:

“เพราะว่าร่างกายนั้นเป็นกายเดียว และมีอวัยวะหลายส่วน และอวัยวะทุกส่วนของกายเดียวนั้น ซึ่งเป็นหลายส่วนก็ยังคงเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น เพราะว่าโดยพระวิญญาณองค์เดียวพวกเราทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าเป็นกายอันเดียวกัน ไม่ว่าพวกเราเป็นพวกยิวหรือพวกคนต่างชาติ ไม่ว่าพวกเราเป็นทาสหรือไท และทุกคนได้ถูกทำให้ดื่มเข้าอยู่ในพระวิญญาณองค์เดียวแล้ว เพราะว่าร่างกายไม่เป็นอวัยวะเดียว แต่เป็นหลายอวัยวะ

“ถ้าเท้าจะกล่าวว่า “เพราะข้าไม่ได้เป็นมือ ข้าจึงไม่ได้เป็นของร่างกายนั้น” ฉะนั้นเท้าจึงไม่เป็นของร่างกายนั้นหรือ และถ้าหูจะกล่าวว่า “เพราะข้าไม่ได้เป็นตา ข้าจึงไม่ได้เป็นของร่างกายนั้น” ฉะนั้นหูจึงไม่เป็นของร่างกายนั้นหรือ ถ้าร่างกายทั้งหมดเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน ถ้าร่างกายทั้งหมดเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน แต่บัดนี้พระเจ้าได้ทรงตั้งอวัยวะทุกส่วนไว้ในร่างกาย ตามชอบพระทัยของพระองค์ และถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะอยู่ที่ไหน

“แต่บัดนี้มีหลายอวัยวะ แต่ยังเป็นร่างกายเดียวกัน และตาไม่สามารถกล่าวแก่มือว่า “ข้าไม่ต้องการเจ้า” หรืออีกที่ศีรษะไม่สามารถกล่าวแก่เท้าว่า “ข้าไม่ต้องการพวกเจ้า” ไม่เลย ยิ่งกว่านั้นอวัยวะเหล่านั้นของร่างกาย ซึ่งดูเหมือนว่าอ่อนแอกว่า ก็จำเป็น และอวัยวะเหล่านั้นของร่างกาย ซึ่งพวกเราคิดว่ามีเกียรติน้อยกว่า พวกเรากลับให้เกียรติบริบูรณ์มากขึ้นแก่อวัยวะเหล่านี้ และอวัยวะที่ไม่น่าดูของพวกเรา ก็มีความน่าดูที่บริบูรณ์มากขึ้น

“เพราะว่าอวัยวะที่ไม่น่าดูของพวกเราไม่มีความต้องการ แต่พระเจ้าได้ทรงทำให้ร่างกายประสานกัน โดยทรงให้เกียรติที่บริบูรณ์มากขึ้นแก่ส่วนที่เคยขาดเกียรตินั้น เพื่อที่จะไม่มีความแตกแยกกันในร่างกาย แต่

เพื่ออวัยวะเหล่านั้นจะมีความห่วงใยซึ่งกันและกัน และไม่ว่าอวัยวะอันหนึ่งทุกข์ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยทุกข์กับอวัยวะนั้น หรืออวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยปีติยินดีกับอวัยวะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายเป็นพระกายของพระคริสต์ และเป็นอวัยวะต่าง ๆ ของพระกายนั้น และพระเจ้าได้โปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักรที่หนึ่งคือพวกอัครทูต รองลงมาคือบรรดาผู้พยากรณ์ ที่สามครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ต่อจากนั้นการอัครรรยต่าง ๆ แล้วบรรดาของประทานแห่งการรักษาทั้งหลาย การช่วยเหลือต่าง ๆ การครอบครองทั้งหลาย การพูดภาษาต่าง ๆ

“ทุกคนเป็นอัครทูตหรือ ทุกคนเป็นผู้พยากรณ์หรือ ทุกคนเป็นครูบาอาจารย์หรือ ทุกคนเป็นผู้กระทำการอัครรรยต่าง ๆ หรือ ทุกคนมีบรรดาของประทานแห่งการรักษาหรือ ทุกคนพูดภาษาต่าง ๆ หรือ ทุกคนสามารถแปลได้หรือ

“แต่จงปรารถนาบรรดาของประทานอันดีที่สุดนั้นอย่างจริงจัง และข้าพเจ้ายังคงแสดงทางหนึ่งที่ยอดเยี่ยมกว่าแก่พวกท่าน”

ข้อพระคำเหล่านี้สอนอย่างชัดเจนว่าทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นเหล่าอวัยวะของคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ถูกให้บัพติสมาเข้าไปในพระกายของพระคริสต์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวินาทีนั้นแห่งการบังเกิดใหม่ ไม่มีเหตุผลตามพระคัมภีร์ที่จะแม้แต่เสนอแนะว่าคนๆหนึ่งสามารถเป็นลูกของพระเจ้าได้โดยไม่ต้องรับบัพติสมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ “เพราะว่าโดยพระวิญญาณองค์เดียวพวกเราทุกคนได้รับบัพติสมาเข้าไปเป็นกายอันเดียวกัน!”

พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติสมาเดียว พระเจ้าองค์เดียวและพระบิดาของคนทั้งสิ้น ผู้ทรงอยู่นเหนือสิ่งสารพัด และทั่วสิ่งสารพัด และในพวกท่านทั้งสิ้น” (อฟ. 4:5,6) มีพระวิญญาณองค์เดียว-พระวิญญาณบริสุทธิ์-ซึ่งโดยพระองค์นั้นเราถูกให้บัพติสมาเข้าไป (ถูกทำให้เป็นหนึ่งเดียวกับ) พระกายของพระคริสต์ และนี่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นที่เรายอมรับพระเยซูโดยความเชื่อ “ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่เป็นของพระองค์” (รม. 8:9) “ด้วยว่าทุกคนที่ถูกนำพาโดยพระวิญญาณของพระเจ้า คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า” (รม. 8:14) “พระวิญญาณนั้นเองทรงเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของพวกเราว่า พวกเราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า” (รม. 8:16)

เอเฟซัส 4:30 บอกเราว่า “อย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย ซึ่งโดยพระวิญญาณนั้นพวกท่านได้ถูกประทับตราไว้จนถึงวันแห่งการไถ่ถอน” และสุดท้าย “พระเยซูตรัสตอบว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านว่า ยกเว้นผู้หนึ่งผู้ใดได้บังเกิดจากน้ำและจากพระวิญญาณ ผู้นั้นไม่สามารถเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าได้ สิ่งซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และสิ่งซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นจิตวิญญาณ” (ยอห์น 3:5,6)

ท่านที่รัก ในความสว่างแห่งพระวาระของพระเจ้า มันเป็นเรื่องโง่เขลาที่จะคิดไปเองว่าใครๆก็สามารถเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ได้ คือพระกายของพระคริสต์ โดยไม่ต้องมีพระวิญญาณบริสุทธิ์!

เปาโลเปรียบเทียบคริสตจักรว่าเป็นเหมือนร่างกายมนุษย์ตรงที่ว่ามีกายเดียวแต่หลายอวัยวะ อวัยวะบางส่วนดูเหมือนมีความสำคัญมากกว่าอวัยวะส่วนอื่นๆ แต่ในการวิเคราะห์ที่แท้จริงอวัยวะแต่ละส่วนมีความสำคัญ และเมื่ออวัยวะหนึ่งเป็นทุกข์ ทั้งร่างกายก็เป็นทุกข์ไปด้วย นี่คือวิธีการของเปาโลในการแสดงให้เราเห็นว่าคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ไม่ถูกแบ่งแยก แต่เป็นกายเดียวกัน: และทุกคนที่ได้ให้ความไว้วางใจของตนอยู่ในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซูและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ก็ถูกให้บังเกิดใหม่เข้ามาในกายนั้นแล้ว

ผมขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับพวกแบปติส สำหรับพวกเมธอดิสต์ สำหรับพวกเพรสไบทีเรียน สำหรับพวกเพนเทคอสต์-และสำหรับทุกคนที่ประกาศการประสูติจากหญิงพรหมจารี การลบลมทินโดยพระโลหิต การคลี่คลายคำของพระคัมภีร์ เราอาจไม่เห็นพ้องตรงกันในทุกรายละเอียดของหลักคำสอน แต่ถ้าเราเห็นพ้องตรงกันในเรื่องใหญ่ๆ เราก็สามารถไม่เห็นพ้องตรงกันในเรื่องเล็กๆได้และยังทำงานและอธิษฐานด้วยกันได้อยู่เพื่อชนะดวงวิญญาณทั้งหลาย แต่นั่นย่อมไม่เปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่ว่าทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว ไม่ว่าจะอยู่นิกายใด เป็นเหล่าสมาชิกของคริสตจักรเท่านั้น คือพระกายของพระคริสต์

ในพระคัมภีร์ส่วนใหญ่ หนังสือกิจการถูกตั้งชื่อว่า “กิจการของพวกอัครทูต” จริงๆแล้วมันควรถูกเรียกว่า “กิจการของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้ทรงเป็นขึ้นและรับสง่าราศีแล้ว” ในสืบทบทแรกของหนังสือกิจการ เราพบข่าวสารที่ถูกส่งถึงพวกยิวเป็นหลัก ในกิจการ 10 เราอ่านเกี่ยวกับการใช้กุญแจเหล่านั้นเป็นครั้งที่สองของเปโตร (มธ. 16:19) เมื่อข่าวประเสริฐถูกมอบให้แก่พวกคนต่างชาติเป็นครั้งแรก ผมหวังใจว่าคุณจะอ่านบทที่สิบทั้งบทของกิจการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำเทศนาที่เปโตรเทศนาในข้อ 34 ถึง 48 คริสตจักรผ่านออกไปจากขีดจำกัดของศาสนายูดายและขยายออกไปสู่ชนชาติอื่นๆ และในกิจการ 15:13-18 เราพบพิมพ์เขียวที่ชัดเจนที่สุดแห่งแผนการของพระเจ้าสำหรับยุคสมัยทั้งหลายเท่าที่จะถูกพบได้ที่ใดก็ตามในพระคัมภีร์:

“และหลังจากพวกเขาได้นั่งอยู่ ยากอบก็ตอบ โดยกล่าวว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย จงตั้งใจฟังข้าพเจ้า ซีโมนได้ประกาศแล้วว่า ในตอนแรกนั้นพระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนพวกคนต่างชาติ เพื่อจะทรงนำประชาชนกลุ่มหนึ่งออกจากพวกเขาเพื่อพระนามของพระองค์ และบรรดาคำของพวกศาสดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับสิ่งนี้ ตามที่ได้เขียนไว้แล้วว่า ‘หลังจากนี้เราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ และเราจะสร้างที่ปรักหักพังทั้งหลายของพลับพลาขึ้นขึ้นอีก และเราจะตั้งพลับพลาขึ้นใหม่เพื่อผู้คนที่เหลืออยู่จะแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ทั้งบรรดาคนต่างชาติ ผู้ซึ่งถูกเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส ผู้ทรงกระทำสิ่งสารพัดเหล่านี้ พระเจ้าทรงทราบกิจการทั้งสิ้นของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว’”

ยากอบพูดถ้อยคำเหล่านี้ในที่ประชุมที่กรุงเยรูซาเล็มหลังจากการประชุมกันเกี่ยวกับคำถามเรื่องการเข้าสู่หน้ต พวกถือบัญญัติจากแคว้นยูเดียเรียกร้องให้พวกคนต่างชาติเข้าสู่หน้ตตามพิธีกรรมต่างๆของศาสนายูดาย หลังจากการอภิปรายเรื่องการถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อ ยากอบก็ยืนขึ้นและให้โครงร่างแผนมหัศจรรย์นี้แห่งแผนงานของพระเจ้าสำหรับอนาคต

ประการแรก พระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกคนต่างชาติและเอาชนหมู่หนึ่งออกมาจากพวกเขาเพื่อพระนามของพระองค์-และสิ่งที่ยากอบกล่าวในข้อ 14 ได้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องมานานประมาณ 1900 ปีแล้วตอนนี้ นี้ไม่ได้หมายความว่าพวกยิวและคนอื่นๆไม่ได้กำลังถูกช่วยให้รอด-มียิวที่เป็นคริสเตียนจำนวนมาก แต่ในคริสตจักรของพระเจ้าไม่มีทั้งยิวและคนต่างชาติ เราทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์ อย่างไรก็ตาม คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ประกอบด้วยพวกคนต่างชาติเป็นหลัก และเมื่อเจ้าสาวต่างชาตินี้ครบถ้วน คริสตจักรก็จะถูกรับขึ้นไปเพื่อพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศ นี่เป็นยุคคริสตจักร ยุคสมัยของคริสเตียน พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของชนกลุ่มหนึ่งที่กำลังถูกเรียกออกมาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นทั้งศีรษะและรากฐานของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ (1 คร. 3:11; อฟ. 5:21-33)

มีคนเหล่านั้นที่หลับตาของตนต่อความจริงเรื่องการแบ่งยุคสมัย-และในการทำเช่นนั้นพวกเขาที่หลับตาของตนต่อความเข้าใจที่ถ่องแท้มากขึ้นเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้า มันเป็นไปได้เด็ดขาดที่จะเข้าใจพระคัมภีร์หากเราไม่ยอมรับความจริงเรื่องการแบ่งยุคและ “แยกแยะ” พระวาระ “อย่างถูกต้อง”

เปาโล-ผู้รับใช้ไปยังพวกคนต่างชาติ

เปาโลประกาศแก่พวกโรมเหล่านั้นว่า “ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่าน พวกคนต่างชาติ เพราะเหตุข้าพเจ้าเป็นอัครทูตของพวกคนต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า” (รม. 11:13)

กล่าวในแง่หลักคำสอน คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ได้ถูกเปิดเผยอย่างเต็มที่แก่เปาโลผู้เดียว พระเจ้าทรงเรียกและทรงเจิมตั้งเขาให้เป็นภานะพิเศษเพื่อนำข่าวสารนี้ไปยังพวกคนต่างชาติและทรงให้เกียรติเขาโดยทรงบอกเขาให้เขียนจดหมายฝากสิบสี่ฉบับของภาคพันธสัญญาใหม่ จงฟังสุดยอดอัครทูตท่านนี้ขณะที่เขาพูดกับเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเอเฟซัส:

“เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้เป็นนักโทษของพระเยซูคริสต์เพื่อพวกท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ ถ้าท่านทั้งหลายได้ยินถึงการแจกจ่ายพระคุณของพระเจ้า ซึ่งโปรดประทานแก่ข้าพเจ้ามายังท่านทั้งหลายแล้ว ว่าโดยการเปิดเผยพระองค์ได้ทรงให้ข้าพเจ้าทราบข้อลึกลับนั้น (ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วในไม่กี่คำ ซึ่งโดยคำเหล่านั้น เมื่อพวกท่านอ่านแล้ว พวกท่านก็จะเข้าใจถึงความรู้ของข้าพเจ้าในเรื่องข้อลึกลับของพระคริสต์) ซึ่งในสมัยอื่น ๆ ไม่ได้โปรดแจ้งให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ทราบ เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งโปรดเปิดเผยแก่พวกอัครทูตผู้บริสุทธิ์ และพวกผู้พยากรณ์ของพระองค์โดยพระวิญญาณ ว่าพวกคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นของกายอันเดียวกัน และเป็นผู้มีส่วนในพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น ซึ่งข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐนั้น ตามของประทานแห่งพระคุณของพระเจ้า ซึ่งโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าโดยการกระทำที่ได้ผลตามที่ตั้งใจไว้แห่งฤทธิ์เดชของพระองค์ แก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด โปรดประทานพระคุณนี้ เพื่อข้าพเจ้าจะประกาศท่ามกลางคนต่างชาติถึงบรรดาความมั่งคั่งที่ไม่อาจสืบค้นได้ของพระคริสต์ และเพื่อทำให้คนทั้งปวงเห็นว่า อะไรคือการสามัคคีธรรมแห่งข้อลึกลับนี้ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ในพระเจ้า ผู้ได้ทรงสร้างสารพัดทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ เพื่อทรงประสงค์จะให้บรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักรและบรรดาเทพผู้มีอำนาจในสวรรค์สถาน รู้จักพระปัญญาอันอนันต์ของพระเจ้าโดยคริสตจักร ณ บัดนี้ ตามพระประสงค์อันนิรันดร์ ซึ่งพระองค์ได้

ทรงตั้งไว้ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ในพระองค์นั้น พวกเราจึงมีใจกล้า และมีสิทธิ์ที่จะเข้าไปถึงพระองค์ด้วยความไวเนื้อเชื่อใจโดยความเชื่ออันของพระองค์” (อฟ. 3:1-12)

เราสังเกตเห็นตรงนี้ว่าพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่เปาโลสิ่งที่พระองค์มิได้ทรงเปิดเผยแก่บุคคลอื่นใดเลย อัครทูตท่านนี้ให้การรับประกันว่าสติปัญญาที่เขามีเกี่ยวกับคริสตจักรได้มาถึงเขาโดยตรงโดยการเปิดเผยจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ถึงแม้เขามองตัวเองว่าเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในวิสุทธิชนทั้งปวง พระเจ้าก็ประทานแก่เขา (โดยทางพระคุณ) อภิสถิตีในการเปิดเผยความไพบูรณ์อันยากจะหยั่งถึงของพระคริสต์และข้อลึกลับนั้นซึ่งมีอยู่ตั้งแต่แรกสร้างโลก ถึงแม้ว่าไม่ได้ถูกเปิดเผยจนกระทั่งพระเจ้าทรงเปิดเผยมันแก่เปาโลก็ตาม

ต่างชาติและยิว ทั้งสองพวกเป็นของกายเดียวกันในพระคริสต์

“เหตุฉะนั้นจงระลึกว่า เมื่อก่อนพวกท่านเป็นพวกคนต่างชาติในเนื้อหนัง ผู้ซึ่งถูกเรียกว่า พวกที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด โดยพวกที่ถูกเรียกว่า พวกที่เข้าสู่หนัด ในเนื้อหนังที่ถูกทำด้วยมือ ในเวลานั้นท่านทั้งหลายเคยอยู่นอกพระคริสต์ เป็นพวกที่อยู่ห่างเหินจากการเป็นพลเมืองของอิสราเอล และเป็นบรรดาคนแปลกหน้าจากพันธสัญญาเหล่านั้นแห่งพระสัญญา ไม่มีความหวัง และอยู่ปราศจากพระเจ้าในโลก แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ ท่านทั้งหลายผู้ซึ่งเมื่อก่อนเคยอยู่ห่างไกลได้ถูกนำเข้ามาใกล้แล้วโดยพระโลหิตของพระคริสต์

“เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา ผู้ทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแล้ว และทรงรื้อกำแพงที่กั้นกลางระหว่างพวกเราทั้งสองฝ่ายลง โดยได้ทรงกำจัดความเป็นศัตรูกันนั้นในเนื้อหนังของพระองค์ คือกฎแห่งพระบัญญัติทั้งหลายซึ่งอยู่ในศีลต่าง ๆ นั้น เพื่อจะกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นคนใหม่คนเดียวในพระองค์ ดังนั้นจึงทรงกระทำให้มีสันติสุข และเพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายคืนดีกันกับพระเจ้าในกายเดียวโดยทางเขานั้น โดยได้ประหารความเป็นศัตรูกันนั้นเสียโดยทางเขานั้น และได้เสด็จมาและประกาศสันติสุขแก่ท่านทั้งหลายซึ่งเคยอยู่ไกล และแก่คนเหล่านั้นที่เคยอยู่ใกล้ เพราะว่าโดยทางพระองค์นั้น เราทั้งสองพวกมีทางเข้าเฝ้าพระบิดา โดยพระวิญญาณองค์เดียว” (อฟ. 2:11-18)

“คนใหม่” นั้นที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ไม่ใช่ผู้เชื่อแยกเป็นรายบุคคล แต่เป็นคริสตจักรนั้นที่เป็นพระกายของพระคริสต์ (อ่านเอเฟซัส 1:22,23 และ 1 โครินธ์ 12:12,13)

คริสตจักรเป็นพระกายของพระคริสต์

เปาโลกล่าวชัดเจนมาก ๆ ว่าคริสตจักรเป็นพระกายของพระคริสต์ ในเอเฟซัส 1:22,23 เขาบอกเราว่าพระเจ้าทรงให้สิ่งสารพัดอยู่ที่ใต้พระองค์ (พระคริสต์) และทรงให้พระองค์เป็นประมุขเหนือสิ่งสารพัดต่อคริสตจักร “ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ คือทรงเป็นความบริบูรณ์ของพระองค์ ผู้ทรงอยู่เต็มทุกอย่างทุกแห่งหน”

ในโคโลสี 1:23,24 เขาบอกเราว่า “...ข้าพเจ้าเปาโลถูกตั้งให้เป็นผู้รับใช้คนหนึ่ง ซึ่งบัดนี้ข้าพเจ้ามีความปีติยินดีในบรรดาความทุกข์ยากของข้าพเจ้าเพื่อพวกท่าน และในการทำให้ส่วนที่ยังขาดอยู่ของบรรดาความเจ็บปวดรวดร้าวของพระคริสต์นั้นให้สำเร็จในเนื้อหนังของข้าพเจ้า เพราะเห็นแก่พระกายของพระองค์ ซึ่งก็คือคริสตจักร”

ใน 1 โครินธ์ 12:20 เขาสาธยายอีกครั้งว่าคริสตจักรเป็นพระกายของพระคริสต์ ลูกของพระเจ้าทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว ถูกล้างชำระด้วยพระโลหิตและถูกไถ่แล้วเป็นอวัยวะหนึ่งแห่งพระกายของพระคริสต์ “พวกเรา ผู้เป็นหลายคน ยังเป็นกายเดียวกันในพระคริสต์ และทุกคนเป็นอวัยวะทั้งหลายแก่กันและกันฉันนั้น” (รม. 12:5)

หนึ่งในข้อพระคำตอนที่ให้ความกระจ่างมากที่สุดในพระวจนะของพระเจ้าเกี่ยวกับคริสตจักรว่าคริสตจักรคืออะไร และมีความสัมพันธ์อะไรต่อเราและต่อพระคริสต์-ถูกพบในเอเฟซัส 5:22-33:

“ภรรยาทั้งหลาย จงนบนอบเชื่อฟังสามีของพวกท่าน เหมือนกับที่กระทำต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่ามีเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนอย่างพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น เหตุฉะนั้นคริสตจักรอยู่ใต้บังคับต่อพระคริสต์ฉันใด ก็ให้ภรรยาทั้งหลายอยู่ใต้บังคับต่อสามีของตนในทุกประการฉันนั้น

“สามีทั้งหลาย จงรักภรรยาของพวกท่าน เหมือนอย่างที่พระคริสต์ได้ทรงรักคริสตจักรด้วย และได้ประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร เพื่อพระองค์จะได้ทรงชำระให้บริสุทธิ์ และทำให้คริสตจักรนั้นสะอาดด้วยการชำระล้างแห่งน้ำโดยพระวจนะ เพื่อพระองค์จะได้ทรงมอบคริสตจักรที่มีสง่าราศีแต่พระองค์เอง ไม่มีจุดต่างพร้อย ริวรอย หรือสิ่งเช่นนั้นใด ๆ เลย แต่เพื่อคริสตจักรนั้นจะบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิ ดังนั้น สามีทั้งหลายจึงควรจะรักภรรยาของตนเหมือนอย่างรักร่างกายของตนเอง ผู้ที่รักภรรยาของตนก็รักตนเอง เพราะว่าไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเคยเกลียดชังเนื้อหนังของตนเอง แต่เลี้ยงดูและทะนุถนอมเนื้อหนังนั้น เหมือนอย่างองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำแก่คริสตจักร เพราะว่าพวกเราเป็นอวัยวะทั้งหลายแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งบรรดากระดูกของพระองค์ ‘เพราะเหตุนี้ ผู้ชายจะจากบิดาและมารดาของเขา และจะไปผูกพันอยู่กับภรรยาของเขา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน’

“นี่เป็นข้อลึกลับที่ยิ่งใหญ่ แต่ข้าพเจ้าพูดเกี่ยวกับพระคริสต์และคริสตจักร แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ให้พวกท่านทุกคนโดยเฉพาะอย่างยิ่งรักภรรยาของตนเช่นนั้นเหมือนอย่างรักตนเอง และให้ภรรยายำเกรงสามีของตน”

ในที่นี้พระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงเปรียบเทียบพระคริสต์และคริสตจักรว่าเป็นเหมือนกับสามีและภรณยานั้นคือ ในข้อ 23 สามีคือศีรษะของภรรยา เหมือนกับที่พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร จากนั้น โดยการเปรียบเทียบแบบย้อนกลับ คริสตจักรอยู่ใต้บังคับต่อพระคริสต์ฉันใด ภรรยาที่ควรอยู่ใต้บังคับสามีของตนฉันนั้น ในข้อ 30 เปาโลประกาศว่าเราทั้งหลายเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระคริสต์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งกระดูกทั้งหลายของพระองค์ แน่แน่นอนว่าไม่มีที่ว่างสำหรับการคาดเดาตรงนี้เลย! ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นเหล่าอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ ถูกให้บังเกิดขึ้นมาเข้าในกายนั้นโดยพระวิญญูณบริสุทธิ์ ดังนั้นจึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของกายนั้นที่ไม่ปรากฏแก่ตาอันประกอบด้วยผู้เชื่อทุกคนตั้งแต่เพ็นเทคอสต์เป็นต้นมา

ไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย คริสตจักรพันธสัญญาใหม่คือพระกายของพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นศีรษะและรากฐานนั้น และเราเป็นอวัยวะทั้งหลายแห่งพระกายของพระองค์-ถ้าเราบังเกิดใหม่แล้ว

คริสตจักรพันธสัญญาใหม่คือเจ้าสาวของพระคริสต์

ตามที่พระคัมภีร์กล่าว คริสตจักรพันธสัญญาใหม่เป็นเจ้าสาวของพระคริสต์ และวันเปี่ยมสง่าราศีวันหนึ่งจะมีงานวิวาห์ในท้องฟ้า!

เราเพิ่งอ่านข้อพระคำตอนที่เปาโลพูดถึง “ข้อลึกลับอันยิ่งใหญ่” นั้นเกี่ยวกับพระคริสต์และคริสตจักร อาดัมและเอวาเป็นภาพเล็งถึงพระคริสต์และคริสตจักร และในปฐมกาล 5:2 เราเรียนรู้ว่าพวกเขาชื่อเดียวกัน: “พระองค์ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นผู้ชายและผู้หญิง และทรงอวยพรพวกเขา และทรงเรียกชื่อของพวกเขาว่าอาดัม...” มันเป็นแบบนั้นเช่นกันกับพระคริสต์และคริสตจักรของพระองค์: “เพราะว่าร่างกายนั้นเป็นกายเดียว และมีอวัยวะหลายส่วน และอวัยวะทุกส่วนของกายเดียวนั้น ซึ่งเป็นหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ (นั่น) ก็ทรงเป็นฉันนั้น” (1 คร. 12:12) ดังนั้นพระนามพระคริสต์จึงถูกประทานให้แก่คริสตจักรในฐานะเป็นพระกายของพระองค์ผู้ทรงถูกเรียกว่าพระคริสต์นั้น

ในวิวรณ์ 19:7-9 ยอห์นผู้เป็นที่ยรักพรรณนาการอภิเษกสมรสของพระเมษโปดกกว่า: “ขอให้เราทั้งหลายยินดีและเปรมปรีดีและถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะว่าการอภิเษกสมรสของพระเมษโปดกมาถึงแล้ว และมเหสีของพระองค์ได้เตรียมตัวพร้อมแล้ว และได้โปรดให้เธอแต่งกายในผ้าป่านเนื้อละเอียด สะอาดและสีขาว เพราะว่าผ้าป่านเนื้อละเอียดนั้นเป็นความชอบธรรมของพวกวิสุทธิชน” และทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “จงเขียนไว้เถิดว่า คนทั้งหลายซึ่งได้รับเชิญมาในงานเลี้ยงอภิเษกสมรสของพระเมษโปดกจะได้รับพร” และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “สิ่งเหล่านี้เป็นบรรดาพระคำรัสแท้จริงของพระเจ้า”

พระคำตอนนี้กล่าวถึงคริสตจักรว่าเป็นเจ้าสาวของพระคริสต์อย่างไม่ต้องสงสัย ให้เราดูที่คำพยานของเปาโลอีกครั้งเกี่ยวกับพระเยซูและความสัมพันธ์ของพระองค์ที่มีต่อคริสตจักรดังที่ถูกระบุให้เห็นในเอเฟซัส 5:25-27:

“สามีทั้งหลาย จงรักภรรยาของพวกท่าน เหมือนอย่างที่เราได้ทรงรักคริสตจักรด้วย และได้ประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร เพื่อพระองค์จะได้ทรงชำระให้บริสุทธิ์ และทำให้คริสตจักรนั้นสะอาดด้วยการชำระล้างแห่งน้ำโดยพระวจนะ เพื่อพระองค์จะได้ทรงมอบคริสตจักรที่มีสง่าราศีแด่พระองค์เอง ไม่มีจุดต่างพร้อย ริ้วรอย หรือสิ่งเช่นนั้นใด ๆ เลย แต่เพื่อคริสตจักรนั้นจะบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิ”

ผู้รู้พระคัมภีร์ที่เน้นหลักคำสอนเดิมที่โดดเด่นทุกคนตลอดหลายปีเห็นพ้องตรงกันว่าเจ้าสาวของพระคริสต์คือคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ และแน่นอนว่าเราไม่จำเป็นต้องใช้จินตนาการเยาะเพื่อที่จะเห็นความจริงของคำกล่าวนั้นในข้อพระคำเหล่านี้ที่เพิ่งถูกยกมา ผมกำลังตั้งตาคอยงานเลี้ยงสมรสนั้นในท้องฟ้า-ฮัลเลลูยาห์! ลูกที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนของพระเจ้าจะอยู่ร่วมงานอันเปี่ยมสง่าราศีนั้น

ท่านผู้อ่านที่ยรัก คุณบังเกิดใหม่แล้วหรือยัง? หากคุณยังไม่ได้รับการบังเกิดใหม่ คุณจะถวายใจของคุณแด่พระเยซูเดี๋ยวนี้เลยไหมเพื่อที่จะรับประกันว่าคุณจะได้อยู่ร่วมงานเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดก? จงร้องทูลพระเยซูและวางใจพระองค์เพื่อรับความรอด พระองค์ทรงสัญญาแล้วว่า จะช่วยคุณให้รอด-และพระองค์จะช่วยคุณให้รอด!

งานรับใช้ของคริสตจักรบนแผ่นดินโลกวันนี้

งานรับใช้ของคริสตจักรเป็นของขวัญขึ้นหนึ่งจากองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดที่ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว คือพระเยซูคริสต์ ข้อพระคำต่างๆต่อไปนี้จะสนับสนุนความจริงข้อนี้:

“มีกายเดียวและมีพระวิญญาณองค์เดียว เหมือนอย่างที่เราท่านถูกเรียกในความหวังอันเดียวแห่งการทรงเรียกของพวกท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว พระเจ้าองค์เดียวและพระบิดาของคนที่สิ้น ผู้ทรงอยู่เหนือสิ่งสารพัด และทั่วสิ่งสารพัด และในพวกท่านทั้งสิ้น

“แต่พระคุณโปรดประทานแก่เราทุก ๆ คนตามขนาดแห่งของประทานของพระคริสต์...และพระองค์ได้ประทานให้บางคนเป็นอัครทูต บางคนเป็นผู้พยากรณ์ บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และบางคนเป็นศิษยาภิบาล และอาจารย์ เพื่อเตรียมพวกวิสุทธิชนให้ดีพร้อม สำหรับงานแห่งการรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น จนกว่าพวกเราทุกคนจะมาถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความเชื่อนั้น และแห่งความรู้เกี่ยวกับพระบุตรของพระเจ้า มาสู่การเป็นคนดีพร้อม มาสู่ขนาดแห่งความเป็นผู้ใหญ่แห่งความครบบริบูรณ์ของพระคริสต์ เพื่อพวกเราจะไม่เป็นเด็กอีกต่อไป ที่ถูกขัดไปขัดมา และถูกหอบไปทั่วด้วยสายลมแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง โดยกลอุบายของมนุษย์ และเล่ห์เหลี่ยมอันฉลาดหลักแหลม ซึ่งโดยสิ่งเหล่านี้พวกเขาอยุ่ชุ่มรอเพื่อที่จะหลอกลวง แต่โดยการพูดความจริงในความรัก จะจำเริญขึ้นเข้าในพระองค์ในสิ่งสารพัด ผู้ทรงเป็นศิระษนั้น นั่นคือพระคริสต์

“ซึ่งจากพระองค์นั้น ร่างกายทั้งสิ้นที่ถูกเชื่อมต่อกันสนิทและผูกพันกันโดยสิ่งที่ทุก ๆ ข้อต่อจัดทำให้ตามการกระทำกิจที่ได้ผลตามที่ตั้งใจไว้ในขนาดแห่งอวัยวะทุกส่วน ทำให้ร่างกายนั้นจำเริญขึ้นไปสู่การเสริมสร้างร่างกายนั้นเองในความรัก” (อพ. 4:4-16)

ในข้อพระคำเหล่านี้เราเห็นอย่างชัดเจนว่าพระเยซู ในฐานะเป็นศิระษของคริสตจักร ได้ประทานของประทานต่างๆแก่คนทั้งหลาย และในข้อ 11 เราพบคำกล่าวที่ชัดเจนเกี่ยวกับหน้าที่ (หรืองานรับใช้) ที่แตกต่างกันเหล่านั้นซึ่งพระองค์ประทานให้: (1) พวกอัครทูต, (2) พวกผู้พยากรณ์, (3) พวกผู้ประกาศข่าวประเสริฐ, (4) เหล่าศิษยาภิบาลและครูอาจารย์

คนเหล่านี้ถูกเรียกให้เข้าสู่งานรับใช้ในการทำให้พวกวิสุทธิชนเพียบพร้อม ประกาศข่าวประเสริฐ และเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ “จนกว่าพวกเราทุกคนจะมาถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความเชื่อนั้น และแห่งความรู้เกี่ยวกับพระบุตรของพระเจ้า มาสู่การเป็นคนดีพร้อม” นี้หมายถึงเวลานั้นเมื่อคริสตจักรจะครบบริบูรณ์และพวกเราจะถูกรับขึ้นไปเพื่อพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ

เราพบข้อพระคำที่คล้ายกันใน 1 โครินธ์ 12:27,28: “บัดนี้ท่านทั้งหลายเป็นพระกายของพระคริสต์ และเป็นอวัยวะต่าง ๆ ของพระกายนั้น และพระเจ้าได้โปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร ที่หนึ่งคือพวกอัครทูต รองลงมาคือบรรดาผู้พยากรณ์ ที่สามครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ต่อจากนั้นการอัครจรรย์ต่าง ๆ แล้วบรรดาของประทานแห่งการรักษาทั้งหลาย การช่วยเหลือต่าง ๆ การครอบครองทั้งหลาย การพูดภาษาต่าง ๆ”

คุณจะหมายเหตุว่าพวกปุโรหิตไม่ถูกกล่าวถึงในทั้งหนังสือเอเฟซัสและหนังสือโครินธ์ ไม่มีปุโรหิตในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ “มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์” (1 ทธ. 2:5)

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นมหาปุโรหิตของเรา ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม เมื่อพระเจ้าได้ตรัส “ในวาระต่าง ๆ และในวิธีอันหลากหลาย ในสมัยก่อนแก่บรรพบุรุษโดยพวกศาสดาพยากรณ์” เคยมีพวกปุโรหิต แต่เมื่อปุโรหิตคนใดตาย ตำแหน่งปุโรหิตของเขาก็สิ้นสุดลง และปุโรหิตคนใหม่จึงจำเป็นต้องถูกแต่งตั้ง พระเยซูชุมหาปุโรหิตของเราได้ทรงถวายพระโลหิตของพระองค์เอง-ครั้งเดียวพอมีผลตลอดไป พระองค์ได้ทรงปรากฏต่อพระพักตร์พระเจ้าพร้อมกับพระโลหิตที่ปราศจากบาป-พระโลหิตนั้นที่ได้ชำระราคาไถ่ถอนของคริสตจักรแล้ว และพระเจ้าได้ทรงยอมรับพระโลหิตนั้น-ครั้งเดียวพอมีผลตลอดไป

พระเยซูคริสต์เจ้า มหาปุโรหิตของเรา ไม่ทรงปรากฏทุกปีพร้อมกับโลหิตและเครื่องสัตวบูชาอย่างที่พวกปุโรหิตสมัยพันธสัญญาเดิมได้กระทำ พระองค์ได้ทรงชำระหนี้บาปครั้งเดียวพอแล้วเมื่อพระองค์ได้ทรงถวายพระโลหิตของพระองค์เอง ผมขอกล่าวซ้ำ: ไม่มีตำแหน่งปุโรหิตในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ แต่ลูกของพระเจ้าทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นปุโรหิตหลวง:

“แต่พวกท่านเป็นชั่วอายุที่ทรงเลือกสรรไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติอันบริสุทธิ์ เป็นชนชาติอันประหลาด เพื่อพวกท่านจะได้สำแดงบรรดาคำสรรเสริญของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกพวกท่านให้ออกมาจากความมืด เข้าสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์” (1 ปต. 2:9)

ถ้าคุณจะอ่านข้อพระคำเหล่านั้นที่มาก่อนและที่ตามหลังข้อนี้ คุณก็จะค้นพบว่าถ้อยคำเหล่านี้ถูกกล่าวเกี่ยวกับคริสตจักร คือผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว จงศึกษาค้นคว้าข้อพระคำทุกข้ออย่างตั้งใจ คุณจะพบความจริงแห่งข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีมากมายในทั้งบทนั้น

ปุโรหิตได้เปิดเผยมนุษย์ต่อพระเจ้า-แต่ผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐในยุคพระคุณนี้เปิดเผยพระเจ้าแก่มนุษย์ “เพราะว่าหลังจากนั้นในพระสติปัญญาของพระเจ้าโลกโดยอาศัยปัญญาไม่ได้รู้จักพระเจ้า ก็เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าโดยความโง่เขลาแห่งการประกาศที่จะช่วยคนทั้งหลายที่เชื่อให้รอด” (1 คร. 1:21) ผู้รับใช้ของพระเจ้าวันนี้ประกาศข่าวประเสริฐ-และถ้าคุณจะอ่าน 1 โครินธ์ 15:1-4 คุณก็จะค้นพบว่าข่าวประเสริฐคือการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า

ใช่แล้วครับ มีความแตกต่างมหาศาลระหว่างงานรับใช้และตำแหน่งปุโรหิต ตำแหน่งปุโรหิตบนแผ่นดินโลกเคยเป็นพยานว่ามนุษย์อยู่ห่างไกลจากพระเจ้า ถูกตัดขาดจากพระองค์ แต่งานรับใช้ในยุคแห่งพระคุณนี้เป็นพยานว่าพระเจ้าทรงเข้าสู่การร่วมสนิทกับมนุษย์แล้วโดยการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ผ่านทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (อ่านยอห์น 5:24; 6:44; และ 1 เปโตร 1:23)

ในยุคคริสตจักรนี้ไม่มีการแบ่งแยกในเรื่องชนชั้น ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนเป็นปุโรหิตฝ่ายวิญญาณ: “พวกท่านเช่นกัน ดุจบรรดาศิลาที่มีชีวิตอยู่ ก็ถูกก่อขึ้นเป็นพระนิเวศน์ฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นพวกปุโรหิตอันบริสุทธิ์ เพื่อถวายบรรดาเครื่องบูชาฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นที่ขอบพระทัยต่อพระเจ้าโดยพระเยซูคริสต์” (1 ปต. 2:5)

ให้เราวิเคราะห์พระคำข้อนี้กัน:

เปโตรประกาศว่า “พวกท่านเช่นกัน ดุจบรรดาศิลาที่มีชีวิตอยู่ ก็ถูกก่อสร้างเป็นพระนิเวศน์ฝ่ายจิต วิญญาณ” (ไม่ใช่วิหารหลังหนึ่งซึ่งถูกทำขึ้นด้วยมือ ไม่ใช่วิหารหลังหนึ่งเหมือนวิหารของซาโลมอน ไม่ใช่สถานที่ที่ความชั่วร้ายเคยตัดขาดมนุษย์จากที่บริสุทธิ์ที่สุด) และผู้เชื่อแต่ละคนเป็นบุโรหิตบริสุทธิ์ เราจะต้องถวาย ไม่ใช่เลือดของนกเขา นกพิราบ หรือลูกแกะทั้งหลาย แต่เป็นเครื่องสัตวบูชาฝ่ายวิญญาณซึ่งเป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้า-โดยพระเยซูคริสต์

ในพระคริสต์คือหนทางเดียวที่คุณและผมจะเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าได้หรือหวังว่าจะพบกับพระองค์ในสันติสุขได้ เราทั้งหลายเป็นสมาชิกแห่งคริสตจักรของพระองค์เพราะว่าพระองค์ทรงซื้อเราแล้วด้วยพระโลหิตของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นศิระและรากฐานของคริสตจักร เราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ กระดูกแห่งกระดูกของพระองค์และเนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์ และเรากลายเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์เมื่อเราให้ความไว้วางใจของเราอยู่ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์

บุคคลใดวันนี้ที่ตั้งตัวเองเป็นบุโรหิตก็ทำผิดระเบียบและกำลังดำเนินการขัดแย้งกับคำสอนของภาคพันธสัญญาใหม่ ความพยายามใดๆที่จะตั้งบุโรหิตทั้งหลายในคริสตจักรวันนี้ก็ถูกตำหนิโดยฮีบรู 8:4:

“เพราะถ้าพระองค์ (พระเยซู) ทรงอยู่บนแผ่นดินโลก พระองค์ก็จะไม่ได้ทรงเป็นบุโรหิต โดยเห็นว่ามีบุโรหิตหลายคนที่ยถวายบรรดาของกำนัลตามพระราชบัญญัติอยู่แล้ว”

ถ้าพระเยซูยังอยู่บนโลกวันนี้ พระองค์เองก็คงไม่เป็นบุโรหิตคนหนึ่ง พระองค์ก็คงจะยอมรับตำแหน่งบุโรหิตในชนชาติอิสราเอลเท่านั้น และในเผ่าเลวีเท่านั้น ในครอบครัวของอาโรน

อิสราเอลไม่ใช่คริสตจักร และคริสตจักรไม่ใช่การสานต่อของอิสราเอล ผู้คนที่พูดภาษาอังกฤษไม่ใช่สิบเผ่าที่หายไปนั้นของอิสราเอล มันเป็นการปล้นฝ่ายวิญญาณจริงๆที่จะเอาพระสัญญาเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงกระทำไว้กับชนชาติอิสราเอลมาให้แก่คริสตจักร เป็นความจริงที่ชนชาติอิสราเอลตาบอดชั่วคราว แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงโยนพวกเขาทิ้ง เวลานั้นจะมาเมื่อประชาชาติหนึ่งจะถูกช่วยให้รอดในวันเดียวและพระเจ้าจะทรงหันมาหาประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์อีก ปัจจุบันไม่มี และไม่เคยมีตำแหน่งบุโรหิตในคริสตจักร ยกเว้นตำแหน่งบุโรหิตฝ่ายวิญญาณซึ่งเป็นของผู้เชื่อทุกคน

เนื่องจากพระคริสต์ทรงเป็นบุโรหิตในสวรรค์แต่เพียงผู้เดียว (และเพื่อคนเหล่านั้นที่นั่งอยู่ในสวรรค์สถานในพระองค์เท่านั้น) เมื่อใดที่คริสตจักรยอมรับตำแหน่งบุโรหิตบนแผ่นดินโลก ตำแหน่งบุโรหิตของพระคริสต์ก็สูญหายและถูกปิดทิ้งไป เมื่อคริสตจักรยอมรับตำแหน่งบุโรหิตบนแผ่นดินโลก เธอก็เอาตัวไปอยู่ใต้พระราชบัญญัติและอยู่นอกพระคุณเสียแล้ว ตำแหน่งบุโรหิตในคริสตจักรวันนี้ไม่ยอมรับว่าพระโลหิตของพระเยซูคริสต์เพียงพอที่จะชำระให้สะอาดจากบาปและว่าเราครบบริบูรณ์แล้วในพระองค์ผู้ทรงเป็นศิระแห่งบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักรและเทพผู้มีอำนาจ (คส. 2:10)

ในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ผู้เชื่อทุกคน ในฐานะบุโรหิตหลวงคนหนึ่ง ได้รับเชิญให้เข้าสู่ที่บริสุทธิ์ที่สุด: “เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เพราะมีใจกล้าที่จะเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู โดยทางใหม่และมีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงอุทิศไว้สำหรับพวกเรา โดยผ่านทางมานั้น คือที่จะกล่าวว่า เนื้อ

หนังสือของพระองค์ และเพราะมีมหาบุรุษที่เห็นอัครทูตของพระเจ้าแล้ว ขอให้พวกเราเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง ในความเชื่ออันมั่นคงเต็มเปี่ยม โดยให้ใจของพวกเราถูกประพรมชำระให้พ้นจากใจวินิจฉัยผิดและชอบอันชั่วร้าย และกายของพวกเราถูกล้างชำระด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์ ขอให้พวกเราเชื่อมั่นในการยอมรับแห่งความเชื่อของพวกเราโดยไม่หวั่นไหว (เพราะว่าพระองค์ผู้ได้ประทานพระสัญญาอันทรงสัตย์เชื่อ)” (ฮบ. 10:19-23)

ในยุคพระคุณนี้ มันเป็นความผิดพลาดอันเหลวไหลและเป็นความไม่รู้ที่ไร้ข้อแก้ตัวสำหรับใครก็ตามที่จะตั้งตนเป็นบุรุษคนหนึ่งที่เป็นผู้แทนของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก หลักคำสอนเช่นนั้นเป็นคำสอนนอกกรีตชนิตที่ต่ำทรามยิ่งกว่า มิตรที่รัก หากคุณมีความผิดในการไปหามนุษย์ที่ตายได้และสารภาพบาปทั้งหลายของคุณต่อเขา โดยขอร้องให้เขาวิงวอนต่อพระเจ้าเพื่อตัวคุณ ผมก็ขออ้อนวอนคุณให้อ่านและเชื่อ 1 ทิโมธี 2:5- และคุณจะไม่วันสารภาพบาปต่างๆของคุณต่อมนุษย์อีกเลย:

“เพราะว่ามีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์!”

บัดนี้ท่านที่รัก ถ้าคุณไม่ใช่คนที่ปฏิเสธการมีอยู่จริงของพระเจ้า คุณก็เชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น- และถ้าคุณเชื่อส่วนแรกของพระคำที่ยิ่งใหญ่ข้อนี้ ทำไมถึงไม่เชื่อส่วนท้ายเล่า? “มีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์” พระคัมภีร์ข้อนี้ไม่ได้กล่าวว่ามีคนกลางหลายคนซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อบาทหลวง เจ้าอธิการ หรือสันตะปาปาทั้งหลาย เรามีคนกลางเพียงผู้เดียว และพระนามของพระองค์คือพระเยซูคริสต์ ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยคุณให้ฟังสิ่งที่พระวจนะของพระองค์ตรัส เชื่อมั่น ดำเนินชีวิตตามมัน และตายโดยยึดมั่นไว้ แล้วคุณจะอยู่ในคนกลุ่มนั้นเมื่อคริสตจักรถูกรับขึ้นไปเพื่อพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศ คุณจะอยู่ที่นั่นในงานเลี้ยงสมรสอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นในท้องฟ้า

ในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ไม่มีการแบ่งแยกระหว่างสมณะและฆราวาส ตรงกันข้าม ผู้เชื่อทุกคนเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสมณะนั้น ใน 1 เปโตร 5:3 เราถูกบอกว่าคนเหล่านั้นที่มีหน้าที่ดูแลชุมชนจะต้องไม่เป็น “พวกเจ้านายที่อยู่เหนือทายาททั้งหลายของพระเจ้า” แต่เป็น “แบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ทายาท” คือ เคลโรส ซึ่งจากคำๆนี้เราได้คำภาษาอังกฤษของเรา “clergy” ดังนั้น ตามที่พระวจนะของพระเจ้ากล่าว สมาชิกทุกคนของคริสตจักรจึงเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสมณะนั้นในระหว่างยุคนี้ ไม่มีสมาชิกคนใดของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ควรเรียกตัวเองว่าสงฆ์และทำให้เกิดการแบ่งแยกซึ่งบ่งบอกถึงความเหนือกว่าในด้านตำแหน่งเมื่อเทียบกับสมาชิกคนอื่นๆ ไม่มี “พวกที่เหนือกว่า” และไม่มี “พวกกระจอกกว่า” ในคริสตจักรของพระเยซูคริสต์เจ้า เราทุกคนเป็นบุรุษที่หลง เราแต่ละคนได้รับเชิญให้เข้าสู่ที่บริสุทธิ์ที่สุดด้วยใจกล้าผ่านทา

ทางใหม่ที่มีชีวิตซึ่งถูกเปิดแล้วโดยพระโลหิตที่หลั่งออกของพระบุตรที่รักของพระเจ้า

ท่ามกลางของประทานเหล่านั้นที่ถูกนำเสนอว่าได้ประทานให้แก่คริสตจักรโดยพระเจ้า (อฟ. 4:7-11) พวกผู้ปกครองและเหล่าเจ้าอธิการไม่ถูกกล่าวถึง คนเหล่านั้นถูกแต่งตั้งโดยคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลาย ซึ่งเป็นที่ๆพวกเขาจะใช้:

“และเมื่อท่านทั้งสองได้ตั้งบรรดาผู้ปกครองไว้ในทุกคริสตจักร และได้อธิษฐานด้วยการอดอาหารแล้ว ท่านทั้งสองก็ฝากพวกสาวกไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งพวกเขาได้เชื่อนั้น” (กิจการ 14:23)

เปาโลเขียนถึงทิตัสว่า “เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้ละท่านไว้ที่เกาะครีต เพื่อท่านจะได้จัดระเบียบสิ่งต่าง ๆ ที่ยังบกพร่องอยู่ และตั้งบรรดาผู้ปกครองไว้ในนครทุกแห่งตามที่ข้าพเจ้าได้มอบหมายไว้แก่ท่านแล้ว” (ทต. 1:5)

ใน 1 เปโตร 5:1,2 เราอ่านว่า “ข้าพเจ้าจึงเตือนสติบรรดาผู้ปกครองซึ่งอยู่ท่ามกลางพวกท่าน ซึ่งข้าพเจ้าเป็นผู้ปกครองคนหนึ่งเช่นกัน และเป็นพยานถึงบรรดาความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และเป็นผู้เข้าส่วนแห่งสง่าราศีที่จะถูกเปิดเผยด้วย จงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าซึ่งอยู่ท่ามกลางพวกท่าน โดยเอาใจใส่ดูแลฝูงแกะนั้น ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่เพื่อทรัพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน แต่ด้วยใจพร้อม”

จากข้อพระคำเหล่านี้เราเรียนรู้ว่างานรับใช้ของผู้ปกครองหรือเจ้าอธิการคนหนึ่งคือ เลี้ยงดูฝูงแกะของพระเจ้าและดูแลพวกเขา-ไม่ใช่สั่งการพวกเขา แต่มีการดูแล คือที่จะคอยสอดส่องดูแลปกป้องคริสตจักรศิษยาภิบาล:-

ในยุคคริสตจักรนี้ ศิษยาภิบาลตามพระคัมภีร์ที่แท้จริงย่อมถูกเรียก ถูกแต่งตั้ง และถูกส่งไปโดยพระเจ้าเพื่อเป็นผู้เลี้ยงของพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ทรงเป็นผู้เลี้ยงใหญ่นั้น (1 ปต. 5:4) ในความหมายที่แท้จริงของคำๆนี้ “ศิษยาภิบาล” บ่งบอกถึงผู้เลี้ยงแกะ: “และเราจะให้บรรดาผู้เลี้ยงแกะตามใจของเราแก่พวกเจ้า ผู้ซึ่งจะเลี้ยงพวกเจ้าด้วยความรู้และความเข้าใจ” (ยรม. 3:15)

หน้าที่ของศิษยาภิบาลคือ เลี้ยงดูฝูงแกะ-ไม่ใช่ด้วยขนมปังและเนื้อที่ทำให้เนื้อหนังอัม แต่ด้วยความรู้และความเข้าใจที่มาโดยทางการเทศนาพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น

วิบัติจึงมีแก่นักเทศน์ที่ซีเกียจ! วิบัติจึงมีแก่ศิษยาภิบาลที่ใช้เวลาบนสนามกอล์ฟ ที่ทะเลสาบ ที่สนามฟุตบอลหรือหน้าโทรทัศน์มากกว่าที่เขาใช้ในการศึกษาค้นคว้าของตนโดยคุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระเจ้า โดยยอมให้ตัวเขาเองรับการเลี้ยงดูจากพระเจ้าเพื่อที่เขาจะเลี้ยงดูคนเหล่านั้นที่เขาจะใช้ต่อไปได้!

ไม่มีโรงเรียนศาสนศาสตร์แห่งใดบนโลกสามารถผลิตศิษยาภิบาลที่แท้จริงได้ โรงเรียนสอนศาสนาทั้งหลายอาจอบรมสั่งสอนเขา และเขาอาจเรียนรู้หลายสิ่งเกี่ยวกับพระคัมภีร์ในโรงเรียนสอนศาสนศาสตร์ทั้งหลาย แต่ความสามารถที่จะเป็นศิษยาภิบาลได้นั้นเป็นของประทานจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เป็นเกียรติยศที่พระเจ้าเพียงผู้เดียวสามารถประทานให้แก่มนุษย์ได้

บทที่ยี่สิบเอ็ดของหนังสือยอห์นบันทึกบทเรียนอันเยี่ยมยอดในการรับใช้-บทเรียนหนึ่งซึ่งถูกสอนโดยพระอาจารย์เอง พระคริสต์ทรงถูกตรึงกางเขนแล้ว-และถึงแม้ว่าพระองค์ทรงบอกพวกสาวกแล้วว่านี่จะเกิดขึ้นจริง เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อพระองค์ อย่างน้อย พวกเขาก็ไม่ได้เข้าใจ

เปโตรตัดสินใจที่จะไปหาปลา บางทีเขาอาจคิดว่าเนื่องจากพระคริสต์ทรงถูกตรึงกางเขนแล้ว งานรับใช้ของเขาจึงสิ้นสุดลงแล้วและเขาน่าจะกลับไปหาเรือของเขาและกลับไปประกอบอาชีพเดิมของเขา สาวกคนอื่นๆก็ไปกับเปโตรด้วย-และพวกเขาทำงานหนักทั้งคืนโดยจับปลาไม่ได้แม้แต่ตัวเดียว

แต่เมื่อรุ่งเช้ามาถึง พระเยซูทรงยืนอยู่บนชายฝั่ง พระองค์ทรงถามพวกเขาว่า “ลูก ๆ เอ๋ย เจ้าทั้งหลายมีอาหารบ้างหรือเปล่า” พวกเขาตอบว่า “ไม่มี” และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือเถิด แล้วเจ้าทั้งหลายจะพบปลาบ้าง”

“ฉะนั้นพวกเขาจึงทอดอวนลง และบัดนี้พวกเขาไม่สามารถลากอวนเข้ามาได้เพราะได้ปลาเป็นอันมาก”

เมื่อพวกเขาเห็นว่าเรือของตนเข้าฝั่ง พวกเขา ก็เห็นกองไฟและปลาปิ้งอยู่เหนือกองไฟนั้น และขนมปังองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเตรียมมือเช้าของพวกเขา! พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “เชิญมาและรับประทานเถิด” “และไม่มีใครในพวกเขากล้าถามพระองค์ว่า “ท่านคือผู้ใด” โดยทราบอยู่ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” ดังนั้นพระองค์จึงแสดงให้พวกเขาเห็นว่าพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกพวกเขาทรงสามารถเลี้ยงดูพวกเขา การหาปลาเป็นเรื่องที่มีเกียรติ-แต่บัดนี้งานของชายเหล่านี้คือ หาดวงวิญญาณทั้งหลายจุฬาปลาและเลี้ยงดูฝูงแกะ ไม่ใช่ใช้เวลาของพวกเขาทำงานหนักทั้งคืนเพื่อเลี้ยงดูร่างกายของพวกเขาเอง คือความต้องการต่างๆฝ่ายร่างกายของพวกเขา

“ท่านเองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแต่งตั้งไว้ว่า คนทั้งหลายซึ่งประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น” (1 คร. 9:14)

“แต่พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเติมเต็มความต้องการทุกอย่างของท่านทั้งหลายตามความมั่งคั่งของพระองค์ในสง่าราศีโดยพระเยซูคริสต์” (ฟป. 4:19)

พระเยซูตรัสว่า “แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน และสิ่งสารพัดเหล่านี้จะถูกเพิ่มเติมให้แก่พวกท่าน” (มธ. 6:33)

“จงขอ และสิ่งนั้นจะให้แก่พวกท่าน จงแสวงหา และพวกท่านจะพบ จงเคาะ และสิ่งนั้นจะถูกเปิดให้แก่พวกท่าน เพราะว่าทุกคนที่ขอก็คือจะได้รับ และคนที่แสวงหาก็จะพบ และแก่คนที่เคาะ ประตูก็จะถูกเปิดให้” (มธ. 7:7,8)

พระเจ้ายังไม่เคยเรียกนักเทศน์คนใดผู้ซึ่งพระองค์ไม่สามารถที่จะดูแลได้หากนักเทศน์ผู้นั้นให้พระคริสต์เป็นอันดับหนึ่งในทุกสิ่ง! หนึ่งในเกียรติยศอันยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระเจ้าจะสามารถประทานให้แก่ชายคนใดก็คือ การเรียกเขามาเป็นศิษยาภิบาล ผู้เลี้ยงรอกและผู้ดูแลฝูงแกะของพระเจ้า-แต่มันเป็นเรื่องที่ผิดชอบที่ใหญ่ยิ่งพอๆกับที่มันเป็นเรื่องที่ผิด ชอบ ขอกกล่าวซ้ำ: วิบัติจึงมีแก่ศิษยาภิบาลที่ปล่อยให้ฝูงแกะหิวโซ ไร้การปกป้อง ไร้การคุ้มกัน และต้องเจอกับภัยอันตรายต่างๆจากพวกสุนัขป่าและฝูงหมาล่าเนื้อแห่งนรกที่จะบุกรุกมาเมื่อสบช่องเพียงเล็กน้อยที่สุด! ถ้าชายคนนั้นไม่ได้เกิดมาเสียเลยก็ยิ่งดีกว่าที่จะสวมบทบาทเป็น “คนรับจ้าง” และเมื่อพวกสุนัขป่ามาถึง ก็ปล่อยให้ฝูงแกะถูกขย้ำตามใจชอบโดยพวกศัตรูของพระเจ้าของเราและพระคริสต์ของเรา!

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ:-

ถ้าผมมีของประทานใดจากพระเจ้า นั่นก็คือของประทานแห่งการประกาศข่าวประเสริฐ พระเจ้าทรงอวยพรผมมาตลอดหลายปีในการประชุมเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ ผมไม่อาจเป็นศิษยาภิบาลได้ ผมไม่มีความ

อดทน สติปัญญา ความเข้าใจ หรือความสามารถที่จะเป็นศิษยาภิบาลคริสตจักรใดได้ พระเจ้าได้ทรงเรียกผม ให้เป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และพระองค์ไม่เคยเห็นควรที่จะเปลี่ยนการทรงเรียกของผม

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐคือ คนที่ไปประกาศข่าวดีแห่งข่าวประเสริฐ ชี้นำผู้คนให้มาสู่ประตูแห่งความรอด เชิญชวนผู้หิวให้เข้าประตูนั้นและรับประทานพระวาทนะ-ขนมปังนั้นจากสวรรค์ซึ่งสามารถช่วยพวกเขาให้รอดได้และทำให้พวกเขาเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้าได้ งานรับใช้ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐคือ ปลุกเร้าผู้คน และหนทางเดียวที่จะปลุกเร้าผู้คนได้คือ โดยการเทศนาพระวาจาของพระเจ้าอันบริสุทธิ์และไม่ถูกเจือปน

เปาโลเตือนสติที่โมธีคนหนุ่มว่า “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงกำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า และพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้จะทรงพิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย ในการปรากฏของพระองค์และในอาณาจักรของพระองค์ จงประกาศพระวาจา จงตั้งใจทำตอนที่สะดวกและตอนที่ไม่สะดวก จงตั้งเตือน ว่ากล่าว และเตือนสติด้วยความอดกลั้นทุกอย่างและหลักคำสอน เพราะจะถึงเวลาที่คนทั้งหลายจะไม่ทนต่อหลักคำสอนอันถูกต้อง แต่ตามคัมภีร์ต่าง ๆ ของพวกเขาเอง พวกเขาจะรวบรวมบรรดาครูไว้สำหรับตนเอง โดยมีหูที่คัน และพวกเขาจะบ่าหูของตนไปเสียจากความจริง และจะหันไปยงนิทานต่าง ๆ แต่ท่านจงระวังระไวอยู่ในสิ่งทั้งปวง จงสู้ทนบรรดาความทุกข์ยากลำบาก จงกระทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ จงกระทำการรับใช้ของท่านให้สำเร็จเต็มที่” (2 ทธ. 4:1-5)

ไม่ใช่ศิษยาภิบาลทุกคนวันนี้จะอนุญาตให้ผู้ประกาศข่าวประเสริฐเข้ามาในคริสตจักรของพวกเขา พวกเขาในสัดส่วนที่มากกว่าเชิญชวนศิษยาภิบาลอีกผู้หนึ่งให้มาจัดงานประชุมฟื้นฟู ศิษยาภิบาลบางคนก็เชิญพวกผู้ประกาศข่าวประเสริฐให้ขึ้นมาบนธรรมาสน์ของพวกเขา แต่มันกลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติไปแล้วที่พวกเขาจะใช้กันและกันในงานประชุมพิเศษทั้งหลายของพวกเขา มันเป็นแผนการของพระเจ้าที่จะใช้พวกผู้ประกาศข่าวประเสริฐเพื่อปลุกเร้าผู้คน ศิษยาภิบาลมีงานรับใช้ของตนและผู้ประกาศข่าวประเสริฐก็มีงานรับใช้ของเขา ศิษยาภิบาลไม่ควรอิจฉาผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐไม่ควรอิจฉาศิษยาภิบาล ถ้าชายคนใดอยู่ในที่ๆพระเจ้าทรงอยากให้เขาอยู่ เขาก็จะมีความสุข และถ้าเขาไม่อยู่ในที่ๆพระเจ้าทรงอยากให้เขาอยู่ ถ้าเขาบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง เขาย่อมรู้วิธีที่จะไปยังที่ๆพระเจ้าทรงอยากให้เขาอยู่โดยแค่ยอมจำนนความประสงค์ของเขาให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าและขอการชี้แนะต่างๆจากพระองค์

ในบางกรณีวันนี้มีความขัดแย้งระหว่างศิษยาภิบาล ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และอาจารย์สอนพระคัมภีร์ ผมสังเกตเห็นว่าพระเจ้าทรงยืมให้แก่คริสตจักรที่เชิญชวนผู้ประกาศข่าวประเสริฐมาสำหรับความพยายามพิเศษที่จะประกาศข่าวประเสริฐ ผมเชื่อเช่นกันว่าพระเจ้าทรงยืมให้แก่คริสตจักรที่เชิญชวนครูสอนพระคัมภีร์ให้เข้ามาและจัดงานประชุมศึกษาพระคัมภีร์ในที่ๆวิสุทธิชนเหล่านั้นสามารถรับประทานอย่างอิมพนาในสิ่งเล็กๆเหล่านั้นแห่งพระวาจาของพระเจ้าได้ ผมเชื่อมั่นว่าพระเจ้าทรงอวยพรคริสตจักรที่มีสัปดาห์เน้นเรื่องงานมิชชันนารี เมื่อผมศึกษาพระวาจาของพระเจ้า ผมก็เชื่อมั่นอย่างมั่นคงว่าทุกคริสตจักรควรเน้นการประกาศข่าวประเสริฐ การสอนพระคัมภีร์ และงานมิชชันต่างๆ และคริสตจักรที่ไม่ทำเรื่องเหล่านี้ก็กำลังพลาดไปจากเป้าหมายเมื่อกล่าวถึงการงานรับใช้ของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ให้สำเร็จครบถ้วน

ครูสอนพระคัมภีร์:-

ในเอเฟซัส 4:11 คุณจะสังเกตเห็นว่าศิษยาภิบาลและอาจารย์ทั้งหลายถูกกล่าวถึงด้วยกันถึงแม้ว่าพวก
อัครทูต พวกผู้พยากรณ์ และพวกผู้ประกาศข่าวประเสริฐถูกเอ่ยชื่อแบบแยกต่างหาก ศิษยาภิบาลสามารถ-
และควร-เป็นอาจารย์ แต่ภาคพันธสัญญาใหม่ไม่ได้นำเสนอตำแหน่งศิษยาภิบาล-ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ค
ริสตจักรตึหลายแห่งททุกอย่างสาหัสในเรื่องผู้นำขณะที่ศิษยาภิบาลไปทำงานอยู่ที่อื่นในฐานะผู้ประกาศ
ข่าวประเสริฐ ศิษยาภิบาลมีงานเต็มเวลา และถ้าเขาคอยขัดขวางไม่ให้พวกสุนัขป่าเข้ามาในฝูงแกะและเลี้ยงดู
ชุมนุมชนของเขาในสิ่งทั้งหลายของพระเจ้า เขาก็จะไม่มีเวลาที่จะไปใช้ในที่อื่นๆ ถ้าเขาใช้เวลามากเกินไปใน
การอยู่ห่างไกลจากฝูงแกะของเขา พวกสุนัขป่าก็จะเข้ามาอย่างแน่นอน ไม่มีคำสอนในภาคพันธสัญญาใหม่เลย
ที่บ่งบอกว่าพระเจ้าทรงเรียกศิษยาภิบาลทั้งหลายที่เป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐด้วย มันเป็นไปได้ที่ชายคน
หนึ่งจะทำหน้าที่ทั้งสองอย่างได้อย่างยุติธรรมต่อทั้งสองฝ่าย ศิษยาภิบาลของพระเจ้าต้องอยู่กับฝูงแกะของเขา
ในวันอาทิตย์แล้ววันอาทิตย์เล่า โดยสั่งสอนและประกาศข่าวประเสริฐด้วย

อาจารย์สอนพระคัมภีร์นำเสนอหลักคำสอนแห่งพระวาระของพระเจ้าและเจาะทะลวงเข้าไปในใจ
และความคิดของผู้คน คือนำความจริงอันยิ่งใหญ่เหล่านั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียนที่เน้นรากฐานเข้าไป โดย
อธิบายพระคำที่สั่งสอนของพระเจ้าในความบริสุทธิ์ ฤทธิ์เดช และความเรียบง่ายทั้งสิ้นของมัน โดยเสริมสร้าง
พวกวิสุทธิชนในความเชื่อที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น ครูสอนพระคัมภีร์จัดวางให้เป็นระเบียบคือแผนการนั้นสำหรับการ
ดำเนินชีวิตคริสเตียนที่ดีและเหมาะสม โดยสั่งสอนผู้เชื่อทั้งหลายว่าสิ่งใดคือบาปและสิ่งใดไม่ใช่ เตือนพวกเขา
เกี่ยวกับต้นหาของเนื้อหนัง ต้นหาของตา ความเย่อหยิ่งแห่งชีวิต และวิถีปฏิบัติอื่นๆที่จะทำให้คริสเตียนทั้ง
หลายเป็นหมันและไม่เกิดผล แน่แน่นอนว่าพระคัมภีร์สอนว่าคนๆหนึ่งอาจได้รับความรอดแล้วแต่ก็ยังไม่ยอม
จำนนเต็มที่ คนๆหนึ่งอาจบังเกิดใหม่แล้ว-มีพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ภายในแล้ว-และยังไม่ยอมจำนนอย่าง
สมบูรณ์ต่อพระวิญญาณ (กรูณาอ่านโรม 8:9 และเอเฟซัส 5:18)

พระวาระของพระเจ้าสอนเช่นกันว่าผู้เชื่อทั้งหลายจะได้รับบำเหน็จตามการทำหน้าที่ที่คนต้นเรือน
อย่างสัตย์ซื่อ (1 คร. 3:11-15) มีข้อพระคำหลายตอนซึ่งสอนว่าผู้เชื่อทั้งหลายจะได้รับบำเหน็จ-ไม่ใช่เพราะ
ความฟุ้งหรือ “ความยิ่งใหญ่” แห่งงานรับใช้ของพวกเขา แต่เพราะเหตุจูงใจที่มีในงานรับใช้นั้น-นั่นคือ ทำไป
เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าหรือไม่?

ผู้สอนถูกเรียกและถูกส่งไปโดยพระเจ้าเพื่อสั่งสอนผู้เชื่อทั้งหลายในทางคริสเตียนแห่งชีวิตและในหลัก
คำสอนนั้นที่จะถูกปฏิบัติในคริสตจักร เหล่าผู้สอนพระคัมภีร์ที่ประกอบด้วยพระวิญญาณและที่พระเจ้าทรงส่ง
มานั้นมีส่วนช่วยในความต้องการใหญ่โตที่สุดอย่างหนึ่งของคริสตจักรวันนี้ งานรับใช้ของการสอนไม่ได้ฟุ้ง่า มัน
ต้องอาศัยการทำงานหนักและการแยกตัวให้บริสุทธิ์แบบปฏิเสธตนเอง แต่มันเสนอความท้าทายที่ยิ่งใหญ่ และ
บำเหน็จทั้งหลายของมันก็มีไม่สิ้นสุด! ขณะที่ชื่อของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ (และบ่อยครั้งชื่อของศิษยาภิบาล)
กลายเป็นข่าวพาดหัวและขึ้นหน้าหนึ่ง ผู้สอนพระคัมภีร์ไม่ถูกสังเกตเห็น ไม่มีคนป่าวร้องนำหน้า และไม่ได้
รับคำสรรเสริญ แต่ขอพระคุณพระเจ้า บำเหน็จ ณ ปลายทางของการเดินทางแห่งชีวิตจะถูกประทานให้ตาม
สติปัญญาขององค์ตุลาการผู้ชอบธรรมนั้นผู้ทรงทอดพระเนตรที่หัวใจ ไม่ใช่โดยมนุษย์ผู้มองที่รูปลักษณ์
ภายนอก เมื่อนั้นคุณค่าอันเต็มเปี่ยมของงานของผู้สอนพระคัมภีร์จะเป็นที่ประจักษ์

ผู้ช่วยศิษยาภิบาล:-

คำกรีกที่ใช้เรียก “deacon” บ่งบอกถึงผู้รับใช้ เราพบว่าเหล่าผู้ช่วยศิษยาภิบาลถูกกล่าวถึงเป็นครั้งแรกในกิจการ 6:1-4:

“และในวันเหล่านั้น เมื่อจำนวนของพวกสาวกถูกทวีมากขึ้น มีการบ่นพึมพำของพวกกรีกต่อพวกฮีบรู เพราะว่าพวกหญิงม่ายของชาวกรีกถูกละเลยในการปรนนิบัติประจำวัน และพวกสิบสองคนนั้นได้เรียกคนจำนวนมากในพวกสาวกให้มาหาพวกเขา และกล่าวว่า “ไม่มีเหตุผลที่พวกเราควรจะต้องพึ่งพระวจนะของพระเจ้า และรับใช้โต๊ะทั้งหลาย เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านจงเลือกเจ็ดคนในท่ามกลางพวกท่านที่มีชื่อเสียงดี เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา ผู้ซึ่งพวกเราจะต้องไว้วางใจดูแลกิจธุระนี้ แต่พวกเราจะอุทิศตัวอย่างขมก้มขมั้นต่อการอธิษฐาน และต่อการปรนนิบัติแห่งพระวจนะ”

ดังนั้นเราจึงมีบันทึกเกี่ยวกับการแต่งตั้งผู้ช่วยศิษยาภิบาลพวกแรกนั้น โดยมีจุดประสงค์เพื่อดูแลกิจต่างๆฝ่ายโลกและที่สำคัญรองลงมา เพื่อที่คนเหล่านั้นที่ดูแลชุมชนนั้นจะได้ใช้เวลาของตนแก่งานรับใช้แห่งพระวจนะและแก่การอธิษฐาน

มีข้อเท็จจริงหนึ่งที่น่าสนใจมากในข้อพระคำเหล่านั้นที่เพิ่งถูกยกมา กรุณาสังเกตว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเสนอแนะผู้ช่วยเจ็ดคน ตอนที่พวกเขาถูกแต่งตั้งน่าจะมีสมาชิกอยู่หลายพันคนในคริสตจักรนั้น เพราะว่า 3,000 คนถูกเพิ่มเข้ามาในวันเพ็นเทคอสต์นั้นและ “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเพิ่มทุกวัน” เข้ากับจำนวนนั้น กระนั้นผู้ช่วยเจ็ดคนเท่านั้นได้ถูกเลือก นี่ทำให้ผมเชื่อว่าจำนวนผู้ช่วยเท่านั้นย่อมเพียงพอสำหรับคริสตจักรใดก็ตามไม่ว่าจะมีจำนวนผู้คนมากขนาดไหน ในความคิดของผมดูเหมือนไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ที่จะมีผู้ช่วยสิบสองคน สิบห้าคน หรือยี่สิบคนในเมื่อตัวเลขตามพระคัมภีร์คือเจ็ด-ตัวเลขของพระเจ้าสำหรับความครบบริบูรณ์

เหล่าผู้ช่วยไม่ได้ถูกแต่งตั้งในคริสตจักรโดยมีจุดประสงค์เพื่อสั่งการไม่ว่าศิษยาภิบาลหรือสมาชิก พวกเขาอยู่ที่นั่นเพื่อรับใช้คริสตจักร ตำแหน่งผู้ช่วยเป็นตำแหน่งอันมีเกียรติ และผู้ช่วยที่สัตย์ซื่อจะได้รับบำเหน็จเต็มจำนวนเมื่อถึงชั้นปลายแห่งงานรับใช้บนโลกของเขา

คริสตจักรควรมารวมตัวกันในวันไหน?

มันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า และอยู่ในแผนการของพระองค์ ที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะมารวมตัวกัน: “ขอให้พวกเราพิจารณาดูกันและกัน เพื่อกระตุ้นให้มีความรักและการงานที่ดีต่าง ๆ โดยไม่ละทิ้งการร่วมประชุมด้วยกันของพวกเรา ตามแบบของบางคน แต่จงเตือนสติซึ่งกันและกัน และให้มากยิ่งขึ้นไปอีก เมื่อพวกท่านเห็นวันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว” (ฮบ. 10:24,25)

ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องร่วมประชุมกันเป็นกลุ่มและนมัสการด้วยกัน พวกเขาจะต้องเตือนสติและหนุนใจซึ่งกันและกันและแบกภาระของกันและกัน ในกิจการ 20:7 เราอ่านว่า “และในวันต้นสัปดาห์ เมื่อพวกสาวกมารวมประชุมกันเพื่อหักขนมปัง เปาโลก็เทศนาแก่พวกเขา โดยพร้อมที่จะจากไปในวันรุ่งขึ้น และทำการกล่าวของท่านต่อไปจนถึงเที่ยงคืน” มีข้อพระคำอีกหลายตอนในภาคพันธสัญญาใหม่ที่สนับสนุนข้อเท็จจริงที่ว่ามัน

เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าและถวายเกียรติแด่พระองค์ที่วิสุทธิชนทั้งหลายจะมาอยู่ด้วยกันอย่างสามัคคีและมาพบปะกันเป็นกลุ่มเพื่อนมัสการพระเยซูคริสต์เจ้า

ที่ประชุมท้องถิ่นเป็นแผนงานของพระเจ้าอย่างแน่นอน เปาโลไปทั่วเอเชียไมเนอร์โดยก่อตั้งคริสตจักรหลายแห่งในหลายนคร และในจดหมายฝากเหล่านั้นเราอ่านเยอะเกี่ยวกับคริสตจักรเหล่านี้ เราเข้าร่วมกับคริสตจักรท้องถิ่นเพื่อนมัสการและเพื่อรับใช้พระเจ้า แต่เรากลายเป็นสมาชิกของคริสตจักรเดียวกันของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่ชั่ววินาทีนั้นที่เราต้อนรับพระเยซู เราถูกให้บังเกิดสมาพันธ์ที่เข้าไปในพระกายของพระคริสต์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 คร. 12:13) คริสเตียนทั้งหลายควรเข้าร่วมกับคริสตจักรท้องถิ่นสักแห่งที่เชื่อพระคัมภีร์ เทศนาพระคัมภีร์ มีศูนย์กลางอยู่ที่พระคริสต์ โดยร่วมสามัคคีธรรมด้วยกันในการนมัสการ เป็นหนึ่งเดียวกันในการรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า

แต่วันไหนเป็นวันที่ถูกต้องเพื่อการรวมตัวกันในพระนิเวศของพระเจ้า? มีหลายคนที่สอนว่าวันสะบาโตเป็นวันสำหรับการนมัสการ และบางคนก็ถึงขนาดสอนว่าคนเหล่านั้นที่นมัสการในวันต้นสัปดาห์แทนที่จะเป็นวันที่เจ็ดก็มีเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น! มีหลายหมื่นคนจริงๆที่นมัสการในวันเสาร์ แต่พวกเขากำลังปนพระราชบัญญัติกับพระคุณเข้าด้วยกันอย่างแน่นอน วันสะบาโตได้ถูกประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอล-ชนชาติพิเศษเฉพาะในดินแดนพิเศษเฉพาะในระหว่างยุคสมัยที่พิเศษเฉพาะ และตามที่กล่าวไว้ในโรม 10:4 “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” เราที่เป็นเหล่าสมาชิกของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ก็เป็นสมาชิกของคริสตจักรนั้นเพราะเราเป็นผู้เชื่อ และเนื่องจากเราเป็นผู้เชื่อ เราจึงไม่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ

ตามที่ภาคพันธสัญญาใหม่กล่าว คริสตจักรควรประชุมกันในวันต้นสัปดาห์: “และในวันต้นสัปดาห์เมื่อพวกสาวกมารวมประชุมกันเพื่อหักขนมปัง...” (กิจการ 20:7) พระเจ้าต้องตรัสอะไรบางอย่างเพียงครั้งเดียวเพื่อทำให้มันสัมฤทธิ์ผล และเราไม่ต้องการพระคำข้ออื่นเพื่อพิสูจน์ว่าคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ควรประชุมกันในวันต้นสัปดาห์ แต่เราสามารถเปิดไปที่ 1 โครินธ์ 16:1,2 และอ่าน:

“บัดนี้เกี่ยวกับการถวายทรัพย์เพื่อพวกวิสุทธิชนนั้น ข้าพเจ้าได้ให้คำสั่งแก่คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทียไว้อย่างไร ก็ขอให้พวกท่านจงกระทำอย่างนั้น ทุกวันต้นสัปดาห์จงให้ทุกคนในพวกท่านเก็บรวบรวมไว้ต่างหาก ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้ผู้นั้นจำเริญ เพื่อจะได้ไม่ต้องมีการเรียไรเมื่อข้าพเจ้ามา”

ในที่นี้มีสอนอย่างชัดเจนว่าในคริสตจักรแคว้นกาลาเทีย ในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์-และในนครอื่นๆที่เปาโลได้ก่อตั้งคริสตจักรหลายแห่ง-คริสเตียนเหล่านั้นถูกสอนให้ร่วมประชุมกับคริสตจักรในวันต้นสัปดาห์ พวกเขาจะต้องนำของถวายทั้งหลายของตนมาถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าในวันต้นสัปดาห์-ไม่ใช่ในวันสะบาโต แต่ในวันที่พระคริสต์ ศิระษะของคริสตจักร ได้ทรงออกมาจากอูโมงค์ฝังศพ

แน่นอนว่าจะมีคนถามว่า “ถ้าวันต้นสัปดาห์คือวันที่ถูกต้องที่จะนมัสการ ทำไมเปาโลและอัครทูตคนอื่นๆถึงเข้าไปในธรรมศาลาและสั่งสอนในวันสะบาโต?” คำตอบต่อคำถามนั้นก็ง่ายนิดเดียว: เปาโลและอัครทูตคนอื่นๆเทศนาในระหว่างช่วงเปลี่ยนผ่านนั้น เวลานั้นเมื่อศาสนายูดาห์กำลังจะจางหายไปและความเชื่อแบบคริสเตียนกำลังเข้ามาแทนที่มัน พวกยิวคือพวกที่ประชุมกันในวันสะบาโต พวกเขาเป็นผู้ที่ยังไม่ได้เปลี่ยนความ

เชื่อมาสู่ความเชื่อแบบคริสเตียน-พวกเขาไม่ใช่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว ดังนั้นคนเหล่านั้นที่ได้ประชุมกันในวันสะบาโตจึงต้องการข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐ และด้วยเหตุนี้เปาโลและสาวกคนอื่นๆจึงเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตและประกาศพระคริสต์แก่คนเหล่านั้นที่มาประชุมกันในวันนั้น แต่คริสตจักรพันธสัญญาใหม่มาประชุมกันในวันต้นสัปดาห์

เรารู้ว่าความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ใช่การถือวันต่างๆ หรือเทศกาล หรือพิธีกรรมทั้งหลาย ความเชื่อแบบคริสเตียนคือพระคริสต์ในเรา-ทุกวันของสามร้อยหกสิบห้าวันของปี แน่แน่นอนว่าผมคงจะไม่ได้แย้งกับผู้ใดที่นมัสการในวันเสาร์โดยมีเงื่อนไขว่าคนๆนั้นเชื่อความจริงที่สำคัญเหล่านั้นของความเชื่อแบบคริสเตียนที่เน้นรากฐาน-ความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด การประสูติจากหญิงพรหมจารี การดลใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์ การเสด็จมาก่อนยุคพันปีของพระเยซูคริสต์ ถ้าความจริงเหล่านี้มีอยู่ในความเชื่อของคนใด ผมก็คงจะไม่ได้แย้งยับยั้งกับคนๆนั้นเกี่ยวกับวันที่เขาเลือกที่จะนมัสการ เพราะว่าคริสเตียนทั้งหลายควรนมัสการทุกวัน แต่ผมเชื่อจริงๆว่ามันเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าที่คริสตจักรของพระองค์จะมาร่วมประชุมกันเพื่อนมัสการและเพื่อแบ่งเบาภาระของกันและกันอย่างน้อยสัปดาห์ละครั้ง และภาคพันธสัญญาใหม่สอนอย่างชัดเจนว่าการร่วมประชุมกันเช่นนั้นควรมีในวันต้นสัปดาห์

ภารกิจของคริสตจักรบนแผ่นดินโลกวันนี้คืออะไร?

คนทั่วไปมองว่าคริสตจักรอยู่บนแผ่นดินโลกเพื่อทำให้โลกเป็นสถานที่ที่ดีขึ้นเพื่อการอยู่อาศัย เพื่อนำพาผู้คนไปสู่การมีตัวตนที่สูงส่งกว่าเดิม และเพื่อนำมาซึ่งอารยธรรมที่ดีกว่าเดิม แต่นี่เป็นการรับรู้แบบผิดๆ คริสตจักรไม่ได้อยู่บนแผ่นดินโลกเพื่อทำให้โลกเป็นสถานที่ที่ดีขึ้นหรือเพื่อทำให้เกิดรูปแบบอารยธรรมที่สูงส่งกว่าเดิม ภารกิจของคริสตจักรบนแผ่นดินโลกคือ เพื่อเป็นพยานปรักปรำโลก เพื่อประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ เพื่อทำให้มนุษยชาติเห็นว่าโลกจะไม่มีทางดีขึ้นจนกว่าพระเยซูทรงนำความเป็นระเบียบออกมาจากความวุ่นวายและสันตติออกมาจากความโกลาหล

ตามข่าวสารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งได้ประทานให้ผ่านทางอัครทูตเปาโล โลกจะแย่งชิงเรื่อยๆ แทนที่จะดีขึ้นเรื่อยๆ มันจะกลายเป็นวัตถุนิยมมากขึ้นเรื่อยๆ ชั่วช้ามากขึ้นเรื่อยๆ จนกว่าพระเยซูเสด็จมาอีกที:

“จงทราบสิ่งนี้ด้วยว่า ในยุคสุดท้ายนั้น วาระอันตรรายทั้งหลายจะมา ด้วยว่าคนทั้งหลายจะเป็นคนรักตัวเอง เป็นคนโลภ เป็นคนอวดตัว เป็นคนทะนงตัว เป็นคนพุดหมิ่นประมาท เป็นคนไม่เชื่อฟังบิดามารดา เป็นคนอกตัญญู เป็นคนไม่บริสุทธิ์ เป็นคนปราศจากความรักตามธรรมชาติ เป็นคนผิดคำมั่นสัญญา เป็นคนใส่ความเท็จ เป็นคนไม่รู้จักข่มใจตนเอง เป็นคนดุร้าย เป็นคนรังเกียจคนเหล่านั้นที่ดี เป็นคนทรยศ เป็นคนมุทะลุ เป็นคนหัวสูง เป็นคนรักความสนุกสนานมากกว่าเป็นคนรักพระเจ้า โดยมีรูปแบบแห่งทางของพระเจ้า แต่ปฏิเสธฤทธิ์อำนาจของทางนั้นเสีย จงผินหน้าหนีเสียจากคนเช่นนี้...แต่บรรดาคนชั่วร้ายและคนล่อลวงจะชั่วร้ายมากขึ้นเรื่อยๆ ๑ โดยหลอกลวงและถูกหลอก” (2 ทธ. 3:1-5,13)

ก่อนพระองค์เสด็จไปจากโลกนี้ พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “แต่สมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย ด้วยว่าในวันเหล่านั้นที่อยู่ก่อนน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายกำลังกินและดื่ม ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันนั้นที่โนอาห์เข้าไปในนาวา และไม่

ทราบจนน้ำท่วมมา และกวาดเอาพวกเขาไปสิ้น การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย” (มธ. 24:37-39)

คนที่มีความคิดคนใดก็รู้ว่ามีความบาปและความอธรรมอยู่ดาษดื่นในแผ่นดินวันนี้มากมายกว่าในยุคสมัยใดๆ ตั้งแต่พระเจ้าได้ทรงสร้างอาดัม! คนชั่วและคนล่อลวงทั้งหลายกำลังเลวร้ายมากขึ้นเรื่อยๆ มีการเมาเหล้ามากขึ้น การเล่นชู้และการล่วงประเวณีมากขึ้น ครอบครัวแตกแยกมากขึ้น ภาวะไร้ชื่อแปและความเสื่อมทรามแบบเปิดเผยมากกว่าในยุคสมัยใดในประวัติศาสตร์

พระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อทำให้มนุษย์เป็นคนที่ดีขึ้น เพื่อแปะชุนหรือ “ยกเครื่อง” สันดานมนุษย์ พระคริสต์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อสร้างมนุษย์คนใหม่และเพื่อทำให้เกิดสิ่งทรงสร้างใหม่:

“โดยได้ทรงกำจัดการเป็นศัตรูกันนั้นในเนื้อหนังของพระองค์ คือกฎแห่งพระบัญญัติทั้งหลายซึ่งอยู่ในศีลต่าง ๆ นั้น เพื่อจะกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นคนใหม่คนเดียวในพระองค์ ดังนั้นจึงทรงกระทำให้มีสันติสุข” (อฟ. 2:15)

“เหตุฉะนั้นถ้าผู้หนึ่งผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว บรรดาสิ่งเก่า ๆ ก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:17) กรุณาหมายเหตุ พระคำข้อนี้ประกาศว่า “ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดอยู่ในพระคริสต์” ไม่ใช่ “ถ้าผู้ใดมีการศึกษาสูง หรือได้รับการอบรมสั่งสอนมาเป็นอย่างดี หรือดำเนินชีวิตในสภาพแวดล้อมที่ถูกต้อง” ในการรับสภาพมนุษย์ พระเจ้าไม่ได้ทรงเอาความเป็นมนุษย์แบบเก่าเข้ามาเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์เอง แต่ตรงกันข้าม พระองค์ได้ทรงสร้างความเป็นมนุษย์แบบใหม่ การรับสภาพมนุษย์ไม่ใช่วิวัฒนาการอย่างหนึ่ง แต่เป็นการปฏิวัติอย่างหนึ่ง การรับสภาพมนุษย์รังเกียจความเป็นมนุษย์แบบเดิม โดยประกาศว่ามันถูกขังน้ำหนกในตราของพระเจ้าแล้วและถูกพบว่าขาดอยู่

พระเจ้าทรงเลิกหวังเนื้อหนังในสวนเอเดนนั้นแล้ว พระองค์ตรัสแก่อาดัมว่า “เจ้าเป็นผงเคล็ดิน และเจ้าจะกลับไปสู่ผงเคล็ดิน” (ปฐมก. 3:19) แต่นี่ถูกกล่าวถึงร่างกาย ไม่ใช่วิญญาณ ในปฐมกาล 3:15 พระเจ้าทรงสัญญาเรื่องผู้ช่วยให้พ้นคนหนึ่ง เชื้อสายของหญิงนั้น ตั้งแต่นั้นที่อาดัมได้ถูกสร้างขึ้นมาตลอดสี่พันปีหลังจากนั้น พระเจ้าทรงทดสอบความเป็นมนุษย์แบบเดิมตลอด-แต่ทุกคนก็สอบตกหมด จากนั้นพระเยซูได้เสด็จมา คือพระเจ้าในเนื้อหนัง-ไม่ใช่วิวัฒนาการ แต่เป็นการรับสภาพมนุษย์

การรับสภาพมนุษย์และการสร้างใหม่เสริมสร้างกันและกัน หากไม่มีการรับสภาพมนุษย์ ก็คงไม่มีการสร้างใหม่ได้ พระเยซูตรัสแก้นิโคเดมัสว่า “ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่”-และนั่นก็เป็นจริงเหมือนเดิมวันนี้ มันไม่สำคัญว่าต้นตระกูลของใครๆหนึ่งจะบริสุทธิ์ขนาดไหน หรือศีลธรรมจะสูงส่งขนาดไหน เพื่อที่จะเข้าอาณาจักรของพระเจ้านั้น “ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่”

มันเป็นไปไม่ได้ที่จะร่วมสามัคคีธรรมกับพระเจ้าในสันดานเท่านั้น เราต้องถูกทำให้มีชีวิตจากเบื้องบน เราต้องรับสภาพใหม่ ซึ่งจะมาได้โดยทางการบังเกิดใหม่เท่านั้น

วัตถุประสงค์ของการรับสภาพมนุษย์ก็คือ เพื่อจัดการการลบมลทินสำหรับบาปของมนุษย์และจัดหาประมุขคนใหม่สำหรับเผ่าพันธุ์มนุษย์ ในอาดัมทุกคนตาย ในพระคริสต์ทุกคนถูกทำให้มีชีวิต (รม. 5:12-21)

“และตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘มนุษย์คนแรก คืออาดัม ได้ถูกทำให้เป็นจิตใจที่มีชีวิต’ แต่อาดัมคนหลังนั้น (พระคริสต์) ได้ทรงถูกทำให้เป็นวิญญาณที่ทำให้มีชีวิต แต่สิ่งซึ่งเป็นฝ่ายวิญญาณไม่ได้มาก่อน แต่สิ่งซึ่งเป็นตามธรรมดาโลกได้มาก่อน และสิ่งซึ่งเป็นฝ่ายวิญญาณนั้นมาทีหลัง มนุษย์คนแรกนั้นกำเนิดจากดินและเป็นมนุษย์ดิน มนุษย์ที่สองนั้นเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าจากสวรรค์” (1 คร. 15:45-47)

สิ่งที่อาดัมคนแรกนั้นได้สูญเสียไปโดยการยอมจำนนต่อพญามาร อาดัมคนหลังนั้นได้ซื้อกลับคืนแล้วโดยการพิชิตโลก เนื้อหนัง และพญามาร:

“เพราะว่าสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้ ในการที่พระราชบัญญัติอ่อนกำลังโดยทางเนื้อหนังนั้น การที่พระเจ้าทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาในสภาพเหมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป ได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง” (รม. 8:3)

ตัวแทนเพื่อคนบาปจำเป็นต้องเป็นผู้ที่ไร้บาป อยู่ในรูปกายมนุษย์ และต้องมีชีวิตเหมือนกับที่มนุษย์ทุกคนมีชีวิต พระเยซูทรงมีคุณสมบัติเหล่านั้นครบ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า กระนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์ และยกเว้นข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงไร้บาป พระองค์ทรงดำเนินชีวิตเหมือนอย่างที่เราดำเนินชีวิต ผู้รับโทษบาปแทนต้องมีสภาพเหมือนมนุษย์-แต่ไม่มีบาปในทั้งการกระทำและสภาพตัวตน มนุษย์เช่นนั้นไม่เคยมีตัวตนอยู่จริงในเผ่าพันธุ์ของอาดัมเพราะว่าในอาดัมทุกคนตาย การมีตัวแทนเช่นนั้นจำเป็นต้องมีการทรงสร้างใหม่ ความเป็นมนุษย์แบบใหม่-และนั่นแหละคือสิ่งที่พระเยซูทรงเป็น พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถชำระหนี้บาปและให้คนบาปที่สมควรตกนรกได้รับสภาพใหม่ โดยสร้างเขาให้เป็นสิ่งทรงสร้างใหม่

พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณนิรันดร์ พระองค์ทรงถูกเรียกว่าเป็น “พระเจ้าผู้ไม่ปรากฏแก่ตา” และเพราะว่าพระองค์ทร

เป็นพระวิญญาณ พระองค์จึงทรงเป็น (และต้องเป็นอยู่เสมอ) ผู้ไม่ปรากฏแก่ตา ไม่มีมนุษย์คนใดเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใด (ยอห์น 1:18; 1 ยอห์น 4:12) แต่พระเยซู พระเจ้าผู้รับสภาพมนุษย์ ได้ทรงนำพระเจ้าลงมาสู่มนุษย์แล้ว ตั้งแต่ตลอดชั่ววันริ้นดร์กาล ในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง พระบุตรทรงเป็นการสำแดงให้ประจักษ์แก่ตาของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ คือพระวิญญาณนิรันดร์องค์นั้น และพระองค์ผู้เดียวทรงกลายเป็นเนื้อหนังได้

พระเยซูเกิดมาเพื่อจะตาย ตามคำพยานของพระองค์เอง พระองค์ได้เสด็จมามิใช่เพื่อรับการปรนนิบัติ แต่เพื่อจะปรนนิบัติ และเพื่อประทานชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก (มธ. 20:28; มก.

10:45) มันได้ถูกตกลงกันไว้ในยุคนิรันดร์เหล่านั้นที่ผ่านพ้นเราไปแล้วว่าพระเยซูจะจากพระทรวงของพระบิดาเพื่อเข้ามาในโลกในร่างกายมนุษย์และสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อคนบาปทั้งหลาย ว่าพระองค์จะทรงถูกฝังและ เช่นเดียวกับโยนาห์ในท้องปลาฉลาม พระองค์จะทรงอยู่สามวันสามคืนในใจกลางของแผ่นดินโลก-และจากนั้นจะทรงเป็นขึ้นอีก ตลอดการรับใช้ปวงชนของพระองค์ พระองค์ทรงรับปากพวกสาวกว่าพระองค์จะทรงกลับมาจากพวกคนตาย-และพระองค์ทรงทำเช่นนั้นจริงๆ ไม่มีทหารยามชาวโรมคนใดจะขังพระองค์ในอุโมงค์ฝังศพต่อไปได้ ไม่มีหินก้อนใดจะปิดตายทางเข้าอุโมงค์นั้นได้ ในวันต้นสัปดาห์นั้นแต่เช้าตรู่พระเยซูได้เสด็จออก

มาจากพวกคนตาย! การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์คือการรับประกันว่ามนุษย์ที่น่าสังเวชและหลงหาย สามารถรับความรอดได้-แต่โดยทางการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์เท่านั้น

พระบัญชาของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ที่ยังเหล่าศิษยาภิบาล ครูอาจารย์ มิซซันนารี ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และผู้เชื่อทั่วไปคือ “จงประกาศพระวจนะ!” และหากเราทำเช่นนั้น เราก็ต้องประกาศการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู นั่นคือข่าวสารที่ถูกประทานให้แก่คริสตจักรเพื่อประกาศแก่ชาวโลก

คริสตจักรไม่ได้อยู่ในโลกเพื่อขจัดชุมชนแออัดให้สิ้นไป ชำระการเมืองให้สะอาด และยกสังคมขึ้นสู่สถานะที่สูงกว่าเดิม แต่เพื่อสร้างใจใหม่ผ่านทางข่าวสารแห่งพระวจนะของพระเจ้า คริสตจักรอยู่ในโลกเพื่อป่าวประกาศข่าวประเสริฐ แสดงให้เห็นว่าคนบาปทั้งหลายสามารถมีสภาพของพระเจ้าได้โดยความเชื่อในพระราชาที่เสด็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า คริสตจักรอยู่ในโลกเพื่อเตือนผู้คนที่มิใช่ไฟและกำมะถันลุกไหม้อยู่เป็นนิตย์ เหล่าศัตรูของคริสตจักรป่าวร้องว่าพระเจ้าผู้ทรงรักคงจะไม่ยอมให้ผู้ใดตกนรกหมกไหม้เป็นนิตย์หรือก-และกระนั้นพระเยซูคริสต์ พระเมสซีโปดกของพระเจ้าผู้อ่อนโยนและเปี่ยมด้วยพระกรุณา ก็ทรงเป็นผู้ที่คิดค้นคำว่า “ไฟนรก”

นี่เป็นยุคสมัยแห่งศาสนาที่เจือจาง เมื่อตัวเลข อาคารใหญ่โต และรายงานข่าวดีที่การประชุมสมาคมทั้งหลายมีความสำคัญมากกว่าการช่วยดวงวิญญาณให้รอดผ่านทางฤทธิ์เดชที่สร้างขึ้นใหม่แห่งพระวจนะของพระเจ้า หลักคำสอนที่ผู้คนนิยมวันนี้คือ หลักคำสอนของข่าวประเสริฐเพื่อสังคม ไม่ใช่ข่าวประเสริฐแห่งการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู คริสตจักรต้องไม่ลืมที่จะประกาศข่าวประเสริฐที่เตือนให้ระวังค่าจ้างของบาป เราต้องป่าวประกาศความจริงที่ว่าเมื่อบาปถูกทำเสร็จแล้ว มันก็ก่อให้เกิดความตาย (ยากอบ 1:15) เราต้องเตือนเหมือนอย่างที่เราไปเตือนว่า “อย่าถูกลอกหลวงเลย พระเจ้าทรงถูกเยาะเย้ยไม่ได้ เพราะว่าสิ่งใดก็ตามที่คนหนึ่งคนใดหว่านลง เขาก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้นเช่นกัน ด้วยว่าคนที่หว่านแก่เนื้อหนังของตน ก็จะเกี่ยวเก็บความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น แต่คนที่หว่านแก่พระวิญญาณ ก็จะเกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณนั้น” (กท. 6:7,8) บั้นปลายของชีวิตที่ไม่มีพระเยซูคือ การพิพากษาปรับโทษเป็นนิตย์!

คริสตจักรไม่อยู่ในโลกเพื่อให้ความบันเทิงผู้คนด้วยงานรื่นเริง ตลาดนัด งานขายของ ปลาทอด บิงโก และการเดินรำในห้องใต้ดินคริสตจักร! ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราให้พ้นจากแผนงานของมนุษย์ซึ่งมีแนวคิดแบบเสรีนิยมและสมัยใหม่เกี่ยวกับคริสตจักร และทรงโปรดช่วยเราให้กลับคืนสู่แผนงานของพระวิญญาณและคริสตจักรพันธสัญญาใหม่แบบที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยให้เป็น!

คริสตจักรอยู่ในโลกเพื่อเหวี่ยงห้วงซูซิฟไปยังคนเหล่านั้นที่ถูกขยับ ถูกปล้น และถูกทำให้ย่อยยับโดยบาป พระองค์ผู้ไม่ทรงมีบาปได้ถูกทำให้เป็นบาปเพื่อเราแล้ว เพื่อที่เราในพระองค์จะได้ถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้า คริสตจักรอยู่บนโลกเพื่อชี้นำผู้คนให้มาหาพระองค์ผู้หนึ่งที่พระโลหิตของพระองค์ชำระให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น

ผู้เชื่อควรเข้าร่วมกับคริสตจักรแบบไหน?

ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วควรเข้าร่วมกับคริสตจักรที่เชื่อพระคัมภีร์-คริสตจักรที่คนของพระเจ้าเทศนา พระวจนะของพระเจ้าในความบริสุทธิ์ทั้งสิ้นของมัน โดยปราศจากการเติมแต่งหรือการตัดทอน จงอธิษฐาน เยอะๆ จงแสวงหาการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์-และจดจำคำเตือนสติของยอห์นที่ว่า “เพราะว่าผู้ ล่องลงเป็นอันมากได้เข้ามาในโลกแล้ว ผู้ซึ่งไม่กล่าวยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมารับสภาพของเนื้อหนัง คนนี้แหละเป็นผู้ล่องลงและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ จงระวังพวกท่านเองให้ดี เพื่อพวกเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่ง เหล่านี้ที่พวกเราได้กระทำมาแล้ว แต่เพื่อพวกเราจะได้รับบำเหน็จเต็มที่ ผู้ใดก็ตามที่ละเมิดและไม่ดำรงอยู่ใน หลักคำสอนของพระคริสต์ ก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดที่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและ พระบุตร ถ้ามีผู้ใดมาหาพวกท่านและไม่นำหลักคำสอนนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ให้เข้ามาในบ้านของพวกท่าน และอย่าขอพระเจ้าอวยพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพระเจ้าอวยพรให้เขา ก็เป็นผู้เข้าส่วนในบรรดาการกระทำชั่วร้ายของเขานั้น” (2 ยอห์น 7-11)

ตามที่ข้อพระคำเหล่านี้บอก ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วจะต้องไม่เข้าร่วมกับคริสตจักรใดที่ไม่ ยอมรับส่วนใดของหลักคำสอนของพระเยซูคริสต์ และเราจะต้องไม่สนับสนุนผู้รับใช้คนใดที่ไม่เทศนาว่า “องค์ พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้” ถ้าเราสนับสนุนเหล่าศัตรูของพระเจ้า เราก็เป็นผู้มีส่วนในการกระทำที่ชั่วร้ายของพวก เขา และเราจะสูญเสียบำเหน็จของเรา (ความรอดเป็นของฟรี-ของประทานของพระเจ้า-แต่บำเหน็จต้อง ลงแรง)

พระวจนะของพระเจ้าบัญชาว่า “จงออกมาจากท่ามกลางพวกเขา และพวกเจ้าจงแยกตัวออกมา...” (2 คร. 6:17) เปาโลสอนเหล่าคริสเตียนชาวเมืองเอเฟซัสว่า “อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดล่องลงพวกท่านด้วยบรรดาคำที่ ไม่มีสาระ ด้วยว่าเหตุสิ่งเหล่านี้เอง พระอาญาของพระเจ้าจึงมาสู่บรรดาบุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง เหตุ ฉะนั้นพวกท่านอย่าเข้าร่วมกับคนเหล่านั้นเลย เพราะว่าเมื่อก่อนพวกท่านเป็นความมืด แต่บัดนี้พวกท่านเป็น ความสว่างแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินเหมือนอย่างบุตรทั้งหลายของความสว่าง (ด้วยว่าผลของพระ วิญญาณอยู่ในบรรดาความดี ความชอบธรรม และความจริง) โดยพิสูจน์ว่าอะไรเป็นที่ชอบพระทัยขององค์พระ ผู้เป็นเจ้า และอย่าร่วมสามัคคีธรรมกับบรรดากิจการอันไร้ผลของความมืด แต่จงดำเนินกิจการเหล่านั้นดีกว่า” (อฟ. 5:6-11)

ถ้าคุณอยู่ในคริสตจักรใดที่แนวคิดเสรีนิยมหรือสมัยใหม่นิยมมีอิทธิพลอย่างมาก ในที่ๆคำสอนเท็จถูก เทศนาและหลักคำสอนเหล่านั้นของพระเยซูไม่ถูกเชื่อและถูกสอน เพื่อเห็นแก่พระคริสต์และเห็นแก่ตัวคุณเอง คุณควรออกไปจากองค์กรนั้นให้เร็วที่สุดเท่าที่ทำได้ และเข้าไปในคริสตจักรหนึ่งที่เชื่อพระคัมภีร์

คุณอาจถามว่า “ฉันจะรู้ (หรือดูออก) ได้อย่างไรว่านั่นเป็นคริสตจักรที่เชื่อพระคัมภีร์?” คำตอบต่อ คำถามนั้นถูกพบใน 1 เปโตร 2:6:

“เพราะฉะนั้นจึงมีอยู่ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘ดูเถิด เรารวางศิลามุมอกก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นที่ทรง เลือกราวไว้ และทรงล้ำค่า และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้รับความอภัย (สัพชน)’” ถ้าคุณเป็นลูกที่ บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้า จงคุกเข่าลงและทูลขอพระองค์ให้นำพาคุณ-และพระองค์จะทรงนำพา อย่าเข้า

ร่วมกับคริสตจักรใดจนกว่าคุณแน่ใจแล้วว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังนำคุณไปยังคริสตจักรนั้น อย่าสนับสนุนคริสตจักรใดด้วยเงินของคุณจนกว่าคุณแน่ใจ ผ่านทางการอธิษฐาน ว่าพระเจ้ากำลังนำคุณและว่าคุณกำลังสนับสนุนคริสตจักรแห่งหนึ่งและผู้รับใช้คนหนึ่งในที่ๆพระวาระของพระเจ้าถูกเทศนาในความจริงและในความครบถ้วนทั้งหมดของมัน

อย่ายอมให้ผู้รับใช้คนใดมาสั่งการคุณว่าคุณควรถวายทรัพย์และสิ่งของต่างๆที่ไหนเพื่องานขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงจดจำยอห์น 8:36: “เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านทั้งหลายก็จะเป็นไทจริง ๆ” ถ้าคุณรับความรอดแล้ว คุณก็เป็นไทในพระคริสต์ ดังนั้นจงอธิษฐาน ดำเนินตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เข้าร่วมกับคริสตจักรที่พระองค์ทรงนำคุณไปเข้าร่วม และจากนั้นจงสนับสนุนคริสตจักรนั้นด้วยส่วนหนึ่งของเงินถวายของคุณที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำคุณให้ถวายเข้าในคลังทรัพย์ท้องถิ่นแห่งนั้น ผู้รับใช้คนใดที่บัญชาอย่างเป็นหลักข้อเพื่อให้เหล่าสมาชิกของเขานำสิบชักหนึ่งหรือของกำนัลทั้งหมดของพวกเขาเข้ามาไว้ในคริสตจักรท้องถิ่นแห่งนั้นก็กำลังให้ขุมขุมขนของเขาอยู่ใต้พระบัญญัติและไม่ได้กำลังยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์มีเสรีภาพท่ามกลางฝูงแกะของเขา จงดำเนินตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์และคุณจะไม่มีความผิดพลาด พระองค์จะทรงนำคุณไป “ในวิถีเหล่านั้นแห่งความชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์” (เพลงสดุดี 23:3)

เปาโลกล่าวว่า “ด้วยว่าทุกคนที่ถูกนำพาโดยพระวิญญาณของพระเจ้า คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า” (รม. 8:14) ถ้าเราถูกนำโดยมนุษย์ เราก็อาจถูกนำให้หลงเงินไปได้ แต่ถ้าเราถูกนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราก็จะถูกนำตามพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับชีวิตของเรา

อนาคตของคริสตจักรคืออะไร?

ในข้อพระคำตอนที่ถูกยกมาก่อนหน้านี้จากกิจการ 15:13-18 เรามีแผนการของพระเจ้าสำหรับยุคสมัยทั้งหลาย:

ประการแรก พระองค์จะทรงเรียกเจ้าสาวต่างชาติผู้หนึ่ง (คริสตจักร) ออกมา “การเรียกออกมา” นี้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องมากกว่า 1900 ปีแล้ว และสักวันหนึ่งเจ้าสาวผู้นี้จะครบบริบูรณ์ เมื่อนั้นเราจะถูกรับขึ้นออกไปจากโลกนี้เพื่อพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ:

“คู่ออน ข้าพเจ้าจะสำแดงความลึกกลับให้พวกท่านเห็น คือพวกเราจะไม่ล่วงลับหมดทุกคน แต่พวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด ในช่วงขณะเดียว ในพริบตาเดียว เวลาเป่าแตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าแตรนั้นจะส่งเสียง และคนทั้งหลายที่ตายไปแล้วจะถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า และพวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ เพราะว่าสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้ต้องสวมซึ่งไม่เปื่อยเน่า และสิ่งที่จะตายนี้ต้องสวมสิ่งที่จะไม่มีวันตาย

“ดังนั้น เมื่อสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้จะสวมซึ่งไม่มีวันเปื่อยเน่า และสิ่งที่จะตายนี้จะสวมสิ่งที่จะไม่มีวันตาย เมื่อนั้นถ้อยคำนั้นจะสำเร็จซึ่งมีเขียนไว้แล้วว่า ‘ความตายก็ถูกกลืนไปด้วยการมีชีวิต’ โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ หลุมฝังศพ ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน เหล็กในของความตายนั่นคือบาป และฤทธิ์ของบาปนั้น

คือพระราชบัญญัติ แต่ขอขอบคุณพระเจ้า ผู้ประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลายโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (1 คร. 15:51-57)

ไม่ใช่ผู้เชื่อทุกคนจะตาย บางคนจะยังมีชีวิตอยู่ตอนที่พระเยซูเสด็จมา และคนเหล่านี้จะถูกเปลี่ยน “ในพริบตาเดียว” เมื่อความเปื่อยเน่าสวมความไม่เปื่อยเน่าและสิ่งซึ่งตายได้สวมความเป็นอมตะ ทันทีที่ดวงวิญญาณนั้นที่ทำให้พระกายของพระคริสต์ครบบริบูรณ์รับความรอด คริสตจักรก็จะถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซู วิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่ทุกคนจะถูกเปลี่ยนแปลงและวิญญาณของวิสุทธิชนทุกคนที่ตายไปแล้วจะรวมเข้ากับร่างกายที่ถูกทำให้เป็นขึ้นและที่ถูกทำให้มีสง่าราศี วิญญาณของผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนที่ตายไปแล้วตั้งแต่พระเยซูเสด็จกลับไปหาพระบิดาก็ไปยังเมืองบรมสุขเกษมเบื้องบน แต่ร่างกายนั้นได้กลับคืนสู่สุสาน เมื่อพระเยซูเสด็จมารับคริสตจักรของพระองค์ วิญญาณเหล่านั้นของผู้ถูกไถ่แล้วจะมาพร้อมกับพระองค์เพื่อรวมเข้ากับร่างกายที่ถูกทำให้มีสง่าราศีและเป็นขึ้นจากตาย และจากนั้นเราจะถูกรับขึ้นไปพร้อมกันในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ เพื่อพบกับพระเยซู

คริสเตียนบางคนในเมืองเธสะโลนิกาเป็นกังวลเกี่ยวกับคนที่พวกเขารักซึ่งได้ตายไปแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า และเปาโลรับประกันพวกเขาในถ้อยคำเหล่านี้:

“ข้าพเจ้าไม่ยอมให้พวกท่านขาดความรู้ พี่น้องทั้งหลาย ถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้ว เพื่อพวกท่านจะไม่เสียใจ เหมือนอย่างคนอื่น ๆ ซึ่งไม่มีความหวัง เพราะถ้าพวกเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์แล้ว เช่นเดียวกันบรรดาคนซึ่งล่วงลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำมาพร้อมกับพระองค์ เพราะสิ่งนี้พวกเราขอบอกแก่พวกท่านตามพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า พวกเราซึ่งยังเป็นอยู่ และเหลืออยู่จนถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้วก็หาไม่ได้

“ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาจากรวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพติ และด้วยเศเรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน แล้วพวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้นในหมู่เมฆ เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ และอย่างนั้นแหละพวกเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์ เหตุฉะนั้นจงปลอบประโลมกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด” (1 ธส. 4:13-18)

ประการแรก เปาโลอยากให้ชาวเมืองเธสะโลนิกาเหล่านั้นรู้ว่าสิ่งที่เขากำลังบอกพวกเขาไม่ได้มาจากตัวเขาเอง แต่ว่ามันเป็นพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราสังเกตเห็นเช่นกันว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเอง-ไม่ใช่ทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ไม่ใช่หนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์ ไม่ใช่อีกผู้หนึ่งที่อยู่ในสวรรค์-จะลงมาจากรวรรค์พร้อมด้วยเสียงกู่ก้อง คนเหล่านั้นที่ตายไปแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นก่อน และจากนั้นเราที่มีชีวิตอยู่เมื่อพระองค์เสด็จมาจะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับพวกเขา- “และอย่างนั้นแหละพวกเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์!” ความคิดที่แสนมหัศจรรย์! ไม่แปลกเลยที่เปาโลกล่าวว่า “จงปลอบประโลมกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด”

คริสตจักรจะถูกรับออกไปจากแผ่นดินโลกนี้ในเช้าวันหนึ่งที่เปี่ยมสง่าราศี นั่นเป็นพระสัญญาของพระเจ้า: “...ข้าพเจ้าได้หมั้นพวกท่านไว้กับสามีผู้เดียว เพื่อข้าพเจ้าจะถวายพวกท่านให้เป็นเหมือนหญิงพรหมจารีบริสุทธิ์คนหนึ่งแต่พระคริสต์” (2 คร. 11:2) บัดนี้พระเยซูทรงเป็นเจ้าบ่าวที่ไม่อยู่ผู้หนึ่ง พระองค์ได้

เสด็จไปเพื่อจัดเตรียมสถานที่แห่งหนึ่งสำหรับเจ้าสาวของพระองค์แล้ว พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่า “เราไปเพื่อจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย และถ้าเราไปและจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลายแล้ว เราจะกลับมาอีก และรับท่านทั้งหลายมายังตัวเราเอง เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหน ท่านทั้งหลายก็จะอยู่ที่นั่นด้วย” (ยอห์น 14:1-3)

ใช่แล้วครับ พระเยซูจะเสด็จกลับมารับคริสตจักรของพระองค์ เจ้าสาวของพระองค์ ด้วยพระองค์เอง และจะมีงานวิวาห์ในท้องฟ้า การสมรสสื่อถึงการรวมกันเป็นหนึ่ง และการอภิเษกสมรสของพระคริสต์และคริสตจักรถูกนำเสนออย่างชัดเจนในเอเฟซัส 5:30- “พวกเราเป็นอวัยวะทั้งหลายแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งบรรดากระดูกของพระองค์” นี่เป็นถ้อยคำที่อาดัมกล่าวเกี่ยวกับเอวาเมื่อพระเจ้าประทานเขาทั้งสองแก่กันและกันในสวนเอเดนนั้น

“พวกท่านไม่ทราบหรือว่า ร่างกายทั้งหลายของพวกท่านเป็นอวัยวะทั้งหลายของพระคริสต์...แต่คนที่ผูกพันกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นจิตวิญญาณอันเดียวกัน” (1 คร. 6:15,17)

คริสตจักรจะเข้า-หรือเข้าไปอยู่จนจบ-ยุคแห่งความทุกข์ลำบากนั้นไหม?

มีการอภิปรายเยอะเยาะเกี่ยวกับว่าคริสตจักรจะเข้าไปอยู่จนจบ-หรือแม้แต่เข้าไปใน-ยุคแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นที่ถูกกล่าวถึงในหนังสือดาเนียลและในวิวรณ์ใหม่ แต่ผมขอประกาศโดยอาศัยสิทธิอำนาจแห่งพระวจนะของพระเจ้าว่าคริสตจักรจะไม่เข้าหรืออยู่จนจบส่วนใดของยุคนั้นเลย

บทที่สองและบทที่สามของวิวรณ์ให้ข่าวสารต่างๆถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งนั้น คริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟียเป็นตัวแทนของคริสตจักรเท่านั้น และในข่าวสารถึงคริสตจักรนั้นเราอ่านว่า “เพราะว่าเจ้าได้รักษาคำแห่งความอดทนของเรา เจ้าก็จะรักษาเจ้าให้พ้นจากโมงยามแห่งการทดลองนั้นด้วย ซึ่งจะบังเกิดขึ้นแก่คนทั่วโลก เพื่อจะลองดูคนทั้งหลายที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก” (วิว. 3:10)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรับประกันเราว่าเพราะว่าเรารักษาพระวจนะ เราจึงจะถูกพิทักษ์รักษาให้พ้นจากโมงยามแห่งการทดลองที่จะมาสู่คนทั้งโลก พวกเราที่มีใจฝึกฝัฝ่ายวิญญาณและคุ้นเคยกับพระวจนะของพระเจ้าย่อมทราบว่าพระเยซูจะเสด็จมาในไม่ช้า ลางบอกเหตุแห่งกาลสมัยต่างๆอยู่รอบตัวเรา และเราถูกเตือนว่า “จงให้เรา ผู้ซึ่งเป็นของกลางวัน ไม่เมามาย โดยสวมใส่ทับทรวงป้องกันอกแห่งความเชื่อและความรัก และสำหรับหมวกเหล็ก ความหวังแห่งความรอด เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงกำหนดพวกเราไว้สำหรับพระอาชญา แต่สำหรับให้ได้รับความรอดโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (1 ธส. 5:8,9)

คริสเตียนทั้งหลาย-ลูกๆที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงของพระเจ้า-ไม่ถูกกำหนดไว้สำหรับพระพิโรธ ดังนั้นเราจะไม่เข้าสู่ยุคแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นเพื่อสูทนความพิโรธของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น

วิวรณ์ 1:19 ถูกลูกกุญแจที่ไขเปิดหนังสือวิวรณ์ ยอห์นได้รับคำบัญชาว่า “จงเขียน-สิ่งทั้งหลายซึ่งเจ้าได้เห็น และสิ่งทั้งหลายซึ่งกำลังเป็นอยู่ และสิ่งทั้งหลายซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหลัง”

“จงเขียนสิ่งทั้งหลายซึ่งเจ้าได้เห็น” ยอห์นเพิ่งได้เห็นนิมิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงได้รับสง่าราศีแล้ว และเขาพรรณนาถึงพระองค์

“จงเขียน...สิ่งทั้งหลายซึ่งกำลังเป็นอยู่” ในบทที่ 2 และ 3 ของวิวรณ์ ยอห์นให้บันทึกเกี่ยวกับยุคคริสตจักรซึ่งถูกแสดงเป็นภาพเล็งในคริสตจักรทั้งเจ็ดนั้นแห่งแคว้นเอเชีย

“จงเขียน...สิ่งทั้งหลายซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหลัง” ในวิวรณ์ 4:1-3 ยอห์นบอกเราว่า “หลังจากสิ่งนี้ข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด ประตูเปิดอ้าอยู่ในสวรรค์ และพระสุรเสียงแรกซึ่งข้าพเจ้าได้ยินนั้นก็เหมือนกับเสียงแตร กำลังตรัสอยู่กับข้าพเจ้า ซึ่งตรัสว่า “จงขึ้นมาที่นี่เถิด และเราจะสำแดงให้เจ้าเห็นสิ่งทั้งหลายซึ่งจะต้องเกิดขึ้นในภายหลัง” และในทันใดนั้น ข้าพเจ้าอยู่ในพระวิญญูณ และดูเถิด มีพระที่นั่งตั้งอยู่ในสวรรค์ และมีพระองค์ผู้หนึ่งประทับบนพระที่นั่งนั้น และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นปรากฏประดุจพลอยหยก และพลอยทับทิม และมีรุ้งล้อมรอบพระที่นั่งนั้น ดูพระที่นั่งพลอยมรกต”

ข้อพระคำเหล่านี้พรรณนาถึงการรับขึ้นไปของคริสตจักร ยอห์นได้เห็นในจิตวิญญูณสิ่งที่พวกเราจะประสบเมื่อการรับขึ้นไปนั้นเกิดขึ้น พระที่นั่งนั้นกับรุ้งล้อมรอบมันคือ พระที่นั่งแห่งความกรุณา ไม่ใช่พระที่นั่งใหญ่สีขาวแห่งการพิพากษาในวิวรณ์ 20:11-15

ยอห์นได้เห็นประตูหนึ่งที่ถูกเปิดในสวรรค์-และพระเยซูทรงเป็นประตูนั้น โดยพระองค์ ถ้าผู้ใดเข้าไปข้างใน เขาก็จะได้รับความรอด เราเข้าไปในคริสตจักรโดยพระเยซูคริสต์เพียงผู้เดียว

ทุกสิ่งในวิวรณ์หลังบทที่ 4 เป็นต้นไปเกิดขึ้นหลังจากการรับขึ้นไปนั้น คริสตจักรจะไม่อยู่บนโลกนี้ในระหว่างส่วนใดของการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ในความทุกข์ลำบากนั้น

จงพิจารณาโนอาห์และครอบครัวของเขา ซึ่งถูกช่วยให้รอดชีวิตออกมาจากมวลมนุษย์ทั้งหมดเมื่อน้ำท่วมนั้นมา ไม่มีฝนสักหยดตกลงมาจนกระทั่งโนอาห์และครอบครัวของเขาอยู่ในนาวานั้นและพระเจ้าทรงปิดประตูนั้นแล้ว! (อ่านปฐมกาล บทที่ 6 และ 7)

เมื่อพระเจ้าทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ (ปฐมก. 19:24,25) ไม่มีไฟและกำมะถันสักนิดเดียวร่วงลงมาบนเมืองโสโดมจนกระทั่งโลทอยู่นอกเมืองนั้นอย่างปลอดภัยแล้ว โอ้ ใช่แล้วครับ โลทเป็นคนที่ไม่กลับ เขาย้ายเข้าไปอยู่ในเมืองโสโดมและเพราะความมั่งคั่งใหญ่ใฝ่สูงเขาจึงเริ่มเย็นชาและเฉยเมย เขาสูญเสียคำพยานของตนไป เขาสูญเสียทุกสิ่งที่เขา มี กระนั้นพระเจ้าทรงเป็นพยานรับรองว่า “เจ้าจงรีบหนีไปที่นั่น เพราะเราไม่สามารถทำอะไรได้จนกว่าเจ้ามาถึงที่นั่นแล้ว” (ปฐมก. 19:22)

กรุณาฟังผม ท่านที่รัก: พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ไม่ได้ทรงรักโนอาห์และโลทมากไปกว่าที่พระองค์ทรงรักคริสตจักร เจ้าสาวของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ อย่ายอมให้ผู้ใดมาหลอกคุณให้เชื่อว่าคริสตจักรจะผ่านเข้าไปในส่วนใดของยุคความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น

เอโนคเป็นภาพอันงดงามของคริสตจักร: “และเอโนคได้ดำเนินกับพระเจ้า และเขาก็หายไป เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป” (ปฐมก. 5:24) เอโนคถูกรับไปก่อนการพิพากษาอันน่ากลัวนั้นแห่งน้ำท่วมโลก เหมือนกับที่คริสตจักรจะถูกรับออกไปก่อนความทุกข์ลำบากนั้น

การรับขึ้นไปนั้นจะเป็นความลับ

“และมันเคยเป็นในสมัยของโนอาห์อย่างไร มันก็จะเป็นไปอย่างนั้นเช่นกันในสมัยของบุตรมนุษย์...เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในคืนวันนั้นจะมีชายสองคนในที่นอนอันเดียวกัน คนหนึ่งจะถูกรับไป และอีกคนจะถูกทิ้ง

ไว้ ผู้หญิงสองคนจะกำลังไม่แบ่งด้วยกัน คนหนึ่งจะถูกจับไป และอีกคนจะถูกทิ้งไว้ ชายสองคนจะอยู่ในทุ่งนา คนหนึ่งจะถูกจับไป และอีกคนจะถูกทิ้งไว้” (ลูกา 17:26,34-36)

“... วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนอย่างขโมยในเวลากลางคืน” (1 ธส. 5:2)

“วันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นจะมาถึงเหมือนอย่างขโมยในเวลากลางคืน...” (2 ปต. 3:10)

ขโมยย่อมนามในโมงยามที่มีมืดมิดที่สุดแห่งราตรี เขามาโดยไม่บอกล่วงหน้า มาเอาทรัพย์สินสมบัติที่เขา ตั้งใจไว้ และจากไปอย่างเงียบเชียบ การรับขึ้นไปของคริสตจักรจะเป็น “เหมือนอย่างขโมยในเวลากลางคืน” พระเยซูจะเสด็จมาเอาเพชรพลอยทั้งหลายของพระองค์และพระองค์จะรับพวกเขาไว้กับพระองค์เองในฟ้า อากาศ

เมื่อการรับขึ้นไปนั้นเกิดขึ้น เฉพาะผู้เชื่อทั้งหลายจะทราบเรื่องนี้ มันจะเกิดขึ้นทั่วแผ่นดินโลกในช่วง ขณะเดียวกัน เหล่าวิสุทธิชนจะถูกจับไปจากร้านค้า จากทุ่งหญ้า จากเตียงนอนที่พวกเขาอนอยู่ คนที่ไม่ได้รับความรอดซึ่งตื่นอยู่จะรู้ว่าเหล่าคนรักของพวกเขาหายตัวไปแล้ว-แต่การจากไปของพวกเขาจะสิ้นสุดลงอย่างรวดเร็วเหลือเกิน (ในพริบตาเดียว) จนพวกเขาจะไม่เห็นมันเกิดขึ้น พวกเขาจะนั่งอยู่กับลูกน้อยในอ้อมแขนของตนจะรู้ว่าทารกน้อยนั้นหายไปแล้ว-แต่พวกเขาจะไม่เห็นตอนที่มันเกิดขึ้น คนขับรถที่บังเกิดใหม่แล้วจะถูกจับไปจากรถที่เขา (หรือเธอ) กำลังขับอยู่ นักบินที่บังเกิดใหม่แล้วจะถูกจับไปจากแผงควบคุมบนเครื่องบินที่เขา กำลังขับอยู่ วิศวกรที่บังเกิดใหม่แล้วจะถูกจับไปจากหัวรถจักรไอน้ำของตน ทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วจะถูกพา ออกไปจากแผ่นดินโลกอย่างรวดเร็วปานกะพริบตา มันจะเป็นเวลาที่ไม่เคยมีมาก่อนเลยบนแผ่นดินโลกนี้

ใช่แล้วครับ การรับขึ้นไปนั้นจะเป็นเรื่องลับ ไม่ถูกประกาศล่วงหน้า หลายล้านคนจะหายตัวไป บางคน จะเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นแล้ว เพราะว่าคนบาปจำนวนมากเคยได้ยินคำเทศนาเรื่องการรับขึ้นไปนั้นแล้ว-แต่พวกเขาไม่ได้ต้อนรับพระเยซู พวกเขาจะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง แต่พวกเขาจะเข้าใจว่าการรับขึ้นไปนั้นได้เกิดขึ้นแล้ว จะมีหลายล้านคนที่เป็นสมาชิกของคริสตจักรสมัยใหม่หัวเสรีทั้งหลาย-หรือไม่ได้เป็นสมาชิกของคริสตจักรใดเลย-ซึ่งจะไม่รู้เรื่องเลยเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้นที่จะพาหลายล้านคนออกไปจากแผ่นดินโลกนี้ เพื่อไปพบกับพระเยซูใน หมู่มะฆในฟ้าอากาศ

ความเป็นเรื่องลับๆของการรับขึ้นไปนั้นไม่ได้ขัดแย้งกับวิวรณ์ 1:7 ที่เราถูกบอกว่า “พระองค์เสด็จมา พร้อมกับหมู่มะฆ และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ และคนเหล่านั้นที่ได้แทงพระองค์ด้วย และมนุษย์ทุกชาติ ทั่วโลกจะร้องไห้เพราะพระองค์”

ประการแรก พระเยซูจะเสด็จมารับคริสตจักรของพระองค์ และเฉพาะผู้เชื่อทั้งหลายจะถูกจับไป ทันที หลังจากการรับขึ้นไปนั้น ปฏิบัติต่อพระคริสต์ผู้ขึ้น (คนแห่งการบาปที่จะเป็นพญามารที่รับสภาพเนื้อหนัง) จะขึ้นเรื่องอำนาจ (วิว. 6:1,2) และจะเสนอสันติภาพแก่ชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก พวกเขาจะยอมรับเขา ว่าเป็นพระเมสสิยาห์ และสันติภาพจะครอบครองชั่วระยะเวลาสั้นๆ-และจากนั้นนรกทั้งสิ้นจะอาละวาด

ปฏิบัติต่อพระคริสต์จะขึ้นเรื่องอำนาจบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาประมาณเจ็ดปี-สัปดาห์ที่เจ็ดสิบแห่ง คำพยากรณ์ของดาเนียล-แต่คริสตจักร ณ เวลานั้นจะอยู่กับพระเยซูแล้ว พระเยซูทรงพรรณนาถึงวันเหล่านี้ ของปฏิบัติต่อพระคริสต์ในมัทธิว 24 และในข้อ 21 และ 22 ของบทนั้นเราอ่านว่า “ด้วยว่าในเวลานั้นจะเกิด

ความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่ อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่การเริ่มต้นของโลกมาจนถึงเวลานี้ ไม่ และจะไม่เคยมีอย่างนี้เลย และยกเว้นวันเหล่านั้นจะถูกย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใด ๆ รอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่บรรดาผู้ที่ทรงถูกเลือกสรรไว้ วันเหล่านั้นจะถูกย่นสั้นเข้า”

เมื่อสิ้นสุดการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ พระเยซูจะทรงสู้กับปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และกองทัพทั้งหลายของเขาและจะทรงเอาชนะพวกเขาในการสู้รบแห่งอารมาเกดโดน ซึ่งเป็นที่ๆโลहितจะไหลนองในหุบเขาแห่งเมกิดโด “สูงกระทั้งถึงบังเหียนม้า ไหลนองไปประมาณสามร้อยกิโลเมตร” (วิว. 14:20) เลือดที่ท่วมสูงถึงบังเหียนม้า-ไหลนองไกลถึงเกือบสองร้อยไมล์-ช่างเป็นการสู้รบที่น่ากลัวจริงๆ!

หลังจากการสู้รบอันใหญ่โตนี้ พวกวิสุทธิชนจะกลับมาพร้อมกับพระเยซูเพื่อครอบครองบนแผ่นดินโลกนี้เป็นเวลาหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่าราศี วิวรรณ์ 19:11-16 พรรณนาถึงการปรากฏของพระคริสต์นั้น ในวิวรรณ์ 20 เราเรียนรู้ว่าพญามารจะถูกพันธนาการเป็นเวลาพันปีในหาวไม่มีกั้นนั้น และในระหว่างพันปีนั้นคริสตจักร (เจ้าสาวนั้น) และคนเหล่านั้นที่ได้รับความรอดและถูกฆ่าเพราะความเชื่อในระหว่างยุคความทุกข์ลำบากนั้นจะครอบครองกับพระคริสต์:

“ผู้ใดที่ได้มีส่วนในการฟื้นจากความตายครั้งแรกจะได้รับพรและจะบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือคนเช่นนี้ แต่เขาทั้งหลายจะเป็นปุโรหิตของพระเจ้าและของพระคริสต์ และจะครอบครองร่วมกับพระองค์เป็นเวลาหนึ่งพันปี” (วิว. 20:6) นี่ใช้กับเฉพาะคนเหล่านั้นในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกเท่านั้น-และเฉพาะเหล่าวิสุทธิชนของพระเจ้าจะถูกทำให้เป็นขึ้น ณ เวลานั้น!

แล้วคริสตจักรหลังยุคพันปีนั้นจะเป็นอย่างไร?

คริสตจักรเป็นไข่มุกที่มีราคามากนั้น เป็นทรัพย์สมบัติพิเศษเฉพาะ ถ้วยรางวัลอันเปี่ยมสง่าราศีที่สุดแห่งพระคุณของพระเจ้า เปาโลพรรณนาถึงมันดังนี้:

“แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ได้ทรงรักพวกเรานั้น คือเมื่อพวกเราเคยตายไปแล้วในบรรดาบาป ก็ทรงกระทำให้เราใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว (ท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณ) และทรงให้พวกเราเป็นขึ้นมาด้วยกัน และโปรดให้พวกเรานั่งด้วยกันในสวรรคสถานในพระเยซูคริสต์ เพื่อว่าในยุคเหล่านั้นที่จะมาถึง พระองค์จะได้ทรงสำแดงบรรดาความมั่งคั่งอันเหลือล้นแห่งพระคุณของพระองค์ ในความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อพวกเราโดยทางพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:4-7)

ยอห์นรับรองความจริงของเรื่องนี้ในวิวรรณ์ 21:

“และข้าพเจ้าได้เห็นท้องฟ้าอากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะท้องฟ้าอากาศแรกและแผ่นดินโลกแรกนั้นหายไปแล้ว และไม่มีทะเลอีกต่อไป และข้าพเจ้า ยอห์น ได้เห็นเมืองบริสุทธิ์ กรุงเยรูซาเล็มใหม่ กำลังลงมาจากพระเจ้าจากสวรรค์ โดยถูกจัดเตรียมไว้แล้วเหมือนอย่างเจ้าสาวแต่งตัวไว้สำหรับสามีของเธอ...และทูตสวรรค์องค์หนึ่งในทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบนั้น ซึ่งเต็มไปด้วยภัยพิบัติเจ็ดอย่างสุดท้ายนั้น ได้มาหาข้าพเจ้า และพูดกับข้าพเจ้า โดยกล่าวว่า “เชิญมานี้เถิด ข้าพเจ้าจะแสดงให้ท่านเห็นเจ้าสาว มเหสีของพระเมษโปดก” และท่านได้หอบข้าพเจ้าไปโดยจิตวิญญาณไปยังภูเขาใหญ่และสูง และได้สำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นนคร

ใหญ่ขึ้น กรุงเยรูซาเล็มอันบริสุทธิ์ ที่ส่งมาจากสวรรค์จากพระเจ้า โดยมีสง่าราศีของพระเจ้า และความสว่างของนครนั้นเป็นเหมือนพลอยมณีอันล้ำค่าอย่างยิ่ง คือเป็นเหมือนพลอยหยก สุกใสเหมือนแก้วผลึก...และข้าพเจ้าไม่ได้เห็นพระวิหารในนครนั้นเลย เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และพระเมฆโปดกทรงเป็นพระวิหารของนครนั้น

“และนครนั้นไม่ต้องการดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เพื่อส่องแสงในนครนั้น เพราะว่าสง่าราศีของพระเจ้าให้ความสว่างแก่นครนั้น และพระเมฆโปดกทรงเป็นความสว่างของนครนั้น และบรรดาประชาชาติของคนเหล่านั้นที่รอดแล้วจะเดินไปในแสงสว่างของนครนั้น และบรรดาภคินีแห่งแผ่นดินโลกจะนำสง่าราศีและเกียรติของตนเข้ามาในนครนั้น

“และจะไม่มีสิ่งใด ๆ เข้าไปในนครนั้นที่เป็นมลทิน หรือผู้ใดก็ตามที่กระทำการที่น่าสะอิดสะเอียน หรือพุดมูสา เว้นแต่เฉพาะคนทั้งหลายที่ถูกจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมฆโปดกเท่านั้น” (วิว. 21:1-27 บางส่วน)

โปรดสังเกตว่ายอห์นเห็นนครนี้ลอยลงมาจากพระเจ้าออกมาจากสวรรค์-แต่เขาไม่ได้กล่าวว่ามันเคยมาตั้งอยู่บนแผ่นดินโลก ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่ากรุงเยรูซาเล็มใหม่ นครขาวดุจมุกดานั้นซึ่งเป็นทีี่คริสตจักรจะอาศัยอยู่ จะถูกแขวนอยู่ในอากาศเหมือนกับที่ดวงจันทร์ถูกแขวนอยู่วันนี้ และความสว่างจ้าแห่งสง่าราศีของมันจะส่องแสงสิ่งทรงสร้างใหม่ทั้งหมดของพระเจ้า จะไม่มีดวงดาวต่างๆ ไม่มีดวงอาทิตย์ ไม่มีดวงจันทร์อีกต่อไป เพราะว่าคริสตจักรที่ถูกจัดแสดงในฟ้าสวรรค์จะให้ความสว่างแก่แผ่นดินโลกทั้งสิ้น

ใช่แล้วครับ สักวันหนึ่งพระเจ้าจะทรงจัดแสดงคริสตจักรที่ปราศจากตำหนิหรือริ้วรอยใดๆ และในการจัดแสดงนั้นพระองค์จะทรงสำแดงความไพบูลย์ยิ่งนักแห่งพระคุณของพระองค์ ฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งแห่งความรักที่ไถ่ถอนของพระองค์ ฮัลเลลูยาห์! ผมดีใจเหลือเกินที่ผมเป็นอวัยวะหนึ่งของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่นั้น พระกายของพระคริสต์!

คุณเป็นอวัยวะหนึ่งของกายนั้นไหม? หากคุณไม่เป็น ขอพระเจ้าทรงโปรดให้วันนี้ วินาทีนี้ เป็นเวลาที่ คุณจะยอมรับพระเยซูคริสต์เจ้าให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของคุณ! คุณรับความรอดได้หากคุณอยาก เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนบาปทั้งหลายจนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์เพื่อตายบนกางเขนนั่นเพื่อชำระหนี้บาป พระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซูสามารถล้างบาปของคุณออกไปได้

“แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24)

“ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ เกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะอวดได้” (อพ. 2:8,9)

“ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด” (รม. 10:13)

“แต่ทุกคนที่ได้ต้อนรับพระองค์ พระองค์ได้ประทานอำนาจแก่พวกเขาให้กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งได้บังเกิดมา ไม่ใช่จากเลือด หรือจากความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่จากพระเจ้า” (ยอห์น 1:12,13)

ท่านคนบาปที่รัก หากคุณยอมเชื่อความจริงแห่งข้อพระคำเหล่านี้และสารภาพด้วยปากของคุณว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยเชื่อในใจของคุณว่าพระองค์ได้ถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง และบัดนี้ทรงเป็นขึ้นแล้วเพื่อทำให้คุณเป็นคนชอบธรรม พระวาระของพระเจ้าก็ประกาศว่าคุณจะได้รับความรอด!

นายคุกชาวฟิลิปปินส์ถามว่า “ท่านทั้งหลายเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรจึงจะรอดได้” เปาโลและสิลาสตอบกลับว่า “จงเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ ทั้งครัวเรือนของท่าน” (กิจการ 16:31)

ผมขอหนุนใจคุณให้กัมสิทธิ์ชะของคุณตอนนี้และแค่สารภาพจากใจของคุณว่า “ข้าพระองค์เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกและสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อคนบาปทั้งหลาย ข้าพระองค์เชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากพวกคนตาย และเชื่อว่าพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่เพื่อทำการวิงวอนเมื่อข้าพระองค์”

หากคุณยอมอธิษฐานถ้อยคำเรียบง่ายเหล่านี้ และเชื่อด้วยใจของคุณ คุณก็จะได้รับความรอดเดี๋ยวนี้เลย จงทำเช่นนั้น-และจากนั้นเขียนมาเล่าให้ผมฟังเกี่ยวกับเรื่องนี้ ผมอยากจะชื่นชมยินดีกับคุณ

คริสเตียนเอ๋ย ถ้าคุณเริ่มเป็นซา ไม่ระวังตัว และเฉยเมย จงฟื้นคำปฏิญาณของคุณต่อพระเจ้าใหม่เดี๋ยวนี้ จงถวายร่างกายของคุณแด่พระองค์ให้เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต จงจำนนอวัยวะทั้งหลายของคุณให้เป็นเครื่องมือแห่งความชอบธรรมแด่พระเยซู จงยอมจำนนทั้งหมดของคุณแด่พระองค์และยอมให้พระองค์เติมคุณให้เต็มด้วยพระองค์เอง จงเป็นดวงสว่างที่ส่องแสง เป็นพยานที่ดีเพื่อคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ จงให้ความสว่างของคุณส่องแสงและชี้นำผู้อื่นมาถึงพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปของโลกไปเสีย